

Anders Roslund
Stefan Thunberg

İsveç Çetesi

Polisiye / Gerilim

DK

İsveç Çetesi

İSVEÇ ÇETESİ

Orijinal adı: Made in Sweden

Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Anders Roslund, Stefan Thunberg
İngilizceden çeviren: Dost Körpe

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
1. baskı / Ağustos 2016 / ISBN 978-605-09-3646-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

İsveç Çetesi

Anders Roslund
Stefan Thunberg

Çeviren: Dost Körpe

DK
DOĞAN KİTAP

Geçmiş, şimdiki zamana dönüşürse.

Geçmiş, şimdiki zamana dönüşürse.

Başlangıç

Sarı Volkswagen minibüsün içinde oturuyor; içeride ter ve boya kokusunun yanı sıra ne olduğunu bir türlü çıkaramadığı bir koku daha var. Belki de ön panelde duran, benzin istasyonundan aldığı kahve bardağının kokusudur. Belki de yolcu koltuğuna dökülmüş tütünün kokusudur. Belki de orta koltuktaki alçı torbasıyla badana fırçalarının kokusudur (bunları az önce Folkunga Sokağı'ndaki nalburdan aldı). Veya en arkadaki aletlerle duvar kâğıdı masasının kokusu olabilir; bunları da Britt-Marie'nin kiraladığı lanet olası depo odasından aldı... Giysilerinin, bir zamanlar paylaştıkları yatağın yarısının yanında dört yıl boyunca durmuşlardı.

İşte bunun kokusu.

Bodrumun. Deponun. Zamanın.

Sinek ölüleriyle kaplı, tozlu ön cama güneş vuruyor. Hava tuhaf bir şekilde birden ısındı. Serinlemek için camı açınca içeri daha da sıcak hava akın ediyor.

"Benim."

"Biliyorum."

"Oğlum nasılmış bakayım? Her şey yolunda mı? Bir yaramazlık yok ya?"

Minibüsle Stockholm'den buraya gelmesi üç saat sürdü. Fabrikalarla ve ladin ormanıyla çevrili bu küçük kasabaya.

İkindiden beri kasabayı ağır ağır turluyor. Şimdi gittiği mahallede bir Konsum Market, bir sosisli sandviç büfesi, küçük ve taşlı bir futbol sahası var... Onun hedefiyse mahallenin tam ortasındaki, üç katlı, kırmızı kâgir bina.

Oraya ilk kez gidiyor.

"Her şey yolunda."

"Eee, neler yapıyorsun?"

"Pek bir şey yaptığım yok... Yemek yiyeceğiz. Annem yemek yapıyor."

Şehri geride bıraktıkça yollar daralmış ve bozulmuştu; İsveç'in bu bölgesine gelmeyeli epey oluyordu. Kasaba civarındaki bir benzin istasyonuna –BP veya Uno-X'ti galiba– uğrayıp sigara sarmış –Shell de olabilirdi–, ardından da telefon kulübesine girip kapıyı kapatarak, ezbere bildiği numarayı çevirmişti. Telefonu açan Britt-Marie, onun sesini duyunca susmuş ve telefonu en büyük oğullarına vermişti.

"Peki ya kardeşlerin, Leo? Onlar nasıl?"

"Aynı... Her zamanki gibi."

"Hepsi evde mi peki?"

"Hepsi burada."

Birkaç kilometre kala yavaşlayıp kiliseyle eski okulun önünden geçerek, şortlu ve üstsüz insanların güneşlendiği ana meydana girdi; birazdan gökyüzü bulutlarla kaplanacak, gök gürleyecekti... Ani sıcaklardan sonra hep öyle olurdu.

"Felix'i verir misin?"

"Seninle konuşmak istemediğini biliyorsun."

Üç katlı binanın karşısında oturup kapıya bakıyor; kapı da ona bakıyor. Burada fazla oturmaya niyeti yok.

"Eee... Vincent'ı ver öyleyse?"

"O da oyun filan oynuyor galiba..."

"Lego mu?"

"Hayır..."

"Oyuncak askerlerle mi oynuyor? Söylesene, ne yapıyor?"

"Kitap okuyor... Oyuncak askerler çok eskide kaldı baba."

En üst kattaki, sağ cephedeki pencere olmalı; en büyük oğlu o daireyi o kadar çok tasvir etti ki, Ivan artık orayı avucunun içi gibi bildiğini düşünüyor... Girişte, hemen solda yer alan mutfakta dört (beş değil) sandalyeli, kahverengi, yuvarlak bir masa var... Koridorun diğer ucundaki oturma odası kapısının buzlu camı, içerisinin görülmesini engelliyor... Sağda Britt-Marie'nin yatak odası bulunuyor (içinde yatağın diğer yarısı duruyor), ileride de çocukların (Leo, Felix ve Vincent'ın) odaları var, tıpkı hep birlikte yaşadıkları zamanki gibi.

"Peki ya sen?"

"Ben..."

"Neler yapıyorsun baba?"

"Eve gidiyorum."

* * *

Dört artı bir dairelerin kendine özgü bir ses dünyası vardır. Çimdiklemeler. İtip kakmalar. Anne mutfak musluğunu açınca, suyun monoton şırıltısı, durmadan açılıp kapanan çatal bıçak çekmecesiyle tabak dolabının sert seslerine karışır. Bunlar el birliği edip oturma odasındaki televizyonun sesini (kanepenin köşesine kurulmuş Felix'in seyrettiği çizgi filmin tiz seslerini), Leo'nun iki dev hoparlöründen gelen müzik sesini ve Vincent'ın başındaki eğik duran Walkman kulaklığından gelen, öykü anlatan kalın erkek sesini... Bir araya gelin-

ce iç içe geçip kaynaşan bütün bu sesleri bastırmak için ellerinden geleni yaparlar.

Makarna hazır, etli sos sıcak.

Anne kulaklığı kaldırıp "Yemek vakti" diye fısıldayınca Vincent koridorda *Yemek* diye bağırarak koşuyor, sonra dönüp bir daha koşuyor... *yemek, yemek...*

Televizyon kapatılıyor. Müzik sesi kesiliyor.

Hep birlikte mutfak masasına giderlerken neredeyse çıt çıkmıyor; sonra sessizlik bozuluyor... Zil çalıyor.

* * *

Vincent koridora fırladı bile.

"Ben bakarım."

Felix televizyonun önünden geçip ön kapıya doğru koşuyor.

"*Ben* bakarım."

Yarışı kapıya daha yakın olan Vincent kazanıyor, ama kapıyı açamıyor. Bir adım gerisindeki Felix, Vincent'ın elini kapı kolundan çekip aldıktan sonra eğilip gözetleme deliğinden bakıyor. Leo, Vincent'ın kapıyı tekrar açmayı deneyip açamadığını, Felix'inse geri çekildiğini ve döndüğünde yüzünde epeydir rastlanmayan bir dehşet ifadesi olduğunu görüyor.

"Ne oldu?"

Felix başıyla kapıyı gösteriyor.

"Orada."

"Ne orada?"

Zil tekrar çalıyor. Leo bitmek bilmeyen o sesin eşliğinde ön kapıya doğru yürümeyi sürdürüyor. Vincent kapıyı açmak için zıplıyor, ama Felix kapı kolunu bırakmayı reddediyor.

"Felix, Vincent... çekilin kenara. *Ben* bakarım."

* * *

Akşam yemeğinin hazırlandığı döküm tava ağır; Britt-Marie'nin üç oğlu her gün biraz daha fazla yiyorlar. Tavayı nihalenin üstüne bırakırken, Britt-Marie'nin bileği her zamanki gibi acıyor. Makarnayı süzüyor, tencereye bir parça tereyağı koyuyor, sonra da makarnayı tekrar tencereye boşaltıyor. Tencereyi mutfak masasına götürüyor.

Sessizlik.

Televizyonun, iki hoparlörün, öykü anlatan adamın sesi yok artık. Biri zili çalınca, Britt-Marie'nin üç oğlu da "Ben bakarım" diye bağırarak koşuyor. Bu sessizlikte bir terslik var.

Britt-Marie arkasına dönüp dönmediğini, çocukların neden öyle kımıldamadan durduklarını merak edecek zamanı olup olmadığını, sessizliği sadece hayal mi ettiğini anımsamayacak. Ivan'ın uzamış kıvırcık saçını ve artık kırmızı şarap kokmayan nefesini anımsayacak, o kadar.

Bir de... onun hâlâ yumruklarını kullandığını, ama eskisi kadar sert vurmadığını.

Ivan çok sert vurmuyor, aksi takdirde Britt-Marie yere düşer... Oysa Ivan bunu istemiyor; Britt-Marie'yi evire çevire döverken, kendisiyle konuşmadığı için, telefonu en büyük oğluna verdiği için döverken, onun gözlerinin içine bakmasını istiyor. Dört yıldır ilk kez birbirlerine dokunuyorlar; Britt-Marie'nin onun gözlerinin içine bakması gerek.

Britt-Marie gözlerini gördüğüne göre, dönüp bakmış olmalı.

Ne de olsa Ivan önce sağ yumruğuyla Britt-Marie'nin sol yanağına vurdu, sonra aynı eliyle onun boğazına sarıldı ve birbirlerini görsünler diye yüzünü çevirdi. İkinci, üçüncü ve dördüncü darbelerse tam tersine, sağ yanağa sol elle indirilen darbeler, *Bana bak*, seri ve güçlü yumruklar; kollarını kaldırıp sırtını dönen Britt-Marie'nin dirsekleri derisini yaracak sanki.

Ivan bir eliyle boğazından, diğeriyle de saçından tutarak Britt-Marie'yi ayakta tutuyor, ama Britt-Marie giderek ağır-

laşıyor, yere yığılmak istiyor, yatmak istiyor, kendini koruyor; Ivan onun başını eğerek yüzüne dizini geçiriyor, *beni hisset*, tekrar aynı şekilde vuruyor, *beni hisset*, son bir kez vuruyor, *beni hisset.*

* * *

Mesele aradan geçen dört yıl değil, mesele bu değil, mesele gözler; şimdi ne olacağını bilmeyen birinin gözleri değil bunlar. Ne olacağını *bilen* birinin gözleri. Ve sanki o darbeleri başkası indiriyor, Leo'nun babasının sol yumruğu annesinin yüzüne kırbaç gibi iniyor, babası acele etmiyor, işini sessiz hallediyor; eskiden babası vurdu mu sesi duyulurdu.

O korkunç sessizlik. Leo anlam veremiyor.

Sessizliğin uzun sürmesinin sebebi var. Leo tepki versin, harekete geçsin diye uzun sürüyor. Babası, hem babası hem başka biri. Annesi çığlık atmıyor. Vincent, Leo'nun arkasında saklanıyor, Felix ise hâlâ kapının önünde duruyor.

Boyları henüz eşit değil. Eşit olsa, Leo babasının sırtına atlamak zorunda kalmazdı. Babası dizlerini kullanmaya başlayınca, Leo bu sefer babasının annesini öldürmeye niyetli olduğunu anlayarak bunu yapıyor. Babasının sırtına atlayıp boynunu kollarıyla sıkıyor, ta ki babası onu tutup çekerek sırtından indirene dek.

Gerçi babası en azından annesinin başını bırakmak zorunda kalıyor.

Leo yere düşerken annesi sersemlemiş bir halde geriliyor, kan boşanan yüzünü kollarıyla koruyor, en çok da elmacıkkemiğinin üstü kanıyor. Babası annesinin peşinden gidip onu önceki gibi tutuyor... Britt-Marie'yi yumruklarken, kadının kendisine bakmasını istiyor.

Bir yumruk daha. Yumruk Britt-Marie'nin hem burnuna hem ağzına iniyor.

Leo'nun babası tek bir yumruk daha atmaya fırsat buluyor, o kadar; sonra Leo kalkıp aralarına giriyor ve annesini korumak için *kendi* ellerini kaldırıyor.

Yapma baba.

Leo boşlukta duruyor. Yüzü gözü kanayan annesi ile, ona tekrar vurmak isteyen ama Leo yüzünden vuramayan babasının arasında kalıyor.

Leo babasını tutuyor.

Boynundan değil, babası fazla uzun boylu; kollarından da değil. Leo onu kollarından tutamayınca beline, göğsünün hemen altına sarılıyor.

Yapma baba.

Leo, mutfak zeminine sağlam basmaya çalışıyor, ama çoraplı ayakları kayınca masa ayaklarına yaslanmak zorunda kalıyor, sarıldığı babasını var gücüyle itiyor. Onu durdurmayı başaramasa da, babası en azından annesinin saçını bırakıyor.

Annesi koridora fırlayıp, ardına kadar açık ön kapıdan çıkıyor. Sahanlığın yeni yıkanmış taş zemininde ayağı kayıyor ve doğrulurken üstü başı kan içinde kalıyor; merdiveni her adımda inleyerek iniyor.

Geride sadece babayla oğul kalıyor.

Leo babasını sımsıkı tutuyor, beline veya göğsüne sımsıkı sarılarak itiyor, onu kucaklıyor sanki.

"Artık sıra sende Leonard."

Yemek kokusu, makarna ve etli sos kokusu, annesinin kokusu. Bakışıyorlar.

"Bunun farkındasın, değil mi? Ben artık buralarda olmayacağım. Artık sorumluluk sende."

Leo'nun babasının gözleri değişti; babası artık dimdik bakıyor ve sadece gözleriyle konuşuyor.

Gerçi önemi yok.
Ama bu roman gerçek bir olaya dayanmaktadır.

Şimdiki zaman

Birinci bölüm

1

Leo nefesini tuttu. Parlak beyaz bir el feneri huzmesi üzerinden geçerken, yüzünü ıslak yosunlara ve ince yabanmersini dallarına yasladı; tüm vücudunu yere iyice yapıştırdı. Saklanıyordu. Huzme, küp şeklindeki gri beton yapıya geri dönüp orada gezinene dek bekledi. Teftişçi her seferinde üç kez sağa dönerdi. Onun biraz ilerisinde, ormanın sadece birkaç adım içinde yatan Leo, teftişçinin rutinini takip etmekte zorlanmıyordu.

Adam önce fener ışığını güvenlik kapısının kilidine tutarak, kapıda zorlanma izi aradı.

Sonra binanın etrafını turlayıp, fener ışığını beton duvarlara tuttu.

Nihayet sırtını binaya yaslayıp sigara içti; her şeyin dün gecekinden farksız olduğuna, sanki her zamankinden sert esen rüzgâr hariç hiçbir şeyin değişmediğine emin olana dek etrafı kontrol edecekti, ama şimdi karanlıkta sigara molası vermiş gibiydi.

Leo tekrar nefes almaya başladı. Peş peşe yedi gecedir buraya gelip böyle yatıyordu. Saat tam sekizde, yapraksız iki ağacın arasındaki bu noktada. Kımıldamadan. Sadece rüzgârın, hiç susmayan bir baykuşun ve arada sırada öten böceklerin sesini duyarak.

Teftişçi gelene dek. Teftişçinin en erken geldiği gün pazar-

tesi (sekizi yirmi iki geçe), en geç geldiği gün ise çarşambaydı (dokuzu on iki geçe). Bu gece –Leo kol saatinin kırmızı ibrelerine baktı– dokuza beş kala gelmişti; her seferinde, külüstür Volvo'sunu aşağı inmiş bariyerin önüne park etmişti.

Tuhaf bir histi.

Yalnız olduğunu sanan bir adamın bir iki metre ötesinde olmak, her hareketini izlemek. Stockholm savunma bölgesi veya 44 numara olarak bilinen yerde depolanmış her türlü askeri maldan sorumlu, üniformalı bir adamın sigarasından derin nefesler çekmesini izlemek.

Yaka mikrofonunu düzeltip, başını yabanmersini dallarının arasından kaldıran Leo, "Kanser Adam gidiyor" dedi.

Postal sesleri hâlâ duyuluyor, çam dallarıyla seyrek yabanmersini çalılarının arasında gezinen fener huzmesi hâlâ görülüyordu. Teftişçi, sallanan dallarla çevrili orman yolunda yürüyüp Felix ile Vincent'ı geride bırakarak bariyerin önündeki arabasına binince ve gaza basıp taşra yolunda gözden kaybolunca, Leo ile Jasper hemen ayağa kalkıp çelik kapının önünde buluşacaklardı.

* * *

Ormanla taşlı arazinin arasındaki hendek suyla dolmuştu; bir elinde ağır bir çanta, diğerindeyse masonit bir levha taşıyan Leo koşup hendeğin üstünden atlarken, botlarının kaba tabanlarının yosunların üstünde kaydığını hissetti. Etrafa bakındı; ormanla çevrili, kare şeklindeki, geniş, taşlı arazinin ortasında küçük, gri, küp şeklinde bir beton yapı vardı. Leo oraya gidiyordu. Cephaneliğe.

Jasper de diğer taraftan geliyordu; saçı başı otlarla ve çam iğneleriyle kaplıydı, taşıdığı çanta Leo'nunki kadar ağırdı.

Birbirlerine bir şey demediler. Buna gerek yoktu.

Leo masonit levhayı –yaklaşık kırk santimetrekareydi– cephanelik kapısının önüne, yere koydu.

Bu duvarları epey incelemişti. İçeri en çabuk girmenin yolunu bulmaya çalışmıştı. Başta beton duvarda bombayla delik açmayı düşünmüştü, ama o zaman teftişçi gelip fenerini tutunca hasarı görürdü. Hem fazla ses çıkardı.

Leo daha sonra çatıyı incelemişti. Yağmurdan koruyan metal kaplamayı söküp yirmi santimlik beton tavanı yukarıdan delmek, sonra da metal kaplamayı eski yerine koymak sorun değildi. El fenerli teftişçiler oradan girildiğini fark etmezdi. Ama yine çok ses çıkardı.

Geriye tek bir yol kalıyordu. Zemin. Karşı basınç olursa patlamanın gücü yukarıya yönelirdi; böylece daha az patlayıcı kullanılabilir, dolayısıyla da daha az ses çıkardı.

Leo bir kiloluk plastik hamuru çantadan çıkardı.

M/46 plastik patlayıcı; yüzde seksen altı pentrit, yüzde on dört mineral yağ.

Leo diz çöktü ve iki baş lambasının ışığında patlayıcıyı parçalara bölüp kırkar gramlık on iki topak hazırladı. Bu hamur, dükkânlarda plastik tüp içinde satılan zencefil hamurundan daha sert ve kuruydu, ama nihayetinde elle şekillendirilebiliyordu, nem ve darbeden etkilenmiyordu, ayrıca gürül gürül yanan bir ateşin içine atılsa bile patlamayacak kadar stabildi.

On üç, on altı veya en kötü ihtimalle yirmi parçanın iş göreceği kesindi.

Ama Leo on iki tane kullanmak istiyordu.

"Yetmez."

Leo, parçaları masonit levhanın üstüne saat şeklinde yerleştirdi; saati gösteren sayıların yerinde kırkar gramlık plastik patlayıcı vardı.

"Yeter."

"Ama çizelgeye göre..."

"Ordu hep gereğinden fazla kullanır. Sonuçta niyetleri savaşta insan öldürmek. Ben yarısını kullanacağım. Bizim

amacımız içeri girmek... İçerideki her şeyi paramparça etmek değil."

Jasper'in, çantasındaki katlı küreği çıkarıp açtığını ve toprağı kazmaya başladığını gördü. Kasa kapısını andıran kapının önündeki çukur giderek büyüyüp derinleşti.

Saati gösteren sayıların yerine birer parça hamur. Bir zaman çemberi.

Leo bunun aptalca olduğunu bilse de, hayatını saate göre yaşardı... Saat taşımasa bile, saatin kaç olduğunu hep bilirdi. İçinde tıkır tıkır çalışan bir saat olmuştu hep.

Çantasının içine, gözlerden birindeki kalın, kahverengi, dala benzer şeye baktı.

İki buçuk metre pentrit.

Masonitin üstündeki hamur topaklarının birinden diğerine uzanan, koli bandıyla tutturulmuş, saat on ikiden başlayıp bire, ikiye ve diğerlerine uzanarak çemberi tamamlayan bir yılan; patlayıcılar çember şeklinde birleştirilmişti ve gece yarısını gösteren kısımdan bir kuyruk, yani fitil sarkıyordu.

"Hazır."

Kapının önünde açılan çukurun –ve cephanelik kapısının *altından* geçecek tünelin– masonit levhanın sığabileceği kadar geniş olması gerekiyordu. Jasper çukurun içinde kan ter içinde çalışıyordu. Leo usulca yaklaşıp, kürekle erişilemeyen kısımları elleriyle kazarak yardımcı oldu; şevkle çalışırken birbirlerini engelledikleri oluyordu.

"Şimdi."

Masonit levhayı birer kenarından tutup yavaşça çukura soktular; on iki plastik patlayıcı topağının bir yere takılmamasına, fitilin de dışarıda kalmasına dikkat ettiler. Kare levhayı kapının altından geçirip de o tek odalı küçük binanın altına yerleştirdiklerine kanaat getirince, çukuru taşla doldurdular... Leo'nun istediği karşı basıncı bu taşlar sağlayacaktı.

"Tatmin oldun mu?"

"Oldum."

Leo saatlerce hesap yapmıştı. Gerekli malzemeleri toplaması günler almıştı. Haftalarca, ayağında lastik bot, kolunda da mantar sepetiyle ormanlarda gezinip, İsveç ordusunun depolama tesislerini incelemişti ve Stockholm'ün on altı kilometre kadar batısındaki, Getryggen denen bir yerdeki bu tesisi keşfettiğinde, daha fazla aramaya gerek olmadığını anlamıştı.

Sadece birkaç dakika kalmıştı.

Leo kapının önündeki çukurdan çıkan kısa fitili fünyeye bantla tutturdu, sonra da fünyeye elektrik kablosunun iki ucunu taktı; taşlı arazide, ormana doğru olabildiğince uzaklaştı ve elektrik kablosunun diğer ucunun bir telini motosiklet aküsünün pozitif kutupbaşına bağladı.

"Felix? Vincent?"

Mikrofonunu daha önce düzeltmişti; şimdi de kulaklığını düzeltti.

"*Evet?*"

"Net görebiliyor musun?"

"*Görüyorum.*"

Leo kımıldamadı.

"On saniye."

Leo'dan ve hafif bir rüzgârdan başka hiçbir şey yoktu.

"Öyleyse patlatıyorum."

* * *

"*On saniye.*"

Yaprak, yosun ve otla kaplı brandanın altında, "İZİNSİZ ARAÇ GİREMEZ" yazan kırmızılı sarılı metal tabelanın yakınında, yan yana yatıyorlardı.

"*Öyleyse patlatıyorum.*"

Vincent bir metreden uzun bir demir makasını sımsıkı tutuyordu.

Felix doğrulup saatine baktı, camı parmağıyla sildi; saatin camı buğu yapmıştı.

"*Dokuz.*"

Felix saniye ibresini görene kadar camı sildikten sonra, kaygılı görünen Vincent'a başıyla onay verdi... Vincent hızlı hızlı, kesik kesik soluyordu.

"*Sekiz.*"

"İyi misin?"

"*Yedi.*"

Vincent yanıt vermedi. Ağabeyine bakmadı bile.

"*Altı.*"

Öyle titriyordu ki, üzerlerindeki ağır branda sarsılıyordu.

"*Beş.*"

"Kimsenin geldiği yok Vincent. Burada sadece biz varız."

"*Dört.*"

"Anladın mı?"

"*Üç.*"

Felix kolunu Vincent'ın titreyen omuzlarına attı, sonra da demir makasını sımsıkı kavramış ellerini tuttu.

"Vincent?"

"*İki.*"

"Boşuna kaygılanıyorsun. Leo orada. Her şeyi planladı. Her şey yolunda gidecek Vincent. Hem böylesi daha iyi, değil mi?"

"*Bir.*"

"Vincent? Bir şeyler yapmak daha iyi... anlarsın ya? Evde, kanepede dünyadan habersiz boş boş oturmaktan iyidir."

* * *

Patlama sesi Leo'nun beklediğinden yüksekti. Cephanelik, gitarın içindeki boşluk vazifesi görmüştü. Yaklaşık yarım kiloluk plastik patlayıcının sesini artıran bir kutuydu. Bina-

nın tek odasının zemini parçalandığında çıkan başka bir ses, tavana çarpan beton parçalarının sesi de artmıştı.

Beş dakika boyunca öylece beklemeyi kararlaştırmışlardı.

Bunu yapmadılar.

Leo ıslak taşların üstünde, elinde katlanır kürekle süründü. Diz çöküp de sağ elini cephaneliğin güvenlik kapısının altından uzattığında parmakları... *hiçbir şeye* dokunmayınca kahkaha atmaya başladığını başta fark etmedi; böyle güldüğü nadirdi. Zeminde delik açılmıştı! Küreği açıp çukuru kazdı ve baş lambasını takıp çalıştırdı.

"Jasper!"

Ormana doğru seslenirken fazla bağırmıştı, ama tıpkı attığı kahkahalar gibi bu da istemsizce olmuştu.

"Buraya gel! Gel de şunu gör!"

Baş lambası penceresiz odayı aydınlattı. İşte oradaydı. Leo başını biraz daha uzatınca ilk harfi çok net gördü.

K.

Aman Tanrım. Aman Tanrım!

Başını çukurdan biraz daha çıkarınca... ikinci harfi gördü.

S.

Hassiktir.

Başını biraz daha uzattı. Bir harf daha gördü. **P.** Artık sıkışmıştı, ama başını yana eğip en alttaki sandığa bakınca **5** rakamını gördü; zemindeki deliğin kenarından bakınca, o yeşil sandığın uzun tarafının büyük bölümü ve üstündeki beyaz yazılar görülüyordu; Leo **8** sayısını da gördü.

KSP 58

Haklı çıkmıştı.

Binanın konumu, duvarlarının kalınlığı, çelik kapısı... bütün bunların *tek bir sebebi* olabileceğini düşünmüştü. Tekrar seslendi.

"Felix? Vincent?"

"*Evet?*"

"Asma kilit ne durumda?"

"*Şu an uğraşıyoruz.*"

"İyi. İşiniz bitince buraya gelin."

Leo mikrofonu bırakıp kulaklığını çıkardı. Birkaç dakika boyunca telsizle haberleşmeyeceklerdi. Şimdiye kadar her şeyi Leo'nun planladığı şekilde yapmışlardı. Yol kenarında, ormanlık bir tepenin dibinde yatan iki adam. Ve ormanlık tepenin zirvesinde, zemininde delik açılmış beton bir binanın yakınında yatan iki adam daha.

Şimdi sıra bir sonraki adımdaydı.

Çukuru, Jasper'le omuz omuza kazarak genişletti; sanki savaştaydılar da, esir kampından kaçmak için dikenli tellerin altından tünel kazıyorlardı. Başını, omuzlarını ve kollarını rahatça sokabileceği kadar genişleyen tünele giren Leo, betonarme binanın ızgara şeklindeki çelik iskeletini ağır bir kerpetenle kesmeye girişti. Kesilen kısımları yana kıvırdıktan sonra, yeri ayaklarıyla, patlama kuvveti gibi iterek sıçrayıp, kendini yukarı çekti.

Biraz kayıp terli şakaklarının üstüne düşmüş baş lambasını düzeltti.

Ve etrafa bakındı.

Odanın ortasında ayakta dursa. Kollarını uzatsa. Duvarlara da, tavana da dokunabilirdi.

Küp şeklindeki odanın bir kenarı yüz seksen santimdi.

Lamba huzmesinin aydınlattığı kesilmiş çelik kısım, yerden bitmiş, dalları dört bir yana uzanan bir yaban çalısı gibiydi. Huzme daha sonra duvarlarda ve üst üste konmuş yeşil sandıklarda gezindi.

"Kaç tane?"

Jasper'in sesi tünelden gelmişti.

"Epey."

"*Kaç* tane?"

Leo yüksek sesle saydı.

"Bir müfreze. İki müfreze. Üç müfreze. Dört..."

Tam yirmi dört tane, ordu yeşili sandık vardı.

"...iki birliğe yetecek kadar var yahu!"

Durmadan gülme sırası, Leo'nun boyunda olan ve tünelden güçlükle çıkan Jasper'e gelmişti. Leo gibi o da kendini tutamamıştı. Küp şeklindeki odada yan yana durdular; karanlıkta alıp verdikleri her nefesle birlikte havada uçuşan beton tozu, lambalarının huzmelerinde hafifçe salınıyordu.

"Şimdi mi açalım? Sonra mı?"

"Tabii ki şimdi."

Leo elini bir sandığın üstüne ihtiyatla koydu. Sandığın yüzeyi sertti, neredeyse tırtıklıydı.

Kapağı açmak kolay oldu.

İşte oradaydı. Bir makineli tüfek. **Ağırlık: 11,5 kg.** Leo makineli tüfeği alıp Jasper'e verdi; Jasper tüfek geri tepermiş gibi dizlerini hafifçe kırıp gövdesini öne eğdi. Orduda öğrendiklerini, düşünmeden, ağır ağır uyguluyordu, o kadar. **Uzunluk: 127 cm.** Uzun bir yolculuktan sonra nihayet hedeflerine ulaşan, ama ulaştıklarına emin olamayan iki insan gibi bakıştılar. **Atış hızı: 600-850 RPM.** Ormanda saklanarak geçirdikleri uzun akşamlar, zemin ızgarasının kalınlığını ve on iki plastik topağın patlama kuvvetini hesaplama çabasıyla çizimlere bakarak geçirdikleri geceler, az önce duydukları o lanet olası patlama sesi ve şimdi birlikte burada, farklı bir iş için gerekli farklı türden aletlerin bulunduğu bu odada olmaları...

"Sence kaç tane vardır? Bir tahmin yürütsen?"

Leo bir başka sandığı açmak üzereydi. Ama birden durdu. Yanıt Jasper'in omzunun biraz arkasında, beyaz tozla kısmen kaplanmış halde asılı duruyordu.

"Tahmin yürütmeme gerek yok."

Duvarda, kilitli kapının hemen solundaki kancada ası-

lı duran plastik torbanın içindeki kâğıt parçası; yanında iple asılmış bir tükenmezkalem vardı.

"Birinci raf: 124 adet 45 mm hafif makineli tüfek. İkinci raf: 92 adet AK4 taarruz tüfeği. Üçüncü raf: 5 adet KSP 58."

Leo döndü.

"Bu bir envanter listesi. Askeri prosedür, kurallar filan yazılı."

Sandıkları birer birer açıp kontrol ettiler. Yan yana yatan metal silahlar. İyi yağlanmış, özenle paketlenmiş.

"Vay be, buna inanabiliyor musun Jasper?"

Envanter listesini kancadan çekip alan Leo, özenle yazılmış sayıları tekrar okudu.

124, 92 ve **5.**

Bu kez daha aşağısını da okudu.

İşte oradaydı.

Kurallarla rutinleri ayrıntılarıyla açıklayan, daktiloyla yazılmış yazının en altında.

"Burası..."

Leo bunu yeni fark etmişti.

"...en son şeyde denetlenmiş..."

Leo iyice eğildi; baş lambası, beyaz kâğıda tükenmezkalemle yazılmış yazıyı aydınlattı.

Okunaksız bir imza.

İmzanın üstünde sene.

Senenin üstünde... gün.

"*...4 Ekim Cuma günü.*"

"Eee?"

"İki hafta bile olmamış!"

"Yani?"

Leo elini sallarken kâğıdı fazla kaldırınca, kâğıt tavana sürtündü.

"Teftişçiler *içeriyi* ancak altı ayda bir kontrol ediyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yani... bu yaptığımız şeyi... ta beş ay on yedi gün sonra fark edecekler!"

* * *

"Leo, ben Felix!"

Felix mikrofonun kırmızı verici düğmesine bastı. Birkaç kez bağırsa da karşılık alamamıştı, hem de her seferinde sesini biraz daha yükseltmesine rağmen.

"Tekrarlıyorum! Leo, ben Felix! Cevap ver!"

Leo'nun sesini duymayı umarak bekledi; sonunda Leo'nun cızırtılı sesi geldi.

"*Evet?*"

Boğuk bir patlama sesi. Ses yüz yetmiş beş metre kat edince azalmıştı tabii... Daha şimdiden rüzgârın sesine karışıp kaybolmaktaydı.

Felix'in ağzı yakasının yakınındaydı.

"Kilitle ilgili... bir mesele var."

Boğuk patlama sesinden sonra, brandanın altında beş dakika hiç kımıldamadan yatmışlardı – Leo öyle emretmişti. Felix zamanı ölçmek için Vincent'ın soluklarını saymış, her solukta bir saniye geçtiğini varsaymıştı... Kimsenin gelmediğine emin olunca dışarı çıkmışlardı.

"*Kilitle mi ilgili?*"

"Hı hı."

Beş dakika. Plana göre daha sonra, hayatlarında gördükleri en büyük asma kilide, piyasada satılan en büyük demir makaslarıyla (her biri bir buçuk metreydi) girişmeleri gerekiyordu.

"Geciktik, çünkü..."

"*Çünkü ne?*"

"... bir sorun çıktı."

* * *

Leo cephanelik zemininin ortasındaki deliğe girip, tünelin diğer ucundan dışarı çıktı. Bunu hesaba katmamıştı. Asma kilidi açamazlarsa bütün emekleri boşa giderdi. Sert zeminli orman yolunda tepeden aşağıya, bariyerin birer tarafında duran iki kardeşine doğru koştu; bariyere takılmış asma kilidin çelik zinciri bir buçuk santim kalınlığındaydı.

"Gerçekten çok üzgünüm."

O sıcak ve bol güneşli yazda, Vincent onun boyuna erişmişti. Ama yine de, on yedi yaşında biriyle yirmi dört yaşında birinin fiziği farklı olurdu elbette.

"Leo... olmuyor. Yapamıyorum."

Vincent zayıf omuzlarını silkip, fazla uzun görünen kollarını açtı.

Bakıştılar; sonunda Vincent yana çekildi.

"Felix... o halde ikimiz yapacağız."

Vincent'ın az önce oturduğu yere oturan Leo, neredeyse insan bacağı boyundaki demir makasının ağzını açtı. Aletin bir kolunu kendisi iki eliyle tutarken, diğerini de bariyerin diğer tarafındaki Felix iki eliyle tuttu.

"Şimdi kardeşim."

İkisi de çekmeye başlayınca, makasın dişleri asma kilidin zincirine geçti; küreklerini göğüslerine çeken iki kürekçi gibiydiler, durmadan çekiyorlardı ve tam o anda –titreyen parmaklarıyla ellerine, kollarına ve omuzlarına kramp girdiği için bağırırlarken– demir makası, kalın çelik zinciri ikiye böldü.

* * *

İlk ağ, ıssız bir yerdeki iki huş ağacının, ikinci ağ ise genç çamların sık dallarının arasında geriliydi. Ağları bağlayıp indirme pratiğini akşamları Skogås'taki garajda, son olarak da Drevikken civarında açık havada, şimdiki gibi karanlıkta yapmışlardı; dolayısıyla, kamyonetleri gizleyen kamuflaj ağ-

larını indirip rulo yaparak araçlardan birinin boş kasasına koymakta zorlanmadılar. İki kırmızı Mitsubishi kamyonet... bunlar tadilatçıların kullandığı türden araçlardı.

Leo koşarak tepeye geri dönerken, diğer ikisi kamyonetleri çalıştırıp yosunları ezerek, yabanmersini çalılarının arasından geçerek açık giriş kapısına gittiler; Felix birkaç ay önce, üçüncü denemesinde nihayet ehliyet almıştı... İki kez başarısız olmasının sebebi kötü araba kullanması değil, hep fazla hızlı gitmesiydi; Vincent ise henüz ehliyet alabilecek yaşta değildi. Tepeye çıkmaları uzun sürmedi.

* * *

Sekiz kol, dört beden, aralarında birkaç metre.

Cephanelikte diz çökmüş Jasper, silahları birer birer tünelin içine koyuyordu, dışarıda diz çökmüş Leo da onları alıyordu; Leo'nun hemen arkasında Felix ayakta duruyordu, Vincent ise kamyonetin kasasındaydı.

Bu uzun zincirde, silahların bir çift elden diğerine geçmesi bir buçuk saniye sürüyordu.

"İki yüz yirmi bir otomatik silah."

Beton küpten çıkarılan her silahın kamyonet kasasına yüklenmesi altı saniye sürüyordu.

"Sekiz yüz altmış dört şarjör."

Leo kol saatinin kırmızı ibrelerine baktı. Otuz dakika kırk sekiz saniye sonra işlerini halletmiş olacaklardı.

* * *

Patlamanın kalıntılarını süpürdüler; dışarıdaki çukur ile kapı altını taş toprakla doldurdular, sonra da toprağın üstünde tepinip sertleştirdiler. Üzerlerini değiştirip, mavi iş tulumu ve mavinin aynı tonunda işçi gömleği giydiler; omuz kısmında inşaat şirketi logosu olan siyah ceketler de giydiler. Bariyeri kal-

dırıp giriş kapısından dışarı çıktılar; iki araç da rölantideyken aşağı atlayan Felix, az önce zincirini kestikleri asma kilidin aynısını bariyere taktı... Seri numarası yakın bir asma kilit bulmak için epey uğraşmıştı; anahtarın kilide sorunsuzca girmesi önemliydi, kilidi açması imkânsız olsa da. Teftişçi ertesi akşam dokuz civarında, kirli Volvo'suyla gelip de sarımsı kahverengi baykuşu dinlediğinde, sigarasını içtiğinde ve tepenin üstündeki askeri cephaneliğin etrafını turladığında, hiçbir şeye el sürülmemiş gibi görünecekti. Titizce hazırlanmış envanter listesine göre, cephaneliğin içindekilerin kontrol edilmesine neredeyse altı ay vardı; içerisi pek el sürülmemiş gibi görünmeyecekti elbette.

2

Leo şarkı söylemeye başladığını fark etmemişti. Kendi kendine, yüksek sesle şarkı söylüyordu. Hornsgatan'da kamyonetle, orta şeritten, E4 Otobanı'ndaki Liljeholm Köprüsü'ne doğru giderken kendi sesini ilk kez duydu.

Yağmurda güney yönünde ilerleyerek şehir merkezinden uzaklaşıyorlardı.

Leo bir kafeden kahveyle sandviç aldıktan sonra sokağın karşı tarafındaki perukçuya, Folkoperan'ın dükkânına gitmişti. Günün ilk müşterisiydi; plastik bir başın arka tarafında dans edercesine saç ören parmakları merakla seyrederken, genç kadın ona gerçek saç kullandığını, saçları Asya'dan toptan aldıktan sonra ağartıp boyadığını söylemişti. Leo oradan çıkınca Drottninggatan'daki Göz Merkezi'ne gitmiş ve sipariş verdiği iki çift kontakt lensi almıştı; lensler numarasızdı ve tam irislerini örtecek büyüklükteydi.

Bunlar sayesinde istediğim izlenimi uyandırabilecek, beni görenleri yanıltabileceğim.

Dikiz aynasına göz attı. Mavi gözlü, sarı saçlıydı. Annelerine en çok benzeyen o olmuştu hep. Beyaz tenini, başak sarısı saçlarını annesinden almıştı. Burnu da annesinin burnuna benziyordu... kardeşlerininkinden daha keskin hatlı, daha sivri ve granit gibi sertti. Gözlerini, saçını ve burnunu gören hiç kimse onu göçmen sanmazdı; ikinci kuşak göçmen olduğunu bile düşünmezlerdi. Ufak ve sivri bir İsveçli burnuna sahip olmak, kendisine daha az soru sorulmasını ve daha az dikkat çekmesini sağlamıştı hep... Bu sabah şehirdeyken gittiği perukçuyla gözlükçü de, sabahleyin gelip nakitle alışveriş yapan müşteriyi tarif etmeleri istenirse, herhangi birine uyabilecek bir eşkâl vereceklerdi.

Herkes gibi görünen... dolayısıyla da dikkat çekmeyen biriydi o.

Alby'de üç şeritten iki şeride inen otobandan ayrılan Leo, Shell istasyonunun ve on ikinci yüzyıldan kalma, güzel kilisenin önünden geçti; buradan sonrasında gökdelenlerle asfalt yollar yerini çayırlarla ormanlara bırakıyordu. Dümdüz uzanan, keskin virajlı, çift şeritli yolda birkaç dakika ilerledi.

Yavaşladı.

İşte oradaydı.

Daha yedi saat önce Felix'in asma kilidini değiştirdiği bariyer, on saat sonra altmış yaşlarında bir adamın Volvo'sunu park edip sigara içtikten sonra yanından geçeceği bariyer.

Leo tekrar şarkı söylemek istedi. Ama yağmur hevesini kaçırdı. Sabaha karşı başlayan yağmur sağanağa dönüşmüştü; silecekler durmadan çalışıyor, ön camdan sular akıyordu. Yeni kazılmış çukura, bir insanın sığabileceği genişlikteki çukura da yağmur yağıyordu; beton yapının altında açtıkları savaş tüneli suyla doluyor olmalıydı. Kanser Adam oraya gidecekti. Çukuru örten taşlara lastik botlarıyla basacaktı. Çukuru doldurup üstünde tepinerek toprağı sertleştirmişlerdi, ama nihayetinde o kısmın doldurulduğu belli oluyordu; yağ-

mur böyle devam ederse, çukurun toprağı yavaşça içeri göçecek ve el fenerli teftişçinin dikkatini çekecekti.

Zamana ihtiyacım var.

İşimizi kötü yaptık diye tüneli şimdi fark edersen olmaz; tüneli beş ay sonra fark etmen gerekiyor.

Riski artırmadan kazancı azami seviyeye çıkaracak yeni bir çalışma tarzı oturtmak, bir ekip kurmak için zamana ihtiyacım var. Yani... burada kalmalıyım. Çıkıp yağmurda yürümeli, tünelin fark edilip edilmediğini kontrol etmeliyim.

Bu, kesinlikle yapmaması gereken bir şeydi.

Aylarca plan yapıp hedefe ulaştıktan sonra, ertesi sabah suç mahalline dönmek için geri zekâlı olmak gerekirdi.

Gaza basıp, dün geceki araçla dün geceki yoldan gitti; ama şimdi çok daha rahattı, çünkü bu kez kamyonet kasası silah dolu değildi.

* * *

Komşular ile gelip geçenler, bu şantiyeye Mavi Ev diyordu. Gamla Tumba Kereste Fabrikası'ndan geriye dev bir metal küp kalmıştı. Leo arabasını dün geceki yere... geniş otobana uzak bir noktaya, kilitli bir siyah konteynerin yanına, cılız bir çalıya dönük şekilde park etti.

Burası iyi bir noktaydı. Burada kimseye görünmeden silahları birer birer indirmişlerdi. Otobandan da, civardaki evlerin pencerelerinden de görülmeyen bir yerdi.

Leo camı açıp, şantiyeden gelen tanıdık sesleri... üstüne boya dökülmüş bir radyodan bangır bangır gelen müzik sesini, çivi tabancasının hava kompresörünün kesik sesini dinledi. Mavi gömleğinin yaka düğmesini ilikleyip mavi pantolon askısını yukarı çekti, gerindi, sonra da dışarı çıktı.

Mavi Ev.

Bir zamanlar büyük bir kereste fabrikası olan bu büyük

bina epeydir metruktü; sırf içini boşaltmak bile haftalar sürmüştü, sonra da iki katı kirişlerle sağlamlaştırıp yalıtım yapılmış, zeminler döşenmiş ve katlar odalara ayrılmıştı. Binada yavaş yavaş dükkânlar açılmaya başlamıştı; girişimcinin teki orayı Solbo Center adlı bir alışveriş merkezine dönüştürmeye çalışıyordu.

"Her şeyi hallettin mi?"

Leo, Felix'in yürürken nasıl göründüğüne daha önce hiç dikkat etmemişti. Bakımsız otoparkta yaklaşan, kendisinden üç yaş küçük kardeşi attığı her adımda babalarına biraz daha benziyordu. Cüsseliydi. Adımları sert, omuzları geniş, ön kolları kalındı; kollarını biraz açarak yürüdüğünden, geriniyormuş gibi görünüyordu; aylağın tekine benziyordu, tıpkı çok eskiden dünyalarına, o daireye giren adam gibi. *Yaptığımız budur... Taklit ederiz, ebeveynimize çekeriz, onlara benzeriz.*

Ben annemize çekmişim. Sen babamıza.

"Aldın mı Felix? Hallettin mi?"

"Gabbe son ödemeyi yapmak niyetinde değil gibi geldi."

Nedense Felix, Leo'yu rahatlatıyordu. Oysa hareketlerine bakınca, tam tersi olması gerekirdi; Leo'yu huzursuz etmesi, onda tehdit altındaymış hissi uyandırması gerekirdi.

"İçeride lanet olası çivileri teker teker sayıyor."

"Peki... hallettin mi?"

Kardeşi ikinci şirket kamyonetinin kasasını örten plastik örtüyü açmaya girişti.

"Gabbe illa sorun çıkaracak. Sırf geciktik diye ödeme yapmama hakkı varmış gibi davranıyor. Sanki sözleşmede öyle bir madde varmış gibi."

"Ben icabına bakarım. Sen işini hallettin mi?"

Felix beyaz, plastik örtüyü indirdi.

"Seksen Üçüncü Bölüm. Ortopedi galiba. Vincent'ın bacaklarını felaket ağrıtmış."

Kasanın ortasında parlak metal tutamaçlı, geniş bir san-

dık duruyordu. Sandığın yanında, hastane logolu iki sarı battaniyenin altında... katlanmış bir tekerlekli sandalye vardı.

"Ayak koyma yeri?"

"Sağlam."

İki kamyoneti biraz yaklaştırdıktan sonra siyah konteynerin –şantiyelerde alet edevat konulan türden konteynerlerdendi– asma kilidini açtılar. Etraftan görülmemek için kapı kanatlarını iyice açtıktan sonra boş sandığı içeri taşıdılar.

Güpegündüz, bir yerleşim bölgesinde, işlek bir otobanın bir iki metre ötesinde... Öylece durdular. Otomatik silah yığınlarının karşısında. Askeri cephanelikten aldıkları silahları elden ele geçirerek kamyonete yüklemişlerdi. Yine aynı sıraya geçtiler, ama bu kez tam tersi şekilde çalıştılar. Vincent kamyonet kasasından aldığı silahları Felix'e, Felix de Leo'ya veriyordu; Jasper de Leo'dan aldığı silahları konteynere koyuyordu.

"Leo, nerelerdesin *be adam!*"

Gabbe'nin tiz sesi, ekim gününün sessizliğini bozmuştu.

"İşler birikti... Bugün onca işi *nasıl* halledeceksin?"

Adam konteynere yaklaşıyordu.

Altmışlarındaydı. Bir zamanlar üstüne tam oturan mavi iş tulumları, giderek büyüyen göbeği yüzünden artık dar geliyordu. Bir fincan kahve ile bir paket tarçınlı çörek taşıyordu.

"Geçen hafta *lütfedip* de uğradığın oldu mu?"

Leo sakinleşmek için derin bir nefes aldı. Sonra da Felix'e fısıldadı:

"Kapıyı kapat; onunla ben ilgilenirim."

Konteynerden ayrılıp, suratı pancar gibi olmuş, burnundan soluyan adamın yanına gitti.

"Leo! Dün yoktun! Seni kaç kez aradım! Başka işlerinin olması *beni* ilgilendirmez!"

Leo başını çabucak geriye çevirip baktı... Felix konteyner kapısının ağır kanatlarını kapatıyordu. Sonra Leo ağır asma

kilidin takıldığını işitti. Konteynerin içindekiler artık görülmüyordu, burası da yine sıradan bir şantiyeydi.

"Ama artık buradayız. Değil mi? O iş de..."

"Başaramazsın, mümkün değil!"

"...bugün bitecek. Anlaştığımız gibi."

Gabbe öyle yaklaşmıştı ki, elini uzatsa konteynere dokunabilirdi. Kolunu Gabbe'nin omuzlarına atan Leo, onu gerisingeri Mavi Ev'e doğru yönlendirdi; rahatsızlık verecek kadar güç kullanmasa da ısrarcıydı... O konteynerin içindekileri başka kimsenin görmemesi gerekiyordu.

"Başka işler yapmaya başladıysan bu senin sorunun, beni ilgilendirmez! Anladın mı Leo? Benimle anlaşman var!"

Binaya girdiklerinde Gabbe yüksek sesle, kesik kesik soluyordu; Leo'nun alışık olduğundan daha hızlı yürüyorlardı. İkinci katın epey içlerinde, solaryumun yanındaki çiçekçi dükkânının yanında bir Hint restoranı açılacaktı. Alt kattaysa bir oto lastikçi, bir baskı dükkânı ve bir kuaför açılacaktı; Jasper ile Vincent, Robban's Pizza'nın bir şubesinin açılacağı yere alçıpan bölme monte ediyorlardı... Bir ay sonra, bölmenin bir tarafında birileri ekstra peynirli *capricciosa* pizza yerken, diğer tarafta birileri tırnaklarına oje sürdürüyor olacaktı.

"Anlıyor musun? İşini *yapmadın!*"

O lanet olası ses. O agresif, şişko, ihtiyar ustabaşının cırtlak sesi.

"Yapacağım. Halledeceğim."

"Yarın sabah bir *kiracı* taşınacak yahu!"

Gabbe karanlıkta gözden kayboldu, ama çabucak geri geldi. Tarçınlı çörek paketini bırakmıştı. Ama kahve fincanı hâlâ elindeydi.

"Sözleşmemiz var!"

"Yaparım dedim mi yaparım."

"Hele bir yapma; son ödemeyi *nah* alırsın! Sen o zaman görürsün!"

Adam ağzını bozmaya başlamıştı. Leo da sinirlenmeye başlıyordu. Bu bodur ustabaşının çenesine yumruğu geçirmek istiyordu.

"Duydun mu dediğimi Leo? Ben şeyden beri... son görüşmemizden beri buradayım. Kaç gündür! Peki ya sen neredeydin... sen neredeydin Leo?"

Leo onun üstüne yürümek istiyordu. Gözlerinin içine bakmak istiyordu.

"Geçen hafta hiçbiriniz yoktunuz!"

Sonra... tek bir yumruk. Burnunun ortasına.

"Sen onların şefisin Leo! Şirketinize para ödüyorum! Adamlarının gelmesini sağlamak senin görevin! Siz... ne haltlar karıştırıyorsunuz Leo?"

Ama yeni bir çalışma tarzı oturtuyor, ekip kuruyorsanız kimsenin burnunun ortasına yumruğu geçirmezsiniz.

Leo yine adamın omuzlarına kolunu attı.

"Gabbe'ciğim... seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım? İşimi kötü yaptığım oldu mu hiç? Geciktirdiğim oldu mu?"

"Hayır, ama..."

"Cevap ver. Oldu mu?"

Leo'nun fazla sıkan kolundan hiddetle çırpınarak kurtulan Gabbe, metal binanın karşı köşesine doğru koşmaya başladı.

"Şu duvar! Kuaförün duvarı! Sıva atılmamış!"

İki yeri birden gösterdi.

"Perma yaptıran yaşlı kadınların etrafında yangın duvarı olmasın mı?"

Merdiveni çıktı. "Bir de solaryum var! Baksana! Kapı boşluğu bırakılmamış! İçerisi görünmüyor! Çiçekçinin de zemini tamamlanmamış! Fayansların dördü çatlak... Millet ıslak ayakkabılarla o fayanslara basacak *yahu*!"

Merdiveni koşarak inip dışarıya, otoparka çıktı; yine yağmur çiseliyordu.

"Şu lanet olası konteyner de ayrı bir mesele! Hani onu götürecektiniz! İki üç hafta sonra oraya müşteriler park edecek!"

Kısa boylu, toparlak adam, müşteri otoparkında yer işgal eden konteynere avuçlarıyla birkaç kez vurdu. Konteyner tıka basa dolu olduğundan, çıkan sesler boğuktu.

"Biraz sakin ol... Kalp krizi geçirmeni istemeyiz, tamam mı?"

O kadar koşturmadan sonra ustabaşının yüzü iyice kızarmıştı; öfkesi yağmurla birlikte akıp gitmeye başladı sanki.

"Gece yarısına kadar *halledeceğim*. Bu şirkete ihtiyacım var, Gabbe... Ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. İnşaat şirketim, ortaklığımız... işleri büyütmem için şart."

Gabbe ona bakıyordu; yüzü ter içindeydi.

"İşleri büyütmek mi?"

"Kazancı azami seviyeye çıkarmak. Riski artırmadan."

"Anlamadım."

"Boş ver Gabbe. Sen bunlara kafanı yorma. *Sesin* iyi gelmiyor. Soluk soluğa kaldın. Senin için kaygılanıyorum. Evine gidip dinlenmelisin. Biz işi gece yarısına kadar bitiririz. Bana güvenebilirsin."

Elini uzattı.

"Değil mi?"

Gabbe küçük, terli elini uzatarak tokalaştı.

"Güzel. İş bugüne hallolacak diyorsam hallolacak. Sonra da sana tarçınlı çörek ısmarlarım. Tamam mı?"

Gür sesli ustabaşı yolda epey uzaklaşana dek Leo konteynerle kamyonetin arasında durdu; vızıltıları, darbe seslerini dinledi... Felix, Vincent ve Jasper, perma yaptıran kadınların yangına karşı güvende olmaları, müşterilerin de ıslak ayakkabılarla çiçek alabilmeleri için emek veriyorlardı.

Ustabaşı konteynere yağlı elleriyle vururken, içerisinin otomatik silahlarla dolu olduğundan habersizdi.

Bir dahaki sefere.

Konteynerin kapısını açmak isteyebilirdi.

Leo yürümeye başladı, ama on iki saat içinde hazır olması gereken duvarlarla zeminlere doğru değil; diğer tarafa yürüyüp sokağın karşısına geçti ve evlerin arasına girdi. Depolama sorununun çözümüne doğru yürüdü... Geniş otobanın hemen yanındaki o küçük, iki katlı evin önünde çimenlik yoktu, arka bahçesi de tel örgüyle çevriliydi. Leo evden dışarı mobilya taşındığını görmüştü. Şimdi de evin arka tarafında bir satılık ilanı vardı. Tel örgü boyunca ilerleyerek bahçe kapısına giden Leo içeri girip asfaltta yürüyerek eve yaklaştı. Kapının solundaki pencereden içeri bakınca... boş bir mutfak gördü. Kapının sağındaki pencereden içeri bakınca... boş bir koridor gördü. Köşeyi dönüp sonraki pencereden içeri bakınca... bir ilave oda gördü. Tekrar köşeyi dönüp de sonraki pencereden içeri bakınca... ikinci kat merdivenini gördü.

Ev iki katlıydı, ama bodrumu yoktu. Bu mahallenin tamamı, eski bir göl yatağına kurulmuştu. Zemin çamurlu olduğundan ancak yukarı doğru inşaat yapılabiliyordu.

Geçen hafta Leo çivi çakma ve matkapla delme işine birkaç kez ara verip, otobanın hemen yanındaki bu küçük, çirkin taş eve bakmıştı. Her seferinde burayı Kızılmaske'nin Kafatası Mağarası'na benzetmişti. Bunun çocukça bir düşünce olduğunu biliyordu. Ama bu evin sevimsizliği işine yarayabilirdi; silahları kimseye çaktırmadan burada saklayabilirdi.

Tekrar mutfağa baktı. Zemin ucuz muşambayla kaplıydı, duvarlar çatlamıştı, mutfak dolapları ve aletleri en az on yıllıktı. Böyle bir ev dikkat çekmezdi; parası olan insanın burada oturmayacağı düşünülürdü.

Ön kapıda da satılık ilanı vardı. Leo fotoğraftaki takım elbiseli, uzun saçlı, gülümseyen emlakçıya baktıktan sonra iç cebinden bir tükenmezkalem çıkarıp, emlakçının telefonunu peruk dükkânından aldığı fişin arkasına yazdı.

Bu ev tam aradığı gibiydi. Yandaki büyük garaj da caba-

sıydı. Burası Kızılmaske'nin mağarası olmakla kalmayıp, eğitim merkezi de olacaktı. Leo eski lastik yığınına çıkıp kirli pencereyi silerek içeri bakınca, yüksek tavanlı garajda dört beş araçlık yer olduğunu gördü. Üstelik içerisi bomboştu. Ekip kurmak ve eğitmek için biçilmiş kaftandı.

Bir kapı açılıp kapandı.

Leo yan bahçeye döndü; oradaki ev çok daha büyüktü... ıslak yapraklarla kaplı çimenliğinde tek sıra halinde uzanan, iskelete benzeyen, cılız elma ağaçları vardı. Bir iki metre ileride, çakıllı yolda bir kadın, yanında küçük bir çocukla duruyordu; Leo meraklı bir alıcı olup olmadığını anlamaya çalışan kadına başıyla olumlu yanıt verdi.

Yolun diğer tarafından çekiç sesleriyle vızıltılar geliyordu... evden bakınca şantiye görülürdü. Garaj... hem karargâh hem eğitim yeri olarak kullanılabilirdi. Şurası da –Leo sadece beş altı kilometre ötedeki ormana döndü– hayatının en müthiş gecesini geçirdiği yerdi.

Üstelik öyle kolay olmuştu ki.

Üç kardeş ve onların çocukluk arkadaşı –hepsi de yirmilerinin başlarındaydı, hepsi de eğitimsiz ama burnu havada çocuklardı– İsveç, İskandinav, hatta Batı Avrupa tarihinde görülmüş en büyük silah hırsızlığını planlamakla kalmayıp gerçekleştirmişlerdi.

Bunun için genel inşaat bilgisi, bol miktarda plastik patlayıcı ve güvenin önemini bilen bir ağabey yetmişti.

3

Yıldızlı bir geceydi.

Hava önceki geceden daha aydınlıktı. Yine de eve aynı yoldan gittiler.

İki kamyonete bindiler ve artık tamamlanmış olan Mavi Ev'i, tatmin olmuş Gabbe'yi, uykulu gözlerle otobüs durağına giden insanların önünden geçeceği kilitli konteyneri geride bırakarak, yüksek apartmanların bulunduğu banliyöye gittiler.

Leo ile Felix araçtan inip, kamyonet kasasındaki kutunun birer yanındaki pirinç tutamaçları kavradılar. Son üç gündür yanlarından ayırmadıkları ahşap alet kutusu ağırdı... İçinde çekiçler, tornavidalar, ingilizanahtarları, levye, tel makası, kıl testere, elektrikli matkap vardı. Boya lekeleriyle rengârenk olmuş bu aletler epey eskiydi.

"On ikiye on var."

Sandığı, dolu olmasına karşın yukarıda tutarak taşıdılar... Yeni hayatları, öteki hayatları şimdi başlıyordu.

"On sekiz saat kaldı."

Bodur çalılarla tek tük çiçeklerin arasından apartmana gidip merdiveni çıktılar. Leo kapıyı açtı. Asansörde beklerken, Jasper ile Vincent'ın depo odalarının bulunduğu bodrumda gülüştüklerini duydular.

Dördüncü kat.

Leo'nun kapısı. Onların kapısı. DÛVNJAC/ERIKKSON. Ahşap alet kutusunu yere bıraktılar; Leo anahtarları arayıp buldu, sonra da kapıdaki posta yuvasında birikmiş el ilanlarını çöp bacasına attı.

İçeride ışıklar açıktı.

Anneli mutfakta, sade, ahşap bir sandalyede oturuyordu; annesinden aldığı dikiş makinesinin sesi, teypten gelen müzik sesine (Eurythmics) karışıyordu; Anneli genellikle seksenlerin müziğini dinlerdi.

"Selam."

Leo onun ne kadar güzel olduğunu bazen unutuyordu. Onu öptü ve yanağına hafif hafif vurdu. Dikiş makinesinin iğnesi esir edilmiş, kıvrılmış siyah kumaşa saplanıp duru-

yordu... Durmadan inip kalkıyordu. Leo, Anneli'yi tekrar öptükten sonra dönüp lavabonun altındaki dolabın içine baktı. Hâlâ oradaydılar. Sakladığı yerde, en geride, bulaşık deterjanı ile zemin temizleyici şişelerinin arkasındaydılar.

Üç kahverengi kutu. Çok büyük değil ama ağırdılar.

"Dur."

Leo çıkıp gitmeye davranmıştı.

"Leo, seni... kaç gündür görmedim."

Leo dün gece daireye gelmişti; banyoya ve buzdolabına uğramadan dosdoğru yatak odasına gidip, Anneli'nin kokusunu (parfümünün veya yeni yıkanmış saçının kokusunu değil, doğal kokusunu) taşıyan yatağa uzanmıştı; uyuyan Anneli'ye sarılırken, cephanelikteki patlamanın etkisini hâlâ göğsünde hissediyordu.

"Bu sabah da..."

Komodindeki saat 4.42'yi gösterirken Anneli dönüp çıplak vücuduyla Leo'ya yaslanmış, esnemiş, sonra iyice yaslanmıştı.

"...uyandığımda yanımda yoktun. Seni özlüyorum."

"Bunu sonra konuşuruz, Anneli."

"Ördüğüm şeyleri görmek istemiyor musun? Balıkçı yaka kazakları? Oysa sen..."

"Sonra konuşuruz, Anneli."

Leo tam koridordan oturma odasına (diğerleri orada paketleri boşaltıp doldurma işine başlamıştı bile) gidecekken, lavabodaki boş şarap şişesiyle ıslak şişe mantarını gördü.

"İçtin mi? Araba kullanacaksın."

"Birazcık içtim. Ama dün gece... Leo, sen ormandaydın, ben de hiçbir şey bilmiyordum; işin nasıl gittiğini, eve gelip gelmeyeceğini, birilerinin seni görüp görmediğini bilmiyordum ve... uyuyamıyordum! Şimdi de... peki neler yaptın?"

"Şantiyedeydim. İşimiz bitmemişti. Ancak bitti."

Leo odadan çıkmıştı bile.

Anneli dikiş makinesini, inip kalkan iğneyi durdurdu.

Elleri.

Neden titriyorlardı? Bu işin içinde yer almak isteyen kendisiydi. Yelekleri hazırlayan o değil miydi? Geriye sadece uzun yakaları dikmesi kalmamış mıydı? Leo ile Jasper'in maskelerini takan, onları şantiyeye götüren o değil miydi?

Elleri böyle titrerken dikiş dikmesi, balıkçı yaka kazağı düzgün tutması zor oluyordu.

* * *

Leo, Skogås alışveriş merkezine bakan pencerenin, Felix de balkon kapısının panjurunu indirdi... Oturma odası gayet sıradan görünüyordu (içinde kanepe, rahat bir koltuk, televizyon ve kitaplık vardı), ama bu yakında değişecekti.

Alet kutusunu, Adidas çantayı, Jasper ile Vincent'ın bodrumdan getirdiği kâğıt poşetleri ve lavabonun altındaki üç kahverengi kutuyu açıp, içindekileri ahşap zemine uzun bir sıra halinde dizerek gözden geçirdiler; taarruzdan önce teftiş yapan askerler gibiydiler.

Kırmızı plastik oturaklı, arkalıklı, katlanır tekerlekli sandalyeyi Huddinge Hastanesi'nin bir koridorunda bulmuşlardı. Üstünde hastanenin ismi yazılı iki sarı battaniyeyi de uyuyan hastaların üstünden almışlardı.

Çantadaki, gerçek saçtan yapılmış iki peruk Folk Opera'dan, iki çift kahverengi kontakt lens de Drottninggatan'daki gözlükçüden alınmıştı.

İki AK4 ile iki hafif makineli tüfeği şantiyedeki siyah konteynerden almışlardı. Ayakkabılar, pantolonlar, gömlekler, ceketler, şapkalar, eldivenler. El fenerleri... Vincent küçük el fenerini cebinde taşıyacaktı, Felix de çeşitli renklerde ışık verebilen büyük el fenerini işaret vermekte kullanacaktı. Beşer litrelik, benzin dolu iki bidon. Dört hokey sopasının yanında duran dört spor çantası.

Tekerlekli sandalye iki hareketle katlanabilen türdendi.

Leo oturup sandalyeyi parlak zeminde banyo duvarına doğru sürdü, sonra da geri döndü. Defalarca tur attı, sağa sola eğilip sandalyeyi devirmeye çalıştı.

Sandalye devrilmiyordu.

Leo mutfak kapısından geçmeye çalıştı, ama tekerlekler sığmayınca ayağa kalktı ve Eurythmics eşliğinde dans eden iğneye doğru yürüyüp, Anneli'nin yanağını önceki gibi okşadı.

"Nasıl gidiyor?"

"Hazırlar."

Balıkçı yaka kazağın boğazına eklenen kumaş cuk oturmuştu. Anneli dikişlerin sağlam olduğunu ve fark edilmediğini göstermek için kumaşı çekiştirdi. Bu fikir, bu tasarım ona aitti.

"Her yakada yüz maskesi var. Hepsi de kullanışlı."

Sonra iki yeşil yeleği gösterdi.

"Bunlar da tam istediğin gibi. Kalın naylon kumaş kullandım. Jasper'in yeleğinin dört ön cebi var; her biri ikişer şarjör alır. Seninkinin üç ön cebi var."

Leo rüzgârlığının altına giyeceği yeleği denedi. Yelek üstüne tam oldu. Anneli onun vücut ölçülerini iyi biliyordu.

"Bunun sayesinde rahat hareket edebileceğim."

"Emin misin? Küçük gelmedi ya? Yani, ceplerinde şarjör varken tekerlekli sandalyede veya yürürken rahat olabilecek misin?"

"Anneli, mükemmel olmuş. Kimse bir şey fark etmez."

Leo eğilip Anneli'yi öptü.

"Oturma odasında yere dizdiğimiz bütün o şeylerin önemi yok; onları amatörler bile temin edebilir. Ama bunu değil. Şunları da."

Yeleği tutarken, diğer eliyle yakası uzatılmış kazaklardan birini aldı.

"Ayrıntılar. Fark yaratan budur. Yeterince yaklaşıp çabucak kılık değiştirmek için ayrıntılara dikkat etmemiz şart."

Anneli'yi bir kez daha öptükten sonra tekrar tekerlekli sandalyeye oturdu. Sandalyeyi sarsarak kapı çerçevesinden kurtarıp ayak koyma yerini indirdi, sağ ayağını oraya koydu ve bacağı kırıkmış gibi oturmaya çalıştı. Karşısında çömelmiş Jasper (ince, saydam plastik eldivenler giymişti) kahverengi, kalın üç kutunun ilkini –çelik çekirdekli 7.62 kalibre mermiler–, sonra ikinciyi –metal zarflı 9 kalibre mermiler–, ardından da üçüncüyü –ardında yüzlerce metrelik parlak kırmızı iz bırakan fosforlu mermiler– açtı.

Sonra şarjörleri doldurup ikişer ikişer bantladı.

Kendi yeleğinin yeni dikilmiş ceplerine dört çift, Leo'nun yeleğinin ceplerine de üç çift şarjör koydu; Felix ile Vincent'a da birer çift verdi... Onlar şarjörlerini küçük birer bel çantasında taşıyacaklardı.

"Kimse farklı insanlara gözünü dikip bakmaz. Bundan faydalanacağız. Onların önyargılarından, korkularından faydalanacağız."

Leo tekerlekli sandalyeyi döndürdü.

"Baksalar bile... fazla bakmazlar."

Annesinin bakıcılığını yaptığı sakat insanları hatırlayarak, tekerlekli sandalyesini onlar gibi hareket ettirdi. Annesi beyaz hemşire üniforması giyerdi; üç oğlunun evde yalnız kalmasını istemediğinde, çalıştığı bakımevine gelmelerine izin verdiği olurdu. Yetişkinlerin tereddüde düşünce gözlerini kaçırmaları... ilk orada dikkatlerini çekmişti.

"Değil mi? Farklı insanlara öküz gibi bakmamak gerek."

Jasper ona bir AK4 verdi; Leo silahı sağ eliyle aldı ve sarı battaniyenin altına sokup, ayak basma yerine dayalı bacağının yanında tutmayı denedi.

"Fazla abartıyorsun."

"Hayır, abartmıyorum."

"Evet, abartıyorsun. Abartmıyor mu?"

Jasper, Felix ile Vincent'a baktı; ikisi de başlarıyla onayladı.

"Fazla havaya giriyorsun Leo. Bu da seni ele veriyor."

"Böyle kullanıyorlardı. Ama sen bilmezsin tabii. O zamanlar çok küçüktün."

Silahı Jasper'e verdi... Jasper parmak izlerini beyaz bezle sildikten sonra silahı sarmalayıp spor çantalarından birine koydu.

Leo tekerlekli sandalyeden kalkıp odaya bakındı.

Bu ilk büyük işleri olacaktı. İlk kez büyük bir soygun yapacaklardı. Ama herkes rolünü, ne yapması gerektiğini biliyordu. Yerde, Leo'nun karşısında, onlara gereken her şey, bütün araçlar ve giysiler hazırlanmış, paketlenmiş halde duruyordu.

Yirmi dört saatten az bir süre içinde hayatları değişecekti.

4

Akşam yediye yirmi beş vardı. On beş dakika kalmıştı.

Sessizce yolculuk ediyorlardı.

Hepsi düşüncelere dalmıştı.

Anneli dikiz aynasını düzeltti; bir avuç kadın arkadaşına kıyasla uzun boylu olmasına karşın, en sağda oturan Jasper'den ve ikisinin arasında oturan Leo'dan kısaydı. Kırmızı. Farsta'dan önceki son trafik lambası. Akşam inerken, o kırmızı ışık Anneli'yi yavaşça içine çekiyordu sanki; Anneli baktıkça o ışığa kapılıp gidiyordu.

Tek bir an. Bir anda karar vermişti.

Hatırlamıyordu... ama hatırlamak istiyordu.

Bu işin içine sokulduğu anı... *Tanrım*, böyle bir şey yapabileceğini, zırhlı araç soymaya gideceğini daha birkaç yıl önce söyleseler inanmazdı.

Belki de tek bir an değildi... belki de bir sürü önemsiz anın

birleşimi, kararını farkında olmadan etkilemişti... Bir gün biri, ormanda bir askeri cephanelik olduğunu söylemişti, bir başkası cephaneliği soymanın mümkün olduğunu söylemişti, yine bir başkası o kadar silah çalınca onları soygun yapmakta kullanabileceklerini söylemişti... belki de böyle anlar insanı giderek etkiliyordu. Anneli'ye kimse soru sormamıştı aslında; kalkıp da evet dediğini hatırlamıyordu. Anormal normale dönüşmüştü, başkalarının fikirleri onun fikirleri olmuştu ve şimdi, Anneli adlı kadın hiç beklemediği bir şeye doğru kamyonet sürüyordu. Muhtemelen bu yüzden, yeşil yanınca gaza fazla bastı ve kamyoneti fazla hızlı sürdü; normalde böyle yapmazdı, ama gaz pedalıyla debriyaj ve vites kolu birbiriyle uyumsuzdu sanki.

Anneli titriyordu. Çok değil, epeydir düşüncelere dalmış Leo'nun dikkatini çekecek kadar değil. Titriyordu, çünkü hayatında hiç bu kadar korkmamıştı; belki bir kez, oğlunu doğururken, bir sınırı geçip de eski hayatını geride bıraktığını anlayınca bu kadar korkmuştu.

"Şurası."

Leo sokak lambaları dizili kaldırımı gösterdi; Anneli, Farsta'nın merkezine iki yüz metre kadar uzakta olduklarını tahmin etti.

"Şu ikisinin arasına park et... En karanlık yer orası."

* * *

Leo gözlerini kapatınca, sadece içinde var olan huzura kavuştu.

Bu huzuru sadece ben duyuyorum. Kimse ne olacağını bilmiyor. Sadece ben atılması gereken adımları sezebiliyorum.

Geniş koltukta oturup, Leo'nun emir vermesini beklediler. Leo'nun solundaki Anneli neredeyse soluk soluğaydı; nefes aralarında yutkunuyordu. Leo'nun sağındaki Jasper ise

kendini sakinleştirmek istercesine, yavaş ve düzenli bir şekilde soluyordu.

Kamyonetin motoru durmuştu; bu ekim akşamında hava epey kararmıştı. Leo son bir ay boyunca her cuma buraya gelip, Forex Office'in arkasındaki park yerinde, otobüs durağıyla metro girişinin yakınında tek başına oturmuştu. Zırhlı araçtaki güvenlik görevlilerinin neyi ne zaman yaptıklarını, rutinlerini, hareketlerini, haberleşme tarzlarını not almıştı.

"Altmış saniye sonra."

Anneli'nin elleri yine titremeye başlamıştı; Leo ona bakıp ellerini tuttu ve titremesi geçene dek bırakmadı; sonra Anneli çabucak son bir kontrol yaptı.

Önce, gerçek saçtan yapılmış peruklar. Sonradan soygun mahallinde saç telleri bulunursa, bunlar peruk teli olmayacaktı... Siyah, gür saçlı birine ait olacaktı. Anneli perukların o ikisinin başlarına tam oturduğunu, sarı saçlarını tamamen örttüğünü düşünerek içini rahatlattı; Leo ile Jasper'in kâküllerini, *fazla* düzgün görünmesinler diye biraz dağıttı.

Sonra, makyaj. Onların kirpiklerine ve kaşlarına su geçirmez maskara sürdü; gür görünsünler diye aşağıdan yukarı doğru sürmeye özen gösterdi. Dairenin banyosunda alınlarını, yanaklarını, burunlarını, çenelerini, boyunlarını güzelce ovalayıp kirden ve ölü hücrelerden arındırmış, nemlendirici krem ve bronzlaştırıcı krem sürmüşlerdi... Anneli şimdi, fazla krem emmiş kuru kısımların çok açık ya da çok koyu olup olmadığını kontrol etmek istiyordu.

"Otuz saniye."

Kahverengi kontakt lenslerinin tam oturup oturmadığına bakmak için, gözlerini kırpıştırmalarını söyledi.

Kot pantolonlarını, ceketlerini, çizmelerini, Leo'nun rüzgârlığını ve Jasper'in ince muşamba ceketini inceledi; erkek modasını araştırdıktan sonra, ülkeye yeni göç etmiş iki genç Arap'ın böyle giyineceğine karar vermişlerdi.

Ve son olarak, balıkçı yaka kazaklar.

"Eğilin."

Anneli'nin fikri, onun tasarımı.

"İkiniz de."

Kazakları yukarı aşağı çekiştirdi.

"Belleri fazla yüksek. Maskeleri kolayca tutup yüzünüze çekebilmeniz gerek; bir de dikkat edin, kayıp inmesinler."

"On beş saniye."

Leo yeleğini düzeltti; göğsüne yaslı yedek şarjörler biraz rahatsızlık veriyordu.

"On saniye."

İnce deri eldivenler.

"Beş saniye."

Öpmek için eğilen Leo'nun bıyığı (bu da gerçek insan kılından yapılmıştı) Anneli'nin üst dudağına sürtününce, Anneli biraz irkildi; hafif yamuk duran bıyığı iki parmağıyla, gülümseyerek düzeltti.

"Şimdi."

Anneli kapıyı açıp kaldırıma indi, kamyonetin beyaz kasasını açtı ve tekerlekli sandalyeyle iki battaniyeyi indirdi. Tekerlekli sandalyenin sağ ayak koyma yerini kaldırdı... Dipçiği kısaltılmış AK4, battaniyenin altına tamamen gizlenebilirdi. Jasper güya sakat olan Leo'nun plastik minderli sandalyeye oturmasına yardım ederken, uzaklaşan kamyonete doğru başını salladı.

Karanlık kaldırımda ilerlediler. Hafif eğimli tepe yolundan inmeye başladılar; yol ileride epey sarplaşıyordu... Stockholm'ün büyük aracı kurumlarından olan Forex Office'in personeli bu yolu kullanırdı.

Leo yolun tamamını avucunun içi gibi biliyordu.

İşin üçüncü ve son kısmının (karanlıkta bottan kıyıya inmek) provasını yapmıştı. İşin orta kısmının da (saatte yaklaşık elli kilometre hızla araç kullanmak) provasını yapmıştı.

Yolun bu hafif eğimli kısmında yürümüştü; işin ilk ve en kritik kısmı buydu... Leo hedefin hep akşam 5.48 ila 5.53 arasında geldiğini biliyordu.

"Leo?"

Jasper tekerlekli sandalyeyi durdurmuş ve eğilip ayakkabısını bağlar gibi yaparak fısıldamıştı.

"Hâlâ abartıyorsun. Annenin... *engelli* hastalarını görmüştüm. Öyle hareket etmiyorlardı. Öyle salyaları akmıyordu."

Jasper siyah çizmelerini çözüp tekrar bağlamıştı. Ayağa kalktı ve tekerlekli sandalyeyi ağır ağır itmeye devam etti; şehir merkezine yakın olan bu banliyöde herkes bir yerlere gidiyordu. Tam o sırada Leo, bir erkek çocuğu gördü. Çocuk beş altı yaşlarındaydı. Birkaç metre ötede, otobüs bekleyen insanların arasındaydı.

Kimse farklı insanlara gözünü dikip bakmaz.

Çocuk onu göstererek annesinin elini çekiştirdi.

Bakıp bakmamaya karar vermeye çalışan hiç kimse, karşısındaki adamın görünüşünü sonradan hatırlamaz.

Bir çocuk onu... tekerlekli sandalyeyi gösteriyordu.

Ama bu bir çocuk. Çocuklar dünyayı yetişkinlerden farklı görür.

Çocuk şimdi bağırıyordu.

Çocuk meraklıdır, dünyaya açıktır, korkmaya vakti olmamıştır henüz.

Battaniyenin altındaki silah. Yelek ceplerindeki, bantlanmış şarjörler. Çocuk onları göstermiyordu aslında, ama sanki yaptığı buymuş gibi geliyordu.

Çocuk tekrar bağırdı.

Bir daha bağırırsa, yanında duran yetişkin, bakmaya cesaret edemeyen yetişkin, birden onlara bakmaya başlayabilirdi; hatta sonradan onları hatırlayabilirdi bile. Jasper tekerlekli sandalyeyi birden döndürüp, telaşla otobüs durağından uzaklaştırdı; daha karanlık bir yere gittiler.

5.48.

Arada sırada girişe göz atarak beklediler. Arabalar, bisikletler, yayalar. Girip çıkıyorlardı.

5.49.

Sadece birkaç dakika kalmıştı.

5.50.

En fazla bir iki dakika.

5.51.

Çok az kalmıştı.

5.52.

"Nerede kaldı yahu?"

"Gelecek."

"Saat..."

"*Gelecek.*"

5.53.

Ağır ağır yaklaşmaya başladılar... Döviz bürosunun bahçe duvarıyla aralarında on adım bile kalmamıştı artık. Beyaz zırhlı araç içeri girerken, içindekiler kalabalıktaki iki kişiyi (engelli adamla bakıcısını) fark etmemeliydi.

5.54.

Jasper çömeldi; daha fazla hareketsiz duramamıştı. Bir şeyler yapmalı, ama bir yandan da sadece bekliyormuş gibi görünmeliydi. Başka yolu yoktu. Çizmelerini çözüp tekrar bağlamaya girişti.

"Hey!"

Onu görmemişlerdi.

"Selam! Selam! Selam! Selam!"

Onu duymamışlardı.

"Adın ne? Ya senin adın ne?"

Konuşan o beş altı yaşlarındaki çocuktu, onları gösterip bağıran çocuktu.

"Neden orada oturuyorsun? Yaralı mısın?"

Çocuk annesinin elinden kurtulup, heyecan verici görü-

nen tekerlekli sandalyeye koşmuştu.

"Geri dön."

Jasper ağır bir aksanla İngilizce konuşmuştu, çocuk ise İsveççe karşılık verdi.

"Selam. Adın ne? Bacaklarına ne oldu?"

Jasper elini ceket cebindeki delikten sokup, boynuna asılı hafif makineli tüfeği sımsıkı tuttu.

"Geri dön."

"Geyidön?"

"Geri dön!"

"Adı bu mu? Geyidön mü? Güzel isim."

Jasper emniyet mandalını durmadan açıp kapıyordu. Çıkan ses sinir bozucuydu. Sonunda Leo ona dirseğiyle vurdu.

İşte gelmişti. Soyacakları araç.

"Annenin yanına dön! Geri dön!"

Çocuk korkmamıştı. Ama Jasper'in eğilip de kulağına öfkeyle fısıldaması hoşuna gitmedi. Onlara bakmayı, soru sormayı kesip söyleneni yaptı; annesine ve otobüs durağına süklüm püklüm geri döndü.

5.54.30.

Tekrar harekete geçtiler; çok hızlı değilse de yeterince hızlı ilerliyorlardı.

Zırhlı araç sekiz ila on iki saniye içinde otoparktan geçip Forex'in bahçesine girecekti. Öne arkaya bakınan Leo, beyaz bir kamyonet ve annesinin engellilerle o şekilde konuşmaması gerektiğini söyleyerek azarladığı beş altı yaşında bir çocuk gördü.

Burası pusu için biçilmiş kaftandı. Karanlıktı ve ıssız sayılırdı, gerçi birkaç adım ötede işlek meydan vardı. Görevi günün son paralarının getirilmesi için kapıyı açmak olan bir güvenlik görevlisinin birazdan açacağı kapıya doğru geri giden araç da sadece birkaç metre ötedeydi; aşağı atlayıp zırhlı araca gitmek çocuk oyuncağıydı. Paralar aracın kasa-

sında olmalıydı... Leo orada yedi ila on milyon civarı kron bulunduğunu tahmin ediyordu.

* * *

Cuma akşamı. İki saat kalmıştı. Samuelson neredeyse yedi senedir yanında oturduğu, ama pek tanımadığı Lindén'a göz attı. Zırhlı aracın ön tarafında iki güvenlik görevlisi oturuyordu: Lindén araç kullanmayı severdi, Samuelson ise ikisinin de koruduğu para torbaları el değiştirirken araçtan inip bacaklarını esnetmeyi ve bankonun ardındaki iç bayıcı güvenlik görevlisiyle havadan sudan konuşmayı severdi. İş saatleri dışında birlikte kahve ya da bira içtikleri olmamıştı; bazı iş arkadaşları sadece iş arkadaşı olarak kalırdı. Birbirlerine çocuklarından bile bahsetmiyorlardı. Samuelson ikisinin de aynı sayıda çocuğu olduğunu biliyordu, ama bugünlerde Lindén'ın çocukları evinde sadece birer hafta arayla kalıyordu; insanların yitirdiği şeylerle ilgili konuşmak genellikle iyi sonuç vermezdi.

Otoparkta dönen aracın far ışıkları sokak lambalarının aydınlığına karıştı. Otobüs durağında yılankavi bir kuyruk oluşturmuş insanlar ile metro istasyonuna asansörle inen (metro gecikmişti) insanların yanından geçtiler. Güvenlik görevlileri her zamanki gibi etrafı inceledi... İşleri paraları nakletmek ve korumaktı. Bisiklet yolunun yakınında sosisli sandviç büfesi vardı; büfenin sahibi domuz etinden yapılmış sosislerini bizzat hazırlar ve her gece camekânın ardında, üstünde önlükle, gülümseyerek dururdu... Bir bankta oturan, alışveriş torbaları dolup taşmış, saçları ve kıyafetleri birbirine benzeyen üç kadın önemli bir meseleyi konuşurcasına, abartılı el kol hareketleri yapıyorlardı... Tekerlekli sandalyedeki adamla ona eşlik eden kişi, Samuelson'un oğlunun yaşlarındaki küçük bir çocukla konuşuyorlardı... Biraz ileride büyük bir ergen grubu itişip kakışıyor ve nereye gidecek-

lerine karar vermeye çalışıyordu... Herhangi bir akşam görülebilecek türden, sıradan bir kalabalıktı bu.

Neredeyse yedi yıl. Her işgünü. Yaptıkları iş zaman çizelgesinde K9 olarak geçerdi; *Banka Turu* denen şeyi her gün, *Forex Turu* denen şeyiyse her iki haftada bir, perşembe ve cumaları yaparlardı... Şehir Terminali'ne, Merkez Garı'na, Stureplan'a, Eski Şehir'e, Stanstull'a, Nacka'ya, Sickla'ya gidip, son olarak da buraya, yani Farsta'ya gelirlerdi.

Otobüslerin dönüş alanındaki keskin virajı, ardından da hafif virajı aldılar; sonra zırhlı araç, eğimli yükleme rampasından aşağı, kilitli arka kapıya doğru geri geri inerken monoton bir bipleme başladı.

Lindén motoru durdurdu; bakıştılar ve çabucak başlarını salladılar; ikisi de aynı kanaate varmıştı... Başkentte ve iş çıkış saatinde oldukları göz önüne alındığında, burası sakin sayılırdı. Samuelson kapıyı açıp indi ve arka kapıya doğru tek bir adım attı. Toplanan paralar hep iki koridor öteye, güvenlik şefinin odasına götürülürdü; oradaki siyah beyaz ekranlarda dört kameradan alınan görüntüler, döviz bürosunun ve günün son müşterilerinin görüntüleri olurdu. Boş bir masada duran iki bez torba... Banknotlar, bozukluklar ve kırmızı kalemle yazılmış bir makbuz: 1.324.573 kron.

* * *

Tekerlekli sandalyede oturan Leo kalbinin küt küt atmasını bekledi. Ama öyle olmadı. Sakindi. Göğsü de, zihni de sakindi. Başka yere bakanların şahitlik yapamayacağını biliyordu. Tehditleri saptamaya eğitilmiş insanlara, istediğini alıp sırra kadem basacak kadar yaklaşmanın en iyi yolunun tekerlekli sandalye olduğunu biliyordu.

* * *

Ceketinin sağ cebinde, siyah bantla tutturulmuş bir telsiz vardı. Samuelson birazdan güvenlik şefinin odasına girip, para dolu bir güvenlik kutusuyla çıkacak ve kilitli arka kapıya gidip, telsizin düğmesine iki kez basacaktı.

Lindén zırhlı aracın sürücü koltuğundan etrafı inceliyordu.

Dikiz aynasına baktı; bir şey göremedi. Yan pencerelerden baktı; bir şey yoktu. Ön camdan bakınca da bir şey göremedi; tekerlekli sandalye bile ortadan kaybolmuştu.

İşte bu, hayatının ortası. Güvenlik görevlisi. Eh, çok da kötü sayılmazdı. İyi bir işti. Basit, dümdüz bir işti. Lindén düzenli hayatı, rutinleri sevdiğinden bu işi de seviyordu. Para torbasını alacaksın. Sonraki yere gideceksin. Oradan da para torbaları alacaksın.

O gün artık başka yerden para almayacaklardı. Dosdoğru depoya gidip sivil kıyafetlerini giyeceklerdi; cumartesi gecesi başlayacak, sonra da pazar olacaktı.

Ceket cebinden iki bip sesi geldi. Samuelson yerindeydi.

Lindén etrafına, aynalara, pencerelerden dışarı son bir kez baktı. Sonra telsizinin kırmızı düğmesine iki kez basarak yanıt verdi.

Gelebilirsin.

Şimdi, buraya gelebilirsin.

* * *

İsveç döviz büroları için cuma, haftanın en kazançlı günüydü... Farsta da bu zırhlı aracın son uğrak yeriydi. Araçta en çok paranın bulunduğu noktaydı.

5.56.

Leo saldırının hedefini, zamanını ve yerini önceden belirlemişti. Tekerlekli sandalyeyle en fazla yükleme rampasına kadar gidebileceklerini biliyordu. Orada saklanacak yer olmadığının bilincindeydi; güvenlik görevlisini, binanın arka

kapısından araç kapısına iki adımda gittiği sırada alt etmeleri gerekecekti. Hem de kimsenin ruhu duymadan.

5.57.

Beklediler. Aşağıdaki metal kapıya kısık gözlerle baktılar.

Şimdi.

Açılan kilidin kısa vızıltısı bekledikleri işaretti.

Şimdi. *Şimdi.*

Hiç konuşmadılar. Birbirlerine bakmadılar bile. Ne yapacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Balıkçı yaka kazaklarının uzatılmış boyun kısmını gözlerinin altına kadar çekerek, çeneleriyle burunlarını örttüler.

Sarı battaniyenin altındaki AK4 ile uzun ceketin altındaki hafif makineli tüfeği çıkardılar.

Birlikte, aynı anda duvara çıkıp aşağıya, yükleme rampasındaki araca doğru atladılar.

* * *

Samuelson metal kapıya yaslanmıştı. Elindeki yeşil torbada (gözünün önünde içi doldurulup ağzı bağlanmıştı) iki kahverengi kumaş torba vardı; ağızları plastik telle bağlanmış bu torbaların her biri kendi kimlik numarasına sahipti.

Sonra... telsizden gelen iki bip sesi duydu.

Onay verilmişti.

Samuelson kapıyı açıp yükleme rampasına çıkınca, araçtan her zamanki gibi bir tıkırtı geldiğini işitti; Lindén arka kapıyı, güvenli bölümün kapısını açıyordu.

* * *

Sürücü koltuğunda oturan Lindén, Samuelson'un elinde güvenlik torbasıyla dışarı çıktığını gördü. İç kilidin düğmesine bastı ve tam iş arkadaşına doğru dönecekken, başka bir şey

gördü. Gördüğü şey net değildi, bir ayrıntı gibiydi daha çok; algılayıp farkına vardığı ve anlamlandırmaya çalıştığı, ama anlam veremediği bir şeydi. Birincisi –ön camdan bakınca– az önce kalabalığın içinde gördüğü tekerlekli sandalyenin, yukarıda, kaldırımda boş halde yan devrilmiş olduğunu gördü. Sonra –yan aynaya bakınca– bir hareket fark etti; sanki biri, yüzünün neredeyse tamamı siyah olan, insan yüzüne benzemeyen biri duvardan atlayıp ona doğru koşuyordu. Samuelson sonunda aracın yan kapısını açıp *Gaza bas!* diye haykırarak içeri daldı ve *Hadisene be adam!* diye bağırarak kendini yere atıp saklanmaya çalıştı. Lindén gördüklerini kavradıktan sonra, şimdi her şey aynı anda oluyormuş ve birbiriyle bağlantılıymış gibi geliyordu.

"*Kapıyı aç!*"

Lindén olanları birden kavramıştı.

Şimdi her şeyi anlıyordu.

Bu ona zaman kazandırdı; ilk şifreyi... dört haneli şifreyi iki saniyede girince kasanın çelik kapısı inerek, paraya erişimi engelledi. İkinci şifreyi de iki saniyede girdi... Anahtarı çevirmek için, gösterge paneline kontak kilidinin dört haneli şifresini girdi.

"*Yallah yallah, kapıyı aç!*"

Artık çok geçti. Biri aracın kaputuna tırmanmıştı. Siyah bir maske, dik dik bakan gözler ve Lindén'a doğrultulmuş bir otomatik silah.

Lindén kollarını kaldırmadı, kapıya doğru dönmedi.

Hiçbir şey yapmadı.

O büyük, metal namlu iyice yaklaştı.

Lindén yedi yıl boyunca bu anı hayal etmişti, ne zaman bir kalabalığı incelese buna hazırlanmıştı, ama bu iş hiç tahmin ettiği gibi çıkmamıştı. Göğsünün tam ortasından boğazına doğru korku yayılacağını bilemezdi. Attığı çığlıklara karşın korkusunun geçmeyeceğini de bilemezdi.

"Kahrolası kapıyı aç!"

İşte o zaman anladı; korkusu geçmiyordu, çünkü çığlık atan kendisi değildi. Başka biri çığlık atıyordu. Sesler yandan geliyordu. Sonra bir çığlık daha geldi... bu seferki pencerenin ardından. Benzer maskeli bir başkası; gözlerinin altına kadar siyah kumaş çekilmiş, çenesi, burnu ve yanakları örtülü. Ama bu kişinin sesi farklıydı. Kaygılıydı. Daha kötü veya yüksek değildi, daha kaygılıydı.

Biri ölecekti. Lindén'ın göğsünde hissettiği buydu. Ölüm.

Cam gürültüyle parçalandı; Lindén yakından insanın üstüne ateş edilince silah sesinin ne kadar yüksek geldiğini düşündü sadece. İki silah sesi duyunca geriye yaslandı, sırtıyla başını koltuğuna yasladı; üçüncü kurşun boğazıyla çenesinin arasına saplandı, dördüncü kurşun gösterge paneline isabet etti, beşinci kurşunsa yolcu kapısına saplandı; Lindén'ın parmağı kendiliğinden kontrol merkezinin alarm düğmesine bastı.

* * *

"Kapıyı aç!"

Hafif makineli tüfek, üç saniyede otuz mermi atar. Jasper'in aracın camına beş el ateş etmesi yarım saniye sürmüştü, ama çok daha uzun geldi.

"Kapıyı aç yoksa ölürsün!"

Leo hâlâ aracın kaputunun üstünde ayakta dururken (silahını sürücü koltuğundaki güvenlik görevlisine doğrultmuştu), Jasper kısmen kırılmış güvenlik camını hafif makineli tüfeğinin dipçiğiyle parçaladı. Yerdeki diğer güvenlik görevlisi ellerini başının üstüne koydu.

* * *

Samuelson, Lindén'a, adamın boynundan akan kana baktı; taze kanın bu kadar kırmızı olacağını hiç düşünmemişti. El-

lerini başının üstünde tutarak ayağa kalktı ve yolcu kapısını açtı; kaputun üstündeki maskeli adam aşağı atlayıp kapıdan içeri daldı ve silahını Samuelson'un şakağına dayayıp, bozuk İngilizcesiyle kasayı açmasını söyledi. Samuelson durumu açıklamaya çalıştı. Ama yapamadı. İngilizcesi yetersizdi. Kasa kapısının ancak genel merkezden alınacak şifreyle açılabileceğini açıklamaya çalıştı. Uygun sözcükleri bulamadı; maskeli adam sabırla bekleyerek onu dinliyordu... Öyle sessiz ve kontrollüydü ki, o kaygılı sesli diğeri gibi değildi, pencereye ateş eden kişi gibi değildi. Namlu şakağına biraz daha dayanırken bile, Samuelson maskeli adamın yüzüne dikkatle baktı.

* * *

Sürücü koltuğunda kımıldamadan oturan Lindén'ın boynundan kan akıyordu.

Samuelson ise yerde, onun arkasında hüngür hüngür ağlıyordu.

Kontrollü kişinin eli Lindén'ın pantolon, ceket, gömlek ceplerini karıştırıp anahtarlarını buldu.

Kaygılı kişi, Lindén'ı koltuktan yere itti; yeterince hızlı hareket etmediğini görünce de silahının namlusunu onun göğsüne dayadı.

"*Motoru çalıştır!*"

Samuelson'un alnındaki namlu aşağı inerek ağzına girdi.

"*Çalıştır! Yoksa ateş ederim!*"

Namluyu dilinde hisseden Samuelson tuş takımına eğilip, motoru çalıştırmak için gerekli dört haneli şifreyi girdi.

"*Öldürürüm öldürürüm öldürürüm!*"

Samuelson'un şifreyi girip anahtarı çevirerek motoru çalıştıran eli artık tamamen hissizdi; parmaklarını kullanmakta zorlanıyordu.

* * *

Dik yükleme rampasını ağır ağır çıkan Jasper, aracı dönüş alanına ve otopark çıkışına doğru sürdü. Zırhlı aracın penceresinden bakıldığında, kimse olanların farkında değil gibi görünüyordu; beş el silah sesi, yükleme rampasının etrafındaki duvarlar tarafından hafifletilmiş ve şehrin gürültüsüne karışmıştı... Biri kahkaha atıyordu, biri sosisli sandviç büfesinden uzaklaşıyordu (elinde sandviç vardı), biri gitar kutusunu asfalt yola bırakıp şarkı söylemeye başladı... Yağmur çiselerken, şemsiyeli insanlar ayakta duruyor, oturuyor, yürüyordu.

Yükleme rampasının birkaç metre ötesinde hayat hiçbir şey olmamışçasına devam ediyordu.

* * *

Normal hızda gitmeyi sürdürürlerse, dikkat çekmezlerse, kasayı boşaltıp ortadan kaybolmak için bol bol zamanları olacaktı.

"*İç kapıyı aç.*"

Leo bir tomar anahtarı güvenlik görevlisine uzattı; kilitli kapının ardındaki kasanın anahtarı bunlardan biriydi.

"*Kapı, lütfen, inanın bana, lütfen...*"

Güvenlik bölmesinde, yedi ayrı yerden alınmış paraların konduğu, her birinde bir milyon krondan fazla nakit bulunan yedi kutunun anahtarları vardı.

"*...lütfen, kapı kilitli. Şifre gerek. Özel şifre! Ancak genel merkez açabilir... lütfen lütfen...*"

"*Aç. Yoksa vururum.*"

Leo pencereden dışarı göz attı.

Lasboda Yolu'nda önünden geçtikleri binaları tanıdı; az sonra Farsta Sokağı'nın altından geçen bisiklet yolunu, ardından da Nynas Yolu'ndaki üst yolu gördü.

Dışarıda, bu Stockholm banliyösü hareketliydi. İçerideyse, güvenlik görevlilerinden biri yerde yatıyordu (çareyi bu dün-

yadan soyutlanmakta, iç dünyasına çekilmekte bulmuştu), diğeriyse boynuyla çenesi kan içinde olmasına karşın hâlâ konuşuyordu.

"*Anlıyor musunuz? Lütfen! Ancak... ancak genel merkez açabilir.*"

Sadece birkaç dakika kalmıştı.

Nynas Yolu, Örby Otobanı, Sköndal Yolu. Yine apartmanlar, bir futbol sahası, bir okul.

Ve aracın farları sarp tepenin az sonra geçecekleri zirvesini aydınlatırken, orada bir şey parıldadı sanki.

Peşlerinde birileri varsa... buradan daha ileri gidemezlerdi.

* * *

Felix ağır ağır soluyordu.

Al. Ver.

Çocukken koşarak çıkıp yuvarlandıkları tepenin zirvesinde, uzun ve ıslak otların arasında yirmi dört dakikadır yatmaktaydı; burası Sköndal'ın hemen girişindeydi, dedelerinin bir zamanlar sahip olduğu küçük, beyaz eve yakındı.

Ne zaman solukları düzensizleşse (*al, ver,*) elindeki silah titriyordu; o zaman, işaretparmağını tetikten ayırmadan, diğer eliyle de namluyu ortasından tutarak, tek gözle nişan alarak baştan başlamak zorunda kalıyordu (*al, ver*).

Aşağıda Nynasvagen uzanıyordu. Felix elini uzatsa oraya dokunacaktı sanki, oysa otoban çok uzaktaydı; iç içe geçen far ışıkları uzun ve bulanık bir şerit oluşturuyordu; orası Stockholm'ün en işlek otobanlarından biriydi ve insanlar evlerine gidiyorlardı. Otobanın ardındaki Farsta'nın neon ışıkları parlıyordu; Felix silahını kaygıyla oraya doğrultmuştu, çünkü Leo oradan gelecekti.

Aracını bir parkta bırakıp, omzunda çantayla parktan geçmişti... Küçük bahçelerindeki düşmüş yaprakları süpü-

ren ve çalıları budayan birkaç kişiye başıyla selam vermişti... Sonra da ormandan geçip tepeye çıkmış ve kararlaştırdıkları şekilde, tam 5.40'ta, pusu ve silahlı soygundan birkaç dakika önce buraya uzanmıştı.

Leo'nun talimatlarına harfiyen uyuyordu... Talimatlar aklından çıkmıyordu.

Felix... silahı seri atış moduna al. Nişan al. Felix derin bir soluk alıp verdi; hazırdı. *Ve ateş et. Bu kadar basit kardeşim.* Takip ediliyorlarsa. Leo peşindekilerin bu üst yoldan geçmesine izin vermeyecekti. *Ama onları gözümü kırpmadan vuramam ki... Onları öldüremem, bunu biliyorsun.* Felix daha önce de silah kullanmıştı elbette, çalıntı bir iç güvenlik kuvveti askeri üniforması giyerek birkaç kez atış talimi yapmış, ama kimseyi vurmamıştı. *Felix, beni dinle, tüfeğinin ayarlarını yaptım, ıskalaman mümkün değil ve her şey yolunda giderse kimseye zarar gelmeyecek. Motorlarını vurup arabalarını durduracaksın, o kadar.* Atış talimleri bitmişti. Bu gerçekti. *Ya onlara ateş etmek zorunda kalırsam Leo, ya pencereye ateş edersem, ya...* Al, ver. Felix biraz daha titreyince namlu da biraz daha sarsıldı. *Şu ağacı görüyor musun? Ve şu üst geçidi? Tüfeğini şöyle tutup nişan alacaksın, araba tam şu nişan çaprazının ortasına gelince de... ateş edeceksin. İzli mermiyle. Böylece keskin bir nişancı olduğunu görecekler.* Felix dönüp bileğindeki dev kol saatini düzeltti; normalde kol saati takmazdı, zamanı hep Leo kontrol ederdi. *Hiçbir şey düşünme Felix. Hedefini vurmak istiyorsan düşünmeyeceksin. Hedefe odaklan. Hedefe odaklan!* 6.04. 6.05. Artık gelmeleri gerekirdi. Zırhlı aracı kaçırdılarsa. *Anladın mı?* Güvenlik görevlilerini alt etmeyi başardılarsa. *Hı hı, anladım.* Yoldalarsa. *Sana güvendiğimi biliyorsun Felix; kesin emin misin?*

İşte oradaydı. Beyaz zırhlı araç.

Hayır.

O değildi. Beyaz ve büyüktü, ama zırhlı araç değildi.

6.06. İki dakika gecikmişlerdi. İki buçuk.

Lanet olası tüfek kayıp duruyor, sarsılıyordu.

Üç dakika. Üç buçuk.

İşte. İşte oradaydı!

Beyaz bir kamyonun tepesini gördü... Üst yoldan geçen kamyon birden sola saptı; Felix tüfeğin dürbününden baktı; sürücü koltuğunda oturan kişi, tıpkı kendisi gibi, balıkçı yaka kazağının boynunu yukarı çekerek yüzünü örtmüştü... İki koltuğun arasında da Leo, yerde yatan iki kişinin (birinin elleri başının üstündeydi) önünde çömelmişti.

Sonra başka bir şey gördü. Zırhlı aracın arkasında. Ön tarafında iki kişi oturan bir araba.

Bizi ya polis arabasıyla ya da sivil arabasıyla takip edecekler, ki sivil arabaları mutlaka siyah olur; ya Saab 9-5'tir ya Volvo V70. Bu araba siyahtı. Felix namluyu arabaya doğrultunca bunu fark etti. Ama arabanın markasını çıkaramadı. *Arabanın sağ tarafına bak, orada fazladan bir yan ayna varsa, içeridekiler sivil polis demektir; bir de tetiğe fazla yüklenme, yavaş çek.*

Felix dürbünle baktı.

Fazladan bir yan ayna olup olmadığını göremiyor, emin olamıyordu.

Namluyu siyah arabanın tepesine doğrultarak, tetiği biraz daha çekti.

* * *

Tepeden geçerlerken Leo güvenlik görevlilerine, aracı kullanan Jasper'e ve pencereden dışarıya baktı. Üst yoldaki bir hedefi tepenin zirvesinden vurmak kolaydı. Leo AK4'ün dürbününü özel getirtmişti, çünkü onunla hedefi üç yüz metreden vurmak çocuk oyuncağıydı.

Peşlerine birileri düşerse. Tek atış yeterli olurdu.

* * *

Felix titriyordu. Siyah araba hâlâ zırhlı aracın peşindeydi. Ona fazla yakın gidiyordu.

Ateş ettikten sonra bekle, sakın gitme, tüfeğini de bırakma; biz geçip gidene kadar, bizi kimsenin takip etmediğine emin olana kadar bekle.

Beyaz zırhlı araç, tam planlanan şekilde, üstgeçidin altından geçtikten sonra kavşaktan sola saptı. Siyah araba hâlâ otuz metre geriden takip ediyordu.

Al, ver.

Leo dürbünle nişan alıp tetiği çekti, biraz daha çekti.

Tam o sırada siyah araba (sahiden de fazladan bir yan aynası vardı galiba) birden sağa sapıp ters yönde uzaklaştı. Hızlanıp gözden kayboldu.

Felix artık zangır zangır titriyor, hızlı hızlı soluyordu.

Ön tarafta oturan o iki kişi. Evlerine gidiyorlardı. Sırf yanlış zamanda yanlış yoldan gittikleri için, ölmelerine ramak kalmıştı... Felix tetiği biraz daha çekse öleceklerdi.

Felix ıslak otların üstünden kalkıp tüfeği çantasına koydu ve yüzünü açtı. Koşmaya başladı. Koşarak tepeden inip ormandan ve parktan geçti; karanlıkta, alçak bir demir korkuluğa ayağı takılıp da yere yuvarlanınca çantayı elinden düşürdü, sonra da kalktı ve tepenin dibine park edilmiş arabaya varana dek durmadan koştu.

* * *

Tepenin yanından geçmişlerdi. Felix ateş etmemişti.

Demek ki peşlerinde kimse yoktu.

Leo kilitli kapıya baktı. Bugün yedi ayrı yerden para toplanmıştı... İçeride sekiz-on milyon kron olsa gerekti.

Güvenlik görevlilerinin tepki verecek birkaç saniyesi olmuştu. Gerçi kaçmalarına yetmemişti bu.

Güvenlik görevlilerinden biri şifreyi girmeyi başarmıştı;

dolayısıyla da kasayı koruyan çelik duvar inmişti. Buluşma yerine gitmeden önce bütün kutuları açmayı planlamışlardı. Bu artık imkânsızdı. Ama çok da önemli değildi; hâlâ biraz zamanları vardı.

"*Nereye... lütfen, lütfen... bizi nereye götürüyorsunuz?*"

Buluşma yerinde kapıyı ateş ederek açmayı deneyebilirlerdi... ama fazla gürültü olurdu.

"*Ne... lütfen, size yalvarıyorum... Bize ne yapacaksınız?*"

Yerde yatan güvenlik görevlisi bir elini ceketinin altına sokunca, Leo adamın omzuna sert bir dipçik darbesi indirdi.

"*Kımıldama!*"

Ama güvenlik görevlisi bir an duraksadı o kadar; ceket cebinden bir şey çıkarıp kaldırdı.

"*Çocuklarım! Bakın! Fotoğrafları. Lütfen. Lütfen!*"

Cüzdanından iki fotoğraf çıkardı.

"*En büyükleri. On bir yaşında. Bakın!*"

Toprak futbol sahasında bir oğlan çocuğu. Zayıf, solgun. Koltukaltında top. Saçları terli, gülümseyişi utangaç, mavili beyazlı futbol çorapları aşağı kıvrılmış.

"*Şuna da... lütfen lütfen bakın... burada... yedi yaşında. Yedi!*"

Yemek veya oturma odasında bir masa; görünüşe göre doğum günü partisi veriliyor; masa kalabalık, bütün sandalyeler dolu, herkes iki dirhem bir çekirdek, beyaz örtülü masadaki büyük pastanın etrafında oturuyorlar. Öne eğilmiş çocuk, mumların yarısına üflemek üzere; ön dişlerinden ikisi yok.

"*Oğullarım, lütfen, iki oğlum, bakın, bakın, iki kardeş...*"

"*Dön.*"

Leo iki soluk fotoğrafı kapıp yere attı.

"*İki çocuk, oğullarım... lütfen!*"

"*Dön! Yüzükoyun yat! Öyle kal!*"

* * *

Dört kişilik şişme bot.

Sakin sulardaki yolculuğun bitmesine az kaldı. Drevikken. Vincent iki zamanlı motorun yekesini çevirerek, bota geniş bir kavis daha çizdiriyor; solunda ormanın hemen yanındaki ışıkları –Farsta– görüyor, ilerisiyse zifiri karanlık... Orada Sköndal Plajı var.

Vincent motoru durdurdu; bot plaj iskelesine doğru süzüldü. Kader. Vincent son bir iki kilometrede, geciktiğini düşünmüştü.

İskeleye yanaşınca inip botu sazların arasına çekti.

Leo'nun burayı seçmesinin sebebini o zaman anladı. Kış mevsiminde olduklarından, koyun havuzlu plajı epeydir kapalıydı; burası annelerinin bir zamanlar engelli çocuklara (aralarında tekerlekli sandalye kullananlar da vardı) baktığı yerdi.

Vincent uzun ahşap iskelede durup ayaklarının üstünde ağır ağır sallandı. Çok da uzakta olmayan ikinci iskeleyi, daha küçük ve çok daha eski iskeleyi görünce, yüzme öğrendiği yazı anımsadı. Leo ona hem karada hem denizde ders vermiş, sonra da bir yüzme madalyası hazırlamıştı. Leo bu madalyaya "İskele" adını vermişti; Vincent bu eşsiz madalyayı ancak iki iskele arasındaki on metreyi yüzebildiğinde alacaktı. Vincent denizde kollarıyla bacaklarını çırpıp durmuştu; bir akşam, diğerleri eve gittikten sonra, bir iskeleden diğerine deniz tabanına hiç basmadan yüzmeyi başardığında, Leo onu alkışlamış ve madalyayı vermişti... O iri tahta parçasının üstüne yazılar kazınmıştı.

Vincent'ın bastığı kalas gevşemiş olduğundan hareket edip duruyordu... Yeni iskele bile eskimekteydi. Vincent son kulaçtan sonra, soğuk sulara gömülmemek için Leo'nun elini tutmasının hemen ardından bu kalasa tutunmuştu. Leo ona durmadan seslenmişti; ne görürse görsün, ne hissederse hissetsin sadece bir sonraki kulaca odaklanmasını, dosdoğru ileriye bakıp kulaç atmasını söylemişti.

Diyafram nefesiyle ılık havayı içine çekmeye çalıştı; aldığı derin nefesleri içinde tutmaya çalıştıysa da başaramadı; kesik kesik, titreyerek nefes veriyordu.

Artık gelmiş olmaları gerekirdi. *Leo*'nun gelmiş olması gerekirdi. En kötüsü buydu... bilememek.

Vincent kötü kokuyordu. Elini, kolunu, omzunu kokladı.

O kokunun gözeneklerinden sızdığını, içinden çıktığını, gidecek başka yeri olmadığını hissediyordu. İlk kez aldığı yoğun, kekremsi, boğucu bir kokuydu bu... Hissettiği kaygı ve korkuyu içinde tutamıyordu.

Camsı su yüzeyine eğilip, buz gibi suyla yüzünü yıkadı.

Sırtında ağırlığını hissettiği tüfeği düzeltti; bu hafif makineli tüfeği omuzda taşımak daha zordu. Leo tüfeği ayrılırlarken, koridorda vermişti, *Kullanmayacaksan mutlaka namluyu yere doğru tut* demiş ve nasıl tutulacağını göstermişti, *Emniyet mandalı şöyle açılıp kapanır,* Vincent'ın omuzlarını sımsıkı tutmuştu, *Şunu sakın unutma Vincent, kararları sen verirsin, silah değil.* Vincent silahı silindir spor çantasına koymuş, inşaat şirketinin iki kamyonetiyle uzaklaşmalarını seyretmiş, Skogås'ta tek başına dolanmış, okulun önünden Drevikken kıyısına inmiş ve iki kayalığın arasındaki sığ çukura doğru yürümüştü. Zifiri karanlıkta kuru dallarla taze ladin dallarını kaldırıp, sarılı mavi botu ortaya çıkarmıştı; botu kıyıya çekip suya itmiş ve motor çalıştırma ipini çekmişti; Sköndal Plajı'na kırk beş dakikada gideceğini biliyordu.

O zaman da şimdiki gibi çıt çıkmıyordu. O zaman da hava şimdiki gibi karanlıktı.

6.11.

Artık gelmiş olmaları gerekirdi.

* * *

Tepeden inen Felix, ormandan ve parklardan geçerek arabaya doğru koşuyordu. Dar çakıllı yolu inip, biraz daha geniş olan asfalt yola geçti; sonunda kendini az önce nişan aldığı üst yolda buldu. Nabzı ve solukları yavaşlamaya başlamışken... siren sesleri duydu.

Dönen mavi ışıklar gördü.

"Vincent, neredesin?"

"Hâlâ buradayım. İskeledeyim. Bekliyorum."

Cep telefonunu ancak acil bir durum olursa kullanmalıydı.

"Hâlâ... bekliyor musun?"

Bu acil bir durumdu.

Vincent'ın sesi zayıftı.

"Evet. Hâlâ tek başımayım. Hâlâ gelmediler."

"Lanet olsun... *Lanet olsun.*"

"Felix?"

"*Lanet olsun!*"

"Felix, neler..."

"Koduğumun polisleri *şimdi* geçti! Birkaç dakikada senin orada olurlar!"

* * *

Vincent, Felix'in sesinin geldiği telefonu elinde tutarken, yaydığı kokuyu alabiliyordu... İyice kesifleşmiş bir kokuydu bu.

Tam o anda bir şey gördü, duydu.

Araç durdu; farları plajın soyunma kabinlerinin pencerelerini aydınlattı.

Sonra... insan sesleri geldi.

Bağrışmalar. Çığlıklar.

* * *

Leo kol saatine baktı.

6.12.

Peşlerinde kimse yoktu. Kumaş torbalardaki dokuz milyon kronla aralarındaki son engel olan kilitli kapıyı zorla açmak için hâlâ zamanları vardı. Leo araçtan inerken, Jasper de güvenlik görevlisini dışarı sürükledi.

"*Aç! Yoksa vururum!*"

Güvenlik görevlisi o ikisinin neler yapabileceğini araçtayken görmüştü. Gözlerinin dönmüş olduğunu görmüştü.

"*Ben... açamam. Açamam!*"

Jasper doğrulup, otomatik silahının namlusunu güvenlik görevlisinin ağzına soktu.

"*Vururum!*"

Dizlerinin üstünde hüngür hüngür ağlayan güvenlik görevlisi konuşmaya çabaladı.

"*Lütfen! Lütfen lütfen lütfen lütfen!*"

Jasper horozu çekip iki adım geriledi ve silahı kaldırdı. Öne eğilip tüm ağırlığını sol bacağına verince, siyah çizmesinin tabanı otların arasına gömüldü; dipçiği omzuna iyice yerleştirdi. Parmağı tetikteydi, gözleri görünmüyordu.

* * *

Bir araç durmuş ve farları söndürülmüştü.

Vincent bağrışmalar duymuştu. Şimdi de silah sesleri duydu.

Bir değil. Beş değil. Yirmi, otuz.

Onu görmemeleri gerektiğini biliyordu. Sadece iki soyguncu olduğu sanılmalıydı. Güvenlik görevlileri, polise sadece gördükleri iki soyguncuyu anlatacaktı.

Ama Felix aramıştı. Polisler gelmek üzereydi. Seçme şansı yoktu.

* * *

Sağ omzu ağrıyordu: bu iyi geldi. Kesik kesik soluyordu.

Jasper şarjörünü boşalttıktan sonra kapalı kapıya koşup dokundu.

Kapıda çizik bile yoktu.

Yelek cebinden bir şarjör daha aldı.

Sonra ayak sesleri duydu.

Karanlığın içinden yaklaşan birileri vardı.

O tarafa dönüp silahını kaldırdı; ateş etmeye hazırdı.

* * *

Vincent'ın seçme şansı yoktu... Onları uyarmalıydı. İnce kumlara ve bir zamanlar üstüne havlu serdikleri otlara basa basa koştu; sonunda zırhlı aracın siluetini ve aracın yanında duran Leo ile Jasper'i gördü.

* * *

Jasper silahını yaklaşan ayak seslerinin geldiği tarafa doğrultmuştu.

Bir yüz. Bir yüz gördüğüne emindi. Karanlığın içinde.

Ateş etti.

* * *

Ayak seslerini Leo da duymuştu. Jasper'in silahını o yöne çevirdiğini görmüştü. Tetiği çektiğini görmüştü, sonra da karanlıktaki kişinin bacak ve gövde hareketleri tanıdık gelmişti. Birden gerçeği anladı... Öne atılıp, silahın namlusunu yukarı itti.

* * *

"Felix aradı. Dedi ki..."

Leo'nun tanıdığı biri, orada olmaması gereken biri, demin ölmesine ramak kalmış biri, Leo'nun kulağına fısıldıyordu.

"...polisler geliyormuş... Kontrol noktasını geçmişler!"

Leo en küçük kardeşini sımsıkı tuttu.

İskelede kalmalıydın.

"Geri dön."

Seni kaybedebilirdim.

"Ve botu çalıştır."

Leo, Jasper'e ve hâlâ kapalı olan hasarsız kapıya baktı. Aceleleri vardı. Acil durum olmasa, Vincent asla emre itaatsizlik etmezdi.

"*Hemen git.*"

Farsta'dan Drevikken Gölü kıyısına dokuz dakikada gelmişlerdi. Burada da dört dakika harcamışlardı. Vakit kalmamıştı.

"*Çabuk.*"

Jasper gölden gelen insan sesleri duydu. Leo'nun sesini ayırt etti. Sadece ağaçların yukarısındaki, giderek yaklaşan mavi ışıkları görebiliyordu, o kadar. Atış pozisyonundaydı. Şarjörü dolu sayılırdı; otuz beş mermisi vardı.

Leo'nun beklemesi gerekecekti. Jasper burada kalıp o puştlara karşı koymalıydı.

"*Çabuk!*"

Işıklar ve siren sesleri. Leo haykırdı.

Jasper koşmaya başladı, ama bota doğru değil; önce güvenlik görevlilerine doğru koştu.

"*Adlarınızı biliyoruz şarmuta.*"

Onlara baktıktan sonra, ceket ceplerine tutturulmuş yaka kartlarını çekip aldı. Kartlarda görevlilerin adları ve hizmet numaraları yazılıydı.

"*Konuşacak olursanız...*"

Üç metrelik bot sazların arasından süzüldü. Leo öndeydi,

Jasper ortadaydı, Vincent da arkada tek eliyle motor çalıştırma ipini tutuyordu.

İpi çekti. Bir şey olmadı. Tekrar çekti.

Yine bir şey olmadı.

"Çalışsana koduğumun motoru!"

Parmakları kaydığından, ipi doğru dürüst tutamıyordu... Tuttuğunda da, ipi birkaç kez çekmesine karşın bir şey olmadı.

"Motoru boğma Vincent!"

Vincent kare şeklindeki düğmeye var gücüyle bastı. Motor çalıştırma ipini sertçe çekti.

Motor çalıştı.

Leo kardeşine tekrar baktı; hep küçük olan kardeşi bu sefer kendi başına davranmış, onları uyarmak için yerinden ayrılarak emre itaatsizlik etmişti. Leo daha sonra, arkalarında dönen mavi ışıklara baktı; botları göle açılıp karanlığa karışırken, kayalığın diğer tarafındaki o mavi ışıklar zifiri karanlıkta neredeyse güzel görünüyordu.

5

John Broncks büyük pencerenin iç tarafına başını yasladı. Alnında hissettiği cam serindi, hatta soğuktu. Kronoberg Emniyet Müdürlüğü'nün avlusuna tek sıra halinde dikilmiş cılız ağaçların son zamanlarda sararıp kızarmış yaprakları artık kahverengiydi ve ayaklar altında ezilmek üzere dökülmekteydi.

Cuma akşamı yediye on vardı.

Dışarıda pek hayat yoktu. Burada da pek hayat yoktu.

John evine gitmeliydi.

Belki bunu yapardı.

Büronun ortasındaki ufak mutfağa gitti ve ocakta cezvey-

le ısıttığı suyu başka birinin satın alıp burada bıraktığı derin porselen fincana boşaltarak çay hazırladı; şeker koymadı. Genellikle çayı şekersiz içerdi. Artık sadece iki ofisin ışığı yanıyordu. Karlström'ün dört kapı ötedeki odasının ışığı yanmaktaydı; koridorun sonunda da, emekliliği yaklaşmış başkomiser fitilli kumaşlı kahverengi kanepesinin üstünde, altmışların müziği eşliğinde uyumaktaydı. John asla onun gibi olmak istemiyordu, asla onun gibi olmayacaktı, baş aşağı düşülen bir kara deliği andıran yalnızlıktan kaçmak için gecelerini emniyet müdürlüğünde geçirmeyecekti... John'un burada bulunmasının sebebi tam tersiydi. Burada saklanmasına gerek *yoktu.* Ancak hak ettiğini hissettiğinde eve gitmeyi, kendine eve gitme izni vermeyi seviyordu.

Elindeki sıcak fincandaki çayı yudumladı; çayın tadı pek güzel olmasa da hiç yoktan iyiydi. John'un masası herkesinki gibiydi. Klasör yığınları, paralel soruşturmalar. Başkaları iş yoğunluğundan yakınırken John tersine, çalıştıkça ferahlardı.

İfade alan görevli memur John Broncks (JB): Yere mi yığıldı?

Ola Erixon (OE): Evet.

JB: Sonra... ona vurdunuz mu?

OE: Evet.

JB: Nasıl?

OE: Memelerinin üstüne oturdum, ata biner gibi. Sağ elimle vurdum. Tekrar.

JB: Tekrar derken? Birkaç kez mi?

OE: Genellikle rol yapar.

JB: Rol mü yapar?

OB: Evet, bazen... genellikle bayılmış numarası yapar.

Her gece. Tam eve gitme vakti gelmişken... İş çıkardı; ilgilenmesi gereken soruşturmalar, penceresinin ardındaki dünyaya katılmasına izin vermezdi.

Thomas Sörensen (TS): Onu odasına götürdüm ve bir farklılık görüp görmediğini sordum.

İfade alan görevli memur John Broncks (JB): Farklılık mı?

TS: Lanet olası lamba açık kalmış. Bütün gün yanmış. Ona bir ders vermem gerekiyordu.

JB: Bundan kastınız nedir?

TS: Kitap. Kafasının arkasına vurdum. Elektriğin bedava olmadığını anlaması gerek! Hem bu ilk değildi.

JB: Ona daha önce de mi vurmuştunuz?

TS: Lambayı açık bırakmasını kastediyorum.

JB: Oğlunuz sekiz yaşında.

(Sessizlik.)

JB: Sekiz.

(Sessizlik.)

JB: Devam mı ettiniz? Ona vurmaya? Kitapla... büyük, ciltli bir kitapla?

TS: Mmm.

JB: Sonra da... Şu aşağıdaki fotoğraflara bakmanızı istiyorum... sırt, gövde, boyun, kuyruksokumu kemiği fotoğraflarına bakar mısınız?

TS: Ama hak etmişti, anlıyorsunuz değil mi?

John her gece soruşturmalarla ilgilenirdi, çoğu da buna benzerdi. Ama bunu saldırganlar için yapmazdı. Saldırıya uğrayanlar için de yapmazdı. Onlar için yapmazdı. Onlar daha önce hiç görüşmediği, tanımadığı insanlardı. Koridorun boşalmasından çok sonra bile emniyet müdürlüğünde kalmasının sebebi bu değildi. Onun ilgisini çeken şey saldırılardı. Klasörler dolusu, dosyalar dolusu saldırı.

Erik Linder (EL): Sözümü dinlemedi.

İfade alan görevli memur John Broncks (JB): Bundan kastınız nedir?

EL: Kastım apaçık ortada işte.

JB: Peki... o zaman ne yaptınız?

(Sessizlik.)

JB: Bu röntgen filmi... doktorun söylediğine göre, mağaza görevlisi bayanın çenesini kırmışsınız.

(Sessizlik.)

JB: Elmacıkkemiğini de çatlatmışsınız... Bakın, burada görülüyor.

(Sessizlik.)

JB: Bu da göğüs röntgeni; göğsünü defalarca tekmelemişsiniz.

(Sessizlik.)

JB: Bir şey demeyecek misiniz?

EL: Sana mı?

JB: Evet?

EL: Onu öldürmek istesem... öldürürdüm.

Yine de, John bu yabancıları umursamasa da darp vakaları ilgisini çekiyor, onu canlandırıyordu sanki. Onu içine çeken ve bırakmayan bir güç gibiydi bu vakalar. John fail ancak dört kat yukarıdaki bir hücrede oturduğunda rahatlıyordu.

"John?"

Kapı çalındı. Kapısının eşiğinde biri duruyordu. Biri içeri giriyordu.

"Hâlâ buradasın John."

Karlström. Başkomiser. *John*'un amiri. Kışlık paltosunu giymişti, ellerindeki kâğıt poşetler doluydu.

"Her yıl masama ortalama elli ağır darp vakası geldiğini biliyor musun Karlström?"

"Hâlâ buradasın, her zamanki gibi, her gece olduğu gibi."

Bir kadının iki sayfa dolusu fotoğrafı. John sayfaları kaldırıp gösterdi.

"Bak, şunu dinle: 'Onu öldürmek istesem öldürürdüm.'"

"Peki ya hafta sonu John? Hafta sonu da gelecek misin?"

John başka bir klasörden fotoğraflar çıkardı. Onları da gösterdi.

"Şunu da dinle Karlström: 'Ama hak etmişti, anlıyorsunuz değil mi?'"

"Burada olacaksan, o vakayla ilgilenmeni istemiyorum."

John başka fotoğraflar gösterdi; bunlar pek net değildi, muhtemelen aynı adli tıp teknikeri tarafından aynı hastane ışığında çekilmişti.

"Dur bak, bu en iyisi: 'Genellikle rol yapar... Bayılmış numarası yapar.'"

Karlström o belgeleri alıp hiç bakmadan masanın üstünde deste haline getirdi.

"John, ne dediğimi duydun mu?"

Karlström, John Broncks'un arkasındaki duvarda asılı saati gösterdi.

"Bir saat yedi dakika önce, Farsta'da bir zırhlı araç soyuldu. Bir milyon krondan fazla para çalındı. Otomatik silahlarla ateş edildi. Araç kaçırıldı ve Sköndal'daki bir plaja götürüldü. Maskeli iki soyguncu orada da ateş ederek kasayı açmaya çalıştılar."

Karlström fotoğraf yığınını kaldırıp havada salladı.

Sonra da ters çevirip masaya bıraktı.

"Bunları boş ver artık. Bu dosyalar kapandı. Hemen olay mahalline gidip soruşturmanın başına geçmeni istiyorum."

Gülümsedi.

"Cuma akşamındayız John. Bu iş bütün cumartesini alır. Hatta belki pazarını da... Şanslıysan."

Kalström tam iki kâğıt poşeti alıp gidecekken vazgeçip poşetlerden birinden canlı bir ıstakoz çıkardı; siyah benekli ıstakozun kıskaçları lastik bantlarla bağlanmıştı.

"Benim de akşamım böyle geçecek John. Evde *ravioli* yapacağım. Fesleğen yapraklarıyla bezeyeceğim. Taze ıstakoz eti, rendelenmiş yer mantarı, tuz ve zeytinyağıyla sos ha-

zırlayıp üstüne dökeceğim. Hilal şeklinde dizip kenarlardan bastıracağım. Çocuklar bayılıyor."

John da gülümsedi; amiri her cuma ikindisi Östermalm Market'e koşup, yeni gelen antrikottan alırdı... Sonra da bir kafede oturup, AB'nin açık havada mısırla beslenen tavukları yasaklamasına hayıflanırdı.

Kıskaçları lastik bantla bağlanmış ıstakozlar taşıyan bir adam. Diğer adamınsa bir zırhlı araç soygununu soruşturması gerekiyordu.

Hafta sonunu istediğin şekilde geçireceksin. Ben de öyle.

* * *

Felix çıplak olmasına karşın çok üşümüyordu. Bunun sebebi, siyah arabaya (sapmasından önce) ateş etmemesinin sebebiyle aynıydı.

Sadece kendisine ait olan bir huzur duyuyordu.

O tepede uzanan kişi Felix'in üç yaş büyük ağabeyi olan, en büyük sorumluluğu taşıyan Leo olsa, ateş ederdi... Çünkü işini şansa bırakmak istemezdi. Felix'in dört yaş küçük kardeşi, çocukluğunu yaşamasına izin verilen kardeşi Vincent da ateş ederdi... Çünkü paniklerdi. Dördüncü kardeş olmaya can atan Jasper olsa, o da ateş ederdi... Sırf elinde bu imkân olduğu için.

Felix karanlık ormana, karanlık sulara baktı.

Arabada otururken, mavi ışıkları görünce Vincent'ı, hâlâ tek başına bekleyen Vincent'ı aramıştı. Sonra da plana uyarak buraya gelmişti. Şimdi o da tek başına bekliyordu.

Islak kayalarda yürüyen çıplak ayakların seslerini duydu.

Su yüzeyinde durabilecek şekilde tasarlanmış, dar, kısa kollu ve bacaklı dalış giysisini giydi; epey derine dalması gerekiyordu.

Elindeki el fenerini hâlâ yakmamıştı. Göle göz gezdirince, uzun dalgaların köpüklerinden başka bir şey göremedi.

Ortalık sessizdi. Fazla sessizdi.

Yoksa ses vardı da o mu duyamıyordu? Rüzgâr Mercury motorlu botun sesini bastırıyor muydu?

El fenerini kullandı... Yeşil ışığı üç kez yakıp söndürdü.

İşaret veriyordu.

* * *

Hafif kavisli koy, sonra göle uzanan sivri burun ve tepelerinde (iki plajın arasında) kalın çamaşır ipleri gibi uzanan elektrik hatları, sonra sarp kayalıklar, sonra da ileride...

İşte orada.

Hâlâ epey uzakta olmalarına ve plajdaki ağaçlara karşın, Leo üç kez yanıp sönen yeşil ışığı hayal meyal gördü.

“Vincent?”

“Efendim?”

“Yer değiştirelim.”

Leo karanlıkta bot kullanma pratiği yapmıştı. Yolculuğun son kısmında karaya yakın gitmeleri, görülmeyen sivri kayaların arasından geçmeleri gerekiyordu. Yekeyi tutan Leo botu yavaşlattı, döndürdü, tekrar döndürdü.

“Başardık Vincent, başardık!”

Vincent, Jasper’in yanında oturuyordu... Jasper kolunu onun boynuna dolamıştı.

“Bir zırhlı aracı tereyağından kıl çeker gibi kaçırdık... Bu işi bizim kadar iyi beceren görülmemiştir!”

Vincent da Jasper kadar sevinçliydi, ama sevincini onun kadar belli edemiyordu.

“Senin neyin var Vincent? İyi misin? Başardık diyorum!”

“*Neyim* mi var? Az kalsın beni vuruyordun.”

“Botta kalman söylenmişti. Öyle koşarak geleceğini nereden bilebilirdim?”

“Sizi uyarmasam ve...”

"Susun. İkiniz de. Jasper, peruğunu çıkarıp çantaya koy, yüzünü de yıka."

Leo botu biraz yavaşlattı. Pervane karanlık sularda daha yavaş dönüyordu şimdi.

Şu kayalığı geçeceklerdi. Epey etrafından dolanacaklardı. Sonra da küçük bir tepeyi geçeceklerdi.

Işık üç kez yanıp söndü.

Yeşil ışığa yaklaşıyorlardı; artık daha net görülüyordu.

Leo botu ışığa doğru sürdü.

Hedefleri, önünde iki cılız çam ağacı bulunan kayalıktı. Felix kayalığın tepesinde duruyordu; dalış giysisini giymişti, ayakları çıplaktı.

Gelmişlerdi.

Otomatik tüfekleri ve döviz bürosunun para torbasıyla birlikte kıyıya atladılar; bu arada Felix de biraz ötedeki, uzun otların arasındaki, birbirinin aynısı dört Adidas çantayı aldı... Bu çantalarda kot pantolonlar, gömlekler, ceketler ve salon hokeyi sopaları vardı. Felix paletleriyle maskesini giydi; onun topladığı kayaları bota yükledikten sonra, her birini uzun iple motora bağladılar.

Leo, Vincent ve Jasper botu soğuk gölün içine, Felix'e doğru ittiler; botun yanı sıra yüzen Felix'in kahverengi dalış giysisi üzerine ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Bot kıyıdan uzaklaşınca Felix yandan tırmanıp, büyük bir bıçak kullanarak botu delmeye girişti; botun yan taraflarında, altında, önünde, arkasında uzun yarıklar açtı; havası tıslayarak boşalan bot batmaya başlayınca, Felix bıçağı birkaç kez daha sapladı.

Bot yavaşça batıp gözden kayboldu.

Felix kol mesafesinden ötesini göremese de, göl haritasına bakmış olduğundan, bulunduğu kısmın derinliğinin dokuz metre olduğunu biliyordu; suya daldı ve batan botu üç dört metre kadar takip ettikten sonra yüzeye çıktı. Çocukken burada öyle çok yüzerlerdi ki; yüzüp dalış yapar, var olmayan

bir hazineyi ararlardı, ama mavi killi göl tabanına asla inmezlerdi... Botun oradaki kayaların arasına takılıp kalması işten değildi.

Felix kıyıya çıkınca üzerlerini değiştirdiler. Birbirinin aynısı silindir spor çantalarından ucu çıkmış hokey sopalarını düzelttiler. Normal hızda yürürlerse, yolculukları tam on sekiz dakika sürecekti. Bir tarafında yüksek kayalıklar, diğer tarafındaysa Drevikken bulunan dar bir patikadan, ormandan, çayırdan ve okulun spor salonunun önünden geçip (orada hokey salonu vardı), üvez ağaçlarının arasında dağılacak ve daha sonra viyadükte, iki ayrı yönden gelerek buluşacaklardı.

* * *

John Broncks zırhlı araç soygunuyla ilgili raporu aldıktan sonra Kronoberg Emniyet Müdürlüğü'nün garajına telaşla inip arabasına binmiş, Vasterbron Köprüsü'nden geçmiş ve yolda 7-Eleven'a uğrayıp sosisli sandviç almıştı; bu dört yüz kalorili sosisli sandviçi yemenin, ıstakozlu ravioli tarifi okumakla aşağı yukarı aynı zamanı aldığını tahmin ediyordu. Güney yönünde ilerleyip Skanstull'dan geçti... Cuma gecesi dışarısı kalabalıktı, insanlar bir hayattan diğerine geçiyordu; kolektif ödül sistemimizin bir parçasıydı bu.

John raporu alalı bir saat yedi dakika olmuştu. Bu sürenin yirmi iki dakikasını arabada geçirmişti. Zırhlı aracı kaçıran iki maskeli soyguncunun çoktan uzaklaştıklarını biliyordu.

Hızını artırdı, ama aklı hâlâ masasındaki vaka dosyalarındaydı. Karısını öldürdükten sonra öylece oturup polisin gelmesini bekleyen, yalnızlık korkusunu yenemeyen, karısını dövdükçe kendini daha da yalnız hisseden adam. Oğlunu doktora götüren, ama yalan söylemesini tembihleyen, onu ciltli bir kitapla dövüldüğü için değil, merdiven duvarın-

da kaykayla kayarken düştüğü için yaralandığını söylemeye zorlayan adam. Ve dövdüğü mağaza görevlisinin fotoğrafları karşısında suskun kalan, o kadını döverken kontrolünü hiç yitirmediğine inanan adam. John bu hafta üçünün de ifadesini almıştı. Hepsi de suçunu itiraf etmişti. John'un, acısı hep hissedilecek dayakların raporlarıyla dolu klasörlerini karıştırıp durmasına yol açan türden suçlulardı onlar.

Otobandan çıkıp (cuma iş çıkışı trafiği yerini giderek hafta sonu trafiğine bırakıyordu), daha dar bir yoldan hızla geçerek Stockholm'ün Sköndal banliyösüne girdi ve önce apartmanların, sonra da müstakil evlerin arasından geçerek bir koyun küçük plajına vardı.

Hafta sonunu istediğin şekilde geçireceksin. Ben de öyle.

Tepede bir helikopter uğulduyordu, uzakta köpekler havlıyordu. John oradakilerle daha sonra görüşecekti. Önce beyaz kamyon. John zırhlı aracın yanına gitti; yan pencerede beş kurşun deliği vardı; yerde yatan, boynuyla çenesi kan içindeki güvenlik görevlisiyle bir ilkyardım görevlisi ilgileniyordu... Güvenlik görevlisinin durumu ağır değildi; asıl hasar, kapanmayacak o yara, adamın iç dünyasında açılmıştı.

"Daha değil."

Göğsündeki kırmızı isim kartında adı yazılı olan, üniformalı, genç bir kadın önce John'u, sonra da yerde yatan güvenlik görevlisini başıyla selamladı; güvenlik görevlisi görmeyen gözlerle etrafa bakınıyordu... Beyni düzgün çalışmıyordu, daha fazla hasar görmemek için durmuştu.

"Pekâlâ. Ne zaman oldu?"

"Adam şokta."

"*Ne zaman?*"

"Şu an ifadesini *alamazsınız*. Anladınız mı?"

John diğer güvenlik görevlisinin, zırhlı aracın etrafında turlayıp duran adamın yanına gitti.

"Merhaba, ben John Broncks, size..."

"Bendim. Anlıyor musunuz? Onları içeri alan bendim."

Adam aracın önüne gelince daha hızlı yürümeye, daha geniş bir çember çizmeye başladı.

"Almasam bizi öldüreceklerdi! *Anlıyor musunuz?* Pencereden ateş ettiler. Ama sonra, çelik kapı, Lindén kapıyı kilitlemişti, onlar da açmak istiyorlardı, şey istiyorlardı... tekrar ateş ettiler."

"Çelik kapıya mı?"

"Kasaya ulaşmak için. Paraların geri kalanının olduğu yere."

Yan kapı açıktı. John içeri baktı.

"Orada da para olduğunu biliyorlardı. Biri ateş etmeye başladı. Paniklemişti... Bize bağırıyor, tehditler savuruyordu. Hafif makineli tüfek şarjörü otuz altı mermi alır, biliyor muydunuz?"

John Broncks yaklaştı. Koltuklarda ve yerde kan lekeleri, cam kırıkları, mermi kovanları vardı. Gösterge panelinde de ince cam kırıklarıyla kaplı bir makbuz duruyordu: *Forex Merkez İstasyonu 3001.*

"Bağırıyordu... İçeri girmek istiyordu."

Güvenlik görevlisi şimdi John'un arkasında duruyordu; her an tekrar tur atmaya başlayabilirdi.

"Paniğe kapılan... Araplardan biri."

"Arap mı?"

"Hı hı. *Yallah yallah. Şarmuta.* Böyle kelimeler kullanıyorlardı. Ama genel olarak İngilizce konuşuyorlardı. Ağır şiveli."

Plastik bir silindir spor çantası. Sürücü koltuğuyla yolcu koltuğu arasında. John bu tip çantaların başka soygunlarda da kullanıldığını görmüştü.

"Ne kadar?"

Güvenlik görevlisi yürüyerek uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Pardon... kasada ne kadar para kaldı?"

Güvenlik görevlisi, John'a dönmeden, hırıltılı ama anlaşılır bir sesle konuştu.

"Sekiz döviz bürosuna uğradık. Her birinden aşağı yukarı birer milyon aldık. Soyguncular tek bir bürodan aldığımız parayı çaldı."

Üç devriye arabası gelmişti. İki köpek. Bir helikopter. Yollar kapatılmış, adlı tıp teknikerleri gelmişti. Arap gibi görünen ve İngilizce konuşan iki kişi zırhlı bir aracı çalıp bir plaja getirmiş ve kapısını kurşun yağdırarak açmaya çalışmışlardı. Sonra da yerleşim bölgesinin arka yollarından veya kıyıdaki patikalardan kaçmışlardı.

Samuelson adlı güvenlik görevlisi, zırhlı aracın etrafında turlamayı sürdürüyordu. John onu –nereye gittiğini bilmeyen o adamı– seyrederken, yeşil tulumlu ilkyardım görevlisi ona seslendi.

"Şimdi konuşabilirsiniz. Beş dakika."

John Broncks diğer güvenlik görevlisinin, sedyede yatan adamın yanına geri döndü; el sıkıştılar... Güvenlik görevlisinin eli soğuk, terli, gevşekti.

"Ben John Broncks, polisim."

"Jan Lindén."

Lindén doğrulmaya çalışınca dengesini kaybetti; John onu tutup, tekrar uzanmasına yardım etti.

"Nasılsınız? Sizin için yapabileceğim..."

"Soyguncu... öne... eğiliyordu."

"Öne mi eğiliyordu?"

"O lanet olası şeyi... ağzıma sokan adam."

"Öne eğiliyordu derken?"

"Vücut ağırlık merkezi... fazla alçakta gibiydi, anlatabiliyor muyum? Nişan alırken. Bana."

Güvenlik görevlisi dizlerini kırarak gösterdi.

"Şöyle... sanki silah çok ağırmış gibi. Dizlerini kırarak. Çizmesinin tabanı çamura gömüldü."

"Çizmesinin mi?"

Adam tekrar doğruldu. Bu sefer düşmedi.

"'Çizmesinin tabanı çamura gömüldü' dediniz."

Kalkıp yürümeye başladı.

"Hemen eve gitmeliyim."

İlkyardım görevlisiyle John onun peşinden gidip birer koluna girdiler.

"Kimliğimi aldılar. Adresimi biliyorlar."

Kurtulmaya çalıştı, ama gücü yetmedi.

"Çocuklarım, anlamıyor musunuz, evime gitmeliyim, çocuklarıma gitmeliyim!"

Ağlamaya başladı. İlkyardım görevlisi onu kibarca sedyeye geri götürdü; adamın ifadesini daha sonra almak gerekecekti.

John tek başına kaldı.

Karşısındaki araç, açık hava sahnesi gibi aydınlatılmıştı; bir adli tıp teknikeri sürünerek içeri girip çıkıyordu. John'un arkasındaki plajdan da loş ışıklar geliyordu; oradaki adli tıp teknikerleri iki iskele arasında mekik dokuyorlardı.

John korkuyu tanırdı. Korkmuş birinin nasıl göründüğünü, nasıl konuştuğunu bilirdi. Bu tür bir korkuyla yüzleşmeyi öğrenmişti.

Aşırı güç.

Kim bilinçli olarak bir insanın ödünü koparır? Kim korkuyu bu şekilde kullanır?

Korkuyu yaşamış biri.

Onun etkisini, etkili olduğunu bilen biri.

John göle ve gölde gezinen ışıklara doğru yürüdü. İyi plan kurmuşlardı... Mekân seçimleri ve zamanlamaları iyiydi. Makineli tüfekliydiler. Aşırı şiddete başvurmuşlardı. Güvenlik görevlilerini kaçırırken soğukkanlılıklarını yitirmemişlerdi. Issız bir yer seçmişlerdi. Bu ilk işleri değildi, bu insanlar acemi değildi... Bu ekip daha önce de benzer soygunlar yapmıştı.

John kalın sazlarla çevrili, uzun bir iskeleye yaklaştı.

İşte... orada da el fenerli bir adli tıp teknikeri vardı.

Bazen insanın içine doğardı.

El fenerinin ışığından başka ışık olmasa da, dünyada öyle hareket eden tek bir kişi vardı. John biraz yaklaştı. Kadını daha net görmeye başladı.

"Benzin."

Sanna hâlâ genç görünüyordu. John kendisinin genç görünmediğini biliyordu.

"Şu ilk birkaç kalasta da ot ve çamur var."

Sanna çömelip el fenerini su yüzeyine ve iskeleden damlayıp suya karışan parlak damlalara tuttu.

"Bu patikadan gitmişler."

Hepsi buydu. Sanna başka bir şey demeden dönüp gitti. Bir iş arkadaşıyla birlikte kamyonda diz çökerek içeriyi kızılötesi ışıkla tarayıp, normal gözle görülmeyen şeyler arayacaktı.

John'a sanki tanışmıyorlarmış gibi bakmıştı.

İlk birkaç yıl John onu her gün sık sık düşünmüştü. Onunla tekrar görüşmeyi. Kaygılanmış, umutlanmış, hayaller kurmuştu. Sonra, her gün olmasa da iki üç günde bir düşünür olmuştu. Şimdiyse... bu noktaya gelmişlerdi. Birbirlerine selam bile vermemiş, gülümsememişlerdi.

Tuhaf bir histi. Var olmamak.

John Broncks çiyden kayganlaşmış iskeleye çıktı. Farsta gölün karşı kıyısında, ağaçların ardındaydı. Diğer yönde de güney banliyöleri uzanıyordu. Bu gölde küçük bir botun yanaşabileceği binlerce yer vardı.

Sanna haklıydı.

Bu taraftan kaçmışlardı. Şiddeti araç olarak kullanan, bu işi daha önce de yapmış o profesyonel soyguncular.

Ve tekrar yapacaklardı.

6

Anneli donuyordu. Ama balkondan ayrılmak istemiyordu. Loş alt yolu buradan görebiliyordu... Leo o yoldan gelecekti. Hem sigaranın birini söndürüp birini yaktıkça –mentollü, katran oranı düşük, yeşil Mindens içiyordu– içi biraz olsun ısınıyordu.

Bir sigara daha.

Kamyoneti park ettikten sonra merdivenleri koşarak çıkıp daireye dalmış ve paltosunu bile çıkarmadan koridordan oturma odasına geçip, siren seslerinin duyulduğu balkona çıkmıştı.

Kaygılıydı.

Neler olup bittiğini bilmiyordu. Belki de polisler gelmişti ve şu an onlara ateş ediyordu; belki de Leo vurulmuştu ve yanında Anneli olmadan can çekişiyordu.

Anneli cephaneliğin zemininde bombayla delik açmak ve zırhlı araç soymak üstüne konuşmalarını aylarca dinlese de onlara katılmamıştı; birkaç kez söze karışacak olmuştu, ama onu dinlememişlerdi. Leo dinlememişti. O dördü çok yakındı, aralarına başkasını almıyorlardı; Anneli aralarındaki bağı hissediyordu, neredeyse dokunabilecek kadar yoğun hissediyordu, ama asla onlardan biri olamayacaktı. Leo, Anneli'nin yanındayken dalgın oluyordu, kardeşleriyle ve kardeşi olmak isteyen arkadaşıyla birlikteyken ise canlanıveriyordu. Leo ile Anneli artık birlikte yemek yemiyorlardı bile. *Hey, bize balık kroket alabilir misin, hani şu morina etinden yapılan gevrek kroketleri diyorum, onları bilirsin değil mi?* Anneli neredeyse dört kilo vermişti, ki aşırı zayıf denebilecek biri için epey fazlaydı bu. Leo fark etmemişti bile.

Bir sigara daha. Anneli sigaradan derin bir nefes çekip, içindeki boşluğu dumanla doldurdu.

Siren sesleri çoğalıyordu. Giderek yükseliyordu. Anneli kulaklarını tıkasa bile onları duyuyordu. O sesleri duymamak için içeri girip balkon kapısını kapadı, sonra da yarım şişe şarap içti ve televizyonu açtı. Yedi buçuk. Haberler. Anneli haberleri asla sevmemişti. Burada, Skogås'taki bir dairedeydi o; haberlerin onunla ilgisi yoktu. Giriş müziği, güya çok mühim olan haberler, dışarıdaki sirenler gibi rahatsız ediciydi. Kurak ve çatlak toprakta yatan şişkin karınlı insanların, hisse fiyatlarını gösteren borsa ekranlarının önünde duran takım elbiseli insanların, savaşın ortasında kameraların önüne atlayıp başkalarını vuran insanların görüntüleri...

Gülümseyen bir haber sunucusu. Anneli o kadını tanıyordu.

Henüz bir buçuk saat önce, güney Stockholm'de bir zırhlı aracı kaçıran ağır silahlı iki adam, araçta bulunan bir milyon krondan fazla parayla birlikte kayıplara karıştı.

Bir ağız. Anneli'nin tek gördüğü buydu. Ağır ağır hareket eden dudaklar.

Anneli televizyona, dudakları hareket eden kadına yaklaştı. *Duymadım diyorum, anlamıyor musun! Kim? Duyamadım! Tekrar söyle! Kim vurulmuş?* Sehpanın üzerindeki uzaktan kumandayı kaptı.

Emniyet teşkilatı soruşturma başlattı ve polis ekipleri geniş bir bölgede güvenlik çemberi oluşturdu, ancak iki soyguncuyla ve muhtemel suç ortaklarıyla ilgili bir ipucuna henüz ulaşılamadı.

Anneli pür dikkat kesildi. *Bir milyon krondan fazla.* Kadının söylediklerini başta ilgiyle dinlemese de duymuştu. *Güvenlik görevlileri silah zoruyla kaçırıldı.* Her ne kadar sesi fazla açmasa da haberleri duymuştu ve hayatında ilk kez haberler onunla ilgiliydi. Görüntüler de vardı. Aslında tek

bir görüntü. Terk edilmiş bir zırhlı araç gösterildi, o kadar. Aracın etrafına çekilmiş, mavili beyazlı, plastik polis şeridi rüzgârda titreşiyordu. Aracın yanında birkaç kişi belli belirsiz görülüyordu; biri polis üniformalıydı galiba, bir başkasının üstünde değişik bir üniforma vardı ve yerde oturuyordu, biriyse emekleyerek etrafa bakınıyordu.

Sonra haber sona erdi.

Önce İsveç Parlamentosu'ndan görüntüler, sonra da New York'taki BM Genel Merkezi gösterildi.

Anneli o haberin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu. Otuz saniye. Belki kırk beş. Ama zırhlı aracı *tanımıştı*; haber onlarla ilgiliydi, kendisiyle ilgiliydi.

Sigara içmek için tekrar balkona çıktı ve viyadükle alt yolu daha iyi görebilmek için korkuluğa yaslandı; soğuk zeminde parmak uçlarında yükseldi.

Siren sesleri kesilmişti. Artık sadece rüzgâr sesi vardı. Bir ses daha vardı; kuş sesi veya alt katın açık penceresinden gelen müzik sesi olabilirdi.

Anneli biraz daha eğildi; kendini öyle hafif hissediyordu ki. Ya düşerse? Canı epey yanardı.

Leo'ya perukçunun adresini veren oydu. En azından öyle hatırlıyordu; o ikisini göçmene benzetebileceğini söylemişti. Onlara makyaj yapmıştı; ilk birkaç seferde kahkahadan kırılmışlardı. Yüzlerini örtmeleri için balıkçı yaka kazaklara boyun kısmı eklemeyi akıl eden ve bu işi halleden de oydu; sonuçtan çok memnun kalan Leo o kazakları başka soygunculara satıp para kazanabileceklerini şaka yollu söylemişti.

İşte oradaydılar.

Kısa sokak lambalarının ışığında viyadükten çıkmışlardı. Alt yoldan geçerlerken onlara tepeden, balkondan bakan Anneli önce Leo'nun ayakkabılarını gördü. Sonra bacaklarını, göğsünü ve başını, sonra da bir adım arkasından gelen diğer üçünü gördü; omuzlarında taşıdıkları çantalardan hokey so-

palarının uçları çıkmıştı; bu çantalarda makineli tüfekleri ve bir milyon krondan fazla para gizliydi.

İşte oradaydılar.

Anneli'nin içine bir sıcaklık yayıldı; bu hissi ancak sevişirken yaşardı... Bir de yeni doğmuş, yapış yapış Sebastian'ı karnının üstünde, ilk kez gördüğünde yaşamıştı.

Kapıya koşmak istedi, ama bunu yapmadı; Leo onun çok kaygılandığını bilmemeliydi. Bundan hoşlanmazdı.

İçeri önce Jasper girdi. Deli gibiydi, sanki her şeyi Anneli'ye bir an önce anlatmaya ihtiyacı vardı, olayların çeşitli versiyonlarını akşama kadar defalarca anlatmaya ve sonunda birden susup onun gözlerine bakarak *Neler yaşadığımı gerçekten anlıyor musun Anneli?* demeye ihtiyacı vardı. Silindir spor çantasını taşıyarak oturma odasına girdi; öncekinden daha düzgün yürüyordu ve çizmelerini çıkarmamıştı. Uzun adımlarla yürüyüp çantayı yere koydu, televizyonu açtı ve aradığı kanalı uzaktan kumandayı kullanarak buldu, *Çabuk gel Leo, şuna bak yahu,* sonra güldü veya şarkı söyledi, bir insanın ağzına namlu sokmanın verdiği adrenalinin etkisindeydi hâlâ, *Manşetlerdeyiz!* diye bağırarak ceketiyle gömleğini ve tişörtünü yırtarcasına çıkardı, leş gibi ter kokuyordu, çizmelerini de çıkardı, pantolonunu da çıkarınca külotunun altından ereksiyonu göründü, sessiz televizyondaki manşetlerin önünde dans ederek *Manşetlerdeyiz! Manşetlerdeyiz!* diye bağırdı.

Sonra Felix ile Vincent geldiler. Kollarını zaferle kaldırmışlardı, ağızları kulaklarındaydı, Anneli'ye sırayla sarılırken hafif sevinç çığlıkları atıyorlardı, Jasper gibi ter kokuyorlardı, sonra birer koltuğa çöktüler, gurur duydukları kadar rahatlamışlardı da. Anneli sonunda Leo'nun ayak seslerini duydu. Ve balkondan göremediklerini... onun yüzünü, gözlerini gördü. Onu öptü ve *Ellerinde hiç ipucu yokmuş, şimdi haberlerde duydum,* dedi.

"Güvenlik kapısını kapamaya zaman buldular."

Cep telefonu dolu bir plastik torba taşıyan Leo, Anneli'nin yanından geçip mutfağa girdi ve telefonların içini birer birer açtı.

"Kapı mı?"

Leo SIM kartları çıkarıp kerpetenle parçaladı.

"Paraların olduğu yerin kapısı."

Leo küçük bir tencerenin yarısını asetonla doldurup SIM kart parçalarını, çözülsünler diye içine attı.

"Ama şimdi televizyonda söylediler... Bir milyon çalmışsınız."

"Ama dokuz milyonu kaçırdık."

"Nasıl yani?"

"O kilitli çelik kapının ardında dokuz milyon kron vardı yahu. Benim suçum. Ben... bir daha olmayacak."

Leo SIM kartsız cep telefonlarını bir kumaş torbaya koydu.

"Peki ya diğer şeyler?"

"'Diğer şeyler' derken?"

Leo kumaş torbanın ağzını iple sıkıca bağladı.

"Ördüğüm boyun kısımları?"

"Mükemmeldi."

"Peki ya makyajınız?.."

"İşe yaradı."

Leo bir kesme tahtasına koyduğu kumaş torbaya, mutfak lavabosunun altındaki çekmeceden aldığı çekiçle defalarca vurarak dört telefonu iyice parçaladı.

"İyi iş çıkardın. Güzelim... başından sonuna dek yanımızda, bizimle gibiydin. Öyleydin aslında, değil mi?"

Elini Anneli'nin yanağına koydu. Anneli ona bakınca, ruh halini anladı. Leo'nun farklı hissedeceğini düşünmüştü. Gurur, sevinç duyacağını düşünmüştü. Oysa Leo hiçbir şey hissetmiyordu, daha şimdiden Anneli'ye kendini kapamıştı bile, Anneli bunu biliyordu, Leo daha eve yeni gelmiş olsa da, şimdiden yeni bir soygun planlamaya başlamıştı.

Oturma odasındaki kanepede Jasper'le otururken (Felix ile Vincent da diğer koltuklarda oturuyorlardı) mutluymuş gibi yapsa da, Leo'nun yüz ifadesi aynıydı. Diğerleri tiz sesle, heyecanla, mutlulukla konuşup dururken, Felix bir tekerlekli sandalyeyi devirir ve bir duvarın üstünden atlar gibi yaptığında herkes gülerken, Vincent boş, büyük, yuvarlak akvaryumu her çeşit parayla doldururken, Jasper sarılarak Leo'nun dikkatini çekmeye çalışırken, *Leo, sen kaputun üstündeyken adam önce sana, sonra da bana nasıl baktı, gördün değil mi, gözlerini gördün mü?* Sonra da sesini yükseltip yine Arap taklidi yaparken, *Adlarınızı biliyoruz,* kimliklerine bakar gibi yaparken, *Gelip seni gebertirim şarmuta,* Leo'nun yüz ifadesi aynıydı.

Anneli bunun neyi çağrıştırdığını birden buldu. Sanki bir filmden bahsediyorlardı. Sanki dönüp ters yönde gitmiş, hep birlikte şehre gidip yeni vizyona giren bir filmi seyretmişlerdi, şimdi de bir barda oturmuş bira içiyor ve en beğendikleri sahneleri anlatıyor, onları canlandırıyor, karakterlerin konuşmalarını ve hareketlerini taklit ederek birbirleriyle yarışıyorlardı. *Hani şu Araplardan birinin kapı penceresine beş kurşun sıktığı, bekçiyi çenesinden vurduğu sahneyi hatırlıyor musunuz? Bir de adam tekerlekli sandalyede otururken gelip durmadan soru soran şu erkek çocuk vardı hani? Plaja gittiklerinde, adamlardan biri metal kapıya bir şarjör boşalttı, sonra da deliye döndüler, yaklaşan polislere ateş ediyorlardı az kalsın, hatırladınız mı? Bir de hani en küçükleri söz dinlemeyip bottan ayrıldı, diğeri de tepede yatıyordu, sivil polis arabası sandığı bir arabaya az kalsın ateş edecekti, sonra da üstüne çok küçük gelen bir dalış giysisiyle gölün ortasına kadar yüzdü, hatırlıyor musunuz?* Anneli bütün bunlar yaşanırken orada olmadığını fark etti. O filmi seyretmemişti. Bu yüzden sessizce oturup Leo'nun elini sıktı; Leo onun kendini dışlanmış hissettiğini nihayet fark edince kalkıp japonbalığı akvaryumuna gitti ve herkesin susmasını bekledi. Herkes susunca

da akvaryumdaki yirmilik, yüzlük ve beş yüzlük banknotları avuç avuç alıp saydı, sonra da herkese on biner kron dağıttı.

"Dalga mı geçiyorsun?"

Felix artık bir barda oturmuyordu, film sahneleri anlatmıyordu. Döküntü betonarme binalarla dolu bir banliyödeki döküntü bir dairede bulunan koltuğundan kalktı ve japonbalığı akvaryumundan para almaya girişti.

"Hey?"

Felix para almayı sürdürdü.

"Hey! Felix, sen ne yaptığını sanıyorsun? Adam başı on bin."

"Ben de diyorum ki... dalga mı geçiyorsun?"

"On bin."

"Burada bir milyondan fazla para var yahu. Bu gece eğlenmeye çıkacağım. Beş bin kron harcamak istiyorum, çünkü bunu hak ettim. Yarın da kiramı ödemem gerek. Ayrıca..."

"Bunu sonra konuşuruz. Yarın."

"Başlarım böyle işe; McDonald's'ta çalışan on sekiz yaşında gençler bile on bin kron alıyor!"

"*Yarın* dedim."

Felix elinde bir tomar parayla etrafa bakınarak, karar vermeyi ertelemeye çalıştı; sonra da banknotları abartılı bir tavırla, birer birer akvaryuma geri koymaya başladı.

"Daha fazla sorun çıkaracak mısın?"

Birer birer.

"Bitti mi?"

Bütün banknotları birer birer koydu.

Leo mutfaktan bir kâğıt parçası getirip üstüne bir şeyler yazmaya başladı; diğerleri oturup onu seyretti.

"Evet, orada bir milyon var. Ama on milyon çalarız diye düşünüyorduk. Tabii ki eğlenip kutlama yapacaksınız; sonuçta bu işi başardık, cidden başardık! Ama sonraki soyguna kadar idareli olmalıyız. Bu benim sorumluluğum. Sonraki soygunda *başarılı* olmamız şart. Bu da benim sorumluluğum."

Sehpanın ortasındaki, japonbalığı akvaryumunun yanındaki kâğıda sütunlar halinde yazdığı sayıları tükenmezkalemle gösterdi.

"Dışarıdaki park alanında inşaat şirketine ait iki kamyonet duruyor. İnşaat şirketi için gereken para şu. Felix? Görüyor musun? İnşaat şirketimiz inşaat şirketi gibi görünmeye devam etmeli, çünkü her gün işe gidermiş gibi görünmemiz gerekiyor. Kamyonetler, giysiler, aletler. Soygun yapmayı sürdürebilmek için şirketi ayakta tutmamız şart. Şu meblağa da bakın.... *şuna*... insan saçından peruklar, kontakt lensler, giysiler, ayakkabılar, dalış giysisi, bütün bunlar yakılacak; sonra konteyner kiraladık, bir de batırdığımız motorlu bot var. Üstelik bunlar sadece bu seferki masraflar. Sonraki seferde daha fazla masraf çıkacak. Bir müessese nasıl işler, bilir misiniz? Para kazanmak için yatırım yapmamız gerek, ta ki yeterince paramız olana dek. O zaman da bütün hırslı girişimcilerin yaptığını yaparız... Bütün şirketi yüklü bir kârla satarız."

Bakıştılar. Çocukluklarına dönmüşlerdi... Biri her şeye itiraz edip taleplerde bulunuyor, diğeri de itirazlara aldırmadan istediğini yaptırıp duruyordu, ki liderlik bunu gerektirir.

Ama banknotlarla dolu bir japonbalığı akvaryumunun etrafında ilk kez tartışmışlardı.

"Anlaştık mı?"

Yanıt gelmedi.

"Anlaştık mı?"

Felix dudaklarını büzdü.

"Mmm."

Leo onu çekip sarıldı.

"Cingöz piç seni."

Anneli çok yakınlarında otursa da aslında çok uzaktaydı. Onlar birbirlerine aitti. Bu öyle açıktı ki. Anneli kardeşlerin o kadar yakın olmalarını asla anlayamamıştı; kendisi ablası

ve erkek kardeşiyle asla öyle yakın olmamıştı, hatta artık konuştukları bile nadirdi. Bu kardeşler birbirine güveniyordu. Birbirine ihtiyaç duyuyordu. Gerçekten. Anneli bundan hoşlandığına emin değildi, hatta *hoşlanmadığına* emindi; insanlar birbirine o kadar yakınlaşınca, aralarına başka birini almaları, başka birini kabullenmeleri zor olurdu.

7

Leo yatağın kenarında oturuyordu.

Yüzünden, sırtından ter akıyordu. Saat sabah 3.05'ti. Leo durmadan yağan, denizliği döven yağmurun sesini başının içinde duyuyordu. Yatağa girdiğinde donuyordu, şimdiyse sıcak basmıştı.

Yatağın diğer tarafında mışıl mışıl, horul horul uyuyan Anneli hafifçe inledi; arada sırada, her zamanki gibi bir iki kelime söylüyordu. *Jasper, barda bundan kimseye bahsetmek yok, tamam mı?* Leo ayağa kalktı. *Bahseder miyim sanıyorsun?* Muşamba kaplı zemin sert ve soğuktu; bu iyi geldi, canlandırıcıydı. *Bir şey sandığım yok, bunu aklında tutmanı istiyorum o kadar... sarhoş olunca konuşmak isteyeceksin, her şeyi bağıra bağıra anlatmak isteyeceksin.* Kullstigen Sokağı 14 numaradan ayrılan takside Leo'nun iki sarhoş kardeşi ve hâlâ zırhlı kamyonu düşünüp *şarmuta* diye bağıran çocukluk arkadaşı vardı. *Sizleri, aramızdaki şeyi kaybetmeyi göze alacak kadar aptal mıyım sanıyorsun? Sizler kardeşim gibisiniz! Leo? Değil mi?* Üç kot pantolonun ceplerinde toplam otuz bin kron; Vincent'ın içeri alınacağı kesin olan tek mekâna, Crazy Horse'a gidiyorlardı.

Leo daha kapıdan içeri adımını atarken, Anneli'nin halini görmüştü.

Anneli öyle gergindi ki. Gerginliği Leo ona ulaşana dek sürmüştü... sonra da Leo'nun kollarına yığılıvermişti; yanaklarını şişirmiş, derin soluklar alıp vermeye başlamıştı.

Diğerleri Stockholm'ün gece hayatını yaşama hevesiyle asansörle inerken, Leo onu yatağa götürüp soymuş ve ona sarılmıştı. Anneli uyuyakalmıştı. Elleri gevşemiş, gözleri kapanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Normalde önce Leo uyurdu. Anneli uyanık kalırdı. Şimdiyse, iş bittikten sonra, Leo'nun aklını meşgul edecek bir plan kalmamışken, Anneli derin uykudaydı, Leo'nunsa gözüne uyku girmiyordu. Sanki ancak birine yetecek kadar huzur vardı ve bunu paylaşamazlardı.

Sırf Leo çelik kapıyı açamadığı için dokuz milyon krondan olmuşlardı. Bunu düşündükçe uykusu kaçıyordu.

Ne yaparsa yapsın uyuyamıyordu.

Boşuna uğraştığını anlayınca, hep yaptığı şeyi yapmıştı... başına, bıngıldak kısmından içeriye, sıcak bir demir çubuğun beyin loblarının arasından yavaşça girdiğini hayal etmişti; sol ve sağ, soyut ve somut, maskülen ve feminen, yin ve yang, müzik ve gürültü, hayal gücü ve mantık. Sıcak demirin kenarlara değmemesi... düşünceye yol açmaması gerekiyordu. Leo değdirirse baştan başlamak zorunda kalıyordu. Demiri çıkarıp tekrar kafatasından içeri, diklemesine geçiriyordu; kenarlara kesinlikle değdirmemeliydi. Sıcak demiri ensesinden aşağı, âdemelmasına kadar itmesi ve sesinin kaynağını susturması gerekiyordu... Demiri âdemelmasına ve ses tellerine değdirirse, gitar teli gibi ses çıkarır ve düşüncelerini uyandırırlardı. Birçok denemeden sonra hedefine ulaşmıştı. Boynu geçtikten sonra demiri daha da aşağı, göğsüne, kalbine itmişti; orada düşünceler yoktu, duygular vardı sadece, düşünceleri kadar karman çorman ve zıt duygular; sevgi ve nefret, sevinç ve üzüntü, garez ve alçakgönüllülük. Leo sıcak demiri değdirmeden kalp kapakçığından içeri sokabilir-

se, uyumayı başaracaktı. Ama bu gece başaramamıştı. Beyinle boynu geçip göğse ulaşmıştı, ama her seferinde demiri kalbine dokundurmuştu, lanet olası düşünceleri de akmayı sürdürmüştü... Yanına plastik patlayıcı almalıydı, almış olsa o metal kapıyı açarlardı ve şimdi fazladan dokuz milyon kronları olurdu.

Pencereye gidip orada bir an öylece durdu; çocukluğunu geçirdiği banliyöye baktı.

Aynı gökdelenler. Aynı asfalt yollar.

Ama Leo artık kendine farklı bir hayat seçmişti: banka soygunculuğu. Bu işi herkesten iyi yapacaktı. Başarısız olamazdı, yakalanmak gibi bir seçeneği yoktu... Kardeşleri de bu işin içindeydi ve hep birlikte mali özgürlüğe kavuşacaklardı.

Benim suçumdu.

Uyuyamamasının sebebi buydu... Bu gece daha iyi performans göstermesi gerekirdi.

Bir daha olmayacak.

Esneyerek kanepeye çöktü; ağzına kadar para dolu akvaryuma baktı. Ortadan ucu çıkmış iki banknotu çekip aldı –ikisi de buruşuk, beş yüz kronluk banknotlardı– ve sehpaya koyup, eliyle biraz düzeltmeye çalıştı. Bunun çocukça bir düşünce olduğunu biliyordu. Ama para cidden odada pek yer kaplamıyordu sanki. Bir milyondan fazla nakit. Lanet olası bir küre akvaryuma sığmıştı.

Leo kanepe ile köşedeki gardırobun arasındaki yazı masasının çekmecesinden aldığı dosyayı sehpaya, eliyle yeni düzelttiği iki adet beş yüz kronluk banknotun yanına koyup açtı.

Bir bankanın planı.

Her birinde dört yeni kaçış noktası bulunan dört dönel kavşağa çıkan dört kaçış yolu ve altmış dört muhtemel kaçış yolunu içeren bir arama bölgesi.

Zil çaldı.

Leo japonbalığı akvaryumunu battaniyeyle örttü, yakın za-

manda bir zırhlı araç soygununda kullanılmış dört silahın bulunduğu alet kutusunu da kapadı.

Zil tekrar çaldı.

Leo kalkıp, şehir merkezine uzanan Skogås yoluna ve park alanına baktı. Yol boştu. Bahçe kapısına uzanan araba yolu da boştu. Leo usulca yürüyerek yatak odasının önüne gidip kapıyı kapadı (Anneli'nin derin soluk alıp verişini duymaz oldu), sonra da ön kapıya gidip gözetleme deliğinden baktı.

Gördüğü sima tanıdıktı. Leo gerildiğini, bir terslik olmasına hazırlandığını yeni fark etti.

"Şehre gitmeyecek miydin? 'Beş bin kron harcayacağım, çünkü bunu hak ettim' demiştin?"

"Lanet olası Crazy Horse'a gidemedik ki. Jasper bir *underground* kulübe gitti, Vincent da bir kızla ortadan kayboldu. Burada kalabilir miyim?"

Leo başıyla yatak odasının kapısını gösterip sus işareti yaptı; japonbalığı akvaryumunun üstündeki battaniyeyi alıp, giysilerini çıkarmadan kanepeye gömülmüş Felix'in üstüne attı.

"Bu ne?"

Felix sehpanın üstündeki çizimi kaptı.

"Sıradaki işimiz."

"Neresi?"

"Handels Bank. Svedmyra. Artık uyumaya çalış."

"Uyumak mı? Şerefe ağabey! Mali özgürlüğe içelim!"

"Mesele para değil."

"Şu lanet olası japonbalığı akvaryumunun içindekiler ne öyleyse? Baksana, ağzına kadar dolu!"

"Mesele şu... bir daha asla puştun teki bize ne yapacağımızı söylememeli. Ne yapmayacağımızı da. Bu işi hallettik mi sen, ben ve Vincent bir daha asla kimseye muhtaç olmayacağız."

Felix gözüne uyku girmeyince yeni bir soygun planlamaya başlamış ağabeyine baktı. Felix'in daha fazla soru sormasını

istemeyen Leo pencereye gidip jaluziyi biraz araladı ve dışarıya göz attı.

"Leo?"

"Evet?"

"Burada nasıl yaşayabiliyorsun anlamıyorum."

Felix'in sarhoş olduğu sesinden belliydi. Ama söylediğinde ciddiydi.

"Ben bu apartmanın her çalısını, her merdivenini bilirim."

"Ben de onu diyorum ya!"

"Burada büyüdük."

"Burada büyüdük... ve sen buraya isteyerek geri döndün!"

Park alanında bir araba geri geri gidip döndü. Alt yoldan bisikletli biri geçti. Bunlar dışında ortalık huzurluydu; son haber bülteninden sonraki bu huzur, sabah gazetesinin getirilmesine dek sürecekti, o kadar.

"Taşınacağız."

"Ama niye buraya taşındığını anlamıyorum."

"Bazen seçme şansı olmuyor."

"Ama buradan bahsediyoruz yahu!"

"Taşınacağız. Buradan. Cidden. Anneli müstakil ev istiyor. Ben... ben bir ev seçtim bile."

"Müstakil ev mi?"

"Hı hı."

"Bahçeli filan mı? Çim mi biçeceksin? Sen?"

"Çimenliği yok. Bodrumu da. O yüzden seçtim zaten."

Dört çaylağın ilk soygunu. Leo çelik kapıya şifre gerekeceğini düşünememişti. Dolayısıyla da on milyon yerine bir milyonla yetinmek zorunda kalmışlardı.

Leo kusursuz bir soygun yapamamıştı... bu kez.

Ama sonrakinde her şey kusursuz olacaktı.

Felix artık (tıpkı Anneli gibi) daha derin ve yavaş soluyordu; Leo akan yağmur sularıyla kaplı oturma odası penceresinin önünde öylece durdu... Dışarıda, Stockholm'ün güneyin-

deki Skogås banliyösü uzanıyordu; buranın birbirine benzer apartmanları altmışlı ve yetmişli yıllarda dikilmişti.

Bir zamanlar Leo'nun tüm dünyası bu asfalt yollardan ibaretti.

Geçmiş

Birinci bölüm

8

Dışarısı buz gibi.

Akşam sonu, kış karanlığı; karlı asfalt yolda beyaz, kahverengi ve açık gri, iri lekeler var; bir de, aldığı derin nefesleri sayan Leo'nun ağzından çıkan buhar.

Leo paltosuz. Buna rağmen üşümüyor. Bunu uzun süredir yapıyorlar, yukarı aşağı koşup duruyorlar; Leo'nun ter içinde kalmış alnıyla yanakları parlıyor. Yüzüne sürünce ıslanan ellerini pantolonuna siliyor.

Diğerlerinden farksız görünen, üç katlı bir bina. Loft Sokağı 15 numara. Leo beş adımda kapıya ulaşıyor. Başını biraz çeviriyor; komşu binanın, Loft Sokağı 17 numaranın kapısı çok uzakta değil; Leo orada durmuş kendisini inceleyen hasmına bakıyor.

Felix. Küçük kardeşi birinci sınıfa başladı bile.

Leo ışık saçan sokak lambasının uzağına doğru kolunu kaldırıyor. Açık kahverengi deri kayışlı kol saatinin ibreleri kırmızı, kısa ve çirkin. Leo yeterli parası olur olmaz başka bir saat alacak, dikkat çeken bir saat alacak.

Bekliyor. Saniye ibresi hep aynı hızla dönse de, hızı değişir gibi görünüyor nedense. Dokuzu geçiyor. Onu. On biri. Leo elini kaldırıyor.

"Şimdi!"

Tam on ikide.

Koşuyor. O 15 numaralı binanın kapısını açarken, Felix de 17 numaralı binanın kapısını açıyor.

Leo basamakları ikişer ikişer çıkıyor, son basamaklar hariç, çünkü her merdivendeki basamakların sayısı tek sayı. Elinde bir kâğıt tomarı, yedi farklı şirketten alınmış yedi el ilanı var; bu el ilanlarını evlerinin oturma odasının döşemesinde bir araya getirdiler.

En uzaktaki, en tepedeki kapı.

Leo ilk posta yuvasını açıp, saatinin kırmızı koluna göz atıyor. Merdivenleri çıkıp ilk ilanları bırakması yirmi dört saniye sürdü. Her katta dört posta yuvası bulunuyor; Leo'nun bunları yeterince açabilmek için elinin ayasıyla iyice bastırması gerekiyor. Posta yuvalarını birer birer, elinden geldiğince çabuk açıyor. İşini bitirince sertçe kapanıyorlar ve bir sonraki posta yuvasına koşan Leo'nun siyah bağcıklı botlarının sesi duyuluyor.

Leo'nun bütün hayatı burada geçti. On sene. Burası Stockholm'ün güneyinde, Skogås diye bir yer; birbirinin aynısı binlerce apartman yan yana uzanıyor.

Bütün kapılar birbirinin neredeyse aynısı, ama tamamen değil. İsimler, kokular, sesler farklı. İnsanlar genellikle evde televizyon seyrediyor oluyor. Kimileri müzik dinliyor; bas ve tiz sesler posta yuvasından geliyor. Kimileri duvarları deliyor; insanlar sık sık birbirine bağırıyor. En kötüsü köpekler. Bir tanesi bu apartmanın ikinci katında bekliyor. Paul tam el ilanı bırakacakken köpek posta yuvasına doğru sıçramaya başlıyor; ilanların dışarıdan görünmemesi gerek; Paul'ün işverenlerinin –küçük el ilanları için birer sent, büyükler için ikişer sent, kapı başına da yedi sent veriyorlar– bazen habersizce teftişe çıktığı oluyor.

Leo yaklaşınca köpek hemen havlamaya başlıyor; ağır vücuduyla kapının iç tarafına yaslanıyor. Leo posta yuvasını çok az aralayınca, uzun bir dil ve sivri dişler görüyor; salya-

sı akan o ağız yüzünden el ilanlarını birer birer bırakmak zorunda kaldığından altı saniye kaybediyor.

Bir de en alt kattaki posta yuvası var; Leo hep orada on iki saniye kaybeder... On yedi numaralı binanın en alt katında daire yok.

Felix'in nerede olduğunu merak ediyor.

Basamakları üçer üçer inse de, o lanet olası köpek ve bu kapı yüzünden neredeyse bir buçuk dakika kaybettiğinin farkında. Felix ondan on beş saniye kadar önce çıkıp biraz kibirle gülümseyecek.

Sahiden de orada. Leo apartmandan çıkıp başlangıç/bitiş çizgisine giderken, Felix çizgide duruyor. Leo'nun kardeşi muhtemelen akşam boyunca böbürlenecek; ne de olsa son merdiven yarışını kazandı.

Leo öne eğilip ellerini dizlerine koyarak derin nefesler alıyor, küt küt atan kalbini yavaşlatmaya çalışıyor. Gözleri Felix'i, onun gözlerini, gülümseyişini arıyor.

Ama aradığını bulamıyor. Kardeşi kazandı, ama gülümsemiyor.

Leo doğrulup kardeşine doğru yürümeye başlıyor, ama birden duruyor. Felix'in önünde biri var. Hemen önünde. Mavi, çirkin, kışlık bir mont giymiş biri. Hasse. Yedinci sınıftan bir çocuk; ders ziline aldırmayıp okul bahçesinin sigara içilen alanında kalan tiplerden. Asla yalnız gezmez, yanında hep biri vardır; ondan kısa boylu, Kekkonen adlı bu Finlandiyalı çocuk kışın bile kot ceket giyer, sanki hiç üşümez.

Ama Hasse bu sefer yalnız. Tek başına. Kollarını uzatmış. Felix'e sarılmış; gitmesini engelliyor.

"Sen ne yapıyorsun?"

Leo kardeşini o halde görünce bağırıyor.

"Bırak onu!"

Hasse zaferle gülümsüyor; oysa öyle gülümseyen Felix olmalıydı.

"Aha, bir küçük ibne daha geldi."

"Bırak onu dedim sana!"

"Koduğumun küçük ibnesi cıyak cıyak bağırıyor! Koduğumun küçük ibnesi meseleyi anlamıyor! Sizi son gördüğümde uyarmıştım. Değil mi? 'Sizi bir daha buralarda görmeyeyim' demiştim. Seni ve kardeşini –şu koduğumun küçük ibnesini– bir daha buralarda görürsem... *gebertirim* demiştim."

Leo'nun solukları yine hızlandı. Ama basamakları üçer üçer indiğinden değil. Korktu. Öfkelendi. İki hissi aynı anda yaşıyor. Korkusunu da öfkesini de göğsünde hissediyor.

"Bu kahrolası el ilanlarının nereye bırakılacağına biz karar vermiyoruz!"

Felix'in önünde kollarını uzatmış duran, mavi kışlık montlu Hasse'ye doğru öfke ve korkuyla yürüyor; Leo yaklaştıkça, o piç iyice gülümsüyor. Leo yürümeyi sürdürse de biraz yavaşlıyor. Bir tuhaflık var. Hasse'nin gülümsüyor olmaması gerekirdi, çünkü uzun boylu olsa da güçlü değil; Leo gibi korkmuş ve öfkelenmiş olması, dönüp kavgaya hazırlanması gerekirdi.

Ama Hasse gülümsüyor ve sanki... Leo'nun arkasına bakıyor.

Çok geç.

Leo'nun burnuna çoktandır unuttuğu kesif bir koku geliyor. Öğretmenler talep etmedikçe asla çıkarılmayan, kirli bir kot ceketin kokusu. Leo bu kokuyu tanısa da, boynuna ve yanağının alt kısmına inen yumruğu görmüyor. Yere düşeceği kesin. Karlı asfalt, yüzünün diğer tarafıyla şakağına hızla yaklaşıyor. Leo yerde, görüşü bulanıklaştı. Yüzünün karşısında biri, Hasse'den daha kısa ve tıknaz biri duruyor. Kekkonen, asla üşümeyen Finlandiyalı, yüksek bir çalının arkasında saklanıyordu; Hasse öylece durup gülümserken Kekkonen saldırdı.

Yer soğuk. Leo'nun bunu düşünecek zamanı oluyor. Ama ayağa kalkacak zamanı olmuyor.

İlk tekmeyi yanağına yiyor. İkincisiniyse daha aşağıya,

çenesine. Hatırladığı son şey, akşam karanlığının sokak lambası tarafından yutulup ağarmasının, sonra da ortalığın tekrar kararmasının ne tuhaf olduğu.

9

Leo'nun en çok sol tarafı, kaburgalarının altı ağrıyor. İnce kazağını kaldırıp da o kısmı eliyle yoklayınca, hâlâ şişlik olduğunu fark ediyor.

Leo dar yatağında yatıyor; yatak fazla kısa geldiğinden ayakları boşlukta. Penceresinin ardındaki hava aydınlık olmasa da, yatağa girdiği zamanki kadar karanlık değil. Leo elinden geldiğince kımıldamadan yatıyor. Öyle yatınca ağrıları azalıyor. Yüzünün de sadece bir yanı ağrıyor. Alnı, sol gözü ve yanağı.

Battaniyeyle şilteyi tutup güçlükle doğrulurken başının ortasındaki, iri, zonklayan bir noktadan ağrı yayılıyor. Masasının yukarısında bir ayna asılı. Leo'nun yüzünün davul gibi şişmiş tarafının kızarıklığı azalmış; şimdi daha çok, tıpkı kaburgaları gibi mor, sarı ve şişkin görünüyor. Leo oraya dokunuyor. Canı iyice yanıyor. Parmak uçları da irili ufaklı şişliklerin üstünde kaymakta zorlanıyor.

Odada parmak uçlarına basarak yürüyor. Felix yatakta yüzükoyun yatmış, ellerini yastığının altına sokmuş uyuyor; bir şeyler söylüyor... Çoğu zaman uykusunda konuşur. Leo koridora çıkıyor, ki dün eve gizlice geldiğinde de odaya bu koridordan girmişti; onu merak edecekleri kadar geç gitmemeye özen göstererek, önce havanın iyice kararmasını beklemişti; eve geç giderse, evdekilerin onu görmesi ihtimali azalırdı. Babası nihayet başını odaya soktuğunda da, Leo duvara dönük yatarak uyur numarası yapmıştı.

Vincent'ın odasının kapısını kapıyor (üç yaşındaki çocuğun ters yattığı, ayakları yastığının üstünde yattığı o küçük yatak bir zamanlar Leo'nundu); annesiyle babasının yatak odasının önünden geçerken, onların kapısını da kapıyor. Ve her zamanki gibi bir an öylece durup, bütün o kokuları içine çekiyor. Babasının nefesinin şarap kokusunu, annesinin nefesinin mentol kokusunu, en çok da yandaki şapka askılığından gelen kokuyu alıyor; askılığın demir kancasında babasının dev iş pantolonu asılı ve o dikdörtgen ceplerden birinde Mora bıçağı ile katlanır cetvel var. Oradan hiç eksik olmayan, kuruyan boya ve güneşte kalmış deri kokusunu andıran o koku... şimdi Leo'ya Kekkonen'in kot ceketini anımsatıyor. Elini yavaşça pantolona uzatıyor. Marangoz pantolonu neredeyse iki haftadır orada asılı, el sürülmedi. Kışın genellikle böyle olur; Leo'nun babasının işlerinin arası uzar.

Bir ses.

Kapalı kapının ardından.

Leo çıt çıkarmadan bekliyor, gözlerini kapıyor, bir şey olmayacağını umuyor. Bir kulağı kapının boyalı yüzeyine dayalı. Yine sessizlik. O sesi annesi çıkarmış olmalı. Annesi engelli bakımevinde (oradaki engelliler yürüyemiyor, Leo'nun anlayacağı şekilde konuşamıyor) peş peşe birkaç gece çalıştıktan sonra eve gelip de biraz uyumayı başardığında genellikle öyle sesler çıkarır. Leo sabah seslerini yorumlamayı öğrendi. Babasının yüksek sesle ve derin nefes alması iyi; nefesini duymazsan korkacaksın. Leo biraz daha bekledikten sonra mutfağa girip, yeni satılmaya başlanmış ve tadı şuruba benzeyen bir çeşit beyaz ekmeği, iri delikli peyniri ve portakal marmelatını çıkarıyor. Ekmek kızartıcıyı çıkarmıyor (çalışırken fazla gürültü yaptığı için); üç bardağa birer parmak sarı portakal suyu tozu koyuyor, sonra da bardakları soğuk musluk suyuyla doldurup karıştırıyor. Lavaboya yaklaştığı zamanlarda, şarap lekeli tavaya çarpmamaya dikkat edi-

yor; o koyu, sertleşmiş tabakayı kazımak güç. Tezgâhta Keno kartları duruyor; ilk yığındaki kartların 1 ila 15, ikinci yığındaki kartların 15 ila 30 arasındaki sayılarına çeşitli kombinasyonlarla çarpı çekilmiş; Leo diğer kartlara bakmıyor, ama babasının epeydir kendi geliştirdiği bir sistemle oynadığını biliyor. Küllükteki izmaritleri sayıyor. Babası geç saatlere kadar oturmuş, demek ki biraz daha uyur. Leo yatak odalarına geri dönüp önce Felix'i, sonra da Vincent'ı kolundan sarsarak uyandırıyor ve sus işareti yaparak –çıt çıkarmamaları gerek– anneleriyle babalarının odasını gösteriyor; her zamanki gibi başlarını sallayarak, anladıklarını belirtiyorlar.

Hiç konuşmadan karınlarını doyuruyorlar. Şurup tadında ekmek, peynirin üstüne sürülen portakal marmelatı, bir bardak portakal suyu. Leo sandalyesini biraz kımıldatırken, koridora ve ebeveynlerinin yatak odasına kulak kabartıyor. Babasının nefesini... artık duyamıyor. Belki de babası yatakta döndüğü içindir. Ama ya karınlarını doyururken fazla ses çıkardıkları için uyandıysa? Leo plastik torbadan çıkardığı son ekmek dilimini, üstüne yağ sürüp Vincent'a veriyor; Vincent'ın parmaklarına, yanaklarına, saçına marmelat bulaşmış.

Kapı. Leo kapı sesi duyduğuna emin. O lanet olası, kahrolası, boktan kapı açıldı.

Leo yatak odasından çıkıp ağır ağır tuvalete giden babasının ayak seslerini duyuyor... Babasının işediğini, tuvalet kapısının kapalı olmasına karşın duyuyor.

Sadece yarım sandviç kaldı. İki yudum da portakal suyu. İşte babası orada duruyor. Soluk tenli ve uzun gövdesiyle, kalın ön kollarıyla, bel düğmesi açık kot pantolonuyla, çorapsız dev ayaklarıyla. Eşikte durup içeri bakarken kapı boşluğunun tamamını dolduruyor, çerçeveyle bütünleşiyor.

Eliyle saçını geriye attıktan sonra elini indiriyor; Leo'nun babası saçını hep geriye atar.

"Günaydın."

Leo lokmasını çiğniyor. Ağzı doluyken yanıt veremez. Ağzı dolu olduğu ve yanıt veremeyeceği için de yüzünü Felix'e çeviriyor; sadece sağ yanağını babasının sesine maruz bırakıyor.

"*Günaydın dedim çocuklar.*"

"Günaydın."

Leo, kardeşlerinin bu işi bir an önce halledip kurtulmak istercesine, çabucak, aynı anda karşılık verdiklerini duyuyor... Karınlarını hızla doyurup, birbirlerini fazla görmeden mutfaktan çıkmak istiyorlar. Babası Leo'nun arkasına geçip dolabı açıyor ve bir bardak alıp suyla dolduruyor. Çıkardığı seslere bakılırsa suyun yarısını içiyor, sonra da masaya doğru dönüyor.

"Bir şey mi oldu?"

Leo ona doğrudan bakmıyor, sağlam gözüyle kaçamak bir bakış fırlatıyor o kadar.

"Bana. Bana bakmıyorsun."

Leo yüzünü biraz babasına doğru çeviriyor, sol tarafını göstermeden olabildiğince çeviriyor.

"Yüzünü göster."

Leo yeterince çabuk davranamıyor. Felix atılıyor. Sandviçini masaya bırakıp, yüksek sesle konuşuyor.

"İkiye karşı birdiler, baba. Onlar..."

Babaları artık lavabonun önünde durmuyor. Leo onun çıplak teninin kendi omzunun yakınında olduğunu hissediyor.

"Bu ne?"

Leo yüzünü diğer tarafa çevirip saklıyor.

"Hiç."

Babası onun yüzünü kavrıyor. Çok sert olmasa da yeterince sert kavrayıp yukarı çeviriyor. Leo'nun salak yanağı şiş, mor ve mavi; göz çevresi de şiş.

"Bu ne böyle?"

"Leo... direndi. Mücadele etti. Baba! O..."

Yine Leo daha tek kelimeden edemeden Felix yanıt ver-

mişti. Ne tuhaftı. Leo'nun söyleyecek öyle çok sözü vardı ki. Ama birden hevesi kaçmıştı. Kendini tuttu.

"Mücadele ettin mi?"

Babası öylece durup Leo'ya, sonra Felix'e, sonra tekrar Leo'ya baktı; onunla göz göze gelmeye çalıştı.

"Leo?"

"Etti baba, ben gördüm, birkaç..."

"Leo'ya soruyorum."

Durmadan bakan gözler. Durmadan soru soran bir ağız.

"Hayır. Karşılık vermedim, vurmadım."

"İki kişiydiler, baba... hem büyüktüler de, on üç-on dört yaşlarındaydılar ve..."

"Tamam. Yeter."

O iri eller Leo'nun yara bere içindeki yüzünü biraz daha kaldırıyor, parmaklarını dikkatle gezdiriyor.

"Artık gerçeği biliyorum. Okuluna git Leo. Döndüğünde... bu meseleyi halledeceğiz."

10

Bu kadar yüksekten bakınca pek etkileyici görünmüyorlar. Biri uzun boylu, sarışın ve sırt çantalı; diğeri daha kısa boylu, siyah saçlı ve omzunda spor çantası asılı.

Ivan o ikisinin birlikte okula gitmelerini ilk kez seyrediyor muhtemelen. Okulun ilk haftasında Leo'ya eşlik etmişti, onunla birlikte okula kadar yürümüştü, yolda gerekli açıklamaları yapmıştı, onu uyarmış ve yönlendirmişti *–orası savan gibidir, ya av olursun ya avcı, hakkını söke söke almalısın, sen bir Dûvnjac'sın, bir yere oturmak istersen o piç kurularının oturmasına izin verme–*, ama ikinci haftada Leo onun birkaç metre geriden yürümesini istemişti, sonraki haftada da onunla birlik-

te okula kadar gelmemesini istemişti. Ivan, Felix'e eşlik etmeyi düşünmemişti bile. Onun ağabeyi vardı; Leo onu korurdu.

Ama *hayır*, koruyamaz.

Ivan'ın en büyük oğlu kendini bile koruyamıyor.

Ivan bitkili iki saksıyı kenara alıp, iki eliyle denizliğe yaslanıyor. Mutfak geniş sayılmaz. Dar bir koridordan giriliyor; yedinci kattaki dairenin mutfak penceresinden bakınca Skogås da, iki çocuk da küçük görünüyor. Ama en azından daire Ivan'a ait. Çift girişli, dört artı bir dairenin bulunduğu bu Stockholm banliyösü yakın zamanda kuruldu... Büyük emlak krizini birbirinin aynısı bir milyon daire inşa ettirerek çözmeye çalışan takım elbiseli adamlar bir kâğıt parçasına üç beş satır bir şeyler yazdılar... ve böylece banliyö yoktan var oldu. Zemini muşamba kaplı, dar bir koridor ve kare şeklinde bir yemek alanı. *Lanet olsun.* Hayatı mutfak tadilatı yapmakla geçen Ivan şunu biliyor ki, mutfakların tek ortak yanı birbirlerine *benzememeleridir*.

Birinci yumurtayı, ikinci yumurtayı, üçüncü yumurtayı, dördüncü yumurtayı kırıyor; yumurtayı hep iyice pişirir, bol bol da tuz döker, ne de olsa insan çiğnediği şeyi hissetmeli. Ocağın başında durup tavadaki yumurtaları çatalla karıştırıyor, ama gördüğü şey Leo'nun yüzü. O şişmiş yüz. Mor. Sarı. Gözünün önünden gitmiyor.

Bebek sandalyesine odaklanmaya çalışıyor; orada oturan Vincent yemek yapan babasına el sallıyor. Ivan büyük bir bardak su içiyor. Su ısıtıcıda fokurdayana kadar kaynattığı suya, tepeleme dolu birkaç kaşık hazır kahve katıyor; kahvesinin sert olmasını istiyor.

Kahve yetmiyor. Leo'nun yüzünün halinin Ivan'ın gözünün önünden gitmesine yetmiyor.

Leo'nun yanağı şişmiş, gözü de şişip kapanmış; dayak yemiş birinin yüzü.

"Ahhh!"

Ivan tam tabağını masaya bırakıp elinde kahveyle dururken, Vincent eğilip tükenmezkalemi kapıveriyor ve bir deste Keno kartını alıp, doldurulmuş olanlardan birinin üstüne resim çizmeye başlıyor.

"Onlara olmaz, onlar... onlar babacığının. Onları karalama."

"Ama sende çok var."

"Dur. Yeter!"

Ivan kartı bırakmayı reddeden üç yaşındaki oğluna bakıyor. Oğlunun minik elleri şaşılacak kadar güçlü. Üç yaşında olsa da yüzü on yaşında bir çocuğun yüzü; o yüz Ivan'ın gözünün önünden gitmiyor... Ivan başını çevirip gözlerini kapadıktan sonra tekrar dönüyor, ama yine Leo'nun yüzünü görüyor. Leo'nun dayak yediğini, düşüp yerlerde süründüğünü, darbe üstüne darbe alıp hiç karşılık vermediğini görüyor.

Beşinci yumurta, bir fincan koyu hazır kahve daha. Ivan hâlâ orada oturuyor, oysa kahvaltısı biteli epey oldu; mutfak penceresinden bakıyor, kaldırımı gözleriyle takip edip oğullarından ikisinin günlerini geçirdikleri beyaz kâgir binaya bakıyor. O tek katlı binada hem ilkokul hem ortaokul var; oradaki sıralardan birinde yüzü gözü şişmiş bir çocuk oturuyor, soruları yanıtlıyor ve pencereden dışarı kaygıyla bakıyor, onu dövenlere bakınıyor. Belki dışarıda bekliyorlardır, onu tekrar dövmek için bekliyorlardır.

Ivan birden ayağa fırlıyor.

Vincent'ı yere indiriyor, odasına gidip orada beklemesini ve annesini uyandırmamasını söylüyor. En yakındaki ayakkabıları, kahverengi takım elbise ayakkabılarını (bunlar yeniyken güzeldi, ama artık eskidi, bağcıkları da yok) çorapsız ayaklarına geçiriyor ve asansörle yedinci kattan bodruma iniyor; ışıkları yanmayan koridordan, metal ızgara kapılı yeni depo alanlarının ve kümes teliyle çevrili eski depo alanlarının (bunların sade ahşap kapılarının artık kilitlenmesine gerek yok) önünden geçiyor.

Depo alanının yan duvarındaki delikten bakınca şilteyi görüyor. Şehirdeki ilk birkaç yıl, bu şiltenin üstünde yatmışlardı; kumaşı mavi müflon, içindeki dolgu malzemesiyse at kılı; artık böyle sert şilte bulmak zor, çünkü herkes havada uyuyormuş hissi yaşamak istiyor.

Ağır şilteyi taşımak zor oluyor. Asansörün içini kaplıyor. Ivan şilteyi mutfağa taşırken koridordaki süsleri deviriyor ve palto askılığındaki paltoları düşürüyor. Yirmi yıllık at kılı şilte, buzdolabıyla yemek masası arasındaki zemini tamamen kaplıyor. Ivan sol diziyle bastırıp şilteyi kıvırarak rulo haline getiriyor, birer ucundan iple sımsıkı bağladıktan sonra da mutfaktan çalışma odasına götürüyor ve duvara yaslayıp, odanın ortasına bir sandalye çekiyor; boyu uzun, ama yeterince uzun değil. Sandalyeye çıkıp bir eliyle ampulü çıkarıyor, diğeriyle de pirinç kâğıdı abajurlu iri lambayı indiriyor, sonra da şilteyi kaldırıp ucunu tavandan sarkan kancaya geçiriyor; şilte tam hayal ettiği şekilde duruyor.

Ivan seyredildiğini yeni fark ediyor. Odasında kalmak istemeyen çocuğun gözleri meraklı.

"O ne?"

Ivan gülümseyerek iç geçirip, en küçük oğlunu havaya kaldırıyor.

"Yeni bir lamba."

Meraklı gözler ona uzun uzun bakıyor.

"Hayır, lamba değil baba."

"Doğru. Lamba değil."

"Ne peki baba?"

"Bu bir sır."

"Sır mı?"

"Leo ile benim sırrımız."

Ivan mutfağa doğru yürüyor. Birlikte mutfağa doğru yürüyorlar. Ivan mutfak masasındaki ip artıklarını topluyor ve küçük çocuğu masanın ucundaki bebek sandalyesine oturtu-

yor. Lavabonun altındaki şaraplıktan bir şişe kırmızı şarap daha alıyor; şaraplıkta dokuz şişelik yer var şimdi. Vranac... Ivan bu markaya, şahlanan, boyun eğmez siyah aygır resmine bayılıyor. Bir tavaya döktüğü yarım şişe şaraba birkaç çorba kaşığı şeker katıyor ve ısıtıp şeker eriyene dek karıştırdığı şarabı bir bira bardağına döküyor.

"Gök gürültüsü balı* Vincent."

Bardağını Vincent'a doğru kaldırıyor; çocuk gülümseyerek bardağa dokununca, camın üstünde küçük ama belirgin parmak izi kalıyor.

"Gök gürültüsü balı, baba."

Ivan bardağını ağzına götürüp gözlerini kapıyor. Karşısında beliren, yüzü gözü şişmiş, morarıp sararmış simayı sanki şarapla birlikte yutuyor.

11

Uzun bir gün. Ama yeterince uzun değil. Leo ilkokulun oyun bahçesinin alçak banklarından birinde oturup kardeşini beklemek zorunda kaldı; bugün Vincent'ın çıkış saati onunkinden geçti. Birlikte bankta oturup konuştular, beklediler, biraz daha konuştular. Havadan sudan. Zaman geçirdiklerini ikisi de biliyordu. Eve geç giderlerse, babalarının o zamana kadar şarap içip sızacağını umuyorlardı.

Yedinci kata kadar, basamakları birer birer çıkıyorlar.

Son katı ağır ağır çıkıyorlar.

Ağır ağır.

Evlerinin kapısı diğer tüm kapılara benziyor. Açılırken biraz gıcırdayan posta yuvası. Boğuk bir sesle, uzun uzun çalan siyah kapı zili. Zilin yukarısındaki metal levhada *Sey-*

* *Bamse* adlı çizgi roman serisinden. (ç.n.)

yar satıcılar vs. rahatsız etmesin yazılı; tanımadıkları biri zili çaldığında, babaları o levhayı sinirle gösterir hep.

Leo ile Felix bakışıyorlar.

Leo içeri girmek istemiyor, eğilip kulak kabartıyor, babasının ayak seslerini duymaya çalışıyor, kulağını kapıya dayamaya cesaret edemiyor.

Kapıda yazan soyadına bakıyorlar. DÛVNJAC. Üç derin nefes alıyorlar.

Sonra kapıyı açıp eve giriyorlar.

"Leo!"

Leo içeri adımını atar atmaz babası sesleniyor. Bacakları, yürümeye devam etmek, dar koridora girmek istemeyen Leo öylece duruyor.

"Leo, buraya gel!"

Babaları mutfakta oturuyor. Hâlâ kot pantolonlu ve gömleksiz. Keno kartlarının yanında boş bir bardak duruyor; ocaktaki tava da boş. Babalarının dik dik bakan gözlerine ve daha şimdiden öne çıkmaya başlamış çenesiyle altdudağına bakmaktansa yere bakmak, sarı muşambaya odaklanmak daha kolay.

"Buraya gel."

Leo öne çıkıyor, kendisine eşlik etmeye davranan Felix'i durduruyor, *Vincent'ın yanına git,* yeterince hızlı hareket etmeyen Felix'i itiyor, *Vincent'ın odasına git ve kapıyı kapat,* bir adım daha atıyor. Gözlerini yerden hiç ayırmıyor.

"Efendim?"

"Yüzün."

Leo gözlerini biraz kaldırıp babasının bacaklarına bakmaya başlıyor.

"Yüzünün *tamamını* görmek istiyorum."

Babasının bacakları karnına, göğsüne, gözlerine dönüşüyor. Aklından geçenleri anlamak güç.

"Acıyor mu?"

"Hayır."

Babası parmağını Leo'nun gergin, acıyan tenine bastırıyor.

"Yalan söyleme."

"Biraz acıyor."

"Biraz mı?"

"Birazdan fazla."

"Seninle aynı okula mı gidiyorlar?"

"Evet."

"Adlarını biliyor musun peki?"

"Evet."

"Sana vurduklarında karşılık vermedin, değil mi?"

"Ben..."

"*Aynı* okula gidiyorsunuz? Adlarını *biliyorsun*? Ama... *hiçbir şey* yapmayacaksın, öyle mi?"

Babası tepesine dikiliyor, her zamankinden de güçlü görünüyor.

"Korkuyorsun. Oğlum... korkuyor ha? Bir Dûvnjac? Eh, herkes korkar! Ben bile. Ama herkes kaçmaz. Olduğun yerde kalırsın. Korkunu bastırırsın. Böylece büyürsün."

İri vücudu titriyor. Sonra koridoru, çalışma odasını gösteriyor.

"Oraya gidiyoruz."

"Oraya mı?"

"Çabuk."

Yine aynı şey oluyor. Koridorda olan şey... Leo'nun bacakları kımıldamayı reddediyor.

"*Çabuk* dedim."

Leo onu duyuyor. Ağır ağır da olsa harekete geçerken, yatak odasının kapısı açılıyor. Annesi. Saçı başı dağınık, sarı geceliği artık üstüne dar geliyor.

"Ne bağrışıyorsunuz?"

Leo'nun babası fısıldayarak konuşuyor, ama sesi yine de yüksek geliyor.

"Yatağa dön."

"Neler oluyor? Ivan? Ne yapıyorsun?"

"Sen bu işe karışma."

"Ne... *aman Tanrım,* Leo, yüzüne ne oldu?"

"Bu, Leo ile benim aramda. Benim sorumluluğum."

Yine her şey duruyor.

Ta ki babası kolunu Leo'nun omzuna atana ve onu sertçe değilse de kararlılıkla odaya doğru çekene dek.

"Şimdi içeri giriyoruz."

12

Felix kapalı kapının ardından dinliyor. Kulağını iyice yaslayınca, annesinin babasına ne yaptığını sorduğunu, babasının da ona bu işe karışmamasını söylediğini duyuyor.

Ne kadar kulak kabartırsa kabartsın, Leo'nun sesini duymuyor; bunun hayra alamet olmadığını biliyor. Hasse denen o piçin kollarını uzatıp onu tutarak kımıldamasını engellediği zamanki gibi hissediyor kendini.

Sonra daha da kötü hissediyor. Dün Leo'yu uyaramadığı, Kekkonen'in onun boynunu yumruklamasını engelleyemediği zamanki gibi.

Kapıyı açıp koridora çıkıyor. Çıkmak zorunda. Daha fazla dayanamıyor.

Çıkar çıkmaz annesiyle çarpışıyor.

Annesi onu duyuyor, ama görmüyor. Gözlerini çalışma odasının kapalı kapısından ayırmıyor. Onun yanında duran Felix, tıpkı annesi gibi kulak kabartıyor.

Bir ses... sanki... bir darbe sesi.

Yine aynı ses.

Belki de... yumruk sesidir. Sanki biri yumruk atıyor. Bir daha. Bir daha. Bir daha. Bir daha.

Tıpkı dünkü gibi. Felix dün hiçbir şey yapamamıştı. Hasse'nin kollarının arasında ağlayıp bağırmıştı o kadar.

Annesinin engellemesine fırsat kalmadan kapıyı açıveriyor.

Tuhaf bir görüntü.

Felix babasını ilk kez öyle görüyor. Babası yerde, dizlerinin üstünde. Tavandan sarkan büyük, mavi bir şilteye yaslanmış. Şilteye sarılmış.

Babası kimseye sarılmaz.

"Ağırlığını ver, bak böyle."

Leo'nun da belden yukarısı çıplak. Babasına bakıyor. Üstünde sadece kot pantolon var.

"Tüm ağırlığını ver."

Felix o zaman, mavi şiltenin önceden pirinç kâğıdı abajurlu lambanın bulunduğu yerden sarktığını fark ediyor.

"Ellerinle değil vücudunla yumruk at; *tüm* ağırlığını vermelisin."

Vuran da *Leo*. Babalarının sarıldığı şilteye vuruyor.

Bir daha. Bir daha. Bir daha. Bir daha.

"Canını yakmak isteyen olursa."

Babaları kalkıp olduğu yerde biraz zıplıyor, fazla yükselmeden hızlı hızlı zıplıyor; sonra da şilteye sert, çok sert bir yumruk geçiriyor.

"Burnuna vurmaya çalış. Tek darbe. Önce iri olanına vur. Burnuna vurursan gözleri yaşarır."

Babaları vurmayı kesip, sağ elinin şimdiden derisi sıyrılıp kızarmış parmak eklemlerini ovuşturan Leo'ya başıyla işaret veriyor.

"Burnuna vurursan öne eğilir. O geri zekâlılar, gözyaşı bezleri çalışmaya başlayınca öne eğilirler hep. Burunlarına düzgün vurmayı başarırsan gardları düşer, o zaman da böyle dururlar; bak Leo, alınlarını seninkine yaklaştırıp böyle dururlar."

Babaları Leo'nun göğsüne doğru epey eğiliyor; başka bir keçiyle boynuz tokuşturmaya hazırlanan bir keçi sanki. Son-

ra onları fark ediyor. Açıklama isteyen, ama alamayacak olan annelerine baktıktan sonra Felix'le konuşmayı yeğliyor.

"Git su getir. Büyük bardakta. Ağabeyin susamıştır."

Sonra Leo'nun göğsünü başıyla biraz itiyor.

"Şimdi tekrar vur. Ama dosdoğru ileri vurma. O zaman hasmının alnına vurursun, ki kafatası vücuttaki en sert kemiktir; ellerini korumalısın. İkinci darbeni şuraya indirmeye çalış."

Babaları kendi çenesini, yanağının hemen altını gösteriyor.

"Çene kemiği. Alttan ve yandan vuracaksın."

Kendi çenesini ve elmacıkkemiğini yumruklar gibi yapıyor.

"Elmacıkkemiği zayıftır, oraya vurmaya çalış. Kolunu fazla geriye çekmeden, tüm ağırlığını vererek alttan vur."

Leo vuruyor. Durmadan vuruyor. Yandan vurmaya, alttan vurmaya, tam babalarının istediği şekilde vurmaya çalışıyor.

"Su? Felix, su getirecektin. Beni duymadın mı? Haydi koş!"

Felix söyleneni yapıyor, mutfağa koşuyor; hep sıcak su akan musluğa koşuyor (soğuk suyu epey beklemek gerekir), sonra da büyük bir bardağı suyla doldurup iki eliyle taşıyarak çalışma odasına ağır ağır geri dönüyor.

"Güzel. Artık senin işin bu. Yarım saatte bir bize su getireceksin. Büyük bardakta su getirip ağabeyine vereceksin. Şimdi... kapıyı kapa."

Babaları çıplak sırtını ona dönüyor. Ve ellerini Leo'nun omuzlarına koyuyor.

"Burnuna vurdun. Öne eğildi. Vurmaya devam etmelisin. Hasmın yere düşene kadar. Yanında başkaları da olsa müdahale etmezler. Birmiş, ikiymiş, üçmüş... fark etmez. Bu... bir ayıyla dans etmek gibidir, Leo. En büyük ayıdan başla, burnuna vur... o zaman diğerleri kaçar. Dans et ve vur, dans et ve vur! Hasmının etrafında dans etmelisin ve ona durmadan vurmalısın; hafif darbeler bile önemlidir, çünkü hasmını yıpratır; şaşkın ve korkmuş göründüğü anda tekrar vur. Dans etmeyi

ve iyi yumruk atmayı bilirsen bir ayıyı bile yenebilirsin!"

Felix annesinin kapıyı kapamasını bekliyor; ama annesi sıcak, küf kokulu odaya giriyor.

"Ivan... sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gitmeni söylemiştim."

"Leo'nun yüzünün halini gördüm. Seni anlıyorum. Ama..."

"Dövüşmeyi öğrenmesi gerek."

Felix'in annesinin sesi babasınınkinden farklı. Bağırınca sesi tiz çıkıyor.

"Bunu yapamazsın! Leo senin gibi değil. Bu işin sonunun nereye varacağını sen herkesten iyi bilirsin!"

"Lanet olsun! Kendini korumayı öğrenmesi gerek!"

"Hemen yatak odasına gitmeliyiz! Sen ve ben! Hemen şimdi Ivan! Bunu konuşmalıyız."

Felix'in babası bir an suskun kalıyor. O da bağıracakmış gibi görünse de.

Felix'in annesinin yanına gidip, onu iterek odadan çıkarıyor.

"Neyi konuşacağız Britt-Marie? Dayak yerken yerde öylece yat mı diyelim ona? En çok acıyacak yerlerini açıkta bırak mı diyelim? Kendini koruyabilmesi gerek! Yoksa lanet olası... Axelssonlar gibi mi olsun?"

Felix'in annesi yanıt vermiyor.

Babası kapıyı kapatınca, Felix, annesinin elini sıkıyor.

13

Dolabın üstündeki, ön tarafında beyaz haç olan, kulplu yeşil kutuya uzanırken Felix'in ayağı biraz titriyor. Annesi bu kutuyu işyerinden getirdi; hemşirelere verilen türden bir kutu herhalde. Felix kutuyu alıyor ve klozet kapağına oturup açıyor, içindeki gazlı beze benzer bandajı (çekince esniyor,

kopmuyor) ve tam tersi olan beyaz bandı (kolayca yırtılıyor, Felix buna ameliyat bandı dendiğini biliyor) çıkarıyor. Kahverengi kilimli koridorda elinde bandaj ve bantla koşup oturma odasına (buranın ahşap döşemesi hep soğuktur ve babası yürürken gıcırdar) dalıyor, oradan da balkona geçiyor (buraya hem oturma odasından hem mutfaktan girilebilir).

Kot ceketli, geri zekâlı, lanet olası Finlandiyalı.

Felix o tıknaz çocuğun Leo'nun üstüne atlamasını, arkadan saldırmasını seyretti; sanki Finlandiyalı aslında Kızılderili'ydi, Leo ile kendisi de yabancı bir diyardaki iki göçmendiler ve düşmanları tarafından gafil avlanmışlardı. Felix, Hasse ile Kekkonen'in esir aldıkları çocuklara neler yaptıklarını duymuştu; koltukaltlarına sivri taşlar sürtüp kanattıklarını, sonra da yaraların üstüne tuz döktüklerini duymuştu. Üçüncü katta oturan Buda'ya ne yaptıklarını da duymuştu; örümceklerden ödü kopan Buda, komşu mahalleler arasındaki savaşta esir düşmüştü. Onu bağladıktan sonra, bodrumun dört bir yanından topladıkları örümcekleri veya belki de iri sinekleri bir karton kutuya koymuşlardı. Sonra da alt kısmını açıp, kutuyu Buda'nın kafasına geçirmişlerdi; Kekkonen kutunun açık kenarlarını Buda'nın boynuna bantlamıştı. O örümcekler ya da sinekler çocuğun yüzünde, saçlarında gezinmişlerdi; uzun bacakları onun kulaklarına, burnuna, ağzına takılmıştı. Felix sonradan Buda'yı görmüştü; o savaş esiri ağır ağır yürüyerek sokağına geri dönerken kim olduğunu, nerede olduğunu bilmez gibiydi.

Felix ile Leo ucuz kurtulmuşlardı.

Felix balkona çıkınca yüzüne vuran soğuk havayı hissediyor. Elastik bandajla ameliyat bandını babasına veriyor; babası sık sık balkona çıkıp korkuluğa yaslanarak Skogås'ın asfalt yollarına bakar.

"Yumruk antrenmanı yapmalısın. Böylece parmak eklemlerin sertleşir."

Babaları şeritli portatif sandalyelere doğru döndü bile; sandalyelerden birinde oturan Leo'nun yanakları hâlâ biraz kırmızı. Babaları Leo'nun ellerini tutup kendine çekiyor ve parmak eklemlerini bandajlıyor.

"Şimdilik böyle idare edeceğiz. Daha çok ve daha uzun süre antrenman yapmalısın."

Sol el. Sağ el.

"Vururken *tüm* ağırlığını ver... *o zaman* hasmını indirirsin."

Bandajları Leo'nun baş ve işaretparmaklarının altından geçirerek parmak eklemlerine doluyor ve çapraz sarmaya başlayıp bileklere kadar çıkıyor.

"Yumruğunu sık."

Leo bandajlanmış sağ elini sıkıyor, sonra da babasının avucuyla yumruğuna vurmasını bekliyor.

"Nasıl?"

"İyi."

Sol el de kontrol edildikten sonra Leo, Felix'in karşısına geçip birkaç kez havayı yumrukluyor, hoplaya zıplaya oturma odasıyla koridordan geçiyor, havayı yumruklayıp duruyor. Babaları onun peşinden gidiyor, çalışma odasına girip tekrar diz çöküyor; Leo'nun şilteyi tekrar yumruklamaya başladığı duyuluyor.

"Adları ne?"

"Hasse."

"Ve?"

"Kekkonen."

Babaları sallanan şilteyi yumrukluyor, sonra da kendi omzuna vuruyor.

"O koduğumun Hasse ile Kekkonen'i böyle vuruyorlar. Buradan... yumruk savuruyorlar. Omuzdan! Tüm ağırlıklarını vermiyorlar."

Sağ kolunu şilteye doğru kaldırıyor; belden yukarısını sağa, şilteye doğru çevirerek vurmaya başlıyor.

"Sen *böyle* yumruk atmalısın. Vurdun mu *indirmelisin.* Kodun mu *oturtmalısın.*"

Babaları Leo'ya azar azar yaklaşıyor ve sonunda tam arkasında duruyor. Felix şimdi onların sırtlarını görebiliyor ancak, ama odaya daha fazla girmeye cesaret edemiyor. Kapı boşluğunun ortasında, parmak uçlarında yükseliyor. Babaları Leo'nun kolunu tutuyor galiba, az önce gösterdiği şekilde yumruk atmayı öğretiyor.

"Burnuna vurmaya çalış. Burnunu patlat! Dev bir su balonu gibi patlar!"

Felix göremediği şeyleri duyabiliyor; Leo'nun ağırlığını vererek yumruk savurmaya başladığını, daha sert vurduğunu duyuyor.

"Beyinleri pelteye döner. Beyni, akvaryumdaki bir japonbalığı gibi düşün! Önce burunlarına, sonra da çenelerine yumruğu çakınca... beyinleri sarsılır. Hasse ile Kekkonen'in lanet olası küçük beyinlerinin akvaryum camına çarptığını düşün."

Leo tekrar vuruyor.

"Buruna! Çeneye!"

Bir kez daha.

"Buruna! Çeneye!"

Bir kez daha.

"*Buruna!* Vücut ağırlığını ver! *Çeneye!* Hiç durma! *Buruna!* Lanet olası beyinlerini sars! *Çeneye!* İyice sarsılsınlar!"

Bir süre sonra Felix'in ayak parmakları acımaya başlıyor. Kapının eşik tahtası üçgen şeklinde; sivri kenarının üstünde durmak güç. Hem zaten Felix artık pek bir şey göremiyor. Bu yüzden yere uzanıp, Leo'nun şilteye vuran kolunu aşağıdan seyrediyor; buradan bakınca bütün bunlar neredeyse komik görünüyor, gerçek değilmiş gibi görünüyor.

Babası buruna ve çeneye nasıl vurulacağını birkaç kez daha gösterdikten sonra Felix'in üstünden geçip mutfağa gidiyor, ocağa ve tavaya gidiyor; şaraba şeker katıp en az bir bar-

dak gök gürültüsü balı daha hazırlamaya gidiyor, sonra da koridorda fazla uzun süredir asılı duran iş giysilerini giymesi gerekecek... Bugün iş görüşmesine gidecek ve birkaç gün sonra yanıt alacak; belki de işi alır. Yerde yatan Felix, ön kapıdan çıkıp giden babasının ayaklarını seyrediyor, sonra da asansör kapısının sertçe açılıp kapandığını duyuyor; ortalığa sessizlik çöküyor, babaları her gittiğinde tüm daireye çöken sessizlik bu, sanki içeride birden yer açılıyor.

14

Leo mavi şilteyi yumruklayıp duruyor. Zıplıyor. Buruna, çeneye, buruna, çeneye. Şilteyi yumrukladıkça tok sesler çıkıyor. Ellerini babasının gösterdiği şekilde bizzat sardı; babası bir banliyö evinde bütün gün mutfak boyamaya gitti. Leo artık canı yanmadan daha sert ve seri yumruklar atabiliyor. Her sabah kahvaltı yapıp okula gitmeden önce antrenman yapıyor, öğleyin de eve koşup bir şey yemeden şilteyi yumrukluyor, akşama kadar yumrukluyor, gecenin bir yarısı uyanıp tekrar uyuyamazsa da aynı şeyi yapıyor.

Bir ses duyuyor. Elektrikli süpürge sesini bugün öğleden sonra ikinci duyuşu bu.

Yumruk atmayı kesiyor.

Annesi kalktı. Koridordan geçerken defalarca odanın içine göz attı; Leo, antrenman yapmasının annesinin hoşuna gitmediğini yüzünden anlıyor.

Şilteye tekrar vuruyor. Buruna ve çeneye. Hasse'ye ve o Finlandiyalı piçe. Herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde ona pusu kurabilirler, o yüzden onlardan uzak duruyor, hatta saklanıyor denebilir, hazır olana dek saklanıyor. Buruna ve çeneye. Hasse'ye ve o Finlandiyalı puşta. Artık yumrukları neredeyse kendiliğinden savruluyor. Bütün vücut ağırlı-

ğını veriyor. Omuzlarını döndürüyor, yumruk atıyor, hemen ardından bir darbe daha indiriyor.

"Bunu indirme vakti geldi."

Annesi elektrikli süpürgeyi durdurdu.

"O bir lamba kancası. Oraya lamba asmak gerek."

Annesi üç ayaklı tabure getirip üstüne çıkıyor ve tavana, kancaya doğru uzanıyor; oğlu ona bakmadan şilteyi yumruklamayı sürdürüyor.

"Artık şunu keser misin?"

Leo sert, annesinin beklemediği kadar sert yumruklar attıkça şilte yukarı doğru sallanıyor.

"Duydun mu dediğimi? Vurmayı kes."

Leo daha da sert vuruyor.

"Leo?"

"Buruna ve çeneye anne."

Leo konuşurken yumruk atmaya devam ediyor, her heceyi söylerken bir yumruk atıyor; annesi şilteyi tutup durduruyor.

"Dinle beni Leo! Yüzünü kimler bu hale getirdi? İsimleri ne?"

Şilteye sarılıp çekince, Leo vurmayı kesmek zorunda kalıyor.

"Hasse ile Kekkonen."

"Soyadlarını da istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü ailelerini arayacağım."

"Bunu yapamazsın! Onları ararsan... ne olur, bilmiyor musun?"

Leo tabureye, annesinin ayaklarının yanına oturuyor; annesinin bir terliğinin ortasında ufak bir halı tüyü yumağı var.

"Leo... ben bu işi hallederim."

"O zaman daha kötü olur! Anlamıyor musun?"

Annesi artık şilteye sarılmıyor, Leo'ya sarılıyor.

"*Soyadlarını* istiyorum."

Leo başını iki yana sallayınca, alnı annesinin göğsüne sürtünüyor.

"Pekâlâ."

Annesi tekrar taburede doğrulup şilteyi kancadan indiriyor ve yere atıyor.

"Ben hallederim! Sen karışma!"

"Şu komik sargıları çıkarmakla başlayabilirsin."

"Antrenman yapmam gerek!"

"Çabuk çıkar onları Leo."

"Babam, 'Antrenman yapman gerek' dedi!"

"Ben de artık yeter diyorum."

Leo susuyor. Tek kelime etmiyor. Annesi temizlik yapmaya devam ederken susuyor; Felix eve geldiğinde, mutfak masasında karınlarını doyurduklarında ve annesi paltolarını giymelerini, babalarını almaya (her zamanki gibi) ve markete (her zamanki gibi) gideceklerini söylediğinde susuyor.

Minibüste de suskun.

Yolcu koltuğunda oturuyor; Felix ile Vincent uzun orta koltuktalar, en arkada da babalarının boya malzemeleri var. Minibüsü anneleri kullanıyor, bir hızlanıp bir yavaşlıyor... çoğunlukla öyle yapar. Leo genellikle buna, hep birlikte minibüste olmalarına bayılır; hatta en sevdiği şey budur denebilir.

Yüksek apartmanlı mahallelerinden müstakil evli bir mahalleye gitmeleri sadece birkaç dakika sürüyor... evlerden birinin önünde durup, babalarının bahçe kapısının önüne bıraktığı şeyleri minibüse taşıyorlar. İyice temizlenmiş, epey tiner kokan fırçaları ve plastik torbalardaki boya merdanelerini, boya kutularını ve duvar kâğıdı macununu taşırlarken, babaları da yaşlı bir kadınla konuşuyor ve ondan bir zarf alıyor.

Leo tek kelime etmiyor; susmak öyle güzel geliyor ki.

Leo orta koltuğa geçerken de, babası annesinin yanına oturup yanağına öpücük kondururken de susuyor. Babası öyle mutlu ki... az önce müşterisiyle birlikte güldüğü gibi gülüyor; kadın mayısta iş çıkabileceğini söylemiş, bütün evi boyatmayı düşünüyorlarmış. Kadın bunu söylerken, Leo baba-

sının dönüp kendisine baktığını görmüştü; sebebini biliyor... Babasının böyle büyük bir iş için yardımcıya ihtiyacı olacak.

"Ellerin oğlum? Ellerin nasıl?"

Babası ön koltukta otursa da, başka yere baksa da sanki bir şey gördü ya da hissetti.

"Peki ya burun-çene antrenmanı? Nasıl gidiyor?"

Leo avucunu bandajsız yumruğuna dayıyor.

"Leo? Bir soru sordum."

"O..."

Leo konuşmaya fırsat bulamıyor. Annesi sözünü kesip soruyu bizzat yanıtlıyor.

"Bugün indirdim."

Babası dönüp ona bakıyor; yüz ifadesi hâlâ aynı.

"Ne?"

"İndirdim. İlk zamanlarımızda üstünde yattığımız o eski şilteyi."

Şimdi. Leo'nun babasının yüz ifadesi şimdi değişiyor.

Babası dudaklarını birbirine bastırıyor; yanakları geriliyor. En çok da gözleri değişiyor. Bir avcının gözlerine dönüşüyor.

"Ne yaptın?"

"Bunu minibüste konuşmayalım bence, Ivan."

"*Neyi* minibüste konuşmayalım? Oğlumuzun yüzünü gözünü morarttıklarını, kendini koruması gerektiğini mi konuşmayalım?"

"Lütfen Ivan, bunu sonra konuşsak olmaz mı? Şimdi alışverişimizi yapıp evimize gitsek, cuma gecemizi güzel geçirsek? Yarın sabah konuşuruz."

Babalarının sessizliği, orta koltukta birbirlerine sokulmalarına yol açıyor. Babaları şarap kokuyor; işin son saatinde içmeye başlamış.

"Yeterince antrenman yaptım zaten. Baba, bence..."

"Elini göster."

Leo sağ elini uzatıyor.

"Yumuşak."

Babaları elin derisini çekiştiriyor.

"Fazla yumuşak."

Leo babasına bakmıyor, dikiz aynasından annesine bakıyor; minibüsü Skogås alışveriş merkezinin otoparkından, girecekleri otoparktan çıkan arabalara doğru süren annesi dosdoğru ileriye bakmakta.

"Ama ben artık hazırım. Baba? Burnuna ve çenesine vuracağım, tüm ağırlığımı vereceğim ve..."

"Hazır olduğunda *ben* söylerim."

Hep birlikte minibüsten iniyorlar. Leo kendini kötü hissediyor. Alışveriş merkezinin girişinden gelen insan seslerini duyunca babasına göz atıyor. Babasının o gürültüden nefret ettiğini biliyor. O yüzden biraz geride kalıyor. Babasının yanında yürümüyor; o kalabalıktan geçerlerken olmaz.

Son gelişlerinden beri hiçbir şey değişmemiş.

En gürültücü olanlar banklarda, biraz daha sessiz olanlarsa alçak demir korkulukta oturuyor. Ellerinde yeşil bira kutularıyla, yan yana oturuyorlar; yetişkinler, ama Leo'nun annesiyle babası kadar yaşlı değiller. Babası çoğu zaman, tam önlerinden geçerken durup onlara neden herkes gibi çalışmadıklarını sorar, asalak olduklarını söyler; kapüşonlu siyah müflon ceket giyen, sarışın, kıvırcık saçlı bir adam ile yanında duran uzun kahverengi saçlı, parlak astronot botlu bir başka adama genellikle ters ters bakar. Ama babası bu sefer tek kelime etmiyor. Bu, iyi hissettiriyor. Hayra alamet gibi. Babaları tam soldaki içki dükkânına doğru saparken, Leo, Felix ve Vincent da annelerinin peşinden markete girerken, kıvırcık saçlı adam arkalarından seslenip bir şeyler söylüyor. Anneleri yedi alışveriş torbasını doldurduktan sonra, bir kısmını babalarının zarfından aldığı parayla ödüyor; annelerinin torbaları minibüse taşımasına yardım ediyorlar... Vincent bile büyük bir paket tuvalet kâğıdı taşıyor.

Torbaları babalarının boya malzemelerinin yanına ve üstüne bırakıyorlar. Babaları minibüse binmiş bile... Elinde tuttuğu siyah at amblemli şişenin yarısı boş; pencereden dışarıya, banklar ile demir korkulukta oturan yedi adama, o asalaklara bakıyor.

Anneleri tam geri geri giderek park yerinden çıkmak üzere minibüsü çalıştırırken, babaları kontak anahtarını tutup çevirerek motoru durduruyor.

"Leo. Atla aşağı. Benimle geliyorsun."

Anneleri motoru tekrar çalıştırıyor.

"Eve gidiyoruz."

"Benimle tartışma!"

Babaları anahtarı diğer yöne çeviriyor.

"*Sen* hemen eve git. Felix ile Vincent'ı da götür."

Kapıyı açıp araçtan iniyor, Leo'nun da inmesini bekliyor, sonra da yan pencereden içeri başını uzatıp dirseklerini metal çerçeveye koyuyor.

"Dediğimi yap. Eve git. İki oğlanı da yanında götür."

Babası yürümeye başlayınca Leo onu takip ediyor. Alışveriş merkezine geri dönüyorlar. Leo dönüp annesine son bir bakış atıyor, ama annesi ona bakmıyor. Annesi minibüsü çalıştırıp, dar park yerinden geri geri çıkıyor.

"Bak, şu ortadaki. Görüyor musun? Liderleri o. Asalakların lideri."

Babası sarışın, kıvırcık saçlı, siyah müflon ceketli adamı gösteriyor; en çok o adamın sesi çıkıyor... Sert korkuluğa oturmak zorunda değil besbelli.

"Ben gidip... onunla bir konuşayım diyorum. Ne dersin Leo?"

Adamın karşısında duruyorlar. Hepsinin karşısında.

"Gençler, şimdi beni dinlemenizi istiyorum."

Mağazalara doğru uzaklaşsalar keşke. Veya adamların oturduğu banklar çöküverse. Veya atom bombası düşse. O zaman Leo'nun burada durmasına gerek kalmaz.

Leo babasına sokulup gözlerini kapatıyor. Atom bombası düşmüyor.

"Şu pizzacıyı görüyor musunuz? Gidip orada karnımı doyuracağım. Oğlumla. Aşağı yukarı... kırk beş dakika sürer. Çıktığımızda sizi burada görmek istemiyorum."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Lanet olası seslerinizi daha fazla duymak istemiyorum. Sizi görmek de istemiyorum."

Sarışın, kıvırcık saçlı adam elindeki bira kutusunu sallıyor.

"Benimle kafa mı buluyorsun? Duydunuz mu? Bu İtalyan şaka yapıyor herhalde. Biri şaka yaparsa ne yaparız? Ona güleriz."

Sarışın adam konuşurken elini kolunu sallayıp duruyor; kahkahalar atan bir koroyu yöneten şef sanki.

"Cidden öyle mi düşünüyorsun? *Şaka yaptığımı* mı düşünüyorsun? Bunların lideri sen misin, seni işsiz güçsüz asalak? Şaka yaptığım filan yok. Bak sana ne diyeceğim evlat. Çıktığımda seni ve şu asalak arkadaşlarını burada görecek olursam, bira kutularınızı da alıp gitmemişseniz, hepinizi o uzun saçlı enselerinizden tuttuğum gibi çalıların üstüne atarım, kıçınızın üstüne oturturum."

Tüm vücudu pizzacıya dönük olan Leo babasına biraz daha sokuluyor; burada durursa onu göremezler. Yedi kişiler. Kimi müflon ceket, kimi kot ceket giymiş. Tam Hasse ile Kekkonen'in ağabeyleri olabilecek tipler; şimdi hep bir ağızdan bağırıyorlar, özellikle de kıvırcık saçlı olan bağırıyor, *Koduğumun Türk piçi,* yanında oturan astronot botlu adam da orta parmaklarını gösterip tükürüyor, *Oğlunun önünde dayak yemek istiyorsun ha Yunan piçi,* çiçek yatağından aldığı bir avuç toprağı onlara atıyor.

"Babam Türk değil."

Leo bir adım öne çıkıyor; tamamen olmasa da biraz ortaya çıkıyor. Bir şeyler demesi gerektiğini hissediyor.

"Yunan da değil. Yarı Sırp, yarı Hırvat. Annem de İsveçli. Yani ben... ben üçte bir İsveçliyim."

Tükürüp toprak atan adam bira kutusunu banka bırakıp ilk kez gerçekten gülmeye başlıyor.

"*Üçte birmiş;* bu koduğumun Yunan piçi ne saçmalıyor? Geri zekâlı oğlunu da alıp toz ol buradan!"

Pizzacı çok büyük değil. Dokuz masalı. Masaların kırmızı beyaz ekose örtülerinin üstünde kar fenerlerini andıran siyah, küçük, yuvarlak lambalar duruyor. Masaların üçünde bira içen birer adam oturuyor, iki masada da tabaklarına sığmayacak kadar büyük pizzalar yiyen genç çiftler var. Leo'nun babası bara gidip barmen Mahmut'a bir bira, bir Finlandiya votkası, bir de büyük bardakta Fanta vermesini söylüyor, sonra da pencerenin önündeki masaya oturuyor.

Buraya daha önce de defalarca gelmişlerdi. Leo normalde burada, karanlıkta babasıyla birlikte oturup Fanta içmeyi sever. Ama bu kez sevmiyor. Portakal tatlı, köpüren gazozu içmek istemiyor. Boğazı kupkuru ve gazozu yutamıyor; sanki göğsüyle midesinin arasında bir yerde tıkanıklık var.

"İçmeyecek misin?"

Babası dolu bardağı iri elleriyle kaldırıyor.

"Susamadın mı? Bir yudum al."

Leo başını iki yana sallıyor.

"Tadını mı beğenmedin?"

"Hı hı."

Leo bir yudum alıyor. Daha önceki gibi, aldığı yudum yine aynı yerde takılıyor. Kalbinin yakınında.

"Burada kaç para var, biliyor musun Leo?"

Babasının elindeki zarfın içi para dolu.

"Sekiz bin kron. Çalışmak zorundayım. Annen de çalışmak zorunda. Herkesin paraya ihtiyacı var. Bak Leo, ben hem çalışıp... hem seni koruyamam; kendini koruyabilmen gerek. Kardeşlerini koruyabilmen gerek."

Babası birasının yarısını, votkanın da tamamını bitirdi.

"Annen bunu anlamıyor... kendini koruman *gerektiğini* anlamıyor. Dışarıdaki şu asalaklar da... çalışmak *gerektiğini* anlamıyorlar."

Babası pencereyi gösteriyor; dışarıdaki adamların canı sıkkın gibi... içlerinden biri, Leo'nun babasına Yunan piçi diyen uzun saçlı adam ayağa kalkıyor.

"Lanet olası bir korkuluğun üstünde toplanıyorlar, bağırıp çağırıyorlar, çünkü başka işleri yok. Biralarını paylaşıyorlar diye arkadaş olduklarını sanıyorlar. Onlar kardeş değiller Leo! Aile. Arkadaşlardan çok daha önemlidir! Birbirine... ait olmak demektir. Birbirini korumak demektir. Ne olursa olsun birbirinize arka çıkarsınız. Ya şunlara ne demeli? Pöh! Birinin burnuna yumruğu geçirsen, çil yavrusu gibi dağılırlar."

Pencerenin diğer tarafında. Uzun saçlı adam bağırıp çağırmayı kesti; şimdi kararlı adımlarla pizzacının kapısına doğru yürüyor.

"Bir şey olursa..."

Onu Leo'nun babası da görüyor. Çenesini ve altdudağını öne çıkarıp, başını eğip kaşlarının altından bakıyor; ne yapacağını bildiği, her şeyi yapabileceği zamanlarda böyle bakar.

"Bana bak Leo. Baban bu işi halledecek. Biz bir aileyiz. Birbirimizi koruruz."

Kapı açılıyor.

Astronot botlu adam. Şimdi çok daha iri görünüyor... *o* otururken, Leo'nun babasından daha uzun boylu ve güçlü olduğunu fark etmek güçtü.

Adam yürüyerek onlara yaklaşırken uzun saçı dalgalanıyor. Omuzlarına sürtünüyor. Sonunda durup, Leo'nun babasına bakıyor; Leo'nun babası bira bardağını bıraktı.

"Ateşin var mı?"

Adam masanın yanında duruyor. Ağzında sigarayla. Leo'nun babası hiç kımıldamadan oturuyor.

"Hey, İtalyan, ateşin var mı?"

Adam eğilip uzun saçını Leo'nun babasının birasına daldırıyor, sonra da başını sallayarak saçını biranın içinde gezdiriyor. Sonra her şey çok çabuk oluyor. Leo sonradan her anı ayrı ayrı hatırlamaya çalışsa da, neler olduğuna emin olamayacak.

Bardaktaki saç.

Leo'nun babası adamın saçını sımsıkı tutup, iş pantolonunun cebinden çıkardığı kırmızı saplı Mora bıçağıyla kesiveriyor.

"*Seni koduğumun...*"

Yine o lanet olası kapı. Üçü daha giriyor; sarışın, kıvırcık saçlı adam ve az önce yanında oturan iki kişi. Leo'nun babası tuttuğu saç tutamını elinden bırakıyor; saç telleri sandalyenin ayaklarının etrafına bir gülün taçyaprakları gibi yağıyor. Sonra Leo'nun babası ayağa kalkıyor. Ve anlattığı şeyi yapıyor. Leo babasının kavga etmesine daha önce de tanık olmuştu... ama ne yaptığını ilk kez anlıyor. Şimdi anlıyor. Babası sağ yumruğunu hasmının burnuna, sol yumruğunu da çenesine geçiriyor, omuzdan ve gövde ağırlığını vererek vuruyor. Leo burun kemiğinin çatırtısını duyuyor ve yetişkin bir adam yere yığılınca epey ses çıktığını bir kez daha fark ediyor.

Aynı şeyler aynı hızla tekrar gerçekleşiyor. Az önce korkulukta oturan adam burnuna tek bir darbe yiyince tuvaletin yanındaki masanın (o masa genellikle boş olur) üstüne düşüyor.

Üçüncü adam (sarışın, kıvırcık saçlı adam) hâlâ ayakta. Sanki bekliyor. Leo'nun babası ona doğru bir adım atınca adam yüzünü yana çevirip kollarını uzatıyor.

"Hayır!"

Orada öylece duruyor.

"Biz bir daha... asla orada oturmayacağız, biz..."

"Otur. *Buraya.*"

Leo'nun babası az önce oturduğu sandalyeyi çekiyor. Dışarıdaki adamlar içeri girmekten vazgeçtiler, kaçıyorlar.

"Buraya. Ama yere. Oğlumun yanına. Diz çök."

Sarışın adam tereddütte kalıyor.

"Otur!"

Dizlerinin üstüne çöküyor.

Yanında beliren barmen Mahmut telaşlı görünüyor.

"Ivan?"

"İşim bitmek üzere."

Mahmut elini Leo'nun babasının omzuna koyuyor.

"Ivan, Tanrı aşkına, böyle yapamazsın..."

"Zararını öderim. Sakin ol. Param var. Tamam mı?"

Leo'nun babası, Mahmut'a zarfı gösteriyor... bir an bakışıyorlar, sonra da Mahmut başıyla onaylayıp Leo'nun babasının omzunu bırakıyor; Leo'nun babası, diz çökmüş adama dönüyor.

"Sen lider değilsin."

Mora bıçağı. Leo'nun babası bıçağı liderin yüzüne yaklaştırıyor.

"*Gerçek* bir lider, birama saçını soksun diye en gözde kaybedenini göndermez."

Daha da yaklaştırıyor.

"*Gerçek* bir lider, adamlarını göndermez. Önce kendi gider. Liderlik yapar."

Bıçak ağzına ve burnuna dokununca, sarışın adam ağlamaya başlıyor. Çok değilse de görülüyor.

"Duydun mu Leo?"

Leo'nun babası bıçağı sarışın adamın yüzüne yaslasa da oğluna bakıyor.

"Ne?"

"Dinlemelisin!"

"Ne dedin baba?"

"Gerçek bir lider *liderlik yapar* diyorum."

Sarışın adam, ağzıyla burnuna yaslı olan bıçaktan, üzerinde hâlâ beyaz boya lekeleri olan bıçaktan kurtulmak için biraz geri çekiliyor.

"Dizlerinin üstünde kal! Oğlumun yanından ayrılma!"

Leo'nun babası, adamı kıvırcık saçından tutup terli ensesini açıyor.

"Leo?"

"Efendim?"

"Gördün değil mi? Önce hasmının burnuna vuracaksın. Mutlaka tüm vücut ağırlığını vereceksin."

"Gördüm."

Babası adamın kıvırcık saçını öyle bir çekiyor ki, parmak eklemleri ağarıyor.

"İyi bir lider kodu mu oturtur. Kardeşlerine vurulmasına asla izin vermez. Sorumluluk alır, onları yönetir. Bu ezik asalaksa başkasını gönderdi! Bir liderin mutlaka önce bizzat gitmesi gerektiğini anlamıyor."

Yarı dolu bira bardağı hâlâ masada. Leo'nun babası diğer bardağı, turuncu gazozlu ve yine yarısına kadar dolu bardağı başıyla gösteriyor.

"Gazozunu bitir. Artık gidiyoruz."

Leo başını iki yana sallıyor; göğsüyle midesinin arasında tıkanıklık var; sanki birisi gırtlağını sökmüş ve sonra geri takmaya çalışmış gibi hissediyor.

"Sen olduğun yerde kal!"

Masadan kalktıklarında sarışın adam da doğrulmaya davranmıştı.

"Sözümü dinle, olduğun yerde kal! Sakın buradan ayrılma! Oğlumla ben şu kapıdan çıkıp gidene kadar, biz gözden kaybolana kadar kalkma."

Dışarısı sıcak. En azından öyle geliyor.

Skogâs alışveriş merkezinin girişi yerinde duruyor. Ama banklar ile korkuluk boş; yeşil bira kutuları yerde, rüzgârda yuvarlanıyor... hâlâ yanan birkaç sigara da var.

Leo derin nefes alıp veriyor; bu artık daha kolay geliyor.

15

Yüksek apartmanların bulunduğu bölgeden geçen asfalt yolda yürüyorlar; kapalı bir okul ile boş bir otoparkın önünden geçiyorlar.

"Duyuyor musun Leo?"

Rüzgâr. Sadece rüzgâr.

"Neyi?"

"Duymuyor musun?"

"Hayır."

Babası başıyla alışveriş merkezini gösteriyor.

"Banklar, Leo. Korkuluk. Daha yarım saat önce, o asalaklar orada oturup aval aval etrafa bakınıyorlardı. Bak, gitmişler. Çünkü gitmeleri gerektiğine karar verdim."

Leo'nun birkaç gün önce yattığı yere benzer bir sokakta duruyorlar.

Çalılar, lamba direkleri, merdivene uzanan asfalt yol.

Leo babasının onu buraya bilerek getirip getirmediğini merak ediyor. Belki de sadece tesadüf bu.

"İrade gücü Leo, anlıyor musun? Önemli olan budur. İraden yeterince güçlüyse, her şeyi değiştirebilirsin. Kararları sen verirsin. Sadece sen! Karar verir, sonra da uygularsın."

Leo yedinci kata koşarak çıkıyor, asansörle çıkan babasıyla yarışıyor. Basamakları ikişer ikişer çıkarsa, sahanlıkları da ikişer adımda kat ederse, babası asansörden inmeden önce kahverengi ön kapıyı açabilir. Mutfaktan geçiyor (annesi alüminyum tezgâhın önünde, sırtı Leo'ya dönük halde oturuyor; ellerini paslanmaz çelik kaba daldırmış... akşama köfte veya biftek var). Vincent'ın odasının önünden geçiyor. Orada, halıda oturan kardeşleri oyun oynuyor; kumaştan bir şehirde tam yetmiş yedi asker var, İngiliz komandoları ABD bahriyelilerinin karşısına özenle yerleştirilmiş... Leo bunun yanlış olduğunu fısıldıyor, onlar birbirleriyle savaşmadılar; fısıl-

dayarak karşılık veren Felix bunu bildiğini, ama Vincent'ın böyle olmasını istediğini söylüyor.

Sonra Leo babasının arkadan usulca yaklaştığını ve dosdoğru çalışma odasına girdiğini seziyor (şilte bu odanın duvarına yaslı duruyor). Babası şilteyi koltukaltına alıp tabureye çıkıyor ve serbest eliyle lambayı indiriyor.

"Ivan?"

Annesi kapı eşiğinde duruyor.

"Bunu konuşmuştuk. Oraya şilte asmanı..."

Ellerine köfte kıyması yapışmış; bir elinden bileğine kadar çıkıyor.

"...istemediğimi söylemiştim."

"Bu şilte değil ki... kum torbası. Şimdi burada asılı. Oğlumuz hazır olana kadar da inmeyecek."

Annesi alnını eliyle silince kıyma bulaştığını fark etmiyor.

"Hans Akerberg. Jari Kekkonen. O çocukların isimleri. Skogås Ortaokulu'nda, yedinci sınıfta okuyorlar. Aileleriyle konuşuruz. Konuşalım Ivan. Bu meseleyi konuşarak çözelim."

"Konuşarak mı? Onların lanet olası aileleriyle *konuşmayacağız*!"

"Neden konuşmayalım?"

"Çünkü bu iş konuşmakla çözülmez! Öyle tipleri bilirim; onları bizzat durdurmadığın sürece devam ederler. Bu işler böyledir, ama sen anlamıyorsun Britt-Marie."

Leo'nun annesi şimdi yine alnını ovuşturuyor. İyice kıyma bulaşıyor. Leo onun bunu fark ettiğini, ama şu an umursamadığını görüyor.

"Çocuklar arasındaki sürtüşmeler hakkında tahmin etmediğin kadar çok şey biliyorum Ivan. Sen yakın çevremdeki insanlarla asla tanışmak istemedin. Annemle, babamla. Erik'le, Anita'yla. Arkadaşlarımla. Hır gür çıkarmaktan başka bir şey düşündüğün yok! Bizi izole etmek istiyorsun. Bir aile olarak. Bu lanet olası aileden başka kimsemiz olmasın istiyorsun!"

"Oğluma saldırdılar."

"Yapayalnız olalım istiyorsun. Tüm dünyaya karşı."

"Arkadan saldırdılar, tekmelediler, sen de kalkmış o çocukların *babalarıyla* konuşmamı istiyorsun! Akşam yemeğine de davet edelim mi?"

Leo'nun babası şilteyi yumrukluyor; şilte ikisinin arasında dans etmeye başlıyor.

"Bu işi kendi aralarında halletmeleri daha iyi. Biz hiç karışmamalıyız."

Leo içeri girmek için uygun zamanı kolluyor. Vincent'ın odasına, yetmiş yedi askere göz atıyor; o askerler aslında aynı tarafta olmalarına karşın birbirlerine ateş ediyorlar, düşüyorlar, hepsi düşünce de tekrar kaldırılacak ve dizilecekler.

Babası hâlâ odada. Annesiyse mutfakta.

Leo kum torbasına doğru yürüyor, gömleğini çıkarıyor ve ağırlığını sol ayağına verip ilk darbeyi indiriyor.

"Sağ yanağını sağ elinle koru."

Leo sağ elini yeterince kaldırmayınca babası panter gibi atılıp avucuyla Leo'nun yüzüne hafifçe vuruyor.

"Sağ yanağını sağ elinle koru Leo."

Leo babasını seyrediyor, sağ yumruğunu sıkıyor ve sol eliyle yumruk savuruyor; babası tekrar avucuyla vurunca, bu kez Leo'nun çenesi biraz acıyor... Sağ elini hâlâ fazla aşağıda tutuyor.

Tekrar gardını alıyor.

16

Soğuk zeminde yalınayak. Yatağın kenarında oturuyor, altında ince külotu var, esniyor. Yüksek sesli New York Rangers alarm saatinin ibreleri hokey sopası şeklinde. Beşe çey-

rek var. İnce jaluzinin ardında hava hâlâ karanlık.

Leo bu hafta her gün tek başına, bir akşam da babasıyla antrenman yaptı; bu sabah erkenden kalktı.

Bu son.

Çalışma odasına gidip burun-çene antrenmanı yapıyor. *Bugün.* Vurduğu darbelerin etkisini kolunda, göğsünde ve karnında, hatta penisinde bile hissediyor.

Evet. Orada bile hissediyor.

Antrenmandan sonra balkonda biraz dinlenip, uzaktaki okulun çatısına bakıyor; lavaboda elini yüzünü yıkayıp kahvaltı hazırlıyor. Uyanan Felix, Vincent'ı da uyandırıyor.

"Leo... ne oldu ki?"

"Hiç."

Yoğurt. Kızarmış ekmek. Portakal suyu.

"Sende bir *tuhaflık* var."

"Yok bir şey."

"Tuhaf görünüyorsun. Her zamanki gibi değilsin. Konuşman bile bir tuhaf."

Felix kaşığını yoğurda daldırıyor.

"Sanki... orada oturuyorsun ama yanımda değilsin. Kendinle baş başasın."

"Bugün onlarla kapışacağım."

"Kiminle?"

"Hasse'yle. Ve Kekkonen'le."

Felix kımıldanıyor, lanet olası yoğurdunu karıştırıyor; bu iş hoşuna gitmiyor, istemiyor.

"Leo?"

Leo'nun peşinden koridora çıkıyor; Leo aynanın karşısında durup, ağırlığını sol bacağına vererek sağ eliyle yumruk atıyor.

"Leo?"

Leo şapka askılığına dönüp, babasının iş giysilerini dikkatle alıyor. Babası genellikle bunları giyer; onun başka bir

şey giydiğini görmediler zaten, bir tek birini fazla dövdüğü için hapse girdiği zaman ziyaretine gittiklerinde gördüler: marangoz gömleği ve bütün cepleri aletlerle dolu bir marangoz pantolonu.

"Ne yapıyorsun?"

Felix'in ağabeyi iyice içine kapandı.

"Bıçak! Leo!"

Ulaşılmaz oldu.

"Dedim ya. *Bugün*. Onlarla kapışacağım."

Birinin neredeyse dört, diğerininse neredeyse bir yıldır gidip geldiği yolda yan yana yürüyorlar. Otoparktan ve çalıların arasından geçip, sonra da sokağın karşı tarafına geçerlerse, sadece birkaç yüz metre kat edip okulun bahçesine varacaklar.

Hiç konuşmuyorlar. İnsanın ağabeyi içine kapanmışsa, onunla nasıl konuşulabilir ki? Okul bahçesinde öylece durup bekliyorlar.

Zil çaldıktan sonra bile orada duruyorlar. Felix artık dayanamıyor.

"Leo. O bıçak. Sen..."

"Zil çalıyor."

"...yapma..."

"Tam kırk dakika sonra tekrar çalacak. O zaman koşa koşa eve git. Babamızı bul. Ve onunla birlikte balkonda dur."

"Anlamadım."

"Ev. Baba. Balkon. Zil tekrar çalınca. Tamam mı?"

Leo gitmek istemeyen kardeşine bakıyor.

"Tamam mı?"

Kardeşi başını gönülsüzce sallayıp onaylıyor.

"Zil şimdiki gibi çalınca. Gerçi o teneffüs zili olacak."

Uzun uzun çalan zilin sesi çirkin, sinir bozucu. İnsan tam kendine gelecek gibi olurken tekrar başlıyor.

Leo etrafa bakınıyor.

İlkokulla ortaokulun oyun bahçeleri az önce hareketliydi, şimdiyse yaprak kımıldamıyor. Koşan, zıplayan, bağıran, itişip kakışan, gülen, tekrar koşan çocuklar gitti. Altı sınıfın altı kapısı onları elektrikli süpürge gibi içine çekti, yuttu ve kırk dakika sonra tükürecek.

Leo bir tuğla duvarın yanında durup, tepenin dibindeki ortaokulun oyun bahçesine bakıyor. O bahçe henüz tamamen boş değil. Aşağıdakiler sınıflarına daha yavaş gidiyor. En yavaş ikisi, yedinci sınıfa doğru yürüyor; biri kot ceketli, diğeriyse mavi kışlık mont giymiş: Hasse ile Kekkonen. Leo korku ve heyecandan öyle bir titremeye başlıyor ki, sırtı tuğla duvara sürtünüyor. Hasse'yle Kekkonen okul bahçesinin ortasında, bayrak direğinin yakınında, yerdeki beyaz çizgilerin içinde duruyorlar; sigara içiyor, okula giren öğrencilere bağırıyor, sırtlarına vuruyorlar. Uzaktan bakınca bile iri görünüyorlar. Hasse uzun boylu... Yorgun gözlerinde tehlikeli bir ifade var; Kekkonen ise delici bakışlı ve tıknaz. Ama Leo bu sefer biliyor. Ne yapacağını tam olarak biliyor. Bu sefer kendisi onları bekliyor.

Ortaokuldan uzaklaşmadan, sırtı duvara yaslı halde duruyor; o ikisinin içeri girmelerini bekliyor. Zaman hesabı yapıyor. Artık sınıfa girmiş olmaları gerek. Kol saatine ihtiyacı yok; beş dakika geçtiğini biliyor. Tepeyi koşarak inip, oyun bahçesinden geçip ortaokul binasına dalıyor; buraya daha önce de birkaç kez gelmişti... Duvar diplerinden asla ayrılmaması gerektiğini biliyor.

Sıra sıra dizili öğrenci dolaplarının önünden geçerken, ceketinin iç cebindeki bıçağı tutuyor; bıçağın ahşap, pürüzsüz sapı eline tam oturuyor... Babası bıçağın sapını gece gündüz cilalamış sanki.

İlk koridorda yürüyor, kapalı kapıların ve asılmış ceketlerin önünden geçiyor; ilk sınıfta biri bir müzik aleti çalmakta, ikinci sınıftaysa biri güzel kadınlara çalınan türden bir ıslık

çalıyor. Sonraki koridorda da kapılar var. Leo aradığını beşinci koridorda buluyor. İşte orada. Fizik sınıfının kapısı. Kapının yanındaki kancalarda ceketler asılı. Leo kışlık montla (göğüs kısmında yağ lekesi, bir kolunda da sigara yanığı var) kot ceketin (üstüne ağızdan çıkan dil çıkartması yapıştırılmış; buraya asılmasını öğretmen emretmiş olmalı) önünde duruyor.

Artık titremiyor. Tamamen sakin.

Mont ile ceketin sırtlarını defalarca keserken, neredeyse dümdüz yarıklar açarken, elindeki bıçak öyle kullanışlı geliyor ki.

Sonra yirmi adım geri çekilip eserine bakıyor. Bu kadarı yeter. Oturup beklemeye başlıyor.

Dersler kırk dakika sürer. Leo yirmi beş dakika kadar kaldığını tahmin ediyor.

Saymaya başlıyor. Saniyeleri sayıyor. Birden altmışa kadar. Sonra baştan başlıyor.

Yirmi beş dakikaya yaklaştığında, o bitmek bilmeyen, çirkin, sinir bozucu zil sesi tüm koridorda çınlıyor. Leo ayağa kalkıp bacaklarını açarak, parçalanmış ceketlere dönük duruyor.

Birazdan. Birazdan.

Kapı açılıyor.

Öğrenciler dışarı akın etmeye başlıyor. *Dizleri titrer*. Birer birer geçip gidiyorlar. *Biraz öne eğilir*.

O ikisi nihayet çıkıyor. Dar kapıdan birlikte geçiyorlar. Hasse. Kekkonen.

Ve ceketlerinin halini görüyorlar.

Ve Leo'yu görüyorlar.

Leo el sallıyor. Koşmaya başlıyorlar. Leo da koşmaya başlıyor. Koridor, öğrenci dolapları, giriş, okul bahçesi.

Leo arkasına bakıyor. O ikisi giderek yaklaşıyor.

Leo yokuş yukarı koşuyor. Ortaokulun bahçesinden geçi-

yor. İlkokulun bahçesinden geçiyor. Yolun karşı tarafına geçip taşlara basa basa koşuyor, çalıların arasından koşup otoparka dalıyor.

Ardından seslendiklerini duyabiliyor.

* * *

Felix bu kadar hızlı koşabileceğini hiç düşünmemişti. Asla gelmeyen asansörü beklemek yerine merdivenleri koşarak çıkıyor, ta yedinci kata çıkıyor.

Leo ona ne yapması gerektiğini söyledi.

Zil tekrar çalınca.

Daireye giriyor, holden mutfağa koşuyor ve babalarının orada, masada oturduğunu görüyor.

Tam kırk dakika sonra.

Babaları yorgun görünüyor, porselen fincanlardan birine kahve koyuyor.

Koşa koşa eve git. Babamızı bul. Ve onunla birlikte balkonda dur.

"Senin... burada ne işin var oğlum? Bu saatte?"

Felix yanıt vermiyor. Soruyu duymuyor. Balkon kapısına koşuyor, ama kapıyı açamıyor, kolu çevirip dursa da açamıyor, lanet olsun... Sonra, kapı birden açılınca, korkuluğun üstünden bakmak için parmak uçlarında yükseliyor.

* * *

Arkasından sesleniyorlar.

Ama kendi ayak sesleri onların sesini bastırıyor.

Leo karından, ciğerlerini doldurarak nefes alıyor. Uçmanın nasıl bir şey olduğunu öğreniyor. Otoparktan ve asfalt yoldan geçip, binanın girişine doğru koşuyor.

Durup yukarı bakıyor.

İşte, Felix'in balkon korkuluğundan başını uzatıp baktığını gördüğüne emin.

Dönüp peşindeki çocukları bekliyor. Titreyen dizlerini hafifçe kırıyor.

Kollarını kaldırıp, sağ yanağını sağ eliyle koruyor.

* * *

Felix, Leo'nun yaklaştığını görüyor. Apartmanın önünde durduğunu görüyor. Arkasına döndüğünü görüyor.

Sonra...

Peşindeki iki çocuğu görüyor. Bu sefer ceketsizler. Felix yine de onları tanıyor. Kim olduklarını *biliyor*.

"Baba!"

Felix tekrar mutfağa dalıp, elinde porselen fincanla oturan babasının yanına koşuyor.

"Gel! Gel baba! Buraya! Balkona!"

Babası sıcak kahvesinden büyük bir yudum alıyor.

"Çabuk baba!"

Ama babası elinde fincanla öylece oturuyor; Hasse ile Kekkonen –o lanet olası Hasse ile Kekkonen– ise Leo'yla birlikte aşağıdalar.

"Baba!"

Felix babasının kolunu var gücüyle çekiştiriyor, durmadan çekiyor.

"Baba! Baba!"

Babası nihayet ayağa kalkıp balkona yalınayak çıkıyor ve her zamanki gibi balkon korkuluğuna yaslanıp eğiliyor.

Ve görüyor. Felix'in gördüğü şeyi.

"Baba! Leo aşağıda!"

"Evet. Leo aşağıda."

"Onlar da orada! *Onlar* baba! Leo'ya yardım etmeliyiz..."

"Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

"Hayır baba! Hasse! Ve..."

"Leo bu işi kendi başına halletmeli. Kendi başına halledecek."

17

Leo balkondan kolayca görülebileceği, çalılarla sokak lambalarının yakınında bir yer seçti. Oraya önce Hasse varıyor; o da Leo gibi soluk soluğa kalmış. Bakışıyorlar. Ceketsiz Hasse, uzun boylu Hasse, Leo'yla bakışmak için gözlerini indirmek zorunda kalıyor.

Leo bacaklarını açıyor. Ellerini kaldırıyor.

Yedinci kattaki balkona son bir kez bakıyor. Felix balkon korkuluğuna tırmanıp beline kadar sarkıyor, yanında da babaları var.

Leo tek bir darbe indiriyor. Sağ yumruğuyla. Hasmının burnuna.

Hasse neye uğradığını şaşırıyor. Dizlerinin üstüne çöküyor, gözyaşı bezlerinden yaşlar fışkırıyor; burnundan ağzına, çenesine ve boynuna kan akıyor.

Sonra yerde öylece yatıyor, tıpkı daha önce Leo'nun yattığı gibi.

Kekkonen geliyor; o da yüksek sesle, hızlı hızlı soluyor.

Hasse'den çok daha kısa boylu olmasına karşın ondan daha güçlü kuvvetli. İlk darbesi Leo'nun yanağını ıska geçiyor; dizlerini bükük tutan Leo'nun ayakları öyle hızlı hareket ediyor ki, Kekkonen'in ikinci ve üçüncü darbeleri de hedefi bulmuyor.

Leo ilk hamlesinde yumruğu geçiriyor. Hasmının burnundan çok yanağına, çenesine. Tıknaz hasmı hâlâ ayakta.

Ve vurarak karşılık veriyor.

Önceki gibi bacaklarını ve ayaklarını hızla hareket ettiren Leo hasmının şakağına, omzuna, çenesinin diğer tarafına vu-

ruyor; sonunda Kekkonen sendelemeye başlıyor ve gözlerindeki ifade değişiyor... O Finlandiyalı puştun öfkesinin yerini şaşkınlık ve korku alıyor.

Leo tam balkona, babasıyla Felix'e doğru dönerken, her şey tekrar değişiyor. Babasının birden bağırmaya başladığını, işaret ettiğini, sanki onu uyarmaya çalıştığını görüyor, ama sebebini anlamıyor.

Biri ona arkadan sarılıyor.

Biri ayağa kalkıp onu ceketinden sımsıkı tutuyor.

Leo kıvranıyor. Kurtulmaya çalışıyor. Kurtulması gerek! Kurtulacak gibi oluyor.

Tam o sırada, ceket cebinden bir şey düşüyor.

Bir bıçak.

Babasının Mora bıçağı.

Yeterince hızlı davranamıyor. Bıçağı almak için eğildiğinde, artık çok geç. Kekkonen bıçağı kaptı bile; havaya kaldırıp Leo'nun önünde sallıyor.

Biri yüzünüzün önünde bir bıçak salladığında, daha çok bıçağın metal gövdesini görürsünüz. Hamle yapılırken de. Bıçak saplanırken de.

"Kes o piç kurusunu!"

Kirli asfaltta yatan Hasse, Kekkonen'e sesleniyor; burnunu iki eliyle birden, düşmesini engellemeye çalışırcasına tutuyor.

"Kes hadi!"

İlk hamlede bıçak Leo'nun sol omzuna iyice giriyor. Daha doğrusu, kalın kışlık montunun omzuna. Mora bıçağı, montun omzunda büyük bir delik açınca, beyaz ve yumuşak astarı dışarı çıkıyor.

İkinci hamlede Leo belden yukarısını biraz yan döndürüp bıçaktan kurtuluyor. Üçüncü hamle daha hızlı ve düzgün; bıçak yine ceketi deliyor, ama bu seferki yırtık daha küçük.

Hasse, *Kes onu! Kes onu!* diye bağırıyor; Kekkonen bıçakla

hamle yaparken küçümseyici, şeytani gözlerini Leo'dan ayırmıyor. Bıçağı Leo'nun yüzüne doğru savuruyor ve iki yara açmayı başarıyor; sonra apartman kapısı açılıyor.

Leo dönüp bakmıyor, yoksa Kekkonen işini bitiriverir.

Ama sesler duyuyor. Ve kimin geldiğini anlıyor.

Asfaltta yalınayak yürüyen birinin ayak sesleri.

Babasının ayak sesleri.

Ve babasının nefesi.

Ve babasının sesi.

"Bırak o bıçağı piç kurusu!"

Kekkonen söyleneni yapıyor. Bıçak yere düşüp sekiyor. Kaçıyorlar. Hasse burnunu iki eliyle tutarak, Kekkonen de tıknaz vücudunu öne eğerek kaçıyor; otoparkla çalıların arasından koşarak geçiyorlar ve yolun karşı tarafına vardıklarında ders zili çalmaya başlıyor.

18

Graffitilerle kaplı aynanın önünde yan yana duruyorlar.

Siyah saçı geriye yatırılmış olanın boyu iki metreye yakın, sarışın ve dağınık saçlı olanınsa boyu bir elli iki.

"Bıçak."

Leo'nun babası, avucu yukarı dönük şekilde elini uzatıyor; elindeki kırmızı saplı çelik bıçağın bir tarafında boya lekeleri var. Bu bıçağın bir iş pantolonunun dikdörtgen cebinde, katlanır cetvelin yanında olması gerekirdi.

"Bıçak taşıyordun Leonard!"

Asansör ikinci kata, üçüncü kata çıkarken Leo, babasının yüzünün aynadaki yansımasına bakarak ruh halini anlamaya çalışıyor. Babasının yüzü titriyor. Babasının yüzü genellikle şekerli şarap içmeye başlamadan önce veya serseri-

ler ile asalaklara sinirlendiğinde böyle titrer. Ama tam olarak böyle titremez. Bu seferki başka. Zangır zangır titriyor.

"Sana dövüşmeyi öğretiyordum. Ellerinle dövüşmeyi! Sense kalkıp... *bıçağımı* almışsın!"

"Kavgada kullanmak için almadım."

"Bıçağa filan ihtiyacın yok!"

Babası bıçağın sapını iyice sıkıyor. Öfkeli. Ve korkmuş.

Öyle korktu ki öfkelendi, öyle öfkelendi ki korktu.

"Lanet olsun, bunu anlamıyor musun, sen... sen..."

"Sen kullandın ama. O adamın saçını..."

"Ben önce ellerimle dövüşmeyi öğrendim!"

Altıncı kat. Yedi. Geldiler. Ama dar asansörden inmiyorlar. Kapıyı açmadıkları sürece, üzerine yazılar yazılmış aynadan birbirlerine bakmayı kesmedikleri sürece... bu küçük dünyada kaldıkları sürece sorun yok.

"Benim oğlum böyle bir şey yapsın; olacak iş değil."

Babasının sesi de titriyor; Leo aynanın üst kısmına, babasının yüzüne bakıyor; aynanın o kısmında biraz daha az yazı var.

"Ama ona vurdum baba. Burnuna. Gördün, değil mi?"

Babası gülümsüyor. Para dolu zarflar aldığında, bazen de siyah şarap içerken kahkaha atar, ama gülümsediği nadirdir. Şimdi gülümsüyor.

Şimdiki zaman

İkinci bölüm

19

Yağmur yağıyordu.

Günlerdir her gün yağmur yağıyordu; küp şeklindeki, gri bir beton binanın önündeki çukura doldurulmuş toprak, yağmur yüzünden giderek çöküyordu. Leo bunu düşünmemeye karar verse de sürekli huzursuzdu.

Skogås alışveriş merkezinin önünde, kamyonetin koltuğunda bekliyordu; ön camı zar gibi kaplayan yağmur suları dışarıyı görmeyi güçleştiriyordu. Açık hava alışveriş merkezi, kapalı alışveriş merkezine dönüştürülmüştü. Mağazalar ve yerleri aynıydı. İçki dükkânının yanında market vardı, Mahmut'un pizzacısı da girişin solundaydı; kırmızılı beyazlı masa örtülerinin lekeleri artık daha büyüktü sanki, barda da Leo'nun hatırladığından daha çok bira çeşidi bulunuyordu, ama müessese sahibi hâlâ aynıydı ve Leo'yu her görüşünde başıyla selamlardı. Gökyüzünün yerini cam kaplamalı tavan, kaba taş zeminin yerini de fayans döşemeler almıştı; bir zamanlar kaybedenlerin oturduğu banklar ile korkuluğun yerinde artık biri yaklaşınca (tıpkı Anneli'nin şu an yaptığı gibi) açılan otomatik kapılar vardı.

Anneli sadece birkaç adım attıktan sonra durup bir sigara paketini açtı, giriş tentesinin altında bir tane yaktı ve heyecanlı olduğunda hep yaptığı gibi, dumanı derin derin içine çekti. Öyle güzeldi ki. Leo'dan yaşlıydı, ama bar gibi yerle-

re girerken hep ona kimlik sorulurdu. Şimdi kamyonete yaklaşırken salına salına yürüyordu. Salına salına yürürken birbirlerine yakıştıklarını Leo sık sık düşünmüştü.

"Güneye mi gidiyoruz?"

"Hayır."

"Batıya?"

"Birazdan görürsün."

"Kuzeye?"

"Birazdan görürsün dedim ya... Orada bir sürü satılık ev var."

Leo kamyoneti önce kuzeydeki Farsta'ya (Anneli yan camdan dışarı biraz umutla baktı), sonra batıdaki Huddinge'ye (Anneli beğendiği büyük evleri gösterdi), sonra da güneydeki Tumba'ya (orası tam Anneli'nin istediği gibiydi) sürdü; vites kolundaki elinin üstünde Anneli'nin eli vardı. Küçük müstakil evler ile yüksek apartmanların ve fabrikaların bulunduğu, oldukça tanıdık bir bölgeden ağır ağır geçtiler; sonra evler yine büyümeye başladı. Zanaatkârlar şehri. İşçi sınıfı ile küçük esnaf. Sınır. Stockholm'ün dışındaki dünya, giderek Stockholm'e benziyordu.

Leo buraya aitti. Geri zekâlı Gabbe'yle, tesisatçı Roffe'yle, elektrikçi Lasse'yle ve ona tüm fayanslarda yüzde otuz indirim yapan duvar ustası Benke'yle nasıl konuşulacağını bilirdi. Drevikken kıyısı boyunca uzanan ağaçların arasından çatıları görünen evlere bakan, oraya gitmekte olduklarını umduğu belli olan Anneli'nin etrafında görmek istemediği türden insanlardı bunlar.

Anneli'nin eli Leo'nunkinin üstündeydi. Anneli'nin heyecanı, sımsıkı tutan ılık, yumuşak elinden belli oluyordu.

"Anneli? Geldik."

Büyük bahçesinde elma ve armut ağaçları bulunan, aşağı yukarı on beş yıllık güzel evi dikkatle, düşünceli gözlerle inceleyen Anneli sonunda Leo'nun elini iyice sıktı ve onu yanağından, ağzından öptü. Ama Leo durmadı. O evin önünde

durmadı. Yandaki evin önünde durdu: Bu küçük, kutu gibi evin gri taştan ön cephesi yıpranmıştı; yüksek demir korkuluklarla çevriliydi ve beş araçlık bir garajı vardı.

"Burası mı?"

Anneli yoğun trafikli iki otobanın arasına sıkışmış evin beton zemini çatlamış bahçesindeki su birikintilerine bakmamaya çalıştı.

Kamyonet hareket etmiyordu. Bir apartmanın üçüncü katındaki dairelerini verip yerine zemin kattaki bomba sığınağını almışlardı sanki.

"Bahçede çit yok."

Anneli beton zeminli bahçede yürümeye başlayan Leo'nun peşinden gitti.

"Leo?"

Leo'nun kolunu tutup çekiştirdi.

"Çit yok. Değil mi? Çit yok."

"Çit var."

Derin su birikintilerinin arasından zikzak çizerek geçen Leo, tepesinde dikenli tel olan, üç metre yüksekliğindeki tel örgüyü gösterdi.

"Eskiden burası araba bayisiymiş. Tel örgü çekmeleri normal. Anlamıyor musun? Buraya kimse giremez."

"Sen... buraya... buraya mı... taşınacağımızı söylüyorsun? Yeni hayatımızı burada kuracağımızı mı söylüyorsun?"

"Anneli?"

"Gereğinden büyük bir garaj? Beton zeminli, çirkin bir bahçe? Dikenli tel örgüler? Ben böyle yaşamak istemiyorum! Beyaz bahçe çiti istiyorum, gerçek ağaçlar ve çiçek yatakları istiyorum, çimler ve iri yapraklı raventler ve... Leo? Ben şu ev gibi bir ev istiyorum! Şunun gibi! Bahçesi güzel, yassı taşlarla kaplı, yolu çakıllı, ahşap bir ev istiyorum. Aynen şunun gibi."

Anneli yandaki güzel, büyük evi gösterirken, arkaların-

daki küçük evin kapısı açıldı. Gri çizgili takım elbiseli, beyaz gömlekli, puantiye kravatlı bir adam dışarı çıktı.

"Bu... emlakçı kılıklı adamla randevun mu vardı?"

"Haydi gel."

Anneli hiç kımıldamadan durdu; saçından yağmur suları damlıyordu, ceketiyle pantolonu ve ayakkabıları sırılsıklam olmuştu.

"Haftalardır gerçek bir evin hayalini kurup duruyorum... bana neden engel olmadın? Sonra da beni alıp... buraya getiriyorsun?"

Leo onun elini tuttu.

"Nasılsa geldik artık."

"Leo?"

"Evet?"

"Ben böyle yaşamak istemiyorum. Anlamıyor musun?"

Diğer elini de tuttu.

"Anneli, bizim için en iyisi bu. Şimdilik."

"Ben böyle yaşamak istemiyorum. Ben..."

"Telefonda konuşmuştuk, değil mi?"

Takım elbise, kravat ve pratikle edinilmiş bir gülümseme. El sıkışırken karşısındakinin elini fazla sıkan ve böylece onun güvenini kazandığını düşünen tiplerden. Leo gülümsedi, Anneli ona baktı, *Benimle konuşmadan bir emlakçıyla randevu mu ayarladın?* Leo da Anneli'ye baktı, *Gelmişken bir bakalım*, sonra da emlakçının uzattığı rengârenk, parlak kuşe kâğıda basılmış broşürü aldı; Anneli'nin sorun çıkardığını anlayan emlakçı ona doğru döndü.

"Tamam, burası taşradaki bir sayfiye evi olmayabilir. On beş yıllık bir villa da olmayabilir."

Emlakçı onların kamyonetini, sonra da Leo'nun ceketindeki inşaat şirketi logosunu gösterdi.

"Ama işyerinize yakın oturmak istiyorsanız bu ev sizin için ideal... Fiyatı da uygun."

Adam kamyonetle arabayı gösterip duruyordu, ama sonra birden elini indirdi; sanki manzarayı gösterecek olmuş, ama yolun karşı tarafındaki büyük, mavi binanın gölgesinden başka gösterilecek bir şey olmadığını fark edince vazgeçmişti.

"O binanın tadilat işlerini biz yaptık."

Leo alışveriş merkezini başıyla gösterdi.

"Solbo Center'ın... Mavi Ev'in."

Köşede lastik şirketi, Hint restoranı, çiçekçi, kuaför ve Robban's Pizza. Yanında da kilitli bir konteyner.

Emlakçı konteyneri gördü. Buradan geçen herkes görürdü.

Dikkat etmeden.

İki yüz yirmi bir otomatik silah... İki piyade bölüğüne yetecek kadar silah.

"Eh, buraya hoş geldiniz arkadaşlar."

Yağmurdan sırılsıklam olmuş emlakçı, kolunu asfalt bahçe yoluna doğru salladı.

"Arazi bin metrekare, ek alanlar da yaklaşık üç yüz metrekareyi buluyor; oturma alanı seksen beş metrekare."

Emlakçı, Leo'ya baktı; Leo başıyla onayladı, Anneli ise onaylamadı.

"Dört ay önce burası araba bayisiydi. Ondan önce de tesisatçı dükkânıydı galiba."

Su birikintilerinin arasından ve dikenli tel örgünün kapısından geçip, zemin kattaki mutfağa girdiler; emlakçının, mutfağın geçenlerde yenilendiğini, bu fırsatı kaçırmamak gerektiğini, bu evin ileride çok değerlenebileceğini, kutu gibi ve ısı yalıtımlı olduğunu söylediğini duyuyorlardı. Ama onu duysalar da dinlemek istemiyorlardı. Anneli dinlemek istemiyordu, çünkü orada olmak istemiyordu. Leo dinlemiyordu, çünkü kararını çoktan vermişti.

Boş mutfaktan boş koridora geçtiler... Koridordaki merdiven boş üst kata çıkıyordu ve orada, solda, kapısı kapalı boş bir oda vardı.

Emlakçı kapıyı ardına kadar açtı.

"Bu oda sonradan eklendi. Fazladan bir oda."

Yaklaşık on metrekarelik odanın bakımsız duvarlarıyla zeminini gösterdi.

"Eskiden ofis olarak kullanılıyordu."

Leo sıvalı duvarların çeşitli kısımlarına tık tık vurdu, yerdeki naylon kilimin birkaç yerinde de tepindi, ama Anneli'nin topuklu ayakkabılarının sesini duydu sadece; Anneli artık evin içinde gezinmiyordu, dışarı çıkıyordu. Leo izin isteyip Anneli'nin peşinden koştu. Yağmur çiseliyordu; Anneli pencerenin önünde duruyor, elindeki sigaradan kısa ve sert nefesler çekiyordu... Hayal kırıklığına uğradığında hep böyle sigara içerdi.

"Sadece bir yıl."

Leo ona sarıldı.

"Ondan sonra istediğin eve sahip olabilirsin Anneli. Nereden istersen. Fiyatı ne olursa olsun."

Elini onun yanağına koydu.

"Ama şimdi bu eve ihtiyacımız var. Anlıyor musun? Diğer evi almak için. Burası inşaat şirketi için biçilmiş kaftan. Ofis odası var, çalışma alanı var, deposu var. Meskûn bölgede göl yatağına inşa edilmiş; bodrumu yok. Benim Kafatası Mağaram olacak."

Anneli'nin ıslak perçemlerini, alnını ve yanaklarını gömleğinin yeniyle, dikkatle sildi.

Bir sigara daha.

"Burası rekreasyon merkezi gibi resmen."

Anneli artık sigarasından daha uzun ve daha yavaş nefesler çekiyordu.

"Şimdiki dairemizden bile kötü. Kardeşlerin de sürekli burada olacak."

Leo onu omuzlarından tuttu; evin birkaç odasını görebiliyorlardı. Anneli'yi yavaşça çevirdi. Kendisine doğru.

"Bunun hayalindeki ev olmadığını biliyorum. Bana bir yıl süre ver Anneli."

"Bir yıl mı?"

"Bir yıl."

"Sonra istediğim yerden ev alacak mıyız? Neresi olursa olsun?"

"Fiyatı da ne olursa olsun."

Anneli'nin elini tuttu; birlikte koridora geri dönüp yukarı çıktılar ve sonradan eklenmiş odaya girdiler.

"Burası."

"Evet?"

"Burası senin odan. İstediğin gibi döşeyebilirsin."

"Benim mi?"

"Senin odan burada, yukarıda olacak. Benimki de aşağıda."

Merdivenin başında bekleyen emlakçının önünden geçip, müstakbel yatak odalarına girdiler ve komşu eve bakan pencereye yaklaştılar.

"Bir yıl sonra mı?"

Leo ona baktı, ona sarıldı.

"Bir yıl sonra. Söz veriyorum. Bir yıl sonra serbest olacağız."

20

Anneli dönüp el salladıktan sonra, Merkez Garı'na giden trende oturmuştu. Şehre gitmesi gerektiğini söylemişti; sebebini de söylemişti, ama Leo hatırlayamıyordu, çünkü onu dinlememişti. O başka bir yere gidiyordu. Asla dönmeyeceğine yemin ettiği bir yere.

Tumba İstasyonu'ndan çıkıp kamyonete bindi ve güney yönünde yarım saat ilerledi; arka yollardan, ormanlarla tarlalardan geçti. Anneli'ye yalan söylemişti. Normalde yalan söy-

lemezdi. Anneli'ye de, başkalarına da. Yalan söylemeyi sevmezdi. Çocukken öyle çok yalan söylemek zorunda kalmıştı ki... Çünkü yalan söylemese başına çok kötü şeyler gelirdi. Ama az önce neden yalan söylediğini bilmiyordu. İnsan kendisinin bile anlayamadığı bir şeyi nasıl açıklayabilirdi ki? Satın almaya karar verdikleri evin önünde durup Anneli'ye sarılmış ve şehre gidemeyeceğini, Gabbe'yle randevusu olduğunu, bugün son teftişin yapılacağını söylemişti. Yalan söylemişti, çünkü gerçeği anlamıyordu... Hiçbir şekilde borçlu olmadığı birine borcunu ödemeye gidiyordu.

İşte oradaydı, göğüs cebindeydi. Zarf. Geri dönmesinin sebebi buydu.

Tek sebebi.

Leo o zamanlar kendinden öyle emindi ki. Dört buçuk yıl önce, babasıyla hâlâ aynı inşaat şirketinde çalışırken. Alet kemerini çıkarıp atmış, çekip gitmişti. *Leo, tam otuz beş bin kron avans aldın.* Mesele paraydı. *Bunu çalışarak ödemek zorundasın... Öylece çekip gidemezsin.* Hayır, sadece para değildi. *Bana borcun var Leo, gidemezsin!* Leo için. İkisi için de. Mesele gitmekti, kaçmaktı, kurtulmaktı.

Leo kamyoneti pek hızlı sürmüyordu; manzara sıkıcıydı, vaktin hâlâ gündüz olmasına karşın etraf loştu. Soldaki gölün (adı Malmsjön'dü) dingin yüzeyinin üstü biraz sisliydi, çayırlarda siyah beyaz inekler vardı ve dört at birbirini kovalıyordu; sonra bir başka göl... adı Axaren'di ve bu da dingindi.

Leo, haftada sadece üç bin kron aldığından yakınıp duruyorsun... Ben olmasam, benim genlerime sahip olmasan halin nice olurdu? Müşteri memnun olsun diye sabahlara kadar yerlerde plastik tel örgü kesen bendim. *Bir de kalkmış, yanımda çalıştığına şükretmem gerektiğini söylüyorsun Leo... Asıl senin yanımda çalıştığına şükretmen gerek!* Cuma ikindileri senin elinde iki değil üç şişe şarap olsun diye hafta sonlarını tek başına duvar kâğıdı kaplayarak geçiren bendim.

Dizlerinin üstünde sürünerek döneceksin. Gittim. *Hele parasız kal, dizlerinin üstünde sürünerek döneceksin!* Alet kemerimi çıkarıp tekmeledim ve çekip gittim. *Sen bensiz bir hiçsin Leo, tek başına ayakta duramazsın!*

Sadece birkaç kilometre kalınca Leo kamyoneti durdurdu. Metruk bir benzin istasyonu ve rüzgârda sallanan paslı bir Caltex tabelası, sararmış panjurları inik pencereler ve ön alanın ortasında, bir zamanlar dönen mekanik sayıları 76,40 kronda durmuş bir benzin pompası.

Leo pencereyi açıp nemli havayı içine çekti.

Daha önce de gitmiş, ama her seferinde geri dönmüştü. Bir alet, bir kaynak, kukla evinde sandalyesine oturtulmuş bir kukla, (babasının aile anlayışına uygun) bir aile fotoğrafındaki bir ayrıntı olduğu hissinden zamanla nefret etse de. Ama o gün gerçekten gitmişti. Ertesi yıl Felix onunla birlikte çalışmaya başlamıştı. Sonraki yıl da Vincent liseyi bırakmıştı, böylece üç kardeş birlikte çalışır olmuşlardı.

Aile. Birlikte. Sen denedin. Ben başardım.

Son düzlük, yine tarlalar, yine göl, dar yollar. Birkaç ahır, evler, bir okul, birkaç dükkân. Ösmo Meydanı. Stockholm'ün merkezi sadece yarım saatlik mesafedeydi, ama orası bambaşka bir dünyaydı.

Leo kamyoneti yavaşlattı.

Büyük bir kâgir ev, bakımlı bir bahçe... Dün düşen yapraklar düzgünce bir araya getirilmiş. Leo posta kutusunun önüne park etti; zemin kat pencerelerinin aydınlık olduğunu gördü... Babası bu saatte genellikle evde olurdu.

* * *

Bir elinde soğanın, diğerinde de füme domuz etinin son parçasını tutan Ivan yutkundu. Sehpa, doldurulmuş Keno kartı yığınlarıyla kaplıydı. Her akşam 6.55'te çekiliş yapılırdı.

Ivan öne eğilip uzaktan kumandayı kaldırarak televizyonun sesini açtı.

İlk sarı top: 30.

İkinci sarı top: 40. 30'un hemen altındaki kutuda.

Üçüncü top: 39. 40'ın solunda, 30'un sol alt çaprazında.

Öbek oluyorlardı. Bu iyiydi.

Dördüncü top: 61. Sol alt köşede. Beşinci top: 51. 61'in hemen üstünde. Yanlış tarafta. Karttaki yanlış öbekte... Bu iyi değildi.

Ivan televizyonun sesini biraz kısıp koltuğunda arkasına yaslandı. Diğer sarı topları beklemedi. Sonuç belli olmuştu bile... Ivan 61'i hiç hesaba katmamıştı, çünkü hesaplarına göre en az çekilen sayıydı o. 39... ile 40 ayrıydı. Ivan onları hep kullanırdı, çünkü sık çekilirlerdi.

Çoğu insan meselenin tam da bu olduğunu, yinelenen süreçleri fark etmek olduğunu anlamıyordu. Yinelenen sayı kombinasyonlarını takip etmek şarttı. Çoğu insan bunu anlamadığından gelişigüzel oynuyordu. Oysa tesadüf diye bir şey yoktu. Yinelenen süreçler hep vardı. Her şey bir çemberin parçasıydı ve birbirine aitti.

Ivan beş para etmeyen kırk Keno kartını elinde tutuyordu. Bunlar geleceğinin haritasıydı. Oraya ulaşmak için on bir çarpı işareti yeterliydi. Kartları buruşturup yere attı.

Yarın, 6.55'te. Yeni çekiliş.

Ivan televizyonun sesini tamamen kıstı; tam ayağa kalkacakken başka bir ses duydu. Bu ses dışarıdan, pencerenin ardından gelmişti. Ivan bu evin zemin katına taşındığından beri pencerede asılı duran perdeyi açtı.

Yan tarafında inşaat şirketi logosu olan büyük bir kamyonet. Ivan'ın evinin tam önünde durmuştu.

* * *

Pencerede bir yüz.

Leo, babasının öne eğildiğini, onu görmeye çalıştığını biliyordu. Kalemini, şarap bardağını, füme domuz etini bıraktığını, başını hafifçe eğdiğini, kaşlarının altından delici gözlerle baktığını, okuma gözlüğünü taktığını biliyordu.

Şimdi çakıllı yolda yürürken, seyredildiğini bilen insanlar gibi biraz yavaş hareket etmesinin sebebi muhtemelen buydu... Kamyonetin kapısını biraz yavaş kapamış, yere biraz yavaş ayak basmış, elini ceket cebindeki zarfa (kontrol etmek için) biraz yavaş götürmüştü. Sanki kendisini seyreden kişiye, bugünlerde başına buyruk olduğunu göstermek istiyordu; buraya sırf kendi kararıyla döndüğünü onun anlamasını istiyordu.

* * *

Ivan önündeki saksıyı yana itip, dışarıyı daha iyi görmek için pencereye yaklaştı.

Genç bir adam yaklaşıyordu. Epey uzun boyluydu.

Ivan güçlü adımlar atan o adamı ancak kamyonetle ön basamaklar ve kapı arasındaki mesafeyi yarıladığında tanıdı. Saçı artık daha kısaydı. Çenesi köşeliydi. Omuzları genişlemişti. Ergenliği geride bırakmıştı.

Leo.

Ivan mutfağa bakındı; çöpler koridora taşmıştı. Masadaki boş şarap şişesini ve buruşturulmuş Keno kartlarını alıp lavabonun altındaki çöp kutusuna attı.

Birkaç saniye sonra zil çaldı.

Ivan çıplak ayaklarına telaşla kahverengi ayakkabılar geçirip, boya yaparken giydiği tişörtün üstüne gri bir ceket giydi. Hayat tarzının değişmediğini gizleyecek vakti yoktu.

Karşılıklı durup birbirlerine baktılar.

"Kamyonet yeni mi?"

"Evet."

"Işıl ışıl parlıyor... İş bulmakta zorlanıyor musun yoksa Leo?"

Kapalı bir kapının önündeki gri keçe paspasın üstünde duran bir baba. Rengi solmuş basamakların dibinde duran bir oğul. Aralarında yedi adımlık mesafe ve dört buçuk sene vardı.

"Ben senin gibi değilim, malıma özen gösteririm."

"İnşaatçı kamyoneti tozlu olur. Çok iş, çok toz demektir."

Ivan karşısındaki kişiye bakıyor; kendisi de öyle biri olabilirdi. Leo karşısındaki kişiye bakıyor; asla öyle biri olmayacak. Delinmeye dayanıklı iş botları ve kalın bir gömlek (logolu, cepleri kapaklı ve çıtçıtlı) giymiş bir oğul; botlar da gömlek de aynı yerden alınmış ve özenle seçilmiş. Eskimiş takım elbise ayakkabıları (bir zamanlar parlaktılar) ve kısa kollu yazlık tişört (Ivan'ın elinde bunlardan beş tane var, şehrin hemen dışındaki indirimli satış mağazasından kırk dokuz krona almıştı) giymiş bir baba.

"Toz mu? Ben senin gibi değilim. Müşterilerime asla kirli kamyonetle gitmem."

"Bu kamyonet pek işe yaramaz... fazladan işçi götürmen gerekse yer yok. İki kişilik. Bu yüzden geldin herhalde? Belki de cüce tutup çalıştırmayı düşünüyorsun. Öyle mi Leo?"

"Bunun gibi iki kamyonetim daha var. Daha doğrusu... bizim var. Şirketimize ait."

Babası pek renk vermedi. Gözlerini kırpıştırdı, yanağı seğirdi ve altdudağı biraz öne çıktı o kadar. Yine de Leo bunları fark etti.

"Nasıl yani... yanında çalışan... insanlar mı var?"

"Evet."

Leo o yüz ifadesini öyle iyi tanıyordu ki.

"Kaç kişi?"

"Üç."

"Üç mü? Eh... sendikaya dikkat et. İnşaatçılar sendikasına. Her şeyine karışmak isteyecekler. Gestapo gibiler. Yanında çalışan insanlar da sürekli sorun çıkaracak Leo, bak görürsün."

"Sanmıyorum. Geçenlerde Tumba'da... Solbo Center'da büyük bir tadilat işi yaptım baba. Altı yüz elli metrekare. Ticari mülkler iyi kazandırıyor. İşi... yeni bitirdik."

"Bitirdik derken? Senin şirketi mi kastediyorsun?"

"Evet."

Leo buraya gelmesinin sebebini babasına söyleyecekti. Onu yeterince beklettikten sonra.

"Buraya... nasıl desem... fazladan işçi bulmaya gelmedim. Sana bunu vermeye geldim."

Leo göğüs cebindeki zarfı aldı; defalarca kontrol ettiği o zarf hâlâ oradaydı. Zarfı uzattı.

"Kırk üç bin."

Ivan biraz buruşmuş beyaz zarfı alıp açtı.

"Sana otuz beş bin kron borcum olduğunu söylüyordun. Beş bin kron da faizi."

Beş yüz kronluk banknotlar. Kullanılmış. Zırhlı araçların güvenlik torbalarında taşınan türden.

Ivan para destelerini birer birer çıkarıp, soğan kokan parmaklarıyla saydı.

Seksen altı banknot.

"Üç bin de ekstradan ekledim."

"Neden?"

"Kaburga başına bin kron."

Leo, babasının beş yüz kronluk banknotları tutan sol elini içgüdüsel olarak kaldırdığını gördü. Leo alet kemerini çıkarıp attıktan sonra dönüp yürümeye başladığında, babası arkasından bağırmıştı, minnettar olması gerektiğini ve dizlerinin üstünde sürünerek döneceğini söylemişti; Leo sonrasını hatırlamıyordu, babası onu tuttuğunda birbirlerine bağırarak neler söylediklerini hatırlamıyordu, sadece dönmüş ve kendisine öğretilen şekilde yumruk atmıştı, ama buruna değil gövdeye.

"Parasını ödeyebilecek durumdayım baba."

Dört yıl önce o gün babasının gözlerine bakmış ve ona vurmaya devam etmişti; omzuna, koluna, yumruğuna vurmuştu.

"Bu parayı al. İhtiyacın var."

Babasının kemiklerinin kırıldığını anında hissetmişti.

Sonra sessizce durmuşlardı. Babası diz çöküp öne eğilmiş ve sağ kolunu kaldırmıştı; önce oğlunun vurduğunun farkında değildi, sağ kolunu indirmiş olan Leo da önce kendisinin vurduğunun farkında değildi.

"Bu arada... senin işler nasıl gidiyor?"

"Hep iş oluyor... Durmadan çalışıyorum. Üç kaburga kemiğimi kırdın diye ölmedim ya."

Ivan bir elinde para dolu zarfı tutarken diğer elini kapalı kapıya yaslamıştı, üşüyen vücudunu dengede tutuyordu... İki derece havada, üstünde yazlık kısa kollu gömlek ve ince ceketle duruyordu.

"Ama şimdi seni yanlış anlamadıysam... Öylece çekip gitmekle doğru yaptığını mı savunuyorsun? Bu benim paramdı Leo, sana avans vermiştim, çalışarak ödersin diye, ama ödemedin."

"Senin yanında dört yıl çalıştım; her hafta çok az para verdin."

"Hak ettiğin kadarını verdim. Ne daha azını ne daha fazlasını."

"Seninle tartışmaya gelmedim. Lanet olası paranı vermeye geldim. Artık sana borcum yok."

Leo kamyonete doğru yürümeye başladı. Babası arkasından seslendi.

"Peki... kardeşlerin nasıl?"

Leo durup döndü.

"İyiler."

İşte başlamıştı. Sorular.

"Yani... görüşüyor musunuz?"

"Evet."

"Hâlâ burada mı yaşıyorlar, şeyle... Falun'da mı?"

"Burada yaşıyorlar. Stockholm'de."

"Burada ha?"

"Evet."

"Peki nasıl... ne... ne okuyorlar?"

"Çalışıyorlar."

"Nasıl... çalışıyorlar mı?"

"Evet."

"Ne iş yapıyorlar?"

"Benimle birlikte çalışıyorlar."

"Vincent da mı?"

Çorapsız ayakkabı giymiş, elli bir yaşındaki bu adam birden çok daha yaşlı göründü. Çenesiyle altdudağı iyice öne çıkmıştı, yüzü solgundu, sanki sahiden donuyordu.

"Hı hı. Vincent da."

Sanki kemikleri onu taşıyamıyormuş gibi, merdivenin demir korkuluğuna sımsıkı tutunuyordu.

"Ama o daha on altı-on yedi yaşında, değil mi?"

"Ben de senin yanında çalışmaya başladığımda o yaşlardaydım."

"O... şeyle kalıyor sanıyordum."

Ivan ne yapacağını bilemediği zarfı göğüs cebine tıkıştırdı.

"Boyu uzadı mı?"

"Aşağı yukarı senin kadar oldu. Benim kadar."

Leo'nun babası bir elini kaldırıp, diğeriyle tutunmaya devam ediyordu.

"Bu kadar mı?"

"Evet."

"Genleri iyi ne de olsa."

"Birkaç yıl içinde daha da uzar."

"Genleri çok iyi."

Donmuş gibi görünen babası harekete geçti, korkuluğu bırakacak gücü bulup Leo'ya doğru yürüdü.

"Peki ya Felix?"

"Evet?"

"O nasıl?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı."

Ivan ellerini kaldırdı.

"Öyle uzun zaman oldu ki."

Leo onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Onları görmeyeli."

Biliyordu.

"Leo? Oğlum? Neden onlarla konuşmuyorsun yahu!"

"Felix'in..."

"Bir görüşme ayarlasana! Hep birlikte görüşelim. Dördümüz."

"...seni görmek istediğini sanmıyorum. Bir daha asla görmek istemiyor. Hayatı boyunca."

Babası epey yaklaşmıştı, aralarında bir metre kalmıştı; Leo'nun burnuna babasının dün içtiği Vranac'ın kokusu geldi.

"Beni görmek istemiyor mu?"

"Evet."

"Ama sen..."

"Felix'i bilirsin. Kararını verdi mi vazgeçmez."

"Aradan on dört sene geçti yahu!"

"On dört sene geçti... ve hâlâ özür dilemedin, değil mi?"

Birbirlerine öyle yakındılar ki. Leo artık kırmızı şarap kokusunun yanı sıra kahve ve soğan kokusu da almaya başlamıştı.

"Nasıl bu kadar kinci olabiliyor! Artık o meseleyi unutsa olmaz mı?"

"Bu konuda gayet azimli. Değil mi baba?"

"Onunla konuş. Görüşme ayarla. Tamam mı?"

O gözler. Özgüven.

"Neyse. Benim de elimde bir iş var. Büyük bir iş. Leo? Bir otelin elli beş odası duvar kâğıdıyla kaplanacak, ahşap kapı-

larla pencereler boyanacak; oda başına en az on üç bin kron... Bu iş cidden büyük. Aklıma gelip duruyorsun. Bu işi birlikte yapmalıyız bence. Sen ve ben. Hatta... kardeşlerin de gelsin."

Küçükken Leo'yu ürküten, sonunda kaçmasına yol açan o lanet olası siyah gözler.

"Baba... beni iyi dinler misin?"

"Evet?"

"Ben artık senin ayak işlerini yapmıyorum."

Leo artık o gözler karşısında sinmiyordu.

"Ayak işlerimi mi?"

"Evet."

"Sen sadece kendini düşünüyorsun! Bunu biliyor musun Leo?"

Leo yaşlandıkça ufalmış o adama baktı; sanki babası artık bambaşka biriydi ve eski haline dönmekten umudu kesmişti. Uzun kaşları anten gibiydi, giysileri kirliydi... Yaydığı koku, yeni terle eski ter kokusu, böyle yakın durunca kesif geliyordu.

"Hep böyleydin zaten. Hep önce kendini düşünürdün."

Leo karşılık vermedi.

"Sadece kendini kurtarmaya bakardın."

Çünkü karşılık vermemeye karar vermişti.

"İspiyoncular böyle olur."

Yine de karşılık verdi.

"Ne dedin sen?"

"Durup dururken buraya geliyorsun. Hava atmaya geldin, değil mi? Yıllardır tek kelime etmedin. Borcundan da umudu kesmiştim. Şimdi durup dururken niye kırk üç bin kron veriyorsun? Kırk üç bin kron! Para mı sıçıyorsun? Buna mı inanayım? Yok ya. Söyle, bu parayı nereden buldun? Bensiz, tek başına? Hangi iş bu kadar kazandırıyormuş, söyle de bilelim!"

Ivan diğer ceket cebinden bir sarma sigara çıkardı. Yaktı.

"Ne haltlar karıştırdığını bilmiyor muyum sanıyorsun? Şu

lanet olası kamyonetlerinle. Gelip bana kardeşlerinin babalarıyla görüşmek istemediklerini söylüyorsun. Amacın beni üzmek, değil mi? Sanki benden üstünmüşsün gibi davranmak, değil mi? İspiyoncu seni! *Potkazivanje!*"

"Ben tek kelime bile etmedim! Bunu biliyorsun!"

"Beni ispiyonladın."

Her seferinde aynı şey. Leo'nun bağırmayı sürdürmesi veya babasının üç kaburgasını daha kırması bir şeyi değiştirmezdi. Babası hep aynı nakaratı tekrarlayacaktı. Leo derin soluklar alıp ne yapacağını düşündü, sonra da babasının ucuz gömleğinin göğüs cebine parmak uçlarıyla hafif hafif vurdu.

"Artık sana borcum yok."

* * *

Bir yerleşim bölgesinden hızla geçiyordu. *İspiyoncu.* Okulun, halka açık yüzme havuzunun, kütüphanenin önünden hızla geçti. *İspiyoncu.* Sonra birden yavaşladı. Bir tuhaflık vardı... Babasının *ispiyoncu* diyen sesi bu kez kulaklarından gitmiyordu.

Ösmo Meydanı'nın kırmızı, alçak binalarının otoparkları boştu; Leo bunlardan birine park edip motoru durdurdu ve marketlere, bankalara, kafeye, kunduracıya, kuru temizlemeciye, çiçekçiye baktı.

Ben bir şey söylemedim. On yaşındaydım, o lanet olası şişko polislerin karşısında oturuyordum ve aynen söylediğin gibi çenemi tuttum.

Biraz uzağa, küçük büfenin bulunduğu köşenin ardına bakınca, şimdi babasının oturduğu evin, hâlâ birlikte çalışabildikleri zamanlarda birlikte oturdukları evin tuğla bacasını görebiliyordu.

İspiyoncu olsam öyle yapmazdım.

O zamanları pek hatırlayamıyordu. Alet kemerini yere attıktan sonra, kendisinden beş yaş büyük, çocuklu, dul bir kadınla tanışmış ve onun Hagsatra'daki bir artı bir dairesine taşınmaya karar vermişti.

İspiyoncu olsam zırhlı araç soyamazdım.

Üç ay sonra da Anneli'yle birlikte Skogås'taki üç artı bir daireyi kiralamıştı; orası bir zamanlar tüm dünyasıydı.

Şimdiye dek.

Sen hiç zırhlı araç soydun mu ihtiyar?

Leo kamyonetten inip köşedeki küçük dükkâna doğru yürümeye başladı. Tütün, gazeteler, kazınmış kazı kazan kartları... Leo, bir Camel paketini tezgâha koyarken, Jönnson'la göz göze gelmemeye dikkat etti; Jönnson'un başının tepesindeki bir tutam saç, ağarmış olsa da hâlâ dökülmemişti.

"Başka bir şey?"

"Hayır, sadece bu."

"Babana bir şeyler almayacak mısın? Bir paket tütün, bir de Rizla, değil mi?"

"Bugün almayacağım."

Polisin elinde aleyhimde ipucu var mı acaba?

İş pantolonunun yan cebinden, soygundan elde ettiği elli kronluk birkaç yıpranmış banknotu alçı tozlu eliyle çıkarıp Jönsson'a verdi... Jönsson parayı fiş vermemek için hep biraz açık tuttuğu yazar kasaya koydu.

Hayır. Yok. Hiç iz bırakmadık.

"Nasıl gitti peki?"

"Nasıl mı gitti?"

"Keno? Çekiliş? Baban bugün bir sürü Keno kartı aldı."

Leo karşılık vermedi; bir paket sigarayla para üstünü alıp, başıyla veda ederek gitmeye davrandı.

"Seni görmeyeli epey olmuştu evlat."

Leo kapının yanındaki gazetelere varmıştı.

"Hı hı. Epey oldu."

Jönsson gülümsedi.

"Baksana."

"Evet?"

"Babana selam söyle."

Mutlaka ipucu bulurlar.

Leo dışarı çıkıp camekânın önünden geçerken hem hızlı yürüyor hem de sigarasını hızlı hızlı içiyordu. O piç sinirini bozmayı başarmıştı. Çünkü Leo onun sinirini bozmasına izin vermişti. Lanet olsun, bir şey dememişti ki! O zaman daha on yaşındaydı ve kahrolası polislerin karşısında çenesini tutmuştu.

Elinde sigarayla meydanda ileri geri dolandı.

İleri geri. İleri geri.

Sonra birden durdu.

Oraya daha önce gitmişti, ama ilk kez görüyordu sanki.

İki bank. Yan yana. Sevgililer gibi.

Market ile çiçekçinin arasındaydılar ve oradan bakınca meydanın tamamı, otopark ve hasımların tüm hareketleri görülürdü.

İki hedef.

Aynı yerde. Aynı saatte. Eşit ölçüde riskli.

Leo artık sigarasını hızlı hızlı içmiyordu... Arada sırada hissettiği bir sakinliğe kapılmıştı; bu sakinliği babasının *ispiyoncu* demesi bile bozamazdı.

21

John Broncks yağmur damlalarını saymayı denemişti. Pencerenin sol üst tarafına yağan damlaları. Bu, başta işe yaramıştı. Ama sonra, damlalar birbirine karışınca, dış dünya bulanıklaşmıştı. Emniyet müdürlüğünün bahçesinde koşturan meslektaşları ahmak ve beceriksiz görünüyordu; hareketle-

rini yorumlamak güçtü. Arkasındaki masada çeşitli renklerle kodlanmış dosyalar, paralel soruşturma dosyaları duruyordu. En üstteki dosya geldiğinden beri her gün yağmur yağmıştı; John o günden beri başka bir şey okuyamaz olmuştu... Başka bir soruşturmayla ilgilenmeye çalıştığında düşünceleri tıpkı penceredeki yağmur damlaları gibi birbirine karışıyor, karman çorman oluyordu.

Max Vakkila (MV): O küçük dükkândaki adam gibi konuşuyordu.

İfade alan görevli memur John Broncks (JB): Nasıl yani?

MV: Ali gibi. O değildi. Ama Ali gibi konuşuyordu.

Soyguncuları yakından gören –iki güvenlik görevlisi hariç– tek tanık.

Altı yaşında bir oğlan çocuğu.

Onlardan birine, yüzünü görecek, sesini duyacak kadar yaklaşmıştı.

JB: Oturan adamın görünüşü nasıldı peki?

MV: Salyası akıyordu.

JB: Yani...

MV: Geyidön'ün bütün çenesi ıslaktı.

JB: Geyidön mü?

MV: Adı buydu.

Yetişkinlerin görmediğini bir çocuk görmüştü.

JB: Peki ya yüzünün geri kalanı?

MV: Güneşte yanmıştı.

JB: Yani... kızarmış mıydı?

MV: Bronzlaşmıştı. Sanki mevsim yazmış gibi.

JB: Güzel. Harika gidiyorsun. Hatırladığın başka bir şey var mı?

MV: Bacağı.

JB: Evet?

MV: Tuhaf duruyordu. Dümdüz. Battaniyenin altında.

JB: Buna emin misin?

MV: Hı hı. Ayakkabısını da gördüm.

Bazen çocuklar gerçek olmayan şeyleri, masalları görür.

JB: Peki ya ayakta duran?

MV: Onu doğru dürüst görmedim.

JB: Hiç mi görmedin?

MV: Kızgındı.

JB: Kızgın mıydı?

MV: Hızlı hızlı konuşuyordu.

JB: Başka?

MV: Gözleri. Tehlikeli görünüyordu.

JB: Nasıl yani?

MV: Bakışları karanlıktı. Çok karanlıktı. Alaaddin'deki Cafer gibi.

Arap'a benzeyen, İngilizceyi Arap gibi konuşan, ağır silahlı iki soyguncu. Öyle görünmek istemişlerdi. Acaba gerçekten öyle miydiler? Yoksa görünüşlerini ve konuşmalarını mı değiştirmişlerdi? Şiveleri ağırdı. Kullandıkları Arapça kelimeler *–yallah yallah, şarmuta, Allahu ekber–* kendisinin de Arap gibi konuşmak istese kullanacağı kelimelerdi.

Belge yığınının karşısına oturup esnedi, kalktı ve koridordaki kahve makinesine gidip bir fincan kahve aldı. Sonra yiyecek içecek otomatına gidip 17'yi tuşlayarak (hep bu sayıyı tuşlardı) bir sandviç aldı; beyaz sandviç ekmeğine margarin sürülüp birer dilim peynirle domates konulmuştu, ama domatesin suyu ekmeğin sünger gibi olmasına yol açmıştı; John domates dilimini çıkardı.

Birine boyun eğdirmek için şiddet kullanırsın.

Öldürmekle tehdit edersin.

Aşırı güç kullanmaları bir taktikti, hedefe götüren bir yoldu, yetişkin bir adamın itaat etmeyi reddeden birine durmadan vuran eli gibiydi... bunu en iyi ben fark edebilirim. Şiddet işe yarar, insana istediğini verir.

John Broncks otomatın başından ayrılıp sandviçle domates dilimini çöpe attı ve koridorun ilerisindeki dördüncü kapıya, başkomiserin odasının kapısına gitti; kapıyı her zamanki gibi eliyle çaldı.

"Bir dakikan var mı?"

Karlström okuduğu kitabı, en azından kitaba benzeyen şeyi kapatıp yana itti. İçeri girip boş koltuğa oturan John kitabın ismini görmeye çalıştı, ama kitabın sırtında sadece yazarın soyadı yazılıydı; Fransız'dı galiba: Bocuse.

"Evet?"

"Zırhlı araç soygunu."

John soruşturma dosyasını Karlström'ün masasına bıraktı.

"Buna öncelik vermek istiyorum."

"Öncelik vermek derken?"

"En az birkaç hafta sırf bununla ilgilenmek istiyorum."

Karlström bir raftan kaptığı klasörü açıp John'a gösterdi.

"On sekiz paralel soruşturman var. Başka soruşturmalar. Başka zanlılar."

"Evet."

"Opera Kafe'nin arka odasında AĞIR DARP ve TEHDİT yoluyla zor kullanma. Odengatan'daki bir kuyumcuda SOYGUN. Medborgar Meydanı'ndaki Ming Garden'da KUNDAKLAMA vakası."

"Evet?"

"Vitabergs Parkı'nda TECAVÜZ GİRİŞİMİ. Regerings Sokağı'nda UYUŞTURUCU SATIŞI. Karla Meydanı'nda KADIN SATICILIĞI. Lilla Ny Sokağı'nda CİNAYETE YATAKLIK. Falan filan..."

Karlström klasörü kapadı.

"...devam etmemi ister misin? Bütün bu dosyaları kime devredeyim sence?"

"O soygunu gerçekleştirenler deneyimli. Bu ilk işleri değildi."

"Bütün iş arkadaşlarının da elinde on sekizer tane paralel soruşturma dosyası var; seninkileri hangisine vereyim John?"

"Ve tekrar soygun yapacaklar."

"Ben..."

"Tekrar soygun yapacaklar ve bu kez Farsta'dakinden daha fazla şiddet kullanacaklar. Bir sonraki soygunda da şiddetin dozunu iyice artıracaklar..."

John amirine baktı... Bu adam kendisinden farklıydı. Odası John'unkinin aksine düzenliydi, hayatıyla gurur duyuyordu, o hayat sayesinde kendini güvende hissediyordu. Karlström'ün arkasındaki duvarda, kariyerinin özeti vardı... En solda hukuk fakültesi diploması, ortada polis atış kulübü sertifikası, en sağda da şehrin polis teşkilatının dedektiflik bürosu şefliğine atandığını belirten çerçevelenmiş belge. Masasında da özel hayatının özeti vardı: John'un arkadan gördüğü üç fotoğraf, ki bunların Karlström'ün Kolombiya'da evlat edindiği beş altı yaşlarındaki iki kız kardeşin ve karısının fotoğrafları olduğunu biliyordu; Kalström'ün, karısı hakkında kötü bir şey söylediğini hiç duymamıştı. Çerçeveli fotoğrafların yanında ergonomik bir plastik yunus (amiri yirmi dakikada bir bununla omuzlarını ovardı), polis sendikasının hediyesi olan bir zarf açacağı ve Paul Bocuse'un kitabı (John kitabın adının *Fransız Mutfağı* olduğunu gördü) duruyordu.

Tekrar soygun yapacaklar ve bu kez Farsta'dakinden daha fazla şiddet kullanacaklar. Böyle bir şiddet, onu hiç yaşamamış, ona hiç tanık olmamış birine nasıl anlatılırdı ki? *Bir sonraki soygunda da şiddetin dozunu iyice artıracaklar.* Uz-

manlık alanlarını gösteren belgeler arkasındaki duvarda asılı olan, geleceği de önündeki masada duran birine bu nasıl anlatılırdı?

"Soyguncularda AK4 ve hafif makineli tüfek vardı. Bunlar ordunun kullandığı silahlar. İç Güvenlik, atış poligonları ve askeri tesislerdeki tüm hırsızlık vakalarını inceledim. *İpucu bulamadım.* Benzer soygunlar gerçekleştirmiş, serbest ya da hapiste olan herkesi araştırdım. *İpucu bulamadım.* Soyguncuların içeriden yardım almadığına eminim diyebilirim."

John, amirinin kendisini dinleyip dinlemediğinden emin değildi. Bir masada karşılıklı oturuyorlardı; Karlström şiddete ancak görev sırasında tanık olmuştu... John ise şiddetle büyümüş, onu yaşamış ve onunla tekrar yüzleşmek için polis olmuştu.

"Elimizde iki soyguncu var; planlarını şaşmadan, kararlılıkla uyguladılar. Zırhlı aracı kaçırdıktan sonra normal hızla Farsta'dan Drevikken Plajı'na gittiler; paranın geri kalanının kilitli kapının ardında olduğunu öğrenince de, gözlerini kırpmadan kapıya bir şarjör boşalttılar."

Amiri dinliyordu. John artık buna emindi.

"Disiplinli ve gayet dikkatliydiler; o yirmi dakikalık soygun esnasında rollerini mükemmel oynadılar."

"Rollerini mi?"

"Beni ikna etmediler. Güvenlik görevlileri onların Arap olduğunu söylüyor, ama ben emin değilim. Dikkat edersen daha önce de biri tekerlekli sandalyede engelli rolü yapmıştı. Bence büyük baskı altındayken bile rollerini gayet iyi oynayan, burada doğmuş adamlar olabilirler... Silahlarını iş aleti gibi kullandılar, şiddet onların işiymiş gibi davrandılar, sanki aşırı güç kullanmaya alışıktılar."

Karlström'ün karısıyla çocuklarının fotoğrafları aralarında yan yana duruyordu; John sanki onları bizzat tanıyordu. Karlström, ailesinden bol bol bahseden tiplerdendi.

"Sadece iki soyguncu olduğuna da inanmıyorum. İşin içinde başkaları da vardı bence. Bu durumda bir çeteyle karşı karşıyayız demektir... Tecrübe kazandıkça daha büyük soygunlar yapacaklar."

John ise kimseye ailesinden bahsetmezdi. Kimseye.

"O çelik kapının ardında dokuz milyon kron vardı. O parayı çalamadıklarına üzülmüşlerdir, başarısız olduklarını düşünüyorlardır. İstediklerini alamadılar. Bu kez."

"Şey demiştin... 'Şiddet kullanmaya alışıktılar.'"

"Hayır, öyle demedim. 'Sanki aşırı güç kullanmaya alışıktılar' dedim."

"Bundan kastın nedir?"

"Çocukluklarından beri şiddetle iç içe yaşamış olmalılar."

* * *

John Broncks koridorda telaşla yürüyordu. O vaka artık öncelikliydi. Artık bir ay boyunca tek bir dosyaya odaklanabilirdi, ki zaten diğerleriyle pek ilgilenmemişti. Asansörü beklemeyip merdivenlerden üç kat aşağıya indikten sonra dar koridorlardan geçerek adli tıp laboratuvarına gitti... önce karanlık odaya, sonra suçluların giysi liflerinin incelendiği odaya, son olarak da kurbanların giysilerinin incelendiği odaya baktı. Yoktu. Sanna. İskelede durup gölü ve soyguncuların muhtemelen kaçtığı yolu gösterdikten sonra, John'u tanımıyormuşçasına çekip giden kadın. Sanna şehrin polis teşkilatına geri dönmüştü, gittiği gibi ansızın dönüvermişti. John birkaç yıl önce King Sokağı'nda birbirlerinin yanından geçerlerken selam vermemişti... Onu uzaktan tanımıştı, yüzünü görmese de hareketlerinden tanımıştı ve trafik yüzünden sokağın karşı tarafına geçemeyince yürümeye devam etmek zorunda kalmıştı, tam birbirlerinin yanından geçerlerken de yüzünü öte tarafa çevirmişti.

Sanna'nın siyah çantası büyük laboratuvardaki tezgâhlardan birinin üstünde duruyordu; etrafında bir jelatin film rulosu, bir kutu pamuklu çubuk, plastik kaplar, test tüpleri, cımbız ve mikroskop vardı. Sanna odanın diğer ucunda, CNA buharı dolu bir metal dolabın yanında duruyordu; başka bir suç soruşturması için parmak izi alıyordu.

Elindeki not defterini eğik tutarak not alıyordu. Kurşunkalem ve çizgili defter kullanıyordu. Olduğu yerde duruyordu.

"Selam."

Sanna dönüp ona baktı. Yüzü hiçbir şeyi ele vermedi.

"Selam."

"Raporunu okudum Sanna. Birkaç kez."

John'un sakınmak istediği şey buydu. Sanna'nın karşısında durup, yüzündeki kayıtsızlığı görmekti.

"Henüz bir ipucu bulamadım. Ama demin Karlström'le konuştum. Bana biraz daha zaman verdi."

Sanna yazmayı sürdürdükten sonra not defterini önlük cebine koyup CNA dolabını açarak, içerideki buharı boşalttı.

"John... Her şeyi rapora yazdım, biliyorsun."

"Yazdıklarını konuşmak istiyorum. Seninle."

* * *

Emniyet müdürlüğü binasının altını tamamen kaplayan garaja merdivenlerden indiler.

John, *Sanna*'nın da *onu* görüp görmediğini merak etti. King Sokağı'nda. O da kendisini görüp yüzünü mü kaçırmıştı acaba? O da yüzünü görmeden kendisini tanıdıysa... ki ikisi de tanık koruma programında çalışmışlardı ve yeni bir kimlik oluşturmanın ilk adımının hareket tarzını değiştirmek olduğunu, saklandığınız kişinin bir kalabalığın içinde sizi önce hareketlerinizden tanıyacağını (burnunuzdan, ağzınızdan, elinizden, sakalınızdan, saçınızdan, giysileriniz-

den değil) biliyorlardı... Hareket tarzı her şeydi. John o sırada yürüme tarzını değiştirmediğine, daha kısa adımlar atmadığına, ayaklarını dışa doğru çevirmediğine, başını eğmediğine hayıflandı.

Garajın bir köşesinde ufak, küp şeklinde, dört araçlık bir yer vardı; garajın içindeki, adli tıp departmanına ayrılmış bu küçük yere el konmuş araçlar getirilirdi. Sanna garaj kapısını açtı... İşte oradaydı. Beyaz zırhlı araç. John gidip zırhlı araca bindi. Koltuklar naylon kaplıydı. Cam parçaları, belgeler, güvenlik torbaları gitmişti. John, soygun sıralarında Farsta ile Sköndal civarında çalınan araba ve teknelerle ilgili tüm raporları birer birer inceleyip elemişti... vardığı sonuç şuydu: İki soyguncu ilk suç mahalline muhtemelen kendi arabasını kullanan biri tarafından getirilmişlerdi, ikinci suç mahallinden de kendi teknesini kullanan biri sayesinde ayrılmışlardı.

John açık kasanın bulunduğu arka kompartımana tırmandı. Teknik rapora göre, araçta dört ayrı kişiye ait kan, giysi lifleri ve parmak izleri bulunmuştu... Bunlar soyguncuların esir aldığı güvenlik görevlilerine ve onlardan önce araçta bulunan iki güvenlik görevlisine aitti. Başka kimseye ait iz yoktu. Aradıkları kişileri ait iz yoktu.

"Darbe açısı doksan derece."

Sanna yanından hiç ayırmadığı siyah çantasını açıp, önlerindeki sıranın üstüne beş kartuş dizdi. Sürücü penceresini delen kurşunların çarptığı yerleri gösterdi; John, Sanna'nın raporunda atış hattını ince ipliklerle gösteren fotoğraflar gördüğünü hatırladı.

"Şunlar da yolcu kapısına çarpıp yamulmuş ve yere düşmüş beş kovan... Metal zarflı, 9 mm'lik mermiler kullanılmış."

Sanna kovanları birer birer kaldırıp gösterdi.

"Onları karşılaştırınca... *bak*, görüyor musun? Sağa doğru beş çizgi, aralarındaki mesafe 1,4 ila 1,5 milim. Bunlar aynı

silahtan çıkmış. İsveç malı m/45 hafif makineli tüfek."

Mekanik. John'un aradığı sözcük buydu. Sanna işinden bahsederken öyleydi... Herkesle böyle mi konuşuyordu acaba, yoksa sadece John'a karşı ilgisiz görünmeye mi çalışıyordu?

Zırhlı aracın arkasında tekerlekli sandalye duruyordu. Zanlılardan biri bu sandalyeye oturup, bacaklarını battaniyeyle örtmüştü. Adli tıp teknisyenleri, Huddinge Hastanesi'nden çalınmış tekerlekli sandalyenin üstünde bulunan yedi ayrı parmak izini, polis kayıtlarındaki 120.000 parmak iziyle karşılaştırmıştı. O parmak izlerinin hiçbiri kayıtlarda yoktu.

"Ya eldiven kullanıyorlardı... Ya da sabıkaları yok."

Güvenlik görevlilerinin üniforma gömlekleri yeşildi. Bu fotoğraflardan pek anlaşılmıyordu. Sanna eldivenli parmağını sağ yakadaki delikten dikkatle geçirdi.

"Şanslıymış. Biraz öne eğilmiş olsa, kurşun elmacıkkemiğini delip geçerdi."

Sanna ilk kez mekanik konuşmamıştı. Belki de John artık uzakta durduğu için, Sanna sözleri ve ses tonuyla araya mesafe koyma gereği duymuyordu.

"Hedeflerine ulaşamadılar."

"Kimler?"

John yan kapılarıyla arka kapısı açık aracın tamamını görmek için biraz geri çekildi.

"Alaaddin'deki Cafer. Ve Geyidön diye biri."

"Cafer mi? Geyidön mü?"

"En önemli tanığımız. Altı yaşında. Var olmayan birini arıyoruz. Küçük bir çocukla başka birkaç kişinin gördüğü birini... Suçlular onların öyle birini görmesini istediler çünkü. Ama ben yutmam. Cafer ve Geyidön diye birilerinin olduğuna inanmıyorum."

Sanna'nın yürüyüş tarzını, yazı yazarken not defterini tutuş tarzını biliyordu; ne zaman bir odayı araştırsa, farkında olmadan onun kokusunu almaya çalışırdı. Sanna'nın gülüm-

semesinin, hatta şimdiki gibi uzakta durmasının bile uyandırdığı duyguları da biliyordu.

"John... benim işim giysi liflerini, kan lekelerini, parmak izlerini incelemek. Gerçeği bulmak. Var olan şeyleri saptayıp kanıtlamak. Bence haklısın, Cafer ve Geyidön diye birileri yok. Cidden. Tıpkı seninle benim aramızda bir şey olmadığı gibi. Anlıyor musun?"

Sanna gittikten sonra John Broncks benzin kokan, soğuk, tozlu garajda kaldı. Boş zırhlı aracın etrafında dolanıp durdu, ama aklı hâlâ iki güvenlik görevlisinin ifade verirken söylediklerindeydi; soygunculardan birinin sadece konuşmaları dinleyip beklediğini, sakin ve soğukkanlı olduğunu, maskeli olduğunu, başlarına namlu dayadığında kararlılıkla emir verdiğini söylemişlerdi.

Silahlarını iş aleti gibi kullandılar. Şiddet onların işiymiş gibi davrandılar.

Cafer diye biri yoktu. Geyidön diye biri yoktu.

Aşırı güç kullanmaya alışıktılar.

Ama sen varsın.

22

Uyanınca genellikle yaptığı gibi bir süre öylece sırtüstü yatan Leo yanındaki Anneli'nin derin soluk seslerini duyuyordu; Anneli uyurken kollarını iki yana açan insanlardandı. Leo'nun ise uykusu hafifti, en ufak sese uyanıverirdi, hep öyle olmuştu; küçükken, horlayan babası ile geceleri çalıştığı için uyandırılmaması gereken annesinin odasının önünden usulca geçip, altında sadece külotuyla ve yalınayak mutfağa gidip Vincent ile Felix'e kahvaltı hazırlardı.

Bunu hâlâ yapıyordu, Anneli'den önce kalkıp kahvaltı hazırlıyordu.

Anneli horluyordu –öyle yatınca hep horlardı–, bu yüzden Leo onu omzundan tutup yan döndürdü ve yanağından öptü; Anneli'nin horlaması kesildi.

Leo uyuyabilmişti. *İspiyoncu* lafına karşın. Hiçbir şekilde borçlu olmadığı birine borcunu ödemesine karşın.

İspiyoncu.

Böyle sözcüklerden hâlâ etkilendiği oluyordu. Ama eskisi kadar derinden ve uzun süre incitmiyorlardı artık.

Yatağın yanında taşınma kolileri duruyordu. Leo yedi tane saydı; oturma odasıyla koridorda da bir o kadar vardı.

Kendi yolundan gitmek. Dev bir garajın yanındaki küçük, çirkin bir eve... Kızılmaske'nin mağarasına, depo sorunlarının çözümüne gitmek. Başka birinin zemin kattaki kiralık dairesinde, buruşturulup yere atılmış Keno kartlarının arasında kısılı kalmamak.

Yağmur geceleyin dinmişti. Şimdiyse tekrar yağıyordu. Birinci sınıf güvenlik kapısının önüne kazıp sonra doldurdukları çukurun üstüne saatlerdir yağıyordu... O taşlı toprağı yeterince sıkıştırmamışlardı, çökmeye başlayabilirdi, o zaman da sigara içen yeşil üniformalı teftişçi çukuru fark edebilirdi.

Anneli yatakta doğrulup Leo'nun anlayamadığı bir şeyler mırıldandı, sonra da sırtını dönüp tekrar horlamaya başladı.

Leo onunla konuşmalıydı. Ona talimat vermeliydi. Anneli oraya gitmeliydi; bu işi yapabilecek tek kişi oydu.

Leo koridora çıkınca, apartman kapısından gelen insan sesleri duydu; biri basamakları ikişer ikişer çıkıyordu, her basamağa tüm tabanıyla basmasına karşın epey hızlı çıkıyordu... Anlık bir sessizlikten sonra zil çaldı; Leo'nun hep planlı hareket eden kardeşi, kapının önünde bir an soluklanıp kendine çekidüzen vermişti.

"Bu ne hal?"

Felix'in üstünde kırmızı bir ekose flanel gömlek, biraz bü-

yük gelen eski bir kot pantolon ve bej Timberland botlar vardı. Jasper ise deri ceket, rengi hâlâ koyu mavi olan yeni bir kot pantolon ve siyah Reebok ayakkabılar giymişti.

Oduncu ve sivil polis.

"Bu kılığınız ne böyle?"

Günler haftalara dönüştükçe, yapmamaları gereken tek şeyi yapmaya... kendilerini güvende hissetmeye başlamışlardı. Jasper artık naylon şirket ceketinin yerine beş bin kronluk deri ceket giyiyordu, Felix de dünya turunu Koki Plajı'nda sonlandırıp az önce gümrükten geçmiş gibiydi.

"Hafta içi her sabah buraya gelmeniz gerek... üstünüzde mavi iş pantolonu, mavi gömlek ve eski iş botları olması gerek!"

Kahve kokusunu alan Felix ile Jasper mutfağa girerken Leo yatak odasının kapısını kapadı.

"Dikkat çekmemeliyiz yahu! Kendimizi ele vermemeliyiz. Jasper, korumalık görevi verilmiş lanet olası bir gizli ajan gibi görünüyorsun! Felix, sen de gözünü seveyim biraz sabret; ileride seyahat edersin, Sydney'den ikinci el bir Mustang alırsın, sörf yaparsın, soğuk bira içersin... Söz veriyorum."

Leo ekmeği, tereyağını, peyniri, meyve suyunu, yoğurdu, tatlı tabaklarını, kahve fincanlarını çıkardı.

"Biz tadilatçıyız. Öyle görünmeliyiz. İmajımız bu. İşgüzarın teki çıkıp da *Bunların çalıştığı filan yok; bu değirmenin suyu nereden geliyor?* diye düşünmemeli. Artık tek bir çivi bile çakmamıza gerek yok. Ama çalışmaya devam edeceğiz! Arada sırada mutfak ve çatı yenileme işleri filan yapacağız. Şirkete, işimize paravan olarak ihtiyacımız var."

Tekrar zil çaldı. Düğmeye kısa süreliğine, ihtiyatla basılmıştı. Sonra kapı açıldı.

"Benim."

Vincent.

"Mutfaktayız. Kahvaltı hazır."

Vincent kapı eşiğinde durdu. Üstünde mavi iş pantolonu,

mavi gömlek ve eskimiş inşaat botları vardı. Hepsi sessizce ona baktı.

"Ne oldu ki?"

"İşte meseleyi anlayan biri."

"Neyi?"

Leo kahve filtresini kaldırıp dört fincanı koyu kahveyle doldurduktan sonra Jasper ile Felix'e döndü.

"Kahvaltıdan sonra siz ikiniz kamyonete atlayıp eve gideceksiniz. Ve *aynen* şu en küçüğümüz gibi giyineceksiniz. Sonra da Kenta'nın kereste deposuna gidip yüz elli metrekare 8 mm eninde meşe döşeme tahtası alacak ve Kista'ya gidip Grönlandsgangen'deki 32 numaraya teslim edeceksiniz. Orası bilgisayar dükkânı; Gabbe tadilatını yapıyor. Teslimattan sonra orada Vincent ile beni bekleyeceksiniz."

Jasper eline aldığı fincanı hemen bıraktı.

"Sen ciddi misin?.. Tadilat işi mi yapacağız?"

"Artık arada sırada öyle işler alacağız. Tamam mı? Yüz elli metrekare döşeme tahtası... Bu işi iki günde halledebiliriz. Ve mutlaka..."

"Ama, lanet olsun, biz..."

"...mutlaka fiyatı baştan konuşacağız. Her işi en az bir hafta uzatmamız gerek. Dört marangozun çabucak halledebileceği, büyük ama basit işleri zamana yayacağız; fiyatı baştan konuşacağız. Arada sırada gelip gideceğiz ki bizi görsünler."

* * *

Hâlâ Skogås'taydılar. Ama diğer yakasındaydılar. Leo ile Vincent okulun ve çocukken oturdukları evin (bahçesine şarap şişeleri saçılmış, kapıları kapalı, balkonlu, büyük ama boğucu apartmanın) önünden geçmişlerdi.

Leo kamyoneti park etti; gür otlu bayırdan inip futbol sahası ile okulun spor sahasının arasından geçtiler... Soygun-

dan sonra da, ellerinde spor çantalarıyla (içlerinden çıkan hokey sopaları kolayca görülüyordu) buradan geçmişlerdi.

Ormandaki bir patikadan geçerek sarp tepeye çıktılar; Leo son haftalarda buradan defalarca geçip, gölde batırılan şişme botun su yüzeyine çıkıp çıkmadığını kontrol etmişti. Yarımadada yürüdüler, ki burası Leo'nun çocukluğunda çok daha büyüktü... Leo buradan karşı kıyıya yüzerdi; kayaların arasında bitmiş iki cılız çam ağacı hâlâ oradaydı.

"Hâlâ aşağıda."

İki iri kayanın, yan yana dizili bodur ve dikenli çalıların, solup boynunu eğmiş tek tük eğreltiotlarının yanından geçtiler; işte oradaydı, çam ağaçlarının hemen ardındaydı... Karaya çıktıkları, birkaç metrelik, ince kumlu sahil.

Göl sularına bakındılar.

"Evet. Hâlâ orada, en dipte."

Leo elini Vincent'ın omzuna koydu.

"Onun başında durmalıydın. İskelede. Değil mi? Ama bırakıp gittin."

"Ben..."

"Oysa orada durup beklemeni kararlaştırmıştık."

Vincent silkinip ağabeyinin elinden kurtuldu.

"Lanet olsun, ben... polisler geliyordu, sizi uyarmalıydım, ben..."

Leo kardeşini tekrar aynı omzundan tuttu.

"Gayet iyiydin kardeşim."

Ve gülümsedi.

"Karanlıkta tek başınaydın. Bizimle birlikte bu işin içindeydin Vincent. Ve bir karar verdin. Bizim için. Sana güvenmeyi seçmiştim... Haklı olduğumu kanıtladın."

Orman mağrur ve biraz da yorgundu, sular karanlıktı, gölün rengi genellikle ilk kar yağışına birkaç hafta kala böyle olurdu.

"Ama bir dahaki sefere farklı olacak. İkinci hedefimiz bir

zırhlı araç değil... insanlarla dolu bir banka olacak."

"Biliyorum."

"Ve... bu işi yapmak istemiyorsan vazgeçebileceğini bildiğine, gerçekten bildiğine kesinlikle emin olmalıyım. Kararını şimdi söylemelisin. Bir daha bu konuda tek kelime etmem. Felix ile Jasper de etmezler. Bu senin hakkın. Bunu açıklamak da benim görevim."

Vincent yarım ağızla gülümsedi.

"Bu işi yapmak *istiyorum.*"

"Ben ağabeyinim. Senden sorumluyum. Lider benim ve bu işin geri dönüşü yok. Bu son şansın."

"*Biliyorum.* Ve vazgeçmek istemiyorum."

Hafifçe esen rüzgâr, küçük dalgaların üstünde sanki telaşla yüzen beyaz kazlar.

Leo elini kendisinden yedi yaş küçük kardeşinin omzundan boynuna kaydırdı ve ona sarıldı. Yola çıkmışlardı. Birlikte.

"Tamam öyleyse."

Yılankavi orman patikasında yan yana yürüyerek geri dönmeye başladılar; karanlıkta da bu yönde gitmişlerdi.

"Kurşungeçirmez yelek giyeceksin. Kevlar. 2. güvenlik seviyesi. Polislerin kullandığından daha iyidir. Dört kiloluk, dolu bir hafif makineli tüfek taşıyacaksın. Daha iri görüneceksin. Ayaklarında siyah botlar, üstünde mavi tulum, yüzünde maske olacak... Daha uzun boylu ve enli görüneceksin, cılız ergen bacakların da daha kalın görünecek. *Ama yürüyüş tarzın aynı kalacak.*"

Leo durdu ve Vincent'ın da durmasını bekledi.

"On yedi yaşındakiler gibi yürüyorsun. Farkında mısın? Güvenlik görevlileriyle zırhlı araca doğru koştuğunda, karanlıkta arkamızdan yaklaştığında, Jasper dönüp tüfeğini sana doğrultunca... onu durdurdum. Seni doğru dürüst göremesem de tanıdım. Hareketlerinden tanıdım... Sen olduğunu anladım."

Leo tekrar ağır ağır yürümeye başladı; orman patikası genişlemişti... Leo artık daha uzun adımlar atıyordu.

"Bu işi başarabilmemiz için... yetişkin bir adam gibi görünmen gerek. Anlıyor musun kardeşim? O bankadaki insanların, bankoların ardındaki görevlilerin, içeri üç yetişkin erkeğin girdiğini düşünmeleri gerek. Polislerin de birkaç saniyelik kamera kayıtlarında üç yetişkin erkek görmesi gerekiyor. Hareketler dikkat çeker Vincent. Bir insanı hareket tarzından tanıyabilir, hatırlayabilirsin. Hayatımızı banka soymakla geçirmiş profesyonel soyguncular gibi görünmeliyiz. *Bunlar nereden çıktı yahu, kim bunlar, neler yapabilirler?* diye düşünmeleri ve çok ama çok kaygılanmaları gerek. Ama ergen gibi yürürsen hiç kaygılanmazlar."

Patika artık iki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar daralmıştı.

"Gel."

Leo çayıra girip, çimenlere basarak yürümeye başladı.

"Adımlarını sağlam at. Yere tüm *tabanınla* bas. Ayakuçların dosdoğru ileri dönük olsun, bacaklarını da fazla açıp tüm kaldırımı işgal etme."

Leo dönünce, kardeşinin yetişkin gibi yürümeye çalıştığını gördü.

"Güzel. Çok güzel Vincent! Bir de daha ağır olduğunu hayal et; ağır olduğunu ve nereye gittiğini bildiğini hayal et. Ergenler nereye gittiklerini bilmezler."

Durunca kardeşi de durdu. Vincent tam adım atarken duruvermişti; bacakları ayrıktı.

"Nereye gittiğini bilmek ile oraya giderken kaldırımda daha çok yer kaplamaya çalışmak arasında fark var."

"Anladım."

"Ağırlık merkezini de alçaltmalısın. Şöyle."

Leo dizlerini hafifçe kırdı. Vincent onu seyredip taklit etti. Leo kolunu omuzlarına atıp onu biraz aşağı itti.

"Biraz daha aşağı. Boynunu da akbaba gibi uzatma. Bak, penisini... aşağı çevirip beş-on santim alçalt. Bana bak. Anlıyor musun? Bundan sonra ağırlık merkezin penisin Vincent; seni dünyanın merkezine doğru çeken, denge kazandıran şey o. Gövdeni alçalt. Bak böyle. Hissediyor musun?"

Açık arazide yan yana durup, oldukları yerde hafifçe yaylanmaya başladılar.

"Hissediyorum."

"Emin misin?"

"Evet."

Leo, Vincent'ın göğsünü sertçe itti. Kardeşi düşmedi, hatta pek sallanmadı bile.

"Bunu hissettin mi? Dengeni kaybetmedin. Değil mi?"

"Evet."

"Güzel. Son bir şey daha. Sesin."

"Ne olmuş sesime?"

"Ergen gibi konuşamazsın. Sesini kalınlaştırmalısın."

"Nasıl yani?"

"Anahtarlar. Bunu söyle bakayım."

"Ne diyorsun yahu?"

"Bu kelimeyi söyle Vincent. Anahtarlar."

"Anahtarlar."

"Öyle değil. Sesini *kalınlaştır*. Göğsünden, karnından konuş. Sanki... bana emir verirmişsin gibi. Tekrar söyle. Anahtarları ver de."

"Anahtarları ver."

"Bir daha! Daha kalın. Ve daha yüksek."

"Anahtarları ver."

"Bir daha!"

"Anahtarları ver. Anahtarları ver! *Anahtarları ver! Anahtarları...*"

"Kararlı gibi konuşmalısın. Ses perden iyi aslında... artık onu iyi kullan! Tamam mı?"

Çayırdan ayrılıp yokuşu çıkarak kamyonete doğru yürüdüler; dizlerini hafifçe kırmış olan Vincent, sağ adımını her atışında *Anahtarları ver* diyordu.

* * *

Kista'da bir bilgisayarcı. Leo kamyoneti, yine iki yanında inşaat şirketinin logosu bulunan benzer bir kamyonetin yanına park etti. Kapıyı açıp araçtan indi. Ve bekledi. Tüm yolculuk boyunca yolcu koltuğunda sessizce oturmuş Vincent'ın inmesini bekledi.

"Hadisene."

"Eee, bu mu yani?"

"Ne?"

"Artık bu işi mi yapacağız?"

"Hangi işi?"

"Banka soyma işini."

Kamyonetin kapısını açık tutan Leo, henüz inmeye hazır olmayan Vincent'a baktı.

Sonra tekrar kamyonete bindi.

Vincent o soruyu kaygı veya hevesle sormamıştı.

"Vincent?"

"Efendim?"

"Dönel kavşaktaki banka... *tek* bir banka, o kadar. Altı üstü bir egzersiz."

Üzerlerinde benzer tadilatçı giysileriyle, yan yana oturuyorlardı. İçeri girip, oraya önceden gelmiş iki adamla birlikte parke döşemeye hazırdılar.

Bir dünyadan başka bir dünyaya.

"Bir sonrakinde... iki banka birden soyacağız. Aynı anda."

"Bizi bu yüzden mi eğitiyorsun? O son işimiz mi olacak?"

"Ondan sonra da üç banka birden soyacağız Vincent... aynı anda."

Aynı saatte aynı yer, aynı risk.

"Bunu şimdiye kadar kimse yapmadı. Dolayısıyla da kimsenin beklemediği bir şey. Uygun zamanda, kasalarında en çok para olduğu zaman harekete geçeceğiz... dinliyor musun?"

"Aynı anda... üç banka mı?"

"Uygun zamanda üç banka birden soyacağız. On, on beş, belki yirmi milyon kron. *Sonra* da elimizdeki silahları olabildiğince çok paraya okutacağız. *İşte o zaman yeterince paramız olacak.* Banka soymayı bırakacağız. Sadece yeterli paramız olana dek banka soyacağız."

"Son kısmı anlamadım. Silahları kime satacağız ki?"

"Polise."

Bilgisayar dükkânının kapısı açıldı. Felix ile Jasper. Uygun giysiler giymişlerdi. Kamyonete doğru yürüyüp kasanın örtüsünü açtılar ve sabırsızca el kol hareketleri yaptılar.

"İçeridekiler, haydi inin artık!"

Meşe parke paketlerini indirip asfalta bırakmaya başladılar; Leo ile Vincent hâlâ kamyonetten inmeyince Jasper yan cama tık tık vurdu.

"Çıksana... bu iş çok önemli diyen sendin!"

"Birazdan geliyorum."

"Sabah atıp tutuyordun."

"*Birazdan* dedim ya."

Leo dosdoğru ileri bakan kardeşine döndü; Vincent onun söylediklerini düşünüyordu.

"Bu... Ayı Dansı gibi, Vincent."

Kardeşi hep böyle yapardı; edindiği bilgileri sessizce düşünüp analiz ederdi.

"Ayı... Dansı mı?"

"Ayıyla dans etmelisin Vincent. Kazanmak istiyorsan. Ayıya fazla yaklaşmamalısın. Yoksa ölürsün. O senden çok daha iridir. Seni paramparça edebilir. Ama etrafında dans edebilirsin. Ve beklersin. Bir yumruk atarsın. Düzgün vurursan,

dans etmeyi sürdürüp bir daha vurmak için fırsat kollayabilirsin. Banka soymak da... bunun gibidir. Küçük bir ekip, altı üstü birkaç banka soyguncusu, koca polis teşkilatını alt edebilir. Ayıya vurdukça canı yanar, sinirlenir, bocalar. Ayıya asla kendini toparlama fırsatı vermeyeceksin; delirtene kadar durmadan vuracaksın. Buna Ayı Dansı denir Vincent. Yumrukla, şaşırt, ortadan kaybol. Sonra aynı şeyi tekrarla... işte böyle banka soyacağız."

Leo koltuğun altından epey yıpranmış bir plastik torba çıkardı; dolup taşan torbanın saplarından biri kopmuştu.

"Al. Bunları mutlaka okumalısın."

Leo torbanın içindeki kitapları birer birer çıkardı.

Bubi Tuzakları – Askerin El Kitabı. Vincent bu kitapların hiçbirini okumamıştı. *Patlayıcılar A – Molotofkokteyli Yapımı.* Adlarını bile duymamıştı. *Anarşistin Yemek Kitabı.* Çoğu ince kitaplardı. *Evde C-4 İmalatı – "Sağ Kalmanın Formülü".* Bazıları biraz daha kalındı. *Susturucu Yapmak – Resimli El Kitabı.* Hepsi de İngilizceydi. *Patlayıcılar B – Mutfakta Gübreyle Patlayıcı Yapımı.*

Vincent kitapları gelişigüzel karıştırdı; anlamadığı terimlerle dolu yazılara, küçük bombalar yapmanın yolunu gösteren resimlere baktı. Leo ise kamyonetin kapısını açtı.

"Bu haftaki ödevin bu."

Vincent, Leo'nun parke paketi yığınlarına gitmesini seyretti; Leo eğilip paketlerden birini yırtıverecekti sanki... Ama bunun yerine Jasper'i ensesinden tutuverdi ve onunla güreşirmiş gibi yaptı; bazen, bir şeyleri yoluna koymak istediğinde böyle yapardı. Felix de elindeki paketi bırakıp o ikisinin üstüne atladı; Leo veya Jasper'le gerçekten dövüşüp dövüşmediğini anlamak güçtü, belki kendisi bile bilmiyordu.

İki ağabey ve çocukluk arkadaşları.

Vincent kitapları tek saplı torbaya geri koydu. Ve gülümsedi.

Vazgeçmek istemiyordu. Devam etmek istiyordu. Onlarla birlikte.

Bir, iki, üç banka soymak istiyordu.

23

John Broncks iskelenin ucunda, son tahtanın üstünde duruyordu; bir adım daha atarsa göle düşerdi. Çok eskiden, yazları gittiği bir yerdeki bir başka iskeleyi düşündü... Tahtalarda atılan adımların sesini ve annesinin seslenişini, geri gelmelerini söylemesini neredeyse duyabiliyordu. Sağanak yağmurda Sam yarım adım önündeydi; Malaren Gölü'ndeki küçük bir adada, yazlıktan göle doğru koşuyorlardı; yağmur damlaları sanki giderek ısınıyordu... Hafif tuzlu suda sırtüstü yatıp da yüzünde yağmur damlalarını hissetmek öyle hoştu ki.

Çömelip gölün karanlık sularını eliyle karıştırdı; kasım ayında göl soğuktu, John'un hatırladığı o diğer gölden çok daha soğuktu, donma noktasına yakındı herhalde, bir iki ay sonra yüzeyi ince buzla kaplanacaktı.

Buraya ilk gelişinde vakit geceydi. Şimdiyse, gün ışığında, hareketsiz çimenleri ve boyasız soyunma kabinlerini seçebiliyordu.

"John? Buna mı bineceğiz?"

John'un arkasından ayak sesleri geliyordu. Yürüyen kişi ağır olmasa da, ahşap iskele ileri geri sallanıyordu.

"Evet."

"Neden peki?"

Sanna iskeleye bağlanmış sade, alüminyum kayığı gösterdi; kayığın motoru sekiz beygir gücündeydi.

"John?"

"Dedim ya, izler burada son buluyor."

"İyi de bizim burada ne işimiz var?"

"Nereye gittiklerini bulacağız. Karaya indikleri yeri. Şu an nerede olduklarını bulacağız... Bir masada oturup yeni bir soygun planlıyorlardır herhalde. Bunun gibi şeyler işte."

İfadesiz bir yüz. Umursamaz bir yüz. Sanna'nın yüz ifadesi garajdaki gibiydi, John'un sorulara kaçamak yanıtlar verdiği zamanki gibiydi.

Sesi de bir o kadar mekanikti.

"Bunu öğrenmek için Drevikken'de yağmurda, fındıkkabuğu gibi sallanan bir kayıkta oturmamız mı gerekiyor? Hem sen bunu daha önce de birkaç kez yapmadın mı zaten?"

"Onların düşünce tarzını anlamak için yardımına ihtiyacım var."

Kucağında iki su geçirmez yağmurluk taşıyan Sanna kayığa bindi.

Yağmurluklardan birini John'a verdi.

"Buna ihtiyacın olacak... Yağmur iyice şiddetlenecekmiş."

John motor ipini iki kez çekince, sudaki pervane dönmeye başladı; turkuvaz ve mor benzin suya karışmayıp göl yüzeyinde küçücük adalar oluşturdu. İskeleden ayrıldılar ve yaz mevsiminin geride kaldığını itirazsız kabullenip boyunlarını bükmüş yorgun sazların arasından geçerek göle açıldılar.

John'un bacaklarının üstüne serdiği plastik kaplı haritaya bakarak, Kaninholmen ve Myrholmen gibi (isimleri okunaksız yazılmış) küçük adaların yanından geçtiler. John yekeyi sımsıkı tutuyordu; köknar ve çam ağaçlarıyla kaplı kıyıların önünden geçtiler... Arada sırada, gri ve yüksek apartmanların üst katlarını ve eski villaları görüyorlardı (artık sahile o kadar yakın yerler için imar izni verilmiyordu). Sonra Drevikken daralıp koya dönüştü; sık bitki örtüsüyle kaplı sol kıyısı ıssızdı... Burada Flaten Doğa Parkı vardı, binasızdı, dingindi ve kozalaklı ağaçlarla, kışın yaprak döken ağaçlarla kaplıydı; küçük tarım alanları da görülüyordu... Sağ kıyıda ise birçok bina vardı... Oradaki yollar, müstakil evler ve siteler bo-

ğucuydu. Gölün bu kısmı yeterince dardı; gece karanlığında buradan gizlice geçen birileri, iki kıyıyı da net görebilirdi.

"Sen olsan hangi kıyıya inerdin?"

Sanna önce haritayı inceledi, sonra da etrafa bakındı; iki tarafa da baktıktan sonra, binalı kıyıyı gösterdi.

"Şuna."

"Ben de."

John o kıyıya yaklaştı... Kaçan bir suçlu, olabildiğince çok yön değiştirmek ve buralarda bir yerde ortadan kaybolmak isterdi.

"Buralarda su taşıtı hırsızlığı bildirilmemiş... Kontrol ettim."

"Belki de kendilerine ait bir tekne kullandılar."

Sanna haritadaki mavi, yeşil ve sarı bölgelere tekrar baktı; işaretparmağı üç rengin birleştiği sınırdaydı.

"Burada... beş, sekiz, on bir... on beş marina var. En az. Tekneleri varsa, istedikleri herhangi bir yere gitmiş olabilirler."

"Bunlar kaçmakta kullandıkları tekneyi öylece bırakıp gidecek adamlar değil... Tekneyi bir şekilde ortadan kaldırmış olmalılar."

Skrubba Adaları'ndan ilkinin, sonra da diğerlerinin yanından geçtiler (bunlar biraz daha büyük, ama ilki kadar ıssızdı); yüksek apartmanların yakınındaki, küçük ama güzel kumsalları incelediler.

"Öyle soyguncular kaçış araçlarını mutlaka ortadan kaldırır. Tekneleri varsa..."

Merakla yaklaşan martıların tiz çığlıkları sessizliği bir an bozdu.

"...batırmışlardır."

Soluk renkli kuşlar gözden kayboldu; yakınacak başkalarını bulmaya gittiler.

"Körfezler, koylar, iskeleler, plajlar. Göl kıyısındaki herhangi bir yere inmiş olabilirler. Onları bekleyen biri vardı mutlaka... Kaçış aracı getirmiştir."

"Belki de hayır."

John gülümsedi. Düşünce tarzları hâlâ benzerdi. En azından polis olarak.

"Belki de hayır. Daha fazla kaçmalarına gerek yok idiyse. Burası son durakları idiyse. Belki de burası, bu bölge onların semtidir."

John uzun dallarının uçları suya girmiş, boğumlu bir ağacın bulunduğu ufak sahil şeridini başıyla gösterdi.

"Saat yedi sekiz civarıydı. Kıyı karanlıkta görülmez... Her nereye indilerse, orada onları bekleyip ışıkla sinyal veren biri vardı mutlaka."

Yaklaşan kayıktan ürken iki yabantavşanı telaşla koşup kayalığa çıktı.

"Eee... sence ne oldu peki?"

"Bence mi?"

"Hı hı."

"Bak John, *bilirsin* ki ben ancak verilerden yola çıkarak yargıya varırım... Öyle sıkıcı bir insanımdır ki, raporlarımda ancak teknik araştırmalardan elde edilen bulgulara yer veririm."

"Ama ne görüyorsun? Ne düşünüyorsun? Bir... tahminde bulunamaz mısın?"

"*Sen* tahminde bulunabilirsin. Daha doğrusu, bulunmak zorundasın, işin bu... Cinayet mahallinde gördüklerini, ifade alırken duyduklarını yorumlaman gerekir. Ben yorum yapmam. Kanıtları inceleyip gerçeğe ulaşırım; benim işim de bu."

"Peki ya adli tıp teknikeri olarak değil de bir insan olarak fikrini sorsam?"

Sanna ona baktı. John onun bakışlarına karşılık verdi.

"Haydi."

Bir kayıkta oturabilirsin. Veya kıyıya inip kaçabilirsin.

"*Bence...*"

Sanna susup başını iki yana salladı.

"Bunu sevmedim. Tahmin yürütmeyi."

"Bir gölün ortasındayız; söyleyeceklerini benden başka duyan olmayacak."

Sanna iç geçirir gibi oldu.

"*Bence*, zırhlı araca saldırıp soyan o iki adam –bildiğimiz kadarıyla iki soyguncu vardı– daha önce de böyle bir soygun yapıp cezasını çektiler. Bence her hareketleri... ateş etmeleri, kaba kuvvet kullanmaları, kararlılıkları, riske girmeyi göze almaları bunu gösteriyor."

Kıyıya yaklaşmış, kayaların arasına girmişlerdi; John kayığı tekrar gölün ortasına çevirdi.

"Ve... *bence* böyle şeyler mutlaka konuşulur. *Hapishanelerde.* Dört duvar arasında."

Sanna bu kayıkta karşılıklı oturmaya başladıklarından beri ilk kez John'a gerçekten baktı.

"Böyle suçlar işlenir işlenmez, suçluların *yakın çevresinin* haberi olur. En azından tahmin ederler ve bu konuda konuşmak isterler."

Sanna ne demek istediğini John'un bildiğini biliyordu.

"*Hapishanelerde.* Hapsedilmiş insanların yapacak başka pek bir işi yoktur. Değil mi John?"

John'un gerçekten yakınlaştığı çok az kişiden biriydi.

"*Hapishanelerde.* İşlenmiş suçlardan bahsederler. İşlenecek suçlardan da. Özellikle de suç işleyenler başarılı olduysa, sistemi yendilerse, polislerin elinde hiç ipucu yoksa. John, bulunman gereken yer burası değil, konuşman gereken kişi ben değilim. Bunu biliyorsun. Hapishaneye gitmelisin. Onunla konuşmalısın. Ağabeyinle. Çünkü şüphelerimizde haklıysak, karşımızda daha önce de soygun yapmış ve tekrar yapacak kişiler varsa, ağabeyin bu konuda ikimizden de çok şey biliyordur."

"Olmaz."

"Neden?"

"Ondan hiçbir şey öğrenemem."

"En azından denemelisin..."

"*Olmaz.*"

Yüksek apartmanlı Skogås sahili boyunca uzanan bir orman patikasının yanından geçtiler; iki bölge arasındaki fark öyle büyüktü ki... Dingin, güzel ve narin bir dünyanın hemen yanında sürekli hareketli olan, çirkin, acımasız bir dünya yer alıyordu.

"Hiç değişmemişsin John. Hâlâ mahrem şeyler istiyorsun. Başkalarından."

"Sen de... hiç değişmemişsin."

Her gün. Sanna onun başının, göğsünün içinde yaşamıştı; John ne kadar uğraşsa da ondan kurtulamamıştı. Sanna düşüncelerinden çıkmamıştı. On yıldır. Sadece iki sene birlikte olmuş ve bir sene beraber yaşamışlardı, ama o zaman gençtiler... İnsan gençken bir yıl daha uzun gelir.

"Mutlu oldum. Şoka girmiş güvenlik görevlisinin yanından ayrılıp iskeleye indiğimde... Seni görünce. Seni doğru dürüst görmedim aslında, hava karanlıktı, ama... hareketlerinden tanıdım."

John ayrılmalarından sonraki özellikle ilk birkaç yıl içinde başka ilişkiler denemişti, ama birlikte olduğu kadınlar Sanna'yı unutamadığını fark etmişlerdi; rakipleri orada olmayan biriydi, lanet olası bir gölgeydi.

"*Cidden* hiç değişmemişsin John. *Lanet olsun*... Yağmurlu bir gecede beni buralara getirmenin, kahrolası bir kayığa bindirmenin sebebi bu muydu?"

Sanna belden yukarısını hızla çevirince, kucağındaki harita düştü ve kayık sallandı; Sanna göle atlamak istiyordu sanki.

"O konuda konuşmak istemediğimi biliyorsun. Ben o defteri kapattım. John? Bunu biliyorsun! Neyin peşindesin?"

John yine bölünmüştü sanki.

İletişim, akıl yürütme ve analiz konularında usta, sağlıklı düşünebilen, özgüvenli bir adamdı. Ama bir yandan da, in-

sanların birbiriyle nasıl konuştuğu hakkında en ufak bir fikri olmayan küçücük bir çocuktu.

"Her gün... Seni düşünüyorum."

"Ben seni hiç düşünmüyorum."

Terk eden John'du. Üzülen Sanna'ydı. Yeterince üzülünce de... John'u geride bırakmıştı.

John bunu biliyordu, bir yıl sonra onunla temasa geçtiğinde Sanna söylemişti. Bir daha asla onu düşünmeme kararı aldığını söylemişti. Asla. Sanki... John hiç var olmamış gibi hayatına devam edecekti.

Şimdi de aynı şeyi söylüyordu.

Hayatının bir bölümünü kesip almış ve olabildiğince uzağa fırlatmıştı.

"Söyleyeceklerin bu kadar mı John?"

John sessizce oturdu. Yine o diğer kişiye, küçük çocuğa dönüşmüştü.

"Tekrar... iki polis gibi davranamaz mıyız? İki iş arkadaşı gibi? Hatta bu kayık gezintisine çıkmamızı bir suç vakasını çözmek için istemişsin gibi yapsak, olmaz mı?"

John başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Tamam öyleyse..."

Sanna haritayı yerden aldı.

"...onca dedektife ve arama ekibine rağmen, onca kişinin ifadesini almanıza rağmen, soyguncuların kıyıya indiğini gören tek bir tanık bile bulamadığınızı biliyoruz."

Yağmur damlalarının bulanıklaştırdığı, plastik kaplı haritada elini gezdirdi.

"Köpeklere, helikopterlere, yol barikatlarına ve adli tıp teknikerlerine rağmen, soyguncuların bıraktığı tek bir iz bile bulamadığınızı da biliyoruz."

Biraz ileride gölün ucundaki uzun koy vardı (buranın suyu soğuk olurdu); dönme vakti gelmişti... John yekeyi iterek kayığı yavaşça döndürdü.

"Emin olabileceğimiz tek şey, maskeli iki adamın bir zırhlı aracı kaçırıp bir plaja getirdiği ve orada terk ettiği, John. O ıssız yeri seçtiklerini göre buraları iyi biliyor olmalılar. Burayı avuçlarının içi gibi bildikleri *kesin*."

John bu yolculuk boyunca ilk kez Sanna'nın ardına baktı. Kanal genişlemişti; gölün ortasına geri dönmüşlerdi. John hızı artırdı; kırk beş dakika sonra iskelede olacaklardı.

"O bölgeyi araştırıyordun. Oraya geri dönmelisin John... ve araştırmaya devam etmelisin."

24

Anneli kiralık arabayı otobanın biraz ötesindeki, ağır asma kilitli bariyerin önüne park etmişti. Volvo 240. Kırmızı. Bu modeli ve rengi bilerek seçmişlerdi. İsveç'te en çok kullanılan arabaydı bu. Leo eşyalarını apartman dairesinden müstakil eve taşıyacak kamyonu kiralarken, bu arabayı da kiralamıştı.

Anneli arabanın fazla gevşek olan el frenini biraz fazla sert çekti; yokuşa park etmişti, ne olur ne olmazdı.

Mutfak dolaplarındaki her şeyi kolilere koymuş, üst üste yığılı karton kutuların arasından geçerek odadan odaya gitmişti. Taşınma işi beklediği gibi olmamıştı. Ama Leo söz vermişti. Sadece bir yıl demişti. Ondan sonra rahat olacaklardı. Anneli o zaman *istediği* eve sahip olabilecekti, nereden isterse, fiyatı ne olursa olsun. Anneli iki kez Leo'dan habersizce otobüs ve trene binip Saltsjöbaden'e gitmiş ve büyük bahçeli, devasa müstakil evlerin arasında tek başına gezinmişti; bazen feribota binip ters yönde giderek başka devasa müstakil evlere baktığı da oluyordu, ki bunların her birinde apartman dairesindeki koliler kadar oda vardı; öyle bir evde oturmaya başladıklarında, Sebastian'ın onunla daha çok zaman geçirmek isteyeceğini biliyordu.

Yağmurluğunu giydikten, lastik botlarını da çekip paçalarını içeri tıkıştırdıktan sonra sağ eline mantar sepetini alarak arabadan inip yosunlarla ıslak yapraklara basa basa yürümeye başladı. Leo'nun ona kardeşleriyle konuşurcasına talimat vermesinden çok hoşlanmıştı; talimatlarını harfiyen uygulamak için onu can kulağıyla dinlemiş ve söylediklerini ezberlemeye çalışmıştı. Daha önce hiç mantar toplamamıştı. Eğilip mantar aradı... Kahverengi bir tane görünce *Karl-Johan,* diye düşündü. *İsme bak.* Mantar *toplamak* da tuhaf geliyordu. Anneli bunu zevk için yapanları anlamıyordu. Marketten almak varken.

Bir tane daha gördü, sarı bir horozmantarı.

Birden havlama sesi duydu.

Bir köpek. Belki birden fazla. Civarda. Anneli yalnız değildi.

Bazısı beyaz, bazısı neredeyse siyah olan birkaç mantar topladı... Leo inandırıcı görünmek için sepetin dibini doldurması gerektiğini defalarca söylemişti.

Anneli mantar ve böğürtlen sevmediği gibi ormanlardan da hazzetmezdi. Ormanlar fazla ıssız ve loş olur, tuhaf tuhaf seslerle dolu olurdu.

Yine havlamalar. Bu kez daha yakından gelmişti. İri bir köpekti, Alman çoban köpeği olabilirdi.

"Günün nasıl geçiyor?"

"Bisiklet sürdüm."

"Bu yağmurda mı?"

"Çok yağmıyor. Burada."

Anneli kendini böyle hissettiğinde bazen Sebastian'ı arardı; her seferinde rahatlardı.

"Burada biraz yağıyor."

"Hı hı."

"Ormandayım. İrili ufaklı mantarlar topluyorum. Ve canımın içini düşünüyorum."

"Anladım. Gitmem gerek."

“Ama...”

“Babam ayakkabılarını giydi. Kapatıyorum.”

“Seni kucaklayıp bol bol öpüyorum; görüşürüz...”

Elektronik sessizlik. En kötüsü buydu.

“...yakında.”

Sebastian’ın telefonu kapatması kötü hissettirdi. Anneli hâlâ yapayalnızdı, orman da hâlâ loştu, çürük meyve ve toprak kokan uçsuz bucaksız bir ahşap tabuttu.

Birden fazla köpek vardı. Anneli şimdi ikisinin de sesini duyuyordu. Havlayarak birilerini uyarıyorlardı.

Çakıltaşlı, geniş araziye farkında olmadan yaklaşmıştı... Ağaçlar seyrelmişti. Orası daha ferah ve aydınlıktı. Anneli’nin hedefi orasıydı. Elinde sepetle yürümesinin, mantar toplamaya çıkmış gibi yapmasının sebebi boş cephaneliğe gitmekti.

Ama orada hareket eden bir şey vardı. Anneli yeşil kıyafetli adamların hareket ettiğini ağaçlarla iri çalıların arasından görür gibi oldu ve insan sesleri duydu.

Çukuru keşfetmişlerdi.

Leo haftalardır geceleri, Anneli’nin uyuduğunu sandığı zamanlarda ter içinde, gözüne uyku girmeden yatmakta ve kaygılanmakta haklıydı.

Leo’nun korktuğu başına gelmişti.

Anneli geri dönüp hızla birkaç adım attı; Leo’ya söylemeliydi, Leo durumu öğrenmeliydi. Koşmaya başladı, ama birden durdu. Hiçbir şey bilmiyordu ki. Leo, Jasper, Felix ve Vincent’ın zemininde patlayıcıyla delik açarak girip içindeki silahları çaldıkları binanın etrafında köpekli insanların dolandığını biliyordu o kadar. Tek bildiği buydu. Leo tıpkı kardeşleri gibi ona da talimatlar vermişti; Anneli’nin bir görevi vardı, o da bu işin içindeydi.

Dönüp tekrar binaya doğru, ağır adımlarla yürümeye başladı.

Havlayan sivri dişli köpeklerin salyası akıyordu. Anneli beş

yaşındayken sol yanağını ısıran boksör cinsi köpeği hatırladı; sahibi köpeğin sadece oyun oynadığını söylemişti. Anneli artık iri köpek gördü mü sokağın karşı tarafına geçiyordu. Korktuğunu köpeklerin sezdiğini, o yüzden de iyice üstüne geldiklerini biliyordu.

Şimdi onları görüyordu.

Giderek seyrelen ağaçların arasından görüyordu. İki veya üç köpek. Ve yeşil giysili beş... altı... yedi adam. Anneli yürümeyi sürdürürse, çakıltaşlı arazide yürürse, köpekler onun korktuğunu anlayacaktı. Ama başka seçeneği yoktu. Çukur ve tünel kazıldığı, cephaneliğin boşaltıldığı keşfedildiyse, Leo bunu öğrenmeliydi.

Çakıltaşlı arazinin kenarındaki gür yapraklı ağaç. Anneli onun dallarının arasından yürürken, bir başka giysi daha giymiş gibi oldu; dalların ortasında durup bakınca, beton cephaneliği kolayca gördü.

Kapının hâlâ kapalı olduğundan emindi.

Kapı hâlâ kapalıydı!

Anneli tam geldiği gibi usulca gidecekken, ayağı kaydı. Yavaşça. Çamurda kayarak, yosunları çakıllardan, ormanı askeri binadan ayıran hendeğin içine girdi. Lastik botlarının taşlara sürtünen tabanları gıcırdıyordu.

Köpekler heyecanlandı. Tasmalarını çekiştirdiler.

Anneli'yi duymuşlardı.

Anneli hendekten çıkmak üzereyken tekrar kaydı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yedi değil... sekiz kişiydiler. Üniformalıydılar, başlarında da Aİ yazan beyaz miğferler vardı. Köpekler Alman çoban köpeğiydi (Anneli doğru tahmin etmişti); onun her hareketini izliyorlardı.

"Onları... sıkı tutuyorsunuz, değil mi?"

"Burası askeri bölge."

"Köpeklerden biraz korkarım da..."

Askerlerin komutanı gibi görünen, uzun boylu, kırçıl bıyığının uçları kıvrık adam en öndeki köpeğe döndü; köpek delici bakışlı, küçük gözlerini Anneli'den ayırmıyordu.

"*Gel* Caliber. *Otur*."

Adam kahverengi, deri omuz kılıfında tabanca taşıyordu; dostane görünüyordu.

"Ona... selam verirseniz sakinleşebilir."

Anneli... cephaneliğe gitmelisin.

"Elinizi burnuna uzatırsanız."

Leo öyle demişti. Anneli'nin bunu yapmasını istiyordu.

"Bırakın sizi koklasın."

Anneli... kapının önüne git. Çukur orada. Hâlâ dolu olup olmadığını, göçmeye başlayıp başlamadığını öğrenmek istiyorum.

"Görüyorsunuz ya... ona iyi davranırsanız o da size iyi davranır."

Adam ilk kez gülümsedi. Anneli adamın miğferine göz attı. Aİ. Askeri İnzibat. Sonra adamın siyah botlarının yanındaki köpeğe bakınca, bu hayvanın korku çeşitlerini ayırt edip edemediğini merak etti; Anneli şu an hem içgüdüsel hem de zihinsel olarak korkuyordu. Hem ağzı açık köpeklerden hem de sadece birkaç metre ötedeki beton binanın içinin boş olduğunun keşfedilmesinden korkuyordu.

"Ben... kestirmeden gitmek için bu araziden geçsem olur mu? Diğer tarafa geçsem?"

"Maalesef olmaz. Burada eğitim yapıyoruz. Gitmenizi rica edeceğim."

"Kusura bakmayın, bilmiyordum..."

"Aşağıda girilmez tabelası var."

"Ben... görmedim. Ormandan geçtim, arabamı şeye park ettim..."

"Burada ne işiniz var peki?"

Adam fark etti. Yeşil üniformalı adamların sekizi de fark etti. Anneli'nin tereddüt ettiğini.

"Ben..."

Sepet. Anneli onu yere koymuştu; yerden aldı.

"Mantar."

Adam gözlerini indirip, huş ağacı kabuklarıyla kaplı yere baktı.

"Çok toplamamışsınız."

"Evet, ben..."

"Ama şu... siyah trompet mantarı. Ender rastlanır. Nerede buldunuz?"

Anneli huzursuzca, yapmacık bir şekilde güldü; yine de sesinin en azından biraz daha sakin çıktığını umdu.

"Böyle sırları vermemek gerekir. Değil mi? Gerçi buralarda pek mantar yok; yağmur yüzünden herhalde."

"Burada kalamazsınız."

Bu kez Anneli gülümsedi. Başını hafifçe yana eğerek.

"Şu araziden geçiversem olmaz mı? Olmaz mı efendim? Kestirmeden gitsem?"

Adam ona baktı. Anneli tam işe yarayabileceğini düşündüğü şekilde gülümsemeyi sürdürdü.

"Elbette. Geçebilirsiniz."

Anneli'nin etrafını sardılar; gözlerini üstünden ayırmadılar... cephaneliğin yanında durup döndüğünde bile.

"Bu nedir? Bu küçük bina. Köpek kulübesi mi?"

Binaya bakmak istercesine yaklaştı.

"Hayır."

"Hayır mı? O halde bir..."

"Seferberlik deposu."

Kapı birkaç metre ötedeydi. İşte burasıydı. En azından Anneli öyle tahmin etti. Daha geçenlerde çukur açılmış noktada duruyordu. Biraz daha ilerlese gri duvarlara dokunabilirdi; o duvarların içi boştu, o bina boş bir kabuktu, Leo öyle demişti, boş bir beton kabuk.

"Seferberlik deposu mu?"

Sağ ayak. Anneli sağ ayağını taşlı toprağa biraz daha bastırdı.

"Savaş çıkarsa. Askerler buradan mühimmat alabilir."

Toprak delikli veya yumuşak değildi. Açıp ardından doldurdukları çukur görülmüyor, hissedilmiyordu.

Anneli tekrar yürümeye başladı. Onu seyrediyorlardı.

Delici bakışlarını sırtında hissediyordu.

Başarmıştı. Salya akıtan köpeklere karşın, sızlayan göğsüne ve yağmurluğunun altında sırtından akan tere karşın başarmıştı.

"Bir saniye."

Öyle yaklaşmıştı ki. Ama adam arkasından seslenmiş; sesini yükseltmişti.

"Bir saniye!"

Anneli tereddüt etti. Durdu. Gözlerini kapadı.

Lastik botlar, kalın yağmurluk ve siyah trompet mantarları.

Anneli artık buydu... Ormanda gezinen, buraya gelmeyi seven bir kadındı.

"Evet?"

"Mantar topladığınızı mı söylemiştiniz?"

"Hı hı. Yani arıyorum, ama pek bulamadım."

Anneli başını yana eğmişti. Karşısındaki adamın ciddi yüzüne bakıyordu.

Biliyor.

"Peki... zehirli olmadıklarına emin misiniz?"

Biliyorlar.

"Zehirli mi?"

Baştan beri biliyorlardı.

"Sarılı kahverengili, ortası ince olanlar. Onları aramalısınız."

"Eee... şeyi mi diyorsunuz..."

"Sarıayak. Ama zehirli örümcek mantarıyla karıştırmayın. Çoğu insan ikisini karıştırır."

Adam gülümsedi.

"Dikkatli olmalısınız."

Bu kez adamın gülümsemesi içtendi. Anneli'yi geri çağırmamıştı. Çukur veya soyulmuş cephanelik hakkında soru sormamıştı.

Anneli bir an duraksadıktan sonra başıyla onayladı ve hafifçe el salladı; taşlı arazide yürürken, askerlerin giderek geride kaldığını görmek için sürekli dönüp arkasına bakmak istedi... Ama bunu yapmadı.

Ormanda köklerin ve kayaların üstünden sıçrayarak koştu; Tumba'ya giderken kiralık arabasını daha önce hayal bile etmediği kadar hızlı sürdü. Cephaneliğin sadece birkaç adım ötesinde durmuştu. *Leo, ayağımla bastım, çukur çökmemiş, içi hâlâ sımsıkı dolu.* Dehşete kapılmıştı. *Yanlarına gittim. Onlarla konuştum. Yanlarında hakiki askeri inzibat köpekleri vardı Leo, o köpeklerin en irileri olan Alman çoban köpekleri vardı.* Topladığı mantarları görsünler diye sepetini eğik tutmuştu. *Sekiz askeri inzibatın karşısında durdum; bana baktılar, ama yalan söylediğimi anlamadılar.*

Anneli kendi kendine kahkahayı bastı. Kendini öyle iyi hissediyordu ki. Ormanda dolanırken iki ayrı şeyden korkmuştu; köpeklerin o iki korkusunu sezmesinden de korkmuştu. Şimdiyse son birkaç haftadır her gün kapıldığı üçüncü bir korkuyu, çok daha büyük bir korkuyu fark ediyor ve kahkaha atarak ondan kurtuluyordu. Sevdiği adama ne olacağını bilememenin, onun kaderi üstünde kontrol sahibi olamamanın verdiği korkuydu bu; ancak onun yanında olmakla geçirilebilecek bir korkuydu. Anneli şimdi onun yanındaydı. Artık Anneli de işin içindeydi. Başka kimsenin başaramayacağı bir görevin üstesinden, onlardan hiçbirinin hayal bile edemeyeceği kadar iyi gelmişti.

Mavi Ev'in önünden geçince sinyal verip ters yöne saptı ve asfaltla, dikenli tellerle çevrili yeni evlerinin, yol ile endüstriyel tarz garajın arasında sıkışıp kalmış evlerinin bahçe ka-

pısından geçti. Burada sadece bir yıl kalacaklardı. Anneli o kadar süre dayanmayı başarabilirdi, tıpkı ormandaki görevini başardığı gibi.

Ön kapının önünde bir kamyonet duruyordu; kasası açık ve boştu. Bütün koliler içeri taşınmıştı. Anneli evde her zamanki gibi Felix, Vincent ve Jasper'in de olduğunu umdu; böylece yaptıklarını Leo'ya anlatırken onlar da duyacaktı.

Anneli arabayı evin birkaç metre önüne park etti; zemin kattaki bütün pencereleri, pencerelerin ardında yığılı kolileri görebiliyordu. Kilitli olmayan ön kapıyı açarken, Leo'nun bahçedeki diğer binadan, dev garajdan çıktığını gördü; ona doğru yürüdü... az kalsın ona çarpacaktı.

"Leo..."

Leo'ya ulaşmadan çok önce konuşmaya başlamıştı.

"...döndüm!"

Keşke burada olsalardı. Diğerleri.

"Bundan sonra..."

Keşke duysalardı. Felix, Vincent, Jasper. Anneli'nin söylediklerini.

"...senin hırsız kraliçenim!"

Leo'ya sarılıp yanağından, dudağından öptü.

"Orada insanlar vardı."

"İnsanlar mı?"

"Askeri inzibat. Sekiz kişiydiler. Köpekleri de vardı."

Anneli niye fısıldadığını bilmiyordu.

"Ama talim yapıyorlarmış o kadar. Aynen söylediğin gibi yaptım."

Leo'nun yüz ifadesi. Değişti.

"Ne... ne yaptın?"

"Kapının önündeki taşlı toprağı kontrol ettim. Ayağımla kontrol ettim. Ben..."

Ama olması gereken şekilde değişmemişti. İçsel bir değişiklik olmuştu.

"Ne diyorsun yahu?"

"Hı hı. Hiç şüphelenmediler."

Bu yüz ifadesi Leo'nun içine kapandığını, Anneli'nin onun aklından geçenleri bilemeyeceğini gösteriyordu.

"Yani orada –cephaneliğin bir metre önünde– eğitimli köpekleri olan sekiz askeri inzibatın karşısında durup ayağını çukura sürttün, öyle mi?"

Anneli onu tekrar öptü; kendisiyle gurur duyuyordu.

"Evet ve onlar..."

Leo dönüp etrafa bakındı. Yandaki eve (Anneli'nin başta taşınacaklarını sandığı eve), yola ve şeritlerden birinde duran, trafiği engelleyen arabaya baktı.

"Askeri inzibat."

Hol loştu. Tavandan sarkan tek bir ampulle aydınlanıyordu; Leo çarpınca ampul ileri geri sallandı.

"Onlar senin fark etmeyeceğin şeylere dikkat etmek üzere eğitilir. Karşılarında durup... toprağı ayağınla, çişini gizleyen kedi gibi eşelemişsin!"

Rahatsız edici, parlak bir ışık.

"Leo, ben ne dediysen onu..."

"Adını biliyorlar mı? Adını söyledin mi?"

"Hayır, ben..."

"Arabayı gördüler mi?"

"Ben..."

"Arabayı gördülerse bizi bulabilirler!"

Leo genellikle öfkesini gizlemeye, sakin olmaya, kontrolünü kaybetmemeye özen gösterirdi.

Anneli şimdi karşısında duran Leo'yu tanımıyordu.

"Hayır, bir şeyden şüphelenmediler."

"Emin misin?"

"Eminim Leo."

Bu Leo'yu daha önce de gördüğü olmuştu. Ama Leo ancak başka erkeklerin karşısında... kendisine meydan okunduğun-

da böyle olurdu. Normalde bu hali Anneli'nin hoşuna gider, kendini güvende hissetmesini sağlardı.

"Cephaneliğin boş olduğunu anlarlarsa seni bulup sorguya çekerler. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Anneli'nin bildiği kadarıyla Leo daha önce ne ona ne kardeşlerine ne de yakın çevresinden başka birine böyle davranmıştı.

"Şişko bir polis, piçin teki karşında oturup seni sorguya çekecek; söylediğin her sözü aleyhinde kullanmaya çalışacak... istediğini elde edene kadar seni sıkıştıracak. Bunun altından kalkabilir misin? Kalkabilir misin... *hırsız kraliçem*?"

"Senin neyin var? Yeter ama!"

"Şu an benimle başa çıkamıyorsan... Polislerle hiç başa çıkamazsın."

İçerisi sıkış tıkış. Üst üste ve yan yana yığılı koliler, sandalyeler, masalar, lambalar, kitaplıklar.

"Seni asla ele vermem."

Leo onu elinden tutup duvara yaslandı; duvar dibinden gitmek daha kolaydı... iki koliyi yana ittiler mi mutfağa ulaşırlardı.

"Sorguda. Sorarlarsa. Leo... bana bak... bunu biliyorsun, değil mi? Sana *asla* ihanet etmem."

"Eh, sorguya filan çekilmeyeceksin. Rolünü iyi oynarsan."

Leo iki koliyle kahve makinesini yana itip, buzdolabına doğru dar bir yol açtı. Buzdolabını açtı.

"Artık iki hayatın var Anneli. Biri açık, biri gizli."

Buzdolabının içi soğuk ve boştu... bir buz kalıbı ve bir şişe vardı, o kadar.

"Altı hafta önce inşaat şirketim vardı. Felix, Vincent ve Jasper çalışanlarımdı. Sen de sevdiğim kadınsın, nişanlımsın, kız arkadaşımsın."

Leo ocağın üstündeki koliden buz kovası çıkardı.

"Altı hafta önce."

Kovanın altındaki havluyu da çıkardı.

"Sonra silah çaldık."

Buz kalıbını parçalayıp, buzları kovaya koydu.

"Sonra da zırhlı bir araç kaçırdık."

Buzdolabını açıp içeride kalan tek şeyi, üst raftaki şişeyi çıkardı.

"Bizi arıyorlar Anneli; bunun farkında mısın... gerçekten farkında mısın? Her şey değişti. Polis bizi arıyor... gerçekten."

Şişenin boynuyla gövdesinin birleştiği kısmı beyaz havluyla sardı.

"Her şey değişti... Değişmeyi de sürdürecek. Bu daha başlangıç; işler epey kötüleşecek, bunu biliyorsun. Her şeyi biliyorsun... Çünkü sana güveniyorum."

Buz kovasına konmuş, beyaz havluyla sarılı, iri tıpalı, zarif etiketli, güzel bir şişe.

"Asla ama *asla* iz bırakmamalısın. Asla kimseye görünmemelisin. Hiçbir şey bilmiyorlar; ellerinde ipucu yok. Sadece bırakmayı *seçtiğim* izler var; öyle de olmalı. Biz sabıkası olmayan beş suçluyuz... Bizim gibisini daha önce hiç görmediler. Ciddi suçlar işleyen, deneyimli gibi davranan, ama polis kayıtlarında yer almayan suçlularız. Onların en büyük kâbusuyuz... biz yokuz!"

Leo, Anneli'yi tekrar, ama bu kez daha hafifçe tutup kendine çekti.

"İki hayat, Anneli. Biri komşularımızın görmesi gereken hayat. Diğeri de gerçek hayatımız... Gazetelerde bahsedilecek banka soyguncularının hayatı."

Boş mutfak dolaplarından birinde iki kadeh, iki şampanya kadehi duruyordu; bunlar yeniydi... Daha önce hiç böyle kadehleri olmamıştı. Leo onları lavaboya, yan yana koyup şişenin tıpasını çıkardı ve zarif kadehlere şampanya koydu; tıpa çıkarken filmlerdeki gibi patlamış, şampanya biraz köpürmüştü.

"Yeni evimizin şerefine, Anneli."

Kardeşlerini evlerine gönderdi, çünkü onları burada istemediğimi biliyor.

Buzdolabına bir şişe Dom Pérignon koydu, çünkü birlikte kadeh kaldırınca, sarı elma gibi kokan bu köpüklü şampanyadan içince yakınlaşacağımızı düşünüyor.

"Şerefe."

Anneli kadehini kaldırdı, Leo'ya baktı ve şampanya içti. Şampanyanın tadı çok değişikti. Sanki Anneli'nin boğazından değil üstünden, teninden akıyordu. Tuhaftı. Anneli kiralık arabada kendi kendine gülmüştü, çünkü neden korktuğunu anlamıştı... ait olmamaktan korkuyordu. Ormandan geldiğinde, kendini ekibin parçası gibi hissediyordu... Ama şimdi Leo onu bu histen mahrum bırakmıştı. Anneli artık ne kadar gülümserse gülümsesin o hissi duyamazdı.

25

Sanna cilalı ahşap zeminde yalınayak yürümeyi severdi. John'a çıplak uyumayı ve dişlerini çıplak fırçalamayı öğreten, kemikli ve solgun bedeninin çıplak olmaya izni olduğunu öğreten oydu. O zamanlar eski bir mutfak masaları vardı. John şimdi tam da bir zamanlar oturduğu yerde ayakta duruyordu; o ilk sabah, John utancından susarken, Sanna onun karşısında oturmuştu. Birbirlerine bakmamak için havadan sudan konuşmuşlardı, sonra da birden Sanna ayaklarıyla John'un ayaklarına dokunmuştu. Dün geceki yakınlıklarının ve birbirlerine duydukları güvenin geri gelmesi için bu kadarı yetmişti, lanet olası birkaç ayak dokunuşu yetmişti. Oysa John kimsenin karşısında çıplak duramayacağını çok uzun zaman boyunca düşünmüştü.

John Broncks siyah çaya beyaz süt kattı.

O konuda konuşmak istemediğimi biliyorsun. Ben... o defteri kapattım. John? Bunu biliyorsun!

Boş fincanı lavaboya bırakıp giyinen John, Stockholm'de, Södermalm'ın batı yakasında bulunan bir artı bir dairesinden avluya çıktı. Avluda yürürken, bu kasım sabahında havanın ılık olduğunu düşündü; sanki sonbaharla kış uykuya yatmışlardı ve yaz sonu bir süreliğine geri gelmişti. Avluyu geçip Högalid Sokağı'na çıktı ve yüzyıl başında inşa edilmiş binayla çift kuleli dev kiliseye doğru yürüdü (kuleler kilise kapısının birer yanında muhafız gibi duruyordu). Büyük, ağır, gölgeli kilise çanı saat başı dört kez, boğuk sesle çalardı; John ilk birkaç sene o sesten rahatsız olmuştu... Ama artık çanın hâlâ orada olup olmadığını, hâlâ çalıp çalmadığını bile bilmiyordu. Hep açık olan bir pencerenin önünden geçti, Stockholm Radyosu'nda yerel trafik haberlerinin bangır bangır okunduğunu duydu, aslında fırın olan bir kafeye girdi; içeride taze ekmek kokusu ve iki küçük masa vardı... Ekmek satarken aryalar söyleyen bir İtalyan olan fırıncı, John'un kepek ekmekli ve domatessiz sandviç sevdiğini bilirdi.

Bir bardak çay daha.

İki yıl sonra bir gün John dolabı açıp, içinde Sanna'ya ait ne varsa boşaltmıştı; bir insanın başka birinin yanına taşınırken, birinin *hayatına* taşınırken parça parça getirdiği şeyleri, kokusuz duş jeli ve diş macunu, *İkinci Cins* kitabı ve *Purple Rain* albümü gibi şeyleri bir torbaya doldurmuştu. O büyük, sarı Ikea torbasını hole, kilimin üstüne bırakmış ve Sanna'ya gitmesini söylemişti; neye uğradığını şaşıran Sanna meseleyi anlamaya çalışırken, John gelip burada oturmuştu... Evinden bir sokak ötede oturup bol bol bitki çayı içerek, Sanna'nın gitmesini beklemişti.

John bir bardak portakal suyu ve büyük tepsideki, biraz kuru görünen ufak çöreklerden birini aldı.

Her gün seni düşünüyorum.

Sanna'ya gitmesini söylemişti. Onun fazla yakınlaştığına karar vermişti; o an tüm güç kendisindeydi. Ama böyle bir gücün, dikkatli ve düzgün kullanılmazsa, elde tutulmazsa on yıl sonra bir alüminyum kayıkta geri alınacağını anlamamıştı... Şimdi Sanna o güce sahip olduğunu biliyordu, John ise kendini bomboş hissediyordu.

Ben seni hiç düşünmüyorum.

Sanna teknik protokol yazarcasına, Drevikken kıyılarında ayak basılabilecek yerleri incelercesine soğuk konuşmuştu.

Kahve ve portakal suyu içip koca bir sandviç ve hatta o kuru, yuvarlak çöreği yemesine karşın, John hâlâ açtı; parmak ucunu tabağında gezdirip son kırıntıları topladı.

Drevikken kıyıları.

Aklı oraya gidip duruyordu. *O bölgeyi araştırıyordun.* Sanna'nın sesi, çok kısa bir süre için mekanik olmaktan çıkmıştı. *Oraya geri dönmelisin... ve araştırmaya devam etmelisin.* Orayı biliyorlardı mutlaka; daha önce de defalarca gitmişlerdi.

John beyaz önlüklü fırıncıya başıyla veda edip ağır adımlarla Langholm Sokağı'na çıktı; arabalar vızır vızır geçiyor, insanlar işe gidiyordu. Vasterbron Köprüsü'nün ayağına varınca, dün geceki yağmurdan kalma su birikintilerinin arasından sıçraya sıçraya geçip köprüye çıktı; buranın manzarası eşsizdi. Başkent öyle güzel görünüyordu ki. John köprü korkuluğundan bir adım geri çekildi; böyle yüksek yerlerdeyken kendini aşağı atıvermekten korkardı hep.

Cafer. Ve Geyidön.

Onlara yardım eden birileri vardı.

O iskelede, köpeklerin onların kokusunu kaybettiği yerde, onları kayıkla bekleyen biri vardı mutlaka. Biri karanlıkta onları o iskeleden alıp götürmüş olmalıydı.

Köprünün diğer tarafındaki, Kungsholmen Adası'na ve geniş araziye bakan taraftaki korkuluk daha yüksekti; John o korkuluğa gitti... Oranın manzarası güzel değildi.

Muhtemelen onlara birden fazla kişi yardım etmişti.

Biri onları arabayla Farsta'ya götürmüştü. Çalıntı araç ihbarı yapılmamış, terk edilmiş araç bulunmamıştı; oysa kılık değiştirerek ve tekerlekli sandalyeyle soygun yapacak hiç kimse soyacağı yere metro veya otobüsle gitmezdi.

John taş merdivenden Ralambshovs Parkı'na inip, kaykay sahasıyla *bocce* sahalarının ve koşu yapan insanların yanından geçip, işlek sokağın diğer tarafındaki pahalı, deniz manzaralı binaların dibinden yürüyerek Kronoberg bölgesine girdi; burası İsveç polisinin çalışma merkeziydi.

Dört veya beş kişiler. Bir ekip. Her ekibin başında deneyimli bir lider olur. İnsanlar durup dururken banka soymaya başlamaz; her insan, eylemlerinin toplamıdır. Cafer ile Geyidön... siz kimsiniz? Sabıka kayıtlarımızda yer alan gerçek isimleriniz ne? Hangi suçlarınızı belgeledik? Kokunuzun kaybolduğu yerle, sırra kadem basmak için seçtiğiniz o sahil ve iskeleyle aranızda nasıl bir bağlantı var?

* * *

Elinde fincanla duran Leo kirli mutfak penceresinden dışarıya, söken şafağa bakıyordu. İçinde kötü bir his vardı; yağmur ısrarla yağıyordu... Leo, denizliğe düşen yağmur damlalarının monoton sesine alışmıştı. Yerde taşınma kolileri, tavanda çıplak ampuller vardı. Leo pencereyi ardına kadar açınca, aylarca boş kalmış eve temiz hava girdi; ev lağım gibi kokuyordu... yeni sahibinin tuvaleti, duşu, lavabolarını kullanmasını bekliyordu.

Leo bir karton kutunun üstünde duran iki şampanya kadehini lavaboya koydu.

Anneli mutlu görünmemişti. Ama Leo'nun seçme şansı yoktu.

Yandaki koli yığınının tepesinde üç çizim duruyordu.

Leo en üsttekini alıp inceledi. *Taşıma bandı. Drenaj pompası. Künk.* Leo üçünü de bizzat tasarlayıp çizmişti ve nasıl çalıştıklarını biliyordu; bu üçü sayesinde evi Kafatası Mağarası'na dönüştüreceğini biliyordu.

Gerekli planları yapıyorum ve kontrolün bende olduğunu biliyorum.

Çizimi elinde tutarak mutfaktan hole, holden kolisiz tek odaya, o odadan da soldaki ek odaya, bu evde daha önce kalanların ofis olarak kullandığı yere geçti.

Öyle iyi bir plan yapmalıyım ki, kimse bana ulaşamamalı.

Eskiden, okula giderken, yeni parkmetreler görünce arkalarını keski ve çekiçle gevşetir ve her gün, ortalıkta kimse yokken, içlerindeki bütün bozuklukları alırdı. Veya son derste kalemini açar gibi yaparak çaktırmadan pencereyi aralar ve çıkışta eve koşup saatinin alarmını gece yarısına ayarlardı... Gece yarısı Felix'i kaldırırdı, birlikte okula giderlerdi ve Felix dışarıda, elinde siyah çöp torbasıyla, mahmurlukla beklerken Leo açık pencereden sınıfa girip öğretmenin el becerisi dersi için getirdiği maketleri... İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan Airfax uçakların ve *American Graffiti* filmindeki arabaların Revell maketlerini çalardı.

Her seferinde çok bariz olan şeyi ancak sonradan fark etmişti. İnsanların ummadığı şeyleri yapıyordu. Çaktırmadan kendini geliştiriyordu.

Kurallarını da geliştiriyor, ama onlara bağlı kalıyordu.

Bir parkmetredeki on beş sentlik bozukluklar veya bir sınıftaki maketler. Her seferinde Leo aslında kendi dünyasını, dışarıdan fark edilmeyen dünyasını kontrol etmişti. Babası gibi olmamaya, onun gibi gürültü yapıp, fark edilip yakalanmamaya karar vermişti; tıpkı babası gibi o da kendi kurallarına göre yaşayacaktı, ama bunu herkesten gizleyecekti.

* * *

John Broncks, Kronoberg Emniyet Müdürlüğü'ne hep Bergs Sokağı'ndan girerdi. Her sabah küçük İtalyan fırınından çıkıp Vasterbron Köprüsü'nü geçerek buraya gelirdi; otobüs veya metro kullanmadan, yirmi dakikalık huzurlu bir yürüyüş yapıp düşüncelere dalardı. Üniformasını çıkarıp sivil kıyafet giymeye başladığı günden beri aynı ofisi kullanmıştı; artık olay mahalline ilk gelen, tabancasını çeken polis değildi o... sonradan gelen ve ipuçlarından –tehditkâr seslerin yankılarından, kaçmak üzere olan birinin hareketlerinden– yola çıkarak neler olduğunu anlayan, şiddetin haritasını yavaş yavaş çıkaran polisti.

Klasörü açıp tanıkların ifadelerine, arama raporlarına, uzman görüşlerine göz attı. Kahverengi zarf en sondaydı... Zarfta zırhlı araç koltuğundaki cam kırıklarının ve araç kapısındaki kurşun deliklerinin büyütülmüş fotoğrafları vardı. John fotoğrafları evirip çevirdi, onlara yakından ve uzaktan baktı; sonunda pes edip onları bilgisayar klavyesinin üstünden aldı ve Rasyonel Bildirim Rutini (RNR) adlı dosyayı açtı. Sanna'nın tavsiyesine uyarak, Cafer ile Geyidön'ün en son görüldüğü yeri araştırıyordu; Sköndal'daki o metruk plajla bağlantılı birilerini, tüm fiziksel kanıtları ortadan kaldıran ama davranışlarının belirgin izlerini bırakan, aşırı şiddet kullanan birilerini arıyordu.

İkinci çekmecede büyük bir harita duruyordu. John haritayı açıp, eline kırmızı keçeli kalem alıp, Drevikken kıyısı boyunca çizgi çekmeye başladı. Kalemi bir sokağı gösteren siyah çizginin üstünden geçirip tekrar saptırdı; sonunda her şeyin başladığı, izlerin son bulduğu plaja geri döndü.

Yaklaşık sekiz kilometrekarelik bir alan.

John parmağını karenin içindeki her sokağın üstünde gezdirdi; o bölgedeki tüm adresleri bilgisayara girip arama yaptı. O bölgede şiddet suçlarından sabıkası olan kişilerin oturup oturmadığını araştırdı.

"Selam."

Şimdi de o bölgede oturmayan, ama *orada* şiddet suçu işlemiş kişileri araştırıyordu.

"John? Selam?"

John başını kaldırıp baktı. Sanna'nın girdiğini duymamıştı.

"Uyandırdım mı?"

Sanna kapı eşiğine hafifçe yaslanmıştı; elinde bir deste kâğıt vardı.

"Bütün şarjörlerin arkasında 80 700 yazıyor."

Sanna odaya girerken etrafı inceledi; bunu ya adli tıp teknisyeni içgüdüsüyle ya da sırf meraktan yapıyordu.

"Tahminimiz doğru çıktı... Hepsi İsveç malı; ordu için üretilmişler."

Sanna sayfaları verirken odayı incelemeyi sürdürdü. Odanın kurumsal bir havası vardı. Duvar diplerinde, yerde karton kutular duruyordu. Sanki John asla buraya tamamen yerleşmemişti; sanki burası onun için bir otobüs durağıydı.

"Bu ofisi... ne kadar zamandır kullanıyorsun?"

"Buraya geldiğimden beri."

"Yani neredeyse on yıldır. Hâlâ burada senden bir iz yok. Tek bir kişisel eşya bile yok. Fotoğraf... gibi şeyler yok."

"Evet."

"John... burada kokun bile yok."

"Böyle olmasını istiyorum."

John başını kaldırıp bakmadan sayfaları inceledi.

"Tamam öyleyse; başka bir şey var mı Sanna?"

Dönüp giden Sanna'ya bakmadı.

"Hayır John, başka bir şey yok."

Ama ayak seslerini, çok iyi bildiği ayak seslerini duydu; koridorda uzaklaştığını duydu. Bilgisayar ekranındaki RNR sayfasına, ilk iki aramasının sonuçlarına baktı. On yedi sonuç vardı.

* * *

Leo'nun yaptığı ölçüme göre, ek oda 11,5 metrekareydi.

Odanın tek penceresinden dışarıya, bahçe kapısına bakınca geldiklerini gördü; üçü de ön koltukta oturuyordu.

Leo ilk çizimi hâlâ elinde tutuyordu. Bu çizim Kafatası Mağarası'nı mümkün kılacak ve depo sorunlarını çözecekti.

Ön kapının önüne, alçak basamaklarla derme çatma sundurmanın yanına park ettiler. Vaktinde gelmişlerdi. Uygun şekilde giyinmişlerdi. Felix kamyonet kasasının örtüsünü kaldırdı, Jasper ile Vincent da yirmi yedi kiloluk kaya matkabını, dört bahçıvan küreğini, dört inşaat küreğini, ahşap alet çantasını, ameliyat maskeleriyle eldivenlerinin bulunduğu çantayı ve bir kasa Coca-Cola'yı indirdiler.

"Biz sınırları değiştirdik, kuralları değiştirdik."

Leo konuşurken onlar aletleri odaya taşıyordu.

"Sınırların, kuralların değiştiğini o cephaneliğin kapısını açıp da iki yüz yirmi bir otomatik silahın yerinde yeller estiğini gördüklerinde anlayacaklar."

Leo alet kutusundaki uzun levyeyi Felix'e verdi, kısasını da kendine aldı. Önce ince süpürgeliği, sonra sarı muşambayı, son olarak da laminat parkeyi söktüler. Parçaları ikiye böldüler. Jasper ile Vincent parçaları kamyonetin yanına yığdılar.

"Şimdi sınırı biraz daha öteye taşıyacağız. Kuralları tekrar değiştireceğiz."

Beton zemini birkaç dakikada ortaya çıkarmışlardı.

"Cephaneliğe girip de soygunu fark ettiklerinde, silahlar bizim cephaneliğimizde duruyor olacak."

Leo elinde katlanır cetvel ve keçeli kalemle diz çöküp, zeminin ortasına 203x165 santimlik bir dikdörtgen çizdi. Sonra ağır kaya matkabının kalın ve sivri ucunu yere dayayıp betonu delmeye başladı.

"Zaman avantajımız var. Bunu kullanacağız... Hızlı hareket edeceğiz. İlk işimiz on üç gün sonra."

Jasper ile Vincent kamyonetin kasasındaki taşıma bandının bir ucunu indirdiler; taş toprağın dışarı atılması için taşıma bandının ucunu kaldırıp pencereden geçirirken kolları titriyordu.

"Bir dönel kavşaktaki bir bankayı soyacağız."

Kamyoneti bir günlüğüne kiralamışlardı... Taşıma bandına atılan taş toprak kamyonetin kasasına dökülecek, sonra da götürülecekti; Felix aracı uygun yere park etmeyi ancak birkaç denemeden sonra başarabildi.

Yüzlerce yıldır toprağın altında ezilip çürümüş bitkilerin pis kokusu. Çamuru, toprağı kazıyorlardı; bu eski nehir yatağında yaklaşık iki buçuk metrelik bir çukur kazmaları gerekiyordu... Kazdıkça çukurun içine yanlardan toprak ve çamur dökülüyordu. Küreklerini onlarca, yüzlerce, binlerce kez kullandılar; hepsinin çalışma tarzı farklıydı. Leo, Felix'i seyretti; aynı hızda çalışıyorlardı... Felix hiç yorulmuyordu, yorulduysa bile belli etmiyordu, hareketleri düzenli ve monotondu, gereksiz hareketlerden kaçınıyordu... Küreği sapladıktan sonra, altından hava girsin ve toprak yapışmasın diye biraz sarsıyordu. Jasper dikdörtgenin ikinci köşesindeydi; yüzü gözü çamur içindeydi, burnunu çekiyordu, kazarken tüm ağırlığını veriyordu... Birazdan yavaşlamaya, işten kaytarmak için gevezelik etmeye başlardı. Vincent kayışa en yakın olanlarıydı, az az toprak atıyordu, diğerlerine göre kolları daha ince ve sırtı daha zayıftı; gözleri Leo ile Felix arasında mekik dokuyordu... Onların kazma tarzını taklit etmeye çalışıyordu.

Otuz santim.

"Bankaya girer girmez kameraları vuracağız; o zaman görevlilerden biri ilk alarmı çalacak. Civarda devriye arabası varsa, gerekirse şiddet kullanmaktan çekinmeyeceğimizi anlamaları gerek."

Gereksiz hareketlerden kaçınarak, burun çekerek, birbirlerini taklit ederek kürekler dolusu toprağı taşıma bandına, pencereden dışarıya, kamyonet kasasına attılar. Toprak hâlâ epey sertti.

Zamana karşı yarışıyorlardı.

Burada yüz yıl önce seyrek bir orman vardı, iki yüz yıl önce ıssız bir gölcük vardı, üç yüz yıl önce içinde türlü türlü canlıların... iribaşların, kabuklu hayvanların, balıkların yaşadığı bir göl vardı.

"Bu işler böyledir... Polislerden daha ağır silahlı olursak müdahale edemezler, etmezler, etmemeleri gerekir."

Yetmiş altı santim.

"Tamamen psikolojik açıdan bakarak da şunu söyleyebilirim ki, onlardan daha ağır silahlı, kararlı, organize... ve ateş etmeye hazır olduğumuzu gösterirsek, hiçbir devriye polisi yaklaşmaya cesaret edemez."

Artık dışarıdan eğilerek kazmak mümkün değildi. Leo ile Felix kahverengi çamurun içinde durup, dolu kovaları yukarı uzatıyorlardı; çukurun kenarında diz çöken Vincent kovaları alıp taşıyıcı banda boşaltıyordu; taşıyıcı bant, çamuru pencereden dışarıya, kamyonet kasasına taşıyordu; Jasper kasada biriken çamuru kürekle vurarak düzleştiriyordu.

"Yani polisler bizi uzaktan seyretmekle yetinecek ve yardım çağıracaklar. Bizi aramaya başladıklarında, arama sahalarını giderek genişletecekler... ama biz o zamana kadar epey uzaklaşmış olacağız."

Yüz yirmi iki santim.

Sokağın karşı tarafında yeni açılan mavi alışveriş merkezindeki Robban's Pizza'da oturup birer pizza yemişlerdi. Vin-

cent ılık su dolu bir kovayı aşağı uzattı; ama Leo çamurlu ellerini ne kadar yıkarsa yıkasın, hâlâ pizza kokusu alıyordu... içine eski gölün bir parçasının girdiğini hissediyordu.

Yüz elli iki santim.

"Yardım geldiğinde, altmış dört ayrı yoldan kaçabileceğimizi artık biliyor olacaklar. İşte o zaman apışıp kalacaklar."

Leo kovayı çamura bırakıp gerindi.

Kırk iki gün önce bir cephaneliğin altında, esir kampından kaçış tünelini andıran bir tünel kazmışlardı. Şimdi de Kafatası Mağarası'nın büyük bölümünü kazmışlardı; burası da toplu mezar çukuruna benziyordu.

"Şevkleri kırılacak. Evlerine gidip kanepede televizyon seyretmek isteyecekler. Polislerin de aileleri vardır... çocukları, karıları vardır. Cuma gecesi içmek isterler. Biz kıyafet ve araç değiştirip evimize gidecek, cuma gecesi kanepemize kurulup içkimizi içeceğiz."

Yüz doksan sekiz santim.

Az kalmıştı. Ama bitkindiler. Jasper yorgunluktan saçmalamaya başlamıştı; AK4'ün atış hızından bahsediyor, plakasının UZI 600 olmasını çok istediğini söylüyordu... *Düşünsene Felix, dakikada altı yüz mermi.* Felix monoton bir şekilde, hiçbir şey düşünmeden ve hissetmeden kazmayı sürdürüyordu; çamurlu, pis kokulu, mavi toprağı kazmaya odaklanmıştı. Vincent alüminyum merdivenin yanından bacaklarını sarkıttı, *Yoruldun mu Vincent?*, çocuk gibi esnedi, *Hayır, yorulmadım, gözlerimi dinlendiriyorum o kadar,* tekrar esnedi. Sonra Anneli elinde fotoğraf makinesiyle geldi; o çukurda yeni maç kazanmış bir futbol takımı gibi bir arada durup gülerek poz verdiler... Leo ortada duruyordu, kollarını kardeş-

lerinin omuzlarına atmıştı, Jasper ise önlerinde tek dizinin üstüne çökmüştü ve zafer işareti yapıyordu, *Ciddi olsanıza, şurada grup fotoğrafı çekiyoruz.* Anneli fotoğraf çektikçe daha yüksek sesle gülüyorlardı, *Hela soyguncuları dünyanın en büyük portatif tuvaletini soydu,* öyle çok güldüler ki sonunda yüzlerinden kurumuş çamurlar dökülmeye başladı.

İki yüz yetmiş beş santim.

Leo cetveli katladı ve toprak zeminin tamamen yatay, çamur duvarların da tamamen dikey olup olmadığını tesviye-ruhuyla ölçtü. Duvarlardan su sızıyordu; çukur tıpkı çocukken kumsalda epey uğraşarak açtıkları çukurlar gibi suyla doluyordu. Leo bunu önceden tahmin etmiş ve plan yapmıştı. Her planın sonucu belirleyen bir kritik anı, bir dönüm noktası vardır. Cephaneliğin zayıf zemini. Bir zırhlı araçtan uzaklaşıp karanlıkta gözden kaybolan bir bot. İki hafta sonra, Svedmyra'daki bankaya girip de kameraları vurduklarında... işte o zaman kontrolü ele geçirmeleri gerekiyordu. O an her şey olabilirdi; veznedarlarla müşterilerin tepkisi asla tamamen öngörülemezdi. İşlerini hallettikten sonra da kargaşayı fırsat bilip sırra kadem basmalıydılar... Banka soyguncusundan marangoza dönüşmeliydiler... Her şeyi planlamış olmaları onlara avantaj sağlayacaktı. Amatörlerin, sözde gangsterlerin yapmadığı şey buydu; kilit anları önceden planlamaz, dönüm noktalarında dizginleri ele geçirmezlerdi... bu da polislerin ekmeğine yağ sürerdi.

"Leo?"

Amatörler her adımı sağlam atmazlardı, yangın çıkarıp kaçarken duman kokarlardı, sonunda da etraflarını polisler çevirirdi. Kaçacak yer kalmayınca bedel ödemek zorunda kalırlardı.

"Leo?"

Kritik an. Dönüm noktası.

Tıpkı şu an gibi; Leo açmaması gereken bir yerde çukur açmıştı ve yüzlerce yıl önceki gölün suyu bu çukuru doldurmaya çalışıyordu... Leo şimdi o suyla karşı karşıyaydı, suyu engellemeliydi, öyle bir sistem kurmalıydı ki suyun kontrolü zamanda değil kendisinde olmalıydı.

"Leo? Ağabey? Yoruldun mu?"

En küçük kardeşinin döndüğünü duymamış olan Leo gülümsedi; daha demin kendisi ona aynı soruyu aynı ses tonuyla sormuştu.

"Hayır, yorulmadım, gözlerimi dinlendiriyorum o kadar."

Vincent holde duruyor, ilk el arabasını saplarından tutuyordu; çakıllı, iri ve yuvarlak taneli kumla dolu el arabasının havalı lastiği eşikten geçerken gıcırdadı... Vincent çukurun kenarında el arabasının saplarını kaldırıp, ağır yükü çukura boşalttı. Sonra Jasper, ardından da Felix el arabasıyla geldi (her el arabası doksan bir litre kum taşıyordu)... çukurun zeminini ince bir kum tabakasıyla kaplamak için on iki el arabası dolusu kum gerekti. Künkü indirmek için iki kişinin yukarıda, iki kişinin çukurda olması gerekiyordu. Doksan santim eninde ve altmış santim boyunda olan künk, gizli odanın ortasında duracaktı. Zemini, künkün sadece en tepesi açıkta kalana dek kumla doldurmak için elli iki el arabası dolusu kum gerekti. Eski gölün suları tekrar yükselmeye başlayınca künkü dolduracaktı, o zaman da otomatik drenaj pompası harekete geçecekti.

Leo aşağıdaki çukura baktı; çakıllı kumun üstünden akan temiz suyun parlak yüzeyi onun aynasıydı... artık depo sorunu olmayacağını biliyordu. Suda küçük halkalar oluştukça yüzü titreşiyordu; halkalar büyüyordu, ta ki künkün kenarına çarpana dek.

"Umalım ki bu şans getirsin, Leo."

Gümüşi bir şey suya düşmüştü ve şimdi künkün yanında yatıyordu. Leo eğilip onu aldı. Bu bir kronluk bozuk paraydı.

"Onu orada bırakman gerek. Şans getirmesini istiyorsan. Bilmiyor musun?"

Felix çukurun kenarında, eli cebinde duruyordu; çıkarıp attığı ikinci bozuk parayı Leo havada kaptı.

"Kontrol sendeyse şans diye bir şey yoktur. Ben her şeyi planladım. Şansa ihtiyacımız yok."

26

John Broncks daha önce buraya gelip gelmediğine emin değildi. Hiç gelmemiş olabilirdi. Etrafta kilise, tren istasyonu, kapalı yüzme havuzu, kütüphane vardı. Burası, çoğu insanın gaza basarak hızla geçip gittiği banliyölerdendi.

Arabanın pencerelerini açtı; hava ısınmıştı ve yağmur yerini sise bıraktığından görüş mesafesi azalmıştı. John kırmızı keçeli kalemle çember içine aldığı, yaklaşık sekiz kilometrekarelik alanda işlenmiş *tüm şiddet suçlarını* polis kayıtlarında aramıştı... ve on yedi sonuç almıştı.

Hedefine az kalmıştı. Otoparklarla çevrili alçak binalar, Ösmo Meydanı ve hemen arkasındaki, iki katlı kâgir ev. John'un hedefi bu evdi.

Kronoberg'in bodrumundaki, çoktan kapanmış dosyaların bulunduğu arşivlerde yer alan on yedi vaka, bilgisayar ekranında belirmişti. John bütün o dosyaları ofisine taşımış ve yerde düzenleyip istiflemişti.

Sabıkalılardan ikisi ölmüştü. Üçü Stockholm'ün dışında yaşıyordu... Biri Göteborg'da, biri Berlin'de, biri de İspanya'daki Costa del Sol'da; yerel polisler, o üçünün de soyguna karışmadığının kanıtlandığını bildirmişti. Sabıkalılardan dördü soygun sırasında hapishanede, parmaklıklar arkasındaydı. Beşi tecavüz, ağır tecavüz ve çocuklara ağır cinsel ta-

ciz suçlarından hüküm giymişti... Soyguncuların profiline uymuyorlardı.

John yavaşlayıp, yeni boyanmış posta kutusunun önüne park etti. Pencereden ona bakan biri vardı.

Bugün geri kalan üç sabıkalıyla görüşmesi gerekiyordu. Bunlarla yüz yüze konuşması şarttı; banka soygununu gerçekleştirmiş olabilecek, Sköndal semtinde oturan bu üç kişiyle görüşmeye giderken, dosyalarını yanına almıştı.

İlk görüştüğü kişi, emniyet müdürlüğünün hemen iki sokak ötesinde, St. Erik Sokağı'nda oturuyordu; uyuşturucu satıcılığı suçundan ağır hüküm giymişti. Henüz kırkında olmasına karşın seksen yaşında gibi görünüyordu... Kambur duruyordu, sıskaydı, avurtları çöküktü, gözleri bulanık bir zar tabakasıyla kaplıydı; John kirli bir dairede görüştüğü bu adamı görür görmez elemiş, yirmi dakikadan az bir sürede gerçekleştirilen soyguna katılmış olamayacağına karar vermişti. Şehrin içlerindeki, Karlberg Kanalı manzaralı daireden hemen çıkmıştı; o adamla aynı yaşlarda olduğunu sonradan fark etmişti... Birbirlerinin yolundan gitseler, şu an yer değiştirmiş olabilirlerdi. Zaman saatlerden, saniyelerden ibaret değildi.

Büyük bahçeli bir kâgir bina. John binanın 1920'lerde inşa edildiğini veranda ve pencerelerden tahmin etti. O pencerelerden birinin ardında bir adamın oturduğuna artık emindi.

St. Erik Sokağı'ndan arabayla Jakosberg yönünde ilerleyip, belirlediği bölgede oturan ikinci şüphelinin evine gitmişti. Bu görüşme de kısa geçmişti; John Broncks bu şüpheliyi de görür görmez elemişti. Karşısındaki kişi kasıtsız cinayetten sabıkalı, kırk yedi yaşında bir adamdı... Artık iki bacağı da sakattı. Obezdi, erken emekli olmuştu, keldi; sokaktaki diğer evlerden farksız olan evinde oturup kahvesini yudumlarken alçak sesle, neredeyse fısıldayarak konuşmuştu. Misilleme olduğu rapor edilen bir saldırıda iki bacağı da dizden kesilmişti; başlatılan soruşturmaya, bütün tanıkların ifade-

lerini geri almasından sonra takipsizlik kararı verilmişti.

Geriye tek bir şüpheli kalmıştı. Eski perdelerin ardında oturan kişi.

John, emniyet müdürlüğü arşivlerinde on beş yıl durmuş, şimdi de arabasının yan koltuğunda yatan dosyayı aldı; dosyadaki, daktiloyla yazılmış sayfalarda, 1960'larda Yugoslavya'dan göç etmiş ve defalarca hapse girmiş, elli bir yaşında bir adamdan bahsediliyordu. Adam en son ağır darp suçundan hapse girmiş, Norrtalje'de on sekiz ay yatmıştı; dosyada bir kadının fotoğrafları vardı... Hepsinde de arka plan, okul için çektirilen vesikalık fotoğraflardaki gibi maviydi... Kadının saçı atkuyruğu olduğundan, yaraları görünüyordu... Bir gözü davul gibi şişmiş (o şişlik kısa sürede inmiş olmalıydı), alın kemiği çatlamıştı... Adli tıp teknisyeni iyice temizlediğinden, yaranın derinliği belli oluyordu. Ama yüzünün geri kalanının hali daha da feciydi... Yüzünün tamamı kan toplamıştı, çatlamış kılcal damarları parlak mavi ve sarıydı. Sağdaki, son çekilen fotoğraflarda kadının beyaz sütyenli, solgun vücudu görünüyordu; koltukaltıyla kalçası arasındaki bölge kıpkırmızıydı. Adam onu dinlene dinlene dövmüştü.

John fotoğrafları ters çevirdi. Onlara bakmak istemiyordu. Ama artık çok geçti. Birden, sık sık olduğu gibi, gözünde bir başka anne canlandı; onun da, polise gitmeyi yeğlemiş olsa, adli tıp teknisyeninin fotoğraf makinesinin önünde öyle durup durmayacağını merak etti... Onun saç rengi de, şişlikleriyle morlukları da farklıydı.

Yağmur tekrar başlamıştı; sadece çiseliyordu, ama John'un evi doğru düzgün görmesini engellemeye yetti. Silecekleri çalıştırmayı düşündü, ama vazgeçti... Dışarıyı göremediğine göre, evin zemin katındaki adam da arabanın içini göremiyor demekti.

Başka soruşturmalar, başka cezalar. Adam darp ve ağır darp suçlarından hüküm giymişti hep. Österaker, Asptuna ve Gavle cezaevlerinde yatmıştı. Huddinge'de bir yenile-

me projesinin inşaat müdürüne saldırmıştı; Slussen-Djurgarden feribotunda bir görevliye ağır saldırıda bulunmuştu; Regering Sokağı'ndaki bir kulüpte de önce iki adama ağır saldırıda bulunmuş, ardından da onu tutuklamaya gelen iki polise saldırmıştı. Kadının fotoğraflardaki korkunç haline karşın, bu adam sadece karısını döven biri değildi... Ayrım gözetmeksizin herkese saldırıyordu.

Dosyada son bir belge kalmıştı. John'un bilgisayarda yaptığı aramada bu adamın isminin çıkmasına sebep olan vakayla ilgili belge.

HANDEN BÖLGE MAHKEMESİ VAKA NO 301-1

DAVALI Dûvnjac, Ivan
SUÇLAMA Ağır kundakçılık
KANUN 8 B. § B.R.B.
HÜKÜM Dört (4) yıl hapis.

John Broncks bambaşka bir suçu anlatan yazılarla dolu sayfalara göz attı. Ağır kundakçılık. Adam Sköndal'da bir evi ateşe verdiği için Österaker Cezaevi'nde yatmıştı; bu ev, izlerin bittiği yerdeki plaja ve iskeleye yakındı.

İnsanlara saldıran, John'un araştırdığı bölgede oturan bir sabıkalı; bu adam Cafer veya Geyidön olabilirdi.

John arabadan inip bahçe kapısını açtı.

En sağdaki zemin kat penceresinin perdesinin ardındaki adam hâlâ oradaydı.

* * *

Kuyunun ağzının etrafına fayans döşemişlerdi. Çamur duvarları cüruf briketleriyle kaplayıp çimentoyla sıvamışlardı. Kuyunun dibine yerleştirdikleri drenaj pompasını, su seviyesi yükselince çalışacak şekilde ayarlamışlardı.

İlk çizimdeki zeminle duvarlar tamamlanmıştı; Kafatası Mağarası'nın inşası başlamıştı.

Leo ilk çizimi katlayıp alet kutusuna koydu ve ikincisini çıkardı. *Menteşeler. Siyah kadife pelüş. Hadak.* Depoya sıradan bir yer kasasından inilecekti; kasa dıştan bakınca fark edilmeyecekti. Leo şimdi ortasında iki metreden fazla derinlikte bir çukur bulunan odadan bahçeye çıkıp garaja doğru yürüdü.

Yolun yarısındayken bir ses duydu... Kasanın arkasını ağır ağır kesen metal kesme aletinin uğultusuydu bu. Kapıyı açınca, demir kasadan saçılan kıvılcımlar gördü. Felix boş garajdaki uzun tezgâhta yatan ağır kasanın üstüne eğilmişti; ısıya dayanıklı, siyah polyamid maskesi terli yüzünü koruyordu.

"Felix... tarihi, zamanı ve mekânı belirledim."

Kasanın arkasını kesme işi tamamlanınca kıvılcımlar kesildi.

"11 Aralık Çarşamba günü, Svedmyra'daki bir bankayı soyacağız."

Kasa her şeyiyle sıradandı. Küp şeklindeydi, iç bayıcıydı. Hans Dahlkvist Şirketi'nin Mora'daki kasa fabrikasında üretilmişti. Leo kasayı açtı. İçinden baktı. Diğer taraftaki Felix'le bakıştı.

"Sonra, 2 Ocak Perşembe günü, iki banka birden soyacağız."

Bir top kadife kumaş. Leo tezgâhın diğer yarısının üstünde kumaşı açıp ölçtü ve arka tarafına beyaz tebeşirle işaret koydu. Yeni bilenmiş makası alıp kumaşı kesti.

"Uygun bir yer buldum. Aynı duvarı paylaşan iki banka. Küçük bir kasabanın ortasındaki küçük bir meydanda... arabayı giriş kapılarının önüne park edebiliriz."

"Kaçış yolları?"

"Sen seç. Büyük bir otoban var... 73. Otoban. Bir sürü arka yol da var... Herhangi birinden buraya gelebiliriz."

Boru biraz kurumuştu. Leo sertleşmiş zamkı temizledik-

ten sonra, küçük bir boya merdanesi kullanarak, kasanın iç duvarlarına süt beyazı kumaş yapıştırıcısı sürmeye başladı.

"Semt?"

"Ösmo."

"Ösmo mu?"

"Hı hı."

"Öyleyse... bence arka yollardan gidelim. Vaggaro ile Sunnerby'den. Veya Sorunda'dan. Arka yollardan Tumba'ya gidelim."

Kare şeklinde kesilmiş kadife kumaşları kasanın zamkla kaplı iç duvarlarına yapıştırdılar.

Kumaşları gerdiler ve kırışıklık, kabartı kalmayana dek elleriyle düzleştirdiler.

"Ösmo ha?"

"Hı hı."

"Ösmo ha Leo? Peki ama... senin orada ne işin vardı?"

Arkası çıkarılmış, büyük kasanın birer tarafında karşılıklı oturduklarından, göz göze gelmek zorunda kalıyorlardı.

"Leo?"

"Evet?"

"Ösmo'da ne işin vardı?"

"Bakınıyordum."

"Oraya gittin."

Felix ağabeyinin gözlerini inceledi; bu gözleri öyle iyi tanıyordu ki.

"Leo?"

Bu kaçamak bakışları.

"Oraya gittin... onun evine. O yaşlı piçin evine!"

"Hı hı. Oraya gittim."

"Neden?"

"Para vermek için. Ona borcum vardı. Bunu biliyorsun, değil mi? Borcumu ödedim. Bir daha başıma kakamasın diye."

"Ona borcumuz filan yok, Leo; bunu ne zaman anlayacak-

sın? Hem o parayı daha önce de verebilirdin!"

Tek bir kadife kumaş parçası kalmıştı. Leo onu da kasanın arka tarafına yapıştırdı... Burası Kafatası Mağarası'nın girişi olacaktı.

"Niye şimdi verdin? Cevap versene Leo! Daha yeni zırhlı araç soymuşken, beş hafta içinde de tam üç banka soymayı planlarken!"

"İçimden öyle geldi."

"İçinden öyle gelmişmiş! Ona söylemek istedin!"

"Hayır."

"Ona söylemek istedin!"

"Bunu neden isteyeyim ki?"

"Neden mi? *Neden* mi? Seni bilirim Leo. İkinizi de bilirim. Onun ettiği laflar içine oturur, kafayı takarsın."

"Sen de amma uzattın ha. Boş ver şimdi bunları. Tamam mı Felix?"

"Olur. Boş vereyim. Hatta başlamışken Svedmyra'ya da boş vereyim ağabey. Bak, Ösmo'ya da boş veriyorum. Benden paso. *Gidiyorum.*"

Felix garaj kapısına doğru yürümeye başladı; yolu yarılamışken, Leo onu omzundan tuttu.

"Felix, sakin ol biraz."

Karşılıklı durup uzun uzun bakıştılar.

"Leo... söz ver bana!"

"Ne sözü?"

Felix hâlâ bağırıyordu.

"Kaçış aracını ben kullandığım sürece onunla görüşmeyeceksin... söz ver!"

"Ben..."

"Söz ver. Söz ver!"

Leo diğer elini Felix'in diğer omzuna koydu.

"Tamam. Söz veriyorum. Oldu mu? Bir daha onunla görüşmeyeceğime söz veriyorum."

Leo kardeşinin omuzlarını (kendisininkilerden biraz geniştiler) çok az sıkarken başını yana eğip hafifçe gülümsedi.

"Tamam mı?"

Kardeşi yanıt vermedi, ama Leo yanıt beklemiyordu zaten.

"Tamam mı Felix? Tatmin oldun mu? *Onunla bir daha asla görüşmeyeceğim.*"

* * *

John zili çaldı. Zil küçük ve komikti, çiçek şeklindeydi.

Perdenin ardındaki adam ayağa kalkıp holden geçerek kapıyı açmayı seçerse, John Jakobsberg'teki şişman adamın ve Sankt Eriksgatan'daki keşin karşısında yaptığı şeyi yapacaktı: asıl niyetini ele vermeyen, ama aradığı yanıtları almasını sağlayacak sorular soracaktı... *Şimdi nasıl birisin, neler yapabilirsin, 19 Ekim'de akşam 5.54 ila 6.14'te neredeydin?*

Ayak sesleri. Ağır biri, her adımda ayağına tüm ağırlığını vererek yürüyordu. Kapının buzlu camının ardında bir gölge belirdi. Kilit açıldı.

"Merhaba, ben..."

"Steve evde yok."

Adam John'un beklediğinden çok daha iriydi. Daha uzun boylu veya güçlü değildi; yakındayken iri görünen insanlardandı, o kadar.

"Ev sahibi o. Ben sadece kiracıyım."

Siyah saçı geriye taralıydı, favorileri kirli ve kabarıktı; Elvis Presley'nin uzun saçlı haline benziyordu.

"Yani sonra gel."

Adam kapıyı kapamak üzereydi; pirinç kapı kolunu tutan iri elinin işaret ve ortaparmaklarının eklemleri göçmüş, düzleşmişti... Yumruklarını sık kullananlarda görülürdü bu.

"Steve'i aramıyorum. Ivan Dûvnjac'la görüşmek istiyorum."

John deri kılıflı polis rozetini gösterdi; iriyarı adam rozete göz attı.

"John Broncks, şehir polisi."

John önce adama, sonra da sağa sola, komşu evlere baktı; büyük bahçeli evlere de baktı.

"Son haftalarda bu bölgede haneye tecavüz şikâyetleri arttı. Sıra dışı şeyler gördünüz mü?"

"Polisler tek tek kapıları çalıp herkesi sorguya mı çekiyor?"

Adam, Keş ve Şişko'yla aynı ses tonunda konuşuyordu. Kapısını polise açmaya, mahkeme salonlarında bulunmaya, hapse atılmaya alışık insanlar böyle konuşurdu. Her şeyden işkillenir, hep suçlandıklarını düşünürlerdi... Suçlanmalarından önce bile.

"Evet, öyle denebilir."

"Eee... Benden ne istiyorsun?"

John'un beklediği tepkiydi bu; böyle güzel bir mahalledeki hırsızlık olaylarını kibar kibar konuşmalarını beklememişti. Bilgisayarın verdiği listede yer alan birini elemeye gelmişti.

"Kimliğimi gösterdim. Şimdi seninkini görmek istiyorum."

"Kimliğim filan yok benim."

"*Nasıl yani?*"

"Yok işte."

"Pasaportun filan da mı yok? Hiç mi kimliğin yok?"

"Kimliği ne yapayım? Kimliksiz olmak suç mu? Koduğumun polisleri her kapıyı çaldığında kimlik mi göstermem gerekiyor?"

Dar sundurmada birbirlerine yakın duruyorlardı. John'un yaptığı diğer görüşmelerde, Keş ile Şişko bu noktada onun sorularını yanıtlamaya başlamış, kimlik göstermişlerdi; onlar da suçlandıklarını hissetseler de bir an önce temize çıkmak istemişlerdi.

"Toplumun parçası olman için gereklidir belki?"

"Ben burada kiracıyım, o kadar. Toplumun parçası filan değilim."

Ama bu adam farklıydı... Bu adam durduk yerde sorun çı-

karan, asi, hep ters davranan, hırgürden hoşlanan tiplerdendi.

"Peki ya şu araba?"

John bahçe yolunda duran, pas tutmuş, külüstür Saab'ı başıyla gösterdi; arka koltukta bir boya merdanesi ve katlı bir merdiven vardı... Merdivenin ucu pencereden çıkmıştı.

"Bu senin mi? Seninse ehliyetin vardır."

Elvis'e benzeyen adam elini saçında gezdirdi.

"Hırsız olduğumu mu düşünüyorsun? Harbiden mi? Buna cidden inanıyor musun? Kokuşmuş toplumunun bir ferdi olarak, sabıka dosyama bakmışsındır."

"19 Ekim'de, akşam beş buçukla altı buçuk arasında nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Adam kısa, sevimsiz bir kahkaha attı.

"Hangi hırsız akşam beşle yedi arasında soygun yapar ki?"

Epey iri görünen adam yarım adım öne çıktı.

"Bazı şeyler yaptığım oldu. Kontrolümü kaybettiğim oldu. Ama asla hırsızlık yapmadım... Ne yani, milletin evine gizlice giren, insanların evini soyan tiplerden olduğumu mu sanıyorsun? Ben öyle gizli kapaklı işler yapmam. Ben dövüşürüm. Dosyamda görmüşsündür."

John Broncks kımıldamadı. Kimlik görmeden gitmeye niyeti yoktu.

Karını dövdün.

Karının anne babasının evine molotofkokteyli attın.

İnsanları kontrol etmek için şiddete başvuruyorsun; bunu bilmek için dosyana bakmama gerek yok... Gayet iyi anlıyorum.

"Aman be. İyi, tamam. Ama sonra lanet olası arabana binip gidiyorsun."

Adam kapıyı açık bırakıp, mutfağa benzeyen bir odaya girerek gözden kayboldu; mutfak masasının üstünde Keno kartları ve iki şişe şarap duruyordu. Mutfak sandalyelerinden birine asılmış gri ceketin iç cebinde eski bir cüzdan vardı.

"Teşekkürler."

John cüzdandaki fişlerle yirmi kronluk banknotların arasından çıkarılan plastik kartı aldı. Ehliyet. IVAN ZORAN DÛVNJAC. Yedi yıl önce çıkarılmıştı ve üç yıl daha geçerliydi.

Ehliyeti geri verdi.

"Baştan da gösterebilirdin."

"Bunu yapmam için bir sebep var mıydı? Önyargılarınla birlikte buraya, evime geliyorsun. On yıldır suç işlemediğimi bildiğin halde. Hem öyle milletin evine fare gibi giren tiplerden değilim ben."

"Bunu doğrulayacak biri var mı?"

Birbirlerine yakın duruyorlardı. Ama yeterince değil. Ivan Dûvnjac olduğu kanıtlanmış adam biraz yaklaşıp çenesini öne çıkardı; gözlerini John'dan ayırmıyordu.

"Buraya gelip beni çileden çıkarmaya çalışıyorsun. Az daha uğraşırsan başaracaksın."

Ama hâlâ harekete geçmeye gönülsüzdü.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Nasıl düşünürsen düşün."

"19 Ekim ikindisi ve akşamında neredeydin... ve orada olduğunu kanıtlayacak birileri var mı?"

"Steve var."

"Steve mi?"

"Ev sahibim. Üst katta oturuyor. O tanığım olur. Ara onu. Şeyde çalışıyor... lanet olası Gotland feribotunda."

John basamakları inip çakıllı yoldan geçerek bahçeden çıktı ve arabasına bindi. Dönüp bakmasına gerek yoktu. Perdelerin arasından bakan gözleri ensesinde hissediyordu. Listesinde on yedi kişi vardı... Hapis yatıp çıkmış, suç işlemiş, bazıları hâlâ suç işleyen on yedi kişi. Bu adam sonuncuydu. John ona inanmıştı. İnsanlara vurmayı sevdiğine, ama hırsızlık yapmadığına inanmıştı.

Cafer ile Geyidön başka bir yerlerdeydi.

* * *

İlk çizim... bir odanın altında oda inşa et. İkinci çizim... bir kasanın arkasını çıkar, sonra da eski yerine lehimle. Leo üçüncü çizimi –Kafatası Mağarası'nın tavanı ve girişi– elinde tutuyordu; daha şimdiden bu işin yarısını halletmişti.

Hidrolik yağ. Bakım kapağı. Çekme halkaları.

Önce, yerin altındaki gizli odada duvardan duvara çelik çubuklar yerleştirerek bir metal iskelet oluşturdular. Bu iskeleti betonla kaplayacaklardı; böylece üst odanın zemini alt odanın tavanı olacaktı... Dıştan bakınca odalardan sadece biri görülecekti. Sonra, tekrar bir araya getirdikleri kasayı bu çelik iskelete yerleştireceklerdi; kasanın kapağı yukarı, yeni lehimlenmiş arkası ise aşağı bakıyor olacaktı. Ahşap kutuyu iskeletin altına getirip de beton dökene dek, 350 kiloluk kasa havada asılı duruyormuş gibi görünecekti.

"Tekrar duymak istiyorum."

Leo çizimi katladı, deliğin uzun kenarının yanına uzandı ve karşı tarafta yatan Felix'in uzattığı kalası aldı.

"Neyi?"

Kalası sağa sola kaydırarak, çelik çubukları kaplamış gri beton harcını düzleştiriyorlardı.

"Söz verdiğini."

"Ne diyorsun Felix?"

Felix'in kalbi küt küt atıyordu... Kapalı kalması gerekirken açık bırakılmış, şimdi de çarpıp duran bir kapı gibiydi; suç ondaydı... Babalarına, mutfağa girip annelerini döverek öldürmeye çalışan babalarına kapıyı açan oydu.

"Onunla bir daha görüşmeyeceğine söz verdiğini duymak istiyorum."

"Yeter ama! Suçunun cezasını çekti işte; vır vır edip durma!"

"Ne, onu savunuyor musun? Söz ver dedim!"

Beton harcının yüzeyi artık dümdüzdü. Yapılacak iki şey kalmıştı: Çekme halkalarını ve yağlı kompresörü kullanarak, kasanın arkasının menteşeler üstünde yavaşça inip kalkma-

sını sağlayacak bir mekanizma kuracaklardı ve odanın girişi işlevi görecek ahşap yapıyı yerleştireceklerdi; Leo şimdi son kalan beton harcını bunun içine döküyordu.

"Tam. Söz veriyorum. *Tekrar.*"

Yerdeki kasayı iskelete kaynakla tutturmuşlardı... Onca uğraştan sonra, gizli oda nihayet tamamlanmıştı. Leo doğrulup dışarı çıktı. Odadan, evden çıktı.

"Leo, tepkimin sebebini anlıyorsun, değil mi?"

Felix onun peşinden çıkıp önüne geçti ve karşısında durdu.

"Söylesene Leo!"

"Babamız beş para etmez biriydi. Ne olmuş yani?"

Yerde, beton mikserinin yanında bir hortum yatıyordu. Leo hortumu alıp karıştırıcının yarısını suyla doldurdu, sonra da makineyi çalıştırdı; karıştırıcı, çamaşır makinesi gibi dönüp duruyordu.

"Cidden bilmiyor musun?"

"Felix? Artık büyüdük. Bunları düşünme."

"Bilmiyor musun ki... Benim suçum, kapıyı ben açtım."

"Hangi kapıyı?"

"Ben açtım. O gün. Babamız olacak adamın annemizi öldürmeye çalıştığı gün. Kapıyı ben açtım. Onu ben içeri aldım."

"Sen açmadın."

"Ben açtım ve..."

"*Ben* açtım."

"Bak Leo, şaka yapmıyorum."

"*Ben de* şaka yapmıyorum. Hem *sen* niye... *ona* kapıyı açasın ki?"

"Belki de... *o* olduğunu bilmiyordum."

"*Sen* o kapıyı asla açmadın Felix. Korkardın hep, açmak istemezdin. Yanlış hatırlıyorsun. Kapıyı açan *bendim.*"

"Sen mi?"

"Yanlış hatırlıyorsun. Bu meseleyi unut artık. Çünkü kapıyı açan bendim."

"*Sen* onun sırtına maymun gibi tırmandın. Aralarına girdin. Oysa *ben*... *ben* kapıyı açıp onu içeri aldım!"

Dönen karıştırıcıdan monoton sesler, şıpırtılar, uğultu geliyordu.

"O an kararımı verdim Leo! Bir daha asla dedim! Duyuyor musun? O yaşlı puşttan hayır gelmez! Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Leo beton mikserini temizledi, durdurdu ve kahverengi suyu boşalttıktan sonra bir kez daha temizledi.

"Leo, onu tekrar aramıza alırsak... her şeyi, *birlikte* kurduğumuz her şeyi mahvedecek; bunu sen de biliyorsun."

* * *

Yukarı çıkarken merdiven hep gıcırdardı, ama inerken hiç gıcırdamazdı nedense. On altı dar çam basamak. Steve'in mutfağı, Ivan'ınkinin hemen üstündeydi. Onun mutfağı daha temizdi; masasının etrafında daha çok sandalye, pencere önlerinde de çiçekler vardı. Ocağın yanındaki taburenin üstünde duran gazeteler iki günlüktü; Ivan onları almakla yetinmeyip lavabo dolabını da açtı... Steve atacağı gazeteleri genellikle buraya koyardı.

O puşt, kapısına dayanmıştı. Kot pantolonlu, siyah deri ceketli polis. O geri zekâlı, başkalarının evine fare gibi giren adi suçlulardan bahsetmişti.

Ivan alt kata geri döndü ve Keno kartlarıyla şişeleri yana itip, iki haftalık ulusal ve yerel gazeteleri karıştırdı. Bu semtte evlerin soyulduğuna dair tek bir haber bile yoktu.

Eskiden olsa, Ivan o kısa boylu polis piçin çenesine yumruğu geçirirdi, ama bir daha asla öyle bir şey yapmamaya karar vermişti. Bir şeyi fark etmişti. İnsanları korkutmayı, sonunda hapse atılmadan başarmanın yolları vardı. Sesini yükseltip karşısındakinin gözlerinin içine bakarsa... Bu lanet

olası ülkedeki insanlar yelkenleri suya indiriyor, suratlarına yumruk yemiş kadar oluyorlardı. Gardlarını ve gözlerini indirip pes ediyorlardı.

Ivan on yıldır tek bir yumruk bile atmış değildi.

Yine de lanet olası polisin teki ona sanki birilerini yumruklamış gibi, sanki aradan onca zaman geçmemiş gibi, sanki insanlar değişemezmiş gibi davranmıştı.

Yağmur çiselerken, üstünde gri blazer ceketi, ayaklarında mokasen ayakkabılarıyla tepeden Ösmo Meydanı'na indi; ayakkabılarının eskimiş tabanları, çamurlu ve kaygan yokuşta kayıyordu. Bakkalların, bankaların, esnaf lokantalarının önünden geçti; Jönsson'un tütün dükkânının kapısı açılırken, üstündeki çan sinir bozucu bir şekilde çaldı... Jönsson sigara almaya gelen her müşterinin içeri girmesi sırasında çıkan o sinir bozucu sese nasıl katlanıyordu?

Ivan etrafa, gazete standının yanındaki şeker raflarının yanındaki tütün raflarına baktı. Tezgâhın ardında kimse yoktu. Dükkânın arka tarafından sifon sesi geldi; oradaki küçük klozet geçen yaz su akıtmaya başlayınca Ivan, dükkân sahibinin klozeti onarmasına bolca tütün karşılığında yardım etmişti.

"Ivan."

Perde açıldı; Jönsson ellerini seyrek saçında gezdirdi... Saçını havlu niyetine kullanıyordu sanki.

"Akşam gazeteleri. İkisinden de ver."

"Bugün oyun sayfası yok Ivan. Sadece salıları oluyor, biliyorsun."

"Akşam gazeteleri."

Ivan gömleğinin yegâne göğüs cebinden katlı, buruşuk bir zarf çıkardı. Zarftaki beş yüz kronluk banknotlardan birini tezgâha bıraktı.

"Bozuk param yok."

Dükkân sahibi nadiren taktığı gözlüğünün camlarını sil-

dikten sonra banknotu alıp tavan lambasına doğru kaldırdı.

"Vay anasını."

"İşler açıldı."

"Bu kadar parayı badanacılıkla doğramacılıktan mı kazandın? Yanlış meslek seçmişim desene. Sende bir zarf dolusu para var, bense o paralardan tek bir tanesinin üstünü zor veriyorum. Millet bu kadar parayı nereden buluyor?"

"Bunu benim de merak ettiğim oluyor. Ama işi bilince bir şekilde kazanıyorsun."

Johnson para üstünü (yüzlük, ellilik, yirmilik banknotları) eski tezgâha bıraktı. Ivan parayı saydıktan sonra oyun masasına gidip gazetelere baktı.

"Tek bir haber bile yok."

"Ne haberi?"

"Soygun."

"Soygun mu?"

"Bu semtte. Epey soygun oluyormuş. Evler soyuluyormuş."

"Ben öyle bir şey duymadım. Olsa mutlaka kulağıma gelirdi. Bir şekilde duyardım."

Ivan gazeteleri rulo yapıp ceketinin birer cebine soktu.

O polis sanki sudan bir bahaneyle kapısına dayandığında, Ivan penceresinin önünde oturuyordu. O puşt, komşulara gitmeyip doğrudan Ivan'ın evine, üstelik tek başına gelmişti. Mahalledeki herkesin kapısını çalıyor olsa arabasını meydanda bırakır, buraya yürüyerek gelirdi; Ivan'ın evinin önüne park etmezdi. Hem Ivan polis dövmekten sabıkalı olduğundan, en az iki polisin gelmesi gerekirdi; polisler sırtlan gibi çifter çifter gelirdi hep. Kapısına dayanan piç, onun başka bir suç işlediğini düşünüyordu.

"Okuman bitti mi?"

"Okunacak bir şey yok ki."

"Öyleyse onları aldığın yere koy. Boşa masraf yapma. Onların yerine bir paket tütün al; bu sefer benden olsun."

Ivan gazeteleri çıkarıp açtı ve olabildiğince düzelttikten sonra eski yerlerine koydu; en alt raftan bir paket tütün aldı.

"Oğlun geldi."

Ivan dönüp gitmeye başlamıştı bile.

"İrileşmiş, omuzları genişlemiş. Sarı saçı hariç sana benziyor, Ivan."

Kapı yavaşça kapanırken çan yine çaldı.

"Onu görmeyeli epey olmuştu. Tekrar birlikte çalışmaya mı başladınız?"

Tezgâhın ardındaki adam, saçını havlu niyetine kullanan adam yanıt bekliyordu. Yanıt alamayacaktı. Çünkü Ivan'ın en büyük oğlunun artık kendi şirketi vardı; kardeşleri de o şirkete ortaktı.

Ivan neredeyse gülümseyecekti.

En azından oğullarına bir şey öğretmişti: Herkese karşı, babalarına karşı bile birlik olmayı öğretmişti.

* * *

Konteyner bir aydan fazladır otobanın karşı tarafında durmuştu. Şimdiyse Mavi Ev'den ağır ağır getiriliyordu. Onu taşıyan vinçli aracın iki uzun çelik çıkıntısı fildişini andırıyordu... Araç dar sokaktan yaklaşıp, yandaki evin önünden geçip, yüksek çitli bahçenin kapısından girdi... Çelik çıkıntılar alçalıp, yaklaşık iki tonluk konteyneri pencerenin önüne bıraktı.

Beton harcının kurumasını beklemişlerdi; zemindeki kasa artık yerinde sağlam duruyordu. Hidrolik sistem ve duvar prizi için birer kablo çekmişlerdi. Duvarlara da ikişer sıra raf monte etmişlerdi.

Güz karanlığında siyah bir konteyner. Artık kimseye görünmeden çalışabilirlerdi... Konteynerin içindekileri eve taşıyıp, Kafatası Mağarası'na indireceklerdi.

Şimdi Jasper namlusundan tuttuğu tüfekleri pencere-

den ikişer ikişer uzatıyordu. Odanın içindeki Felix de tüfekleri açık kasanın içine, aşağıdaki Leo'ya uzatıyordu... Leo AK4'leri aldıkça istifliyordu; metal kasa, otomatik silahları yedikçe doymuyordu sanki.

Normalde Leo'nun kollarının, omuzlarının yorulması gerekirdi. Ama merdiveni çıkıp kasanın içinden geçerken kendini çok iyi hissetti ve güldü; sanki aç bir yeraltı canavarının midesinden çıkmıştı. Aşağıda olmak da yukarıda olmak da güzeldi. Kasanın etrafındaki zemine dama desen fayans döşemiş, duvarları açık grinin sıcak bir tonuna boyamışlardı; tavanla zemindeki süpürgeliklerin parlak yağlıboyası da yarın sabaha kadar kururdu.

Leo ikinci kata çıktı.

Anneli çift kişilik yatakta yüzükoyun uyuyordu; giysilerini çıkarmamıştı. Son zamanlarda epey uyuyordu; insanlar kaygılanınca farklı farklı tepkiler verirdi.

Leo elinin tersiyle Anneli'nin yanağını hafifçe okşayıp onu uyandırdı.

"Saat... kaç?"

Anneli kısık gözlerini ışıktan kaçırdı.

"Altı buçuk."

"O kadar erken mi? Öyleyse biraz daha uyumak istiyorum."

"Akşam altı buçuk."

Leo onu elinden tutup hafifçe çekti.

"Haydi."

Anneli ona baktı, ama kımıldamadı.

"Çabuk. Kızılmaske'yle tanışacağız."

Bir şey anlamayan Anneli kalkıp onun peşinden gitti (kollarıyla bacakları hâlâ halsizdi); merdiveni inip mutfağın karşısındaki odaya, son zamanlarda içinde epey vakit geçirdikleri odaya girdiler.

"Polisten kaçan biri."

"Polisten kaçan mı? Kim kaçıyor?"

"Kimse. Farazi konuşuyorum Anneli. Diyelim ki polisten kaçan biri gelip burada, bu evde saklanıyor; polisler de onu aramaya geliyor."

Sıradan bir oda. Zemin, duvarlar, tavan. Hepsi oradaydı, bir aradaydılar... Leo, Felix, Vincent ve Jasper ona bakıyorlardı; kendileriyle gurur duydukları belliydi.

"Hiçbir şey anlamadım. Ne diyorsunuz?"

Kalın halının üstünde hep birlikte duruyorlardı; zemindeki dama desenli fayanslar kırkar santimdi. Leo, Anneli'nin elini bırakıp çömeldi. Ona göz attı... hâlâ kibirli görünüyordu; halıyı rulo şeklinde toplayıp zemindeki dört fayansı (ikisi beyaz, ikisi siyahtı) gösterdi; bunları kaldırınca, iki demir halka açığa çıktı.

"Polisler geldi, evi arıyorlar. Bazı fayansların gevşek olduğunu bir şekilde fark ediyorlar. Sonra bu halkaları keşfediyorlar; tutup çekiyorlar."

Leo halkaları çekince, kapak şeklinde bir beton bloku yukarı kalktı.

"Kapağı kaldırıp bakıyorlar. Gördükleri şu: Bir kasa. Zemine sağlam yerleştirilmiş. Öyle seviniyorlar ki. İşte şimdi çıramızı yaktılar!"

Kasanın şifreli kilidine hafifçe dokundu.

"Diyelim ki öyle şanslılar ki, şifreyi de buldular. Bir şekilde buldular."

Kasanın kolunu çevirip, çelik kapağını açtı. Kasanın içi ortaya çıktı. Sıradan görünüyordu. Beş yüz kronluk banknotlarla dolu, küçük bir plastik torba. Bir kamera. Birkaç şarjör. Sertifika ve sözleşmeye benzer belgeler. Leo kapağı iyice açıp zemine koydu.

"Yerdeki kasayı keşfetmeleri küçük bir ihtimal, ama keşfettiler diyelim. Tam şu an durduğumuz yerde duruyorlar, merak ve heyecandan titriyorlar; kasayı açmayı da bir şekilde başarıyorlar. Ve gördükleri şey... bu. Hiçbir şey. Yolun sonu.

Böylece, gizli kasada biraz para, önemli görünen belgeler ve tüfek şarjörleri (ki bunların laboratuvarda incelenmesinden sonuç çıkmayacak) bulduklarına sevinerek, başka bir odaya geçiyorlar."

Hava geçirmez kasanın içi siyah kadifeyle kaplıydı. Leo odanın tek penceresine gidip, denizlikteki bağlantı kutusunu tornavidayla açtı. İki kablo vardı. Biri kırmızı, diğeri maviydi. Ama kabloların uçları açıktaydı. Leo, Anneli'ye bakıp önceki gibi gülümsedikten sonra, kablo uçlarını birbirine bağladı.

"Kasaya git. Aşağı bak."

Bir uğultu. Sonra... kasanın arka tarafı yavaşça alçaldı.

"Polisler gitti. Hiçbir şey bulamadılar. Çünkü her şey kasanın altında gizliydi."

Leo, Anneli'nin yanağına öpücük kondurduktan sonra yerdeki deliğe gidip çömeldi ve alüminyum merdiveni inip ışığı açtı. Birden aşağıda bir oda belirdi. Duvarlarında ikişer sıra raf vardı. Leo üst raflara hafif makineli tüfekleri, alt raflara da AK4'leri koymuştu.

"Kızılmaske ve Kafatası Mağarası."

Yerde, merdivenin arkasında da beş makineli tüfek vardı.

"Anlamadın mı? Kızılmaske'nin kasası. Orman Devriyesi'ne mesaj bıraktığı yer."

Anneli dar merdiveni yalınayak indi; bir an düşecek gibi olsa da, soğuk zemine sağ salim ayak bastı.

"Kızılmaske gizli bir tünelden geçerek emniyet müdürlüğünün kasasına ulaşır ve kasanın alt kısmını açıp Orman Devriyesi'ne mesaj bırakırdı. Kızılmaske'yle emniyet müdürü kasaya mesaj bırakarak haberleşirlerdi; ne zaman kasayı açsalar bir mesaj olurdu."

Ahşap raflarda dizili otomatik silahlarla dolu bir oda... Silahların çalındığı cephanelik kadar büyüktü neredeyse. Anneli indiği merdivene ve kasanın altından geçen iki metal boruya baktı, sonra da gizli odanın kapağını kapadı.

"Şunu hisset."

Leo onun elini tutup beton duvara yasladı.

"Kupkuru, değil mi? Rutubet yok, su yok."

Diz çöküp yerdeki kapağı kaldırdı; aşağıda büyük bir beton boru, betonun içinde de pompa vardı.

"Bu ev göl yatağına inşa edilmiş. O yüzden bodrum yapmamışlar. Ama pompa sayesinde, su seviyesini kontrol edebileceğiz. Su seviyesi belirli bir sınırı aşınca pompa çalışmaya başlayacak."

Leo ile Anneli tavandan girilen bu gizli, soğuk zeminli odada birbirlerine sarıldılar. Etrafları raflardaki iki yüz yirmi bir otomatik silahla çevriliydi. Kimsenin bulamayacağı bu Kafatası Mağarası, istedikleri kadar soygun yapmak için ihtiyaçları olan tek şeydi.

27

Başında siyah kayak maskesi varken etrafa bakmak tuhaf geliyor; eski bir filmi gözlüklü seyretmek gibi bu... Görüş alanını çevreleyen karanlık, odaklanmasını sağlıyor, renkler de daha parlak görünüyor.

"Altmış saniye kaldı."

İlk gördüğü şey mavi tulum kolları. Onları net görüyor. Oysa göz deliklerini tam hizalayamadı. Mavi tulum kollarının arasında ağır, uzun, grimsi bir hafif makineli tüfek var.

"Elli saniye kaldı."

Gözlerini kaldırınca, görüş alanının şimdi biraz daha geniş olduğunu görüyor. Büyük bir aracın, ikinci el alıp koltuklarını söktükleri Dodge minibüsün içinde çömelmiş olduğunu görüyor. Sessizliği de sanki görebiliyor. Böyle bir minibüsün içinin bu kadar sessiz olması tuhaf geliyor. Dıştan bakınca

bir terslik yok; hepsi de otomatik silahlı elbette, hepsi de boş sırt çantalı... Hepsi de tulumlu, botlu ve maskeli.

Ama içten bakınca...

"Kırk saniye kaldı."

Arkasında oturan *Mavi İki,* onları bankaya götürecek... Gayet sakin duruyor, her koşulda ne yapacağını biliyor.

"Otuz saniye kaldı."

Karşısında oturan *Mavi Üç* arka güvenlik kamerasını vuracak... Heves ve sabırsızlıktan günlerdir gözüne uyku girmiyor.

Yanında oturan *Mavi Dört* vezne camının altından elini uzatıp anahtarları alacak... Titrediğini gizlemeye çalışıyor, yetişkin erkek gibi yürüyebileceğine emin değil.

"On saniye kaldı."

Kumaştaki yuvarlak deliklerden onlara bakıyor; tıpkı onun gibi silahlarına sarıldıklarını görüyor. O bankada biri ölecekse. Biri onları ateş etmeye zorlarsa... Bu bir etki tepki meselesi olacak, o kadar. Hareket. Mekanik. Tetiğe basıp enerjiyi serbest kılmak ve gazın itici gücü sayesinde namludan dakikada sekiz yüz elli mermi fırlamasını sağlamak.

"Beş saniye kaldı."

Bunu yapan kişi, seçimini yapmış demektir.

"Dört, üç, iki, bir... *Şimdi.*"

Yan kapı açılıyor. Sekiz bacak, bankaya doğru yürüyor. Girişte, üst köşede ön güvenlik kamerası var; Mavi Bir gövdesiyle dönüp ateş ediyor. Ses çıkmıyor. Bu yüzden Mavi Bir defalarca "Bam! Bam! Bam!" diye bağırıyor. Mavi Üç ilerlemeye devam ediyor ve *kendi* silahını kaldırıyor; öne eğilip dipçiği omzuna yaslayarak ikinci kameraya nişan alıyor. Yine silah sesi duyulmuyor; o da "BANG! BANG! BANG!" diye bağırıyor. Hemen arkasındaki Mavi Dört görevini yapmak için, yerde yatan iki kadının üstünden geçerek tezgâha doğru koşuyor.

"Veznedar camı indirip kilitledi."

Mavi Dört kalakalıyor. Kulaklığından Mavi Bir'in bağıran sesi gelmeye devam ediyor.

"Mavi Dört, hemen harekete geç! Çabuk! Cam inik!"

Vezne camına bakan Mavi Dört tereddüt ediyor.

"Cam inikse ateş edeceksin!"

Mavi Dört nihayet tüfeğini inik cama ve arkasında oturan veznedara doğrulturken terliyor; diğerlerinden daha alçak sesle ve şevksizce, "Bam, bam, bam" diyor.

"Tamam. Mola veriyoruz. Birkaç dakika."

Leo siyah maskeyi alnına kadar çıkardı. Büyük garajda dört saattir banka soygunu provası yapıyorlardı; hataları giderek azalıyordu. Makineli tüfeğiyle deri eldivenlerini marangoz tezgâhına bıraktı, yakasındaki mikrofonu da alıp cebine koydu.

"Vincent... veznenin camını indirirlerse ne yapmanı söylemiştim?"

Mavi Dört maskesini çıkardı.

"Cama ateş etmemi."

"Sonra?"

"Vezneye çıkıp içeri girmemi."

"Sürekli hareket halinde olmalıyız. Tamam mı? Zaman kaybetmemeliyiz. Yoksa çuvallarız. Zamanı biz kontrol etmeliyiz... onlar değil."

Leo'nun büyük garajında, soyguna hazırlanıyorlardı. Kirli zemine koli bandı yapıştırarak dev dörtgenler oluşturmuşlardı; Svedmyra'daki Handels Bank şubesinin gerçek boyutlu kopyasını hazırlamışlardı... Koli bandı dış duvarları, bir kalas da ön kapıyı temsil ediyordu. Vezneler, çiviyle tutturulmuş kompozit ahşap levhalardı. Veznelerin önündeki beş manken (müşteriler) bazen ayakta durur, bazen yerde yatardı; diğer tarafta ise üç manken (veznedarlar) koltuklarında oturuyordu.

Bir erkek çocuğun odasında, yerde duran kovboylar ve

Kızılderililer. Veya bir garajın zeminindeki, banka soygunu provasında kullanılan mankenler.

Artık oyun ciddileşmişti.

"Vincent?"

Felix, bant ve kalas parçalarıyla inşa edilmiş bankanın önünde duran minibüsün sürücü koltuğundan indi.

"Ne oldu?"

"Dedim ya!"

Jasper kendisine sorulmayan soruyu maskesini çıkarmadan yanıtladı.

"Beceremeyecek! Pleksi cama ateş etmesi gerekiyordu!"

Felix yerdeki müşterilerden birini alıp, kasa gişesini temsil eden boyasız kompozit ahşap levhaların yanına koydu.

"Belki cam açıktı?"

"Leo veznedarın kapattığını söyledi!"

Jasper bağırıyordu, ama Felix sadece gülümsedi; bağırmayı sevmediğinden, bir levhaya vurup devirdi... levhanın üstünde sekiz harf ve çok büyük, gök mavisi "3" sayısı vardı: *Veznedar 3*.

"Bu ne peki? Cam açık işte... görmüyor musun?"

"Prova yapıyoruz yahu!"

"Sorun sende bahriyeli... olmayan şeyler görüyorsun. Vincent'ın üstüne gitme."

"Üstüne *gitmiyorum!* Cesur olmalı. Asla tereddüt etmemeli! İnsan silahına güvenmiyorsa tereddüt eder. Değil mi Leo?"

Jasper tavandan sarkan, üzerlerinde yazı olan –*Güvenlik Kamerası 1* ve *Güvenlik Kamerası 2*– masonit levhalara koşar adım gidip, tüfeğiyle dürttü.

"Bu iki kamerayı vurduk. Sebebini biliyor musun?"

"Üzerine bir şeyler çiziktirdiğin iki masonit levhadan başka bir şey görmüyorum ben."

Jasper levhalara namluyla vurdu; levhalar sallanırken, başını iki yana salladı.

"Dışarıda ateş edince insanlar korkabilir; makineli tüfek epey ses çıkarır. Ama kapalı mekânda çıkan ses farklıdır. Tizdir. Duvardan duvara seken bıçaklar gibidir; kulak zarların patlayacak gibi olur, kulak çınlaması insanı sersemletir. Kapalı mekânda, insanlar korkmanın ötesine geçer. Kendilerini yere atarlar ki bunun tek sebebi kendilerini korumak istemeleri değildir... Yön duygularını yitirmemeleri hayati önem taşır. Zemin gibi, sert bir şey ararlar... Mekân algıları değişir. Kameraları vurmakla, o insanların algılarını değiştireceğiz!"

Jasper önce Felix'e, sonra da Vincent'a baktı; ikisi de suskundu. Leo başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Şimdi... işin en önemli kısmı. Polisler bize yaklaşmanın tehlikeli olduğunu bilmeliler. Bunu bildikleri halde yaklaşırlarsa, olacaklardan onlar sorumludur."

Leo iki kardeşine, Felix ile Vincent'a döndü.

"Jasper haklı. Bize nişan alırlarsa, biz de onlara nişan alırız. Öldürmek için ateş ederlerse, biz de öldürmek için ateş ederiz. Ya biz ya onlar ölecekse... anlıyor musunuz?"

Gözlerinin içine bakmıştı; ona güvendiklerini biliyordu. Şimdi, onlara güvenip güvenmeyeceğine karar vermeliydi. Kameraları temsil eden masonit levhalara elini uzattı; fazla yüksekteydiler... Onları biraz aşağı indirdi. Sonra orada, diğerlerinden biraz ötede kaldı. Dışarıdan bakmak iyiydi, birinin yeterince iyi olup olmadığına karar vermek gerektiğinde... Minibüse yaslanmış, kulaklığını inceleyen Felix'e... Diz çökmüş, mankenlerden birinin kolunu düzelten Vincent'a... Veznedar koltuklarından birinde oturmuş, dolu bir tüfeğin emniyetini durmadan açıp kapatan Jasper'e baktı.

"Minibüse. Herkes."

Askerliğini yapmamış, on yedi yaşında bir delikanlı; askere yazılmış, ama erken terhis olmuş, yirmi bir yaşında biri; bahriyeli eğitmenliği yapmış gibi havalara giren, yirmi

iki yaşında biri. Ekip olarak hareket etmelerini sağlamak Leo'nun göreviydi.

"Bir kez daha. Haydi! Geri sayımı başlatıyorum; üç dakika sonra başlıyoruz."

Leo yan kapıyı açıp minibüsten atladı ve kalasla koli bantlarına sekiz hızlı adımda ulaştı. Kırk altı saat sonra, bu işi gerçekten yapıyor olacaklardı.

28

Aynı minibüste oturuyorlardı. Ama bu kez minibüs şafakta, E4 Otobanı'nda, kuzey yönünde gidiyordu. Artık tekrar normal bir Dodge minibüs gibi görünüyordu; koltukları yerlerine takılmıştı... Tıpkı provalar gibi, eğitimlerinin parçasıydı bu.

Hayali bankayı soymaya devam etmiş, minibüsle vezneler ve kasa arasında mekik dokumuşlardı. Mavi Bir yan kapıyı yirmi sekiz kez açmıştı; bir grup maskeli adam yirmi sekiz kez içeri girip yerlerini almış, her hareketlerini defalarca tekrarlayarak kusursuzlaştırmışlardı. Bu minibüsteki hiç kimsenin düşünmek için zamana ihtiyacı olmayacaktı. Hiç girmedikleri bir odada yapacaklarını şimdiden bellemişlerdi. Leo daha önce birkaç kez o küçük meydanı ayaklarını sürüyerek geçip bakkala girmişti; yandaki pizzacıda da iki kez oturup pizza yemişti. Ama bankanın ön kapısını hiç açmamıştı. Hiçbiri soygundan önce bankaya girmemeliydi. Güvenlik kameraları onları kaydetmemeliydi; yoksa görüntüleri, boyları, kiloları, hareketleri sonradan, mavi tulumlu ve siyah maskeli dört adamınkiyle karşılaştırılırdı.

Asfalt yol daralıp toprak yola dönüştü; artık az kalmıştı.

Bankanın içini, gerçek kameraları ve banka çalışanları-

nı, gerçek müşterileri sadece Anneli görmüştü. Her kısa ziyaretinde, bankanın bir başka kısmının resmini boş bir hesap cüzdanına çizmişti; Leo bunları mutfak masasının üstünde birleştirip, bankanın zemin katının planını elde etmişti.

"Alo?"

Leo ceketinin dış cebindeki telefonunu çalar çalmaz açmıştı.

"Leo... zarf."

O ses.

"Şu an meşgulüm."

"Borcunu diyorum Leo. Zarftaki parayı. Artık bana borcun kalmadığını söyledin, değil mi?"

"Cidden meşgulüm. Şimdi konuşamam."

"Onca yıldan sonra o kadar parayla geldiğine, borcunu tek seferde ödediğine göre... paran bol olmalı. Son paran olsa hayatta vermezdin. Eee, bu değirmenin suyu nereden geliyor?"

Leo sağ tuşa basarsa o ses kesilecekti.

Bastı.

"Kimdi?"

Felix ona bakıyor, yanıt bekliyordu.

"Önemli değil."

"Önemli gibiydi."

"Yola odaklan."

Felix her zamanki gibi sürücü koltuğunda oturuyordu; artık bu minibüsü iyi tanıyor, hızlanmasını, fren mesafesini biliyordu... Direksiyonla yekvücut olmuştu. Dodge minibüs. Üç dakikalık banka soygununun öncesinde ve sonrasında bu aracın içinde oturacak, bu araçla kaçacaklardı. Felix aracı sürerek pratik yapmakla yetinmemiş, ıcığını cıcığını öğrenmişti. Soygundan önceki gece böyle iki minibüs çalması gerekiyordu. Pencerenin arasına metal çubuk sokarak saatlerce uğraşmış, sonunda kapıyı yirmi saniyeden kısa sürede açar hale gelmişti... Düz kontak pratiği de yapmıştı.

Eski poligon, çakıllı yolun sonundaydı. Park ederken, uzaktan gelen silah sesleri duydular.

"Burada birileri var."

Vincent bir toprak set ile 50, 200, 300, 620 metre uzunluktaki çakıllı düzlükler arasında gidip gelen hedeflere baktı.

"Duymuyor musun?"

Cephane çantasını, dört kamp yatağını ve otomatik silahları alarak çakıllı yolda yürümeye başladılar; yol biraz ileride patikaya dönüştü. Hedeflerle toprak setin yaklaşık üç yüz metre ötesindeki bir düzlükte iki adam yatıyordu.

Leo durup kulak kabarttı.

"MP5 kullanıyorlar. SWAT ekibinden olmalılar."

"Leo, gidelim, onlar..."

Vincent en büyük ağabeyini kolundan çekiştirdi.

"...bizi arıyorlar!"

Bir askeri cephanelikten çaldıkları silahlarla... hem de soygunda kullanıldığı anlaşılabilecek silahlarla ortalıkta dolanıyorlardı.

"Gitmeliyiz."

"Hayır. Bunu öğrenmelisin."

"Lanet olsun Leo, biz..."

"Dinle; polisler iki Arap'ın peşinde."

Vincent adımlarını yavaşlatmıştı; artık neredeyse en geriden geliyordu. Leo'nun bu halini daha önce de görmüştü; böyle zamanlarda onunla konuşulmazdı... Meydan okumadan duramazdı, gereksiz zaferler kazanmak isterdi, sırf kazanabildiğini göstermek için. Tam o anda, siyah üniformalı iki adam ayağa kalkıp eşyalarını topladılar ve yürümeye başladılar.

Onlara doğru.

Dar patikanın diğer ucundan yaklaştıkça daha iri görünüyorlardı; omuzları geniş, boyunları kalındı... Yetişkindiler; Leo bile hareket ederken onlar gibi görünmüyordu.

"Atış yapmaya mı geldiniz arkadaşlar?"

Silahları incelemek için yaklaşırken bastıkları çakıltaşları gıcırdıyordu.

"Tahmin edeyim... İç Güvenlik Kuvvetleri?"

Öyle çabuk oldu ki. Patikada tek sıra halinde duruyorlardı. Sonra bir anda yan yana durmaya başladılar.

Birden otların arasına dalan Jasper, silahlarını gururla göstermek için Leo'nun yanından koşarak geçti.

"Bildin. Jarva İç Güvenlik Kuvvetleri taburundanız."

AK4'ünü tutarken, mermer bir heykel gibiydi; sivri burnuyla çenesinin arasında gülümseyen ağzında bir ön dişinin eksik olduğu görülüyordu. Vincent bir adım daha gerileyip iki büklüm oldu. Jasper, Leo gibi davranıyordu... Kendini kanıtlamaya çalışır gibiydi. Veya belki de Leo gibi davranmıyordu. Leo rekabeti sever, kazanmak isterdi. Jasper ise sevilmek, kabul görmek istiyordu.

"MP5 mi?"

Adamlar tüfeğe bakmış ve bir şeyden şüphelenmemişken, geçip gidecekken, Jasper hâlâ konuşuyordu.

"SWAT ekibindensiniz, değil mi?"

Vincent gözlerini kapadı. Yetmemişti. Çaldıkları silahlarla hava atmak, her şeyi riske atmak Jasper'e yetmemişti. Gidip adamlardan birinin silahını eline almasa olmazdı. Jasper öylece durup silaha hayranlıkla, sevgiyle baktı. O adamlardan biriydi sanki; arkanızı korurum der gibiydi.

"Hı hı. SWAT ekibindeniz. Size iyi şanslar; rüzgâr yok... Atış antrenmanı için iyi bir gün."

Adamlar başlarını sallayarak vedalaştılar. Onlar geçerken Vincent kendi ayaklarına bakıp, normal nefes almaya çalıştı.

"Hey, sen."

En çok konuşan ve silahını Jasper'e göstermiş adam, Vincent'ın karşısında durdu.

"Bu iş için fazla genç değil misin?"

"Ben..."

Vincent gözlerini kaldırmaya çalıştı, ama bakışlarını ayaklarından alamıyordu.

"O Gençlik Kolu'ndan."

SWAT ekibinde olmakla kalmayıp, Leo'dan bile büyük gibi davranan polis hâlâ Vincent'a bakıyordu.

"Ben senin yaşındayken atış eğitimi yapmazdım; kadınların peşinde koşardım."

Vincent iki polise gülümsemeyi denedi, gerçekten denedi; hâlâ nefes almıyordu... Rahatsızca, hafifçe gülümsemeyi başardı. Polisler lanet olası MP5'leriyle birlikte gidene kadar da gülümsemeye devam etti. Jasper daha şimdiden kamp yataklarını çakılların üstüne serse de, Leo daha şimdiden büyük ve çirkin binadan getirdiği hedefleri toprak setin önüne yerleştirse de, Felix cephane kutularını açıp mermi dağıtsa da, Vincent ancak o iki polis arabalarına binip de kuru, tozlu toprak yolda uzaklaşınca rahat nefes alabildi.

"Seri numaralarına bile bakmadılar."

Leo ise gerçekten gülümsüyordu; hiç gergin değildi, mutluydu, gururluydu. O polislere karşı galip geleceğine emindi ve galip gelmişti de. Şarjörü yirmi mermiyle doldurup taktı, kayışı ön koluna dolayarak ayakta durdu ve silahı otomatik atışa ayarlayıp, karton hedeflerden birine nişan alarak tetiği çekti. Karton hedefin yüzü paramparça oldu.

"AK4 kullanmayı öğrenmeden önce, ayakta nasıl duracağını öğrenmek gerek."

Silahı tekrar doldurup Vincent'a verdi... Ama bırakmadı.

"Geri tepmeye karşı vücut ağırlığını vermezsen, silahını omzun ve sol elinle itmezsen namlu yukarı çevrilir... Üçüncü mermi hedefin yarım metre yukarısına gider."

Çömelip ağırlığını sol bacağına verdi ve namluyu sol eliyle tutarak nişan alıp tekrar, bu kez karton hedefin kalbine ateş etti.

"Dolu."

Bu kez silahı Vincent'a verdikten sonra bıraktı.

"İyi nişan al, emniyet mandalını kontrol etmeyi de unutma."

Vincent normal nefes almakta zorlanıyordu; avuçları terliydi. Leo'nun gösterdiği şekilde dipçiği omzuna dayadı, ağırlığını sol bacağına verdi, namluyu tuttu. Ve ateş etti. Geri tepen silahın dipçiği omzuna çarptı. Namlunun ucu görünmez bir iple çekilircesine yukarı kalktı. Vincent birkaç adım geriledi; az kalsın düşecekti.

Yirmi merminin yirmisi de toprak sete saplanmıştı. Karton hedef kayıtsız gözlerle Vincent'a bakıyordu.

"Öndeki bacağına ağırlığını daha fazla ver Vincent! Odaklan!"

SWAT ekibiyle karşılaştıkları zamanki gibi koşar adım yürüyerek gelen Jasper, Vincent'ın sol ayağını hafifçe tekmeledi.

"Bacaklarını aç! Leo'nun dediği gibi, sol elinle tüfeği it. İtsene!"

"Kapa çeneni."

Felix, Vincent ile Jasper'in arasına girivermişti.

"Kardeşime bağıramazsın, onu tekmeleyemezsin. Anlaşıldı mı?"

"Açılın. İkiniz de."

Leo o ikisinin bakışmayı kesmelerini bekledi.

"Nefesin, Vincent."

Yavaş yavaş kardeşine döndü; bakıştılar.

"Nefes al, nefes ver. Nefes al, nefes ver. Sonra da... ateş et."

Vincent dipçiği omzuna iyice yasladı. Namluyu sol eliyle sımsıkı tutuyordu.

Tekrar ateş etti. Ve... hedefi vurdu! Karton hedefi başından, boynundan, göğsünden vurdu.

Yeni şarjör taktı. Tekrar ateş etti. Düşmanları art arda biçip yere serdikçe, Leo binaya koşup yeni hedefler getiriyordu; Leo bazen, tıpkı dün garajda yaptığı gibi, kardeşini biraz

uzaktan seyrediyordu... Onu beşiğinden aldığı, birlikte Lego oynayıp kırmızılı mavi şehirler inşa ettikleri, ona reçelli sandviç hazırladığı zamanları hatırlıyordu. *Oy kullanacak kadar büyük değilsin. İçki dükkânından Vino Tinto alacak kadar büyük değilsin.* Gururla gülümsedi. *Ama otomatik silah kullanabiliyorsun ve otuz altı saat sonra banka soyacaksın.*

29

Bahçeye girdiklerinde akşam oluyordu. Leo alışveriş torbalarını Anneli'ye vermek için eve girdi, Felix ile Vincent ve Jasper de ekipman ile silahları garaja koydular. Vincent şarjör çantasını ve kalan cephaneyi yere bırakırken sağ omzunun seğirdiğini hissetti; sanki peş peşe aldığı darbeler orada yeni bir hayat başlatmıştı... Sanki küçük solucanlar nereye gittiklerini bilmeden kaslar ile eklemlerin arasında geziniyordu.

Yüzlerce kurşun sıkmıştı. Leo onu defalarca, içtenlikle övmüştü. Jasper ise hata aramayı sürdürmüş ve bulduklarını söylemişti, ama bunun önemi yoktu; Vincent artık kaygı duymuyordu, hedefi ortasından her vuruşunda kaygısı biraz daha azalmıştı.

"Silahları temizleyelim."

Vincent asıl meselenin ne olduğunu biliyordu. Hep böyle olmuştu zaten. Jasper kendini kabul ettirmeye çalışıyordu, tıpkı patikada SWAT ekibinden polislerle gülümseyerek konuşurken yaptığı gibi... Kabul görmeyi her şeyden çok önemsermiş gibi davranıyordu.

"Felix, Vincent, size diyorum, hadisenize!"

Jasper silahını marangoz tezgâhına bıraktı.

"Hey! Bunu yapmayı öğrenmelisiniz!"

Silahı çabucak parçalarına ayırdı.

"Siz de aynısını yapın. Silahlarınızı söküp temizleyin. Seyredeceğim."

Felix karton adamlara ateş etmekte kullandığı AK4'ü bıraktı, ama söyleneni yapmak yerine Jasper'in kulağına eğilip fısıldadı:

"Jasper?"

"Evet?"

"Neden götüne makineli tüfek sokulmuş gibi davranıyorsun?"

"Ne dedin sen?"

"Komando filanmışsın gibi emir yağdırıp duruyorsun. Vincent ile benim... pek hoşumuza gitmiyor bu."

"Talim yapıyoruz yahu!"

"Eee?"

"Her çatışma taliminde bir lider olur. Sen bilmezsin tabii! Askerlik yapmadın."

"Sana son kez söylüyorum. Öyle davranmayı kes."

"Nasıl davranmayı?"

"Kes işte, o kadar."

"Bir gün köşeye kıstırılırsak bana teşekkür edersin."

"Köşeye kıstırılmak derken?"

"Savaşta tereddüt edersen ölürsün. Bu kadar basit."

"Bak... öyle bir duruma düşersek, senin yüzünden olur."

Jasper yaklaşıp ona tepeden baktı. Vincent o ifadeyi daha önce de görmüştü... Jasper cop satın aldıktan sonra, birilerinin ona yan bakmasını beklerken de yüzünde öyle bir ifadeyle dolanmıştı. Sonunda Koca Steffe'nin yan baktığına karar vermiş ve adamın bileğine iki kez copla vurmuştu. Adamın bilek kemiği kırılırken Jasper'in yüzünde aynen bu ifade vardı... *Bak, gördün mü, kuru dal gibi kırılıverdi.* Sonradan, o akşam pişman olmuş, epey kaygılanmıştı; Steffe için değil... başının belaya girmesinden, sabıkası olursa askere alınmamaktan korkmuştu. Şimdi gözlerinde aynı ifadeyle Felix'e

bakıyordu, Felix de her zamanki gibi onun bakışlarına karşılık veriyordu. Tam o anda kapı açıldı ve Leo kucağında büyük bir karton kutuyla içeri girdi.

"Ne oluyor?"

Felix ile Jasper bir şey demeden birer adım geri çekildiler.

"Hiç."

"Bir şeyler olduğu belli."

Jasper silahını tekrar marangoz tezgâhına bıraktı.

"Uzmanlığımı sorguluyorlar; bıktım usandım artık!"

"Uzmanlığını değil... tavrını!"

"Tavrımda ne var? İnşaatta çalışırken ben senin uzmanlığını sorgulamıyorum, çekicimin sapını fazla yukarıdan tuttuğumu veya onu yanlış kutuya koyduğumu söylediğinde bir şey demiyorum... Sözünü dinliyorum, sana saygı duyuyorum! Sen de bilgili olduğum konularda sözümü dinleyeceksin!"

Leo aralarına girip onları hafifçe iterek birbirlerinden uzaklaştırdı.

"Jasper? Şimdi çeneni kapatacaksın."

"Onlara bildiğim her şeyi öğretmemi söylemiştin."

"Çeneni kapat ve silahını temizle. Ve sen, Felix. Bu konularda Jasper'in sözünü dinleyeceksin... o ne dediğini biliyor. Kendini nasıl koruman gerektiğini biliyor. Seni bizzat koruduğu da oldu! Mesela o bahriyeli piçler seni döverken, kafasına beyzbol sopası yemesine rağmen ben gelene kadar seni korumuştu hani. Hatırlamıyor musun?"

Leo yorgun olduklarını biliyordu. Gerginlerdi de... fazla zaman kalmamıştı.

"Tamam mı?"

İkisinden birinin yakınmasını bekledi; genellikle öyle olurdu. Ama ilk kez sessizlik oldu, tıpkı odaya girdiği zamanki gibi.

"Güzel. Son bir prova yapalım. Bu sefer *kurşungeçirmez yelek* giyeceğiz. Tam takım olacağız."

Garaj zemininde duran karton kutuda, bol bol naylonla sarılıp fazlasıyla bantlanmış ve kalın, tüylü, fazla uzun iplerle bağlanmış kurşungeçirmez yelekler vardı. Hepsi de ABD damgalı ve etiketliydi... Auburn, Alabama. Asla İsveç şirketlerinden alışveriş yapmazlardı. Aksi takdirde polis, güvenlik şirketlerinden bilgi talep ederse onların izini bulabilirdi. ABD ordusuna satış yapan bu Amerikan şirketinin *Amerikan Vücut Zırhlarını* giymek daha güvenliydi.

Leo kutuyu açıp kurşungeçirmez yelekleri dağıttı. İlk sipariş verdiği kurşungeçirmez yelekler, boyunları fazla uzun ve omuzları siperli olduğu için işe yaramazdı. O yüzden dört tane daha, bu kez kısa boyunlu ve omuzları sipersiz yelek sipariş vermişti... bankada rahat hareket edebilmeleri gerekiyordu.

"Birbirimizin aynı görünmeliyiz."

İkinci kutu, marangoz tezgâhının altında epeydir durmaktaydı. Bunun içinde dört yeni tulum vardı; daha önce kullandıkları tulumlar gibi maviydiler. Vincent vezne penceresini simgeleyen ahşap çerçeveden geçerken, tulumunun kolu çiviye takılıp yırtılmıştı; Jasper'in tulumu kurşungeçirmez yelek giyemeyeceği kadar küçük geliyordu; Felix de minibüsün koltuklarını sökerken tulumunun her tarafına yağ bulaştırmıştı.

"Hiçbirimiz dikkat çekmezsek, sonradan eşkâlimizi vermeleri epey zorlaşır."

Son bir prova.

Giyinme provası. Tam takım. Hedefe hücum.

Dodge'tan banka maketine ve tekrar Dodge'a.

Tam yüz seksen saniye.

Sonra vezneler tekrar kalas ve kontrplağa, banka duvarlarıyla pencereleri ve kasa dairesi de yere yapıştırılmış koli bantlarına dönüşecekti.

"Benzin bidonuyla çöp poşetini alıp peşimden gel."

Dışarı çıktıklarında, Leo başıyla Jasper'e garajı gösterdi; garajın içi dışarıdan görünmezdi... Komşu evle aralarında

duvar, otobanla aralarında da çit vardı. Leo bir metre ötedeki eski, paslı benzin variline gidip, çöp poşetindeki her şeyi içine boşalttı; Jasper varilin içine benzin döktü.

"Akşam altıya on kala. Bankanın kapanmasına on dakika kala. Herkes işini bir an önce halletmek istiyor olacak."

İki kibrit. Taslaklar, çizimler, haritalar yanmaya başladı.

"Bir de Jasper... kontrolünü kaybetmemelisin."

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

Leo planlarını ve kaçış yollarını yakıp kavuran alevlere bakan Jasper'e baktı.

"O güvenlik görevlisinin ağzına namlu soktuğun zamanki gibi mi?"

Kontrolünü kaybetmemek. Şiddeti yönetmek, asla onun parçası olmamak. Leo bir zamanlar babasının gözlerinde gördüğü şeyi şimdi Jasper'de görüyordu... bunlar kontrol sahibi olan değil, yönetilen birinin gözleriydi.

"Yoksa hani şu uzakta polis arabalarının ışıklarını gördüğümüz halde zırhlı araca ateş ettiğin zamanki gibi mi?"

Birinin burnunu tek yumrukta kırmakla bir evi yakmak arasındaki fark.

"Bana bak Jasper. Sana güvenebilmeliyim. Güvenebilir miyim?"

Varilin içinden hoş bir ısı yayılıyordu; ellerini yaklaştırdılar.

"Evet. Bana güvenebilirsin."

On dokuz saat, on iki dakika kalmıştı.

30

"Ya sıkışırsam?"

"Nereye?"

"Ya pencerede sıkışırsam?"

"Hangi pencerede?"

"Vezne penceresinde. Geçerken?"

Dört dakika on iki saniye sonra ilk banka soygununu gerçekleştirecekti.

"Sıkışmazsın."

"Ya sıkışırsam?"

"Vincent?"

"Efendim?"

"Bana bak."

"Bakıyorum."

"Sıkışmayacaksın. Sıkışacağım diye düşünmezsen... sıkışmazsın. Tamam mı?"

Leo kardeşinin kurşungeçirmez yeleğinin önünü beline kadar açıp kayışını biraz daha sıktığını gördü. Felix'in dün gece çaldığı iki minibüsten birinin arka tarafında çömelmiş olduklarından, birbirlerini görebilseler de dışarıyı göremiyorlardı. Yine de Leo tam olarak nerede olduklarını, hedeflerine ne kadar kaldığını biliyordu. Son dönel kavşağın ortasına geldiklerini görmese de hissetti. Yan taraflarında bakım-onarım servisi logosu olan bir minibüs aramış ve mükemmel bir tane bulmuşlardı. Üstünde büyük çıkartmalar olan bir Roto-Rooter aracıydı bu; bir bankanın önünde durması şüphe uyandırmazdı... Ve aracı gören herkes sonradan ayrıntılı bir şekilde tarif edebilirdi.

Dönel kavşaktan çıkarlarken Leo düşmemek için arka kapı koluna tutundu; karşısında çömelmiş Vincent ile Jasper'in de zeminden çıkmış birer metal çubuğa tutunduklarını gördü. Yirmi metre sonra sola saptılar... Handelsvagen'dan çıkıp kaldırımdan geçerek Svedmyra Meydanı'na girerlerken minibüs epey sarsıldı. Artık yolun sonuna gelmişlerdi; fren yapılınca tekerlekler ıslak asfaltta ses çıkararak kaydı.

Leo kulaklığını düzeltti ve tulumunun yakasındaki mikrofonun sağlam durup durmadığını kontrol etti; Vincent, Jasper ve Felix'in de kendi kulaklıklarını düzeltmelerini bekledi.

"Miki Fare."

Siyah maskeleri hâlâ alınlarına kadar açıktı... Maskelerini indirdiler; şimdi yakından bakınca gözleri ve ağızları bir dergiden kesilip kumaşa yapıştırılmış fotoğraf parçaları gibi görünüyordu.

"Anladınız mı?"

Jasper gülümseyerek elini kaldırıp, siyah kumaşın altında şişkin, yuvarlak toplar gibi duran kulaklığını gösterdi.

"Miki Fare'ye benzedik diyorum!"

"Jasper, yeter."

"*Miki Fare, Miki Fare, Miki...*"

"Yeter."

Leo pencerede sıkışmaktan korkan Vincent'ı daha yeni yatıştırmıştı; Jasper'in kaygılandığını fark etmekse daha güçtü... Bu adam şiddet kullanmaya, sorumsuz bir çocuk gibi davranarak hazırlanıyordu.

İlk gerçek banka soygunları. Hepsi kendi tarzında davranıyordu.

"Deneme yapıyorum."

Verici, Leo'nun tulumunun sağ cebindeydi; işaretparmağını küçük, köşeli düğmenin üstünde tutarak, alçak sesle konuştu.

"Bir iki. Bir iki."

Sesi diğerlerinin başlarının içindeydi. Birazdan onları yönetecek olan ses.

"Beni duyuyor musunuz?"

Karşısındaki maskeli yüz yukarı aşağı sallandı. Vincent. Sürücü koltuğunda oturan maskeli kişi de dönüp aynı şeyi yaptı. Felix. Leo'nun çaprazında oturan maskeli kişinin yüzü kımıldamadı. Jasper.

"Hey? Jasper? Kulaklığını aç."

Az önce çocuk gibi "Miki Fare, Miki Fare" diye şarkı söyleyen adam şimdi başka insanların yanında ateş etmeye hazırdı.

"Felix, polis frekansı?"

Felix minibüsü öyle bir şekilde park etmişti ki, yan aynadan bankanın tamamını, dikiz aynasından da dışarı atlamaya hazır olan üç banka soyguncusunu görebiliyordu.

"Ayarlı. Şifreli. Polislerin nerede olduğunu bileceğiz."

"İyi. Vincent."

"Evet?"

"Kimsenin bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz."

"İzin vermeyeceğiz."

Kapalı minibüste aynı anda doldurulan dört otomatik silahın tuhaf sesi duvarlardan ve zeminden yankılandı.

"Sayıyorum: Beş..."

Saat akşam altıya on vardı.

"Dört..."

Leo elini arka kapı koluna hafifçe koydu.

"Üç, iki..."

"Dur!"

Felix dikiz aynasını çevirdi.

"Bankadan bastonlu, yaşlı bir adam çıkıyor. Peşinden de yaşlı bir kadın çıkıyor."

Leo silahını indirdi. Ne güzel geri sayıma başlamıştı. Vincent sakindi, Jasper işine odaklanmıştı. Vakit gelmişti.

Ama son anda terslik çıkmıştı.

"Felix, lanet olsun..."

"Zamanımız var. Çıkmalarını bekleyelim."

"Orada yaşlı, bastonlu bir adam yok! Yaşlı bir kadın yok! Şu andan itibaren... bizim için yoklar. Yoklarmış gibi hareket edeceğiz. O bankada sadece paralarımız var, o kadar!"

"Bitti mi?"

"Felix, biz..."

"Yaşlı, bastonlu bir adam. Ve yaşlı kadın."

Felix dikiz aynasını biraz çevirdi.

"Tamam, çıktılar."

31

Handels Bank'ın cam kapısına sekiz adımda gideceklerdi.

Suçluluk veya kaygı duymuyor, geçmişi veya geleceği düşünmüyorlardı... Her hareketleri, sonraki hareketlerinin parçasıydı.

Leo en önden gidiyordu. Bir adım gerisinden Vincent, iki adım gerisinden Jasper geliyordu.

Yağmur çiseliyordu; arnavutkaldırımı meydanın taşlarına yapışmış ıslak, kaygan, kahverengi güz sonu yapraklarının kokusunu maske kumaşının ardından alıyorlardı. Dört bir yanda gözler vardı. Pizzacının penceresinin ardında tek sıra halinde oturmuş bira içen insanlar, çiçek dükkânının tentesinin altında kışlık giysilerle oturan çiçekçi ile karısı, banka veznelerinden birinin önündeki iki müşteri onlara bakıyordu.

Bizi gördüler. Geldiğimizi biliyorlar. Ama durumu hâlâ anlamadılar.

Gerçek yapraklar ve gerçek gözler. Gerçek yağmur. Gerçek insanlar. Gerçek gökyüzü ve gerçek rüzgâr.

Gerçek banka kapısı.

Yeterince prova yapmışlardı. Artık geri dönüş yoktu.

Vincent sadece Leo'nun ensesine odaklanmıştı. Gözlerini oradan ayırmazsa ve bu hızla yürümeyi sürdürürse, bankaya ulaşır ve Leo'nun peşinden içeri girerdi.

Bu işi başarabilmemiz için... yetişkin bir adam gibi görünmen gerek. Anlıyor musun kardeşim?

Altı adım kalmıştı. Beş adım. Dört adım.

O bankadaki insanların, bankoların ardındaki görevlilerin, içeri üç yetişkin adamın girdiğini düşünmeleri gerek.

Kurşungeçirmez yelek, tulumunu geriyor, hareketlerini zorlaştırıyordu.

Dik yürümelisin. Yere tüm tabanınla bas.

Omzunda çapraz asılı hafif makineli tüfek de her zamanki

gibi sürtünerek cildinin tahriş olmasına yol açıyordu.

Daha ağır olduğunu hayal et; ağır olduğunu ve nereye gittiğini bildiğini hayal et.

Leo'nun boynuna baksa da, yere tüm tabanıyla basmaya özen gösterse de, bankaya bir türlü yaklaşamıyordu sanki.

Yaklaşamıyordu.

Yaklaşa...

Yak...

"Vincent?"

Leo durmuştu. Kapıya bir adım kala. Mikrofonuna konuşunca, üçünün de kulaklıklarından sesi geldi.

"Kimsenin sizi durdurmasına izin vermeyin."

Dönüp elini Vincent'ın omzuna koydu; bunu bazen yapardı.

Kimsenin sizi durdurmasına izin vermeyin.

Vincent ağabeyinin sesini başının içinde duymuştu; o ses oradan hiç eksik olmamıştı zaten. Leo elini yakasına götürüp mikrofonunu gizledikten sonra öne eğilip, Vincent'ın başlığının kulak kısmını diğer eliyle düzeltti.

"Vincent?" diye fısıldadı.

"Seni seviyorum; bunu biliyorsun."

Sonra bankaya döndü.

Vincent, bankanın cam kapısını açan Leo'nun peşinden içeri girdi. *Seni seviyorum.* Şimdiye kadar bunu bir tek annesi söylemişti. Dar girişten geçerken, yukarıdan gelen sıcak havayı hissederken, Leo'nun ne demek istediğini merak etti. Leo hâlâ durumun farkına varmayan insanların yanından geçerken kardeşinin gevşeyip yetişkin adam gibi yürümesi için mi öyle demişti? Yoksa öleceklerini biliyor, ama bunu ifade edemiyor muydu?

Artık ses yoktu.

Leo dönüp güvenlik kamerasına on sekiz el ateş ederken (kameranın içi dışına çıktı, tavanda çiçek gibi açıldı, mercek titreşen uzun taçyapraklarıyla çevriliydi sanki), Jasper ikin-

ci kameraya ateş ederken (bu kamera parçalanıp yere düştü) sessizlik hâkimdi.

"Mavi Dört!"

Leo sesleniyordu, siyah maskenin ardındaki dudakları kımıldıyordu, ama Vincent onun sesini duymuyordu.

"Mavi Dört!"

Vincent etrafında diz çökmüş, ellerini başının üstüne koymuş insanlara baktı.

"Mavi Dört... vezne penceresi!"

Tekrar harekete geçti.

Veznelere doğru. Sarı kapitone ceketli kadını çok geç gördü... Leo yanlışlıkla kadının koluna basarken, vezne görevlisi kapıyı sertçe kapatıp tezgâhın arkasına çöktü.

Pencere kapalıysa.

Vincent tezgâhın üstüne atlayıp pencereden geçemezse.

Sıkışırsa.

"Altmış saniye!"

Leo yanına koşup bir şeyler bağırdı, sonra da tüfeğini tekrar kaldırıp diz çöktü ve sol elini ahşap dipçiğe yasladı. On, yirmi, otuz, kırk el ateş etti.

"Mavi Dört... şimdi!"

Vincent sesleri tekrar duyabilmeye başladı. Her şey netleşti.

Binlerce parçaya ayrılan cam, bunun henüz farkına varmamışçasına bir an daha havada asılı kaldı; Vincent vezneye doğru koştu... Artık yeleği dar gelmiyor, kayış cildini tahriş etmiyordu. Koşarken fayanslardaki cam kırıklarının sol botunun altında ezildiğini duydu; veznenin üstüne sıçrayıp ahşap çerçeveli cama sol ayağıyla vurdu ve cam kırıkları buz parçaları gibi halıya yağarken, bir kumaş torbanın içindeki cam kırılırken tüm vücudunu çerçeveden geçirip veznenin diğer tarafına, ayaklarının üstüne düştü. Mavi Üç girebilsin diye koşup iç kapıyı açtı, sonra da veznedara döndü ve prova-

sını yaptığı şekilde “*Kasa dairesinin anahtarlarını ver!*” diye bağırdı; bağırması işe yaradı... Kırmızı ojeli parmaklar bir tomar anahtar uzattı.

“Doksan saniye!”

Leo bankanın ortasında duruyordu; etrafında altı kişi yatıyordu: Vincent koluna basınca gıkını çıkarmayan, sarı kapitone ceketli genç kadın; yatmayı reddedince Leo’nun bir dipçik darbesiyle yere serdiği, paltolu ve kahverengi mokasen ayakkabılı adam; sırtını vezneye yaslamış, gözlerini Leo’dan ayırmayan, yalvarmayan, korkmayan, daha çok her şeyi hafızasına kaydetmek ister gibi görünen yaşlı kadın; ön camın yakınındaki iri palmiye ağacının ardında duran iki adam, ki Vincent’la aynı yaşlardaydılar ve bir soyguna tanık olduklarını sonradan herkese anlatacaklardı; elindeki alışveriş torbasından bir kutu mısır gevreği, ekmek ve kırmızı bir kutu bebek maması düşmüş kadın...

“Yüz yirmi saniye!”

Leo, Mavi Üç’ün kasa dairesinin kapısını açtığını, üç raftaki para destelerini omuz çantasına doldurduğunu, kasayı da ateş ederek açtığını ve içindeki sayılıp istiflenmiş ve beyaz kâğıt şeritlerle sarılmış beş yüz kronluk banknotları aldığını, bankanın ortasında durduğu yerden gördü. Mavi Dört’ün vezneler arasında mekik dokuduğunu, yolundaki koltukları devirdiğini, çekmeceleri açıp içindeki paraları omuz çantasına doldurduğunu da gördü.

Jasper hiç hata yapmıyordu. Vincent hiç hata yapmıyordu.

Geriye sadece Felix kalıyordu.

“Mavi İki... Mavi Bir konuşuyor.”

Leo yakasındaki mikrofonu ağzına yaklaştırıp pencereden dışarıya, meydanda hâlâ rölantide duran minibüse baktı.

“Bir şey görüyor musun?”

“Evet, görüyorum. Bankanın yanındaki mekânı biliyor musun?”

"Demek istediğim..."

"Ant Pizza. İsme bak."

"Mavi İki... bir şey görüyor musun?"

"Pencerenin ardında üç adam oturuyor. Bira içiyorlar. Bana bakarak bira içiyorlar..."

"Mavi İki, saçmalama! Siren sesi duyuyor musun... polisler geliyor mu?"

"Arada sırada da bankaya bakıyorlar. Az alkollü bira içiyorlar galiba. Epey büyük bardakta."

Felix'in sesi alakasız şeylerden bahsediyordu.

Sayım başladığından beri gergindi, adrenalin patlaması yaşıyordu, kendine hâkim olmaya çalışıyordu.

"Buz gibi fıçı bira içiyorlar Leo. Pizza da yiyorlar galiba... konserve mantarlı, işlenmiş salamlı pizzalar. Ama umurlarında değil; keyifleri gıcır."

Fazla homurdansa ve sorgulasa da gözü kapalı güvenilecek birinin sesi. Pencerenin ardında, bankanın içinde, dehşete kapılmış insanların arasında durup zamanı sayan ağabeyini rahatlatmak için biradan, konserve mantardan, pizzacıdaki üç adamdan bahsetmeye başlamıştı.

"Yüz elli saniye!"

Jasper'in kasa dairesinden koşarak çıkmasının vakti gelmişti. Vincent'ın çekmecelerdeki bütün paraları alma işini halletmesinin vakti gelmişti. Felix'in ellerini direksiyona koyup dikiz aynasından bakmasının ve onlar bankadan çıkar çıkmaz minibüsü sürmeye başlamasının vakti gelmişti.

Leo saymayı sürdürecekti; bankadan en son o çıkacak, diğerlerini koruyacaktı.

"Yüz altmış saniye!"

Bekleneni yaptılar.

Vincent veznenin üstünden atlayıp, yerde yatan insanların arasından zikzak çizerek geçip Leo'nun arkasında durdu. Pencerenin önündeki Felix gaza bastı. Leo kımıldamadan du-

rup etrafa bakıyor ve saymaya devam ediyordu elbette. Tekrar ateş edildi. Jasper, Vincent'ın bir adım gerisinde olması gerekirken hâlâ kasa dairesindeydi, yandaki kasanın kilidine ateş ediyordu, kasayı açıp içindeki beş yüz kronluk banknotları çantasına dolduruyordu.

"Yüz yetmiş saniye!"

Sonra onun yanındaki kasaya ateş etti.

"Yüz yetmiş beş saniye!"

Onun yanındaki kasaya da.

"Yüz seksen saniye!"

Riski artırmadan kazancı azami seviyeye çıkaracak bir yöntem kullanarak birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi... Bu anlaşma şimdi ihlal ediliyordu. Bir kez daha.

"Çıkın!"

Leo tavana nişan aldı.

"Dışarı çıkın!"

Ve ateş etti.

"Çıkın çıkın çıkın."

Tavanın kasa dairesine yakın kısmına ateş etti. Yerde yüzlerini gizleyen insanların üstüne alçı ve plastik parçaları yağdı. Jasper mesajı almış gibiydi... İçini boşalttığı kutuyu bırakıp çantanın fermuarını kapattı ve girişe doğru, meydana ve arabaya doğru koştu.

Yan yana çömelmişlerdi. Çok uzağa gitmeyeceklerdi.

Küçük meydandan kaldırıma çıkıp yola girdiler. Az ilerideki ilk dönel kavşaktan sola dönüp metro köprüsünün kalın beton ayaklarının arasından geçtiler. Leo yukarıdan tren geçtiğini duydu. Polisler bölge trafiğini henüz durdurmamıştı.

Akşam karanlığında hiç kımıldamadan, çıt çıkarmadan duruyorlardı.

Soydukları bankadan sadece yüz elli metre kadar ötedeki, neredeyse bomboş otoparka girdiler; karşılarındaki metro girişinin sağında sosisli sandviç büfesi ile Stureby Hastanesi,

solundaysa 1930'larda inşa edilmiş küçük evlerin bulunduğu bir mahalle vardı.

Silahları dolu, kayak maskeleri inikti.

Leo tekrar saymaya başladı.

Belirlediği süre boyunca burada, bu araçta kalacaklardı.

32

Mezarlık hep soğuk olurdu.

Ama yapraklarla kaplıyken sanki daha sıcak olurdu; sarmalanmış, üstüne titrenir, korunur gibi görürdü.

John Broncks ıslak, sarsak bir bankı silip oturdu.

İsveç'in en büyük mezarlıklarından birindeki otuz bin mezardan birinin başında oturdu.

Norra Begravningsplatsen, kuzey mezarlığı. Bölüm 18A. 575. parsel.

Vuran yumruklar çoktan gömülmüş ve gücünü ebediyen yitirmiş olsa da, John buraya gelmeyi epey ertelemişti.

Mezar taşı. Siyah, pürüzsüz granit taş yirmi yıllık bile olmamasına karşın çok daha eski görünüyordu; en eski mezar taşlarından biri gibiydi.

John eğilip cılız, kahverengi, süpürge çalısına benzer bir bitkiyi düzeltti ve biraz suladı. Bu çorak, taşlı toprağa biri düzenli olarak çiçek bırakıyordu; John onun kim olduğunu epeydir merak ediyordu. Kendisi buraya asla çiçek bırakmamıştı. Annesi miydi? Annesi neden buraya çiçek bıraksındı ki? John'un babasının mezarına?

John avucunu mezar taşının kenarına dayadı. **DOĞDU. ÖLDÜ. GEORGE BRONCKS.** O altın sarısı harfleri bir taş ustası kazımıştı. Kahverengi tabut çukura indirildiğinde John on altı yaşındaydı. Tabutun bir tarafının daha ağır olduğu-

nu ve yana devrilmesine ramak kaldığını, yanında duran annesinin ağladığını hatırlıyordu. Bir de annesinin yüzünü hatırlıyordu, o kadar. Akrabalarını, arkadaşlarını, iş arkadaşlarını, tanışmasalar da adını bilen kişileri ayrı ayrı hatırlamıyordu; belleğinde yekvücut olmuş karanlık bir kütleydiler. Boğazını sıkan beyaz kravatı törenden sonra çıkarıp yakmış ve bir daha asla kravat takmamaya yemin etmişti.

Ertesi gün annesi mezara gitmek istemişti.

John onunla gitmişti; annesinin cenaze töreni sırasında, o karanlık kütlenin karşısında dürüst olamadığı, kocası hakkındaki gerçek fikirlerini açıkça söyleyemediği için şimdi onun mezarına tekrar gittiğini düşünmüştü. Oysa sebep bu değildi. Annesi olanları, durumu henüz kavrayabilmiş değildi... Her gün dayak yemeyi ve yönetilmeyi kabullenmişti. John birkaç kez o zamanlardan söz açtığında, o zamanların nasıl olduğunu sorduğunda, annesi hatırlamazmış gibi davranmıştı, *Ne demek istiyorsun*, o anıları çok derinlerde gömülüydü sanki, *Ne demek istediğimi biliyorsun,* sanki artık annesinin ulaşamayacağı kadar derinlerdeydi, *John, böyle konuşmandan hoşlanmıyorum.*

Mezara çelenk bırakmış, âdetten olan sözler söylemişlerdi.

Mezara boş gözlerle bakan annesinin yanında duran John, onun babası için değil Sam için ağladığını anlamıştı; Sam onun tersine pes etmemişti... annesi unutmaya tam o an karar vermiş olmalıydı.

Birkaç damla su daha. John yumuşak toprakta eğik duran küçük feneri düzeltti.

Araba mezarlığın girişinde bekliyordu; dinginliği yavaşça geride bırakan John, Solna Kilisesi Yolu'ndan şehre gitti. Alarmı duyduğunda, emniyet müdürlüğüne giden yolu yarılamıştı. "Banka soygunu. Svedmyra." Orası şehrin öbür tarafındaydı, fazla uzaktı; o yüzden John, Kronoberg'e doğru gitmeyi sürdürdü... sonra az önceki ses tekrar telsizden konuş-

maya başladı. "Ağır silahlı." Söylediklerinde John'a tanıdık gelen bir şey vardı. "Ordu silahları." Bunları duyunca direksiyonu güneye kırdı. "Yoğun yaylım ateşi." İçindeki hissin sebebini hâlâ tam olarak bilmiyordu, ama çoğu zaman ancak sonradan öğrenirdi zaten; hızını artırdı.

* * *

"Kaçış aracının yeri saptandı."

Birileri polisleri şoke edip korkutarak uzak tutmak için otomatik silah ve aşırı güç kullanıyordu.

"Suç mahallinden yüz elli metre ötede."

Cafer. Ve Geyidön.

"*Svedmyra metro istasyonunun yanındaki otoparkta."*

Ama bu çok tuhaftı.

Öyle tuhaftı ki, saçma geliyordu.

Banka soyguncuları yüz elli metre öteye park edip, biletlerini çıkarıp metroya binmezdi.

"Şüpheliler araçtan inmedi."

John Broncks telsizini alıp mikrofona konuştu.

"Emniyet teşkilatından Broncks. Tekrarlayın."

"Şüpheliler araçtan İNMEDİ."

Bu daha da saçmaydı.

Aracı sadece birkaç saniye sürüp, en yakın metro istasyonunda park etmişlerdi.

Ve araçta kalmışlardı.

Aracın *içinde.*

Yaya geçidinden hemen önce, açık neon yeşili yelekli bir polis, John'a kenara çekmesini işaret etti. Kavşağın hemen ilerisinde, suç mahallinin yakınında dönen mavi ışıklar vardı... İki polis arabası yola çapraz park edilmişti.

"Maalesef bu yol kapalı. Geri dönmenizi veya sağa ya da sola sapmanızı rica edeceğim."

John siyah deri kılıflı, kalkan şeklindeki, sarılı mavili ve yeşilli rozetini ceketinin iç cebinden çıkardı.

"Ben John Broncks."

Yüzü el fenerinin ışığıyla aydınlanan genç polis, John'un rozetini ve dedektif kimliğini incelerken başını salladı; fotoğraftaki kısa siyah saçlı, fazla kaslı olmayan, orta boylu adamın arabanın ön koltuğunda oturan adam olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu. John buna alışıktı; ne zaman pasaport kontrol noktasından geçse, görevlilerin bakışları yüzüyle fotoğrafı arasında mekik dokurdu.

Meslektaşı nihayet başıyla onay verdi ve ses tonunu değiştirdi.

"Hâlâ oradalarmış."

"Duydum."

"Ağır silahlılarmış."

"Onu da duydum."

Polis yana çekilip kavşağın diğer tarafına seslendi: *Bizden, geçsin.* John da penceresini kapatıp, kaygılı görünen genç polisi geride bırakarak, çapraz park edilmiş polis arabalarının arasından geçti ve bomboş yolda ilerledi. Normalde günün bu saatinde trenlerin vızır vızır geçtiği metro yolu da boştu. John genç meslektaşının gözlerinde bunun etkisini görmüştü. Normal olan her şey ortadan kalkıverince, genç polis kendini güvende hissetmez olmuştu. Karanlıkta far ışıkları kesişmeliydi, onlarca tonluk trenler geçtikçe raylar takırdamalıydı, insanlar eve gidiyor olmalıydı.

John dönel kavşağa varınca yavaşladı. Svedmyra Meydanı'ndaki bankanın önüne çekilmiş, akşam rüzgârında titreşen, mavili beyazlı polis şeritleri hâlâ olanları anlamaya çalışan insanları uzak tutuyordu.

John bisiklet yoluna park edip, metro köprüsünün kibrit kutusu şeklindeki gri ayaklarının gölgesinin düştüğü ıslak çimlere basarak telaşla yürüdü.

“Kaç adam konuşlandı?”

Gördüğü ilk üniformalı polis, yaprak kıpırdamayan otoparkın kenarında, dev sütunların arasında gizleniyordu. John kendisiyle aynı yaşlarda ve boyda olan bu adamı tanıdı, ama adını hatırlamıyordu; Södertörn’de komiser muaviniydi... John yetki bölgesini aşan soruşturmalarda böyle birçok polisle tanışmıştı.

“Yukarıdaki platforma ekip yerleştirildi. Şu büfenin ardında da ekip var, görüyor musun? Hastanenin yanındaki yolun orada da... bir de şu ışıkları yanan evin büyük bahçesinde.”

İsimsiz adam kolunu çeşitli yönlere çevirerek gösterirken, John Broncks utanç duydu. Adamın adını hatırlaması gerekirdi.

“Tam karşımızda da... SWAT ekibi saldırmaya hazırlanıyor.”

Otopark ahım şahım değildi. Beton sütunlarla ayrılmış, on araçlık park yeri vardı. John normalde, geçip giderken buraya dikkat etmezdi bile. Pek aydınlatmayan sokak lambaları. Park halinde iki araç. Ne zaman bir kasisten geçse zangır zangır titrediği belli olan, külüstür, kahverengi bir Ford... John aracın altının kasise sürtünürken çıkardığı sesi duyar gibi oldu. Bir de Dodge minibüs; rengi sarıydı sanki, karanlıkta seçmek güçtü, yan tarafındaki dev “Roto-Rooter” yazısı net seçiliyordu sadece.

“İnsan neden banka soyduktan sonra uzaklara kaçmaz ki?”

İsimsiz adam kaçış aracına bakıyordu. John geldiğinde, adam öylece durmaktaydı... Sanki aldığı her nefesle birlikte aracın çelik gövdesini içine çekiyor, her nefes verişinde de aracı farklı bir şekilde görüyordu.

“John? Sen anlam verebiliyor musun? Hâlâ oradalarsa... Bu çok saçma! Sen kalk, banka soy. Aracına bin. Yüz elli metre git. Park et. Sonra da... öylece oturup bekle.”

John. Adam adını söylemişti. Artık çok geçti. Şimdi John’un

da onun adını söylemesi, onu tanıdığını kanıtlaması gerekiyordu.

"Hayır..."

Suçluluk duygusu. Lanet olsun. Hem de şiddete başvurmaktan çekinmeyen dört banka soyguncusunun peşindeyken! Ama öyle insanları hiç sevmezdi. İsimleri unutan insanları.

"...ben de anlam veremiyorum."

"Herkes yerine geçsin."

İsimsiz adamın telsizi sağ yakasındaydı; telsizden gelen ses fazla yüksek çıkıyordu, minibüstekiler tarafından duyulabilirdi.

"Saymayı bitirince harekete geçin: Beş, dört, üç, iki, bir... şimdi."

Karanlığın içinden birer birer çıkan, siyah kasklı, kurşungeçirmez yelekli, silahlı sekiz adam hep birlikte ilerledi. John Broncks bunu daha önce de defalarca görmüştü. O hissi defalarca yaşamıştı. Çatışmaya gitme hissini. Hiç banka soygunu görmese de, güvenlik kayıtlarını sonradan defalarca izlemişti; aracın etrafını çeviren üniformalı polislerin hedefi, araçtaki kayak maskeli adamlarınkiyle aynıydı... düşmanını gör, onunla başa çıkıp çıkamayacağını hesap et, kayıp vermeden işini halletmeye çalış.

Sekiz gölge ilerliyordu.

Biri beton sütunların arasında kalıp, sürücü koltuğuna nişan aldı. İkisi diz çöküp minibüsün penceresiz yan tarafına nişan aldılar. İkisi de aracın diğer tarafına geçip arka kapıya nişan aldılar.

John artık ensesinde diğer adamın nefesini hissetmiyordu.

İsimsiz adam nefesini tutuyordu; sanki aracın görüntüsünü içine çekmişti ve hiç kımıldamadan içinde tutmaktaydı.

SWAT ekibinin geriye kalan üç üyesinden ikisi araca doğru ilerlemeyi sürdürdü ve yandaki park yerinde durup pencereden içeri baktı. Aracın ön tarafı boştu. Demek ki minibüsün

arka tarafında saklanıyorlardı; bütün silahlar oraya çevrildi.

Geride tek bir polis kalmıştı.

O da usulca yan kapıya gidip, el fenerini oraya tuttu.

Minibüsün kapısı kilitli değildi.

Polis sol elini kapı kolunun üstüne yavaşça koyup birden kapıyı açtı ve kendini yere attı.

Karanlıkta silahlar patlamadı.

Silah sesleri beton yüzeylerden yankılanmadı.

Çığlıklar, nefret dolu sözler duyulmadı; sadece telsizden gelen ses duyuldu.

"Minibüs boş."

33

Leo güzel şişeyi sarsınca, mantar sorunsuzca fırladı. Pol Roger marka şampanya dar bardakların kenarlarından akarken, ilk banka soygunlarına kadeh kaldırdılar ve şarkı söyleyerek birbirlerine sarıldılar. Anneli şampanyasını fondipledikten sonra kadehini tekrar doldurdu. Bankadan çıktıklarından beri tek kelime etmemiş olan Leo da kadehini kaldırdı ve Felix gibi ulumaya başladı; bu işi başarmalarını sağlayan otokontrolü onlara güç veriyordu. Jasper durmadan konuşuyor, bütün kasaları açtığını söylüyor, şampanya içerken bile konuşmaya çabalıyor, kadeh kaldırıyordu.

"Herkes yerine geçsin."

Susup öne eğildiler; sehpanın ortasında, yarı dolu bira bardakları ile yeni açılmış viski şişelerinin arasında duran polis telsizi dinleme cihazına kulak kabarttılar.

"Saymayı bitirince harekete geçin..."

Cızırtılı bir ses geri sayım yaparken, tepeden tırnağa silahlı sekiz SWAT ekibi üyesi sıhhi tesisatçı aracına yaklaştı.

"...beş, dört, üç, iki, bir..."

Sonra sesler kesildi... Artık orada da bu odadaki gibi çıt çıkmıyordu; sonra başka sesler duydular... Bunlar söz değildi, ama yine de bir dildi.

ayak sesleri

hızlı nefesler

gıcırdayan bir araç kapısı

Ve sonra.

En yüksek, en belirgin ses.

sessizlik

Yenilgiye uğramış hasımlarını hep birlikte dinleyen bir grup insanın sessizliği.

"Minibüs boş."

Gülmeye başladılar. Jasper kahkahayı bastı; emir verirken de böyle gülerdi, gülme tarzına hiç dikkat etmemişti. Felix çeşitli tonlarda kıkırdadı; kalından başlayıp yüksek do'ya kadar çıkıyor, ortalarda durup nefes alıyordu. Anneli de arkadan kesik kesik gülmekteydi; o üçüncü ses kıkır kıkır gülüyordu.

Normalde sesi zor duyulan Vincent herkesten yüksek kahkahalar atıyor, hepsinin sesini bastırıyordu; Leo artık izin istemeyen, artık yetişkin adam gibi yürüyen, artık banka veznesinin üstünden atlamış biri olan kardeşine gülümsedi. Güldükçe kadeh kaldırıyor, şişeleri bitirdikçe yenisini açıyorlardı. Leo onların yüzlerine bakıyordu; gülmesine gerek yoktu, nereye gittiğini biliyordu ve belki de mutluydu. Polisin avantajını elinden almıştı; şimdi o piçler ilk kaçış aracının etrafında aval aval duruyorlardı... Dört banka soyguncusunun oradan nasıl kaçtığı konusunda hiçbir fikirleri yoktu.

Leo ayının burnuna vurmuş ve etrafında dans etmiş, hasmının hamlelerini öngörmüş ve korkmasını beklemişti; onun merkezine, en güçlü ve dolayısıyla da en zayıf yerine... Düzenin içinde kaosun uyuduğu, sırf şiddet yoluyla güvenliğin yerine kargaşa getirilebilen yere saldırmıştı.

Ve fırsattan istifade etmişti.

O insanların alışık olduğu güvenlik hissi aslında bir yanılsamaydı. Kaosla düzenin birbirine sımsıkı dolanmış iki yılan gibi olduğunu, belirli bir sınır aşılınca yer değiştirdiklerini bilmiyorlardı. Şiddet kargaşaya yol açardı.

Leo bankada yerde yatanlar için, soyguncuların rastgele ateş ettiğini telsizlerine haykıranlar için zamanı durdurmuştu... böyle şeyler anlaşılmazdı, çünkü mantıksızdı. Dolayısıyla iyice şaşkına dönmüşlerdi, bu da Leo'ya üç dakika kazandırmıştı.

Üzerlerinde üniformalarıyla orada dururken her şeyi, güvenliği, düzeni geri almayı ummuşlardı. Yan kapıyı açmışlardı. Boş bir minibüsün yan kapısını. Soyguncular çoktan evlerine gitmişti.

"Vincent?"

Herkes kucaklaşıp şampanya içerken Leo, Vincent'ı izliyordu; Vincent duygularını ve düşüncelerini ifade edemezmiş gibi görünürdü hep.

"Efendim?"

"Benimle gel Vincent."

"Nereye?"

"Sen gel."

Soygundan sonra kutlama yaptıkları odadan (şimdi pahalı viski ve sigara dumanı kokuyordu) çıkıp mutfağa girdiler ve iki bardağa ikişer parmak viski koydular. Dışarının karanlığında, komşularının evinin bahçesi aydınlık bir sahne gibiydi; genç bir kadın yuvarlak bir masaya cam kâse koyuyordu, genç bir adam da koltuğunda oturan bebeğin kemerini taktıktan sonra boynuna önlük takıp eline kaşık tutuşturdu... Biri kendi başına yemekte ısrar etmişti.

"Hatırlıyor musun? Muz ezmeni tükürürdün hep."

"Şimdi olsa yine tükürürüm."

"Konserve şeftali severdin ama. Küp şeklinde kestiğimde."

Bir yaşındaydın. Ben de sekizime yeni girmiştim. Öyle geçmişte kaldı ki.

"Bugün iyiydin."

"Hayır. Tereddüde kapıldım."

"Sonrasında iyiydin ama. Hiç hata yapmadın. Veznenin üstünden atlayıp kasa dairesinin anahtarlarını aldın, Jasper'e kapıyı açtın, çekmeceleri boşalttın. Hem de tam planladığımız sürede."

"Duraksadım. Tereddüt ettim. Her şeyi berbat edebilirdim."

"Sorunu çözdün. Değil mi? Orada üç dakika boyunca kontrol bizdeydi. Böyle bakmalısın Vincent... biz güvendeydik ve bizden başka hiç kimse güvende değildi. Böylece o beklenmedik hatayı telafi edecek zamanımız oldu."

Diğer evdeki aile, sığır eti yahnisi ve salatalarını yemeye başlamıştı. Leo bardağını kaldırıp, Vincent'ın da kaldırmasını bekledi. Fondip yaptılar.

"Bunu düşünme artık. Duyuyor musun? Durmadın. Bugün iyiydin; şimdiden sonra düşünmen gereken tek şey bu... Sonraki seferde bu moralle hareket etmelisin."

Mutfaktan çıkıp Kafatası Mağarası'nın üstündeki odaya girdiler; daha bir saat önce Vincent ile Jasper'in karınlarının üstünden, içi boş halde sarkan çantalar, o ikisinin parayla doldurduğu çantalar şimdi yerde duruyordu.

"Bir milyondan fazla. Bir buçuk olabilir."

Çantalardan birindeki, kalın beş yüz kron desteleri. Pamuk elyafı kokusuna karışmış para kokusu. Yüzlük, ellilik, yirmilik banknot desteleri.

"Eee... nasıl hissettiriyor?"

Vincent elini yüz binlerce kronla dolu çantaya soktu.

"Rüya gibi."

Bakıştılar. Sonunda Leo pencereye dönüp, diğer evin mutfak masasına baktı. Bir yaşındaki çocuk artık kendi başına yemiyordu, babası yanındaydı, çocuğun gömleğiyle saçını si-

liyor ve ona kaşıkla mama yediriyordu.

"Evet. Rüya gibi. Banka soyduk. Sonra da sırra kadem bastık ve bunu nasıl yaptığımızı bilmiyorlar."

34

Cam kırıkları ışık altında tuhaf görünüyordu. Adli tıp teknisyenlerinin küçük meydana koyduğu projektörün banka penceresinden giren ışığında, sanki bir sisin içinde binlerce cam parçası parıldıyordu.

John Broncks yürürken geriye bakmadı. Yoksa mikrofonlarla, kameralarla ve hâlâ soru soran muhabirlerle yüzleşmek zorunda kalırdı. Bankaya girerken, daha şimdiden gelmiş yedi haber ekibini atlatmayı başarmıştı ve bu konudaki başarısını sürdürmek niyetindeydi.

Bankanın ortasında, tavandan yağan toz ve parçalarla kaplanmış, kırmızı bir bebek maması kutusu vardı. Bebek mamasının sahibi kadın yüzünü soğuk taş zemine yaslayarak gizlemişti, alışveriş torbası da soygunculardan birinin botlarının yanında devrilmişti. Kadın şimdi bir köşede oturuyordu; John'un sorularını duymuş, ama yanıt verememişti. John bunu daha önce de görmüştü... o şaşkın ifade olanları anlamlandırmaya çalışan, peş peşe silah sesleri yüzünden kulak zarları hasar gördüğünden kulakları durmadan yüksek sesle çınlayan birinin ifadesiydi.

John seslenerek peşinden koşan iki kameramana aldırmadan, kaçış aracının geçtiği kaldırımdan geçti... Aracın izlediği yolu takip ederek dönel kavşağa girdiğinde, kameramanlar pes etti ve röportaj yapacak başkalarını bulma umuduyla bankaya koşarak geri döndüler.

John tozlanmış bebek maması kutusunu yerden alıp, ku-

lak zarları patlamış kadına vermişti. Toplam dokuz görgü tanığı vardı. Üç banka çalışanı ile altı müşterinin yerde yatarak geçirdikleri üç dakika, hepsine bir ömür gibi gelmişti. İkisi hâlâ şokta olduğundan, hiçbir şey anlatamamışlardı. Altısı konuşabilse de farklı farklı ifadeler vermişlerdi; soygun sırasında pencerenin önünde duran iki delikanlı bile soyguncuların eşkâli konusunda,

Rickard Toressen (RT): Galiba... mavi tulum giymişlerdi, hani şu araba tamircilerinin giydiğinden.

Lucas Berg (LB): Tulum değil... ceket ve yan cepli pantolon giymişlerdi.

koruyucu cama kimin ateş ettiği, kasaları kimin boşalttığı, kimin zamanı saydığı konusunda

RT: Maskeliydiler, bir tek gözleri açıktaydı.

LB: Maskeli filan değildiler, yani sanmıyorum. En az birinin ağzını net gördüm.

fikir birliğine varamamışlardı, ki bu normaldi, çünkü aşırı şiddet karşısında her insanın bilinci olayları farklı yorumlardı... korku görünüş, boyut ve zaman algısını değiştirirdi.

RT: Ayaklarının dibindeydim. Boyu en az bir doksandı. Buna eminim. Hepsi sırık gibiydi.

LB: Ben de ayaklarının dibindeydim, ama boyu kısaydı bence, en fazla benimki kadardı, tıknazdı denebilir.

Tek bir tanık olanları sakince ve güven uyandırıcı bir şekilde anlatabilmişti... Maskeli bir adam 3. veznenin koruyucu camına makineli tüfekle kırk el kadar ateş ettiğinde veznenin ardında olan bu kadın ellili yaşlardaydı. Küçük gözle-

ri üzgün görünüyordu, ama dalgın görünmemesi tuhaftı; üstüne başına cam kırıkları yağarken kendisine söyleneni yapıp anahtarları uzatmasını, kırmızı ojeli elini kaldırarak taklit etmişti.

Inga-Lena Hermansson (IH): İsveçli olduğu belliydi. Şivesi yoktu. Aksanı yoktu. Sesi kalındı, sanki fazla kalındı; gergin konuşuyordu. Gözleri de... sanki tepeme, arkama bakıyor, ama bana hiç bakmıyordu.

Taleplerde bulunan bir ses ve bakışmayı reddeden gözler... Kadının arka kapıdan giren soyguncuya anahtarları atmasına yetmişti; adamın girdiğini, yanağını yere yaslamış halde yatarken görmüştü.

IH: Diğer adam geride bekliyordu; üstünde yelek gibi bir şey vardı... hani şu askerlerin giydiği türden. Bir de hepsinin kulak kısımları kabarıktı.

Biri anahtarları istemiş, diğeri kasa dairesinin kapısını açmıştı. Kadın bu ikisinin bankonun diğer tarafında kalan üçüncü soyguncuya bakıp durduklarını söylemişti.

IH: Sayıyordu. Sesini yükseltmeden. Sonuna kadar saydı.

Kulak kısımlarında kabarıklık... kulaklık. Alçak ses... mikrofon.

Lider.

Bir kişi yönetir, diğerleri yönetilirdi.

John dönel kavşağın ortasından yolun karşı tarafına, boş kaçış aracının durduğu otoparka geri dönerken, takip edilmediğine emin olmak için etrafa bakındı. Tepesindeki köprüden metro treni geçerken, raylar ritmik bir şekilde takırdadı.

Haberleşme cihazları. Şarjörlü yelekler. Otomatik silahlar.

Askeri bir operasyon.

Yan taraflarında parlak yazılar olan sarı Dodge minibüsün ait olduğu şirketin söylediğine göre, araç dün gece çalınmıştı. John parmaklarıyla saydı... bu minibüs on üç ila on sekiz saat boyunca kaçış aracı olarak kullanılmıştı. Buraya da projektörler yerleştirilmişti ve ortalık adli tıp görevlisi kaynıyordu.

"Metro girişi. Üç yanda sokaklar var. Bisiklet yolları. Bir kavşağın ortasındayız yahu... bundan ötesi var mı? Burası tren ve otobüs aktarması yapılan bir yer... insanların bisikletle veya yürüyerek geçtiği, sürekli işlek olan bir yer."

İsimsiz Huddinge polisi beton sütunların arasında dolanıyordu.

"Ve minibüsten indiklerini gören *tek bir kişi* bile yok!"

John bir şey demedi; bankaya, meydana, dönel kavşağa baktı. Tam bu noktada... seçilebilecek dört yol vardı. Bunlardan her biri de birkaç kilometre ötede yeni bir dönel kavşak ve dört yolla son buluyordu. Dört çarpı dört çarpı dört. Altmış dört seçenek. Kaçış yolları, satranç tahtasının kareleriyle aynı sayıdaydı.

"John?"

İsimsiz adam yine ona ismiyle hitap etmişti. Ve John, onun ismini biliyormuş gibi yaptığından, –bu sefer de– karşılık vermemezlik edemezdi.

"İlk kaçış aracının kapısını açalı kırk dakika oldu."

Konuşmayı sürdürerek zaman kazanırsa, belki hatırlardı.

"Burası soygun için mükemmel bir yer."

Hayır. Hatırlayamayacaktı.

"Arama sahası daha şimdiden fazla geniş."

Birkaç kez birlikte çalıştığı bu meslektaşı, onun her sözünden sonra gözlerinin içine bakıyordu.

"Bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne?"

"Erik."

"Pardon?"

"Adım."

Adam koluyla geniş bir kavis çizerek metro durağını gösterdi.

"Ya dağıldılarsa? Ya minibüsten inince ayrı ayrı yönlere gittilerse? Ya biri metroya binip birkaç istasyon sonra indiyse?"

Sonra otobüs durağına doğru döndü.

"Ya ikincisi 163 sefer sayılı otobüse binip doğuya veya batıya gittiyse? Ya üçüncüsü bisiklet yolundan, bisikletle şu ilerideki mahalleye gittiyse, dördüncüsü de yürüyerek şu mahalleye gittiyse?"

Metro. Otobüs. Bisiklet. Yaya.

Veya bir araç ve altmış dört farklı yol seçeneği.

John minibüsün içine baktı. Burası daha dün bir sıhhi tesisatçının seyyar işyeriyken çalınıp savaş aracına dönüştürülmüş, saldırı ve kaçma amaçlı kullanılmıştı; birkaç gün sonra da, şehir polisinin adli tıp laboratuvarında incelenmesinin ardından, tekrar bir sıhhi tesisatçının minibüsü olacaktı.

"Erik?"

Meslektaşı gerçekten memnun olmuş gibiydi. John ise yeni öğrendiği bu ismi söylemekten rahatsız olmuştu.

"Savaşa hazır olarak geldiler... ama makineli tüfekler, kurşungeçirmez yelekler, şarjörlü yelekler ve haberleşme cihazları taşırken illaki dikkat çekmişlerdir; onları kimsenin görmemiş olması mümkün değil."

Yine metro treni. Tepelerinden geçti. İnsan taşıyan dolaşım sisteminin bir damarında atan nabız.

"Bir görgü tanığı vardır mutlaka."

John Broncks, SWAT ekibinin usulca yaklaşıp açtığı, şimdiyse kapalı duran yan kapıya hafifçe vurdu; yine içerisi boşmuş gibi bir ses geldi.

"Minibüsün buraya geldiğini gören birileri vardır. Mini-

büsten indiklerini gören birileri vardır. Siyah maskeli dört koca adam yer yarılıp içine girmedi ya."

* * *

Rüya gibi.

Vincent, Leo'nun sorusunu yanıtladıktan sonra bu sözü üç kez daha söylemişti. Bir çantadaki beş yüz kronluk desteleri saydıktan sonra: *Dokuz yüz yirmi dört bin kron. Rüya gibi.* Diğer çantadaki, çeşitli renk ve boyutlardaki banknotları saydıktan sonra: *Sekiz yüz on bin beş yüz kırk kron. Rüya gibi!* Ve iki çantadaki paraların toplamını hesapladıktan sonra: *Bir milyon yedi yüz otuz dört bin beş yüz kırk kron. Resmen rüya gibi!*

Leo ile Vincent zeminde (aynı zamanda Kafatası Mağarası'nın tavanıydı) karşılıklı oturuyorlardı. Sehpadaki polis telsizi dinleme cihazının elektronik sesi, şampanya fışırtıları, sarhoş olmuş Felix ile Jasper'in mutlu sesleri – *görecektin Anneli*– uzaktan geliyordu; Jasper, Leo'nun veznenin kırılmaz camına ateş etmesini taklit ediyordu – *tam şimdi senin olduğun yerdeydi, hayal edebiliyor musun Anneli*–, sonra da makineli tüfeğin nasıl tutulması gerektiğini göstermek için dizlerini kırdı –*Bu savaş Anneli... savaşta asla Vincent gibi tereddüt etmeyeceksin*–... Leo, Vincent'ın Jasper'i dinlediğini hemen fark etti. Onunla göz göze gelince *siktir et* dercesine baktı, sonra da kalkıp kapıyı kapadı.

Bunu artık öyle çok yapmışlardı ki. Yine de ciddi bir iş gibi geliyordu.

Halıyı toplamak, fayansları kaldırmak, metal halkaları sımsıkı tutmak, yerdeki kapağı kaldırmak, kasayı açmak.

"Vincent?"

"Efendim?"

"Bir soygunda, kesinlikle terslik olmaması gereken tek bir

an vardır. Onun da Jasper'in anlattıklarıyla alakası yok. Tamam mı?"

Leo kasanın dibindeki elli kronluk kullanılmış para destelerini, timsah derili mücevher kutusunu ve iki Rolex kol saatini aldı.

"Kritik an. O an çuvallarsan..."

Bu da ciddi bir işti. Elektrik kutusunun kapağını açıp iki kabloyu birleştirmek. Kasanın arka tarafının aşağı doğru açılmasını, gizli odanın ortaya çıkmasını seyretmek.

"...bunu kullanmalısın."

Para çantalarının yanında iki bavul duruyordu. Leo bavullardan birinden çıkardığı makineli tüfeği kaldırdı; bu silahla ateş ederek dokuz kişiyi sersemletmişti.

"Ama planları ben hazırladığım, herkes de işini yaptığı sürece buna gerek olmayacak."

Oturup bacaklarını delikten sarkıttı ve merdiveni inip tavan lambasının fişini taktı... Çıplak ampul yanınca yeraltı odası aydınlandı.

"Kesinlikle terslik olmaması gereken tek bir an vardır Vincent."

Ellerini başının üstüne kaldırdı; çantaların içindekileri almaya hazırdı.

"İlk araç değişimi. Dönüşüm."

* * *

John bu kokudan asla hazzetmemişti. Ocaktan gelen kesif kızartma yağı kokusundan, ocaktaki ve mutfak dolaplarının arkasındaki hayvansal ve bitkisel yağ lekelerinin kokusundan. Ağzından solumaya özen göstererek pencereden dışarıya baktı; demiryolu köprüsünün beton sütunlarının arasında sıkışmış, küçük bir binadaydı.

Jarkko Kolkka (JK): Sabah gelip akşam giderler. Şu ortadaki kahverengi Ford öğleyin geldi. Büyük, sarı Dodge da... bir saat önce geldi.

İyi aydınlatılmayan otoparkın tamamını gören, küçük bir hamburger büfesinin sahibi. Bir şeyler görmüş olabilecek tek kişi.

JB: Peki ya sarı araç... Ondan inen kimse gördünüz mü?

JK: Hayır.

John bu hamburger büfesi ile kaçış aracı arasında en fazla on beş metre olduğunu tahmin etti.

JB: Ama bu tuhaf değil. Bazı araçların bütün gün orada durduğu olur. Beklerler. Sahiplerinin otobüs veya trenle gelmesini. Sonra da giderler.

Yaşını göstermeyen, cılız bir adam... Dört çocuk babası olduğu halde içki dükkânlarında kimlik sorulacak kadar genç görünen adamlardan; üstündeki, bir zamanlar beyaz olan önlük, üç yüksek tabureyle bir tezgâhın bulunduğu küçük büfeden çıktıklarında onları takip eden kokunun kaynağıydı muhtemelen.

JB: Peki ya bugün? Bugün gelip giden birilerini gördünüz mü?

JK: Her gün bir sürü insan görürüm. Burada sadece on araçlık yer olmasına rağmen. Ben... sabahtan akşama kadar burada dururum.

John tezgâhın üstündeki metal peçetelikten iki kâğıt peçete aldı ve ceketinin iç cebindeki kalemini çıkardı. On dikdörtgen çizdi ve eski Ford'un durduğu yeri temsil eden dik-

dörtgene *kahverengi,* kaçış aracının durduğu yeri temsil edene de *sarı* diye yazdı.

JB: Şu an burada iki araç var. Peki daha önce başka araç var mıydı?

JK: Daha önce derken?

JB: Son birkaç saat içinde.

JK: Evet. Mesela şurada bir...

JB: Şu dikdörtgenlerin içine yazın.

JK: İşte... şurada... bir kamyonet vardı. Yazayım. Kamyonet. Rengini hatırlamıyorum.

JB: Güzel.

JK: Şurada da... koyu mavi bir Dodge vardı. Aynen şu sarı araç gibiydi ve yanında duruyordu. Yazayım. Koyu mavi Dodge minibüs.

JB: Peki ya diğer park yerleri?

JK: Onlar boştu. Yani son birkaç saatte.

Beyaz önlüklü adam tezgâhın üstündeki peçeteleri John'a doğru itti ve gitmeye davrandı.

JB: Daha işimiz bitmedi. Sarı Dodge'tan hemen sonra hangi araçların gittiğini öğrenmek istiyorum.

JK: Hemen sonra mı?

JB: Yani kaçış aracı geldikten hemen sonra.

JK: Hatırlamıyorum!

JB: İyi düşünün.

Elinde tükenmezkalem olan adam önce otoparka, sonra peçeteye ve nihayet John'a baktıktan sonra ortadaki kamyonetin etrafına büyük bir çember çizdi.

JK: Bu.

JB: Ne zaman?

JK: Bilmiyorum... on dakika kadar sonra.

JB: Sadece o mu?

Adam hâlâ elinde tuttuğu kalemi tezgâhın üstüne dalgınca, tık tık vurdu; çıkan ses sinir bozucuydu.

JK: Hemen ardından şu diğer Dodge da gitti. Koyu mavi olan.

Koyu mavi Dodge minibüs yazan dikdörtgenin etrafına defalarca çember çizdi.

JK: Galiba... evet, iki dakika kadar sonra gitti. Veya beş. Yani... aşağı yukarı.

JB: Şu mu?

JK: Evet. Sarının yanındaki park yerinde duran. Hemen yanındaki.

Peçete John'un elindeydi. Sarının yanındaki park yeri. John başını çizimden kaldırıp, gerçek park yerine baktı. Sokak lambalarının loş ışığıyla aydınlanan park yeri boştu.

JB: Emin misiniz? Hemen gittiğine?

JK: Eminim. Bir de geri geri çıkmadı.

JB: Nasıl yani?

JK: Buraya gelen herkes park yerine düz girer. Yani aracın burnuyla. Çıkarken de geri geri çıkarlar. Ama o minibüs... ters park edilmişti.

John Broncks peçeteleri buruşturmuş olduğunu gördü; bunu neden yaptığını bilmiyordu.

Otoparkta yan yana park edilmiş iki araç. Aynı marka ve model. Biri düz, biri ters park edilmiş.

Peçeteyi çöp kutusuna fırlattı. Hedefe isabet ettirdi.

Öyle basitti ki... iki insanın aynı yatakta, birinin ayakları diğerinin yüz hizasına gelecek şekilde, zıt yönlerde yatması gibiydi.

Yan yana park edilmiş, zıt yönlere bakan, dolayısıyla da kayar kapıları birbirine dönük duran ve aralarında sadece otuz santim bulunan, birbirine benzer iki araç.

John büfenin sahibine başıyla veda edip, yenilmiş biri gibi iç geçirerek dışarının karanlığına geri döndü; arama sahası giderek genişliyordu.

* * *

Leo kollarını tavandaki girişe uzatıp, beş yüz kronluk banknotlarla dolu spor çantasını aldı ve karşı duvardaki raflardan birine koydu. Diğer çantayı da (bunda çeşitli değerlerde banknotlar vardı) cephane kutularının yanına bıraktı.

İş çıkış saatinde otoparkta, gelip geçen insanların arasında, ellerinde dolu silahlarla, yüzlerinde maskeyle durmuşlardı. Çıt çıkarmadan. Kımıldamadan. Tepelerinden tren geçmişti. Bir otobüs durmuş, yolcular inmişti. Geçip giden iki erkek çocuğun seslerini duymuşlardı; çocuklar kaçak banka soyguncularıyla aralarında sadece bir minibüsün ince kaportasının bulunduğunun farkında değillerdi.

"Yelekleri ver Vincent."

Gizli odanın girişinin yanında diz çökmüş Vincent, bavullardan birini açıyordu... Bavulda silahlar, şarjörler, mermiler ve şarjörlü yelekler vardı.

"Onu değil... Diğerini aç."

Diğer bavulun fermuarını açmak zor oldu. Kurşungeçirmez yelekler, iri ve yuvarlak kulaklıklar, ince mikrofon. Vincent hepsini birer birer kasanın içinden aşağıya uzattı, Leo da onları alıp para dolu çantaların üstündeki rafa dizdi.

Minibüsün içinde altmış saniye beklemişlerdi. Sonra Felix yan kapıyı açıp dışarı çıkmış ve diğer minibüsün, ters park edilmiş minibüsün yan kapısını açmıştı. İki minibüs tek bir araca dönüşmüştü; açık kapıları karşı karşıya olduğundan dikkat çekmiyordu. Bir kaçış aracından diğerine atlamışlardı; aradaki mesafe azdı. Önce Felix binip sürücü koltuğuna oturmuştu, sonra Jasper ile Vincent birer para çantasıyla atlamıştı, en son atlayan Vincent da kapıları kapatıp iki aracı birbirinden ayırmıştı. Beş dakika otuz saniye önceki hareketlerinin aynısını yapmışlardı. Ama bu kez bankaya gitmek yerine oradan uzaklaşmışlardı.

"Vincent? Tulumlarla kayak maskelerini ayır... onları yakacağız."

İlk önemli araç değişiklikleri buydu. Yeni soydukları bankanın sadece birkaç yüz metre ötesinde. Dönüşüm. Sarı minibüsten mavi minibüse geçtiklerini kimse bilmiyordu. Çember büyümüştü. Polis her takip sırasında, arama sahasını matematiksel bir formülle –suçun işlenmesinden sonra geçen zamanla, son kaçış aracının uzaklığının çarpımı– belirlerdi.

Bir buçuk kilometre ileride yine araç değiştirmişlerdi; başka bir mahalledeki, üç katlı bir bina ile bir korunun arasında sıkışmış bir otoparka girmişlerdi. Tulumları ile maskelerini çıkarıp iş pantolonu ve gömlek giymeleri otuz saniye, çantalar ve bavullarla birlikte koruya dalmaları otuz saniye, son kaçış aracına binmeleri yirmi beş saniye sürmüştü... kendi inşaat şirketlerine ait olan bu kamyonet yolda dikkat çekmeyecekti, çünkü o saatte başka tadilatçılar da evlerine gidiyordu; Felix ile Leo öne oturmuş, Jasper ile Vincent ise kasa örtüsünün altına gizlenmişti. Yirmi dakika sonra evdeydiler; boş minibüse usulca, ağır ağır yaklaşan SWAT ekibinin telsizini dinliyorlardı.

"Şimdi diğer bavulun içindekileri istiyorum."

Leo gizli odanın girişinden aldığı hafif makineli tüfek ile AK4'ü, namlularına kırmızı bant sardıktan sonra alt rafa koydu.

"Leo?"

"Evet?"

Vincent da söylemek istiyordu. Ama çok tuhaf geliyordu. Daha önce hiç söylememişti.

"Bilesin diye söylüyorum..."

Leo çok daha büyük ve ağır olan, son makineli tüfeği aldı; namlusunu kırmızı bantla işaretledikten sonra tüfeği bir daha asla ateşlenmeyecek olan diğer silahların arasına koydu. Sonra etrafa bakındı. Kullanabilecekleri iki yüz on sekiz otomatik silah kalmıştı.

"Ne?"

Söylemesi zordu, sahte veya yapmacık gelebilirdi, öyle olmadığı halde.

"...ben de seni seviyorum."

35

John Broncks bilgisayarı açıp SVEDMYRA adlı klasöre tıkladı. Klasörde iki dosya vardı. John imleci ilk dosyanın (1. KAMERA), giriş kapısının üstündeki güvenlik kamerasının çektiği görüntülerin üstüne götürdü. Kaydı tıklayarak açtı ve 17.51'den itibaren oynatmaya başladı; siyah maskeli üç banka soyguncusu binaya tam bu vakitte girmişti.

Beş saniyelik kayıt. Sessiz, renksiz. Görüntü de titrekti... Ne de olsa hareketli güvenlik kamerası kaydıydı.

Bir elin tersi. Kamera açısına ilk giren bu. Sonra kulak kısımları kabarık, siyah bir baş ve sonraki adımda beliren siyah boyun.

John kaydı kare kare oynatıyordu.

Görüntüdeki siyah başlı kişi, gövdesiyle birlikte yan dönerek kamerayı arıyor ve silahını kaldırıp nişan alıyor.

Kare kare. *Beni görüyorsun.* Saniye saniye. *Seni görüyorum.* O kişinin gözlerinde... öfke, korku, stres yok.

Pia Lindhe (PL): Kokuyordu. Botları. Yeni boyanmış gibiydiler. Yeni boyanmış ayakkabılardan böyle benzinle karamel karışımı bir koku gelir hani.

Vezneye yeni gitmiş, sağ elinde plastik torba taşıyan, sol elindeyse sıra numarası olan kadın... Sıra onda. Tam o anda ateş edildiğini fark ediyor ve ilk kez karşılaştığı bir şeyi herhangi bir referans noktası olmadan, kıyaslayabileceği bir şey olmadan yorumlamaya çalışıyor; şokun etkisiyle başta donakalsa da, ateş edilmeye devam edilince, kendini koruma içgüdüsü devreye giriyor... kendini yere atıyor.

PL: Işıl ışıldılar. Onlara bakınca... yansımamı görüyordum.

Buna yatmak denemez, kendini korumaya da çalışmıyor, sanki kemikleri ile eklemleri bir anda yok oluyor. Yere düşüyor. Mümkün olan en kısa zamanda yere kapaklanıyor. Olanları anlayamayacak kadar ödü kopsa da başını kaldırıp yukarıdaki maskeli yüze bakıyor, çünkü bilmek istiyor.

John Broncks görüntüyü dondurdu.

Kadın ifade verirken John'un karşısında, banka penceresine yaslanarak oturmuştu; bir kulağından kan akıyordu... En azından o kulak zarının patladığı kesindi. Birden yere yığılıvermişti, artık tükenmişti, maruz kaldığı şiddet yüzünden hâlâ ağlıyordu... Karşılarında duran gözü bağlı kişinin kim olduğunu umursamayan bir idam mangası gibi çıkagelen soyguncular dehşet saçarak herkese boyun eğdirmişti.

"John?"

Sanna kapıdaydı, tıpkı daha önceki gibi. Bu saatte hâlâ binada olması ilginçti.

"Analizi tamamladım. Birinci Kamera... On sekiz kurşun-

la parçalanmış. İkinci Kamera... On beş kurşunla yere düşürülmüş. Kırılmaz cama otuz dört kurşun, kasalara on iki kurşun isabet etmiş... Soygundan sonra bankadan çıkarken de tavana iki el ateş etmişler. İki defa kontrol ettim. Bankanın içinde toplam seksen bir el ateş edilmiş, yani elimizdeki istatistiklere göre Avrupa'da şimdiye kadar en çok şiddet kullanılarak yapılmış soygunlardan biri bu."

Sanna kapı eşiğine yaslandı. Orada duracağı belliydi.

"Mermiler metal zarflı, 7,62 kalibre. İsveç ordusu tarafından üretilmiş. 1980'de Karlsborg'da."

"Öyle mi?"

"Zırhlı araç soygununda da aynı silahların mı kullanıldığından, o soygunu da aynı kişilerin mi gerçekleştirdiğinden emin değilim."

"Ama onlar değil de diyemiyorsun, öyle mi?"

"Onlar olduğuna dair belirtiler var. Ama kesin kanıt yok."

"Ne yani... *aynı* semtte, birbirine yakın zamanda, İsveç silahlı kuvvetlerinin silahlarıyla banka soyan iki ayrı çete olabilir mi sence?"

"Öyle *demiyorum*. Ama elimizde aksini gösteren adli bir kanıt da yok."

"Farsta'da yaklaşık kırk el ateş etmişlerdi. Bu kez de... seksen bir mi demiştin? Önce zırhlı araç, sonra da banka soydular. Aynı silahların kullanıldığını gösteren bir şeyler vardır!"

"Yok."

"Hiç mi yok?"

"İki kez kullanılmış bir silah yok. Her türlü incelemeden sonra vardığım sonuç bu."

"Eylemleri benziyor ama."

"Evet. Ama kanıt yok."

John ona baktı.

"Peki yine adli teknisyenin değil de Sanna'nın fikrini duymak istesem?"

"Bazı... hareketleri benziyor. İkinci Kamera. Vurulup düşürülmesinden hemen öncesi."

Sanna konuşurken John bilgisayar ekranına döndü.

"Kırılmış dizler. Alçak ağırlık merkezi. Güvenlik görevlisi, zırhlı aracın yanında ifade verirken soyguncuyu böyle tarif etmişti. Bak... görüyor musun? Ateş eden kişi de aynen öyle duruyor."

Görüntü titrek ve sessizdi. Ama netti.

"Bak, parmağını büyütsene... tetik korkuluğunun yanından, namluya paralel uzanıyor... sanki bizi gösteriyor."

Birkaç kare sonra John tekrar görüntüyü dondurdu ve eldivenli eli büyüttü.

"Disiplin, John. Her atış güvenli olmalıdır; yanlışlıkla ateş edip de kendi adamlarını vurmamak gerekir. Bu soyguncu ancak ateş edeceği zaman parmağını tetiğe koyuyor... silah güvenliğini düşünüyor... demek ki kendi kendini yetiştirmiş biri değil. Eğitim almış. Bu atış duruşuna binlerce kez geçmiş. Askeri eğitim almış."

İki suç mahalli arasında yalnızca dört kilometre vardı. İki suç yedi hafta arayla işlenmişti.

Ama... adli kanıtlar başka bir şeyi gösteriyordu.

İki soygun farklı kişiler tarafından gerçekleştirilmiş olabilirdi.

* * *

Beşi on geçe. Şafağa hâlâ epey vardı. Leo kulak kabartınca üst kattaki Anneli'nin hafif horultusunu duyabiliyordu; onun daha saatlerce uyuyacağını biliyordu, kendisiyse tam tersini yapıyordu, uyumaktan kaçınıyordu, çünkü dün olanları tamamen sindirmek ve soygunun son aşamasına hazırlanmak istiyordu.

Leo omzunda otuz kiloluk bir kütükle bahçeden geçerken,

mevsimin ilk karı yağıyordu. Yer beş santimlik, ince kar tabakasıyla kaplıydı; Leo'nun ayakkabıları bembeyaz olsa da ıslanmamıştı. Bahçenin ortasına varınca durdu. Göğsünde hoş bir his vardı. Derin nefes alıyor, soluğu buharlı çıkıyordu; sıcak atomlar etraflarındaki şeylerden daha hızlı hareket ediyordu... tıpkı bir bankaya giren ve etraflarındaki insanlardan, hazırlıksız yakalanıp donakalmış insanlardan daha hızlı hareket ederek orayı ele geçiren üç soyguncu gibi. Leo gece boyunca defalarca kalkıp Teletext okumuş ve radyo haberlerini dinlemişti; polisin elinde ipucu yoktu. Leo'nun kusursuz planı kusursuz uygulanmıştı.

Garaj kapısını ve ışığı açtı. İçerisi dışarısı kadar soğuktu; Leo iki elektrikli sobayı yaklaştırdıktan sonra döner testereyi çalıştırdı ve marangoz tezgâhının üstündeki geniş kontrplak levhayı eşit parçalara bölmeye girişti.

Ta ki dışarıda bir araç durana dek.

"Her sene aynı şey yahu!"

Garaj kapısı yavaşça kalktı ve şirket araçlarından biri içeri girdi; pencereleri açıktı.

"Geri zekâlılar, lastiklerini bile değiştirmiyorlar!"

Felix'in üstünde iş kıyafeti vardı, saçı dağınıktı, yorgun gözleri ışığa karşı hassastı.

"Dışarıda resmen kaos var!"

Karşılık beklemeden, ağabeyine bakmadan araçtan inip dosdoğru kompresörle çivi tabancasının bulunduğu yere gitti; eşit uzunlukta beş kontrplak parçasını birleştirip küp şeklinde bir kutu yaptı.

"Felix?"

Leo onun sinirli olduğunu abartılı hareketlerinden anlamıştı. Biraz daha bekledi, ki genellikle en iyi stratejiydi bu; bagajı açıp, kırmızı bantla işaretlenmiş –ikisi Svedmyra'da, biriyse Farsta'da kullanılmış– üç silahı aldı ve sökmeye başladı; toplam kırk sekiz parça sökmesi gerekiyordu.

Üç namlu ile üç dipçiği ayrı bir yere, marangoz tezgâhının ucundaki mengenenin yanına koydu. En uzun namludan, makineli tüfeğin namlusundan başladı... Onu sıkıştırdıktan sonra testerenin bıçağını değiştirdi ve namluyu üç parçaya böldü. Sonra tekrar sessizlik çöktü.

"Haydi ama? Felix? Dün banka soyduk yahu!"

Felix büyük bir çimento torbasını alıp, üçte birini suyla doldurduğu miksere boşaltmaya başlayınca beyaz bir toz bulutu yükseldi. Mikser fazla hızlı dönüyor, fazla ses çıkarıyordu... Felix rahat olsa, yanlış lastik kullanan insanlardan yakınmak yerine daha dikkatli çalışırdı.

"Felix? Bir sorun var, belli."

Dönüp duran beton mikserinin monoton uğultusu. Sonunda Felix mikseri durdurdu ve kazanı yana eğip, içindeki koyu karışımı yerdeki kovaya döktü.

"Öyle davranmayı kesmeli."

"Kim?"

"Kesmeli!"

"*Kim?*"

"Jasper."

Felix kovayı alıp, çimento harcını yeni yapılmış kutulara boşalttı.

"Vincent'la uğraşmayı kesmesi gerek! Sürekli üstüne gidiyor! En ufak hatasında! Poligonda ateş ederken yanlış durdu diye, bankanın önünde altı üstü birkaç saniye durakladı diye azarlıyor. Burada prova yaparken de Ivan gibi bağırıyor."

Felix kutuları yarıya kadar doldururken, Leo da namlu parçalarını balyozla vurarak düzleştirip, piston parçaları ve vidalarla birlikte çimento harcının içine attı ve yukarıdan bastırarak batırdı.

"Farkında değil misin Leo? Kardeşimize, Vincent'a ne biçim davranıyor!"

"Biz bir ekibiz. Bizi bir arada tutmaya çalışıyorum."

"Bir de çok konuşuyor. Beş bin kronluk deri ceketiyle hava atıyor, bir de ayağından hiç eksik olmayan o lanet olası botlarıyla, Fly High mıydı neydi..."

"Hi-Tec Magnum."

"Neyse ne işte! Polis gibi giyinip ortalıkta dolanıyor, SWAT ekibinden olduğunu söyleyip..."

"Ne dedin?"

"Barda birasından iki yudum aldı mı önüne gelene özel timde çalıştığını söylüyor ve..."

"Ayağında o botlarla mı?"

Son kutu... Silah parçaları çimento harcına battı.

"Felix mi? Bankada ve... zırhlı araçta ayağında olan botlarla mı?"

"Evet, o botlarla."

Leo ağır kutuları kamyonet kasasına koyup üzerlerini örttü. Başını kaldırıp tavan penceresinden sabah karanlığına baktı. Artık kendini iyi hissetmiyordu. Kılı kırk yararak plan yapmak, birden fazla kaçış aracı kullanmak yetmezdi; kılıklarını, hareketlerini ve seslerini değiştirmelerini sağlamak yetmezdi. Sonrasında, normal hayata döndüklerinde o üçünü kontrol altında tutmayı sürdürmemiş, onlara talimatlar vermemiş, kurallar dayatmamıştı. *Sadece bırakmayı seçtiğim izler var; öyle de olmalı.* Onlarla daha da açık konuşmalı, meseleyi ayrıntılarıyla açıklamalı, daha dikkatli olmalarını söylemeliydi.

Hava soğuktu. Seyrek yağan kar taneleri parıldıyordu.

Leo artık kendini iyi hissetmiyordu ve o hissi geri kazanmalıydı.

* * *

Hafif limon kokusu. Ve toz. Süpürgeliğe düzenli aralıklarla sürtünen kirli paspas... John Broncks o sesin iki kat yukarıdan geldiğini tahmin etti.

Apartman merdivenlerinin temizlendiği nadirdi. Hele sabahın köründe. John apartman girişindeki panoya asılan ilanları okumaya başlamalıydı.

Batı Södermalm'daki tek yatak odalı zemin kat dairesinden fırladı; uzun süredir oturduğu bu apartmanda herkes birbirini simaen tanır, ama ismen tanımazdı. Sabah havası soğuk ve nemliydi. John, İtalyan kafesinin önünden geçerken, tezgâhın ardında kahve öğüten mekân sahibini her zamanki gibi, buğulu camın ardından, başıyla selamladı.

İki soygun yedi hafta arayla gerçekleştirilmişti. İki suç mahalli arasında dört kilometre vardı.

İki soygunda da askeri silahlar kullanılmıştı.

John askeri tesislerden çalınan silahlarla ilgili, kapanmamış tüm dosyaları incelemişti. KSP 58 gibi, karaborsada çok nadiren görülen ağır makineli tüfekleri bile araştırmıştı... Böyle güçlü silahların çalınması polisin hep ilgisini çekerdi.

Bir şey bulamamıştı. Kayıtlarda.

Langholms Sokağı'ndaki yaya geçidi. Buradan günde otuz bin araba geçerdi. John genellikle bu yaya geçidini hızlı adımlarla kat eder, karşı taraftaki kar yığınına varana dek nefesini tutmaya çalışırdı.

Sadece üç saat uyumasına rağmen cin gibiydi.

Sabah üç buçuk civarında evine varınca kendini yatağa atmış, ama komodin lambasını açık bırakmış, biri beş diğeri on iki saniyelik banka güvenlik kamerası kayıtlarını defalarca seyretmiş, zırhlı aracın kaçırıldığı yirmi dakika içinde olanları düşünmüştü. Yedi hafta önce, güya Ortadoğulu adamlar. Dün ise, asker gibi görünen disiplinli bir grup. John bunların aynı kişiler olup olmadığını söyleyebilecek bir tanığın olduğunu ve bu tanığın John'un evine yürüyerek on dakikalık mesafede oturduğunu ancak lambayı kapadıktan sonra fark etmişti.

Tepeden inip, hep kırmızı yanan trafik lambasının önünden ve köprüden geçerek Reimersholme'a doğru yürüdü;

Stockholm'ün bu sakin ve unutulmuş köşesinde, 1940'lardan kalma binalar kanal boyunca uzanıyordu. Plastik torbalarda bayat ekmek taşıyan iki kadının önünde kuğular turluyordu. John bu şehrin içerdiği çeşitliliği seviyordu; nefesini tutma ihtiyacı hissettirecek kadar egzoz dumanına boğulmuş bir otobanın sadece üç yüz metre ötesinde doğa hâlâ hüküm sürmekteydi.

Köprünün diğer tarafında küçük bir büfe vardı; buranın sahibi olan, Kuveyt'te büyümüş genç adam her sabah erkenden dükkânını açar ve hep sıcak davranırdı. John büfeye uğrayıp birkaç gazete ve kahvaltı niyetine Coca-Cola ile çubuk şeker aldı.

Büfenin biraz ilerisinden saptı; yürürken gazetelere göz gezdiriyordu –AVRUPA'DA ŞİMDİYE KADAR YAPILMIŞ EN BÜYÜK SİLAHLI SOYGUN–, basın bürosuna bu bilgileri veren oydu –81 EL ATEŞ EDİLDİ–, basına az da olsa bilgi vermek gerekirdi –ASKERİ MAKİNELİ TÜFEKLER–, soruşturmanın gerektirdiği gizlilik ile vergi ödeyen halkın şeffaflık talebi arasında denge kurmak şarttı. İki gazetenin 8 ila 11. sayfalarındaki haber başlıkları ve teorilerde, soruşturmaya yakın olan kaynaklardan bahsediliyordu ki bunlar genellikle başka gazeteciler olurdu... Dört soyguncunun paralı asker, BM askerleri, Doğu Bloku'ndan gelmiş işsiz askerler oldukları söyleniyordu.

John'un gittiği bina sokağın sonundaydı; yanında koru ve yürüyüş yolu vardı. İlk kar, kano raflarını ve tuzlu suda uzanan, tekneler bağlanmış iskeleleri beyaz bir örtüyle kaplamıştı.

John apartmana girdi. 1940'ların tarzındaki bu binanın tırabzanı ve asansörü o döneme özgüydü. Beşinci kat. John'un aradığı soyadı, LINDÉN soyadı bir taraftaki dört kapının hiçbirinde yazmıyordu; diğer taraftaki dört kapının üçüncüsünde yazılıydı.

John zili çalıp bekledi.

Bu soyadı, posta yuvalı mavi kapıya kalın beyaz harflerle yazılmıştı. Hemen yukarısına asılmış, pastel boya ve yeşil suluboyayla yapılmış resimde, dörder çemberden dörder çizgi çıkıyordu; bu resmi bir çocuğun yaptığı belliydi. Çemberlerin ikisi büyük, ikisi küçüktü. Anne, baba, çocuklar. Aile.

John tekrar zili çaldı.

"Buyrun?"

Kapıyı yetmiş yaşlarında bir adam açmıştı. Bu adam resimde yoktu.

"Jan Lindén'ı arıyorum."

John rozetini gösterdi.

"John Broncks. Polis. Şeyle ilgili..."

"Neyle ilgili olduğunu biliyorum. Ama oğlum kendini iyi hissetmiyor. Başka zaman gelseniz daha iyi olur."

John'un babası yaşında bir adam. Sesi, yüzü dostane. Bu açıdan John'un babasıyla *alakası yoktu.*

"Bana on dakika yeter. Sonra gideceğim, söz."

Yaşlı adam tereddüde kapıldı, ama kendisi için değil.

"Konuşabilecek durumda mıymış diye bir sorayım."

John resimdeki beşinci kişiyi, diğerlerinin yanında duran sakallı dedeyi fark etti. Yaşlı adamın girdiği oda oturma odasıydı muhtemelen; John içeride televizyon ve cam sehpa gördü. Yan odanın, çocuk odasının kapısı açıktı; plastik bir taburenin üstünde gümüşi bir robot nöbet tutuyordu, duvarlarda resimler asılıydı, çam ranzadaki yatak takımı iri balık desenliydi. Jan Lindén ifadesinde, kendisini kaçıranlara cüzdanından çıkardığı iki fotoğrafı gösterdiğini söylemişti. Bunlardan biri, merceğe gülümseyen, futbol çorapları bileklerine kadar inik, sevimli bir çocuğun renkli, solmuş fotoğrafıydı. Diğer fotoğraftaysa başka bir çocuk (iki ön dişi yoktu) bir doğum günü pastasının mumlarına üflüyordu.

"Girebilirsiniz. Ama sadece on dakikalığına."

John Broncks ayakkabılarını çıkardı; tam oturma odasına girecekken, yaşlı adam onu durdurdu.

"Ne kadar kalacağınızı anladınız mı?"

"On dakika."

"Güzel. Burada oturup bekleyebilirsiniz."

Kanepe fazla alçaktı, suni derisi de John'un sırtını kaşındırdı. Buradaki duvarların kendi evindeki duvarlarla alakası yoktu. Çin'de üretilmiş otantik Afrika maskelerinin yanında Orange Dala at heykelleri duruyordu. John az sonra ayağa kalktı; kanepede oturmaktan rahatsız olmuştu... Orada ancak sevilen misafirler oturmalıydı.

Ahşap zeminde birinin ağır ağır, ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydu.

"Merhaba. Ben John Broncks. Sköndal'da tanışmıştık. Şeyden... hemen sonra."

"Neyden?"

Aradan iki ay geçmesine karşın bu adam hâlâ kendine gelememişti; günlerini ağlayarak, çığlık atarak, ilaç kullanarak geçiriyordu. John böylelerini daha önce de görmüştü. Bazılarının kendini topladığı olurdu. Bazılarıysa normal hallerine asla dönemezdi.

"Ambülansta. O zaman konuşmuştuk."

Tanımadan bakan dipsiz gözler.

"Şimdi sizinle tekrar konuşmak istiyorum."

Emekli baba, kırk yaşındaki oğlunun ayakta durmasına yardım ediyordu. Travma geçirmiş güvenlik görevlisi gri, uçları delik yün çorap giymişti; pis sakallıydı, yıkanmamış ince telli saçı kaygılı gözlerinin üstüne düşüyordu... halinden utanır gibiydi.

"Şey... şey dedi."

Lindén kanepeye, John'un az önce oturduğu yere çöktü.

"Durmadan. Silahını ağzıma sokunca."

"Ne dedi?"

"Vur. Vur onu."

Karanlık kaygıya, kaygı uykusuzluğa, uykusuzluk da daha çok karanlığa dönüşüyordu. John Broncks adamın durumunu anladığını düşündü. Bir ara kendisi de aynı şeyleri yaşamıştı.

"Bakın."

John zarftan çıkardığı iki siyah beyaz fotoğrafı, güvenlik kamerası kayıtlarından alınmış görüntüleri cam sehpaya koydu.

"Gördüğünüz kişiler..."

Soldaki. 1. KAMERA. Yukarıdan çekilmiş, gözlerle ağız büyütülmüştü.

"...şu iki adama..."

Sağdaki. 2. KAMERA. Bu görüntünün açısı daha genişti; iki adamın da atış pozisyonunda olduğu net görülüyordu.

"...benziyor mu?"

Lindén titreyen elini uzatarak, siyah beyaz fotoğrafları kendine çekti.

"Bunlar... ne?"

"Bu görüntüler dün kaydedildi. Akşam altıya dokuz kala. Svedmyra'da bir banka soyuldu. Bu iki adam... Farsta'da gördüğünüz iki adama benziyor mu?"

Lindén fotoğrafları eline almaya çalıştı, ama terli parmaklarının arasından kaydılar.

"Dün mü?"

"Evet."

"Altıya dokuz kala mı?"

"Evet."

Fotoğrafları çekmeye çalıştı, ama sehpanın cam yüzeyine yapışmışlardı; sonunda vazgeçip kollarını karnının üstünde, kendini korumak istercesine kavuşturdu.

"İşleri bitince. Biri geri döndü. Yaka kartlarımızı alan değil. Diğeri, sakin olan. Hiç acele etmeden ön koltuğa gelip..."

"Jan?"

"...eliyle böyle süpürdü. Düşen cam kırıklarının sesini duydum. Bir yeriniz kesilmesin. Öyle dedi. 'Bir yeriniz kesilmesin.'"

"Jan, istemiyorsan bunu yapmaya mecbur değilsin."

"Yaralanmayalım diye camları süpürdü. Anlamıyor musunuz? Önce 'Vur onu' dedi. Peki sonra..."

"Jan, on dakika oldu. On dakika demiştik."

"...niye cam kırıklarını süpürdü? Anlamıyorum. Anlamıyorum."

Jan Lindén'ın babası ona ulaşamıyordu, oğlu onu duymuyordu bile; yaşlı adam bunun üzerine sehpanın üstüne eğilip, elinin tersiyle vurarak fotoğrafları yere düşürdü.

"Alın bunları, gidin."

"Son bir soru. Cam kırıklarını süpüren soyguncu, bu fotoğraflardaki adamlardan biri olabilir mi sizce?"

"Yeter!"

Koruyucu bir baba.

"Bu fotoğraflar film karesi değil! Siz polissiniz, bunu göremiyor musunuz? Kiraladığınız, iade etmekte gecikince de elli kron ceza ödeyip kurtulduğunuz bir videokaset değil bunlar. Bunlar gerçek!"

"Gerçek olduğunu biliyorum. Ben gece gündüz böyle şeylerle uğraşıyorum. Ama şu noktada bana bir tek oğlunuz yardım edebilir; o piçleri yakalamama, oğlunuza yaptıklarını başkalarına da yapmalarını engellememe bir tek o yardım edebilir."

Üç adam pelüş halının üstünde, alçak sehpanın ayağının yanında, ön tarafları yukarı bakar halde duran iki fotoğrafa baktı.

Sonunda Jan Lindén'ın babası kanepeye, oğlunun yanına oturdu.

"Fotoğraflarınızı alın lütfen."

"Son bir soru."

"Alın."

John diz çöküp, bu sefer de halıya yapışmış fotoğrafları aldı.

"Teşekkürler."

Yaşlı adam elini uzattı.

"Alabilir miyim?"

Fotoğrafları alıp oğluna gösterdi.

"Jan?"

Jan Lindén'ın bir süredir gözleri kapalı, aklı başka yerdeydi. Gözlerini açıp babasının elindeki fotoğraflara baktı.

"Bunlara bak Jan. İyi bak. Artık sana ulaşamazlar."

Lindén baktı. Uzun uzun. Ama yüz ifadesi değişmedi.

"Onlardan biri miydi, Jan?"

Sonra titrek işaretparmağını fotoğraflardan birine uzattı.

"O."

"Tanıdın mı?"

"Üstüme silah tutan oydu. Eminim. Kumsalda, araçtan indiğimizde."

"Kesin emin misin?"

"Aynen öyle duruyordu. Dizleri kırık. Tüfeğini de aynen öyle tutuyordu. Gözleri de aynı."

Güvenlik görevlisi tıpkı gelirkenki gibi, ayaklarını sürüye sürüye gitti.

John Broncks onun babasına teşekkür niyetine başını salladıktan sonra daireden çıkarak, artık muhtemelen hayatının sonuna kadar ilaç kullanacak, yıllarca engelli maaşı aldıktan sonra erken emekli olacak ve kendisine karşı işlenen suçlar için yirmi dokuz bin iki yüz kron tazminat alacak güvenlik görevlisini geride bıraktı. Genellikle böyle olurdu. Banka soyguncuları kasadan para almakla kalmayıp, insanın sahipken kıymetini bilmediği bir şeyi, güvenlik hissini de elinden alırdı; asıl bundan yargılanmalıydılar... *silahlı soygundan* değil, *güvenlik hırsızlığından* yargılanmalıydılar.

* * *

Hâlâ kar yağıyordu. Leo sabahleyin araç kullanmıştı; yanında Felix otururken, defalarca trafikte durup Jasper'i aramış, ama ulaşamamıştı. Felix'in inip bir büfeden Stockholm'ün en büyük dört gazetesini almasını bekledikten sonra Hornsgatan'dan geçip, Halk Operası perukçusunun dükkânının karşısındaki kafenin önüne park etmişti; birer kahve ve sandviç alıp bir masaya oturmuş ve manşetlere bakmışlardı. İkinci kahvelerini içerken Vincent iki gazete daha getirmişti; bu yerel gazeteleri (*Sydsvenskan* ve *Gothenburg Post*) Merkez Garı'ndaki gazete standından almıştı... bunlarda da soygun haberi manşetten, ama daha küçük puntolarla verilmişti. Bir sandviç daha, bir de tarçınlı rulo. Leo üçüncü kahvesini de içtikten sonra kalkıp, daha on beş saat önce bir banka çekmecesinde duran birkaç buruşuk yirmilik banknotla hesabı ödedi. Kardeşleriyle her zamanki gibi sarılarak vedalaşırken, ikisinin de gevşemiş olduğuna dikkat etti... bu en güzel zamandı: Başarılı bir soygundan hemen sonrası... bir sonrakine henüz birkaç hafta varken.

Ring Sokağı'nda, güney yönünde ilerledi; ne zaman frene bassa, ne zaman bir kasisten geçse, tabanca parçalarıyla dolu beş ahşap kutu, kamyonet kasasının duvarlarına çarpıyordu. Svedmyra'ya gidiyordu. Yolu on dakika uzayacaktı, ama elinde değildi. Oraya varınca, dönel kavşakta iki tur attı.

Burası gündüz vakti bambaşka görünüyordu.

Otoparkın etrafına polis şeridi çekilmişti; kaçış aracı götürülmüştü. Meydanla bankanın etrafında da polis şeritleri titreşiyordu; yandaki pizzacıya giren birkaç kişi hariç ortalıkta kimse yoktu. Saldırganlığın, korkunun, gözü dönmüşlüğün tam tersiydi bu; sanki dün yaşananlar hiç olmamıştı, gerçek değildi.

Leo, Jasper'i arayıp durmasına karşın ulaşamayınca, onun evine gitmeye ve kapıyı açtırana dek zilini çalmaya karar verdi. Socken Yolu'nda arasından geçtiği küçük evler ye-

rini büyük doğa koruma alanının yanındaki Bagarmossen'in daha eski apartmanlarına bıraktı.

İkinci kat. Zil sesi boğuktu; metal çanı çıkarılmıştı sanki. Leo kapıyı yumrukladı, posta yuvasını sarstı, eğilip seslendi.

Birkaç dakika sonra Jasper kapıyı açtı. Saçı başı dağınıktı, üstünde sadece beyaz külot vardı; Leo'yu içeri davet ederken her zamanki gibi mutlu ve gururlu görünüyordu... Leo buraya nadiren gelirdi.

Dar bir hol. İki rafta ağır botlar. Ama Jasper'in hem soygun sırasında hem de barda ayağında olan botlar aralarında yoktu. Jasper mutfağa girdi... dolap kapakları açıldı, fincanlar şıngırdadı; sonunda Jasper dumanı tüten bir fincan uzattı.

"Sütlü kahve. Tam sevdiğin gibi."

Tek yatak odalı, devren kiralık bir daire. Siyah perdelerle ayrılmış oturma odasının bir tarafında kanepe, masa ve televizyon vardı. Bir de dolap. Sunak.

Suppr 1. Cilt Ruger MK1 Standart Model Otomatik Tabanca

Suppr 2. Cilt Ruger 10/22.

Düzgünce yan yana konmuş halde duruyorlardı... İnce kitaplar, kullanım kılavuzları, kitapçıklar.

Suppr 3. Cilt AR-7 Av Tüfeği'nin yanında *Suppr 4. Cilt UZI Yarı Otomatik Makineli Tüfek,* onun yanında *Hayduke Susturucu Kitabı,* onun yanında *Evde Nasıl Susturucu Yapılır?,* onun yanında da *Amerikan Vücut Zırhı* duruyordu.

Vincent'ın henüz eğitimini almadığı şeyleri anlatan kitaplar. Yanlarında bir süngü ve altın amblemli, yeşil bir bere duruyordu ki Leo'ya verilen berenin aynısıydı; Jasper iki yıl sonra Leo'nun alayına yazılmış, askerliğini onun gibi yapmak istemişti. Altın çerçeveli bir fotoğrafta Jasper üstünde kar beyazı tulumla duruyordu; dolu tüfeğini koltukaltına sıkıştırmıştı... Bu fotoğrafın ciddi bir talim sırasında çekildiği belliydi.

Jasper'in sunağı. Onu pek önemsemeyen bu dünyayı hâlâ

çok önemsiyordu. O zamanlar tek hedefi subay olmaktı. Ama liderlik vasfı olmadığına hükmedilmiş, dolayısıyla da orduda çalışmasına yetmeyecek kadar düşük puan verilmişti.

Bazen kendini fazla kaptırdığı oluyordu.

Mesela ilk izninde, Norrland'daki alayından Stockholm'e geldiğinde, hafta sonu boyunca asker kıyafetiyle gezmişti. Başındaki beresinin duruşu mükemmeldi, saçı taralıydı, bütün düğmeleri iliklidiydi, atkısına birkaç düğüm atmıştı, botları pırıl pırıldı. Asker adımlarıyla yürüyordu.

Tekrar kahve almak için mutfağa girdiler.

Mutfak masasının ortasında sabahki *Daily News* duruyordu. Svedmyra'da yapılan banka soygununa tam sayfa ayrılmıştı... Şoka girmiş görgü tanıklarıyla dolu meydanın büyük fotoğrafları basılmıştı. Ve işte, gazetenin solunda duruyordu... On sekiz bağcık delikli, uzun, siyah, deri Gore-Tex botlar. Gazetenin sağında da... ayakkabı boyası kutuları ve ayakkabı bezleri.

"Bütün gece oturup bekledim. Vurduğum güvenlik kamerasından tek bir görüntü bile yok."

Leo, Jasper'e baktı. Ona meseleyi daha net bir dille açıklamalıydı.

"Jasper?"

Bir banka soyguncusunun sırf soygun sırasında banka soyguncusu olmadığını. Yeni kimliğine her şeyiyle bürünmesi gerektiğini. Sadece soygun sırasında değil, öncesinde ve sonrasında da.

"Kendini tamamen işine adamazsan başarılı olamazsın."

Leo iki bota da dokundu. Sağlam kauçuk tabanlı, yumuşak deri botlar. Bunlar postallardan daha esnekti. Gayet kullanışlıydı.

"En iyi sanatçılar, akşam yemeği için eve giderken sanatçı olmayı kesmezler. En başarılı borsacılar, akşam beş olunca borsacı olmayı kesmezler. Sen artık banka soyguncususun. Tu-

tarlı olmalısın. Arama sahasının dışında olsan da hâlâ banka soyguncusun. Durmadan bizi arıyorlar. Hâlâ Kronoberg'deki o lanet olası emniyet müdürlüğünde oturup, kimliğimizi bulmaya çalışıyorlar. Tek bir hata bile yaparsak bulurlar."

Botları ters çevirince, içlerinden iki silikon ayakkabı astarı düştü.

"Sürekli bir banka soyguncusu gibi düşünüp hissetmelisin."

"Dikkat etsene, astarlarını düşürdün!"

"Bunları giyemezsin Jasper. Tamam mı? Bir daha asla. Bunları yakmamız gerek. Yenilerini almalıyız."

"Ne diyorsun yahu?"

"Bunları Farsta'da giydin. Dün de. Barlarda da giyiyormuşsun. Böyle yapma Jasper! Kullandığımız her şeyi yakmamız gerek. Bunu biliyorsun."

Jasper diz çöküp, masanın altına düşmüş ayakkabı astarlarını aldı.

"Bunlarla... rahat ettiğimi... biliyorsun!"

Leo daha saatler önce sivillerin ortasında ateş açmış birinin karşısında duruyordu.

"Yıkayıp boyadım... Ayağıma tam oluyorlar!"

Asla hayal ettiği kişi olamayacak birinin. Jasper başkalarının ona vermek istemediği şeylere sımsıkı tutunuyordu; sunaktaki bere buna örnekti. Hi-Tec Magnum. Dünyanın en dayanıklı postalı. Bu bot, Amerikan polisi ile taktik birliklerinde yaygınlaştıktan sonra İsveç polisinin gözdesi olmuştu; hepsi de Svea Sokağı'ndaki dükkândan alırdı.

"Bunları sevdiğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama ellerinde görüntüsü varsa, sonra da bunları bulurlarsa... her şey biter."

Leo botları bir elinde tutarken mutfak çekmecelerini birer birer açmaya başladı.

"Bunları alıyorum. Ben yakarım. Senin yapmana gerek yok. Naylon poşetin var mı?"

"Ben yapmak istiyorum."

"Ben yakarım."

Jasper bir an öylece durup ellerindeki ayakkabı astarlarını sıktıktan sonra, kullanılmış naylon poşetlerle dolu bir çekmeceyi açtı; poşetlerden birini alıp açtı ve ayakkabıları içine attı... Hışırdatarak ağzını düğümlediği poşeti Leo'ya uzattı.

"Güzel."

İçerideki sunak, patlayıcı hazırlama rehberleri.

Masanın altında duran, boyanmayı bekleyen bu botlar Jasper için çoğu insandan daha değerliydi.

Neredeyse fazla değerliydi.

"İyisin Jasper. Cidden iyisin."

"Ne?"

"Soygun sırasında. Asla tereddüd etmiyorsun. Sen olmasan bu iş mümkün olmazdı."

Jasper kapıyı açıp da Leo'yu gördüğü zamanki gibi, doğru miktarda süt kattığı kahveyi uzatırkenki gibi gülümsemeye başladı.

"Ama bir şey daha var."

"Ne?"

Gururlu gülümsemesi soldu.

"Bana bak Jasper."

"Evet?"

"Bir dahaki sefere bir şey düşünmeni istiyorum. Konuştuğumuz bir şeyi."

"Söyle, ne yapayım Leo? Ne dersen yaparım, biliyorsun."

"Dur dediğimde... *durmalısın.*"

Jasper şiddeti kontrol etmiyor, şiddetin kendisini kontrol etmesine izin veriyordu. Askeri kariyer hayali kuruyordu ve her ne kadar buna uygun bulunmamış olsa da, yanıldıklarını gereğinden fazla ateş ederek kanıtlamaya çalışıyordu hâlâ.

"Zaman doldu mu bankadan çıkacağız."

Jasper'in açma kapama düğmesi yoktu; Leo onun bu düğ-

meyi bulmasına yardım etmezse, Jasper kasalara ve güvenlik kameralarına ateş etmekle yetinmeyecekti. Birinin kafasına ateş edecekti.

"Ben o kasalardaki paraları bizim için aldım Leo! Bütün paraları almadan gitmeyelim dedim; aslında Vincent dışarıda mal gibi durmasa sorun olmayacaktı... Beni yavaşlattı!"

Jasper bir sandalye çekip oturdu.

"Sen de kalkmış neler diyorsun Leo! Ben zaten sürekli bu işi düşünüyorum; nasıl daha iyi, daha verimli olabiliriz, nasıl daha büyük bir soygun yapabiliriz diye düşünüyorum. Ya sen Leo?"

Gözleri sinirli olduğu kadar kederliydi de.

"Bu artık benim hayatım. Sen, Felix ve Vincent. Her şeyimi sizinle paylaşıyorum!"

Leo onun karşısına oturdu.

"*Bizim* de *sana* ihtiyacımız var. Dediğim gibi. Sen olmasan bu işi yapamazdık. Bunu biliyorsun."

Bir süre sessizce oturdular. Sonunda Leo botların bulunduğu naylon poşeti alıp kalktı. Jasper tekrar gülümsedi.

"Baksana... *ben* de bir şey düşündüm."

"Nedir?"

"Sonraki sefer için. Ösmo'da. Soygundan sonra eve giderken... bir banka daha soyabiliriz."

"Bir banka daha mı?"

"Sorunda."

Sorunda. Leo o bankanın yerini biliyordu. Ösmo'da yan yana olan iki bankadan sadece on kilometre ötedeydi. Leo'nun Svedmyra'da karar kılmadan önce incelediği yerlerden biriydi. Ama orayı tek bir hedef olarak düşünmüştü hep, İsveç'in ilk çifte banka soygunundan sonra eve giderken yolda soyulacak üçüncü banka olarak görmemişti.

"Büyük bir banka, Leo. Ama mümkün."

Jasper, Leo'nun kendisini dikkatle dinlediğini görünce sesini yükseltti.

"Kesinlikle mümkün! Lanet olası polislerin başka yerde olmasını sağlayabilirsek. Mesela... bomba ihbarı yaparsak."

"Bomba ihbarı mı?"

"Merkez Garı'nda. Veya Arlanda Havalimanı'nda. Uzak bir yer olsun yeter."

Leo öne doğru bir adım attı.

"Merkez Garı'nda sahte bomba ihbarı yapacak değiliz."

Jasper giderek yaklaşan Leo'nun yüzüne baktı. Bir tuhaflık vardı. Leo'nun sesi ve gözleri dostaneydi, ama Jasper'in fikrini reddeder gibi konuşuyordu.

"Şey, eğer..."

"Sahte bomba ihbarı yapmayacağız."

Leo botların bulunduğu poşeti yere bıraktı.

"Gerçek bomba yapacağız."

36

Bir sürü güzel ev vardı. Appelviken'de. Yani Elma Koyu'nda. Adı bile güzeldi. John Broncks hayatı boyunca Stockholm'de yaşamıştı, ama buraya ilk kez geliyordu. Arabayla birkaç dakikalık yolculuk insanı bambaşka bir diyara götürüyordu; bu bölgenin tamamı görünmez bir çitle çevriliydi sanki.

John, Nockeby tramvayının dar raylarının yanından arabayla gidip, sonra da dar sokaklardan geçerek göle indi. Posta kutularındaki adres ve ev numaralarına baka baka ilerledi ve sonunda Malaren Gölü kıyısındaki bir evin önünde durdu. John ince kar tabakasıyla kaplı bahçede nöbet tutar gibi görünen cüce heykelini başıyla selamladı. Heykelin etrafında iki çocukla bir adamın ayak izleri vardı... Gülümseyen o plastik heykel buraya kutlama için konmuş olabilirdi.

John altında *Hoş geldiniz* yazan zile bastı. İçeriden yemek kokusu geliyordu; hazırlanması uzun sürmüş olmalıydı.

"Merhaba."

Küçük bir kız; John onun ailenin altı yaşındaki büyük kızı olduğunu tahmin etti. Kızın üstünde beyaz elbise, başında da mumlu taç vardı; İskandinavya'nın dört bir yanındaki küçük kızlar gibi Azize Lucia Günü'nü kutladığı belliydi.

"Merhaba. Baban evde mi?"

Kız elindeki kuşe kâğıdı düzeltti.

"Ben Lucia. Sen kimsin?"

"Eee, ben... Noel cücesiyim. Peki... baban evde mi?"

"Noel cücesi sen değilsin. Benim."

Ailenin küçük kızı da geldi. Dört yaşındaydı. Parlak renkli pijama giymişti.

John'u tepeden tırnağa süzdü.

"Cüceye benzemiyorsun."

Sonra ikisi de gözden kayboldu; John küçük kızın öfkeyle *Baba, kapıda biri var, yalan söylüyor,* diye bağırdığını, sonra da bir yetişkinin yaklaştığını duydu.

"John?"

John'un amirinin (Stockholm'ün en kıdemli emniyet müdürlerinden biriydi) üstündeki damalı önlüğün kenarına mutfak havlusu tıkıştırılmıştı.

"Konuşabilir miyiz? On dakika. Sonra gideceğime söz veriyorum. Vaktim yok zaten."

"Neden?"

"Başka gideceğim yerler var. Beni içeri almayacak mısın?"

Holün duvarları, kanca ve askılarda asılı irili ufaklı giysilerle kaplıydı. Yerde de irili ufaklı ayakkabılar vardı. Lucia ile Cüce oturma odasında, bir kutu zencefilli çöreğin etrafında oturuyordu; Karlström, John'u merdivene doğru itti.

"Yukarısı biraz daha sessiz."

Merdiveni çıkıp Karlström'ün çalışma odasına girdiler; John kitaplarla dolu odadaki eski masanın önünde duran misafir koltuğuna oturdu.

"Sekiz hafta önce bir milyon krondan fazla para çalınmış, bu esnada kırk el ateş edilmişti."

Pencerenin manzarası güzeldi... Stockholm'e ve buz tutmuş göle bakıyordu.

"Yirmi iki saat önce de yaklaşık iki milyon kron çalındı ve seksen bir el ateş edildi. Aşağı yukarı aynı bölgede ve aynı tip silahlarla. İkisi de *aynı* çetenin işi; bir anda belirip iz bırakmadan kayboluyorlar."

John birden alt kattan müzik sesi geldiğini, Noel şarkısı çalındığını fark etti.

"Diyelim ki üçüncü soyguna hazırlanmak için fazla zamana ihtiyaçları yok. Bu soygunu ne zaman yaparlar?.. Birkaç hafta sonra mı? Bir ay kadar sonra mı? O zamana kadar bu insanların kimliğini bulmalıyız. O zaman belki onları evlerinde veya işe giderlerken, spor salonunda veya ellerinde alışveriş torbalarıyla marketten çıkarlarken tutuklayabiliriz. Bir sonraki soygunda hata yapmalarını bekleyemeyiz. Çünkü onları soygun sırasında tutuklamaya çalışırsak... bize ateş etmekten çekinmezler gibi geliyor."

"Baba?"

Küçük bir el kapıyı açtı ve Lucia kılığındaki küçük kız odaya girdi.

"Efendim?"

"Ne yapıyorsun?"

"İşim var."

"Ne işi?"

"Birileri... Kötü bir şey yaptı."

"Ne yaptılar?"

"Birileri derken yetişkinleri kastediyorum."

"O ne demek?"

"Aşağı in. Annenin yanına git. Birazdan geliyorum."

Çocuklar. Aile. Başka bir dünya. Lucia giderken John'a göz kırptı sanki.

"Bu sabah hayatı karartılmış bir adamla konuştum. Bunu bir daha yaşamak istemiyorum."

John, Karlström'e baktı.

"Kırk yaşında. Tek başına ayakta bile duramıyor. Babasının yardımıyla yürüyebiliyor, kalın çoraplar giyiyor, saçını yıkamıyor, gözlerinde utanç var."

Sonra da o güzel masaya.

"Tekrar yapacaklar demiştim. Dediğim çıktı işte. Yapmaya da devam edecekler."

Pencerenin ardındaysa, John'un amirinin her gün verdiği kararların ağırlığıyla hiç örtüşmeyen bir manzara vardı... Noel ışıklarıyla bezeli plastik cüceler.

"Aynı çete mi?"

"Aynı çete."

"Nereden bi..."

"Baştan beri biliyordum. Şimdi elimde tanık da var."

Karlström iç geçiren insanlardan değildi.

"Yarından itibaren, John. Üstünde çalıştığın diğer bütün dosyaları rafa kaldır. Sadece bu işe odaklan; daha fazla banka soymalarını engellemeliyiz."

John başıyla onaylayıp kapı ile merdivene doğru yürüdü; tek kelime etmeden dönüp gidiyordu.

"*Yarın* dedim."

Amiri onu tanırdı. John Broncks'un dosdoğru Kronoberg'deki emniyet müdürlüğüne gidip geç saatlere kadar çalışacağını biliyordu.

"İstediğini aldın, sadece bu soruşturmayla ilgileneceksin. Ama bir şartla. *Sen* de *benim* için bir şey yapmalısın."

"Nedir?"

"Akşam yemeğine kalmalısın. Mis gibi kokuyor, değil mi? Kekik. Kereviz. Yeşil soğan. Sert kırmızı şarap."

John amiri, Cüce, Azize Lucia ve amirinin karısıyla birlikte aynı sofraya, masanın ucuna oturdu; daha önce tanışmamış

olsalar da, amirinin karısı sosyal birine benziyordu... Partilerde birkaç dakikada herkesin ismini öğrenen, onlara kendini özel hissettiren insanlardandı. Ama John gevşeyemedi. Orada öylece oturup da bu ailenin üyesiymiş gibi yapmaktan öyle rahatsız oluyordu ki karnını doyurmakta, anaokulunda yapılan kutlamadan bahseden Lucia'yı dinlemekte, hatta kızların babasıyla ne kadar zamandır tanıştığı sorusunu yanıtlamakta bile zorlandı. Karlström'ün brendi ikramını kibarca geri çevirip ön kapıyı açarken rahatlamaya başladı.

"John?"

Karlström elini John'un koluna koydu. John bundan hiç hoşlanmadı.

"Her gece geç saatlere kadar emniyet müdürlüğünde kalıyorsun."

"Evet."

"Durmadan araştırma yapıyorsun."

"Evet."

"Sadece aşırı şiddet vakalarını soruşturuyorsun."

"Dünyada şiddet kol geziyor."

"*Ben* mesaim bitince dosyaları kapatıp masamın gözüne koyarım, ertesi gün de onları tekrar elime alıp almamaya karar veririm. Sense tam mesai biterken onları açıyorsun, kırık kemiklerle mor gözlerin fotoğraflarını masana seriyorsun. O dosyaları okuyorsun. Saatlerce."

"Dediğim gibi, dünyada şiddet kol geziyor."

John'un kolundaki el onu bırakmıyor, sanki aşağı çekiyordu.

"O dosyaları okumanın sebebi vakaları çözmek istemen değil aslında. Değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamadım."

"Yaklaşmak istiyorsun. *Ağabeyine.*"

"Yemek için teşekkürler. Güzeldi."

John sanki çok uzun süredir tuttuğu kapı kolunu çevirip ön kapıyı açtı. Ama omzundaki el onu bırakmadı.

"Lafım bitmedi."

Karlström sımsıkı tutuyordu.

"John, o dosyalardaki insanlar umurunda değil. İsimleri, hayatları. Sen sadece... anlamak istiyorsun."

Kapı aralığından soğuk giriyordu. John'un ceketinin içine nüfuz eden soğuk, paltoları holde asılı olan, Fransız yemeği yiyen insanlara doğru yayıldı.

"Ama asla başaramazsın. Asla anlayamazsın. Gidip onu görmezsen. Bir gün. Değil mi John? Belki şimdi tam sırasıdır; iki hafta kadar vaktimiz var. Oraya git."

Karlström'ün eli John'un kolundaydı. Orada olmamalıydı. John omzunu silkerek elden kurtuldu.

"Yeter."

Karlström onun amiriydi, arkadaşı değil.

John Broncks kapıyı tamamen açtı, tamamen kapadı. Kar yağışı artmıştı. John karı daha çok hissediyordu.

Oraya git.

Amirinin haklı olduğunu biliyordu.

37

Leo karlı patikadan geçerek kamyoneti loş korunun ortasına sürüp, Nacka milli ormanının bir buçuk kilometre kadar içinde park etti; geniş yol daralmış, patikaya dönüşmüştü. Kasanın örtüsünü açıp, beş ağır kutuyu denize kadar inen kayalık bir tepeye taşıdı.

Far ışıklarıyla aydınlanan karanlıkta kutuları buz tutmuş denize birer birer attı. Betonun içindeki silah parçalarının bulunduğu kutuların düştüğü yerde açılan delikler kısa sürede kapanacak, sanki buz tabakası kendini onaracaktı. Baharda kutuların sert yüzeyi yosunla kaplanacağından,

deniz dibinde fark edilmeyeceklerdi. Bir zamanlar Leo ile Felix'in yataklarının arasında duran, hiç temizlemedikleri dar cam akvaryum gibi yemyeşil olacaklardı.

Leo kutuları attıktan sonra eline katlanır kürek alıp kalın kar tabakasını kazarak yosunlu toprağa ulaştı ve onu da kazmaya girişti. Geride bir tek siyah botlar kalmıştı; Jasper'in masasında boyanmayı beklerlerken Leo onları alıp buraya getirmişti. Üzerlerine döktüğü çakmak gazını kömür gibi emmelerini bekledikten sonra botları yaktı. Parlak deri ve sağlam kauçuk tabanlar erirken çıkan duman Leo'nun genzi ile gözlerini yaktı.

Silahlar parçalanmıştı. Botlar yakılmıştı. Takip edilirken hep izlerini ortadan kaldırmak, hep hareket halinde olmak gerekirdi. Leo asla bulunmaması gereken bu şeyleri nereye atacağını Felix ile Vincent'a bile söylememişti. Mesele onlara güvenmemesi değildi; en kötü ihtimali göz önünde bulunduruyordu... sorguya çekilirlerse, böyle şeyleri bilmemeleri daha iyiydi. Böylece ispiyoncu damgası yeme riskine girmek zorunda kalmayacaklardı. Aynı soruları defalarca soran şişko bir polis tarafından sorguya çekilmiş Leo'nun yaşadıklarını yaşamayacaklardı.

Sana ihanet etmedim. Derdim kendimi kurtarmak değildi. Seni kurtardım.

Parktan şehre dönerken nefesi buharlı çıkıyordu; bahçe kapısından girerken, bahçenin ortasında onu beklediklerini gördü. Felix'i arayıp, evde buluşmalarını söylemişti. Telefondan gelen bar gürültüsü, ormanın sessizliğini bozmuştu... Felix, Leo'nun tahmin ettiği gibi başta itiraz etse de sonra Vincent'a seslenmişti ve birlikte taksiye atlayıp yola çıkmışlardı.

"Neymiş bu önemli mesele?"

Leo onun sarhoş olduğunu sesinden anladı; kaç bardak veya kaç şişe içki içtiğini hep anlardı.

"Garajda konuşalım."

Taksi hâlâ biraz ötede rölantide bekliyordu.

"Taksinin parasını sen vereceksin ağabey. Garaja gidersek taksimetre daha çok yazar. Şoför bizi bekleyecek; bu taksiyle döneceğiz."

"İçeri girin."

Leo sürücü camına tık tık vurdu ve taksiciye beş yüz kronluk iki banknot verdi. Daha penceresi kapanmadan boş ışığı yanan taksi gözden kayboldu.

"İşimiz bitince başka taksi çağırırsınız."

Garaj karanlık ve soğuktu. Leo lambayı yakıp elektrikli sobayı açtı. Vincent onun peşinden içeri girerken Felix ısrarla dışarıda kaldı. Ama Leo'nun Stockholm'ün ve güney banliyölerinin ayrıntılı bir haritasını açtığını görünce yelkenleri suya indirdi.

"Burada."

"Eee?"

"Yirmi gün kadar sonra Ösmo'da, burada soygun yapacağız."

Leo haritanın kenarındaki, bir otobanın yanındaki ve denizin yakınındaki bir bölgeyi kırmızı keçeli kalemle çember içine aldı.

"Ciddi misin?"

"Şimdiye kadar kimse peş peşe iki banka soymadı."

"Onu biliyoruz zaten! Cam kenarındaki masamızı bırakıp, taksiye atlayıp kırk beş dakika yol gitmemizin sebebi bu muydu?"

"Felix, dinle beni."

"Asıl sen beni dinle! Ne güzel barda oturuyorduk; bugün Azize Lucia Günü, biz de oturmuş akşam yemeğimizi yiyor, biramızı içiyorduk... Peki şimdi burada, bu lanet olası, buz gibi garajda ne işim var? Noel geliyor yahu! Birkaç gün tatilimiz de olsun artık!"

"Gelecek sene kutlarsınız."

Leo haritayı sanki az önce kardeşlerinin oturduğu masanın örtüsüymüş gibi düzeltti.

"Şimdiye kadar kimse peş peşe iki banka soymadı. Biz peş peşe üç banka soyacağız."

Ösmo kasabasının etrafına çizdiği çemberden 225. Otoban boyunca, kırmızı bir çizgi çekti; Sorunda kasabasını da çember içine aldı.

"Eve giderken. Buradan geçeceğiz. Hiç korunmayan, küçük bir banka."

Felix gülümseyen ağabeyine, sonra da kırmızı işaretli haritaya baktı.

"Ben mi sarhoşum yoksa sen mi?"

Leo'nun elindeki kalemi kapıp, daha büyük bir çember çizdi.

"Buranın kaçış yolu yok. Değil mi? Hem yerimizi belli etmemiz iyi olur mu sence? Bizi çember içine almalarına izin vermemiz?"

Felix'in elinden kalemi kapan Leo haritanın yanına, marangoz tezgâhının ahşap yüzeyine haç çizdi.

"Başka şeyle meşgul olurlarsa bizi çember içine alamazlar."

Kardeşlerine bakıp, haritanın dışındaki haç işaretini gösterdi.

"Burası... Merkez Garı. Stockholm şehrinin. Elli kilometre ötede. Polislerin bizimle uğraşmaya zamanı olmayacak... bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışıyor olacaklar."

38

Düz arazi. Tebeşir beyazı. John, Stockholm'den ayrıldığında hava karanlıktı, ama artık aydınlanmıştı; kardan yansıyan güneş ışığı, araba kullanırken gözlerini kamaştırıyordu.

Karlström'ün elini hâlâ kolunda hissediyordu.

Akşam yemeğine kalmakla aptallık etmişti. Şaraplı horozu kabul ettiği anda, amir-memur ilişkisinin ötesine geçmişlerdi. Karlström, John'un ağabeyinin müebbet yattığını biliyordu (polisler bütün müebbet mahkûmlarını bilirdi), ama bu konuyu asla açmamıştı. Emniyet müdürlüğünün koridorlarında kimse elini başkasının koluna koymazdı, ama bir aile sofrasının güvenli ve sıcak ortamı insanları yakınlaştırırdı.

John gece karanlığında Stockholm'de saatlerce gezinmiş, gece yarısından hemen önce gürültülü bir tavernaya girmiş, orada birkaç saat kaldıktan sonra da evine gitmişti. Yine sadece birkaç saat uyuyabilmişti; iki yüz yirmi beş kilometre ötedeki Kumla Cezaevi'ne giderken arabada bir fincan kahve içmişti. Bunu Karlström için yapmadığını bilse de, Karlström'ün haklı olduğunu da biliyordu.

Tıpkı Sanna gibi haklı olduğunu.

Yeraltı dünyasındaki tüm bağlantılarına başvurmuşlardı. Sonuç alamamışlardı. Geriye tek bir kişi kalmıştı... Bu bağlantıya sadece John sahipti.

Uzakta, tarlaların ardında, altı metre yükseklikte, üstü tel örgülü, gri bir beton duvar vardı. John buraya en son birkaç sene önce gelmişti. Ama yaklaştıkça aynı hisse kapıldı... O duvarların arasında ömür çürüten, dolanıp duran, düşünen, yiyip içip uyuyan, eski hayatlarını özleyen insanlar var mıydı gerçekten?

Kapının yakınına park edip arabadan indi ve zili çaldı.

"John Broncks, şehir polisi."

Kapıdaki diyafondan anlaşılmaz cızırtılar geldi.

"John Broncks, şehir..."

"*Tamam, duydum.*"

"Sam Larsen'i ziyaret etmek istiyorum."

"*Randevunuz yok.*"

"Şimdi randevu alıyorum."

"En az altı saat önceden almanız gerek. Polis bile olsanız."

"Keyfimden gelmedim. İşlenen bir suçu soruşturuyorum."

Kapının kilidi açıldı; John içeri girip, biraz ilerideki bekçi kulübesinde, Noel süslemelerinin arasında oturan üniformalı bekçiye yaklaştı... Pencere camına plastik bir yıldız yapıştırılmıştı, elli sekiz güvenlik kamerasının görüntülerini sergileyen monitörlerden birinin tepesinde de çirkin bir Gavle keçisi duruyordu.

John kimliğini gösterip ziyaretçi kartını aldı; kartı göğsüne takması gerekiyordu, ama cebine koydu. Bir muhafız onu ziyaretçi odasına soktuktan sonra gitti; odada sade bir masa ve bir o kadar sade iki sandalye, sert koruyucu plastik örtüyle kaplı çift kişilik bir yatak, damlayan bir musluk ve lavabo vardı... Parmaklıklı pencere, dışarıdaki duvara bakıyordu. Burada Noel yoktu, mevsim yoktu; burada yaşayanların zamanı sayma lüksü yoktu.

John'un hatırladığı kadarıyla on beş dakika kadar beklemesi gerekecekti. Sahiden de öyle oldu. İki cezaevi görevlisinin gelip odayı kontrol etmeleri ve çıkıp gitmeleri o kadar sürdü. Yanlarında getirdikleri kişiyi odada bırakmışlardı. Bu adam, John Broncks'tan iki yıl, üç ay ve beş gün büyüktü. Ondan üç santim uzundu. Bugünlerde de otuz kilo ağırdı. Bir zamanlar aynı kilodaydılar, ama ağabeyinin on sekiz yıl boyunca her gün vücut çalışması fiziğini epey değiştirmişti.

"Selam."

Bakıştılar. Biri kot pantolonlu, blazer ceketli ve kışlık çizmeliydi. Diğeriyse sert kumaşlı bol pantolon, göğsü hapishane logolu eski bir tişört, çorapsız ayaklarına da terlik giymişti.

"Selam... dedim."

John sarsak masaya oturdu. Sam ise parmaklıklı pencereye gidip dışarı baktı; duvarı farklı bir açıdan görüyordu.

"Nasılsın?"

John müebbet cezasının verilmesinden sonraki ilk birkaç senede ağabeyini Hall ve Tidaholm cezaevlerinde ziyaret etmişti. Ama sonra, zaman algısını yitirmenin umutsuzluğa kapılmakla, geleceksiz olmakla aynı şey olduğunu anlamıştı. John böyle bir hayatın insanı değiştirdiğini nihayet anlayınca ziyaretlerini azaltmış, sonunda da tamamen kesmişti. Bu ziyaretçi odasına da ilk kez geliyordu muhtemelen.

"Bak... bir daha buraya gelmeden önce randevu al. Herkes gibi. Polis olmayan insanlar gibi. Koğuşuma döndüğümde soru sormalarını istemiyorum. Durup dururken bir polisin ziyaret etmesi, burada bir insanın başına gelebilecek en kötü şeydir... hele senin bunu herkesten iyi biliyor olman lazım!"

Sam hâlâ parmaklıklı pencerenin önünde, sırtı John'a dönük halde duruyordu.

"Nasılsın diye sordum."

"Nasıl mıyım?"

"Evet."

"Niye sordun ki?"

Geniş omuzlu Sam dönüp kardeşine baktı.

"Bari şunu söyle... burada ne işin var?

John Broncks ikinci sandalyeyi çekti. Konuşmaları tahmininden iyi geçiyordu. En azından diyalog kuruyorlardı.

"İki büyük soygun yapıldı. Biri Svedmyra'da. Diğeri Farsta'da. İkisi de aynı çetenin işi."

Ama ağabeyi ayakta kalmayı yeğledi.

"Geçen hafta annemiz geldi."

"Ağır silahlıydılar. Çok iyi plan kurmuşlardı."

"Ona mozaik pasta ikram ettim. Mozaik pastanın tadını hatırlıyor musun John?"

"Onları hapishaneden tanıyor olabilir misin? Herhalde..."

"Daha önceki gelişinde de... muffin vermiştim."

"...burada onlardan konuşuluyordur, değil mi?"

Biri oturuyordu. Diğeri ayaktaydı.

"Üç yıl gelmiyorsun! Sonra da durup dururken..."

Ağabeyi öfkeyle masanın üstüne eğildi.

"...gelip benden bilgi istiyorsun! Beni lanet olası soruşturman için kullanabileceğini sanıyorsun!"

Sam titreyerek kapıya gidip, yuvarlak metal diyafonun kırmızı düğmesine elini uzattı.

"Siktir git John!"

"Sam, seni görmek için de geldiğimi biliyorsun. Sen ağabeyimsin."

"Bir şey bilsem bile sana söylemezdim! Ama zaten bilmiyorum. Kimse bilmiyor! Burada onları tanıyan, onlardan bahsedildiğini duyan yok! Anlıyor musun kardeşim? Bu adamları kimse tanımıyor. Hapis yatmamışlar. Ama ne yapmaları gerektiğini çok iyi biliyorlar."

Sam, John'a ifadesiz gözlerle baktıktan sonra tekrar parmağını kırmızı düğmeye koydu. Düğmeye basıp mikrofona eğildi.

"Görüşme bitti."

"*Yarım saatten fazla zamanınız var.*"

"Bitti diyorum, kafan basmıyor mu? Koğuşuma dönmek istiyorum."

Gökyüzünün görünmediği, birkaç metrekarelik, boş ve çirkin bir oda. Göz göze gelmekten kaçınıyorlardı, tıpkı çocukken tartıştıktan veya kavga ettikten sonra yaptıkları gibi.

"Annemiz mi geldi?"

Mozaik pasta. Muffin. Uzun hapis cezası almış, tehlikeli olarak görülen mahkûmların ziyaretçilerine yiyecek ikram etmesi âdettendir. John hafifçe güldü. Yüksek güvenlikli bu cezaevinde, çift kişilik yatağın yanındaki sarsak masada paskalya çöreği durduğunu hayal etmişti.

"Nasıl görünüyordu?"

John özgür olmasına karşın annesiyle hiç görüşmezdi. Hapiste olan ağabeyiyse düzenli olarak görüşürdü.

"Onunla benden daha çok görüştüğünü biliyor musun Sam?"

Dışarıdan ayak sesleri geldi, sonra da kapı açıldı.

Sam önünde ve arkasında birer cezaevi görevlisiyle birlikte çıkarken dönüp baktı.

"Görüşmelisin."

"Ne?"

"Onunla görüşmelisin. Yaşlanıyor."

John üniformalı cılız adamların arasındaki, geniş omuzlu ağabeyinin hapishane koridorunda uzaklaşmasını seyrettikten sonra girişteki bekçi kulübesine gidip ziyaretçi kartını iade etti, duvardaki kapıdan çıkıp arabasına bindi ve hiç kımıldamadan oturdu.

Altı metre yükseklikte duvarlar. Uzun hapis cezası almış dört yüz altmış üç adam; İsveç'in en gaddar suçluları. İçlerinden birini temsilci seçmişlerdi.

John'un ağabeyini.

Ama Sam bile bir şey duymamıştı, bilmiyordu. O duvarların arasındakiler de John'un aradığı adamları tanımıyordu.

Arabayı çalıştırıp yola koyuldu. Güneş ışığı hâlâ kardan yansıyordu.

39

John Broncks'un E4'ten Essinge Otobanı'na sapıp Stockholm'e girdikten sonra, Kronoberg Parkı'ndaki emniyet müdürlüğünün garajına giderken geçtiği sokaklar, iki yüz yirmi beş kilometre ötedeki cezaevinin civarındaki sokakların aksine beyaz ve temiz değildi.

John Broncks'un aşırı şiddet kullanan soyguncularla ilgili bilgi toplaması gerekiyordu. Bu yüzden de İsveç'in en yüksek güvenlikli cezaevinin kapısından içeri üç yıldır ilk kez adım

atmıştı; orada böyle soygunlardan hep bahsedilir, bilgi alışverişi yapılırdı.

Ama hiçbiri bir şey bilmiyordu.

John'un peşinde olduğu adamlar bağlantıları olmayan, eşkâlleri bilinmeyen, tecrübeli suçlular gibi davranan, silahlı ve eğitimli, ama cezaevinde kimsenin tanımadığı kişilerdi.

Körüklü kapılar usulca açılınca, John arabasıyla polis garajına girdi. Garajda boş yer bulmak zor olacak gibiydi. John park yeri ararken, odalarında bütün gün oturan meslektaşlarını düşündü; nasıl zaman geçiriyorlardı?.. Soruşturma belgelerine bakarken insanların sesini duyabiliyor, cesetlere dokunabiliyorlar mıydı? Asansöre doğru yürürken, garajın içindeki küçük garajdan, adli tıp teknisyenlerinin inceledikleri araçları park ettiği yerden bir ses geldi. John gidip içeri bakınca, Sanna'nın yine orada olduğunu gördü. Son seferde Sanna zırhlı araçla tekerlekli sandalyenin arasında duruyordu, şimdiyse yan taraflarında Roto-Rooter yazılı bir minibüsün içine beline kadar girmişti ve elinde kızılötesi lamba vardı.

"İlk kaçış aracı. Dodge minibüs."

Sanna minibüsten çıkıp elindeki lambayı morötesi lambayla değiştirdikten sonra yandaki araca gitti.

"İkinci kaçış aracı. Dodge minibüs."

Mekanik bir sesle konuşuyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu, sadece John'la mı böyle konuşuyordu?

"Daha eski bir model. Soygundan önceki gece çalınmış. Bu aletten kullanmışlar."

Elindeki uzun aleti (sapı ahşap, gövdesi metaldi) kaldırıp minibüs kapısına, yan pencerenin hemen altına yapıştırılmış küçük, siyah, kare şeklinde bantı gösterdi.

"Anahtarla aynı sürede açarsın; bak şuraya... şöyle bastırıp... metal kısmın arasından geçirince... tak, aracın içindesin."

Deliği örten bandı kaldırıp minibüsün kapısını açtı ve direksiyonun başına geçti.

“Kontağa gelince, böyle bir şeyi ilk kez görüyorum... Fransız malı, paslanmaz çelik, küçük, sivri, 25 milimlik tahta vidaları kullanmışlar.”

Kontak kilidinin üstüne yapıştırılmış bandı çıkardı; diğer araçta da aynı şey yapılmıştı... Kilitlerin durumunun keşfedilmesini olabildiğince geciktirmek için çaba sarf edilmişti.

“Vidayı şöyle döndüre döndüre anahtar deliğine sokarsın; çok değil ama, iki üç kez döndürsen yeter. Kontak kilidi yerine oturana kadar. Sonra vidanın tepesine mesela keskiyle sertçe vurdun mu motor çalışır.”

Sanna daha fazla konuşmak istemiyordu besbelli. Böyle zamanlarda hep yaptığı gibi sırtını dönmüştü. Minibüs kaputunun üstünde duran bilgisayarı açtı. Veda bile etmeden. John’un *Hoşça kal* dediğini duymadı; John asansör yolunu yarılamışken, Sanna’nın arkasından seslendiğini işitti.

“John? Sözüm bitmemişti.”

John döndü.

“Bitmemiş miydi?”

“Bir şey daha var.”

Sanna bilgisayar ekranını ona doğru çevirdi ve yaklaşmasını bekledi.

“Bu görüntü.”

“Daha önce de görmüştüm.”

“Biliyorum. Ama tekrar bakmanı istiyorum.”

2. KAMERA. On ikinci saniye. Yukarıdan.

“Mikrofonu. Markasını bulmaya çalışıyordum.”

Mavi tulumlu, siyah botlu, siyah maskeli soyguncular.

“Bu bankaya girmelerinden birkaç saniye öncesi... yaka kısmını büyüttüm.”

Sanna kaydı geriye alıp durdurdu.

“Dört saniye öncesi... saniyede on beş kare. Çok dikkatli bakmanı istiyorum.”

Sesi artık mekanik değildi. John’un yanında duruyordu.

Kokusu öyle tanıdıktı ki. Öyle tuhaftı ki. Sanki John'u başka bir döneme götürüyordu. Sanki buradan el ele çıkıp, birlikte yaşadıkları eve gidebilirlerdi. Sanki on yıl geçmemişti.

"İşte."

İlk banka soyguncusu bir adım sonra banka kapısına ulaşacaktı.

Birden durdu.

"Eli."

Sanna görüntüyü büyüttü.

"Görüyor musun?"

John başıyla onayladı. Çok iyi görüyordu.

Önden giden kişi durup döndü, silahını indirdi ve sol elini yakasına götürüp, mikrofonunu avucuyla örttü. Öne eğilip, diğer soyguncunun mikrofonunu sağ eliyle düzeltti.

"Sennheiser. Mikrofonun markası. Ama bu önemli değil. Şu an."

Dört saniye, altmış film karesi; sonra tekrar.

"Bak... *şu* hareketi."

Mikrofonun üstündeki el. Kulaklığın üstündeki el. John emin olunca, "Bu çok tuhaf" fısıldadı.

Sanna konuşan adamın ağzını, siyah kumaştaki ışık şeritlerini andıran dudaklarını büyüttü.

"Elini öyle koyması. Fısıldaması. Çok tuhaf."

Sanna yakın durduğu John'a baktı... Donmuş film karesindeki lider de hemen arkasındaki kişiye böyle yakın duruyordu.

"Bir grup disiplinli asker gibi görünüyorlar. Ama bir yandan... aralarında böyle bir yakınlık da var. Lider kendi mikrofonunu eliyle örttükten sonra diğerinin kulaklığını şefkatle düzeltiyor sanki. Görüyor musun? Ateş etmeye başlamadan hemen önce."

John iki aydır gece gündüz soruşturma yapıyordu. Ama elinde hiç ipucu yoktu, hırsızlar hakkında hiçbir şey bilmi-

yordu. Ama bu. John Broncks bunu gördüğü kadar hissedebiliyordu da. Artık onlar hakkında bir şey biliyordu. Bunun ne olduğuna emin olmasa da, gölgelerin arasında ilk kez gerçek insanlar görmüştü. Birbirlerine öyle yakın duruyorlardı ki; şiddet düşkünü banka soyguncuları normalde bu kadar yakın durmazdı.

John'a neredeyse tanıdık geliyordu bu.

"Görüntüyü orijinal boyutuna getirebilir misin? O kısmı tekrar oynatabilir misin? İlk dört saniyeyi?"

Sanna istenileni yaptı.

"Dur... burada dur. Ve büyüt... işte. Yüzü. Hiç elleme."

Bankaya tek sıra halinde giren üç soyguncu; John'un işaretparmağı ekranın üstündeydi. Ortadaki soyguncuyu gösteriyordu.

"Görüyor musun? Gözlerini kapıyor."

Maskenin göz delikleri. Adamın gözleri net görülüyordu. Kapalıydılar.

"Oynatmaya devam et."

Sanna görüntüyü elle, kare kare oynatmaya başladı.

"Tereddüt ediyor. Kaygılı."

Maske deliklerindeki gözler hâlâ kapalıydı.

"Korkuyor ve... deminki resmen sarılmaydı! Mikrofonunu tutan lider koruyucu davranıyor... İçeri girip ağır şiddet uygulamadan hemen önce bir arada duruyorlar... Birbirlerine aitmişler gibi."

40

John Broncks asansöre binmedi; bazen hareket halinde olma, kalp atışlarını zorla hızlandırma, tüm nefesini verme ihtiyacı duyduğu olurdu. Merdivenleri çıktı. Koridorda koşmasa da koşar adım yürüdü.

Havasız ve sıcak odasına girince... emniyet müdürlüğünün iç avlusunun soğuk ve nemli havası girsin diye pencereleri ardına kadar açtı.

Öyle yakın gibiydiler ki. O iki soyguncu. Bu tuhaftı.

Liderleri ekibini yönetmesi gerekirken... durup tereddüt eden soyguncuya destek olmuştu.

John'a tanıdık geliyordu bu.

Adamlardan biri uzun boyluydu, diğeriyse ondan biraz kısaydı. Biri geniş omuzluydu, diğeriyse fiziksel gelişimini tamamlamamıştı. Biri diğerinden büyüktü.

Yakınlık. Güven.

Mikrofonun üstündeki el ve yatıştırıcı konuşma; sonra banka kapısına doğru birlikte yürümeye devam etmişlerdi.

John'a tanıdık gelen buydu. Aralarındaki bağ. Hep yakında olmuş, akşamları ona sarılmış, her şeyin yoluna gireceğini söylemiş ve o gece ebeveynlerinin yatak odasına gizlice girip babalarının kaburgalarının arasına bıçağı daldırmış biri. Şiddet eyleminden önce ona sarılmış, fısıldayarak onu sakinleştirmiş bir ağabey.

John Broncks açık pencerede derin nefesler aldı. Artık gerçeği biliyordu.

Bu soruşturmanın başından beri ilk kez bir şey biliyordu; soyguncuların yüzü artık bomboş değildi, hatları biraz belirmişti.

Yakınlık. Güven.

Kardeştiler.

41

Son birkaç haftada havalar ısınmıştı. Noel arifesinde karlar erimekteydi, Noel sabahı ise sağanak yağmurla başlamıştı; şimdi yerler buz, kar ve çakıllı çamurla kaplıydı. Tam Leo'nun

umduğu havaydı bu. Noel günü kapalı hava ve karsız yollar. Hava tahminlerinde, sıfırın üstüne çıkan hava sıcaklığının artmayı sürdüreceği, yağmurun da devam edeceği söyleniyordu. Leo havanın böyle devam etmesini umuyordu... Banka soygunundan sonra karsız yollarda kaçmak daha kolay olurdu.

Alüminyum folyoyla sarılı dört peynirli sandviç. Naylon poşette bardaklar, kaşıklar, süt ve bir kavanoz şeker. Kahvaltı. Öğle yemeği de hazırdı. Acı biberli etli kuru fasulye ve bir ekmek. Leo yemeği dün gece, Anneli buzdolabındaki Noel artıklarını temizlerken yapmıştı.

Noel için özenle süslenmiş pencerenin önünde durup, puslu gri şafağı seyretti. Denizlikteki iki bitki ve aralarında duran porselen melek –tek gözlüydü, bir tarafının beyaz boyasının da çoğu dökülmüştü–; bir zamanlar Anneli'nin çocukluk evinde duran bu biblo artık her yıl birkaç hafta onun mutfağında, Noel yıldızı çiçeklerinin arasında duruyordu. Mutfak dağınıktı. Buzdolabının yanında büyük bir plastik Noel Baba heykeli, holdeki rafta da neredeyse onun kadar büyük bir başkası duruyordu; ikinci kat merdiveninde birkaç tane, oturma odasındaki Noel ağacının altında da bir tane vardı... Bunlar daha küçük heykellerdi. Anneli her aralık ayında böyle süsleri *Noel Süslemeleri* yazan kutudan çıkarırdı. Önemsediği, Leo'nun hayatına getirdiği bir şeydi bu. Leo onun evi süslerkenki, heykellerin yerini defalarca değiştirdikten sonra tatmin olduğu zamanki sevincini görürdü.

Kenarları aşınmış bir porselen melek ve bir sürü plastik Noel Baba.

Oysa Noel günü, diğer günlerden farksızdı. 25 Kasım'dan veya 25 Ekim'den daha önemli değildi. Belki de Anneli'nin zaman geçirmek için oyalanacak bir şeylere ihtiyacı vardı. Yılbaşı, Paskalya, Yaz Dönümü... Bunlar da sıradan günlerdi. Birileri bu günlere önem atfederek, insanların hayatını kontrol etmek için takvimi kullanmıştı. Önemli olan, insa-

nın neye karar verip uyguladığıydı. Önemli olan, kendi takvimini oluşturmaktı... 2 Ocak peş peşe üç soygunun ilk kez gerçekleştirildiği gün olarak İsveç tarihine geçecekti, tıpkı Leo'nun belirlediği diğer soygun tarihleri (17 Şubat, 11 Mart, 16 Nisan) gibi tarihe geçecekti, bir anlamı olacaktı.

Leo porselen heykeli aldı, evirip çevirdi, altındaki yazıyı okumaya çalıştı, sonra da yerine koydu.

Beklentiler.

Anneli'ye beklentilerini azaltmasını, Noel'in önemli olmadığını kırmadan söylemenin bir yolunu bulmalıydı; gelecek sene, soygun işi bittikten sonra Noel'i istedikleri kadar kutlarlardı, tıpkı tel örgünün ardındaki yan komşuları gibi... Anneli mutfak penceresinin ardından onları seyretmeyi, uzaktan da olsa aralarına katılmayı seviyordu. Noel arifesinde defalarca pencereden bakmıştı. Jambon, lahana, köfte ve patatesli börek yiyorlardı; Leo, Anneli'ye Noel'den hemen sonra ziyaret edeceği oğlu için hediye vermişti, mum bile yakmışlardı, birkaç saat boyunca İsveç'teki herkes gibi Donald Duck ve Karl-Bertil Jonsson'un Noel arifesi programını seyretmişlerdi... Leo sonunda dayanamayıp kalkmış ve Kafatası Mağarası'na inip kendi takvimi üstünde çalışmaya devam etmişti.

Karanlık ve yağmurlu sabah havasına elinde naylon poşetle çıktı. Asfalttaki karla karışık yağmur suyu birikintilerine bastıkça, ince tabanlı ayakkabılarına su giriyordu. Garajın içi tam tersiydi. Kuruydu ve hoş bir şekilde uğuldayan konveksiyonel ısıtıcıyla ısınıyor, güçlü lambalarla aydınlanıyordu. Vincent, Felix ve Jasper, iki bıçkı sehpasının üstüne masa niyetine koydukları masonit levhanın etrafında, ahşap taburelerde oturuyorlardı. Levhanın üstüne harita serilmişti.

"Kahve ve sandviçler geldi."

Leo kahve bardaklarını ve peynirli sandviçleri dağıttı.

"Süt isteyen?"

* * *

Haritanın tam ortasından geçen kırmızı, neredeyse dümdüz çizgi. Stockholm'ün merkezindeki Kronoberg bölgesinden, emniyet müdürlüğünün bulunduğu yerden başlayıp yaklaşık elli kilometre ötedeki Ösmo Meydanı'nda, aynı duvarı paylaşan iki bankanın bulunduğu yerde son buluyordu. Stockholm'ün Huddinge, Haninge ve Nynashamn kasabalarının içinden geçen bu çizgi, soygundan sonra polisin dikkatini dağıtıp sırra kadem basmakta kritik önem taşıyordu.

"Birinci Hedef."

Leo'nun avucunda on kronluk bozukluk vardı. Leo, parayı kırmızı çizginin ucundaki gri karelerden birinin içine koydu; bu kareler nüfusu yoğun yerleri temsil ediyordu.

"İkinci Hedef."

Bir başka on kronluk bozukluk. Leo bunu ilkinin üstüne koydu.

"Ve burası."

İki hedefin hemen önünde. Kaçış aracı.

Çizgi kadar kırmızı bir oyuncak araba.

"Bu sensin Felix."

Leo başka bir sürü şey getirmişti. Hepsinin tanıdığı bir karton kutu. Bir zamanlar Skogås'taki çocukluk evlerinde yerde duran, üç zeytuni oyuncak asker. Boyları dört beş santimdi ve kokuları hiç değişmemişti. 1/72 ölçekli Amerikan askerleri.

"Bu Vincent. Bu Jasper. Bu da... bendeniz."

Leo altın paraları ayırıp, aralarına üçüncü plastik oyuncak heykeli koydu.

"Leo Birinci Hedef'in kapısını açıyor. Jasper ile Vincent İkinci Hedef'in kapısını açıyor. Öğleden sonra üçe on kala."

Şimdi sıra oyuncak arabadaydı. Dinky Toys'tan alınmıştı. Kırmızı bir Volkswagen 1300, namı diğer Vosvos; kutusundan çıkarmamışlardı, ama atamamışlardı.

"Araç Felix'in sorumluluğunda. Tıpkı Svedmyra'daki gibi."

"Ve tıpkı eski zamanlardaki gibi."

O dairede, o odada artık başkası kalıyordu. Leo oyuncak arabayı Skogås'taki alışveriş merkezinde bulunan Toys & Hobbies'ten, Felix için çalmıştı.

"Tıpkı eski zamanlardaki gibi Felix."

Daha büyük bir kutu; bunun içindeki 1/72 ölçekli plastik oyuncak askerler de aynı keskin kokuyu yayıyordu, ama bunlar kahverengiydi, kaskları Amerikan askerlerininkine kıyasla daha yuvarlaktı, silahları da farklıydı.

"Rus askerleri."

Leo bir avuç dolusu plastik askeri alıp kırmızı çizginin üstüne bıraktı, sonra da çizgi boyunca dizmeye başladı; birkaçını uzaktaki üç yere koydu.

"Polis. Bunların her biri. Çoğu şurada çalışıyor... Bunlar şehir polisi. Şurada birkaç Huddinge polisi, şurada da Handen polisi var. En azı da şunlar... Nacka polisi."

Leo bütün oyuncak askerleri yerleştirdi. Sonra onları bir dev gibi kollarıyla sararak, yollarla demiryolu ve metro raylarının kesiştiği noktaya doğru yavaşça çekti... O gri bölge, Stockholm'ün merkezini temsil ediyordu.

"Hepsi oraya gidecekler. Merkez Garı'na. Biz ise orada olmayacağız."

Jasper'e bakıp başını salladı.

"Çünkü oraya bomba yerleştireceğiz... Merkez Garı'ndaki bir kilitli dolabın içine bomba koyacağız."

Vincent bu noktaya kadar her zamanki gibi suskunluğunu korumuştu. Kahve bardağını masonit masaya sertçe bırakınca, hâlâ ayakta olan oyuncak askerler de devrildi.

"Vincent, ne yapı..."

"Terörist mi olacağız?"

"Bomba patlamayacak ki. Ama gerçek olduğunu bilmeleri gerek."

Leo oyuncak askerleri Stockholm Merkez Garı'nın etrafında topladı.

"Önce Merkez Garı'nı kapatacaklar. Polisler oraya gidip gerçek bombayı etkisiz hale getirmeye çalışırken biz elli kilometre ötedeki iki bankayı soyacağız."

Ama bu sözler işe yaramadı. Vincent askerlerin yarısını Eski Şehir'e, diğer yarısını da Kronoberg'e doğru itti.

"Sonra ne yapacağız peki? Bu sefer nereye bomba koyacağız? Kaleye mi? Emniyet müdürlüğüne mi? Yoksa daha da büyük bir yere mi?"

Leo biraz sinirlenmişti. Ama biraz gururlanmıştı da. Askerleri Merkez Garı'nın etrafına tekrar, sabırla dizerken Vincent'a gülümsedi.

"Daha sonra... polisleri iki kırmızı arabayla oyalayacağız."

Bir zamanlar Felix'in yatağının yukarısındaki rafta tek başına duran Vosvos. Leo onu baş ve işaretparmaklarıyla tutup, haritanın üstünde hareket ettirdi... Arka sokaklardan geçirerek, bankalardan kırsal kesime götürdü.

"Herkesin bildiği bir marka ve model kullanacağız. Hâlâ şehrin güneyinde kalmış polisler bu arabayı... şurada bulacak."

Oyuncak arabayı kullanacakları yoldan geçirip, bankaların diğer tarafındaki geniş yola, Stockholm Otobanı'na (bu yolu kullanmayacaklardı) çıkardı.

"Araba burada duracak. Dolayısıyla da polis yolu kapatacak. O yoldan gittiğimizi sanacaklar."

"Anlamıyorum."

"Vincent, bu..."

"O araçta oturup da bana kitaplar verirken, banka soyacağımızı nasıl söyleyebildiğini anlamıyorum."

"Banka soyacağız işte."

"Bomba yapmanın banka soymakla alakası yok."

"Vincent?"

"Efendim?"

"Bomba *yaparsak* ve *kullanırsak*, o bomba *patlamayacak*. Tamam mı?"

Vincent bu sefer oyuncak askerlere el sürmedi. Ama gözlerini indirmedi veya kaçırmadı da. Ağabeyine baktı.

"Anlamıyorum."

"Vincent, neden..."

"Neden bomba yapmamız gerektiğini anlamıyorum. Üstüne üstlük kendimizi köşeye sıkıştıracağız... İlk kaçış aracını, herkesin bildiği o aracı işlek otobanda bırakacağız!"

Leo artık sinirli değildi. Ama Vincent'ın yanıtlar talep etmesini seyrederken hâlâ biraz gurur duyuyordu.

"Kaçış aracını... Otobanda bırakacağız, öyle mi?"

"Evet."

"Polisler de otobanı kapatacak?"

"Evet."

"Arabanın arkasında, şurada da polisler diğer yöndeki Nynashamn'dan bankaya gidiyor olacak ve o yolu kapatacaklar, öyle mi?"

"Evet."

"O zaman etrafımız tamamen sarılmış olacak."

"Hayır."

"Evet, çünkü..."

Artık Vincent da kendisiyle biraz gurur duyuyordu.

"Onlar öyle sanacak. Ama biz şurada olacağız Vincent, küçük yollardan geçerek üçüncü bankayı soymaya gidiyor olacağız."

Leo haritaya üçüncü bir on kronluk bozukluk koyup, arka sokakların üstünden kaydırarak daha da küçük bir kasabaya, Sorunda'ya getirdi.

"Hâlâ anlamıyorum."

Leo torbadan bir başka arabayı biraz gururla çıkardı.

"Bunu ne kadar aradım, biliyor musun? Şehirdeki bütün oyuncak dükkânlarına gittim... Hiçbirinde bulamadım, ama sonra Ring Sokağı'ndaki bir antikacının vitrininde gördüm."

Leo kaçış aracının –kırmızı Volkswagen Beetle 1300'ü– bi-

re bir kopyasını, yeni on kronluk bozukluğun yanına bıraktı.

"Biz bu arabayla arka yollardan gidiyor olacağız."

Sonra haritanın diğer tarafını gösterdi.

"O sırada bu arabanın aynısı şurada, kapatılmış otobanda olacak."

Leo en azından bu sabah daha fazla itiraz etmeyecek olan Vincent'a baktı.

"Büyü gibi olacak. Dört gün kaldı."

* * *

Felix sıkış tıkış oturuyordu. Ne zaman dönse omzu kapıya çarpıyordu. Koltuğu olabildiğince geriye çekmiş olsa da, vites değiştirirken dizleri gösterge paneline çarpıyordu. Pozisyon değiştirirken uylukları direksiyona sürtünüyordu.

Bu arabanın moturu zayıftı. Kullanması da zordu. Ama bu aracı seçmelerinin sebebi başkaydı... onu gören herkesin aklında yer edecekti ve sonradan kolayca teşhis edebileceklerdi.

Garaj kapısının kalkmasını bekledikten sonra içeri girdi; farlar marangoz tezgâhını ve üstünde üç adet on kronluk bozukluk, iki adet Dinky Toy marka kırmızı oyuncak araba ve yanlarında duran oyuncak askerler bulunan dev haritayı aydınlattı. Arabadan inip, yeni bir modelin ıcığını cıcığını öğrenmekte hep kullandığı aletleri (boru anahtarı, sürgülü çekiç, tornavida) aldı.

"Bunun gibi bir arabaya mı bineceğiz?"

Jasper garajın diğer tarafındaki diğer marangoz tezgâhında, Vincent ve Leo'yla birlikte oturuyordu; dört karton kutunun içindeki, ince plastikle sarmalanmış dört yumuşak paketi açıyorlardı.

"Hı hı. Bunun gibi bir arabaya bineceğiz."

Jasper kalkıp arabaya yaklaştı.

"Cidden... Vosvos'a mı bineceğiz? Bunlar oyuncak yahu... Leo'nun ciddi konuştuğunu sanmadın herhalde."

"Bravo Jasper."

"Buna nasıl..."

"Cidden kutlarım Jasper. Arabalardan hiç anlamasan da, bunun modelini bildin. Ösmo Meydanı'ndaki herkes de bilecek."

Haritanın üstünde bu modelin iki minyatür kopyası duruyordu. Vosvos dünyanın en ünlü arabasıydı. Felix bu aracı kiralamıştı ve şimdi adamakıllı inceleyecekti; önce kapılarını, sonra sürücü koltuğunu, kontak anahtarını ve direksiyon kilidini defalarca söküp takacaktı... Arabayı üstünde hiç iz bırakmadan iade ettiğinde, artık iki benzerini birkaç saniyede çalabilecek hale gelmiş olacaktı.

"Çok küçük olduğu kesin. Ama tam kararlaştırdığımız gibi."

Bir elini bir kutuya sokmuş, diğer eliyle de ince plastiği çekiştirmekte olan Leo, marangoz tezgâhından kalkıp Jasper ile Felix'in arasına girdi; aralarında son birkaç haftadır devam eden sürtüşmenin daha fazla büyümesine izin veremezdi.

"Ama ben önde oturacağım. Değil mi?"

Üçü tek sıra halinde duruyordu, üçünün de boyu bir seksenden fazlaydı; yanlarındaki arabanın tavanı arkaya doğru alçaldığından, arka taraf daha da dardı. Leo ikisine de göz kırptı; itiraz etmeye kalkan Jasper'i susturup, plastikle sarılı paketi Felix'e verdi.

"Battal boy."

Yeni bir tulum, siyah; Felix onu açıp silkeleyince, tulum aralarında içi boş bir beden gibi asılı durdu.

"Ve bunlar. On bir numara."

Leo kahverengi karton kutuyu Jasper'e verdi... kutu açılmadan önce bile deri kokuyordu.

"İsrail malı paraşütçü botları. Dört çift bot... aynı numara, tabanları hasarsız. Polis teknisyenleri iz aramaya, kalıp çı-

karmaya başlayınca... bunları birbirinden ayırt edemeyecek."

Felix tulumu, Jasper botları giydi.

Yeni silahlar. Yeni giysiler. Yeni arabalar.

Leo kırmızı metal arabanın tepesine tık tık vurdu.

"Bize bundan iki tane lazım. Aynı marka, model ve renkte. Şu güney kısmında, iki grup halinde arayacağız. Orada iki tane bulamazsak, geçen seferki gibi şehrin kuzey kısmında ararız. Üç gün kaldı."

* * *

Temelde basit bir düzenekti. Tamamen mekanikti. Çivi, vida, cıvata ve m/46 plastik patlayıcıyla yarısına kadar dolu, uzun, dar bir metal kutu. Fünye, metal kutunun bir ucundaki yaylı ateşleyiciye bağlıydı. Basit bir zincirleme tepki. A'dan B'ye, B'den C'ye. O taraf açılırsa fünye patlar ve metal kutunun içindekiler etrafa fırlayarak, civardaki tüm canlıları öldürürdü.

"Onu gördün mü Felix?"

Leo marangoz masasının üstünde, elinde kırmızı çelik telle oturuyordu. Teli tam 10 santim kesmişti. Haritayı, bozuklukları, oyuncak askerleri yakmışlardı... Nasıl, nerede, ne zaman soygun yapacaklarını artık hepsi biliyordu.

"Felix, hop, sana diyorum."

"Ne diyorsun?"

"Vincent'ı gördün mü?"

Felix elindeki ahşap matkabını bırakıp metal matkabını aldı; kutunun üst tarafının tam ortasına, dikkat çekmeyecek bir delik açmalıydı.

"Geliyor."

"Ne zaman?"

Felix kırmızı kablonun ucunu delikten geçirip ateşleyiciye bağladı.

"Ne zaman geliyor Felix?"

"Şimdi."

Garaj kapısı çalındı.

Leo kapıyı açtı... içeri soğuk, temiz hava akın ederken uzaktan boğuk bir gürültü geldi.

"On ikiye yirmi var. Geciktin."

"Taksi bulmak zor oldu."

Leo kapıyı kapatıp kilitledikten, ardından da kardeşine sarıldıktan sonra bir adım geri çekilip Vincent'a bakarak ıslık çaldı; Vincent'ın üstünde siyah takım elbise ve yakası açık beyaz gömlek vardı.

"Neredeyse yetişkin gibi görünüyorsun."

"İki bin kron. Bugün aldım."

Vincent elindeki torbayı Leo'ya verip garajın içine yürüdü.

"Şu... bomba mı?"

Leo torbayı boşalttıktan sonra katladı. İki şişe Bollinger. Üç şampanya kadehinin durduğu marangoz tezgâhında, şişelere yetecek yer anca vardı.

"Evet."

"Hah, işte şimdi tam oldu. Artık resmen *teröristiz.*"

Vincent grimsi siyah kutuya bakarken, Felix'in koli bandı açtığını duydu.

"O dolabın yanına annemiz gibi biri el çantasını koyabilir!"

"Bu konu kapandı sanıyordum."

"Senin için kapanmış olabilir Leo. Benim için kapanmadı."

"Vincent?"

"Efendim?"

"Amacımız kimseyi öldürmek *değil*; bunu sana daha önce de söyledim. O bombayı sırf bizi ciddiye alsınlar diye koyacağız. Sahte bomba koyarsak anlarlar."

"Ama ya... ya patlarsa?"

"Nasıl?"

Leo kardeşine doğru eğildi.

"Ya... patlarsa? Kazayla?"

Kardeşinin nefesi alkol kokuyordu.

"Vincent? Gecikmenin sebebi taksi bulamaman değildi."

Leo alkol kokusu aldığını göstermek için birkaç sert nefes aldı.

"Evde içiyordun."

Leo kardeşiyle göz göze gelmeye çalıştı, ama Vincent kapağında açılmış delikten kırmızı tel çıkan kutudan gözünü ayırmıyordu.

"Vincent? Bana söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Çekinme. Biz kardeşiz! Benimle konuşmak için sarhoş olmana gerek yok!"

"Söyledim ya. İçime sinmiyor."

"Ne demek 'içime sinmiyor'?"

"Doğru gelmiyor. Böyle hissetmeye devam edersem... bu sefer ben yokum diyeceğim."

"Vincent, beni dinle."

Leo kutunun kapağını kaldırıp içindeki çivileri, vidaları ve plastik patlayıcıları ortaya çıkardı.

"Şu çalışmadığı sürece..."

İşaretparmağını siyah, tüp şeklindeki ateşleyicinin üstüne koydu.

"...bomba *patlamaz.*"

Ateşleyicinin diğer ucundan çıkan kırmızı kabloya dokundu.

"Şunu *biraz* çekersem..."

Çekti.

"...emniyeti *açarsam...*"

Açtı.

Vincent'ın kabloya bakmasını seyretti.

"...işte o zaman anında patlar... ölürüz. Ama *ancak* emniyet pimini çekersem."

Parmağını yavaşça kaldırdı.

"Bombanın düzeneği böyle. Bak, yapacağımız şu. Önce po-

lise Merkez Garı'nda, kilitli bir dolapta bomba olduğunu söyleyeceğiz. İhbarın doğru olup olmadığına bakmak için oraya gidecekler. Mecburlar, işleri bu... o arada biz de kendi işimizi yapacağız. Ösmo'daki iki bankayı birden soyacağız, dönüşte de Sorunda'daki bankayı soyacağız; bütün şehri kordon içine alacaklar, her yere adam gönderecekler, saatlerce bizden elli kilometre ötede olacaklar. Kimsenin kılına zarar gelmeyecek Vincent. Kimse ölmeyecek. Yan dolaba çantasını koyan kadın bile."

Felix kapağı koli bandıyla sıkıca yapıştırdıktan sonra, ne olur ne olmaz diye bir kat bant daha yapıştırdı. Ağabeyiyle kardeşinin arasında durup, onları taraf tutmadan dinledi. Vincent ilk kez böyle davransa da, tavrı tanıdıktı. Vincent ilk kez Felix gibi tepki veriyordu. Bu işin sonu da her zamanki gibi olacaktı. Ağabeylerini çok iyi tanıyan Felix, onu ikna etmenin mümkün olmadığını biliyordu; oysa ağabeyleri enerjisiyle herkesi ikna edebilirdi. Dolayısıyla seçim hep kardeşlere kalacaktı. Leo'nun sözünü dinlemek ya da dinlememek dışında bir seçenekleri yoktu. Leo'nun peşinden gidecek ya da gitmeyeceklerdi.

"Yani sorun yok. Değil mi?"

Vincent başını hafifçe sallayarak onayladı.

"Güzel. Çünkü gece yarısına on var. Bunları açmanın vakti geldi."

Leo ceketini katlayıp kadehlerle şişeleri kaptı ve garaj kapısına doğru yürümeye başladı.

"Aslında... sorun var. Bir mevzu var."

Felix acelesi olmadığını göstermek istercesine marangoz tezgâhına eğildi.

"Yani, hazır kardeşimiz de buradayken."

Vincent'a döndü.

"Kapıyı kim açtı?"

Vincent bir şey anlamadı.

"Vincent? Hani... babamız geldiğinde."

Felix'e bakan Leo, onun bakışlarına başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

"Felix... sen hâlâ orada mısın yahu? Saat on ikiye sekiz var. Hemen gidiyoruz."

Bu kez Felix, Leo'ya bakarken başını iki yana salladı.

"Evet, hâlâ oradayım. Bunu konuşacağız."

Bunu Kafatası Mağarası'nın çukurunu kazdıktan sonra da konuşmuşlardı. Toprak ve çamur kokarken. Kapıyı kimin açıp da girmemesi gereken kişiyi içeri aldığını beton mikserinin yanında tartışmışlardı; sonra ikisinin de kapıyı kendisinin açtığını düşündüğünü fark etmişlerdi.

"Vincent... babamızın evimize gelip de annemizi öldürmeye çalıştığı gün ona kapıyı açan kimdi?"

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Babamız hapishaneden çıkınca. Falun'a taşınmamızdan sonra. Arabayla gelmişti hani."

Felix, Leo'ya baktı. *Ben bakarım.* Leo, Felix'e baktı. *Ben bakarım.*

"Kapıyı kim açtı Vincent?"

"Felix, o... altı yaşındaydı yahu. Şimdi tanıklık mı yaptıracaksın?"

Vincent... ikisine de baktı.

"Yedi. Yedi yaşındaydım. Babamız annemizi öldürmeye çalıştığında."

Felix genellikle Leo'nun yaptığı şeyi yaptı: Ellerini Vincent'ın omuzlarına koydu.

"Ağabeylerin olduğumuzu unut. Ne gördüğünü söyle bana. Kapıyı ben mi açtım... yoksa Leo mu?"

Leo elindeki şampanya şişesiyle kol saatini gösterdi.

"Haydi. Ne hatırladığını söyle. Söyle de Felix tatmin olsun ve gidelim."

Öylece duruyordu. Felix'in eli kapı kolundaydı. Leo geliyordu.

"Söylesene! Ne gördün Vincent? Ben miydim yoksa Leo muydu?"

Sıçradı. Ulaşamadı. Ama az daha ulaşıyordu.

"Bendim."

Sonra tutup çevirdi.

"Kapıyı ben açtım."

Leo alçak sesle, keyifsizce güldü.

"Ne şiş yansın ne kebap diyorsun."

Felix gülmedi bile.

"Böyle olmaz ki... yapma ama! Haydi, gerçeği söyle, kızmayacağız, söz... kimdi Vincent... kimdi?"

"*Bendim.* Hatırlıyorum. Orada duruyordum; kilidi açıp kolu indirdim ve kapıyı açtım."

"Sendin demek?"

"Evet."

Felix'in yüzü yine kıpkırmızı kesilmişti. Gerildiğinde böyle olurdu. Üçünün de karşısında yan yana durdukları o kapıyı kendilerinin açtığını düşünmelerinin nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Ben neredeydim peki? Ben de orada değil miydim? Leo babamızın sırtına atladı, sen kapıyı açtın; peki ya ben... mutfakta mı oturuyordum acaba? Yoksa tuvalette miydim? Belki yoktum bile... Belki annemizin yüzüne tüküren de siz ikinizdiniz? Siz miydiniz? Hanginizdi?"

"Ne fark eder?"

"Çok şey fark eder. Benim için."

Şimdi büyük garajda çıt çıkmıyordu.

Dışarıdan gelen havaifişek ve kestanefişeği sesleri giderek yükseliyordu.

"*Sendin.* Tüküren. Ama bu çok saçma. Başka... bir şey vardı."

Felix'e bakan Leo başıyla onayladı.

"Ve artık cidden önemi *yok.*"

Leo'nun elinde üç şampanya kadehi vardı; gece yarısına otuz

saniye kalmıştı. Garaj kapısını açıp, gece göğünde patlayan havaifişeklere baktı. Gökyüzünde rengârenk çiçekler açıp kayboluyordu. Leo şişenin ağzındaki altın rengi alüminyum folyoyu çıkarıp tıpayı yukarı itti; fırlayan tıpa uzakta bir yere düştü.

"Şerefe."

Üç eldeki, köpüklü şampanya dolu kadehler.

"Getryggen'e, Farsta'ya, Svedmyra'ya."

Leo yeşil, kırmızı, mavi ve sarı renklerle bezeli gökyüzüne kadehini kaldırdı.

"Ve yeni yıla... Ösmo'ya, Rimbo'ya, Kungsör'e, Ullared'e."

Cephaneliğe. Zırhlı araca. Tek soyguna. Çifte soyguna. Üçlü soyguna.

Kadeh kaldıracak bir şey kalmamıştı. Polisleri kandırıp kaçacak, soygun kıyafetlerini çıkaracak ve ebediyen ortadan kaybolacaklardı.

"Önce Ösmo. İki gün sonra."

42

Farklı bir tür ağırlık. Çantayı sımsıkı tutarken çivilerin, vidaların, cıvataların, plastik patlayıcıların ağırlığını tüm kolunda hissediyordu. Sosisli sandviç yiyen, akşam gazetesi okuyan, kâğıt bardakta kahve içen, ana girişin yukarısında duvarın tamamını kaplayan elektronik bilgi panosuna sık sık göz atan insanların arasından normal hızla yürüyerek geçiyordu. Çantanın ağırlığı yaklaşık on kiloydu; Jasper hafif görünsün diye çantayı sanki içinde giysiler ve belki bir de küçük tuvalet çantası varmış gibi epey yukarıda taşıyordu... Mermer zeminli Merkez Garı'nda sıradan bir yolcu gibi görünmek istiyordu.

Bir sürü insan hareket halindeydi. Başkentlerdeki tren istasyonları kendi diline sahip özerk bölgeler gibi olurdu; böy-

le yerler insanları hem birbirinden uzaklaştırır hem de birbirine yakınlaştırırdı... Herkes gelirdi, ama kimsenin önemi olmazdı.

Ama buradaki hiç kimse Jasper gibi değildi. Tek bir hedefi olan bir gölgeydi o.

Hedefi, boş bir kilitli dolap bulup açmak, çantayı içine bırakmak ve dolabı kilitleyip gitmekti.

O ana kadarki işi dikkat çekmemek, Stockholm'e yeni gelmiş veya başka yere gidiyormuş gibi davranmaktı.

Siyah örgü bereli ve sıradan paltolu bir yolcu.

Jasper, Vasagatan'dan gelen trenlerin dev varış peronuna döner kapıdan girdikten sonra kalabalıkla bilet gişelerinin etrafından dolanıp gidiş panosunun önünde duracak ve –güvenlik görevlileri ile kameralara karşın– kalabalığa karışacaktı. Böylece sonradan İsveç'in dört bir yanına yapılan tren seferlerinin durdurulmasının sorumlusunun kim olduğunu kimse öğrenemeyecekti.

Bilgi panosunu geçtikten sonra, yürüyen merdivenlere hızlı adımlarla gitmesi gerekiyordu; çantasını taşımaktan yorulmuş, onu bir an önce kilitli bir dolaba bırakmak isteyen bir yolcu gibi görünmeliydi.

* * *

Leo'nun Merkez Garı'nın civarında olup da garın çatısındaki kameraların görüş alanının dışında kaldığına emin olduğu tek yer, Sheraton Oteli'nin karşısındaki köprünün altındaki yolcu otoparkıydı. Jasper'in garın ana girişinden girip, hareket halindeki kalabalığa karıştığını görmüştü. Rölantideki şirket aracının sürücü koltuğunda iki dakikadır oturuyordu. Jasper gardan çıkınca benzin istasyonuna gidip Felix ile Vincent'ı alacak ve güney yönünde ilerlemeyi sürdüreceklerdi; Ösmo'ya, yan yana duran iki bankaya gideceklerdi.

Leo'nun cep telefonu, katlanır cetveli ve İngiliz anahtarlarından biriyle aynı cepteydi. Ve çalıyordu. Çalmaması gerekirken. Rehberde olmayan bu numara sadece altı kişide vardı. İstasyondaki Jasper aramaması gerektiğini biliyordu. Leo'yu bekleyen Felix ile Vincent da aramamaları gerektiğini biliyorlardı. Tumba'daki evde olan Anneli'de aramaması gerektiğini biliyordu. Leo'nun annesiyse geceleri çalıştığından bu saatte hep uyuyor olurdu.

"Bu sefer kapama."

Numara, bir de... babasında vardı.

"Seninle *konuşmalıyım.*"

"Zamanım yok demiştim. Hâlâ yok."

Leo onun burnundan soluduğunu duyuyordu; babasının içine çektiği hava, söylemek istediği önemli sözleri bastırıyordu sanki.

"O zarf. Leo?"

Veya belki de babası bilerek lafı uzatıyor, her zamankinden tedbirli davranıyordu.

"Para meselesini tartışacak değilim. Ama içime kurt düştü. Beni anlıyorsun, değil mi?"

Vasagatan'da yoğun trafik vardı. Merkez Garı'nın çatısına güvercinler tünemişti. Sheraton'ın önünde yaka kartlı ve kameralı bir grup Japon turist duruyordu. Ama Jasper henüz ortalıkta yoktu.

"Bana borçlu olmadığına inandığın halde o kadar para verdiğine göre, *daha* da paran var demektir. O kadar parayı nereden buldun? Ben de tadilatçılık yapıyorum, ben de iyi kazanıyorum, ama o kadar değil. O kadar paran varsa... Başka yerden bulmuşsun demektir Leo."

"İşlerim hakkında bir bok bildiğin yok."

"Haklısın. Bilmiyorum."

"Artık yeter. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Kardeşlerin, yani *diğer* oğullarım şirketine ortak Leo...

Birlikte çalışıyorsunuz! Demek ki kardeşlerin de bu işin içinde. Sen onlardan sorumlusun. Kanun dışı bir şeyler yapıyorsanız... Bunun sorumlusu sensin Leo!"

Yine yakından gelen o lanet olası soluk sesleri; Leo'nun babası kimsenin dinlemediğine emin olmak için etrafa bakınıyordu sanki.

"Leo, başın beladaysa..."

"Sorumluluktan mı bahsetmiştin?"

"Başın beladaysa Leo... Benimle her zaman konuşabileceğini biliyorsun; sana daha önce de yardım ettim."

"Başım belada değil."

"Ben senden yirmi yedi yıl daha fazla yaşadım Leo."

"Dediğimi duymadın mı?"

"Yani senden biraz daha tecrübeliyim Leo. Senin görmediğin şeyleri görebiliyorum."

"Sen mi?"

"Evet?"

"Sen mi... *baba?*"

Babası yine nefes aldı, ama bu kez vermedi... bekliyordu.

"Evet?"

"Ben sorumluluk alıyorum. Bana güveniyorlar. Bu işler böyledir... Sorumluluk alırsan, insanlar sana güvenir. Yirmi yedi yıl dediğin ne ki? Zaman! Boşa harcadıktan sonra bir kıymeti yok. Sen Vincent ile Felix'i merak etme. Onlar *ispiyoncunun* yanında gayet iyiler."

Leo, Merkez Garı'nın ana girişinin önündeki kalabalığa bakınarak örgü bereli ve paltolu birini, gardan çıktığında elinde çanta olmayan birini arıyordu.

"Ve senden asla yardım istemem."

* * *

Kilitli dolabın, varış peronunun ortasında ve göğüs yüksekliğinde olması gerekiyordu; böylece polis tüm garı hemen

boşaltmak zorunda kalacaktı, bomba imha robotunun getirilmesi de kolay olacaktı. Jasper'in sağındaki kadın dolabını kapatıp kilitleyince, para slotundan bir bozukluk düştü. Kadın dönüp gitse de Jasper onun dolabının yanındaki 326 numaralı dolabı açarken ne olur ne olmaz diye yüzünü gizledi. Topuklu ayakkabıları mermer zeminde tok sesler çıkaran kadın iyice uzaklaşınca Jasper içinde yedi kiloluk metal parçaları ve beş kilo patlayıcı bulunan çantayı kendi dolabına yavaşça koydu. Çantayı hafifçe iterek, dolabın içine iyice soktu. Etrafa bakındı; kimse ona bakmıyordu. En önemli görünenleri bile. Sadece bir metre arkasından geçen üniformalı, sırt çantalı insanlar. Koyu yeşil bereleri parlıyordu. Birden Jasper dolabın kapağını kapatamadığını fark etti; kolu uyuşmuştu, kalbi küt küt atmaya başlamıştı. Adamların altın sarısı üç çatallı mızrak armaları ışıldıyordu... Çatallardan biri cesareti, biri hâkimiyeti, biri de gücü temsil ederdi. Komandolar. Üç numara tıraşlı bu beş adam kuzeye giden bir trene bineceklerdi.

Arkamdan geçiyorlar. Gözleriyle, tıraşlı kafalarıyla öyle kendinden emin görünüyorlar ki. Beni görmüyorlar. Ama ben onları görüyorum.

Birbirleriyle tek kelime konuşmuyorlar. Bunu yapmamaları her gün söyleniyor çünkü... donanma ve bahriyelilerin istihbarat kaynağı oldukları, İsveç'in en elit askeri kuvveti oldukları söyleniyor.

Bir zamanlar sizlerden biriydim.

Çanta 326 numaralı dolaptaydı. Ama fermuarı tam kapanmamıştı... Üç santim kadar açıktı. Jasper fermuarın kopçasını tuttu ve tam çekecekken naylon astarlı çantanın içindeki, bükülmüş parlak kırmızı teli ve emniyet pimini gördü.

Berelerini yan takmış adamlar Jasper'in arkasındaydı. Berelerini kusursuzca takmışlardı.

Jasper birden yoğun bir hisse kapıldı. Tiksintiye. Başka

hiçbir şey hissetmiyordu. İnsanı aralarına davet edebilen, plan kuran ve taarruz yapan, ateşli silahları ve patlayıcıları gayet iyi kullanan... Üstüne üstlük insanın gerçek dostu, kardeşi olan ekipler de olduğundan habersiz bu adamlardan tiksiniyordu. Şimdi burada bulunmasının sebebini bilmeyenlerden tiksiniyordu.

Artık sizden biri değilim.

Parmağını fermuardaki aralıktan geçirip telin altına soktu.

Emniyet pimi.

Bunu çekersem. Bu çantadaki metal kutuyu da azıcık oynatırsam.

Üç numara tıraşlılar kalabalığa karışmıştı, herkes gibi olmuşlardı, bir yerlere giden diğer herkesten farksız görünüyorlardı.

Sizden çok daha üstünüm.

Bunu yaparsam, halkayı çekersem, biri kutuyu açınca bomba patlar. Bunu biliyor musunuz?

* * *

Yedi dakika. Aracın içinden kalabalığa bakan Leo'nun gözleri Jasper'i arıyordu.

Jasper'in artık işi halletmiş olması gerekirdi. Altı üstü garda boş bir dolap bulacak ve çantayı dolaba koyacaktı. Üç, en fazla dört dakikalık işti.

Leo cep telefonunu hâlâ elinde tutuyordu.

Babası yıllarca aramamıştı. Ama son birkaç haftada iki kez aramıştı. Babasının sesi kulaklarından gitmiyor, zihnini bulandırıyordu; o ses, artık var olmayan bir anahtarı kullanarak içeri girmeye çalışıyordu.

Evine gitmemeliydim.

O kırk üç bin kronu vermemeliydim, aracı göstermemeliydim, şirketten ve işlerimden bahsetmemeliydim.

Hayatımızın kapısını ona açmamalıydım.

İşte. Orada. Dikiz aynasında. Merkez Garı'nın ana girişinden uzun ve emin adımlarla çıkan, siyah örgü bereli biri. Jasper, çantasız.

"Geciktin."

"Emin olmak istedim."

"Neye?"

"Beni... kimsenin görmediğine."

Merkez Köprüsü'nün gölgesindeki otoparktan çıkıp güneşli Vasagatan'da ilerlediler.

"Dolabın yüksekliği?"

"Göğüs hizasında."

Jasper'in öyle gülümsediği nadirdi. Sakin görünüyor, tatminle sırıtıyordu. Copla o adamın bileğini kırarken de böyle sırıtmıştı.

"O dolabı açınca anlayacaklar. Gerçek olduğunu. Şehirdeki bütün polisleri oraya gönderecekler."

"Güzel."

"İstediğin buydu, değil mi? Anlamalarını... istiyordun?"

"İstediğim buydu."

Vasa Sokağı'ndan köprüye doğru giderlerken, garın önündeki insanlar dikiz aynasında giderek küçülüp gri noktacıklara dönüştü.

"Leo?"

"Evet?"

"Sağol."

"Ne için?"

"Bana güvendiğin için."

Köprüden sonra Meclis Binası'nın arkasından ve Eski Şehir'den geçip Slussen'e doğru gittiler.

"Jasper?"

"Evet?"

"Emniyet kemerin."

Södermalm'ın altındaki tünele girerlerken Jasper emniyet kemerini taktı.

"Üç dakika. Tamam mı?"

"Üç dakika."

"Felix dışarıda, arabada olacak. Birinci Hedef'i ben tek başıma soyacağım. Sen ve Vincent da İkinci Hedef'i soyacaksınız."

Önlerindeki taksi birden yavaşladı; sürücü nereye gittiğini bilmiyordu sanki. Takip mesafesini fazla azaltmış olan Leo frene basıp, Skanstull Köprüsü tarafındaki dış şeride geçti.

"Kardeşimden sen sorumlusun."

"Biliyorum."

"Kardeşimin kılına bile zarar gelmemeli... Anlıyor musun? *Kılına* bile."

"*Biliyorum.*"

43

Tepeyi çıkıp Gullmars Meydanı'ndaki dönel kavşaktan geçerek, eski dükkânların dizili olduğu gri bir meydana girdiler; Leo, Jasper'i telefon kulübesinden uzakta indirmeye özen gösterdikten sonra binanın diğer tarafında bekleceği yere, 7-Eleven şubesinin yakınındaki çıkışa gitti.

Kulağında soğuk ahize.

"Emniyet teşkilatı, buyrun."

Ağzı mikrofona yakın.

"Dinliyor musunuz?"

"*Evet, dinli...*"

"Merkez Garı'nın varış peronundaki 326 numaralı dolapta bomba var."

Telefondaki kadın dinliyor, bekliyordu; Jasper arkadan gelen sesleri, emniyet teşkilatının acil durum merkezindeki

diğer insanların, başkalarının aramasını bekleyen görevlilerin seslerini duyuyordu.

"Tekrarlıyorum. Merkez Garı'nın varış peronunda. Bir dolapta. Numarası..."

Jasper sesini abartmadan değiştiriyordu; ciddi ve biraz agresif bir sesle, hırıldayarak konuşuyordu. Bu ses hoşuna gitmişti. Kayıtlarda güzel çıkıyordu.

"...üç... iki... altı. 326. Bomba saat on beşte patlayacak. Pazarlık *yok.*"

Jasper telefonu işaretparmağıyla kapadı. Telefon kulübesine elektronik sessizlik çöktü.

Jasper dışarı çıktı.

Ellerini ceket ceplerine daldırıp hafif kambur yürüyerek meydanı geçti... 7-Eleven şubeli binaya ve bekleyen araca doğru gitti. O sesi hoşuna gidiyordu, Leo'nun sesine benziyordu, kontrollü ve netti... Bağırmaktan daha ürkütücüydü. Leo sesini nadiren yükseltirdi, ama yükselttiğinde herkes fark ederdi; bunun sebebi, Leo'nun korkutucu olması değil, öyle zamanlarda ne yapacağının belli olmamasıydı.

Jasper yolcu koltuğuna oturduğunda motor hâlâ çalışıyordu; Leo'nun kucağında polis telsizi dinleme cihazı vardı.

"Defalarca alarm verdiler. *Merkez Garı'nda bomba ihbarı.* Yola çıktılar bile."

* * *

Sağ kolundaki iki saatin kayışlarını biraz fazla sıkmıştı, çünkü alttaki tulum kumaşını sıkıştırmalarını istiyordu. Eski saatin ibreleri kısa, kırmızı ve çirkindi; ama Leo bu saatin kayışını tıpkı eskisi gibi açık kahverengi bir deri kayışla değiştirmişti. Dirseğine daha yakın olan kol saatiniyse büyüdüğünde almıştı: Bu Rolex'in kasası fırçalanmış çelikti, ibreleri fosforluydu ve saniye kolunun tıkırtısı duyuluyordu.

Leo planının aşamalarını bir kâğıda yazmıştı.

1. Aşama. 12 dakika. Kıyafet değişimi. İki araç değişimi. 1. ve 2. bankalara yaklaşma.

Bu en az riskli safhaydı. Metruk bir benzin istasyonunda tadilat giysilerini çıkarıp soygun kıyafetlerini giyecek ve ilk araç değişimlerini yaparak bir Mercedes'e bineceklerdi. İkinci araçla on kilometre gittikten sonra, çalıntı Vosvos'a bineceklerdi. Sonra da bir buçuk kilometre kadar ötedeki Ösmo Meydanı'na gideceklerdi.

2. Aşama. 3 dakika. Çifte soygun.
3. Aşama. 7 dakika. 3. bankaya gidiş.

İşin en riskli kısmı buydu. Daha yeni iki banka soygunu birden yapmış olacaklardı. 3. bankayı da soyduktan sonra, Ösmo'dan Sorunda'ya fazla trafik olmayan arka yollardan giderken, tanıkların gördüğü ve polisin tanıyabileceği çalıntı Vosvos'tan inip çalıntı Mercedes'e bineceklerdi. Bu arada polislerin çoğu elli kilometre ötedeki Stockholm Merkez Garı'nda bulunan bombayla meşgul olacaktı. Hâlâ buralarda kalmış polisler, Felix'in bu sabah kasabanın diğer tarafına bıraktığı ikinci Vosvos'u bulacaktı.

4. Aşama. 3 dakika. 3. banka.
5. Aşama. 6 dakika. Kaçış. Kıyafet değişimi. Araba değişimi.

Bu safha da riskliydi, ama çok değil. 3. bankayı soyduktan sonra başlangıç noktasına, metruk benzin istasyonuna geri dönüp tadilat kıyafetlerini giyecek ve çalıntı Mercedes'ten şirket aracına geçeceklerdi. Leo eski saati, soyguncu olmalarının başlangıcıyla bitişi arasındaki zamanı, çalıntı arabalarda geçirdik-

leri zamanı, çalıntı silahlarla geçirdikleri zamanı, soygun kıyafetiyle geçirdikleri zamanı, yakalanabilecekleri zamanı ölçmekte kullanıyordu... Şimdiye kadar otuz bir dakika geçmişti.

* * *

Leo kol saatine baktı. İkisine de baktı; 2.51. 1. Aşama'nın bitmesine bir dakika vardı... 2. Aşama'nın başlamasına bir dakika vardı. Ösmo Meydanı'na bir buçuk kilometre kadar kalmıştı. Villalar, konaklar, apartmanlar. Çok uzaklardaki bir çatının altında, zemin katta ise yaşlı, yalnız bir adam mutfakta oturup füme domuz eti ve soğan yiyor, aramaması gereken kişileri arıyordu.

Herkesin hemen tanıyacağı ve sonradan hatırlayabileceği bir araba. Birbirinin aynısı giyinmiş dört banka soyguncusu; Felix ile Leo önde, Vincent ile Jasper ise arkada oturuyordu.

Son dönüşü yapıp kütüphane ile kapalı yüzme havuzunun önünden geçerek, U şeklindeki alışveriş merkezinin otoparkına girdiler... Solda bakkallar, ortada bankalar, en sonda da tütün ve sigara kâğıdı satan bir dükkân vardı.

"Eğilin, *çabuk*."

Arabanın içi sıkış tıkıştı. Leo her kımıldayışında bir şeye çarptığından, çekinerek hareket ediyordu; alnı torpido gözünün koluna, omzu pencere koluna, dirseğiyse vites kolu ile el frenine yaslıydı. Ağır silahı uyluklarının üstünde dururken, kurşungeçirmez yeleğini giyip muharebe çantasını sırtına astı ve kayak maskesini takıp göz deliklerini düzeltti.

"Yirmi saniye sonra."

Gullmars Sokağı'ndaki telefon kulübesinden ayrıldıktan sonra, güney yönünde ilerlerken fazla hızlı ya da yavaş gitmemeye özen göstermişlerdi. Az sonra karşılarına bir polis arabası çıkmıştı. Sonra bir tane daha; sonra kuzeye, Stockholm'ün merkezine doğru son sürat giden, mavi ışıkla-

rı dönen üç polis arabası daha görmüşlerdi. Onca gürültünün arasında sessizce oturmuşlardı. Kamyonet radyosundan haberleri dinliyorlardı *–Stockholm Merkez Garı bomba ihbarı sebebiyle kordon altına alındı–*, Jasper'in kucağındaki polis telsizi dinleme cihazından da bomba imha ekibi komutanının sesi geliyordu *–patlayıcı olduğu doğrulandı–*, 326 numaralı dolaptaki bombalı çantayı bulmuşlardı... Gara giden devriyelerse bölgenin boşaltılmasına ve kordon altına alınmasına, yurtiçi ve yurtdışı trenlerin durdurulmasına yardımcı oluyordu; ana demiryolu hattında uzun bir sıra halinde duran trenlerin yolcuları, beklemelerinin sebebini hâlâ bilmiyorlardı.

"On beş saniye."

Plan tıkır tıkır işliyordu. Yine de Leo babasının sesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Başın beladaysa Leo...

O sesi duymaması gerekirdi, çünkü duymamaya karar vermişti.

...sana daha önce de yardım ettim.

Ben yirmi dört yaşındayım... On yaşında değilim! Bana yardım edemezsin... Asıl ben sana yardım ediyordum!

Hızını artırmıştı... Jasper'in onu yavaşlaması için defalarca uyardığının da, polis telsizi dinleme cihazından gelen sesin bir bomba imha ekibinin dolabı açmak üzere olduğunu söylediğinin de farkında değildi.

Senin başka oğlun yok! Benimse iki kardeşim var!

Çıkışa sadece on kilometre kalmıştı. Dış şeritte kalan Leo hızını saatte yetmiş beş kilometreden yüz on beş kilometreye kadar çıkarmış, sonra da yüz otuz beşle gitmeye başlamıştı.

Sen çuvalladın! Ben başardım!

Baldırı ağrısa da gazı kökledi; vücuduna karşı irade gücüyle savaşıyordu.

Onları bu işe karıştırmaya çalışmayı kes artık! Bu ikimizin arasında!

Jasper'in kolunu çekiştirdiğini hissedince ve çığlık attığını duyunca birden yavaşlamıştı. Arka yollara giden çıkışı kaçırmamaya çalışırken bir ara kamyonetin kontrolünü kaybetmişti... Jasper'in kucağındaki polis telsizi dinleme cihazı yere düşmüştü.

"On saniye."

Ormanla çayırın içinden ve gölün yanından geçen yılankavi bir yola girmişlerdi... Baldırındaki kramp geçen Leo yavaşlamıştı. Arazi artık beyaz değildi, genel olarak kahverengiydi, çamurlu toprakta otlar seçiliyordu; hava sıcaklığı bir hafta boyunca sıfırın üstünde kalınca karlar erimişti ve şimdi sanki her yer kirli, buruşuk bir battaniyeyle kaplıydı. Benzin istasyonu yolun düz ve kısa olan yegâne kısmındaydı. Yakındaki otoban yapıldıktan sonra benzin istasyonu kapanmıştı. Leo yavaşlayıp binanın arkasına, yoldan görülmeyen kısma geçmiş –buradaki pencereler sarı jaluziliydi, benzin fiyatı da hâlâ 76,40 kron olarak görünüyordu– ve şirket kamyonetini Felix ile Vincent'ın getirdiği çalıntı Mercedes'in yanına park etmişti.

Paslı metal kapının asma kilidini demir makasıyla kesip yerine başka bir kilit takmış ve bütün ekipmanlarını eski tezgâha, yarı açık yazarkasanın yanına bırakmışlardı. Sessizce üzerlerini değişmişlerdi, rüzgârda sallanan soluk Calex tabelalarının gıcırtısı hariç çıt çıkmıyordu. Leo, Vincent'ın çıplak göğsünün üstüne giydiği kurşungeçirmez yeleğin kayışlarını sıkıştırmasına sessizce yardım etmişti; Vincent'ın zayıf, düz göğsü yakında uzamayı kesip genişlemeye başlayacaktı. Leo yeleğin kayışlarını gereken şekilde sıkıştırmıştı; koltukaltlarından kurşun girmemeliydi. Birden kamyonetteki gibi ansızın kalakalmıştı; ama sonra, kamyoneti gözükara bir şekilde hızlandırmışken, şimdi tam tersine hareketleri yavaşlamış, ağırlaşmıştı... Neredeyse *fazla* dikkatli hareket ediyordu. Kaç banka soyarlarsa soysunlar, bu asla değişmeyecekti... Bu kurşungeçirmez yeleği giyen kişi bir zamanlar yeşil bir kar tulumu giyerdi, tulumun fermuarı da içeri kar

kaçmasın diye çenesine kadar kapalı olurdu. Leo kayışları çekiştirmeyi ancak Felix üçüncü kez *Neyin var yahu?* diye sorunca kesmiş ve üçüncü kez *Bir şeyim yok,* diye karşılık vermişti.

"Beş saniye."

Yavaş soluklar.

Leo'nun dirseği hâlâ vites koluna yaslıydı, ama siyah kayak maskesini başına geçirdikten sonra torpido gözünün kolu artık alnını çok acıtmıyordu. Hafifçe sarsılarak yoldan ayrılan araba, meydanın diğer tarafındaki büyük camekânlı dükkânlara ve aynı duvarı paylaşan iki bankaya doğru ilerledi.

"Tam üç dakikada. İkisini birden... aynı anda. Sonra burada buluşacağız."

* * *

Emniyet Birimi: Suç
Cürüm: Soygun
Tanık: Hanser, TOMAS
Mahal: Handels Bank G. Ösmo

—

Siyah kayak maskeli bir adam içeri dalıp "Yatın! Herkes yere yatsın!" diye bağırarak tavandaki kamerayla duvardaki kameraya birkaç el ateş etti.

—

Hansen müşteri kuyruğunda duruyordu; bir kadın dışarı çıkmak istediğini haykırarak ön kapıya doğru koştu. Bunun üzerine soyguncu, kadını ceketinden tuttu.

—

Soyguncu, çığlıklar atan kadını iterek yere düşürdü. Bu noktada, banka çalışanlarından biri kadına ses çıkarmadan yerde yatmasını söyledi.

—

Hansen'e göre kadın "bir an duraksadıktan sonra" ayağa kalktı. Soyguncu, kasa sorumlusuyla birlikte kasa dairesine gi-

rerken, başka bir soyguncu pencerenin ardında durup Hansen'e nişan aldı.

—

Bankadaki soyguncu kasa dairesinden çıktığında, omzunda büyük bir çanta taşıyordu. Çıkarken kadının yanından geçti. Hansen'in hatırladığına göre, kadın korkmuştu ve durmadan çığlık atıyordu.

Emniyet Birimi: Suç
Cürüm: Soygun
Tanık: Lindh, MARIT
Mahal: SE-Bank G. Ösmo

—

Siyah kayak maskeli iki adam içeri dalıp "Yatın! Herkes yere yatsın!" diye bağırarak iki kameraya yirmi el kadar ateş etti.

—

Lindh soygunculardan birinin veznenin üstünden atladığını gördü; soyguncu, "Kasa dairesinin anahtarları kimde?" diye bağırdı.

—

Lindh masasındaki anahtarı aldı ve kasa dairesinin kapısını düğmeye basarak açtı.

—

Lindh soyguncular kasa dairesine girdikten sonra içeriden gelen seslerden, kiralık kasaların açıldığını anladı. Soyguncular kiralık kasaları birer birer boşalttı. Lindh'e yeniden yere yatması söylendi; yere yattığında, soyguncuların botlarının birbirinin aynısı olduğunu gördü.

—

Bir ses "Beş saniye kaldı, çıkın, çıkın!" diye bağırınca soyguncular dışarı fırladı. Lindh soygun sırasında yandaki bankadan silah sesleri ve çığlıklar geldiğini duyduğunu ekledi.

* * *

Yüz yetmiş saniye sonra karsız ve soğuk kış havasına çıkan Leo'nun hâlâ on saniyesi vardı; arkasından bir kadının çığlıkları geliyordu... Leo'nun onu zorla yere yatırmasına ve banka görevlilerinin sakinleştirme çabalarına karşın kadın ısrarla çığlık atmıştı. Acıyla, korkuyla, panikle bağırıyordu. Sanki bir adam evinin kapısını kırarak içeri girmiş ve onu evire çevire dövüyormuş gibi bağırıyordu.

Leo'nun annesi neden öyle bağırmamıştı?

Ayak sesleri yankılanıyordu.

Kameralara altışar el ateş etmişti. Sekiz kurşunu kalmıştı.

Çantayı omzundan indirip bagaja attı ve arabanın önünde bekleyen Felix'e başıyla onay verdi.

O an her şey durdu.

Daha doğrusu, her şey Leo'nun etrafını sarıp yavaşça yaklaşarak başına, karnına ve göğsüne baskı yaptı.

Önce bakkal camekânının ardındaki, yarı dolu sepetler taşıyan insanların korkulu ama bir o kadar da meraklı bakışları. Sonra meydanın ortasındaki lamba direklerinden birine bağlanmış, öne atılmaya çalışıp duran dişi bir Alman çoban köpeğinin vahşi havlamaları. Kadın gözlerini çağrıştıran bakışlar ve kadın çığlıklarını andıran sesler Leo'nun solumasını zorlaştırıyordu; oysa –her soygundan sonra– tam da bu anda kendini en sakin hisseder, düşünmeye ya da hissetmeye ihtiyaç duymaz, planı sonuna kadar uygulardı.

Kadın durmadan çığlık atmıştı.

Tek yapması gereken, yerde yatmaktı. Kımıldamadan, sessizce yatmaktı.

Leo buraya gelirken salak bir erkek müşteriyle veya kahraman rolüne soyunan bir banka görevlisiyle uğraşmaya, yerel polisle çatışmaya hazırdı... Şiddete başvurabileceğini göstermek için polislere nişan alıp ateş etmeye hazırdı. Ağır silahlı polislerin müdahale edeceğini, onlara karşı ölüm kalım mücadelesi vereceğini düşündüğü zamanlar olmuştu. Ama bir

kadının hüngür hüngür ağlayarak kendini korumaya çalışacağı, dışarı çıkmaya kafayı takacağı hiç aklına gelmemişti.

"İki dakika elli beş saniye! Elli altı!"

Felix'in sesi yakından geliyordu.

"Elli sekiz! Elli dokuz! Ve... çıkın, çıkın, çıkın!"

Jasper ile Vincent, Leo'nun az önce kapısından çıktığı bankanın yanındaki bankadan koşarak çıktılar ve birer dolu çantayı bagaja atıp arka koltuğa daldılar... Felix ise ön koltuğa geçip vites kolunu itti ve motoru çalıştırdı; gitmeye hazırdı.

Ama Leo kımıldamadan, öylece duruyordu.

"Siyah Bir... üç dakika oldu!"

Meydanda. Arabanın yanında. Seslenen Felix'i duymuyordu.

"Siyah Bir... gitme vakti!"

Hâlâ etrafı çevriliydi. Bakışlar, sesler üstüne üstüne geliyordu.

Boynunda asılı silah.

Banka penceresinin ardında çığlık atan biri.

Leo geri dönmeye başladı.

* * *

Şiddet uygulayan bir adamdan kendini koruyan bir kadın.

Tıpkı o zamanki gibi. Ama arada büyük bir fark vardı. Bu kadın çığlık atıyordu.

Leo uzaktaki çatıya göz attıktan sonra kapıyı ikinci kez açtı.

* * *

Felix vites kolunu bırakmadan gaza basıp Leo'ya seslendi.

"Siyah Bir... gitme vakti diyorum!"

Ama Leo yürümeyi sürdürdü.

Siyahlar içindeki Leo bankaya girip gözden kayboldu; Felix onun silahını kaldırdığını görmedi.

* * *

Silah ellerinin arasında öyle hareketsizdi ki. Leo nişan alıp ateş ettiğinde.

Önce bir el ateş etti; sonra bir el daha... Bu kez biraz yana.

Sonra bir el daha... Bu kez ilk ikisinin arasına ve biraz aşağıya.

Her seferinde hedefini vurdu.

* * *

Leo'nun son sekiz kurşunu da tükenmişti. Silahını indirip kapıyı açtı; dışarı çıkınca az önceki baskı hissini yaşamadı.

Artık etrafını saran, üstüne üstüne gelen şeyler yoktu. Kimse durmadan çığlık atmıyordu.

Ortalık sessizdi. Tam Leo'nun hatırladığı gibi.

Meydanın diğer tarafındaki tütün dükkânından çıkıp korkuyla kaçan çocuğu, lamba direğine bağlı köpeği (dişlerini gıcırdatırken arada uzun, pembe dilini sarkıtıyordu), çatıya konan kuşları, hatta çakıllara ve asfalta basan botlarının sesini bile duymuyordu.

Sessiz hareket ediyordu.

Şimdi kendini önceki gibi hissediyordu; içinin derinliklerinden gelen dinginliği, huzuru hissediyordu.

44

14.57.30.

Üçü anahtar kartıyla, ikisi anahtarla açılan beş kapı.

John Broncks emniyet müdürlüğünün kasvetli koridorlarında, karanlık merdivenlerinde, sarı muşambalarla gri beton zeminlerde koştu ve uçuk yeşil renkli metal garaj kapısından geçti.

Beş dakika on beş saniye önce –14.52.15'te–, belediye acil durum servisinin geniş odasının ön tarafında çalışan bir sivil operatör, Ösmo Meydanı'ndaki Handels Bank'ın soyulduğu ihbarını almıştı.

14.52.32'de, iki koltuk ötede çalışan bir başka operatör de yine aynı yerde, Ösmo Meydanı'nda bir başka bankanın, SE-Bank'ın soyulduğu ihbarını almıştı.

14.53.17'de Karlström, John'un odasına kapıyı çalmadan dalıp, Lucia Günü'nde evinde akşam yemeğinden önce konuşurken tahmin ettikleri şeyin gerçekleştiğini söylemişti. Siyah maskeli dört soyguncu. Yaylım ateşi. İsveç ordusu malı silahlar. Tam üç dakika.

Sizsiniz.

John yağ ve benzin kokan, kışın dayanılmayacak kadar soğuk olan yeraltı garajında koşmayı sürdürdü. Son bir ayda Stockholm'de üç banka soygunu gerçekleşmişti ve John bütün olay mahallerine gitmişti. Upplands Vasby'deki Savings Bank'ı soyan, Opel araba kullanan, tabancalı ve baltalı üç adam aynı akşam bir yasadışı kulüpte tutuklanmıştı. Norrmalmstorg'taki Cooperative Bank'ı soyan silahlı, orta yaşlı adam sadece bir saat sonra ailesinin evindeki çocukluk odasında tutuklanmış ve hem çaldığı para hem de yatağının altına sakladığı, gerçek silaha dönüştürülmüş kurusıkı tabanca ele geçirilmişti. Merkez postaneye giden zırhlı aracı pompalı tüfekle soyan iki adamsa henüz yakalanamamıştı.

Ama hiçbirinde John şimdiki gibi hissetmemişti.

Sizsiniz... Sabıkanız yok, yeraltı dünyasında bağlantılarınız yok, ama ağır silahlısınız ve işi biliyorsunuz, iz bırakmıyorsunuz.

Arabayı çalıştırıp, adli tıp kafesinin önünden geçti; John daha birkaç hafta önce buradaki bir bilgisayar ekranında tuhaf bir şey görmüştü. Avrupa'da şimdiye kadar en çok şiddet kullanılarak yapılan soygunlardan birini gerçekleştir-

mek üzere olan bir banka soyguncusunun dönüp tulumundaki mikrofonu eliyle örterek bir şeyler fısıldadığını görmüştü. Otomatik garaj kapısı açılınca John arabayı garaj rampasından yukarı, bariyere ve gün ışığına doğru sürdü.

O banka soyguncusu sorumluluk sahibi, himayeci bir havayla bir şeyler fısıldamıştı.

John bunu görünce ilk kez bir ipucu yakalamıştı.

O ikisi kardeşti.

Şimdi tekrar soygun yapıyorlardı. Bu sefer aynı anda iki banka birden soyuyorlardı. Giderek daha fazla riske giriyorlardı.

Her banka soyuşunuzda size biraz daha yaklaşıyorum.

* * *

Cam buğuluydu.

Felix'in çevresinde oturan diğerleri siyah kayak maskelerini hâlâ çıkarmamıştı; hızlı hızlı soluyorlardı.

Tekerlekli, böcek şeklinde, soğuk bir metal kasanın içinde sıkış tıkış oturan dört yetişkinin vücut ısısı araba camlarının iç taraflarının buğulanmasına yol açıyordu.

"O neydi?"

Felix dosdoğru ileri bakıyor, gözünü yoldan ayırmıyordu. Direksiyonu iki eliyle sımsıkı kavramıştı. Sabit hızla, saatte seksen kilometreyle gidiyordu.

"Sen de gördün."

"Ben bir şey görmedim! *Ne yaptığını sanıyordun?*"

Leo da dosdoğru ileri bakıyordu. Evler azaldıkça giderek çoğalan ağaçlara bakıyordu.

İşlerini yüz seksen saniyede halletmişlerdi.

Felix işini halletmişti. Jasper ile Vincent da.

Ama Leo birden durmuştu. Geri dönmüştü. Ateş etmişti... Sekiz el.

"Kolunda iki saat taşıyan, altı ayrı zaman çizelgesi hazırlayan sensin! Zaman, zaman, zaman diye başımızın etini yiyen sensin!"

Araba dar yoldan ayrılıp daha da dar bir yola, bozuk bir traktör yoluna girerken sarsılınca Leo ile Felix'in omuzları sürtündü. Her sarsıntıda Leo'nun dizleri torpido gözünün alt kısmına çarpıyordu. Karsız bir patikanın sonundaki taş yığınının yanında durduklarında, Leo tulumunun içinde ter içinde kalmıştı.

"Zamanım vardı."

Ne yapmaları gerektiğini hepsi biliyordu.

Arabadan indiler. Bagajı açtılar. Para dolu üç çantayı aldılar.

"Geri döndün!"

Biraz ilerideki Mercedes'e gittiler.

"O bankaya geri döndün ve gerzekçe ateş etmeye başladın. Hepimizi riske soktun!"

O arabanın bagajını açtılar. Üç çantayı bagaja attılar. *O arabaya* atladılar.

Traktör yolundan geri dönüp bir taşra yoluna girdiler.

"Burada oturuyoruz. Değil mi Felix? Ösmo'dan yaklaşık iki kilometre ötede, kimsenin görmediği bir arabanın içinde rahat rahat oturuyoruz; peşimizde o piçler yok. Sızlanmak istiyorsan eve kadar bekle."

Leo döndü.

"*Çabuk* maskelerinizi çıkarın."

Birbirinin benzeri olan ve yaşı belli olmayan dört baş, maskeler çıkarılınca birden yirmili yaşlardaki, terli saçları terli alınlarına yapışmış dört adamın başına dönüştü; yanlarından geçip giden arabayı kullanan, yanında bebek oturan kadın onlara dikkat etmedi.

Jasper arka koltuktan eğilip Leo'nun omzuna hafif hafif vurarak, "Yarın seni manşetlerde görürüz artık" diye fısıldadı.

Felix birden geri dönünce araba iki şerit arasında gidip geldi. Felix fısıldamadı.

"Arkadakiler, çenenizi kapatın."

Leo dosdoğru ileri bakmayı sürdürüyordu; silahı uyluklarının üstündeydi, kayak maskesi hazırdı.

Sıradaki bankaya beş kilometre kalmıştı.

* * *

John Broncks'un önündeki araba kımıldamıyordu. Onun önündeki araba da durmuştu. John ileriyi görmek için arabasını kaldırıma sürünce, *bütün arabaların* hareketsiz olduğunu gördü. Egzoz dumanı salan arabalar Belediye Binası ile Merkez Garı arasındaki asfalt yolda metal bir yılan gibi uzanıyordu.

John camı indirdi ve koltuğunun altındaki yuvarlak, mıknatıslı polis lambasını el yordamıyla bulup pencereden çıkararak arabanın tepesine yapıştırdı; mavi ışık dönmeye başladı ve siren sesi binalardan yankılandı. John tamponlara sürtüne sürtüne, zikzak çizerek, karşı yönden gelen arabalardan kaçınarak ilerlemeye çalıştı, ama fazla ilerleyemedi.

Stockholm'ün merkezinin tamamında trafik kilitlenmişti.

Merkez Garı'nın çevresindeki yolların, sokakların, bisiklet yollarının çoğu kapatılmıştı, hâlâ açık olan yollarda da yoğun trafik vardı. Telsizden söylenene göre, Stockholm'ün merkezine bomba bırakılmıştı... bomba başta sahte sanılsa da gerçek olduğu az önce keşfedilmişti; bomba imha ekibi, köpekleri ve uzaktan kumandalı bomba imha robotuyla birlikte gelmişti.

"Ösmo'ya doğru gidiyorum. Olay mahallinde kaç polis var?"

John bir elinde telsizi tutarken diğer eliyle direksiyon kullanıyordu; sert dönüşler yaparak Belediye Binası'nın önünden ve yine yoğun trafikli olan Merkez Köprüsü'nden geçti.

"*Bir.*"

"Bir mi?"

"Nynashamn'dan da bir polis memuru geliyor."

"İki. Sadece *iki* devriye arabası mı?"

Kısa Merkez Köprüsü'nde her iki yön için üçer şerit vardı, ama aralarında beton bariyer uzandığından John yalnızca üç şeridi kullanabilirdi; mavi ışıklara ve siren sesine karşın, arabaların yol vermesini beklerken epey zaman kaybediyordu.

"*Elimizde başka adam yok.*"

Nynashamn bölgesi emniyet amiri tekrar konuştu.

"Henüz."

"Bu yetmez. Bize SWAT ekibi, köpekler, helikopterler lazım... aynı anda iki banka birden soyuldu yahu!"

Eski Şehir ile Slussen'i geçince, Söderled Tüneli'nde trafik nihayet açılmaya başladı.

"Duydunuz mu?"

"Duydum. Peki sen kimsin 'yahu'? Niye oraya gidiyorsun?"

"John Broncks, şehir polisi."

"Orası sizin bölgeniz değil; niye oraya gittiğini anlamadım."

"Bu soyguncular... Svedmyra'daki banka soygununu ve Farsta'daki zırhlı araç soygununu gerçekleştiren kişiler. Buna eminim! Neredeyse üç aydır onları soruşturuyorum."

Tünelde çok daha az trafik vardı.

John gün ışığına ve uzaktaki uzun köprüye doğru giderken hızını biraz artırdı.

"Ağır silahlılar... ve silahlarını kullanmaktan çekinmiyorlar. İki devriye arabası yetmez. Size destek kuvvet gerek!"

"Göndermiyorlar."

"Nasıl göndermiyorlar?"

"Destek kuvvet istedim. Ama bütün SWAT ekipleri ve ülkedeki diğer tüm polisler, polis köpekleri ve helikopterleri Merkez Garı ve civarındalar. Sen o taraftan geliyorsun; neden oraya gönderildiklerini biliyorsun. Ama buraya başka bölgelerden polisler geliyor, yoldalar."

Gün ışığı. Johanneshovs Köprüsü. Tuhaf bir manzara. Çok aşağılardaki sular parlak mavi buzla kaplıydı; yan köprüdeki trenler durdurulmuştu. Raylarda iki yönde yürüyen yüzlerce, belki binlerce kişi vardı; trenlerden umudu kesmiş bu paltolu, ceketli insanlar hareket eden böcekler, dev kırkayaklar gibi görünüyorlardı.

Köprünün diğer tarafında Gullmars Meydanı vardı... Platformlu, merdivenli, hınca hınç dolu bu meydanda daha da fazla tren durmuştu ve insanlar alelacele çağrılmış servis otobüslerine binmeye çalışıyordu. Stadyuma ulaşan John boş otobanda tam hızını daha da artıracakken sessiz telsizden biri konuştu.

"Patladı!"

Bu çok sık olmazdı. Bu frekansları günbegün kullanan görevliler normalde aynı ses tonu ve yüksekliğiyle ve duygusuzca konuştuklarından, seslerini birbirinden ayırt etmek güç olurdu.

"Bomba... patladı! Robot parçalandı!"

Ama bazen, beklenmedik bir şey olunca, tehlike felakete dönüşünce o sesler içtenleşir, daha duygulu olurdu.

"Bizden biri... yere yığıldı!"

* * *

Vincent siyah maskesini tüfeğinin namlusunun ucuna yaslayarak oturuyor, dışarıda birbirini takip eden beyazlı kahverengili tarlalar ile beyazlı yeşilli ormanlara bakıyordu. Leo elini Felix'in direksiyondaki eline koymuş ve her şeyin yolunda gideceğini söylemişti. Felix başıyla onaylamıştı ve her zamanki gibi bakışmışlardı. Bunun dışında tek kelime etmemiş, kış lastiklerinin asfalt yolda çıkardığı sesleri dinlemişlerdi. Ama polis telsizi dinleme cihazından gelen sesi duymalarından önceydi bu. O ses, sessizliği bıçak gibi, Felix ile Leo'nun bazen bahsettikleri bıçak gibi kesmişti... o bı-

çak Leo'nun montu ile omzunu deldiğinde Vincent henüz çok küçüktü, o yüzden şimdi onu hatırlamıyordu.

"Bizden biri..."

O zaman her şey değişmişti. Duyguları. Bakışları. Düşünceleri. Polis telsizi dinleme cihazından gelen korkulu, şaşkın, öfkeli ses, bombanın patladığını ve robotu yöneten polis memuruna şarapnel parçası saplandığını söylemişti.

"...yere yığıldı!"

Sonra susmuştu. Polis memurunun hayatta olup olmadığını söylememişti. Cihazdan ses gelmiyordu, çünkü insanlar hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu.

"Hani patlamayacaktı!"

Vincent öne, yana eğildi; Leo'nun yüzünü, tepkisini görmek, aklından geçenleri anlamak istiyordu. Ama onun gergin boynunu görebildi o kadar.

"Öyle demiştin, değil mi? Patlamayacak demiştin Leo, söz vermiştin!"

Leo sesi kısınca monoton biplemeler kesildi. İlerideki mavi tabelada SORUNDA 3 km yazılıydı; neredeyse gelmişlerdi.

"Artık yapabileceğimiz bir şey yok."

"Ama ya öldüyse!"

"Vincent?"

"Efendim?"

"Ne olduğunu bilmiyoruz. Bombanın neden patladığını bilmiyoruz. Ama çözeceğim. Sonra. Hele şu bankayı da soyalım."

Uzakta, karla kaplı bir ahırın yanında, römork bağlanmış bir traktör duruyordu. Ekim yapılmış birkaç tarla, duvarlara yaslı çocuk bisikletleri ve kayaklar. Konaklama tesisinin bahçesindeki bir TIR'ın şoförü bir ağacın arkasına işiyordu.

Felix dikiz aynasını düzeltip, arka koltukta oturan Jasper'e ters ters baktı; Jasper gözlerini kaçırıyordu.

"Emniyet pimini mi çıkardın? Çıkardın mı?"

"Ne diyorsun?"

"Bana bak Jasper! Bombanın pimini mi çıkardın?"

Dikiz aynası. Jasper sonunda Felix'in gözlerine baktı.

"Çıkarmadım."

Felix'i rahatsız edecek kadar uzun süre baktı.

"Neden çıkarayım ki?"

Vincent onu itmedi, dürttü sadece.

"Birine şarapnel parçası isabet etmiş. Ya ölürse?"

"Bunun benimle ne alakası var?"

Felix, gözleri dikiz aynası ile yol arasında mekik dokusa da, hâlâ sabit hızla gidiyordu.

"Yalan söylüyorsun Jasper! Anlayabiliyorum!"

Leo susmuştu. Şimdiye kadar.

"Yeter!"

"O lanet olası bombanın yapılmasında benim de katkım oldu. Şunu biliyorum ki emniyet pimi çekilmedikçe..."

"Yeter Felix, sen arabayı sür!"

Vincent beyazlı kahverengili tarlalar ile beyazlı yeşilli ormanları birbirinden ayırt edemiyordu artık; alacakaranlıkta her şey birbirine karışıyordu. Ama Felix'in bakışlarının değiştiğini dikiz aynasından görmüştü. Leo'nun sesini nadiren yükselttiğini hepsi bilirdi, ama Felix'in emin olmadan birini suçlaması daha da nadirdi. Felix'in yola bakan gözleri dalgındı; Leo'nun azarlamasına aldırmıyordu, çünkü gerçeği kendi gözleriyle görmüştü.

"Güzel... haydi, şu işi yapalım!"

Sorunda yolunun girişini geride bıraktılar. Planlarına göre şimdi bu banliyönün tek bankasını soymaları gerekiyordu.

"Ne yapıyorsun?"

"Dediğini yapıyorum Leo. Eve gidiyoruz. Bu işi 'çözeceğiz.'"

"Yanlış yönde gidiyorsun... Çıkış geride kaldı!"

Otoban öyle dardı ki karşıdan gelen araçlar çarpışmamak için yavaşlıyordu. Ama bir arabaya yaklaşırlarken Felix gaza basıp hızı saatte yüz kilometreye çıkardı.

"Geri dön!"

"Devam etmek istiyorsan buyur. Ben yokum!"

Felix'in boynundan yukarıya, yanaklarına ve şakaklarına kızarıklık yayılıyordu; Vincent bunun anlamını biliyordu... Felix öfkesini dizginlemekte zorlanıyordu. Vincent'ın bunu görünce kaygılanması gerekirdi, ama göğsünde bir sıcaklık hissediyordu, sadece. *Böyle hissetmeye devam edersem ben yokum.* Böyle demişti ve ciddiydi. Ama öyle sakindi ki. Sonraki virajda kaza yapıp yapmamaları, ölüp ölmemeleri, Merkez Garı'ndaki o polisin ölüp ölmemesi, bombanın kasıtlı olarak patlatılıp patlatılmaması önemli değildi. Gerçekten önemli değildi. Çünkü Vincent, Leo'nun kendi içine kapanınca nereye gittiğini hayatında ilk kez anlıyordu. O dinginlikte zaman yoktu. Geçmiş ya da gelecek yoktu, dolayısıyla kaygı da yoktu. Sadece şimdi vardı. Şimdi. Vincent sadece şu an ağabeyleriyle birlikte içinde oturduğu bu arabada olanlara etki edebilirdi.

* * *

İki banka soyulmuştu.

Stockholm'ün göbeğinde bomba patlamıştı.

John Broncks otobanda otuz iki kilometre kat etmişti... geriye on altı kilometre kalmıştı; şehrin güneyindeki son banliyöyü de geride bırakmıştı ve şimdi ağaç öbekleri bulunan engin arazilerde ilerliyordu.

Ösmo'ya varan ilk devriye polisinin söylediğine göre, soygunculardan biri bankadan çıktıktan sonra geri dönüp sekiz el daha ateş etmişti; John'un baştan beri korktuğu şey oluyordu... insanlar ölüyordu.

Merkez Garı'nda yürütülen operasyonun şefinin söylediğine göre, bomba teknisyenleri bombanın emniyet piminin çekilmesi suretiyle, dolaptan çıkarılınca patlayacak hale geti-

rildiğini söylemişti; demek ki amaç sakat bırakmak veya öldürmekti.

Dokuz dakika arayla gerçekleşen iki olay birbiriyle bir şekilde bağlantılıydı.

Kilometreler geride kaldıkça hava kararıyordu; John'un önünde hâlâ on altı kilometre vardı... Hedefine ulaştığında hava karanlık olacaktı, ama yine de etrafı görebilirdi.

"John?"

Telsizden Nynashamn'daki polisin sesi gelmişti.

Daha birkaç dakika önce sorgulayıcı olan bu ses şimdi dostaneydi.

"Neredesin?"

"Sekiz kilometre kaldı."

"Kaçış aracı."

"Evet?"

"Onu bulduk. Kırmızı bir Volkswagen. Plakası GZP 784. Şu an gittiğin yolun çıkışında. Birkaç dakika sonra onu ve bizim araçlardan birini görürsün."

O bölgedeki tek devriye aracı. Şimdi John da oraya gidiyordu.

"Saat kaçta... buldunuz?"

"15.09."

John Broncks zihninde harita üstüne çember çizdi.

Arama sahası hızla genişliyordu. Farsta ve Svedmyra'da da hızla genişlemişti, fazla genişlemişti.

"Yollara barikat kuruldu mu?"

Ama bu kez hâlâ vakit vardı.

"Otobanın kuzeyi Handen'den gelen iki devriye arabasıyla, güneyi de Nynashamn'dan gelen bir arabayla kapatıldı... sahil yolunun tamamını kapatıyoruz. Huddinge ile Södertälje'den gelen devriye arabalarıyla da iç kısımlardaki batı ve kuzey yolları kapatılıyor."

John hızla düşündü.

14.56 – dört maskeli adam bir Volkswagen'le suç mahallinden ayrılıyor.

14.58 – bu araba üç kilometre öteye park ediliyor.

14.59 – başka bir araçla yola devam ediyorlar.

Arama sahası artık genişlemiyordu... ilk kez birbirlerine yakındılar.

Ösmo çıkışı. Birkaç yüz metre sonra seyrek ağaçlar... bir koru ve çıplak dalların arasından parlayan kırmızı boya.

Buranın havası şehrinkine kıyasla daha soğuk ve sertti.

İnsanın yanakları ile boynunu acıtan, eldivensizse parmaklarını kaskatı yapan türden bir soğuktu bu.

John terk edilmiş arabaya doğru yürürken kardaki izlere basmamaya dikkat etti. Volkswagen. Vosvos. Kırmızı. Burnu bir çam ağacına dönük şekilde park edilmişti; tamponu neredeyse ağaca değiyordu.

"Görgü tanığı var mı?"

Genç adamın bıyığı yeni terliyordu. John üniformalı polisle el sıkıştı; ikisinin de eli buz gibiydi.

"Buraya gelip giden kimseyi gören olmamış."

"Peki ya... bu?"

"Soygunda kullanılan araba olduğuna eminiz... bankanın önündeki tanıkların ifadelerinde verdiği model ve plaka bu."

Bagaj kapağının altındaki plaka.

GZP 784.

John yolcu penceresinden içeri baktı. Yerdeki hamburger kâğıdının yanında boş bir bira kutusu duruyordu, kültablasında da üç dört izmarit vardı. John pencereden bakabilmek için sık ağaçlarla kalın dalların arasından sıkışarak geçmek zorunda kalmıştı. Burası daha da soğuktu; ayakkabılarına kar giriyordu.

Arabanın önüne varınca, ağacın plakanın yarısını gizlemesine karşın bir şeyi fark etti.

BGY 397.

Bu plaka numarası *farklıydı.*

Ön ve arka plakalardaki numaralar farklıydı.

* * *

Araba metruk benzin istasyonunun arkasındaki asfalt alanda birden durdu; sağ ön farı girişteki paslı parmaklığa çarpınca, sağ aynası da binanın yan tarafındaki musluğa çarpınca kırılmıştı.

Felix koşup (bunu yaptığı nadirdi) metal kapı ile asma kilide el fenerini tuttu.

"Felix!"

Leo ona yetişip pazısından çekiştirmeye başladı.

"Hâlâ zamanımız var!"

Bir buçuk kilometre önce. Çıkış. Felix oraya sapmadan geçip gitmekle, çifte soygunlarının üçlü soygun olmasını engellemişti.

"Zamanımız *vardı.* Artık yok. Çünkü zaman bitti."

Leo, Felix'in kolunu daha sert çekiştirse de onu durduramadı.

"*Hemen şimdi* Sorunda'daki bankaya gidiyoruz."

İçlerinden biri geri dönüp ateş etmişti.

Bir başkası diğerlerinin isteğine karşı gelerek bomba patlatmıştı.

"Öyleyse bensiz gidiyorsunuz."

Felix el fenerini koltukaltına sıkıştırdı. Fenerin ışığını metal kapıya tutup, elinde anahtarlarla asma kilide doğru yürüdü.

"Felix, ne yapıyorsun?"

Leo onun anahtarlı elini tuttu.

"Elimi bırak. Oraya gireceğim. Üstümü değiştirip eve gideceğim."

Benzin pompasının yanındaki soluk Calex tabelası her zamanki gibi gıcırdıyordu. Burası hep rüzgârlıydı.

"Arabaya geri dön! Soyacağımız bir banka daha var!"

"Hayır, yok. Geri dönüp ateş etmekle yirmi saniye harcadın... hem iki banka soyduk zaten, bagajda beş kilo para var, bugünlük bu kadarı yeter."

El fenerinin ışığıyla aydınlanan metal kapının üstündeki iki gölgeye bir üçüncüsü katıldı; Jasper aralarına girmişti.

"Bu lanet olası soygunu haftalardır planlıyoruz!"

Elinde tuttuğu siyah kayak maskesini başına tamamen geçirdi.

"Yapacağımız şu, Felix... gidip iki buçuk kilo para daha çalacağız!"

Felix hâlâ elinde tuttuğu anahtar tomarındaki araba anahtarlarını bulup çıkardı ve Leo'ya verdi.

"Öyleyse arabayı sen kullanabilirsin."

Jasper önce anahtarlara, sonra Felix'e baktı.

"Sen ciddi misin? Vaz mı geçiyorsun? Kararlaştırdığımız şeyden? *Ortak* karar aldık!"

"Bomba patlatmama kararı da almıştık."

Felix el fenerini Jasper'in maskesinin göz deliklerine tuttu.

"Senin işindi, bunu *biliyorum*."

Jasper ışıktan korunmak için kolunu kaldırıp gözlerini kıstı.

"Bir bok bildiğin yok."

"*Senin işindi, bunu biliyorum*."

Jasper, Felix'in elindeki el fenerine vurdu; el feneri yere düşünce söndü.

"Buna artık daha fazla dayanamayacağım. Leo? Ben..."

"Helikopter!"

Vincent'ı hiçbiri duymamıştı. Arabanın kapısını açıp indiğini ve koşarak geldiğini duymamışlardı.

"Öyle diyorlar!"

Şimdi hemen arkalarında, kucağında polis telsizi dinleme cihazıyla duruyordu.

"Bir helikopterleri varmış!"

* * *

"John?"

"Evet?"

"Helikopterin geliyor."

Rüzgâr esiyordu. John Broncks telsizi yanağına bastırıp avucuyla örttü; uzun çamlar rüzgârda sallanıyordu. John'un yanında durduğu kırmızı Volkswagen'ın ön ve arka plakaları farklıydı. Ayakkabılarına ve ince çoraplarından içeri kar giriyordu; ayakları üşüyordu.

"On Birinci Helikopter Birliği gönüllü oldu. Şu an yoldalar."

John, Nynashamn'daki emniyet amirinin yüzünü hâlâ bilmiyordu. Ama artık tanıdık gelen sesine bakılırsa o da John gibi umutlanmaya başlamıştı.

"İki üç dakika sonra helikopterin sesini duyarsın, sana doğru geliyorlar, otobanla civarına odaklanacaklar."

Soğuk, ıslak ayaklar. Sert, buz gibi rüzgâr.

Ama giderek kapanan çemberi düşündükçe John'un içi ısınıyordu.

"Güzel! Ben de..."

"John, dur bir dakika."

"Ne oldu?"

"Ben... bir meslektaşımızdan mesaj alıyorum."

"Öyle mi?"

Bir koruda, ağaçların arasındaydı; uzaklardaki sokak lambalarının ışıklarını hayal meyal görüyordu.

Emniyet amiri konuşmayı kesmişti, ama John kulak kabartınca önce fısıldaşmalar, sonra da ayak sesleri duydu; biri telsizi aldı.

"Bu..."

Daha bir dakika önce umut dolu olan o ses şimdi tereddütlüydü.

"...tuhaf gelebilir. Ama..."

"Ne?"

"Kaçış aracı bulundu. Bir başka araç."

"Bir başka araç mı?"

"Aynı model... aynı plaka. Ama bunu... kasabanın diğer tarafında... bir taşra yolunda bulmuşlar."

"Anlamıyorum."

"Volkswagen 1300. Kırmızı. GZP 784. Bir traktör yolunun sonunda, bir taş yığınının yanında. Kasabanın batı ucunda bulunmuş... sen şimdi doğu ucundasın."

John arabanın arka plakasına baktı. GZP 784. Sonra tekrar kara bata çıka yürüyerek dalların arasından geçti ve ön plakaya baktı. BGY 397.

Telsiz ağzının yakınındaydı.

"Orada adamın var mı?"

"Evet."

"Söyle ona, arabanın ön tarafına gitsin."

Meslektaşının başkasına bir şeyler söylediğini duydu. Bekledi. Sonunda adamın cızırtılı sesi tekrar geldi.

"Bakmış."

"Evet?"

"Ön plaka farklıymış."

"BGY 397 mi?"

"Evet."

Birbirinin aynısı iki araba çalmışlardı. Plakalarını değiştirmişlerdi. Tanıkların, ön ve arka plakaları da dahil olmak üzere her şeyiyle aynı olan iki farklı araba görmesini istemişlerdi. Soygundan önce arabalardan birini doğudaki otobanın yanındaki çam korusuna, diğerini de batıdaki taşra yolunun yakınındaki bir traktör yolunun sonuna bırakmışlardı.

Arama sahası birken iki oluvermişti. Şimdi iki kat fazla bariyer kurmaları ve iki kat fazla civar alanı, iki kat fazla civar mahalleyi aramaları gerekiyordu.

"John?"

"Evet?"

"Düşündüğüm şeyi mi düşünüyorsun?"

"Bize daha çok devriye gerek."

"Ama yok. Bunu biliyorsun. Hepsi Merkez Garı'nda."

Rüzgâr. Sertleşiyordu. Ağaç tepeleri şimdi daha az sallansa da.

John Broncks alacakaranlıkta etrafa bakındı; birazdan gece olacaktı. Birden gördü. Helikopter pervanesini. Rüzgâr sertleşmemişti... pervanenin metal kanatları esinti yapıyordu.

Ve yaklaşıyordu.

"Helikopter!"

"Evet?"

"Yanlış yerdeler! Sahille otobandan ayrılıp batıya gitmeli, iç kısımlardaki arka yollara bakmalılar!"

45

Pervane sesi. Önce hafifti, uzaktan geliyordu. Yaklaştıkça arttı. Leo normalde karanlık olması gereken göğe baktı. Ağaçların üstündeki karanlığı yaran projektör ışığına.

"Felix! Vincent!"

Issız bir taşra yolundaki metruk bir benzin istasyonunun kilitli kapısının önünde duruyorlardı. Üzerlerindeki giysilerle az önce iki banka soymuşlardı. Yanlarında beş kilo para vardı.

"Örtü!"

Stockholm polisinde iki helikopter vardı; Leo onların istediği yere gitmelerini, istediği yerde turlamalarını, bombanın bulunduğu bölgeye gönderilmelerini sağlamıştı.

Ama bu. Askeri bir helikopterdi. Leo bunu hesaba katmamıştı.

"Araçların üstünü örtelim!"

Havadan görülürlerse. Yerleri saptanırsa. Leo'nun tek ça-

resi kalırdı. Ateş etmek. Ama askeri helikopterler balistik zırhlı olurdu, kurşungeçirmez levhaları önemli motor parçalarını ve personeli korurdu... O helikopteri, aşağıdakilerin yerini haber vermelerine fırsat bırakmadan düşürme ihtimali yok gibiydi.

Felix şirket kamyonetine koşup sürücü koltuğunu öne eğerek altındaki katlı plastik örtüyü alırken, Leo diğer araca koşup koltuklardaki ve yerdeki dört otomatik silahı aldı ve birini kendi boynuna asıp, birini de Jasper'e verdi.

"Helikopteri izle!"

Jasper omzunu benzin istasyonunun duvarına dayayıp diz çöktü ve ışığa doğru nişan aldı.

"İki aracın da üstünü tamamen örtelim!"

Üç kardeş, 4x6 metrelik, buruşuk, zeytuni, plastik örtüyü açıp (hışırdayan örtünün katmanları arasında hâlâ cephaneliğin etrafındaki ormanın kuru, gevrek, kahverengi yaprakları vardı; ezilmişlerdi, bir bitki koleksiyonundan alınmışçasına yamyassıydılar) çekerek araçların üstünü örttükten sonra yere yattılar.

"Helikopter geliyor!"

Jasper bağırsa da, motor gürültüsü yüzünden sesi belli belirsiz duyulmuştu.

"On beş saniye sonra bizi görecekler!"

Örtüyü çekiştirerek araçların üstüne iyice örttüler.

"Benzin istasyonuna girelim!"

Leo kilitli kapıya koştu.

"Haydi, haydi!"

Asma kilidin anahtarı.

Felix tulumunu, göğüs ceplerini, arka ceplerini, ön ceplerini, kargo ceplerini yokladı.

Anahtar yoktu.

Parmak uçları küçük anahtarın sert, sivri tırtıklarına değmiyordu.

Tekrar aradı. Tepesinden o lanet olası gürültü gelirken, o lanet olası parlak projektör ışığı ortalığı aydınlatırken, anahtar yoktu!

Felix tam kilidi açacakken Leo onu bileğinden tutmuştu, Jasper de Felix'in el fenerine vurup düşürmüştü... Yere düşen el feneri sönmüştü.

Tam kilidi açacakken...

O...

"Anahtarı bulamıyorum!"

"Yapma Felix!"

"Bulamıyorum! Ama arabada, yolcu koltuğunun altında metal makası var..."

"Zamanımız yok!"

O lanet olası gürültü. O lanet olası ışık.

"Ateş edeyim mi Leo?"

Jasper. Leo'nun yanında diz çökmüştü, atış pozisyonundaydı.

"Leo, bekliyorum."

Tüfeğini yukarıya, kısmen karla kaplı toprakta gezinen ışığa doğrultmuştu.

Dipçik omzuna yaslıydı.

"Leo, bekliyorum! Emret, ateş edeyim!"

Leo bekledi. Sadece birkaç yüz metre ötede gezinen helikopter ışığı uzun, gümüşi bir göz gibiydi. Leo *ateş et* derse Jasper ateş edecekti. O zaman, Jasper hedefe isabet ettiremezse mahvolurlardı.

"Araçların altına girin!"

Plastik örtüye koşup kenarını mağara ağzı gibi kaldırdı.

"Girin!"

Vincent sürünerek girdi. Felix de.

"Sen de!"

Jasper ayağa kalkıp silahı iki eliyle tutarak koştu, iki adımdan sonra kendini yere attı ve yuvarlanarak örtünün altına

girdi. Leo onu takip ederken, helikopter ışığı benzin istasyonuna, asfalt alana, plastik örtüye yaklaşmaya başladı.

Leo yerde yüzükoyun yatıyordu; sırtı egzoz sistemine ve alt yağ karterine yaslıydı.

İşte oradaydı. Tepelerinde.

Dönen pervanenin rüzgârı plastik örtüyü titreştirmeye başladı; örtünün sarsıntıları düzensizleşti. Projektör ışığı vurunca, örtü parlak yeşil göründü.

Usulca soluyarak, sessizce yattılar. Leo ile Felix'in omuzları birbirine yaslıydı. Leo kardeşinin ne düşündüğünü biliyordu.

Felix, Leo'yu durdurmamış olsa. Üçüncü bankayı soysalar.

Helikopter onlardan önce buraya gelecek ve onları bulacaktı.

* * *

Göz, göz, burun.

Biraz aşağıda, yarım daire şeklinde açılmış beş delik.

Bir ağız.

Gülümsüyordu.

John Broncks delikleri saydı. Sekiz el ateş edilmişti. Veznenin kurşungeçirmez camına.

John boşaltılmış bankanın ortasında duruyordu; müşterilerle personel meydanın karşı tarafındaki kütüphanenin okuma salonuna götürülmüştü... Yerel polis o sakin ve sıcak yerde ifadelerini alacaktı. Genç bir kadın hastaneye kaldırılmıştı; tanıklar durmadan çığlık attığını söyleseler de sessizdi, kolu çıkmıştı, ufak tefek bir iki yarası da vardı... Bunlar çabuk iyileşirdi, ama tekrar çığlık atacağı günler olacaktı.

Yerde güvenlik kameraları. Cam kırıkları. Üstünde kurşun delikleri bulunan bu duvarın ardındaki bankanın hali de böyleydi.

Soyguncular üç dakikada iki banka soyup kaçmışlardı; kullandıkları araba iki ayrı yerde birden bulunmuştu.

Yolların kapatılması sonuç vermemişti. Askeri helikopter sonuç vermemişti.

Sen... arama sahamızın dışındasın.

Bir banka veznesinin koruyucu camında insan yüzü şeklinde kurşun delikleri vardı; kurşunlarla ilgili ölçümler ek dosyada yer almaktadır.

John sekiz deliğe yaklaşıp, elini yavaşça onlara doğru uzattı.

Göz. Göz. Burun. Ağız.

Yüze baktı; yüz de ona bakıyordu.

Gözlerini kırpıştırmıyor, dudaklarını oynatmıyordu... Gözleri ifadesizdi, ağzı hep gülümseyecekti, burnu fazla ortadaydı. Her kurşun deliğinden yayılarak birbiriyle kesişen yüzlerce küçük çatlaksa camı çirkin, kırışıklı bir cilde benzetiyordu.

John giriş kapısına doğru döndü.

İşin bitmişti. Dışarı çıkmıştın. Sonra dönüp ateş ederek bu gülümseyen yüzü çizdin.

Bir işaret.

Ama anlamı ne? Neden bana gülümsüyorsun? Yine iz bırakmadan sırra kadem bastın diye mi? İsveç'in ilk çifte banka soygununu gerçekleştirdin diye mi? Bir sonraki sefere daha da büyük bir soygun yapacaksın diye mi?

Yüze baktı; yüz de ona bakıyordu.

* * *

Garajla eve eşit uzaklıktaydılar. Hava karanlıktı. Mutfaktan çıkıp aydınlık oturma odasına geçen Vincent ile Felix'i ve açılan televizyonun mavimsi ışığını uzaktan bakınca bile net görüyorlardı.

Leo ile Jasper dışarıda kalmışlardı.

Rüzgâr sıcak yanaklarını serinletiyordu, gergin vücutları

giderek gevşiyordu. Soygun giysilerini, tulumlarını çıkarmışlardı, şimdi de terleri buharlaşıyordu.

Helikopter pervanesinin sesi uzaklaşınca ve projektör ışığı kesilince, plastik örtünün altından çıkmışlardı. Yine asma kilidi kırıp üzerlerini değiştirmiş ve şirket kamyonetine binmişlerdi; Felix sürücü koltuğuna oturmuş, Leo ile Vincent ve Jasper de kamyonet kasasında, yalıtım levhalarının altında gizlenmişlerdi... Üç soyguncunun etrafındaki yumuşak balyalar kaşındırmıştı.

Birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Kurşungeçirmez cama sıkılan sekiz kurşun ve patlatılan bir bomba aralarını açmıştı.

"Yemin ederim."

Jasper kaygıyla Leo'nun önüne geçti.

"Dolabın kapağını kapadığımda... emniyet pimi çekilmemişti. Leo? Yalan söylüyorsam canım çıksın!"

İkindinin son demleriydi... Tel örgünün ardındaki trafik yoğundu, insanlar işten eve gidiyordu.

"O bombayı ben yaptım Jasper."

Leo eve baktı. Felix evde, elinde uzaktan kumandayla ayakta duruyordu.

"Ben tasarlayıp yaptım. Felix de yapımına katkıda bulundu. Doğru söylüyor. O bombanın kendi kendine patlaması mümkün değildi."

Jasper başını iki yana salladı.

"Lanet olsun Leo... Sen böyle konuşunca ne hissediyorum, biliyor musun?"

Kendi göğsünü birkaç kez yumrukladı.

"Biliyor musun? Karşımda durup da bana inanmadığında? Üzülüyorum. Üzülüyorum!"

Felix kanepeye oturdu. Vincent da onun yanına oturdu sanki.

"Açıkla öyleyse. O bomba nasıl patladı? Bu nasıl oldu?"

"Hiç bilmiyorum. Sonuçta o bombayı *ben* yapmadım."

Jasper yine göğsünü yumrukladı. Ama bu kez daha hafif.

"Leo... Yemin ederim! Ne dediysen onu yaptım."

İş çıkışı trafiği birkaç saat sürecekti... Daha da yoğunlaşabilirdi; insanlar evlerine gidiyorlardı. Ama Leo evine gelmişti bile. Evindeydi. Leo eve girip holden oturma odasına geçerken, Jasper de mutfağa girip buzdolabını açtı.

Leo merdivenden ikinci kata çıktı. Felix ile Vincent yuvarlak sehpanın yanındaki kanepede oturuyorlardı. Sehpada, bardaklarla şişelerin arasında polis telsizi dinleme cihazı duruyordu. Svedmyra soygunundan sonra da böyle oturmuşlardı, ama tam olarak değil. Artık gülmüyor, neşeyle konuşmuyorlardı.

Çıt çıkmıyordu. Televizyonun sesi kısıktı. Radyo kapalıydı.

Köpüklü şampanya yerine büyük bardakta viski içiyor, içkilerini sessizce yudumluyorlardı.

"Polis telsizi dinleme cihazını açın."

"Hayır."

"Felix? Ne dediklerini duymak istiyorum."

"Birazdan haberler başlayacak."

Leo koltuklardan birine oturup kendine birkaç parmak viski koydu.

"Somurtmayı kesin artık... Dışarıdaki çantaların içinde iki milyon krondan fazla para var."

Felix bir şey demedi... Kumandayı kaldırıp televizyonun sesini açtı.

"Kafaya takmayın yahu."

"Kafaya takmayalım mı?"

Felix'in bardağının yarısı doluydu. Fondip yaptı.

"Geri döndün, plana uymadın... Geri dönüp sekiz el ateş etmedin mi?"

Felix elini saçında gezdirdikten sonra indirdi. Başı eğikken gözlerini kaldırıp ağabeyine baktı.

"Bunu da planlamış mıydın, yoksa birden aklına mı esti?"

"Aklıma *esmedi*. Ben... öyle yapmakta bir terslik görmedim, o kadar."

"Ben gördüm ama! Arabaya geliyordun. Çıkmıştık. Ben o kadar direksiyon pratiği yapayım. Sen kafana esti diye geri dön!"

Haberler başladı.

"Sesi biraz açar mısın?"

Jasper mutfaktan çıktı; parmaklarının arasında dört bira vardı.

"Başlıyor."

Stockholm Merkez Garı'ndaki kilitli bir dolaba bırakılan bomba, saat üç civarında, bir polis robotuyla etkisiz hale getirilmeye çalışılırken patladı.

Kanepenin ucunda oturan Vincent daha iyi görebilmek için eğildi.

Başkent garının uzun çekimlerini gördü.

Boğuk bir patlama sesi duydu.

Sonra kamera, giriş salonundan yükselen, yükseldikçe dağılan siyah dumanlara sarsılarak zum yaptı.

Ama Vincent'ın görmek, duymak istediği şey bu değildi; polis telsizi dinleme cihazından yükselen korkulu ve öfkeli sesin bombanın patladığını söylemesinden beri aklını kurcalayan sorunun yanıtı bu değildi. Yere yığılan kişiyi görmek istiyordu. En azından kanlı bir beyaz örtü veya siyah asfalt gösterebilirlerdi. Veya sedyede yatan birini ya da bir paramediği. Bunlardan hiçbiri yoktu. Lanet olası haberlerde sadece merdivendeki, varış peronundaki, bekleme alanlarındaki molozlar ve barikatlar, uzun kuyruklar oluşturmuş yolcular gösteriliyordu.

Şarapnel parçasıyla hafif yaralanan bir polis, Sabbatsbergs Hastanesi'ne kaldırıldı.

Sonunda. Nihayet. Bir ambülansın görüntüsü.

Vincent, Leo'ya döndü.

"Ne dedi?"

"Ne?"

"Polisle ilgili ne dedi diyorum!"

"Yaralanmış. Ama hafif."

Vincent arkasına yaslandı. Polis ölmemişti.

Vincent hafifçe güldü. Çok tuhaftı. Bütün bunlar, son birkaç ayda yaşadıkları sanki gerçek değildi. Daha çok, seyrettikten sonra hakkında konuştukları bir film gibiydi. Soygun sahneleri. Ama şimdi. Gerçek olduklarını biliyordu. Biliyordu, çünkü yaşadıkları rüya gibiydi. Vincent ancak yaşadıkları yeterince rüya gibi olunca gerçekten görebilmeye, duyabilmeye, koku alabilmeye, hissedebilmeye ve olanları televizyondaki haberlerle bağdaştırabilmeye başlamıştı.

"Artık tatmin oldun mu?"

Felix bardağının yarısını hafif tek malt viskiyle doldurup tekrar fondip yaptı.

"Yaptığınla gurur duyuyor musun Jasper? Bomba patlattın. Şehrin göbeğinde. Kendini... iyi hissettiriyor mu?"

"Sizin hatanızdır, benim suçum değil."

"Senin işindi, biliyorum!"

Felix kanepeden fırlayıp Jasper'i yakasından tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

"Bırak!"

Bir gömlek düğmesi kopup yere düştü. Hızlı soluklar. Jasper, Felix'in ellerini tuttu; Felix onun yakasını iyice sıktı.

"Biliyorum Jasper!"

Öfkeyle bakıştılar; iki banka soyduktan ve helikopterden kıl payı kurtulduktan sonra adrenalin yüklüydüler.

"Oturun!"

Leo onları gergin göğüslerinden iterek ayırmaya çalıştı.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz? *Oturun* dedim!"

"Yalan söylüyor, biliyorum!"

"Otur!"

"Bu puştla aynı odada duramam!"

Felix, Jasper'in yakasını bıraktı; Jasper de Felix'in bileklerini bıraktı ve kalan düğmelerini iliklemeye başladı.

"Felix... sus artık."

Leo kardeşine bakınca, boynunun kızardığını, çenesini sıktığını gördü.

"Ben Jasper'e inanıyorum. Gözümün içine bakarak yemin etti."

"Ona *cidden* inanıyor musun?"

"İnanıyorum."

"Ona güven olmaz. O güvenlik görevlisinin ağzına namlu sokmuştu, Sköndal ile Svedmyra'da da gereksiz yere ateş ederek zaman harcadı... Lanet olsun... bugün de... bak Leo, giderek azıtıyor... ona artık güvenmiyorum, oysa birbirimize güvenebilmemiz gerek!"

Felix çenesini sıkıyordu. Leo bunun anlamını biliyordu.

"Jasper yapmadığını söyledi; ona inanıyorum."

"Öyleyse senin de canın cehenneme!"

Felix koltuklardan birini devirip hole doğru yürüdü.

"Hepiniz beni dinleyin... Bunun hiçbir önemi yok."

Vincent üç gün önce, bombayı ilk gördüğünde, kendisine yürümeyi öğreten adama itiraz etmişti.

Vincent bu sorunun muhtemelen kendisi yüzünden çıktığını biliyordu.

"Artık önemi yok, Felix."

Vincent ambülansın ve hafif yaralı polisin uzun görüntülerini seyretmişti.

"Bugün olan şeyin. Kimse ölmedi. Yani önemi yok."

Bunu Vincent başlatmıştı. Belki de sadece o bitirebilirdi.

"Bu konuyu kapatalım. Bir daha da açmayalım. İkiniz de... tartışmayı kesin."

Vincent kapı eşiğinde duran Felix'e, devrilmiş koltuğu kaldıran Leo'ya, birden fazla düğmesinin koptuğunu fark edince gömleğini çıkarmış olan Jasper'e baktı.

"Leo haklı."

Leo televizyonu gösterirken sehpaya çarpınca, şişeler ile

bardaklar birbirinin ve polis telsizi dinleme cihazının üstüne devrildi; televizyonda, Merkez Garı'nda yaşanan kaosun görüntülerinin yerini, Stockholm'ün elli kilometre güneyindeki küçük bir kasabanın... Kasaları açılmış, duvar ve camları kurşun delikleriyle dolu iki bankanın önüne çekilmiş polis şeritlerinin ve meraklı kalabalığın görüntüsü almıştı.

"Önemi *yok*. Önemli olan tek şey burada, birlikte olmamız. Onlar da hâlâ oradalar ve kim olduğumuzu da, şimdi ne yapacağımızı da bilmiyorlar."

* * *

Siyah bir at. Gür yelesi dalgalanan. Şahlanmış, ona bakan.

Vranac. Şarap şişesindeki etiket.

Başka insanların gördüğü buydu. Oysa bu at özgürdü ve ehlileştirilemezdi; şahlanıyor, başka yerde olmak istiyordu. Ivan bunu görebiliyordu. Başkalarıysa altı üstü erik ve toprak tatlı, ucuz, kırmızı Montenegro şarabı içtiklerini düşünüyorlardı.

Ivan, Ösmo'nun merkezinde, güzel bir mahallede kiraladığı zemin kat dairesindeki mutfak masasının yanındaki sırada oturuyordu. Bütün gün burada oturmuştu; işi yoksa, hava da soğuksa böyle yaptığı olurdu. Tıpayı sertçe çıkarıp şişenin yarısını tavadaki iki çorba kaşığı şekerin üstüne boşalttı; şeker yavaş yavaş eriyince de tavadaki şarabı büyük bir kahve fincanına döktü. Sıradan bir gündü. Ama aslında öyle sayılmazdı. Ivan on Keno kartı doldurup bir şişe şarap içtikten ve ilk sigarasını tüttürdükten sonra en büyük oğlunu aramıştı. Yıllardır onu ikinci arayışıydı bu; oğlunun numarası telefon defterinde yazmıyordu, numarayı doğru hatırladığına da emin değildi. Doğru hatırlıyordu. Ama oğlunun sesi huysuzdu. Sinirliydi, kısa konuşmuştu, *Zamanım yok,* demişti. Sonra radyo haberlerinde Stockholm'ün merkezindeki bir kilitli dolaba bırakılan ve imha edilmeye çalışılırken patlayan bir

bombadan uzun uzun bahsedilmişti. Şehrin göbeğine bomba konmuştu. Otuz yıldır İsveç'te yaşayan Ivan, bir tek Batı Almanya büyükelçiliğine bırakılan bombayı hatırlıyordu, bir de bir yere daha bomba konmuş olabilirdi, ama hepsi buydu; bombalar başka yerlere, Ivan'ın geride bıraktığı yerlere başka sebeplerle konulan şeylerdi. Yirmi Keno kartı daha dolduran Ivan, daha çekiliş yapılmadan bazı şeyleri fark etmeye, bağlantılar kurmaya başlamıştı. Yarım şişe daha şarap ve bol bol sigara içerken, Radio Stockholm kanalında tam da burada, Ösmo'da, Ivan'ın penceresinin beş yüz metre ötesinde gerçekleştirilen iki banka soygunu haberini dinlemişti.

Sıradan bir gündü. Ama aslında öyle sayılmazdı.

Ivan sıcak şaraptan ilk yudumu aldı. Sigara sararken, büyük kültablasının etrafına ve soğan kokan bıçağın yanındaki kesme tahtasında duran füme domuz etine tütün dökülmüştü.

Şahlanan siyah bir at. Ivan şahlanmayan beyaz bir atı hatırladı. Otuz beşinci doğum gününde, o sırada sekiz yaşında olan Leo'nun armağan ettiği atı. O beyaz porselen at yatıyordu, dinleniyordu. Ivan'ın oğlu bu şişedeki etiketi öyle çok görmüştü ki, babasının atları sevdiğini sanmıştı.

Ivan şarabından birkaç yudum daha aldı. Toprak ve erik tadı. Hafif baharatlı. Sıcak şarap boğazından göğsüne akıyordu.

Bir soygun, burada? İki soygun? Yaylım ateşi?

Pencerenin açık olmasına karşın Ivan silah sesi duymamıştı; duysa tanırdı... Silah sesi kestanefişeği sesine benzemezdi, çok daha kısa sürerdi. Ateş edildiyse, Ivan'ın duyması gerekirdi. Radyoda, onlarca el ateş edildiği söylenmişti.

Ivan elle yıkadığı dört çorabını banyodaki radyatörün üstüne koymuştu. Dizinin ağrısını geçirmiş olan şarap, ıslak çorapları giyip de ayaklarını eskimiş takım elbise ayakkabılarına geçirirken rahatsızlık duymasını da engelledi.

Şapka askılığında asılı iki ceket. Ivan açık gri ile koyu gri arasında kararsız kaldı. Açık gri.

Ellerini ceket ceplerine sokunca, ceketin sırtı gerildi; merdiveni inip bahçe kapısından çıktı. Gömleğinin göğüs cebindeki para dolu zarf hâlâ cebinin düğmesini iliklemeyi zorlaştırıyordu; zarftaki paraların sayısı azalsa da, geri kalanlar buruştuğu için daha fazla yer kaplıyordu. Cep harçlığı. Kırk üç bin krondan geriye yirmi dokuz bin beş yüz kron kalmıştı. Tütün, Rizla, Vranac ve bir sürü Keno kartı.

Villalarla konakların bulunduğu sakin sokaktan inen Ivan, kütüphanenin önündeki otobüs durağının karşısından geçerken ilk polis arabasını gördü. Sonra da meydanın polis şeridiyle çevrilmiş olduğunu fark etti; kar tanesi, Noel Baba ve Noel ağacı şeklindeki ışıkların altında dolanan, üniformalı ve komik şapkalı polisler önlerine gelene soru soruyorlardı. Lanet olası Noel. Oburluk. Yiyip yiyip şişmanlayan insanlar... Ölü domuzları yiyen canlı domuzlar... Yapay neşe... Herkes gülerdi, ta ki çocukları çığlık atmaya başlayana dek. Ama o Noel ışıkları kırk yılın başı bir işe yarıyor, bir suç mahallini aydınlatıyordu. En büyük Noel Baba en çok ışık saçandı, ışığı bütün o kibirli yüzleri aydınlatıyordu; hepsinin de anlatacak eşsiz bir hikâyesi vardı, bu da onları şu an için eşsiz kılıyordu. Ivan, Ösmolular kalabalığına yaklaştı; bunlar polisin ifadesini alacak kadar önemli bulmadığı, ama yine de soygun sırasında civarda bulunan kişilerdi... Birbirleriyle konuşuyor, olanları ve gördüklerini anlatıyor, yaylım ateşi açarak küçük kasabalarını savaş alanına çeviren siyah maskeli adamlardan bahsediyorlardı.

Ivan parmak uçlarında yükselip ileriye baktı. İki bankanın ön cephesini ve içeride hareket eden insanları şimdi daha iyi görüyordu.

İşgüzar.

İşte oradaydı. *Onların* arasındaydı. Ivan buna emindi.

Lanet olası rozetini Ivan'ın burnunun dibinde sallayan, Ivan Dûvnjac'ın başkalarının evine fare gibi gizlice girdiğini ima etmeye çalışan o işgüzar.

Ivan meraklı kalabalığın arasından ite kaka geçerken o küçük işgüzarın bankalarda dolanmasını, düşmüş güvenlik kameralarına ve devrilmiş sandalyelere, yerde ters duran kasa kutularına bakmasını seyretti. İşgüzarın yanında diz çökmüş bir kadın yerden mermi kovanı topluyordu; beyaz plastik tulum ve plastik eldiven giymişti. Ivan öylece durup, işgüzarın dönmesini ve ona bakan kişiye bakmasını bekledi.

İşgüzar baktı, ama aslında bakmadı.

Beni tanımalısın. Bana sen geldin, beni bilerek kızdırdın. Şimdi de sanki yokmuşum gibi bakıyorsun. Çünkü ev soygunlarını soruşturmuyordun aslında; nedense görevin konusunda yalan söyledin.

Sonra veznenin arkasına geçen işgüzar, Ivan'ın kasa dairesi olduğunu tahmin ettiği odaya girdi. Ivan o polisin az önce önünde durup baktığı, anlamlandırmaya çalıştığı şeyi o zaman gördü. Kurşungeçirmez camdaki sekiz delik.

İnsan yüzü şeklinde dizilmişlerdi. İki göz, bir burun, bir ağız, çarpık bir gülümseyiş.

Küçümseyici bir sırıtış. İşgüzara ve meslektaşlarına karşı.

Akşam karanlığı çökerken bankanın önünde öylece duran Ivan, cam kırıkları ile mermi kovanlarının arasında gördüğü yüze bakarken etrafındaki insanları duymamaya çalıştı; durmadan konuşuyorlardı, gördüklerini bire bin katarak anlatmaya başlamışlardı bile. Ivan o delikleri düşündü. Tıpkı Keno kartlarındaki sayılar gibi birbiriyle alakasız görünen, ama aslında alakalı olan olayları düşündü. İşgüzarı, göğüs cebindeki zarfı, evinin sadece beş yüz metre ötesindeki iki bankanın soyulmasını, küçümseyici bir sırıtış olan gülümsemeyi, sırf soyguncuların peşindeki polislere değil şu an kendisine bakan insanlara da gülümseyen o yüzü düşündü.

Kalabalıktan ayrıldı; attığı her adımda, asla kırpıştırılmayan iki oyuk gözün delici bakışlarını sırtında biraz daha fazla hissediyordu.

Geçmiş

İkinci bölüm

46

Dar asansörde, göz kamaştırıcı ışığın altında hâlâ hareketsiz duruyorlar. Dar aynanın sprey boyayla daha az boyanmış üst kısmından hâlâ birbirlerine bakıyorlar. Leo babasının elindeki Mora bıçağına arada sırada çaktırmadan göz atıyor; babası bıçağın ahşap sapını öyle sıkı tutuyor ki parmak eklemleri beyazlaşmış.

Asansör kapısını açarsa.

"Vay be. Cidden yaptın."

O gözlere bir graffiti zarının ardından bakmayı keserse.

"Ona vurdun."

Her zamankinden daha yakın duran babası şu an burada olmayacak.

"Burnunun üstüne."

Babasının sesi titrek çıkıyor. Babası, Leo'nun normalde sık sık yaptığı gibi yutkunuyor.

"Seni kaybedebilirdim."

"Baba?"

"Kapı."

"Baba, bir şey olmaz, merak etme. Ben her şeyi düşündüm. Her şey tam planladığım gibi gitti. Beni buraya kadar takip ettiler. Hasse'yle o Finlandiyalı piç. Sen her şeyi gördün. Balkondan. Burunlarına yumruğu böyle çaktığımı gördün."

"Kapıyı aç."

"Görmek istemiyor musun? Burunlarının ortasına şöyle..."

"Şu lanet olası asansör kapısını açacak mısın artık?"

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Babasının sesi neredeyse normal. İçten içe titrediğini ele vermiyor.

Leo önce asansör, sonra da daire kapısını açıyor.

Skogås'ın ortasındaki, yedinci kattaki bu dört artı bir dairenin kapısından çıkalı çok olmadı.

Leo bu daireyi iyi biliyor elbette. Ama sanki odaları küçülmüş.

Küçücük olmuş. Sıkış tıkış.

Leo'nun bu sabah babasının pantolonundan Mora bıçağını alıp da Felix'le birlikte okula gitmesinden sonra bu koridor kısalmış, duvarları birbirine yaklaşmış sanki. Babasının kendisine montu ile kazağını çıkarmasını söylediğini duyarken, başı tavana çarpmasın diye eğilme ihtiyacı duyuyor. Babası önce montun kolundaki, sonra da omzundaki deliği incelerken üşüyen Leo'nun karnından boynuna dek tüm tüyleri diken diken oluyor. Omzundaki, köprücükkemiğinin hemen yanındaki çizik artık kanamıyor. Babası parmaklarını çiziğin kabuk tutmaya başlamış kuru yüzeyinde gezdiriyor.

"Acımıyor baba, ufak bir sıyrık sadece..."

Babası mutfağa girdi bile. Ocağı yakıp şekerli şarap ısıtıyor. Mutfak masasına oturup kendine yarım bardak şarap koyuyor.

Leo onun sırtını seyrediyor; yanına oturup ona artık acımayan, kahverengi kabuk bağlamış çiziği tekrar göstermek istiyor. Eskiden çok daha uzun olan koridorda yürüyüp, açık kapının önünde duruyor... Bütün oyuncak askerlerini yerde toplamış olan Vincent, yatağının altına sürünerek girip toz yumaklarının arasından yeni tenis topunu aldıktan sonra dönüp Leo'ya gülümsüyor.

"Bak Leo, bu bomba. Hepsi birden devrilecek."

Vincent topu oyuncak askerlerinin üstüne tekrar tekrar atıyor –her seferinde gidip topu alıyor ve tekrar atıp askerleri deviriyor– ta ki sonunda bütün askerler yan yana yatana dek.

"İndiriyoruz."

Felix, Leo'nun hemen arkasından fısıldıyor.

"Antrenman şiltesini Leo. O odaya girip kapıyı kapatacağız."

Felix üç ayaklı tabureyi odanın ortasına getirip üstüne çıkıyor, ama tavandaki kancaya erişemiyor.

"Orada lamba olmalıydı. Babamızın indirdiği lamba. Hâlâ orada olsa, Kekkonen seni babamızın bıçağıyla yaralamazdı... ölümle burun buruna gelmezdin."

"Bir şey olmadı. Felix? Onları dövdüm. İkisini de."

"Artık hiçbir şey yolunda olmayacak. Asla! Duyuyor musun?"

Felix taburenin ortasında yine parmak uçlarında yükselip kancaya erişmeye çalışıyor, kolları titriyor... parmakları kancaya çok yakın ama hâlâ değmiyor, elini biraz daha uzatınca parmak uçları değiyor ama şilteyi indiremiyor. Tabureye oturup dudaklarını ısırıyor, ağladığını kimsenin görmesini istemediğinde yaptığı gibi.

"Üzüldün mü?"

Yedi yaşında. Yedi yaşında bir çocuk tavandaki bir kancaya asılı lanet olası bir şilteyi indiremez.

"Hayyr."

Leo, Felix'in *hayır* demeye çalıştığını, ama konuşurken nefes aldığını duyuyor.

Felix yarım ağızla hayır diyor sanki.

Hayyr.

"Anladım."

"Ben iyiyim. Bu salak şilteye canım sıkıldı, o kadar. Bir de tavandaki şu salak kancaya."

Felix kalkıp şilteyi yumrukluyor, tekrar tekrar, yorulana kadar yumrukluyor. Sonra da Leo'nun tabureye çıkıp şilteyi tavana doğru kaldırarak kancadan kurtarmasını ve yere atmasını seyrediyor. Ona lambayı veriyor; Leo lambayı ilk seferde takıyor.

Odadan çıkıyorlar; burası evin en küçük odası ve artık daha da küçük, bir daha girilemeyecek kadar küçük geliyor.

Vincent'ın odası daha büyük. Bir şehri temsil eden kilimin bir köşesinde oturup, kardeşlerinin yeşil ve kahverengi plastik askerleri dizmesini, sonra da üzerlerine aynı anda iki tenis topu, iki bomba birden atmasını seyrediyorlar.

Epey zaman sonra, duvarların ardından tanıdık bir sesin *–daaat daat daat daat daat–* geldiğini, sonra tekrar *–daaat daat daat daat daat–* ve bir kez daha *–daaat daat daat daat daat–* geldiğini duyuyorlar; bu ses mavi bir kamyondan geliyor.

"Gelin!"

Vincent yan yana dizili oyuncak askerlerini bombalamadan pencereye koşup, Lego dolu kutunun üstüne çıkıyor.

"Leo! Felix! Buraya gelin!"

Kardeşlerinin birer yanında durup pencereden dışarı bakıyorlar. Bangır bangır korna çalan açık mavi dondurma kamyonu önce iki numaralı binanın –Jasper orada oturuyor, babasının balkondan attığı prezervatifler bir ağacın dallarında beyaz yapraklar gibi asılı duruyor–, sonra dört numaralı binanın –orada Leo'nun bir keresinde yiyiştiği Marie oturuyor–, ardından altı numaralı binanın –orada bir Türk ailesi, Faruk ile Emre ve Bekir oturuyor– önünde duruyor ve nihayet, korna çalarak onların apartman kapısının önüne geliyor; müşteriler geldiği sürece orada duracak.

"Çocuklar!"

O salak korna sesi. Koridordan gelen babalarının ayak seslerini o yüzden duyamamış olmalılar.

"Çocuklarım!"

Anlamak güç. Babalarının kızgın olup olmadığını. Sesine bakılırsa kızgın değil. Ama gözlerinde öfke var sanki.

"Dondurma! Lanet olsun! Çocuklarım dondurma yiyecek. Ceketlerinizi giyin!"

Vincent yine koşmaya başlıyor, koridora fırlayıp ön kapıya koşuyor. Felix onu yürüyerek de olsa takip ediyor. Leo olduğu yerde kalıyor; ayaklarının dibinde oyuncak askerler, ellerinde tenis topları var. Bırakınca toplar düşüp bütün askerleri deviriyorlar.

Sonra gidip Vincent'ın bir zamanlar ona ait olan ayakkabıları ve Felix'in zamanında çok sevdiği kar tulumunu giymesine yardım ediyor, tulumun fermuarını Vincent'ın çenesine kadar çektikten sonra da başına şimdiye kadar ondan başkasına ait olmayan şapkayı takıyor... bu arada babaları son şarap şişesini, etiketlerinde siyah frenküzümü resmi olan iki gazoz şişesine boşaltıyor.

Bir saatten az zaman önce, Leo asansörde babasının yanında dururken mevsim kıştı. Şimdiyse, kapıyı açtıklarında baharı... kuşları, ağaçları, güneşi görüyorlar. Dondurma kamyonu tam Mora bıçağının düştüğü yerde duruyor.

"Neli isterseniz alabilirsiniz çocuklar!"

İlk darbe. Burnunun ortasına.

"Siz seçin, babanız ısmarlıyor!"

Kaçmamıştı. Kekkonen keskin bıçağı eline aldığında bile.

"Ama sadece buzlu dondurma."

Olduğu yerde kalmıştı. Sonuna kadar.

"Sadece buzlu dondurma alabilirsiniz."

Babalarının elinde yüz kronluk banknot var. Babaları farklı görünüyor. Siyah şarap içti, ama sebep bu değil. Yine titriyor. Gülümsese de. Siyah frenküzümlü gazoz şişelerinden birinden şarap içse de. Babaları titriyor. İçten içe.

"Şundan olsun."

Seçiyorlar.

"Şey... şundan olabilir."

Son sözü Vincent söylüyor.

"Hayır. Şundan olsun."

Armut tadında, yeşil buzlu dondurmalar. Koca bir kutu dolusu.

"Şimdi yürüyüş yapalım çocuklar. Dondurmalarımızı yerken yürüyüş yapacağız!"

Babalarının boyu uzun, diğer babalara göre bile uzun. Vincent'ı omuzlarına oturtunca yer epey aşağıda kalıyor. Leo yanında yürüyor, Felix ise birkaç adım geriden geliyor. Hepsinin de elinde yeşil buzlu dondurma var; babaları şimdi ikinci siyah frenküzümlü gazoz şişesinden şarap içiyor. Büyük bir otoparktan geçip çayıra ve futbol sahasına (kale direkleri ve ağları yeni) doğru yürüdükten sonra koyun yakınındaki ormana giriyorlar; ormanın sessizliğinde buzlu dondurma çıtırtıları duyuluyor.

47

Bir yarımadadalar. Veya belki de burunda. Düz sahil şeridinden gölün içlerine doğru uzanan sert toprak parçası. Üst üste duran dev kayalar, birbirine tam uymayan yapboz parçaları gibi. Burunda sadece iki ağaç var. Çok büyük olmayan bu çamların alt dalları, hızla eriyen kardan kalan nem sebebiyle daha koyu renkli.

Sahilden yaklaşık üç yüz metre uzaktalar. Drevikken Gölü'ndeler. Gelecek yaz Leo karşı kıyıya kadar yüzecek. Bunu geçen yıl denedi. Bir akşam, sular dalgasızken gölün ortasına kadar yüzdü. Karşı kıyıya kadar yüzebilirdi. Buna emin. Ama sonra geri döndü, çünkü Felix ile Vincent bir kaya çıkıntısının üstünden sesleniyorlardı, öyle bağırıyorlardı ki

sesleri kayalıklardan yankılanıyordu; hemen geri dönmesini, daha yeni yemek yediğini, yüzmeye devam ederse taş gibi batacağını söylüyorlardı. Leo'nun, bunun doğru olup olmadığını, o derin gölde tok karınla yüzerse gerçekten taş gibi batıp batmayacağını hâlâ merak ettiği oluyor.

Buradan Sköndal plajlarına, dedesiyle ninesinin yaşadığı yere tekneyle gitmek yalnızca yarım saat sürüyor. Belki Leo büyüyünce onların evine kadar yüzebilir. Aç karnına kıyıdan (göl kıyısı dalgalı olmuyor) yüzerse ve giysilerini önceden naylon poşete koyup gövdesine bağlarsa olabilir.

Bir yudum daha. Babaları çamlardan birinin dibine oturup lıkır lıkır şarap içiyor.

Babalarının ses çıkarması iyi; en azından nerede olduğu, ne yaptığı belli.

Hiç ses çıkarmadığı zamanlarda Leo tepeden tırnağa ürperir.

İkinci siyah frenküzümlü gazoz şişesi de bitmek üzere, içinde sadece birkaç damla şarap var; babaları şişeyi yere bırakıyor. Aşağı yuvarlanan şişe, göl kıyısındaki buz tabakasında bulunan dar bir aralıktan suya düşüyor.

"Dondurmalarınızın çubuklarını toplayın."

Babaları şimdi onlara bakıyor. Felix'e, Vincent'a. Solmuş otlarla kahverengi yaprakların arasında dondurma çubuğu arayan Leo'ya. Öyle çok dondurma yediler ki... Leo karnına bastırınca, ne kadar şiştiğini fark ediyor.

"Yerde bir tane bile kalmasın! Sonra buraya gelin. Topladığınız çubukları gösterin."

On bir çubuk topladıktan sonra iki çamın arasına gidiyorlar; babaları elini uzatıyor.

"Bana verin."

Onları etrafına oturtuyor; kabile şefinin etrafında oturan üç Kızılderili gibiler.

"Güzel. Şimdi hepiniz birer tane alın."

"Birer tane mi?"

"Her biriniz bir çubuk alın."

Birer çubuk alıp tekrar oturuyor ve öylece bekliyorlar. Erimekte olan buz tabakasının giderek yükselen ve sıklaşan çatırtılarından başka ses duyulmuyor.

"Şimdi onları kırın."

Babalarının ne dediğini hepsi duydu. Ama anlamadılar.

"Ortadan. Kırın."

Neyi kıracaklar? Lanet olası dondurma çubuklarını mı?

"Leo?"

Babalarının sesi sabırsız, sinirli; ses tonuna bakılırsa her şeyi yapabilecek bir ruh halinde.

Nefes al, nefes ver.

Leo ellerinin arasında köprü gibi uzanan dondurma çubuğunu kırıyor.

İki parçaya ayırıyor.

Öyle kolay oldu ki.

Felix, Leo'yu taklit ediyor... çubuğunu kırmaya çalışıyor. Çubuk derisine, kemiklerine batıyor. Tekrar deniyor. Tekrar.

"Felix?"

Felix acıya aldırmadan çubuğu tekrar büküyor. Çubuk kırılıyor. Kırık uçları anten gibi, yumuşak.

"Vincent?"

Üç yaşındaki çocuk üç yaşındaki bacaklarıyla göle doğru yürüyor, ince telli saçı rüzgârda dalgalanıyor, diz çöküp kıyıdaki bir şeyi alıyor, ellerinde iri bir taşla geri geliyor. Dondurma çubuğunu kayanın girintili çıkıntılı yüzeyine koyuyor. Üç yaşındaki çocuk kollarını kaldırıp, taşı çubuğun üstüne var gücüyle indiriyor. Defalarca vuruyor; kopan bir taş parçası fırlayınca diğerleri geri çekiliyor.

Çubuğun en azından kenarından ufak bir parça kırılıyor.

"Eee, nasıl gitti?"

Daire şeklinde toplandılar; Leo ile Felix ikiye bölünmüş dondurma çubuklarını uzatıyor.

"Kırdınız mı?"

"Evet."

"Tamamen mi?"

"Evet."

"Güzel. Leo, en güçlünüz sensin. Al. Şu beş çubuğu al. İkiye böl. Hepsini aynı anda."

"Ellerimle mi?"

"Demin yaptığın gibi."

Leo nihayet içten içe titremeyi kesmiş babasına bakıyor. Bir yere giden, ama nereye gittiğini söylemeyen babasına.

Beş dondurma çubuğu. Bu kez Leo'nun ellerinin arasında uzanan köprü çok daha kalın. Leo omuzlarını, kollarını, parmaklarını zorluyor. Ama başaramıyor.

Bu kez başaramıyor.

Daha önce kırdığı çubuk ve şimdi kırmaya çalıştığı beş çubuk yüzünden avuçları ağrıyor.

Yapamıyor.

"Ben..."

Babasına bakmaya cesaret edemiyor. O gözlere bakamıyor; babasının gözlerinde, alışveriş merkezinin önünde sarışın, kıvırcık saçlı asalak ile uzun saçlı arkadaşına bakarkenki ifade var... babası daha sonra, elinde bira kutusuyla bağırıp çağıran asalağı, saçını Mora bıçağıyla keserek susturmuştu.

"...yapamıyorum."

Beş ince çubuk. Leo onları bırakınca düşüp kayadan sekiyorlar.

Yapamıyor.

Leo gözlerini kapıyor. Babasının elini hissedene dek. Babasının öfkeli olmadığı belli; eli Leo'nun omzunda hafifçe duruyor, o kadar.

"Bu bizim ailemiz çocuklar. Bu *klanımız.*"

Babaları beş çubuğu yerden alıp çocuklara birer birer gösteriyor.

"Bu çubuk, Vincent. Bu Felix. Bu da Leo. Bu... anneniz. Bu da... babanız."

Sonra çubukları bir araya getiriyor.

"Klan hep bir arada olur."

Çubuklar şimdi iri, devasa ellerinin arasında.

Vincent. Felix. Leo. Anne. Baba.

"*Biz* bir klanız. *Sizler benim* klanımsınız."

Çubukları kırmayı birkaç kez denese de başaramıyor. O bile kıramıyor.

"Bir klan bir arada olduğu müddetçe asla parçalanmaz. Annenizin bunu anlamadığı zamanlar oluyor. Gerçek dayanışmanın ne olduğunu anlamıyor."

Artık birbirlerine yakın oturuyorlar. Babalarının nefesinde gazoz şişelerinden içtiği şarabın kokusu var.

"Klan küçüktür... ama asla yok edilemez. Her klanın bir lideri olur... lider bu sorumluluğu kendisinden sonraki lidere devreder. Anlıyor musunuz?"

Başlarıyla onaylıyorlar; babaları onlara bakıyor. En çok da Leo'ya bakıyor.

"*Anlıyor musun* Leo?"

Leo'nun babasının gözleri asansördeki gibi. Ama şimdi karşılarında ayna yok.

"Büyük ordular bile küçük klanları ezmeyi başaramamıştır... çünkü klan bir ailedir, üyeleri birbirine hep destek olur!"

Babaları bakınca, mühim bir laf ettiğini fark ediyorlar.

Karşılık vermeye çalışıyorlar.

"Şey... Kızılderililer gibi mi?"

"Hayır! Hayır, hayır, hayır! Kızılderili kabileleri... sıradan topluluklar gibidir; ben klanlardan, aile bağlarından bahsediyorum... mesela Cengiz Han'da olduğu gibi. Veya Kazaklarda."

Babaları kalkıp kayanın üstünde yürümeye başlayınca, siyah frenküzümlü gazoz şişelerindeki şarabı içtiğinden sendeliyor.

"Kazakların ülkesi yoktur... aileleri ve arkadaşları vardır sadece. Kazaklar vatansız göçebelerdir... her yere gidebilirler, çünkü hep birbirlerine destek olurlar."

Kollarını göğsünde kavuşturup ellerini omuzlarına koyuyor, dirseklerini öne uzatıyor ve dizlerini kırıp kurbağa gibi sıçramaya başlıyor. Daha doğrusu tekme atmaya başlıyor, bir sağ bir sol ayağıyla tekme atıyor, artık kurbağadan çok çekirgeye benziyor; dans ederken bir yandan da şarkı söylüyor, aynı sözleri tekrarlıyor... ne dediğini anlamak güç, ama "Kalinka" söylüyor sanki. Tekmeler savururken birden dengesini kaybediyor, artık Kazak'a benzemiyor, devasa vücuduyla sırtüstü düşüyor, uçurumun kenarına düşüyor ve başını yere vuruyor, ama kahkahayı basıyor, ki bu sık yapmadığı bir şeydir.

"Bir klanın, *gerçek bir klanın* üyeleri asla birbirine zarar vermez."

Az sonra doğruluyor.

"*Gerçek bir klanın* üyeleri asla birbirini ispiyonlamaz."

Nefesindeki şarap kokusu, üstüne dar gelen iş gömleğinden yayılan ter kokusuna karışıyor.

"*Gerçek bir klanın* üyeleri hep birbirini korur."

Leo'ya sanki babası bunları sadece ona söylüyormuş gibi geliyor, muhtemelen öyle olmadığını bilse de.

"Bunu yapmazsak... birbirimizi kaybederiz."

48

Orada uzun süre kaldılar; babaları kayanın üstünde kâh uzanıyor kâh ayakta duruyordu, biraz uyuduğu bile oldu veya belki de uyumuyordu, belki de sadece dalgın veya suskundu ya da yetişkin gibi davranıyordu. Babalarının dans edip "Kalinka" söylerken birden içine kapanabilmesi Leo'ya hep

tuhaf gelmişti. Babaları içine kapanınca Leo'nun anlamadığı laflar ederdi. Mesele peltek konuşması değildi, Leo onun söylediklerine anlam veremezdi; babası çocukluğundan ve büyüdüğünde İsveç'e nasıl geldiğinden bahsederdi... göle bakarken de bunlardan bahsetmişti.

Şimdi dar orman patikasında uzun bir sıra halinde yürüyorlar. İkindi vakti. Hava biraz soğudu; Leo kapitone montuna sarınıyor. Çok hızlı yürüdükleri söylenemez, Vincent'ın birden durup da başını yalvarırcasına yana eğmesi üzerine Leo'nun onu kucağında taşımaya başlamasından sonra bile. Babaları en arkadan yürüyor, sözsüz bir şarkı mırıldanıyor. Tekrar canlandı; Drevikken Gölü'nün kıyısında yürürlerken, ormandan geçip futbol sahası ile çayırı ve okulu geride bırakırlarken, hatta evlerinin kapısına vardıklarında bile hâlâ şarkı söylüyor.

Hep bir şişe daha vardır.

Lavabonun altındaki şarap rafı boş, ama arkasında bir şişe şarap var; o şarap acil durumlar için hep orada tutulur. Babaları şişeyi alıp yatak odasına gidiyor ve dağınık yatağa yatıyor; Leo onun uyumasını bekledikten sonra kapıyı kapatıyor. Babalarının uyuması, dinginliğin geri gelmesi önemli; yatak odasından daha şimdiden gelen hafif horultular, en azından bir süreliğine kendilerini diken üstünde hissetmeyeceklerini gösteriyor.

Montları koridordaki üç kancada asılı; Felix onların karşısında durup, kapitone montun sol omzundaki büyük deliği ve sağ kolundaki deliği inceliyor. Leo'nun montu. Felix deliklerin iplikler çıkmış kenarlarını orta ve işaretparmaklarını kullanarak açınca içerideki pamuğa benzer, ama daha sert ve kaba, beyaz şeyler dışarı çıkıyor; onları parmağıyla içeri itmeye çalışıyor, ama hemen pörtlüyorlar.

Omuzdaki deliği duvara çevirince koldaki bıçak deliğini görüyor. Koldaki bıçak deliğini duvara çevirince omuzdaki deliği görüyor.

Anneleri her an gelebilir.

Anneleri bu delikleri görmemeli.

Leo parmak uçlarına basa basa –kapalı yatak odası kapısının ardından babalarının düzensiz horultuları geliyor– mutfağa giriyor, tezgâhın en üst gözünden yapıştırıcı bant alıyor ve delikleri küçük bant parçalarıyla kapamaya çalışıyor, ama uğraştıkça büyüyorlar. Felix birkaç dikiş iğnesi buluyor, ama birçok kutunun ve cam kâsenin içini koridorda yere boşaltmasına karşın uygun renkte iplik bulamıyor; sonra masada bir zamk tüpü buluyorlar, ama tüpün ağzı kurumuş zamkla tıkanmış, parmak uçları acıyana kadar bastırsalar da zamk çıkmıyor.

"Bu hiç iyi olmayacak Leo."

"Delikleri duvara çevirelim... şöyle."

"İllaki görür!"

"Eşarpla da... şu şekilde örtelim."

"Bunu biliyorsun!"

Anneleri delikleri görecek. Leo bunu biliyor.

"Eee... öyleyse dikenli çalılara takıldı derim."

"Böyle salakça..."

"Diyelim ki Faruk futbol topunu dikenli çalıların arasına attı. Ben eğilip topu almaya çalışırken de dikenler ceketimi iki yerinden yırttı. Olamaz mı?"

Felix omuzdaki deliği –artık iki parmağın sığacağı kadar büyük– eliyle örterek bir süre dalgınca durduktan sonra başını defalarca iki yana sallıyor.

"Yok. Topa ben vurdum. Bu daha inandırıcı. Normalde sağ ayağımla vururum, ama bu sefer solla vurayım dedim."

Sonra anneleri eve geliyor.

Mutfakta sessizce oturup kulak kabartıyorlar. Çantasını sandalyeye, alışveriş torbasını da yere bıraktığını ve paltosunu koridordaki kancaya astığını duyuyorlar.

Anneleri Leo'nun ceketinin önünden telaşla geçiyor. Bakmadan. *Bıçak deliklerini görmüyor.*

Mutfağa giriyor; babalarının yatak odasından gelen horlamasını duyunca, öğle ve akşam yemeğinde ne yediklerini soruyor. Leo'nun yanıt vermesine fırsat kalmadan, Vincent odasından *dondurma* diye sesleniyor, Leo da daha sonra pankek yaptığını ekliyor. Anneleri bir an ona inanır gibi görünüyor.

"Pankek mi?"

Gözleri mutfakta tava arıyor (ocağın üstünde veya kurutma rafında tava yok), çilek reçeli bulaşmış tabaklar arıyor.

Bu kez önce Leo yanıt veriyor. Vincent'tan önce.

"Evet."

"Evet mi?"

"Evet."

Annelerinin sinirlendiği nadirdir. Ama şimdi sinirleniyor. Horultulara. Durup durup aniden tekrar başlayan, yatak odası kapısının ardından tüm daireye yayılan o ürkütücü sarhoş horultularına sinir olduğu belli; Leo bunu annesinin yüzünden anlıyor.

"Bulaşıkları yıkadım. Hepsini kaldırdım. Her şeyi. Tavayı. Tabakları."

Anneleri mutfak dolaplarından birini açıyor. Ama tava veya tabak dolabını değil. Lavabonun altındaki dolabı. Çöp kutusunu çıkarıp açıyor; aynı anda aynı şeyi görüyorlar. Boş şişeleri. Ve bir o kadar boş olan şarap rafını.

Anneleri *iyice* sinirleniyor.

"Pekâlâ."

Ama Leo'ya veya yalanlarına değil.

"Akşam yemeğine ne istersiniz?"

Elini Leo'nun yanağına koyuyor. Teni hep yumuşacık.

"Ne dersiniz? Pankek yapayım mı?"

"Evet, pankek."

Leo unu, yumurtaları, sütü ve tuzu çıkartarak annesine yardım ediyor. Babasının füme domuz etinden de bir parça

alıp, uzun bir mutfak bıçağıyla kalın dilimlere ayırdıktan sonra soğanla birlikte yiyor.

Birazdan fırından pankekler çıkacak.

"Baban yatak odasına ne zaman girdi?"

"Gelir gelmez."

"Eve mi?"

"Evet."

"Nereden?"

Dondurma kamyonundan. İki siyah frenküzümlü gazoz şişesinden. Aileyi temsil eden, kırılmayan dondurma çubuklarından.

"Nereden?"

"Okuldan."

Annesi elini hafifçe onun yanağına koyuyor.

"Nereden?"

Sözler. Yine aynı şey. Leo'nun söyleyemediği sözler. Ağzından bir türlü çıkmayan.

Zil çalınca koridora dalmasının sebebi bu muhtemelen. Mutfaktan çıkmasını sağlayacak, onu annesine daha fazla yalan söylemekten kurtaracak her şeye razı.

"Annen veya baban evde mi?"

Kapının önünde duran adamı ilk kez görüyor.

"Kimsiniz?"

Adam uzun boylu. Neredeyse babaları kadar uzun boylu. Ama saçı kısa. Gözleri de sevecen.

"Evdeler mi? Annen veya baban evde mi?"

Adam seyyar satıcıya benzemiyor. Apartman yöneticisi de değil, yani bodrumda koşturmalarından veya otoparkta arabaların farlarını kırmalarından şikâyet etmeye gelmiş olamaz. Belki de Hıristiyan'dır; içinde parlak renkli resimler, aslanlarla oynayan çocukların resimleri bulunan ince dergiler göstermeye gelmiştir. O dergiler resimli olmasına karşın çizgi roman değil.

"Annem. Annem evde."

Hayır. Bu adam İsa'dan bahsetmeye gelmedi. Elinde dergi yok. Hem Hıristiyanlar genellikle çifter çifter gelir.

Leo'nun karnına hafif bir sızı saplanıyor. Çok içlere, kaburgalarının altına.

Babalarının uyuyor olması iyi.

Çünkü bu adamın anneleriyle veya babalarıyla konuşmak istemesinin tek bir sebebi olabilir: Leo'nun, Felix'in veya babalarının yaptığı bir şeyden yakınmak. Dolayısıyla babalarının uyuması, bu adamla konuşmaması iyi.

"Teşekkürler."

Leo mutfağa girerken kulak kabartınca, babalarının hâlâ horladığını duyuyor. Plastik bir kaptaki pankek harcını çırpan annesiyle konuşurken sırtının yatak odasına dönük olmasına özen gösteriyor.

"Biri seninle konuşmak istiyor."

"Kim?"

Leo omuz silkiyor.

"Biri."

Annesi ellerini musluktan akan sıcak suyla yıkadıktan sonra fırın kapağında asılı havluyla kuruluyor ve koridora çıkıp ön kapıya doğru yürüyor.

"Merhaba."

Adam sıska kolunu uzatıyor.

"Merhaba, ben Hasse'nin babasıyım."

Hasse?

Annesi adamın elini tutuyor.

Hasse ile Kekkonen?

"Ben de..."

Oğlumu incitenler?

"...Leo'nun annesiyim. Geldiğinize sevindim. Ben de sizinle konuşmak istiyordum."

Uzun boylu adam başıyla onaylıyor. Ve iç geçiriyor.

"Tahmin etmiştim. Bunun için teşekkür ederim. Çünkü ortada... kabul edilmez bir durum var."

Anneleri başıyla onaylayıp iç geçirerek kapıyı biraz daha açıyor.

"Buyrun. Kapıda konuşmayalım."

Hasse'nin babası giriyor, ama koridor kiliminin önünde duraksıyor. Anneleri adama sanki iki ayrı koridor varmış gibi geldiğini fark ediyor. Bir duvar annelerine ait. Diğeri de Ivan'a. Annelerinin duvarında hasır sepetler ve Felix'in çizdiği resimler asılı. Ivan'ın duvarındaysa uzun sıralar halinde uzanan eski aletler ve tam ortada duran, sürekli düzeltilmesi gereken süvari kılıcı var.

"Şunu anlamalısınız ki... sizi herhangi bir şekilde suçlamaya gelmedim."

Adam konuşurken biraz eğilerek boyunu kısaltmaya çalışıyor.

"Oğlunuzla konuşmanızı istemeye geldim."

Anneleri sağ bacağına verdiği vücut ağırlığını iki bacağı arasında paylaştırıyor; sanki mücadeleye hazırlanıyor. Bunu başka kimse fark etmiyor. Onu iyi tanıyan Leo'dan başka. Annesinin öyle durarak güç topladığını biliyor.

"*Ben* de *sizin* oğlunuzla konuşmanızı istiyorum."

"Konuştum zaten. Bugün... bol bol vaktimiz oldu. Acil serviste dört saat."

"Acil serviste mi?"

"Evet, onlar..."

"Bugün mü?"

Adam hâlâ annelerine tepeden bakıyor.

"Aldığı darbeler yüzünden... burnu kırılmış."

Ağırlığını iki bacağına veren anneleri dönüp Leo'ya bakıyor; Leo'nun yüzündeki şişlikler geçti sayılır, morluklar da sarımsı kahverengiye dönüştü. *Bir hafta önceki* değil, *bugünkü* bir kavgadan bahsedildiğini anlayan annelerinin yü-

zü anında değişiyor. Şimdi *kendi* oğlu, *adamın* oğlunun konumunda. Adamın oğlunun burnu kırılmış.

Leo başını eğip kulak kabartınca, horultuların kesildiğini fark ediyor.

"Burnunun kırıldığına eminsiniz."

"Eminim. Sağlık çalışanıyım."

Yatak odasının kapısının açıldığını duyuyor.

"Bugün evde olmasam. Onu hemen acil servise götürmesem. Hayatının sonuna kadar iz kalabilirdi."

Yaklaşan ağır ayak seslerini duyuyor.

"Burun kaldırma operasyonu yaptılar. Burun duvarını da düzelttiler."

Anneleri tekrar Leo'ya dönüyor. Babalarını ancak o zaman görüyor, geldiğini duymadı; babalarının yorgun eli kâküllerini geriye atarken, dağınık saçı başının iki yanından sarkıyor.

"Anlamadım. Bugün mü dediniz? Burun ameliyatı mı oldu?"

"Evet."

"Bu durumda... çok üzgünüm. Hemen Leo'yla konuşacağım. Bu meseleyi halledeceğiz. Sonra da size gideriz. Hep birlikte konuşuruz. Oğullarımızla birlikte karşılıklı oturup konuşuruz."

Ağır adımlar.

"Neyi hallediyorsunuz?"

Babaları.

"Bir mesele varsa halledelim tabii!"

Babaları Leo'nun yanından geçip annelerine yaklaşıyor, sonra onu da geçip anneleri ile ziyaretçinin arasına giriyor.

"Değil mi Britt-Marie?"

Ziyaretçi gitmeye davranırken, kapıyı kolundan tutup yarısına kadar açarken, babaları ona bir adım yaklaşıyor.

"Dur, gitme. Gel buraya. Gel gel! Bu meseleyi... *halledeceğiz.*"

Annelerine göz kırpıyor.

"Akşam yemeğine kalmak ister misin? Britt-Marie? Yemeğe misafirimiz var. Hasse'nin babası! Bizimle akşam yemeği yiyecek!"

Uzun boylu ziyaretçi şaşkın görünüyor, gitmeye davranıyor.

"Hayır... gerçekten gerek yok, ben sadece şeyi konuşmaya..."

Anneleri adama hafifçe gülümsüyor. Ama babalarına gülümsemiyor.

"Ivan... Hasse'nin babasıyla ben bu meseleyi konuştuk zaten. Sana sonra anlatırım. Hasse'nin babası gittikten sonra."

Ama babaları gülümsüyor.

"Seninle konuşmuş olabilir. Ama *benimle* konuşmadı. Leo *benim* de oğlum. Evet, ne diyorduk... gelsene. Bize sofrada eşlik etsene, Hasse'nin babası."

Ön kapıyı kolundan tutup kapıyor; Hasse'nin babası koridor kiliminin üstünde kalakalıyor. Babaları bir eliyle mutfağı gösterirken diğer eliyle annelerine olduğu yerde kalmasını işaret ediyor; Hasse'nin babası ayakkabılarını çıkarmak için eğiliyor, *gerek yok, temizler.*

"Bu meseleyi halletmek istiyorsun demek."

Mutfak masasında oturuyorlar. Babaları her zamanki yerinde (kültablası ile Keno kartlarının yanında), Hasse'nin babasıysa annelerinin sandalyesinde oturuyor.

"Evet."

"Halletmek. Ama neyi? Meseleden kastın nedir? Oğullarımızın kavga etmesi mi? On yaşındaki oğlumun senin on üç yaşındaki oğluna bu sefer vurarak karşılık vermesi mi? Ödeşmiş olmaları mı?"

Hasse'nin babası etrafa bakınıyor, gözleri annelerini arıyor, ama bulamıyor.

"Ödeşmek mi? Eh, siz öyle diyorsanız. Oğlum bu sabah eve geldiğinde çok ciddi yaralar almış haldeydi. Burnu kırılmıştı ve..."

"Dur."

Babaları elini Hasse'nin babasının yüzüne doğru kaldırıyor. Koridorda, kapı çerçevesinin ardında gizlenen birine başıyla işaret ediyor.

"Leo?"

Leo eşikten içeri bir adım atıyor.

"Buraya gel."

Leo oraya gitmese de mutfağa biraz giriyor, buzdolabına kadar ilerliyor.

"Leo, oğlum, bu adam Hasse'nin babası. Hasse'ye vurmuşsun, öyle diyor. Burnuna vurmuşsun."

Buzdolabı sık sık yaptığı gibi yine uğulduyor.

"Vurdun mu?"

Ama hiç bu kadar yüksek sesle uğuldamamıştı.

"Leo? Onun burnuna vurdun mu?"

"Evet."

"Tek bir kez mi?"

"Evet."

Leo mahkeme salonuna dönüşmüş mutfakta duruyor; yüzünün bir tarafıyla gülümserken diğer tarafı ciddi kalan jüri ona bakarken başını sallayıp onay veriyor. Sonra yüzünün yarısıyla gülümsemeyi sürdürerek pantolon cebinden banknotlar çıkarıyor.

"Al."

Leo'ya elli kron veriyor.

"Bir dahaki sefere ödeşmek için iki yumruk vur. O zaman yüz kron veririm."

Elli kron. Babasının parası. Leo parayı alıp üstünde parmaklarını gezdiriyor, buruşmuş kısımlarını düzeltiyor.

"Artık gidebilirsin. Kardeşlerinin yanına git Leo."

Sonra babaları Hasse'nin babasına göz kırpıyor, tıpkı az önce annelerine göz kırptığı gibi.

"Evet. Ödeştiler. Önce oğlun oğluma vurdu. Sonra da oğlum oğluna vurdu. Böylece ödeşmiş oldular."

Eline kalem alıp Keno kartlarını kendine doğru biraz çekiyor.

"Ama *bizim* işimiz bitmedi."

Çeşitli sayıların üstüne çarpı atıyor.

"Buraya, evime gelip bütün suçu oğlumun üstüne attın. Oysa bu meseleyi başlatan senin o serseri oğlundu! Şimdi aramızdaki meseleyi halletmemiz gerek; bunu biliyorsundur. Bu mutfak masasında halledeceğiz. Bak, sana söz veriyorum ki, yemin ediyorum ki... Bundan sonra senin o küçük serserin ne zaman *birine, herhangi birine* vursa, ben de gelip *seni* döveceğim. Her seferinde. Her seferinde. Her seferinde."

Hasse'nin babası ayağa fırlıyor.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Babaları her zamanki gibi başını eğip, kaşlarının altından bakıyor.

"Evet, seni tehdit ediyorum."

"Ben... bu meseleyi konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

"Konuşuyoruz ya. Şimdilik."

Hasse'nin babası sessizce, öylece duruyor. Yüzü kızardı.

"Beni tehdit ediyorsun. Seni şikâyet edebilirim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Babaları hafifçe gülüyor veya güler gibi yapıyor.

"İyi, ne duruyorsun? Et hadi. Beni şikâyet et."

Kahkaha atmaya başlıyor; bu sefer gerçekten gülüyor.

"Polisler bana teşekkür edecek! Teşekkür edecek! Çünkü senin küçük serserinin gerçek yüzünü görecekler."

Sonra her şey bir anda oluyor, tıpkı Leo pizzacıda oturup portakallı gazoz içerken olduğu gibi. Babaları ayağa kalkıyor ve Hasse'nin babasını yakasından tuttuğu gibi duvara, uğuldayan buzdolabı ile kapının arasına yaslıyor.

"Unutma. Senin o küçük serserin ne zaman birine vursa, ben de sana vuracağım. Her seferinde!"

Babaları sesini yükseltince Vincent'ın odasının kapısı açılıyor. Başlarını dışarı uzatan Felix ile Vincent, babalarının

Hasse'nin babasını duvara yasladığını görüyorlar. Sonra da koridora çıkarıp ön kapıya doğru ittiğini.

"Haydi sana güle güle, Hasse'nin babası. Hasse'ye benden selam söyle. Burnuna iyi baksın; burnundan tutup güzelce çekiştir, Leo'nun selamı var de. *Ivan'ın oğlunun* selamı var de."

Kapı kapanırken ve sahanlıkta ayak sesleri uzaklaşırken Britt-Marie koridorda öylece durmayı sürdürüyor, kocası olduğu yerde kalmasını işaret ettiğinden beri orada duruyor; ziyaretçinin daireye girip mutfak masasında Ivan'la oturmasını engelleyemedi. Dizleri bükülecek gibi oluyor, vücudu yere yığılmak istiyor, sanki bacakları sarhoş kocasının agresifliğini daha fazla kaldıramayacak. Ama yere yığılmıyor. Çünkü yığılmamaya karar veriyor.

"Leo. Felix. Vincent. Odalarınıza gidin."

"Neden gideceklermiş?"

"Çünkü seninle konuşmak istiyorum Ivan. Baş başa."

"Sen mi? Oğlumuz bugün ne yaptı, biliyor musun?"

Bir omzu duvara dönük olan, üstü geniş eşarpla örtülü mont. Anneleri onu görmemişti. Şimdi görüyor. Babaları montu kaldırıp gösterince.

"Kendini savundu. Bizi. Onurumuzu."

Delik daha da büyümüş. Babalarının parmakları bile sığabilir.

"Leo... bıçak görünce kaçmadı! Olduğu yerde kaldı, bizim için. Konuşabilirsin Britt-Marie. Konuş! Ama bizimle konuş. Hepimizle. Biz bir aileyiz."

Anneleri daha bir hafta önce Leo'nun morarmış gözüyle ve üstünde kurumuş kan bulunan kızarmış yanağıyla ilgilenmek zorunda kalmıştı.

"Britt-Marie? Ne dediğimi anlıyor musun?"

Az önce *burnu kırıldı* lafını duymuştu.

"Oğlumuzun bugün yanlış davrandığını düşünüyorsan, bunu kendisine söyle. Hepimizin önünde."

Şimdi de oğlunun montundaki deliği, sivri bir bıçağın açtığı deliği görüyor.

"Leo yanlış bir şey yapmadı, Ivan."

Dizleri bükülmüyor, çünkü kararını verdi.

"*Sen* yanlış bir şey yaptın."

"Ben mi?"

Babaları montu bırakıyor. Ama elini indirmiyor.

"*Ben* oğlumuza kendini savunmayı öğrettim!"

"Peki ya Hasse'nin babası polise şikâyet ederse?"

Annelerine yaklaşıyor.

"Neyi şikâyet edecekmiş?"

"Onu tehdit ettin Ivan."

"Tanık yok. Değil mi?"

Babaları, annelerine ve üç oğluna bakıyor.

"Hasse'nin babasını tehdit ettiğimi duyan oldu mu? Aranızdan duyan oldu mu? Yoksa buradaki tek polis karım mı?"

En büyük oğluna uzun uzun bakıyor.

"Leo, sen duydun mu? Tehdit ettiğimi?"

Yanıt alana dek bekliyor.

"Hayır baba. Ben bir şey duymadım."

"Ama *ben* duydum Ivan."

Anneleri babalarına fazla yakın duruyor. Babalarının eline fazla yakın. Ama umurunda değil.

"Onu tehdit ettiğini duydum. Ona söylediklerini *kelimesi kelimesine* tekrarlayabilirim."

El.

"Beni... ispiyonlayacak mısın?"

Babaları yaklaşıyor.

"İspiyonlayacak mısın? Bunu mu yapacaksın?"

Eli artık neredeyse annelerinin yüzüne değiyor.

"Yapma baba!"

Felix, annesine ve babasına, annesinin yüzünün önünde titreyen ele doğru koşuyor.

"Baba. Bunu yapamazsın! Baba..."

Haykırarak koşup babasını pantolon ceplerinden çekiştiriyor. Babası elini indirene dek.

"Bir daha *asla* ailemin aleyhinde hareket etmeyeceksin."

Sonra sanki birden her şey harekete geçiyor.

Leo babalarının mutfaktan balkona çıkıp korkuluğa yaslanmasını seyrediyor. Anneleri gözlerini ovuşturup banyoya giriyor, kapıyı kapıyor ve musluğu açıyor. Annelerinin peşinden giden Felix onu tutmaya çalışıyor, banyo kapısını çalıyor, içeri alınmak istiyor. Vincent da odasına, aslında bomba olan toplarına koşuyor; hüngür hüngür ağlayarak toplarını fırlatıyor.

Her şey hareketli, hiçbir şey durağan değil.

Leo hariç.

Bir tek o olduğu yerde kalıyor; bir tek o ne elini kaldırıyor, ne haykırıyor ne de ağlıyor.

Ve artık biliyor.

Babasının titrediğini. Küçülen dairenin içinde.

Ama babasının titremesi bu kez dıştan da görülüyor.

49

Britt-Marie karanlığı seviyor. Bakımevindeki uzun geceleri, sessizliği, özel bakım odasında öksüren hastaları, yatağında döndürülmesi veya kâbus görüp uyandıktan sonra sakinleştirilmesi gereken... başının altına yastık konması, hafifçe sarılınması, bir bardak su verilmesi gereken hastaları özlüyor. Bu evin yatak odası penceresinin ardındaki karanlık farklı, boğucu bir karanlık; Britt-Marie yatakta dönüp durduktan sonra sağ tarafına yattı ve şimdi elini uzatsa dokunacağı, okşayabileceği veya tokatlayabileceği Ivan'a, terli saçı-

na ve yastığına bakıyor. Ivan birkaç saat sonra uyandığında kaygılı olacak, bakışlarıyla özür dileyecek.

Yatak odasının kapısının ardından. Ayak sesleri geldiğini duyuyor.

Duyduğuna emin.

Ön kapı açılıp kapanıyor. Britt-Marie doğrulup yatağın kenarına oturuyor, yatağın altındaki püsküllü terliklerini bulup giyiyor ve koridora çıkıyor.

Koridorda kimse yok.

Mutfak, oturma odası, çalışma odası, Vincent'ın odası. Her şey normal görünüyor. Ama Britt-Marie, Leo ile Felix'in odasına girince, yataklardan birinin boş olduğunu görüyor.

Mutfağa koşup balkona çıkıyor. Biri aşağı iniyorsa, illaki apartman kapısından çıkacak.

Skogås'ta herkes uykuda gibi. Apartman kapısı hâlâ kapalı; sokak lambalarının dipleri gölgesiz.

Britt-Marie çocukların odasına geri dönüp boş yatağa bakıyor. Yerdeki yatak örtüsüne ve üst üste duran üç yastığa.

Felix.

Babasına bağırmış, elini indirmesini söylemiş, sonra da banyo kapısını panikle çalmıştı; daha önce de, babasının tehditkâr konuştuğu zamanlarda sırra kadem bastığı olmuştu. Ama bunu ilk kez gece vakti yapıyor. Havanın çok da soğuk olmamasına karşın Britt-Marie'nin donmasının sebebi belki de bu. Sağ omzunda epeydir duran eli fark etmiyor.

"Anne?"

Britt-Marie sıçrıyor. Leo. Uyanmış.

"Uyumalısın canım."

"Gidip onu arayayım."

Britt-Marie ona sarılıyor. Leo giderek büyüyor. Daha on yaşında, ama kocaman oldu.

"Sen *uyumalısın,* onu babanla ben..."

"Yerini biliyorum."

"Apartman kapısından çıkmadı."

"Biliyorum... arka kapıdan çıktı."

Britt-Marie'nin en büyük oğlu sandalyenin üstüne atılmış giysilerini –kot pantolon, kazak, ceket, ayakkabılar– giyiyor, sonra da dairenin kapısı o gece ikinci kez kapanıyor.

Britt-Marie mutfakta tek başına duruyor, buradaki saat yuvarlak ve fazla ses çıkarıyor, Britt-Marie dairede nerede olursa olsun saniyelerin geçip gittiğini görüyor.

Ocak yanıyor, çaydanlığın ucundan buhar çıkıyor, çay dört buçuk dakikada hazır olacak. Britt-Marie dolu kültablası ile Keno kartlarını masadan kaldırdıktan sonra çayını yudumlayarak, bir zamanlar ona ait olan evin duvarlarına bakıyor.

Bir yatakta horlayan, alnı ter içinde, kaygılı bir adam yatıyor.

Bir yatak boş, çünkü biri kaçtı.

Bir yatak boş, çünkü biri kaçanı arıyor.

Bir yatak boş, çünkü Britt-Marie dirseklerini mutfak masasına dayayıp sıcak çayını yudumluyor ve Felix'in neden kaçtığını merak ediyor; Britt-Marie dün gece, gece yarısından hemen önce annesiyle telefonda konuşmuştu, sesinde kararını vermenin getirdiği sertlik ve netlik vardı... belki de Felix o konuşmayı duymuştur.

50

Bu gece dolunay yok, ama dolunaya az kalmış; bulutsuz gece göğündeki ayın ışığı, Stockholm'ün banliyösündeki yedi katlı binanın arka cephesini aydınlatıyor.

Leo nefes alıyor, nefes veriyor. Karşısındaki sarp tepede oyun oynamayı severler; yıllar geçtikçe küçülen ormanla sitelerin arasında yükselen o tepede hâlâ epey ağaç ve yosun var.

Leo her zamanki gibi koşmaya hazırlanıyor, binanın kaba duvarlarına sırtını dönüp tepeye doğru var gücüyle koşuyor, tepeye çıkarken çukurları ve ağaç köklerini hissediyor, köklere tutunarak tırmanıyor. Kalbinin küt küt atışlarını kaburgalarında ve boynunda hissediyor. Nefes alıyor, nefes veriyor. Çukur, çotuk, tümsek demeden tırmanıyor. Tepenin kayalık yamacına tırmanırken karşısına Birinci veya İkinci Dünya Savaşı'nda ya da başka bir savaşta inşa edilmiş bir istihkâm duvarı çıkıyor. Buraya, içinde mağaraya benzer delikler bulunan sarp ve köşeli duvarların yükseldiği bu yere sık sık oyun oynamak için gelirler. Leo karanlık ormanda duvar boyunca hızla, yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyor; lambaya benzeyen ayın ağaçların arasından geçen ışığı, yerdeki kar birikintilerinden yansıyor.

Leo en az yüz metre gittiğini biliyor... Sonra yüz metre daha, yüz metre daha gidiyor... Duvar deliklerinden geçiyor. Leo, Felix, Buda ve Faruk alçak binaların arasında oyuncak tabancalarıyla savaş oyunu oynarken genellikle buraya gelip, savaş sırasında birilerinin açtığı bu kare şeklindeki deliklerde gizlenirler.

Leo dört yüz metre yürüdükten sonra, koruya açılan deliğe varıyor... Greger'in babası o çarpık ağaçlardan birine kendini asmıştı. Leo altı yüz metre yürüdükten sonra, geçen yaz Küçük Billy'nin düştüğü kayalıktan geçiyor; Billy'nin annesinin on numaralı binada kuaför salonu vardı... Çocuğunun ölmesinden sonra dükkânını kapattı, bir süre Skogås'ta dolandıktan sonra da sırra kadem bastı. Leo cesedin görünüşünü hâlâ hatırlıyor, ama onu bir daha asla düşünmemeye görür görmez karar vermişti.

"Felix?"

İşte orada. Uçurumun kenarında.

"Kardeşim?"

Leo yaklaşıyor, duruyor, kulak kabartıyor.

"Neredesin?"

Kardeşi uçurumun kenarında oturuyor.

"Felix! Gördüm seni."

Bir adım daha. Leo daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyor.

Felix ay ışığında biraz daha iri görünüyor.

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Burada kalamazsın Felix. Vakit gecenin körü. Haydi gel, evimize gidelim de yatağında yat."

"Hayır."

"Annemiz kalktı. Senin için kaygılanıyor."

"Eve gitmeyeceğim."

Leo, Felix'e çaktırmamak için azar azar yaklaşıyor.

Birden kendini onun yanında buluyor.

"Neden?"

Bir adım, ***küçük*** bir adım daha atsa uçuruma, aşağıdaki kayalıklara düşecekti, tıpkı Küçük Billy gibi.

"Çünkü kötü olacak."

"Ne kötü olacak?"

"Annemizin dediğini duydum."

"Ne dedi?"

"Gidecekmiş, öyle dedi."

Leo oturuyor. Çok yakına değil. Biraz yakına.

"Gideceği filan yok."

"Duydum diyorum."

Karanlık. Sessizlik. Ve çıtırdayan, gündüz vakti gördükleri buzlar gibi çatırdayan şeyler. Rüzgârda sarsılan çıplak dallarla ıslak yaprakların sesi.

"Ne... duydun?"

"Telefon etti. Biz yattıktan sonra. Hepimizin uyuduğunu sanıyordu."

"Eee?"

"Ninemizi aradı. Ses tonundan anladım."

Gri taş soğuk; Leo bunu şimdi fark ediyor, aşağıdan vücu-

duna işleyen ve yukarı yayılıp ceketinin deliklerinden çıkan soğuğu hissediyor.

"Şey dedi... duydum Leo... 'Artık yürümüyor' dedi. Birkaç kez."

"Bunu daha önce de demişti. Her seferinde geri geldi."

"Ne dediğini duydum diyorum! Geri gelmeyecek. Bu sefer dönmeyecek."

Çatırtılar. Giderek yükseliyor, sıklaşıyor. Rüzgâr. Ama bir ses daha var. Ormanın diğer tarafındaki eski yoldan geçen arabalar. Leo geceleyin oradan kaç kişinin geçtiğini hiç merak etmemişti.

"Hava soğuk Felix."

"Hayır."

"Beren yok, eldivenin yok."

"Çünkü hava soğuk değil."

Leo ceket ceplerini yokluyor. Genellikle onlardan birindedir. Kırmızı ve mavi şeritli beresi.

Bereyi buluyor. Çıkarıp Felix'in başına geçiriyor.

"Vücut ısının yüzde seksenini başından kaybedersin."

"Ne?"

"Bu bir gerçek."

Felix alnına fazla indirilmiş olan, şeritli bereyi düzeltiyor. Sonra öylece oturuyorlar. Yan yana. Parlak, yuvarlak aya bakıyorlar.

"Eve gitmeliyiz."

"Hayır."

"Burada oturmanın bir faydası yok."

"Eve gitmenin de bir faydası yok."

Arabalar artıyor sanki. Kamyonlar. Sesleri farklı.

"Leo?"

"Evet?"

"Babamızı düşünüyorum."

"Eee?"

"Bilmiyor."

"Yani?"

Felix bacaklarını baştan beri uçurumun kenarından sarkıtıyor.

"Ona söylesek mi? Annemizin gideceğini?"

Şimdiki zaman

Üçüncü bölüm

51

Bu ayı hep sevmişti. Nisan. Hayat. Dört bir yanda uyanan davetkâr dünya, bekçide yabanmersini çalılarının arasında, yosunlu kayaların üstünde oturup da güneşin ağaçların arasından süzülen ince huzmelerinin alnını ve yanaklarını ısıtmasını hissetme arzusu uyandırıyordu.

Yıllardır buraya gelip gitmekte kullandığı eski heçbek Volvo'sunda oturuyordu; cıvataları iyice paslanmış olan araç her an dağılacak gibiydi. Muhtemelen en fazla gelecek baharı görürdü. Bekçinin şansı varsa, arabası gelecek yaza kadar dayanırdı. Sonra ruhunu teslim edecekti, bekçi de onu araba mezarlığına götürüp arkasından dua okuyacaktı.

Keskin viraj ile bariyer arasında kısa toprak yol uzanıyordu. Her akşam burada beş dakika geçirmek zorunda olan bekçi, arabasını park edip sigara içerdi. Buranın gündüz vakti nasıl göründüğünü neredeyse unutmuştu. Burası gündüz vakti bambaşka görünürdü. Korunma ve gizlenme imkânı sağlayan karanlık çökmeden önce.

Bekçi altı aydır buraya gelip gidiyordu.

Burada biraz daha durduktan sonra sigarasını kırmızılı sarılı lamba direğine bastırarak söndürüp sarp tepeye yürüyerek çıkacak ve ormanın içindeki taşlı araziye gidecekti. Ama bugün el fenerinin ışığını gri beton binanın etrafında saat yönünde döndürmekten fazlasını yapacaktı. Bu-

gün yanında başkaları olacaktı; cephaneliğin kapısını birlikte açıp sandıklardaki silahları birlikte sayacak ve ipte asılı plastik torbanın içindeki envanter listesiyle karşılaştıracaklardı... "Birinci raf: 124 adet 45 mm hafif makineli tüfek. İkinci raf: 92 adet AK4 taarruz tüfeği. Üçüncü raf: 5 adet KSP 58."

İşte geliyorlardı. Yaklaşan yeşil minibüste, 44. Savunma Alayı güvenlik servisinden iki üniformalı adam oturuyordu. Sertçe el sıkıştılar; bu adamlar insanın elini tuttular mı bırakmak bilmezlerdi.

"Bıraktın sanıyordum?"

İki ordu temsilcisi –farklı alaylardandılar– bekçinin sol elindeki, neredeyse sadece izmariti kalmış, yanan sigarayı başlarıyla gösterdiler.

"Rahatsız mı olursunuz?"

"Hayır... ama karın şey demiyor muydu..."

"Bak, ben istediğim zaman sigara içerim, kimse karışamaz."

Bekçi sigaradan derin bir nefes çekip ciğerlerini dumanla doldurdu.

"Eceli gelen ölür. Ne yaparsak yapalım fark etmez."

Sigarasını her zamanki gibi lamba direğindeki, kare şeklindeki İZİNSİZ GİRİLMEZ tabelasında yazılı G harfinin üstünde söndürdü.

"Tamam. Tamam. Bir şey demedim. Eee... nereye taşındınız?"

Güvenlik ekibinden birinin gülümsediği nadirdi; gülümsemek görevleri arasında değildi. Ama biri şimdi gülümsüyordu. Bekçi gülümseyerek karşılık verdi.

"Bir stüdyo daireye taşındık; komşu olmuş bile olabiliriz."

Diğer adam gülümsemiyordu, yüzü tamamen ifadesizdi; bariyerin iki buçuk santim kalınlığındaki çelik asma kilidine doğru yürüdü... Cephaneliklere giden yollardaki bariyerlerde hep bu kilitler kullanılırdı.

Anahtar işe yaramadı.

Güvenlik subayı bir başka anahtarı denedi.

Bütün anahtarları birer birer denedi.

"Yok... olmuyor... açılmıyor. Hiçbiri açmıyor."

Anahtarları ve kilidi incelediler. Hasar yoktu. Görünürde bir terslik yoktu.

Güvenlik subayı on altı anahtarı da denemişti.

"Yürümemiz gerekecek galiba."

"Ben her gece yürüyorum; şu tarafta yüz elli metre gidip geliyorum. On cephanelik geziyorum. İyi egzersiz oluyor."

Bekçi altmışına gelmiş olmasına karşın hâlâ dümdüz olan karnına pat pat vurduktan sonra yürümeye başladı.

Arkasından gelen iki adamın hızlı soluklarını duyuyordu. O ikisi kendisinden yirmi yaş gençtiler; el sıkışırken insanları sindirmek için ellerini iyice sıkıyorlardı. Ama ormanda birkaç dakika yürüyünce yoruldular. Tepenin doruğuna çok az kala bekçi adımlarını hızlandırdı; kendisine ayak uydurabilecekleri, ama soluk soluğa kalmalarına yol açacak bir hızda yürümeye özen gösterdi.

"Her gece fenerimin ışığını binanın üstünde böyle gezdiririm."

Hep yaptığı şeyi onlara gösterdi, küp şeklindeki yapının etrafını ağır ağır turlarken el fenerinin ışığını iki buçuk metre kalınlığındaki duvarlarda gezdirdi. Sonra da kasa kapağına benzeyen kapının önünde durdu.

Az önceki denedikleri anahtarları çıkardı ve doğru anahtarı birkaç saniyede bulup kilide sokarak çeyrek döndürdü.

"Eh, en azından bu çalışıyor."

Kapı içeri doğru açıldı. Adamlardan biri içeri girdi. Birden durdu.

"Has... *siktir*."

Yeşil üniformalı adam cephaneliğin kapısında öylece duruyordu. Diğeri içeri girdi. Ama bir şey demedi. Öylece kalakaldı.

"Ne..."

Geniş omuzlu adamların arkasında bekleyen bekçi sağa sola bakarak içeriyi görmeye çalışıyordu.

"...oldu?"

İçeriyi göremiyordu. Adamlar da onu duymuyordu. Duyuyorlarsa bile yanıt vermiyorlardı.

Sonra bekçi baktıkları şeyi gördü.

Kapının biraz ilerisinde, yerde büyük bir delik vardı. Çapı yarım metreden fazlaydı. Betonun içindeki çelik iskeletin kesilip yukarı kıvrılmış uçları, parçalanmış bir göğüs kafesini andırıyordu.

Üniformalı adamlardan biri, kapıya en yakın yığının üstündeki sandığı (iki yanında KSP 58 yazıyordu) açtı. Sandık boştu. Yanındaki sandığı açtı. O da boştu. Yanındaki de. Yanındaki de. Diğer adam da karşı duvardaki sandıkları açmaya girişti.

Yirmi dört sandığın tamamı boştu.

"Hepsi... hepsi gitmiş!"

Birden bekçiye baktılar.

"Sen..."

Bekçinin canı sigara çekti.

"...son sayımdan sonra her gece buraya geldin."

"Ben..."

"Her gece!"

Bekçinin korkuya kapıldığı nadirdi. O yaşta korktuğu pek az şey kalmıştı. Ama şimdi korkuyordu. Olanları anlamıyordu. İnsan anlamadığı şeyden korkar.

"Dıştan... dıştan normal görünüyor. Gelin bakın! Dün de..."

"Bir terslik olduğunu fark etmiş olmalısın!"

"Benimle birlikte geldiniz. Siz de gördünüz. Bir terslik..."

"Birileri buraya gelip bütün silahları çalmış! İki bölüğe yetecek kadar silah... *gitmiş!*"

Bekçi boş sandıklardan birine oturup dar odaya bakındı;

yirmi dört sandıklı odada üç kişiydiler... bir kişi daha girse iyice sıkışırlardı.

"Herhalde... dün gece olmuştur. Ben bir şey..."

İfadesiz yüzlü asker deliğin yanında diz çöküp gözenekli molozları, beton parçalarını temizledi. Kırık bir çelik çubuğu tutup ucunda başparmağını gezdirince epey pas döküldü.

"Bu kesileli epey olmuş."

52

Uzun, üç haftalık bir tadilat işi; bahar iyi başlamıştı.

İnşaat şirketleri, Leo'nun Tumba'daki evinin iki kilometre ötesindeki, 1930'lardan kalma bir evin mantolamasını ve dış cephe kaplamasını yapıyordu. Leo en düşük fiyatı vermişti. Gabbe bunun sebebini merak etmiş olmalıydı, ama bir şey dememişti... Çok kârlı bir iş sayılmazdı, fakat amaç kâr etmek değildi zaten; banka soydukça, paravan şirketleri daha çok önem kazanıyordu... Gizlenme ihtiyacı arttıkça daha dikkatli olmak gerekiyordu, çünkü kaybedecek şeyler artıyordu. Şirket sayesinde meşru gelir elde ediyorlardı: Bunun için de Leo'nun şimdi yedi metre yükseklikte, yapı iskelesinde Felix'le birlikte saçakları beyaza boyaması gerekiyordu; Jasper ile Vincent da lambriyi geniş fırça darbeleriyle sarıya boyuyorlardı... Hep birlikte çalışmaları daha inandırıcı oluyordu.

"Felix?"

"Efendim?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Ne düşündüğümün şu an cidden önemi var mı?"

"Evet. Cephaneliği soyduğumuzu *fark etmişler midir* diye merak ediyorum."

Leo eğilip çelik borulara sımsıkı tutunarak yapı iskelesin-

den çıktı ve basamaklarının arası epey açık olan bir merdivenden inercesine, yavaş yavaş aşağı indi. Kamyonet kasasında son kalan on litrelik boyayı çimenliğe indirdikten sonra motoru çalıştırdı ve geri geri gitti. Duvarları kaplamış yapı iskelesi dev bir çelik maket gibiydi; çocukken Vincent'ın odasında, yerde kurdukları plastik maketlerden çok daha büyüktü. Leo fırçasını soldan sağa süren Felix'in yöntemli bir şekilde çalıştığını fark etti. Vincent da titizdi, hatta bazen aşırı titiz olurdu... Jasper'inse en tepeye çıkmasına asla izin vermezlerdi, çünkü fırçasını boyaya fazla batırır ve ilk kat boyayı hep yukarıdan aşağıya çekerdi, dolayısıyla da aşağıdakilerin üstüne boya damlardı; mesele sadece üstlerinin başlarının boya içinde kalması değildi, tabanları da kayganlaşırdı. Geriye sadece boya işi kalmıştı. En fazla bir haftada biterdi. Sonra Leo sıradaki soyguna tamamen odaklanacaktı; *meşru* gelirin değil, Kafatası Mağarası'ndaki kasada saklayacağı paraların peşine düşecekti.

İşlerinden birini tadilat kıyafetiyle yapıyordu. Diğeriniyse soygun kıyafetiyle.

Biri kabuktu, diğeri çekirdekti. Biri dıştaydı, diğeri içteydi. Biri görevdi, diğeri mutluluktu. Biri kımıldamadan durmaktı, diğeriyse ilerlemekti.

Leo baştan beri tam da böyle olmasını istemişti; senenin başından beri planı tıkır tıkır işlemişti. Şubatta Eski Şehir'deki bir dairenin tadilatını yapmış, yerleri zımparalamış, duvarları ve tavanları boyamış, bu bir buçuk haftalık işten otuz yedi bin kron kâr elde etmişlerdi... sonra da Stockholm'ün altmış beş kilometre kadar kuzeyindeki küçük bir kasabada, Rimbo'da büyük bir soygun yapmışlardı. Bu diğerlerinden farklı bir soygun olmuştu; kot pantolon, ucuz parlak ceket ve cırt cırtlı spor ayakkabı giymiş, başlarına siyah külotlu çorap geçirmiş, kurusıkı tabanca kullanmış, hiç ateş etmemişlerdi... Bankaya sadece Leo ile Vincent girmiş-

ti. Kimlik değiştirmek, rutinleri kırmak istemişlerdi... İleride davranışlarını ve hareket tarzlarını değiştirmeleri gerekebilirdi; o bankadan beş yüz elli altı bin kron çalmışlardı. Martta Alvsjö'deki bir bodrum dairesine laminat parke döşemiş ve radyatör peteklerini değiştirmiş, bu bir haftalık işten on bin kron kâr elde etmişlerdi... Ardından da Stockholm'ün yüz otuz yedi kilometre batısındaki küçük bir kasaba olan Kungsör'de soygun yapmışlardı. Kasabanın tek bankasını soymalarından otuz dört dakika sonra polisler kaçış aracını ormandaki bir patikada bulmuştu, ama izler orada son buluyordu. Leo ile diğerleri aracı bırakıp karanlıkta yollarına yaya devam etmiş, önceden açtıkları çukuru pusula ve harita yardımıyla bulmuş ve çukura girip üzerlerini tahta çubuklarla sağlamlaştırılmış ve folyoyla yalıtılmış masonit levhayla örtmüşlerdi; üstü toprak ve yosunla kaplanarak kamufle edilmiş levha, onları hem helikopterlerdeki kızılötesi kameralardan hem de soğuktan korumuştu. O çukura önceden yiyecek, uyku tulumları ve kamp yatakları bırakmışlardı. Ertesi gün bir benzin istasyonuna gitmiş, araba kiralamış, yollar açılınca da eve gitmişlerdi; masraflar düşülünce bu soygundan sekiz yüz on iki bin kron elde etmişlerdi.

İki banka. Toplam bir milyon üç yüz altmış sekiz bin kron; bu para sıradaki soygunlarının, şimdiye kadarki en büyük soygunlarının masrafını karşılayacaktı.

Leo, Tumba'nın arka yollarından ve E4'ün altındaki tünelden geçip Eski Södertälje Yolu'na çıktı. Burası her şeyin başladığı yere öyle yakındı ki. Leo bunu tüm vücuduyla hissediyordu. 4 Nisan. O karanlık geceden, yosunlarla yabanmersini dallarının üstünde yattığı o geceden bugünlere gelmişti. O gece her şey değişmişti.

Şimdi yine her şey değişecekti, çünkü herkes gerçeği bilecekti.

Polisler zeminde bombayla açılmış deliğin içinde, birbiriy-

le bağlantılı gibi görünen bir dizi soygunun sahiden de öyle olduğunu gösteren bir kanıt bulacaktı. İsveç'teki diğer tüm çetelerin sahip olduğundan fazla silaha sahip bir çeteyle karşı karşıya olduklarını fark edeceklerdi.

Leo kamyoneti yavaş sürerek tarlaların arasından geçti; kış geride kalmıştı, artık hava güneşliydi ve tarlalar yeşillenmeye başlamıştı... Birkaç hafta sonra, sarı ve cansız bitkiler görülmez olacaktı.

Uzun bir virajı aldı... Bir askeri bölgenin ve hareketsiz bir vincin önünden geçti.

Biraz yavaşladı. Birden onu gördü. Geceler boyu izlediği arabayı, genellikle karanlıkta bir iki sigara içen yaşlı bekçinin külüstür Volvo'sunu. Ama bir araç daha gördü... Askeri plakalı bir minibüs.

Artık, artık biliyordu.

Oradaydılar. Kapıyı açacaklardı, hatta çoktan açmış bile olabilirlerdi; içeri girip de gerçeği keşfedince dehşete kapılacaklardı. İki yüz yirmi bir silahın ortadan kaybolması polisi afallatacaktı; Leo sonraki soygunu da yapınca, pazarlıkta epey avantajlı konumda olacaktı.

Kamyoneti durdurdu. Durmayı planlamamıştı, elleri direksiyonu kendiliğinden kırıvermişti; dışarı çıkmak, koşarak yolun karşı tarafına geçip ormana girmek, taşlı araziye gizlice yaklaşmak, yumuşak yosunların üstüne uzanmak, onu göremeyen adamları seyretmek istiyordu.

Olduğu yerde kaldı. Direksiyonu sımsıkı kavramıştı. Direksiyonu bırakmazsa gidemezdi.

Sonra gaza basıp yoluna devam etti.

Yeterince uzaklaşınca, baştan çıkmayacak kadar uzaklaşınca arkasına yaslanıp hızını biraz artırdı.

Saat onu birkaç dakika geçiyordu; hâlâ bol bol vakti vardı.

Falun'dan gelecek olan tren istasyona 10.37'de varacaktı.

53

Son üç ayda İsveç'in dört bir yanında şiddet kullanılarak toplam otuz altı soygun yapılmıştı. Yirmi iki banka, on bir zırhlı araç, iki döviz bürosu ve bir rehinci dükkânı soyulmuştu. Bu bir rekordu... *John'un* peşinde olduğu çetenin bu soygunların hepsinden sorumlu olmadığı barizdi.

Aydınlık bir koridorda duran John Broncks sağ arka cebinden bir avuç bozukluk çıkardı. Beş, on, on beş, yirmi kron; cebinden tahmininden fazla bozukluk çıkardı hep.

Küçük bir ülkede bir ayda on iki banka soygunu yapılması halkın kaygı ve korku içinde yaşamasına yol açmıştı... Bu alışık olmadıkları bir durumdu ve böyle devam ederse, çözüm bulunmazsa bu hastalık, bu suç salgını iyice yayılacaktı. Şubat ortasında zırhlı araçlara polisler eşlik etmeye başlamıştı, ama bankaların hepsini birden korumak imkânsızdı... Sayıları çok fazlaydı ve ülkenin dört bir yanındaydılar. Polisin eli kolu bağlıydı; tek yapabildikleri, o çetenin yeni bir soygun yapmasını beklemekti.

John önce bir kronları kullandı. Sonra da beş kronları. Bozuk paraları yiyecek içecek otomatının sağ tarafındaki dar delikten içeri birer birer attı.

Her salgının bir kaynağı vardır. Bu salgının kaynağı... kurşungeçirmez cama ateş ederek çizilmiş gülen yüzdü. John'un elinde hâlâ ipucu yoktu, mermi kovanları hariç, ama birçok insanın psikolojisini onulmaz şekilde bozan o mermileri ateşleyen silahı bulamamıştı.

Gülümse bakalım piç.

Değişim dönemi kargaşa dönemine dönüşmüştü... Yeni bir kavramsal model sunulduğunda, bir sistem çöküp de yerini yeni bir sisteme bıraktığında hep böyle olurdu; kaybedecek hiçbir şeyi olmayan, riske girmeye hazır insanlar bu yeni sistemi neredeyse anında benimsemişti. O dört banka soygun-

cusu, polisin hedefleri koruma tarzını değiştirmekle kalmayıp, suç dünyasının tamamının hareket tarzını da değiştirmişti... Diğer suçlular gazetelerde ve televizyon haberlerinde gördükleri o lanet olası gülen yüze hayranlık duyuyor, o çeteyi taklit ediyor, daha çok soygun yapıyor, daha çok para elde etmek için daha çok şiddet kullanıyorlardı. "Biz ve onlar" ayrımı iyice belirginleşmişti. Şiddet, suç dünyasının ahlak anlayışını değiştirmişti. *Biz silahlıysak sizin de silahlı olmanız gerekir, o zaman da sizi durdurmak için daha da çok silah kullanmak zorunda kalırız.* Banka soymak bir sanatsa suçluların çıtayı oldukça yükselttiği söylenebilirdi; soyanlarla soyulanlar arasındaki ilişki bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. On-yirmi yıl sonra araştırmacılar bu çeteden, bu dönemden bahsedecekti... bu dönemde bankacılık sektörünün para akışını yönetme tarzını değiştirmek zorunda kaldığını ve acımasızlığın takdir edilen bir araca dönüştüğünü söyleyeceklerdi; John buna emindi.

Kare şeklindeki düğmelere, bire ve üçe basıp, metal yayın ilk marzipanı ve sert plastik ambalajlı çikolatalı keki bırakmasını bekledi. Bir marzipan daha aldı. Gündüzleri şekerli çay içiyor, geceleri de pizza söylüyordu. Bu soruşturmaya başladığından beri böyleydi. Enerjisi boşalsın, gerginliği azalsın diye sabahın köründe ve gecenin geç saatlerinde Stockholm sokaklarında uzun uzun dolanıyordu... Vakit iyice ilerleyince de emniyet müdürlüğünün spor salonuna gidiyordu. Kimseyle kavga etmemek için gecenin üçünde o koca salonda tek başına dambıllarla, halterlerle, koşu bantlarıyla ve kum torbalarıyla cebelleşiyordu. İki tane beş kronluk bozukluk atıp bir marzipan daha aldı ve plastik paketi yırtarak açıp çikolatalı yeşil marzipanı ağzına attı; çiğnerken tiksinse de yuttu, başka çaresi yoktu, bir şeyler yemek zorundaydı... Aynaya bakınca avurtları çökük, soluk tenli, sıska birini görüyordu.

Homojen ve birbirine bağlı bir ekip. Yeraltı dünyasıyla bağ-

lantıları yoktu, dolayısıyla da John ile meslektaşlarının muhbirleri işe yaramıyordu. Belki de o çetenin dört üyesinden hiçbirinin sabıkası yoktu; bu durumda bir hata yapmadıkları sürece kimlikleri gizli kalacaktı ve hata yapmıyorlardı.

Ofis pencerelerinden giren parlak ışık, yeni yıkanmış linolyum zemin kaplamasını ışıldatıyordu. Yorgunluğuna karşın huzursuzluktan kıpır kıpır olan John o gün ikinci kez yürüyüş yapmak için çıkışa yöneldi, oysa daha öğle bile olmamıştı. Çizgili deri ceketinin fermuarını kapadı; bahar gelmişti, havalar ısınmıştı, deri ceket terletiyordu, ama John'un tavan arasından daha ince bir baharlık ceket indirmeye zamanı olmamıştı.

Son birkaç haftadır değişik bir öfke duyuyordu; tanımadığı bir tür öfkeydi bu. Horgörü, merak ve hayranlıkla karışıktı. Titrek, siyah beyaz güvenlik kamerası kayıtlarını hemen her gün, her seferde birkaç saniye seyrediyordu. Lideri seyrediyordu. Sayı sayan, kurşungeçirmez cama ateş ederek gülen yüz çizen, istediğini elde etmek için aşırı şiddet kullanan adamı. Öfkesinin sebebi buydu muhtemelen. Mesele sadece şiddet değildi. Bu şiddette oyuncu bir taraf olması John'a anlaşılmaz geliyordu. O görüntülerdeki adam sorunlarını yetişkinler dünyasındaki bir çocuk gibi çözüyordu, başarılı olmasının sebebi de buydu... Herkes gibi düşünmüyor, polisin engellerini sanki Noel ağacının dibindeki hediye paketlerinde bulunan türden sihirbazlık kitaplarından öğrendiği numaralarla aşıyordu. Polisler yetişkin suçlularla nasıl başa çıkılacağını biliyorlardı, ama yaratıcılığı ilginç olduğu kadar sevimsiz de olan bu adamla nasıl başa çıkacaklarını bilmiyorlardı.

John o zihnin içine bakmak, onunla konuşmak, onu anlamak istiyordu.

Aşağı inip dört kilitli kapıdan geçti; önce plastik kartını, bahçe kapısından çıkarken de anahtarını kullandı. Hava beklediğinden aydınlıktı; gözlerini kısıp hoş bahar havasını içi-

ne çekerek doğuya, şehir merkezine doğru yürümeye başladı.

Ösmo'daki çifte soygunun ardından İsveç'in dört bir yanında, şiddet kullanarak gerçekleştirilen otuz altı soygunu tek tek, dikkatle incelemişti. İkisi dikkatini çekmişti. Biri o çetenin her zamanki tarzıyla işlenmişti, diğeriyse çok farklıydı.

Bu soygunlardan ilki Stockholm'e arabayla bir saatlik mesafedeki küçük, sakin bir kasaba olan Kungsör'de, çetenin bilindik yöntemiyle gerçekleştirilmişti. Önce lider (John ona *Ağabey* demeye başlamıştı) içeri girmiş ve ateş ederek, kapının yukarısındaki kamerayı yere düşürmüştü. Sonra *Kardeş* her zamanki gibi elinde hafif makineli tüfekle gelmişti; onun işi veznenin üstünden atlayarak veya etrafından dolanarak arkaya geçip çekmeceleri boşaltmaktı. Sonra çetenin üçüncü üyesi, *Asker* gelmişti; askeri bir operasyonda veya şehir savaşında görev verilmiş bir asker gibi ateş etme pozisyonuna geçmişti. Hep taarruz tüfeği taşıyan Asker ateş ederek ikinci kamerayı düşürdükten sonra veznelerin arkasındaki kasa dairesine gitmişti. Çetenin dördüncü üyesinin (John ona *Şoför* diyordu) görevi diğerlerini getirip götürmek ve soygun sırasında bankanın girişini korumaktı; tanıkların ifadelerine göre sakin araba kullanıyor, fazla hızlanmıyor, telaşa kapılmıyordu.

John ikinci soygunla –Stockholm'ün kuzeyindeki, arabayla kırk beş dakikalık mesafedeki Rimbo kasabasında gerçekleştirilmişti– ilgili tanık ifadelerini ve teknik raporları ilk okuduğunda, o soygunun başkaları tarafından işlendiğine kanaat getirmişti. Bankaya sadece iki adam girmişti. Kot pantolonlu ve ceketliydiler. Başlarına külotlu çorap geçirmişlerdi. Kameralara ateş etmemişlerdi... Dolayısıyla John o soygunu, soyguncuların bankada yaptıkları her şeyi seyredebilmişti. Gayet sakindiler, personele kibar davranmış ve asla seslerini yükseltmemişlerdi. Yürüyerek içeri girip silahlarını göstermiş, paraları almış ve çalıntı bir Opel Kadett'le uzak-

laşmışlardı. Daha önceki soygunlardaki gibi davranmamışlardı. Ama Sanna yine bankanın dış kamerasının kaydından kısa bir sekans gösterince, John o dosyayı tekrar açmıştı. Başına külotlu çorap geçirmiş adamlardan ilki yine bankaya girmeden önce dönüp iş arkadaşını kontrol edercesine bakmış ve elini onun omzuna koyup bir şeyler söylemişti, sonra da uzun uzun bakışmışlardı. Koruyan ve yönlendiren. *Ağabey*. Korunan ve takip eden. *Kardeş*.

"John!"

Parlak güneş yüzünden gözlerini kısan John, Scheele Sokağı'na yaklaşırken peşinden birinin koştuğunu duydu.

"Bekle!"

Karlström... peşinden koşuyordu.

John, amirinin koştuğunu daha önce hiç görmemişti. En azından burada görmediği kesindi. Birbirlerini her gün görürlerdi, ama ancak koridorlarda, arada sırada da bir suç mahallinde; bir de John'un onu Appelviken'deki güzel evinde ziyaret ettiği akşam görüşmüşlerdi.

"Yüz yirmi dört tane kırk beş milimetrelik hafif makineli tüfek!"

John Broncks nefes nefese yaklaşan Karlström'ün biraz muzaffer bir havası olduğunu gördü... amirinin söyleyeceği önemli bir şey vardı, bunu söyleyene kadar da ipler onun elinde olacaktı.

"Doksan iki tane AK4 taarruz tüfeği!"

Karlström cümle aralarında soluklanarak konuşuyordu.

"Ve beş tane KSP 58 makineli tüfek!"

"Eee?"

"Bunca silah epey fazla, değil mi?"

"Hangi savaşta kullanılacaklarına bağlı."

"Banka ve zırhlı araç soymak için fazla değil mi?"

John biraz sakinleşmek için sokaklarda dolanmaya başlamıştı.

Ama artık buna ihtiyacı yoktu.

"Düşünebiliyor musun John? Tam iki yüz yirmi bir tane otomatik silah."

"Devam et, dinliyorum."

"Bir askeri cephanelikte olmaları gerekirdi. Ama yoklar! Ta geçen sonbaharda çalınmış olmaları bile mümkünmüş!"

John Broncks hiç kımıldamadan duruyordu.

Etrafından arabalar ve insanlar geçiyordu, canlı bir şehrin ortasındaydı, müzik sesi geliyordu, ama John bunların hiçbirini ne görüyor ne duyuyordu.

Geri dönüp yürümeye başladı. Bugün hızlı adımlarla uzun yürüyüşler yapmaya ihtiyacı yoktu; nihayet kendini sakin hissediyordu.

54

Broncks matematiği severdi. Sayılar ona güvenli gelirdi; John'un ruh hali ne olursa olsun, yanıt hep aynı olurdu. Ama bu kez öyle olmamıştı. Neredeyse yarım yıldır, masasının üstünde çözülmemiş bir denklem duruyordu.

$$X \times Y = Z$$

Üç bilinmeyenli, dolayısıyla da tamamlanamayan bir denklem.

Değişkenlerden biri, her soygunla birlikte değişiyordu.

Ama belki John birazdan, bu karanlık çam ormanında bir yanıt bulabilirdi.

Külüstür bir mavi Volvo'nun, askeri plakalı bir minibüsün ve üç polis arabasının... yan yana park edilmiş toplam altı aracın bıraktığı dar boşluktan geçerken arabasının sağ tarafı

çizildi. İki üniformalı polis memuru, kimliğini kontrol ettikten sonra geçmesine izin verdiler. John yapraklı ve yosunlu toprakta hızlı adımlarla yürüyerek, hâlâ asma kilit takılı bariyerin yanından geçti.

İki yüz metre boyunca, tepenin doruğuna kadar sarp olan orman yolu sonrasında taşlı bir araziye uzanıyordu; arazide üniformalı polisler, yeşil üniformalı askerler ve sivil kıyafetli insanlar... Bir de parlak beyaz tulumlu bir teknisyen vardı. Sonra John onu gördü. Küçük, küp şeklinde binayı. Herkes bu binanın etrafında toplanmıştı.

John, Stockholm ve Huddinge emniyet teşkilatlarından meslektaşlarıyla, askeri güvenlik teşkilatı temsilcileriyle ve sigara kokan yaşlı bir adamla selamlaştı; kendini bekçi olarak tanıtan bu adam, binaya doğru yürüyen John'u kaygılı gözlerle takip etti.

"Merhaba."

Beyaz tulumlu teknisyen. Kapalı metal kapının önünde diz çökmüştü; kapının kalın olduğu belliydi.

Taşlı toprakta yürüyen John'un ayak seslerini duyan Sanna dönüp baktı.

"Merhaba."

Hemen önünde büyük bir çukur vardı.

"Oradaki kilidi gördün mü? Bariyerdeki?"

"Evet."

"Dıştan bakınca bir terslik yok gibi görünüyor. Orijinal kilidin yerine tıpkısı konmuş, seri numaraları bile aynı; anahtar içine giriyor, ama dönmüyor."

"Öyle mi?"

"Aynen burası gibi. Dıştan bakınca bir terslik yok gibi görünüyor."

Sanna kaygıyla bakan sivili başıyla gösterdi.

"O da."

"Görüyorum."

"Her akşam gelip cephaneliği kontrol ettiği halde bir terslik görmemiş. Dıştan bakınca."

Sanna ağır güvenlik kapısını iterek açtı.

Sanna biraz yana çekilince, John içeriyi görebildi.

Beton zemin. Ortasında büyük bir delik.

"İçeri oradan girmişler. Binanın altındaki tünelden. Tünel tamamen toprakla dolmuştu; kazıp açmayı yeni bitirdik."

Sanna içeri girince John onu takip etti. İçerisi sıkış tıkıştı. Soyutlanmıştı. John ağabeyini düşündü.

"İyi iş çıkarmışlar."

Zeytuni sandıkların hepsi de açılmış ve duvarlar boyunca üst üste dizilmişti. Kapakları zeminin açıkta kalan kısmında, yüksek bir yığın halinde duruyordu.

Sandıklarda siyah, biraz parlak yazılar vardı: AK4, 45 mm hafif makineli tüfek, KSP 58.

"Yaptıklarını gizlemeye çalıştılar ve bunu başardılar."

Bir hücre. Ve sivri pençeler. John'un gördüğü buydu.

Binanın yegâne odası, penceresiz bir hapishane hücresine benziyordu. Buraya girmek imkânsız olmalıydı. Ama pençeler öyle olmadığını kanıtlamıştı. Yerden çıkıvermişlerdi. Öyle görünüyordu. Sivri pençeler John'u tutup aşağı çekmek için çelik çubukları yararak yerden çıkmıştı.

"Burada başladı demek. Bilinmeyen değişken... sürekli büyüyen sayı."

"Ne sayısı?"

John diz çökünce, pantolonuna beton tozu bulaştı.

"Farsta. Svedmyra ve Ösmo. Rimbo ve Kungsör."

"Ne sayısı John?"

John ona baktı.

"Kullandıkları aracın çalıntı olması, kilidin hemen altındaki küçük deliğin kare şeklinde bir bantla örtülmesi... bir cephaneliğe, zemininde bombayla delik açarak girip, koca bir alaya yetecek kadar otomatik silah çalmaları... bunlar önem-

li değil; saklanıyorlar, keşfedilmelerini geciktiriyorlar, geldiğimizde... çoktan gitmiş oluyorlar."

John eğilip çukurun kenarlarına, dibine dokundu. Her şeyin başladığı yere. Gece geç saatlere kadar çalışmasına, sabah erkenden işe başlamasına, hafta sonlarında bile çalışmasına rağmen hâlâ geriden, hâlâ çok geç geliyordu. Dibi nemli taşlarla kaplı çukura kolunu tamamen sokarken, soygunculara karşı öfkenin yanı sıra hayranlık da duyuyordu.

"Diyelim ki hiç hapse girmedin, yeraltı dünyasıyla hiçbir bağlantın yok ve kendi başına soygun yapmak istiyorsun."

Sanna karanlık odada, John'un arkasında hareket ediyordu.

"Ne dedin?"

"Diyelim ki silahın yok, silah satabilecek tanıdığın da yok... Ne yaparsın?"

"Hiç hapse girmemekten mi bahsettin? John... doğru mu duydum?"

"Çözüm basit: Bir cephanelikten silah almak."

"Onu ziyaret mi ettin?"

John Broncks yanıt vermedi. Buna gerek yoktu. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı; John'un böyle bir şeyi gizlemesi imkânsızdı.

Soygunculardan ikisinin kardeş olduğunu bu sayede fark etmişti.

Sanna gerçeği John'un yüzünden anladı; bakıştılar... Sanna'nın mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Birbirlerine hafifçe gülümsediler. Sonra John dışarı çıktı. Üç bilinmeyenli denklemle ilgilenmesi gerekiyordu... O denklemin çözülmesi imkânsızdı, çünkü değişkenlerinden biri sürekli değişiyordu.

Adli tıp incelemesine göre, çetenin beş soygunundan herhangi birinde ateşlenen silahlar, diğer soygunların hiçbirinde ateşlenmemişti. John çetenin her soygunda yeni silahlar kullanmasını, işledikleri suçlar arasında bağlantı kurulma-

sını istememelerine, *eğer* tutuklanırlarsa bu sayede tek bir soygunla suçlanacaklarını bilmelerine yormuştu.

X x Y = Z

Artık denklemin bir çözümü vardı.

Soyguncuların elinde iki yüz yirmi bir tane otomatik silah bulunuyordu... bu Z değişkeniydi.

Şimdiye kadar dört AK4, üç hafif makineli tüfek ve bir KSP 58 kullanmışlardı – bu silahların çalındığı bildirilmemişti... Bu sürekli değişen, artan X değişkeniydi.

Her soygunda ortalama iki otomatik silah kullanmayı sürdürecekleri düşünülürse, demek ki soyguncuların elinde yüz on soyguna yetecek kadar silah vardı... Bu da Y değişkeniydi.

Ama kimlikleri ifşa olursa durum değişirdi.

* * *

Güzel, kemerli bir salon. Sonsuzluk. Leo ne zaman büyük bir kubbeli taş mekânda dursa aynı hisse kapılırdı... o mekân ebediyen var olacakmış gibi gelirdi, bunun doğru olmadığını bilse de. Bakışları Merkez Garı'nın aşağı yukarı on beş metre yükseklikteki tavanından duvarlara ve zemine kaydı; aydınlık mekânda, etrafındaki insanların hepsinin bir hedefi varmış gibi görünüyordu... Oysa belki de trenler, bilet gişeleri, gazete stantları ve kahve dükkânları arasında mekik dokuyorlardı, o kadar.

Trenlerin geliş gidiş zamanlarını gösteren elektronik panonun bir köşesinde saat vardı. 10.35. İki dakika kalmıştı.

Leo kuzeyden gelen trenlere mahsus 7. Platform'a doğru yürüyüp koruyucu çatının altına girdi. Yankı yapan, uzun, büyük mekânlar hep ilgisini çekmişti; buradaki çoğu insanın aksine sık sık durup başını geriye atarak yukarı bakıyor-

du. Bunu her yapışında, Stockholm Katedrali'ne ilk gidişlerini düşünüyordu... Anneleri "Aziz George Ve Ejderha" heykelini görmelerini istemişti, ama Leo kubbeli tavanı keşfetmişti bile ve parmak uçlarında yükselerek ona dokunmaya çalışmıştı, oysa anneleri Aziz George'un üstünde durduğu büyük kaideyi gösterip duruyordu; Aziz George parlak zırhlıydı, kılıcını başının üstüne kaldırmıştı, atının toynaklarının altında yatan ejderha gürlüyordu. Zamanda donmuş bir an. Her şeyin bitmesinden önceki an. O anda ejderha hâlâ çırpınarak kendini kurtarabilir ve zırhının içinde, atının ardında gizlenen muhallebi çocuğunu parçalayabilirdi.

Burası yıkılmayan, sağlam binalardandı. 326 numaralı dolaba konan bomba bile bu yapıya vız gelmişti... gururla, fütursuzca yükselen binalardandı.

Leo da bir anı dondurmuştu.

Burada, Merkez Garı'nda zamanı durdurmuştu. Yolcular tel örgülerin ardında beklemişti, Stockholm bölgesindeki polislerin çoğu da ya barikatlara gitmiş ya da bomba imha robotlarını korumuştu. O an saatler sürmüştü; asla gerçekleşmemesi gereken bir patlamanın öncesi ve sonrasında, sistem sarsılarak durmuştu. Şimdiyse sanki hiç bomba patlamamış gibiydi. Patlamayla birlikte etrafa saçılan yedi kilo çivi ve vidadan eser kalmamıştı.

Bomba patlamıştı, ama Leo bombanın kendisinin veya Felix'in hatası yüzünden patlamadığına emindi; fakat Jasper'in emniyet pimini çıkarıp çıkarmadığına emin değildi. Bunu tekrar sormamaya karar vermişti. Ters bir karşılık alma riskine girmek istemiyordu. Felix ile Jasper'in aralarının daha fazla açılmasını önlemek istiyordu. Aralarına girmiş ve orada kalmıştı, onları birbirlerine karşı profesyonelce davranmaya zorlarken bir yandan da mecbur kalmadıkça birlikte çalıştırmamıştı. Felix'in işi kaçış araçlarını sürmek ve bankanın girişini korumaktı, Jasper'in işiyse kameraları vurmak ve ban-

ka personeline yere yatmalarını veya kasa dairesinin kapısını açmalarını bağırarak söylemekti.

Aralarında giderek açılan uçurum da donmuştu.

7. Platform. Ana baba günüydü. Leo uzaktan gelen trenin istasyona girdiğini ve durduğunu, bütün kapılarının açıldığını, evrak çantalı ve bebek arabalı yolcuların dışarı akın ettiğini gördü. Sonra annesini gördü; annesinin çilek sarısı saçına biraz kır düşmüştü, yürüyüşü de yavaşlamıştı. Leo öylece durup ona baktı; annesi de bir an etrafa bakındıktan sonra onu gördü. Ama yürümeyi sürdürmedi.

Cep telefonunu çıkardı.

"Neredesin?"

Kendi telefonunu eline almış olan Leo gülümsedi.

"Buradayım. Tam karşında."

"Seni görmüyorum."

Aramızda insanlar var. Ama buradayım, seni görebiliyorum. Sen de beni görüyorsun.

"Tam önüne bak."

"Görmüyorum."

"Şimdi. El sallıyorum."

Elini kaldırıp, annesi görene dek salladı; annesi telefonunu indirip ona doğru yürümeye başladı.

Kucaklaştılar. Sonra annesi bir adım geri çekilip ona baktı.

"Ama bu çok tuhaf! Seni tanıyamadım."

"Altı üstü bir yıl oldu."

"Gördüm ama tanıyamadım. Gözlerim sanki... başka birini arıyordu. Görüşmeyeli çok da fazla olmadı, ama o kadar değişmişsin ki."

"Anne."

Leo ona tekrar sarıldı, annesi de onu tekrar süzdü.

"Öyle Leo, sen... aynı değilsin. Büyümüşsün. Sanki benim aradığım çocuk... sen ondan büyüksün."

"Evet, *büyüğüm.*"

"Bu kötü bir şey değil. Öyle demek istemedim. Sadece... bilmiyorum, zaman akıp gidiyor işte."

Leo onun çantasını almaya çalıştı, ama annesi kendi başının çaresine bakabileceğini göstermek istercesine çantayı kaldırıp platformda yürümeye başladı; Merkez Garı'ndan geçerek Leo'nun dışarıda bekleyen kamyonetine doğru yürürlerken annesi birden durdu.

"Burası mıydı?"

Varış peronunun ortasında. Uzun sıralar halinde uzanan dolapların önünde.

"Ne?"

"Burada mı... patladı?"

"Hı hı. Burada."

"Televizyonda gördüm, peronun etrafına polis şeritleri çekilmişti, insanlar tren bekliyordu."

Leo'ya bakarken, başka polis şeritlerini hatırladı (hep mavili beyazlı olurlardı); başka bir çeşit bombanın patlamasından sonra çok daha küçük bir binanın etrafına çekilen, havada titreşen şeritleri hatırladı. Bodrumdaydı, alevler büyürken babası ortalıkta koşturuyordu ve o hengâmenin ortasında on yaşındaki oğlu pencerenin ardından korkulu gözlerle ona bakıyordu.

"Geri zekâlılar!"

Elini Leo'nun koluna koydu.

"İnsanların hayatını böyle tehlikeye atıyorlar!"

Leo bu kez ona bakmadı. Ama çantasını tuttu ve bırakmadı; sonunda annesi ona çantasını verdi.

"O geri zekâlıların şansı vardı anne. Kimse ölmedi."

Şirket kamyoneti garın çıkışının az ilerisinde onları bekliyordu; iki tekerleği kaldırıma çıktığından ceza kesilmiş, bir sileceğin altına bırakılmıştı. Leo ceza makbuzunu yırtıp asfalta atarken, annesi hem onun hem de kamyonetin etrafından dolanıp, kapıdaki inşaat şirketi logosunu başıyla, gururla gösterdi.

"Bu şirket senin eserin Leo. Sadece senin. Hem kendi işini kurdun hem de Felix ile Vincent'a iş verdin."

Annesi tekrar sarılınca Leo da ona sarıldı, ama her zamanki kadar uzun süre değil; elindeki çantayı bir an önce kamyonet kasasına koymak istiyordu... Sebep bu olsa gerekti.

Stockholm'de güney yönünde ilerlediler; Leo bu yoldan gelmişti. Hallunda'dan sonraki çıkışta bir an tereddüt etti... Yanında annesi oturuyordu; ama sonra sağ şeride geçip E4'ten çıkarak eski otobana girdi... Askeri bölgenin önünden geçmek, vincin önünden geçerken yavaşlamak, bilip bilmediklerini anlamak istiyordu.

Hâlâ oradaydılar. Mavi, külüstür Volvo ve askeri plakalı minibüs. Ve yanlarında dört araç daha. Polis arabaları. Üçü resmi polis arabası, biri sivil araçtı. Üç üniformalı ve bir sivil. Kapıya çekilmiş mavili beyazlı polis şeritleri suç soruşturması başlatıldığını gösteriyordu; kapının önünde de iki silahlı polis memuru nöbet tutuyordu.

"Bir şey olmuş."

Annesi o tarafa baktığını fark etmişti; cama vurarak orayı gösterdi.

"Leo, görüyor musun? Polis şeritleri varsa... bir şey olmuş demektir."

Leo gaza bastı; arabalar, üniformalılar, hatta polis şeritleri bile dikiz aynasında giderek küçülüp kayboldu.

Artık herkes biliyordu.

Bir cephaneliğe gizlice girmenin en kolay yolunun zeminden girmek olduğunu.

* * *

İçeride barut kokusu vardı. Veya belki de o büyük patlamayı canlandırmaya çalışan hayal gücünün bir oyunuydu bu.

Zemin parçalanmıştı. Çelik çubuklar kesilmişti. Tavanda da patlamanın büyük, siyah izi vardı.

"Benimle gel."

Sanna birden dışarı çıkınca John onun peşinden gitti, ama yeterince hızlı değil; taşlı arazide ormana doğru yürürlerken Sanna onu ön kolundan hafifçe çekti.

"Tünel kazıp zeminde bombayla delik açmışlar... Altı ay önce."

Sanna etraflarındaki çıplak ağaçları başıyla gösterdi.

"Sonbahar başında. Yaprakların dökülmeye başladığı sırada."

Çömeldi ve John'un da aynı şeyi yapmasını bekledikten sonra ona yabanmersini çalılarının dibindeki birkaç taşı gösterdi.

"Taşlar. Bir sürü taş. Soyguncular tünel kazarken çıkardıkları taşları buraya getirip, düşmüş yaprakların üstüne bırakmışlar; sonradan düşen yapraklar da taşların üstünü örtmüş. Anladın mı?"

Taşların üstündeki ıslak yapraklar çürümeye başlamıştı. Ama Hanna onları kaldırınca, alttaki kuru ve çürümemiş yapraklar ortaya çıktı.

"Pek sayılmaz."

"Bunlar, alttakiler dişbudak yaprakları. Dişbudak en erken yaprak döken ağaçtır... Ekim ayında yaprak dökmeye başlar. Taşlar bu yaprakların üstüne konulmuş ve üzerleri kasımda dökülen huş yapraklarıyla örtülmüş."

"Ekim. Farsta soygununun yapıldığı ay. İlk soygunun."

John kolunda Sanna'nın elini hissediyordu. Oysa Sanna elini çoktan çekmişti. John giderek büyür gibi görünen kalabalığa baktı; oysa hâlâ oradakilerin çoğu polis ya da askerdi. Kaygılı bakışlı adam, o insanların arasında sigara içiyordu; burada olmak istemediği belliydi.

"Sanna, şu adamı görüyor musun? Sivil kıyafetli olanı?"

"Evet?"

"O kim demiştin?"

"Bekçi. Çalışırken dibimden ayrılmadı. Sanki bu... onun için kişisel bir meseleymiş gibi."

John üniformalıların arasından zikzak çizerek adama yaklaştı ve elini uzattı.

"John Broncks. Şehir polisi. Tanışmıştık, ama pek konuşmadık."

"Joachim Nielsen. FO 44. Ne düşündüğünü biliyorum."

Sigara kokusu. Adama yaklaştıkça kesifleşiyordu.

"Ne düşünüyorum?"

"İllaki bir terslik fark etmiştir, diye düşünüyorsun. Onca zaman durumu fark etmeliydi, diye düşünüyorsun."

"Fark etmeli miydin?"

"Protokolü harfiyen uyguladım. İş tanımında yer alan bütün talimatlara uydum."

Adam sustu. Ormandan çıkan iki kişi arkalarından yaklaşıyordu. Bir kadın ve kameralı bir adam. John kadını tanıdı. Bir muhabir. Oldukça güzel bir kadındı. Bariyerin etrafından dolanmış olmalıydılar. Ama kadın burada olmamalıydı, fazla erkendi.

"Güya gizli tutulacaktı."

"Efendim?"

"Kolay yoldan on bin kron kazanmak için basına haber veren birileri illaki çıkar."

Muhabirle fotoğrafçının kaba kuvvet kullanmadan, ama kararlılıkla uzaklaştırılmalarını seyretti.

"Kim?"

"Nasıl?"

"İki yüz yirmi bir otomatik silah..Kimin... elinde?"

John başını hafifçe iki yana salladı.

"Kimin ya da neyin elinde olduklarını bilmiyorum. Ama ne için kullanıldıklarını biliyorum."

Kalabalık giderek büyüyordu. Dört adam daha sarp tepeye çıkıp taşlı araziye gelmişti. İkisi takım elbiseli, ikisi üni-

formalıydı. Ulusal Soruşturma Bürosu ve Başkomutanlık Güvenlik Dairesi'ndendiler.

Bekçiyi başlarıyla selamladılar; adam rahatlatmış gibiydi, sanki onları bekliyordu.

John Broncks muhtemelen çok yakında başka bir yere ve göreve tayini çıkacak bekçinin elini sıktıktan sonra, barut kokan boş depoya geri döndü. Artık biliyordu. Burayı 4 ila 19 Ekim arasında, silahların en son denetlendiği tarih ile Farsta'da zırhlı bir aracın kaçırıldığı tarih arasında soymuşlardı.

Yaklaşık altı ay önce.

Koca bir alaya yetecek kadar silah onca zaman nerede saklanırdı ki?

* * *

Kapı her zamankinden kolay açıldı; sanki o da meraklı ve heyecanlıydı. Geniş garaj gün ışığıyla aydınlandı... Vakit öğlene geliyordu, yerde yağ ve boya lekeleri görülüyordu; bir kasayı parçalamakta ve bomba yapmakta kullandıkları büyük marangoz tezgâhının üstünde çivi dolu karton kutular, zımparalanmış meşe pervazlar ve aralarında duran birkaç alet vardı.

"Burada epey pratik yapıyoruz."

"Ne pratiği?"

"Kutular, modeller filan yapıyoruz."

Annesi gururlanmış gibiydi.

"İşlerinin iyi gitmesine çok sevindim. Vincent ile Felix'e göz kulak olmana da."

Leo annesinin önden girmesine izin verdi; onun ucu bucağı yokmuş gibi görünen garajdaki ışık şeridinde yürümesini seyretti.

"Bütün bunlar senin mi Leo?"

"Bizim."

"Hepsi sizin demek."

"Alana ihtiyacımız var anne. Dediğim gibi, şirket büyüyor."

Annesi meşe pervazları yana itip bir çekici eline aldı ve evirip çevirdi; bir tornavida ile ingilizanahtarını da aynı şekilde inceledikten sonra ingilizanahtarının altındaki sigara paketini aldı.

"Bu ne?"

"Ne olduğunu görüyorsun."

"Sigara mı içiyorsun?"

"Arada sırada."

"Vincent içmiyor ama, değil mi?"

Leo annesine bakarak elini onun yanağına koydu.

"Seni görmek güzel anne."

Asfalt alanda bir aracın yaklaştığını duydular ve garaja giren kamyonete yol verdiler; yanlarına park edilen kamyonetin kasasında bir paket yalıtım malzemesi ve iki tane onar litrelik boya kutusu vardı.

"Bu da mı şirket aracı?"

"Dedim ya anne. Büyüyoruz."

Felix sürücü koltuğundan atlarcasına inip kollarını uzattı.

"Anne!"

Annesine sımsıkı sarılıp ayaklarını yerden kesti; onu havada iki kez döndürürken, iş kıyafetinden sarı boya tozu saçıldı.

"Yapma Felix!"

Annesi gülüyordu; gülüşü öyle güzeldi ki, insanı onunla birlikte gülmeye sevk ediyordu.

Felix onu bırakırken, annelerinin en küçük oğlu kamyonet kapısını açtı.

"Ve Vincent!"

Anneleri ona diğerlerinden biraz daha uzun süre sarıldı; Vincent rahatsız olduğunu belli etmemek için gülümsedi.

"Öyle büyümüşsün ki... kocaman olmuşsun!"

"Eee, on sekizime geldim."

"Daha on yedi yaşındasın."

"Az kaldı."

Annesi onu bırakmadan biraz geri çekildi.

"Vincent... sigara kokuyorsun."

"*Ben* sigara içiyorum anne."

"Sen mi Felix?"

"Evet."

"Onun sigara içtiğini gizlemeye çalışıyorsunuz."

Annelerinin gülümseyişinin içten olup olmadığını anlamak güçtü. Felix içten olduğuna karar verdi.

"Annelerin bazı şeyleri bilmemesi daha iyidir. Değil mi?"

Garajdan çıktılar... kapı arkalarından kapandı; sıcak bahar güneşi artık içeriyi aydınlatmıyordu. Eve doğru yürürlerken anneleri etrafa bakındı, belki de çimenlik arıyordu, ama bir şey demedi; Felix'e tutunuyordu, Felix de ona tutunuyordu.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Sadece bu gece."

"Neden anne?"

"Yarın sabah erkenden gidiyorum. Ninenizi ziyarete. İsterseniz siz de gelin? Hepiniz? Sköndal'a. Leo, orası buraya ne kadar uzak?"

Oraya yakın zamanda gitmişlerdi. İçlerinden biri kaçırdıkları zırhlı aracı sürerek dedeleri ile ninelerinin küçük evinin önünden geçmişti, biri bir tepede yatıp ateş etmeye hazır halde beklemişti, biri de kaçış botunu iskeleye getirmişti.

"Gelemeyiz anne. İşlerimiz yoğun... biliyorsun."

"Biliyorum. *Büyüyorsunuz.* Eh, içeri girelim mi?"

Anneli o dördünün garajdaki hallerini mutfak penceresinden seyretmişti. Gülerek kucaklaşmışlardı. Birlikteydiler. Anne ile üç oğlu birbirlerine öyle yakındılar ki... Aralarında bir başkasına yer yoktu.

Anneli, Leo'nun ailenin yeni reisi edasıyla eve önden girdiğini gördü. Sonra Felix girdi; annesinin karşısındayken hep birkaç yaş küçülmüş gibi görünür, annesini güldüren kişiye dönüşürdü... bu role ikisinin de ihtiyacı var gibiydi. Hemen arkalarından gelen Vincent ise ne kadar uğraşırsa uğraşsın hep bebek olarak kalacaktı.

Anneli tahmin etmeliydi.

Ön kapı açıldı; Anneli bir türlü çözemediği o kadına selam verdi. Konuştukları olurdu elbette, ama hep havadan sudan konuşurlardı. Leo'nun annesi gerçek düşüncelerini asla söylemezdi... asla açık konuşmazdı. Sorular sorarak insanı yanıt bulmaya zorlar, sanki Anneli'nin içini okurdu... ona durup dururken kendini suçlu hissettirirdi. Leo da bazen öyle olabiliyordu. O ikisinin gözleri aynıydı; soru sorulduğunda karşılarındakinin yüzünü inceleyip niyetini anlamaya çalışırlardı, belki de incinmemek için... basit soruların altında bile bit yeniği ararlardı.

"Anneme evi gezdirebilir misin?"

Leo oturma odasından gelen televizyon sesini duyuyordu. Oraya gitmek, kanepeye oturmak, boş silah deposunun görüntülerini seyretmek istiyordu.

"Annene evimizi gezdirirken bana eşlik edersen sevinirim."

Leo bunu ister istemez yaptı; evi bir an önce gezdirmeye çalıştı, ama bu iş umduğundan çok daha uzun sürdü, çünkü anneleri her odada durup sorular soruyordu, Anneli de bu evin geçici olduğunu her fırsatta söylüyordu, *Biliyorum Britt-Marie, bu evin bahçesi güzel değil, ama seneye daha güzel bir eve taşınacağız*, şirket büyüyünce çok daha büyük bir ev alacaklarını açıklıyordu. İkinci kattaki son odaya, yatak odasına girdiler; Leo nihayet serbest kalıp gittiğinde o ikisi pencereden komşu evin elma ağaçlarına ve çimenliğine bakıyorlardı, *Ben de böyle bir bahçe istiyorum Britt-Marie, böyle bir ev istiyorum.*

"Biliyorlar mı?"

Felix ile Vincent, oturma odasındaki kanepenin birer ucunda oturuyor, son dakika haberlerinin başlamasını bekliyorlardı.

"Evet. Önünden geçtim. Bir sürü insan vardı."

Şimdi. Haberler. Çocukluklarından beri seyrettikleri haber sunucusu, borsa haberlerini de ölüm haberlerini de aynı sakin ses ve ifadesiz yüzle verirdi.

Stockholm'ün yirmi beş kilometre güneyindeki Botkyrka'da bulunan bir askeri cephanelikte İsveç tarihindeki gelmiş geçmiş en büyük silah soygununun gerçekleştirildiği bu sabah keşfedildi.

Bir ormandaki taşlı arazinin ortasındaki küçük, gri binanın kısa görüntüleri. Açık kapıdan binanın aydınlık, sıkış tıkış içi görünüyordu.

"Baksanıza..."

Kamera büyük deliği ararken sarsıldı, görüntü bulanıklaştı; sanki kameranın tamamı öne eğiliyor, delikteki karanlığın içine çekiliyordu.

"...birileri zemini mahvetmiş."

Leo kardeşlerine gülümsedi, ama bir yandan da ormanda kımıldamadan yatmasını, el fenerinin ışığından saklanmasını hatırlıyor ve hiç kimsenin yapmadığı bir şeyi yakında yapacağını biliyordu.

"Bu 'birileri'..."

Kamera hızlı bir hareketle yeşil sandıkları gösterdi.

"...içerideki her şeyi almış. Ve bunu kimse fark etmemiş. Bugüne dek."

Emniyet teşkilatının yaptığı açıklamaya göre, soygun askeri taktikler ve patlayıcılar konusunda bilgili kişiler tarafından gerçekleştirildi.

Leo yine hissetti. Bir çeşit mutluluğu andıran o sakinliği. Cephaneliğin içinin görüntüsünün yerini üniformalı polislerin ve park edilmiş polis arabalarının önünde duran vincin görüntüleri alınca.

"Aaa, baksana Leo... buraya gelirken oradan geçmiştik!"

Anneleri. Leo onun odaya girdiğini fark etmemişti.

"Demiştim sana. Polis şeridi çektiler mi bir terslik var demektir!"

Anneleri kanepeye, iki küçük oğlunun arasına oturdu. Omzunda annesinin omzunu hisseden Felix onun gösterdiği tarafa baktı. Ama bir şey demedi. Diyemedi. Konuşamıyordu. Normalde annesini güldürürdü. Şimdiyse ne diyeceğini, ne yapacağını bilemiyordu; annesi gerçeği bilmiyordu tabii, ama ona sanki bilirmiş gibi bakıyordu, sanki gerçeği söylemesini istiyordu, her şeyi (balgam tükürülmesini bile) affeden gözlerle bakıyordu. Belki de Felix *Anne, televizyondaki haberde bahsedilen soygunu yapan biziz, o silahları biz çaldık, onlarla beş banka soyduk,* demeliydi; belki o zaman annesi eğilip ona sarılırdı.

"Felix?"

"Efendim."

"Bir terslik mi var... ne oldu?"

Yine boş cephaneliğin görüntüleri. Annesi hariç hepsi gerçeği biliyordu. O cephanelikten alınan silahların şimdi burada, evin altında olduğunu.

"Ben... inşaat şirketinden ayrılmayı düşünüyorum."

Anneleri odaya girdiğinden beri Leo sessizce oturmaktaydı. Bunu duyunca biraz irkildi.

"*Ne*... ayrılmayı mı düşünüyorsun?"

Felix ona bakmadı. Annesine baktı.

"Çünkü ben... anlarsın ya, tadilat işi yapmak istediğimden emin değilim."

"İstemiyor musun?"

"Anne, ben okumak istiyorum galiba."

Leo'nun sorgulayıcı bakışlarını hissetmezmiş gibi yapan Felix, kendisine gülümseyen annesinden gözlerini ayırmıyordu.

"Ne güzel Felix; tabii ki okumalısın."

Anneleri Felix'e sarıldıktan sonra Leo'ya döndü.

"Değil mi Leo? İyi olmaz mı?"

* * *

Garajın içindeki garaj.

Kapıyı çalan John Broncks, Sanna'nın girebileceğini söylemesini bekledi.

Üniformalı adamlarla müfettişler gidince, yerlerini yerdeki deliğe bakmaya gelen muhabirlerle fotoğrafçılar almıştı. Gece olunca John orada yalnız kalmıştı. Bütün gün ormanda taş aradıktan sonra, nisan sıcağının akşama kadar sürmediğini keşfetmişti; ceketinin biraz kalın olmasına memnundu.

"John... kapıyı çalmana gerek yok. Gelsene."

"Askeri Tim."

"Hiç kapıyı çalmazdın."

"Onlara artık böyle diyoruz."

Bir suçlu ya da suç çetesi birden fazla suçla ilişkilendirilirse, ona bir isim, bir lakap verilirdi. Ordu silahları, kurşungeçirmez yelekler, botlar, dakiklik, iletişim. Boş cephaneliğin ilk görüntülerinin birkaç saat önce yayınlanmasının ardından bu isim iyi bir seçim gibi gelmişti.

"Şu an bomba yapımında kullandıkları levhaya bakıyorsun."

Adli tıp teknisyenlerinin çalışma tezgâhının üstünde yatan, isli plastik ve masonit parçaları, bir yapbozun parçaları gibiydi

"Koli bandı. Masonit levha. TNT, PETN ve RDX."

Sanna birkaç parçayı alıp daha yakına koydu.

"Plastik patlayıcı on iki parçaya ayrılıp ateşleme fitiliyle

bağlanmış. Yerde altmış dört santim çapında bir delik açmak için yarım kiloya yakın patlayıcı kullanmış olmalılar."

"Yarım kiloya yakın mı?"

"Evet."

"Epey ses çıkarmıştır."

"Evet."

"Kimse duymamış mı?"

"Patlayıcılar temelin *altına* yerleştirilmiş. Bina sesi azaltmıştır. Hem neredeyse kimsenin yaşamadığı bir ormanın ortasındaydılar."

Sanna ona baktı; bütün gün çalıştıktan sonra yorgundu... Bakışları soğuk değildi artık, gözleri John'un bir zamanlar âşık olduğu gözlerdi. Sanna koltuğunun sırtında asılı ceketini aldı.

"Benimle biraz yürürsen bunu konuşmaya devam edebiliriz."

Emniyet müdürlüğünün koridorlarından geçip sokağa çıktılar. Issız sokakta tek kelime etmeden, yan yana yürüdüler. Gece yarısına birkaç saat vardı; hava iyice soğumuştu.

"Ağabey."

Hantverkar Sokağı'nda çıt çıkmıyordu; belediye binası bulutsuz gece göğünün altında yükseliyordu.

"Öyle diyorum. Lidere. Her soygunda kameralara sergilediği imaja da hâlâ tam olarak inanmıyorum, bugün gördüklerimizden sonra bile. Evet, analitik düşünüyor. Acımasız. Planlı. Nokta atışı yapıyor. Orası öyle. Ama onunki altı ayda bitecek bir askeri operasyon değil. Asla bitmeyecek. O adam bağımlı olmuş. Alkolik veya uyuşturucu bağımlısı olduğunu söylemiyorum, ama bağımlı sonuçta. Soygun bağımlısı. Dozu giderek artırmaya ihtiyaç duyacak. O hissi, o heyecanı yaşamayı sürdürmek için dozu azar azar artırması gerekecek. Farsta'da o zırhlı aracı soyacağı zaman, tekerlekli sandalyede oturup onların gelmesini bekledi... o sırada bu kadarı ye-

terliydi. Sonra Svedmyra'daki bir bankanın önünde, minibüste oturdu... yine o sırada bu kadarı yeterliydi. Ama sonrasında... dozu artırmaya ihtiyaç duydu. Bu yüzden de iki banka birden soymayı planladı; birini o, diğerini de iki suç ortağı soydu."

Hantverkar Sokağı'nın sonuna gelmişlerdi; John, Riddar Koyu'nun ucundaki köprüyü başıyla gösterince, Sanna başıyla onayladı.

"Yani bir dahaki sefere daha da ileri gitmesi gerekecek. Daha çok banka soyabilir, daha çok ateş edebilir veya belki de... neyse, sonuçta o hissi, o heyecanı yaşamak için çıtayı bir şekilde yükseltmek zorunda. O bir bağımlı ve durmayacak... ölene dek durmayacak."

Sağdaki sular dingindi; takımada feribotları rıhtıma yanaşmıştı ve yarın sabaha kadar orada kalacaktı; solda, güney yönünde uzanan tren rayları da boş ve huzur vericiydi.

"Ağabey ha?"

"Evet."

"Ölene dek durmayacak diyorsun?"

John durdu ve gözlerini Sanna'dan ayırmadan köprünün ortasındaki bir banka yaslandı. Onu Sanna kadar yakından tanıyan çok az kişi vardı. Belki de yoktu. Ama belki de Sanna onu tanıdığını *sanıyordu*, *o* kadar.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Ama o kadar basit değil."

"Emin misin?"

"O adama Ağabey derken kendi ağabeyimi düşündüğümü sanıyorsan yanılıyorsun. Alakası yok... onların suç işleme sebepleri birbirinden farklı."

"Nereden biliyorsun? İki ağabey de şiddet kullanıyor."

"Ama bu adam... şahsi çıkarı için suç işliyor."

"Ağabeyin başka biri uğruna cinayet işledi yani, kendini feda etti; bunu mu diyorsun?"

John ona bakmayı sürdürdü.

"Sanna?"

"Efendim?"

"Bazen ne dediğini hiç anlamıyorum."

Kimsenin yaşamadığı güzel Riddarholmen Adası'nın önünden sessizce yürüyerek geçtiler; Slussen'e doğru yürürlerken, Södermalm'ın silueti onları karşılamak için ayağa kalkıyordu sanki. Otelin ön merdivenini çıkıp korkuluğa gittiler ve uykuya dalmak üzere olan şehrin muhteşem manzarasını seyrettiler. Buraya daha önce de gelmiş, Stockholm'ü seyretmişlerdi; o zaman başka bir yönden gelmişlerdi, ama hava yine karanlıktı ve şehrin sokak lambaları ile pencerelerinin ışıkları görülüyordu.

"Bir keresinde... birbirimizin yanından geçmiştik."

Yan yana durup çatılara, ara sokaklara baktılar; Sanna'nın sesi artık mekanik değildi, gün boyunca da öyle olmamıştı.

"Ne?"

"Bunu biliyor muydun John? King Sokağı'nda."

Bakıştılar. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. John, Sanna'nın gözlerinde uzun süre umutla beklediği ifadeyi görüyordu.

"Seni gördüm. Uzaktan."

Seni gördüm.

"Yazdı. İki sene önceydi galiba. Cumartesiydi. Sokak kalabalıktı. Geçerken seninle göz göze gelmeye çalıştım, ama sen gözlerini kaçırdın John."

Beni gördün. Ve gözlerimi kaçırmayı seçtim.

John on yıldan fazladır her gün bu konuşmayı hayal etmişti. Her gün defalarca. Sanna gözünün önünden gitmemişti. Uyandığında. Yattığında. Yıllar önce, o perşembe günü neden Sanna'nın evden taşınmasını istediğini, neden döndüğünde onu görmek istemediğini söylediğini bilmiyordu. Eve yaklaştıkça panik atak geçirdiğini, Sanna'nın artık evde olmadığını düşündükçe boğulacak gibi olduğunu, nefes almak-

ta zorlandığını söylemek istiyordu. Sonra boş odalarda korkunç bir şekilde dolanmış ve holde yere uzanmıştı... Kalbi küt küt atıyordu, ödü kopuyordu; iki gün hastanede yatmıştı, EKG testleri yapılmıştı, ardından da hâlâ süregelen hiçliğe geri dönmüştü.

On yıl boyunca her gün düşündüğü kadın şimdi karşısında, neredeyse dokunacak kadar yakınında duruyordu. John hareket ederse rüyadan uyanacaktı. Bu yüzden, Sanna yaklaşıp onu öptüğünde, ancak bunun gerçek olduğuna emin olunca aynı şekilde karşılık verdi.

Ağladı.

Sanna'ya sarılıp ağladı; kendini tutamıyordu. Babasının cenazesinde bile ağlamamıştı; insan affetmediği biri için gözyaşı dökmez.

"Ben de seni gördüm."

"Ne?"

"O gün. King Sokağı'nda. Seni gördüm, ama..."

"Beni gördün mü?"

"Evet. Ve şimdi..."

"John?"

"Efendim?"

"Beni gördüğün halde görmemiş gibi mi yaptın?"

John ona şimdiki hayatı hakkında soru sormasının zamanının gelmiş olabileceğini düşündü. Hayatının bugünlerde nasıl olduğunu sormasının.

"Görmemiş gibi mi yaptın John? Tıpkı birlikte yaşadığımız zamanki gibi numara mı yaptın?"

Ona ablasını sormalıydı. Bir de istediği o evi alıp almadığını. Neden şehrin emniyet teşkilatına iş başvurusunda bulunmadığını. Ve başka kimin ona bu kadar yakın durduğunu.

"John, şeyi... son seferi hatırlıyor musun?"

Haykırıyor.

"Hayır, hatırlamıyorum."

"Çok zor bir insansın" diye haykırıyor. Tekrar "Çok zor bir insansın" diye haykırdıktan sonra kapıyı çekip gidiyor.

"Gitmemi istemenin... sebebini hatırlamıyor musun?"

John geceyi arkasında hissederek öylece durup ağladı.

Şimdi ona bütün bunları sormalıydı. Artık konuşuyorlardı.

"Eşyalarımı lanet olası bir Ikea torbasına koymanın sebebini hatırlamıyor musun?"

Bunu yapmalıydı.

"Sen... hiç değişmemişsin! Hâlâ aynısın John, eskisi gibisin, hatırlamasan da öylesin. Sana ulaşmak hâlâ imkânsız."

Sanna ağlamıyordu, John ağlıyordu. Ama Sanna otobüs duraklarına ve taksi kuyruğuna doğru giderken, John bu kez dönüp bakmadı; onun gözden kayboluşunu görmek istemiyordu.

* * *

Bahçe. Leo burayı sevmiyordu. Ama Anneli'yle aynı sebeplerden dolayı –çimenlik veya elma ağacı olmadığı için– değil... Burayı sevmiyordu çünkü düz değildi, bahçeye asfalt döşeyen her kimse kötü bir iş çıkarmıştı; Leo elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmayan insanlardan hazzetmezdi.

Pencereden dışarıya, yağmur suyuyla dolup taşan çukurlara bakıyordu. Sonra gözlerini indirip camdaki kendi yansımasına odaklandı; arkasında, kanepenin kenarında oturan annesi (geceliği Anneli'ninkilerden çok farklıydı) süs yastıklarını alıp karo zemine üst üste atıyordu.

Leo jaluziyi kapatıp döndüğünde, annesi kanepeyi kayışlarından çekerek açmaya çalışıyordu; Leo hafifçe dokunarak onu kanepeden uzaklaştırdı.

"Ben yaparım; bir numarası var."

Leo bir köşeye bastırırken diğerinin kayışını çekti. Kanepe açıldı. Leo kayışları çekerek kanepeyi iyice açtı. Şimdi karşılarında iki beyaz ve iki siyah yer karosunun üstünü ör-

ten bir yatak duruyordu; o dört karonun altında da kasa ve silah deposunun girişi vardı. Leo yatağa yorgan serdi ve üstünü elleriyle düzeltti.

"Bu kadar uğraşmana gerek yok."

Annesi gülümsedi.

"Leo... sen hep çok titiz bir çocuktun."

Leo'nun düzelttiği yorganın üstüne oturdu.

"Misafir odanızın olması da çok hoş."

"Tadilat yapmadan önceki halini görecektin."

"Evet... duvarları boyamışsın. Değil mi? Zemini de... sen döşedin, değil mi?"

"Ben değil. Vincent. Bütün bu karoları tek tek döşedi."

Leo annesinin yanına oturdu; annesi onun elini avuçlarının arasına aldı.

"Açıkçası bunu umuyordum Leo."

"Neyi... umuyordun?"

"Vincent bana gelip de Stockholm'e, senin yanına taşınmak istediğini söylediğinde... ona göz kulak olacağını ummuştum."

Leo'nun elini okşadı; bu tanıdık bir his olsa da, Leo'yu ürpertti. Sabahleyin, Merkez Garı'nda yürürlerken annesi bombanın patladığı yerde durduğunda da böyle olmuştu, bir de buraya kamyonetle gelirlerken askeri cephaneliğe giden yolun girişine çekilmiş mavili beyazlı şeritleri gördüğünde.

"Bak anne..."

Annesine ikisini de rahatsız eden gözlerle baktı; suçluluk duygusu rahatsızlık verirdi.

"...Vincent kendi ayaklarının üstünde durabiliyor."

"Hayır, duramadığını biliyorum. Tamamen kendi başına yapamaz o. Sen hep ona göz kulak oldun. Felix'e de. Hatta bana ve babana bile."

Leo başını iki yana salladı.

"Anne."

Daha fazlasını duymak istemezcesine.

"Leo, sen olmasan ölürdüm. Baban beni dövmeye devam ederdi."

Annesi bunu gördü. Ama umursamadı. Leo'nun utandığını düşünmüştü.

"Seninle öyle gurur duyuyorum ki. Sorumluluk alıyorsun. *Daima* sorumluluk aldın."

"Anne, yeter ama, lütfen."

Leo'nun diğer elini tutup avuçlarının arasına aldı.

"Babanın yapamadığı şeyi yaptın. Kurduğun şirket iflas etmedi, aksine giderek büyüyor; kardeşlerine de iş verdin. Onlara en çok sen babalık ettin. Aslında... baban da bir zamanlar senin gibiydi. Başlarda. Şefkatliydi. Sevgi doluydu."

Sustu. Tekrar konuştuğunda sesi daha sertti.

"Sen en çok bana benziyorsun. Biliyor musun? İkimiz de çok dayanıklıyız Leo. Belki farkında değilsin, ama bu yönümüz benziyor."

Leo'ya baktı, ama Leo artık onu göremiyordu; annesi onun içini okuyacak, suçluluk duygusu sandığı şeyin aslında utanç olduğunu fark edecekti. Leo bunu engellemek için gülümseyip annesine sarıldı.

"İyi geceler anne."

Annesinin kılıfı yeni yıkanmış yorganın altına girdiğini duyunca, dönüp bakmadan ışığı söndürüp hole çıktı ve mutfağa girdi. Mutfak penceresindeki yansıması çok daha netti, çünkü burası fazla aydınlık değildi.

Annesi artık düzenli nefes alıyordu. Uykuya dalmıştı.

Gün boyu haberlerde bahsedilen silahların yukarısında duran bir kanepede.

Altındaki karoları en küçük oğlunun döşediğini düşünüyordu. En büyük oğlunun inşaat şirketiyle uğraştığını ve kardeşlerini şirkette çalıştırdığını düşünüyordu. Tam da Leo'nun herkesin düşünmesini istediği şekilde düşünüyordu.

Annesi bile Leo'nun görmesini istediği şeyleri görüyordu.

Ama bu... iyi hissettirmiyordu.

Annesinin kendine benzettiği, sorumluluk sahibi olduğunu düşündüğü kişinin camdaki yansımasına baktı.

Cama hohladı, iyice buğulanmasını ve yansımanın kaybolmasını sağlayana dek.

Son bir kez. Son bir kez... bu en büyüğü olacaktı. Üçlü soygun. On beş milyon kron. Sonra Leo silahları satacaktı; Felix iyi bir eğitim alabilecekti. İşte o zaman Leo tekrar annesi gibi olacaktı. Bu son işten sonra bir daha soygun yapmazlarsa, gerçeği kimse bilmeyecekti.

55

Ivan'ın programı başlayınca sehpanın üstünde not defteri hariç hiçbir şey olmamalıydı. Not defteri yeniydi, sayfaları beyaz ve boştu. Daha önce Jönsson'un raflarından birinde, zarflarla tükenmezkalemlerin arasında duruyordu. Ivan onu gazete almaya gittiğinde almıştı. O incecik gazetedeki haberleri normalde pek okumasa da, son bir haftadır her gün öğleden sonra dört civarında meydana gidip gazetenin hem sabah hem akşam baskılarını alıyordu; şimdi hepsi kanepesinde yığın halinde duruyordu.

Sehpada, Ivan'ın önünde sadece not defteri vardı. Ivan bütün gelişmeleri bu deftere yazıyordu. Kesme tahtasını, bıçağı, kültablasını, soğanı, şarabı kaldırmakla kalmayıp, sehpanın üstündeki tütün kalıntılarını ve şarap bardaklarının bıraktığı ince, kırmızı halkaları bile silmişti.

Uçlu kalemini –içinde uç olduğunu biliyordu– not defterinin boş, açık sayfasına koyup kanepede arkasına yaslandı. Kanepenin ortasında otururken, o kısmın fazla göçtüğünün

farkındaydı. Bir hamakta oturmaya çalışıyordu sanki; bugün ağzına şarap koymadığından, belinin alt kısmı daha çok ağrıyordu. Bel fıtığı artmasın diye tekrar öne eğilip dirseklerini dizlerinin üstüne koydu... Normalde çekilişi beklerken, topların şeffaf borudan döne döne inmesini ve birden duruvermesini seyrederken böyle otururdu.

Öne eğildi, ama bugün Keno oynamamıştı. Tüm dikkatini vermesi gereken yeni, daha önemli bir program vardı.

Gazete yığınına yaklaşıp karıştırırken sebebini bilmeden huzursuz oldu; bütün haberleri defalarca okumuştu. Soygunla ilgili yazılmış tüm haberleri toplamıştı. Ama şimdi beklediği televizyon programında henüz gazetelerde yayımlanmamış suç görüntüleri verilirdi hep... Polisler gazetelerden önce bu programa bilgi vermeyi yeğlerdi; o domuzlar çok mühim bir iş yaptıklarını sanıyorlardı, oysa tek yaptıkları bir televizyon programında konu mankeni gibi oturmak ve çalışıyor numarası yapmaktı.

Ivan yirmi dakika bekledi. Programın başlangıcını kaçırmak istemiyordu. İki reklam arası verildi – insanları binlerce benzeri olan bir şeyi satın alırlarsa boktan hayatlarının düzeleceğine inandırmaya çalışıyorlardı; ikisinin arasında da bir televizyon dizisinin final bölümü gösterildi – on yıldır kimsenin yaşlanmadığı bu dizideki karakterler Ivan'ınkinin aynısı bir kanepede oturuyorlardı ve gülme efektine iyice abanılmıştı.

Bir sigara daha. Ivan üstüne sert tütün serptiği ince çarşafı parmaklarının arasında dikkatle yuvarlayarak hazırladığı sigarayı yakıp derin bir nefes çekti. Sonra sehpanın üstünü tekrar ıslak bezle sildi; sehpanın temiz olması gerekiyordu.

Kaygılı değildi. Gazete yığınını karıştırmasının sebebi kaygı değildi. Sabırsızlanıyordu. İçi kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Okuma gözlüğünü cebinden çıkarırken, gözlüğün sapı içinde beş yüz kronluk banknotlar halinde toplam on dokuz bin kron kalmış zarfa takıldı. Leo'nun dört buçuk yıldan

sonra çıkagelip de kırk üç bin kronu sanki monopoli parasıymış gibi verdiği o sonbahar gününden beri zarf epey incelmişti. Leo kendini borçlu hissetmese de bu parayı vermişti.

Ivan üstten ikinci gazeteyi en üste çıkardı; bu gazetede silahını kameraya doğrultmuş, baştan aşağı siyah giyinmiş bir soyguncunun fotoğrafı vardı. Ivan meydandaki markette sırada beklemişti, önünde üç kişi vardı ve kuyruk öyle yavaş ilerliyordu ki müşterilerle sadece tek bir kişinin ilgilenmesinin sebebini merak etmişti. Siyah konveyör bandını çalıştıran kasiyer, dünya umurunda değilmişçesine ağır hareket ediyordu; beklerken gözü gazete standına ilişen Ivan, ASKERİ TİM manşetini görmüştü. Sıra ona gelince gazeteyi alıp, haberin tamamını okumuştu... Habere göre, soyguncular bir askeri cephanelikten bir sürü silah çalmış ve bu silahları kullanarak Farsta'da bir zırhlı aracı, Svedmyra'daki bir bankayı *ve* kuyruğu ağır ilerleyen market kasasının arkasındaki duvarın ardında bulunan iki bankayı soymuşlardı.

Ivan kuyrukta dururken, bir banka penceresinin ardından ona alayla gülümseyen yüzü hatırlamıştı; etrafındaki insanlar gördüklerini heyecanla anlatırken bağlantılar kurmaya başladığını... Alakasız görünseler de Keno kartındaki sayı kombinasyonları gibi bağlantılı olan olayları düşündüğünü hatırlamıştı. Normalde gazete almayan biri olmasına karşın, o gazeteyi konveyör bandının üstüne, bir düzine yumurta ile bir torba yeşilbiberin ve bir paket bademli çöreğin arkasına bırakmıştı. Ve haberi okumuştu. Artık Askeri Tim denen çetenin Sköndal'daki bir plajda (Britt-Marie'nin yıllarca çalıştığı engelliler yaz kampının yakınında) bir zırhlı aracı ve Ivan'ın evinin sadece beş yüz metre ötesindeki iki bankayı soyduğunu okumuştu.

Sköndal. Britt-Marie'nin semti. Polislere pek iş düşmeyen, sessiz sakin bir semtti.

Ösmo. Benim semtim. Gazetede, sekiz el ateş ederek çizilmiş o acımasız yüzün fotoğrafı vardı.

Ivan hâlâ emin değildi.

Ama gazeteye baktıkça bağlantılar giderek netleşiyordu. Yazılanlardan çok fotoğraflara, özellikle de tüm gazetelerde çıkan iki siyah beyaz fotoğrafa odaklanır olmuştu; lider olduğu söylenen adam bunlardan birinde kameraya nişan alıyor, diğerindeyse tek başına soyacağı bankaya giriyordu. Fotoğraflar biraz bulanıktı, ama yine de... O geniş omuzlar. Maskenin ardındaki gözler sanki Britt-Marie'nin gözleriydi, sanki Ivan'a bakıyorlardı. İnce dudakları birbirine bastırılmış o ağız da Ivan'ın ağzıydı.

Ivan not defterini düzeltip kalemini kaldırdı.

Program başlıyordu.

İSVEÇ'İN EN ÇOK ARANAN SUÇLULARI. Program başlar başlamaz ekranda domuzlar belirdi; gülünç şapkalarını takmamışlardı, stüdyoda takmalarına izin verilmemişti herhalde. Gazetelerde yazılana göre, bugünkü programın tamamı Askeri Tim'e ayrılmıştı. Bu özel programda soyguncular her yönüyle ele alınacaktı; böylece birilerinin onları tanıyıp ihbar etmesi umuluyordu.

Kalemine uç takıp not defterinin sayfalarını eliyle düzleştiren Ivan, polislerin karşısında duran sunucunun İsveç tarihindeki en büyük silah soygunundan ve bu soygunu gerçekleştiren kişilerin altı silahlı soygunun da faili olması ihtimalinden bahsetmesini dinledi.

Altı soygun mu? Ivan bunu yazdı. **Altı soygun**. Gazetelerde sadece dört soygundan bahsedilmişti.

İç duvarları kurşun delikleriyle dolu bankaların fotoğrafları peş peşe gösterildi. Yerlerdeki cam kırıkları, boş kasa dairelerinin açık kapıları.

Farsta'da bir para nakil aracı. Svedmyra'da Handels Bank. Ösmo'da Handels Bank ve SE-Bank. Rimbo'da bir tasarruf bankası ve Kungsör'de SE-Bank.

Ivan tekrar yazmaya başladı. Yeni bilgileri yazdı. **Rimbo. Kungsör.**

Sonra Stockholm'deki Merkez Garı'nın içinin pan yapılarak çekilmiş birkaç saniyelik görüntüsü verildi. Bomba patlayan yerin. Yüksek tel örgünün ardındaki dehşete kapılmış insanlar birbirini itiyordu. Ivan kalemi bıraktı. Tekrar aldı. O bombayı çetenin koymuş olabileceğini şimdiye kadar kimsenin yazmadığına veya söylemediğine emindi.

Sunucu kameraya sırtını dönüp, polislerin yanındaki yüksek masalardan birine oturdu. Ve bombadan bahsetmeyi sürdürdü. Bombanın patladığı gün çifte soygun yapılmasının (Ivan'ın evinin biraz ilerisinde yapılmıştı) tesadüf olup olmadığını sordu.

Bomba?

Ivan bunu yazsa da, çocuklarının bomba patlattığı fikrini pek inandırıcı bulmadı. Bomba. Hiç inandırıcı bulmadı. Silah kullanmalarını anlayabilirdi. Soygun yapmalarını da. Ama bomba kullanmalarını hayır. Bomba patlattıklarını düşünemiyordu. Onların yapacağı bir şey değildi bu.

Sunucu tekrar dönüp kameraya baktı.

Çete üyelerinden bahsetmeye başladı. Muhtemelen askeri eğitim almış olduklarını söyledi. Atletik yapılı olduklarını, İsveççeyi mükemmel konuştuklarını, büyük ihtimalle sabıkalarının olmadığını.

İsveççeleri mükemmel.

Sabıkaları yok.

Sonra. Yeni görüntüler. Hareketli.

Bunlar ilk kez gösteriliyordu. Kameraların vurulma anındaki kayıtları. Çoğu sadece iki üç saniyelikti. Bunlarda net görülen liderin bir seksen sekiz ila bir doksan üç boyunda ve yetmiş yedi ila seksen altı kilo ağırlığında olduğu söylendi.

Ivan bu kez kalemini bırakmadı. Elinden düşürdü ve sehpanın üstünden yuvarlanıp yere düştüğünü duydu. Oysa bu bilgileri yazması gerekirdi. Boy. Ağırlık. Yeni öğrendiği her şeyi yazması gerekirdi. Bütün yeni bilgileri. Bu not defterini almasının sebebi buydu.

Ama yazmasına gerek yoktu.

Görmüştü. Birkaç saniyeliğine bile olsa.

Aradaki benzerliği. Hep tekrarlanan hareketleri, milyonlarca hücrenin ortak hareketlerini, avuç ve parmak izleri kadar eşsiz olan o küçük kol ve bacak hareketlerini.

Yerde, ayaklarının dibinde duran dolu şarap şişesini aldı.

Şişeyi açıp soluksuz içti, ta ki nefes almak için durması gerekene dek.

Artık biliyordu.

56

Sis. Ladinler. Taşlar.

Halland Ormanı'nın bir buçuk kilometre kadar içindeki bir dönemeç.

Felix gerindi; bu çalışma pozisyonu sağlıklı değildi. Bu iş tahmininden çok daha uzun sürüyordu. Sağ elinde metal makası vardı. Minibüsün tavanını santim santim kesiyordu. Yuvarlak bir delik açıyordu.

Bu son işin de halledilmesi gerekiyordu.

Az sonra bu iş de bitince aynı anda üç soygun birden başlayacaktı.

Boyalı metal, canlı olmadığını bilmezcesine direniyordu. Felix işin aşağı yukarı yarısını halletmişti. Deliğin yarısını açmıştı. Tamamını açınca, minibüsün içindeyken ayağa kalkıp o delikten dışarı bakarak etrafı kolaçan edebilecekti.

153. Otoban'ın bir yanında ufak bir orman uzanıyordu. İsveç'in diğer tarafı. Stockholm'ün güneybatısından yola çıkınca, bu yoldan geçerek doğu kıyısından batıya gitmek mümkündü. Randevu noktasına. Buraya öyle demeye karar vermişlerdi. Aşağı yukarı bir gündür buradaydılar. Son soygunlarını yapmak için buraya kamyonla altı saatte gelmişlerdi.

Felix, eli kayıp da metalin sert kenarına sürtünerek kesilince küfrü bastı, sonra da tavanı kesmeye devam etti; yarım daire giderek tam daireye dönüşüyordu.

Dün öğleden sonra gelip, Ullared adlı küçük bir kasabanın bir buçuk kilometre kadar ötesinde kamp kurmuşlardı. O kasaba sadece birkaç bin nüfuslu olsa da, ülkenin dört bir yanından insanların dini sebeplerle ziyaret ettiği bir yerdi. Özellikle de bu hafta. Paskalya Bayramı haftasında. Senenin bu vaktinde resmi tatil olduğundan, alışverişler zirve yapardı. Meydandaki, üretim fazlası ürünlerin satıldığı dükkânın karşısındaki üç bankanın kasaları dolu olmalıydı.

Kamp yatakları, uyku tulumları, kamp ateşinde ısıtılan dondurulmuş yiyecekler ve su. Önce... buraya gelmekte kullandıkları aracın, bir hafta önce kiraladıkları küçük kamyonun son hazırlıklarını tamamlamış, kasasına gizli bir duvar eklemişlerdi. Bu kamyonu kiralamalarının sebebi, ellerinde kontrol noktalarında gösterebilecekleri resmi bir belge olmasını istemeleriydi. Sonra –iyice karanlık çökünce– en yakın kasabaya, Varberg'e giderek soygunda kullanacakları minibüsü, Felix'in şimdi tavanını kestiği minibüsü çalmışlardı.

Geri döndükten sonra sırayla nöbet tutarak birkaç saat uyumuşlardı. Felix hiç uyumamıştı. Tepesindeki koyu mavi gökyüzünde beyaz noktalar vardı, topraktan da nem yükseliyordu. Ama Felix'in uyumasını engelleyen bunlar değildi. Yıldızlar hep gökyüzünde olmuştu. Onu uyutmayan şey başkaydı; kaygılıydı, bir terslik olduğunu hissediyordu.

Ormanda çıt çıkmamıştı. Gece boyunca. Arada sırada fark-

lı farklı cinsten köpekler havlamıştı. Civarda bir köpek çiftliği vardı herhalde.

Felix sabahın beşinde kalkmıştı. Kahvaltıda termostaki kahveyi içip, ta Stockholm'den getirdikleri hazır sandviçleri yemişlerdi.

Güne çalıntı minibüsün benzin deposunu doldurarak başlamışlardı; Stockholm'den getirdikleri dört bidon benzini depoya boşaltmışlardı. Sonra yan yana serilmiş kamp yataklarına oturup, tablo baskılarını andıran hava haritalarını açmış ve eşzamanlı üç soygunda yapacaklarını tekrar konuşmuşlardı. Leo 1. bankayı tek başına soyarken Vincent ile Jasper de 2. bankayı soyacaklardı, sonra da 3. bankada buluşup hep birlikte orayı soyacaklardı. Bu arada Felix de şimdi açmaya çalıştığı delikten başını çıkararak kasabanın giriş ve çıkış noktalarını gözetleyecekti; bu en son işi bir an önce halletmeye çalışıyordu... Dairenin tamamlanmasına az kalmıştı, teslimat minibüsünün tavanında büyük bir delik açılıyordu.

"Vincent? Bana yardım edebilir misin?"

Kardeşi gıcırdayan kapıyı açıp koltuğa çıktı ve tavana çok az bir kısmıyla tutunan metal daireyi yukarı itti. İki el aşağıdan, iki el yukarıdan. Çıkmamakta direnen yuvarlak parçayı sonunda çıkardılar; Felix parçayı şarampole attı.

Alnından akan terler gözlerine girip yakmaya başlamıştı. Minibüsün tepesine oturup bacaklarını delikten sarkıttı. Yanında duran Vincent'ın vücudunun üst yarısı delikten çıkmıştı; gözleri yorgun ya da kaygılıydı.

"Felix?"

"Efendim?"

"Bu seferkinin sonu iyi olmayacak."

Kaygılıydı.

"Duyuyor musun?"

Felix dün gece aynı kaygı yüzünden uyuyamamıştı.

"Felix, içimde kötü bir his var. Gerçekten."

Felix de aynı şeyi hissediyordu. Vincent onun hislerine tercüman oluyordu.

"İlk kez böyle hissediyorum."

"Ben direksiyon başında olacağım. Orada olduğum sürece bir terslik olmayacak, Vincent. Tamam mı?"

Felix buna inanmak istiyordu. Ama inanmıyordu.

Son bir kez.

İşler bu noktaya kadar gelmişti.

Doğru zamanda üç banka birden soyacağız. On, on beş, hatta belki de yirmi milyon kaldıracağız. O zaman yeterince paramız olacak.

Mesele baştan beri buydu. Yeterince para elde etmek. Ve başka kimsenin yapmadığı şeyleri yapmak.

"Son bir kez, Vincent. Sonra ortadan kaybolacağız. Bir daha da kimse Askeri Tim'in yeni bir soygun yaptığını duymayacak."

Leo biraz ileride, ormanın içinde kamp yataklarını topluyordu; Jasper de çantaya ve özel olarak örülmüş üç yeleğe eşit sayıda şarjör koyuyordu. Felix elini Vincent'ın omzuna koyup delikten içeri atladı ve sürücü koltuğuna geçip direksiyonun başına oturdu.

Vakit gelmişti.

* * *

Gün ışığı farklıydı. Ormanda daha donuk ve yeşildi. Buradaysa, üç bankanın önüne çapraz park edilmiş minibüsün tavanındaki delikten giren ışık Felix'e farklı geliyordu. Bu küçük kasabada gün ışığı daha parlaktı, minibüsün içindeki her şey daha belirgindi. Felix makineli tüfeği sanki ilk kez görüyordu. Öyle geliyordu. Cephaneliklerinde altı aydan fazla durmuş bu silah ilk kez bu kadar yakınındaydı. Ellerin-

de tuttuğu on bir kiloluk makine, iki yanından sarkan uzun metal şarjörler... bu silah önüne çıkan her şeyi parçalamaya hazırdı. Fark yaratıyordu. Normalde Felix soygun sırasında, kaçış aracında beklerken bacaklarının üstüne küçük, dikkat çekmeyen bir otomatik tüfek koyardı... Bu makineli tüfekse bir canavardı; ikisini kıyaslamak, turnabalığı ile büyük beyaz köpekbalığını kıyaslamak gibiydi. Felix tripod atış ayağını açtı, sıkışık iç mekânda güçlükle hareket ederek ağır silahını başının yukarısına kaldırdı ve silahı tavandaki delikten çıkararak dışarı bıraktı. Zincir zırh gibi ses çıkararak sallanan şarjörleri ön koluyla bastırarak susturdu.

Savaş. Kendini savaşta gibi hissediyordu. Kendini televizyon haberlerinde gösterilen, iç savaş sırasında tepede uzanıp köye ateş eden gerilla savaşçıları gibi hissediyordu. Şimdi onlardan biri gibiydi, başını delikten çıkarıp bir köye bakıyordu, tipik bir İsveç kasabasının meydanındaki insanlara namlunun ucundan bakıyordu. Onu gördüklerinde sanki televizyon izliyorlarmış gibi, sanki o gerçek değilmiş gibi hissedeceklerdi.

Vücudunun üst kısmını delikten çıkarıp, tüfeği saat dokuz pozisyonundan saat üç pozisyonuna döndürdü. Az önce geldikleri soldaki yol, karşısında yan yana duran bankalar (daha demin önlerine üç maskeli soyguncu bırakmıştı) ve birazdan gidecekleri sağdaki yol tamamen kontrolü altındaydı.

Savaşla ilgili bir televizyon haberi. Bu durumda, Felix'in buradan gördüğü şey üç farklı kanala ayarlanmış üç farklı televizyondu. Kare şeklindeki, eşit büyüklükteki üç ön pencerede üç ayrı bankanın logosu vardı; hafif, sarı ışıkla arkadan aydınlatılan pencereler televizyon ekranı gibiydi. Yan yana duran üç kutuda üç ayrı sahne oynuyordu. Soldaki televizyonda, yani tasarruf bankasında, siyahlara bürünmüş bir maskeli adam (yani Leo) vezne görevlisinin arkasına geçip, kadının boşalttığı çekmecelerdeki paraları elindeki çan-

taya dolduruyordu. Ortadaki televizyonda, yani SE-Bank'ta, siyahlara bürünmüş iki maskeli adamdan (yani Vincent ile Jasper'den) biri çekmeceleri boşaltırken, diğeri kafasına silah tuttuğu banka görevlisiyle birlikte kasa dairesine gidiyordu. Sağdaki televizyonda, yani Handels Bank'ta, en son hep birlikte soyacakları bankada, minibüsle makineli tüfeği ve henüz gelmeyen adamları fark eden banka personeli koşup kapıyı kilitledi ve veznelerin arkasına telaşla geri dönüp ahşap zemine yattı.

Televizyon ekranları. Buydular. Felix onları hep böyle görmüştü. Svedmyra'da, Rimbo'da ve Kungsör'de sadece bir televizyon vardı. Ösmo'da iki. Buradaysa üç televizyon vardı ve Felix'in ağabeyinin tasarlayıp yönettiği, gerçek olmayan bir şeyi gösteriyorlardı.

Ve birden gerçek oldu.

İlk kez.

Eşzamanlı oynatılan filmlerde, senaryoda yer almayan yeni içerikler, yeni kurgular, yeni sahneler, yeni karakterler belirdi. Üç rastlantısal müdahale, illüzyonu bozdu. Felix'in gördüğü şeyleri televizyon ekranındaki bir drama indirgemesi artık mümkün değildi. Onlar vardı. İnsanlar. Filmin içinden çıkıyorlardı. Gerçeklerse, incinebilirler demekti. Ve Felix ellerinde gerçek bir makineli tüfekle, dakikada sekiz yüz ölümcül mermi atabilen bir makineli tüfekle burada duruyordu.

Önce, yaşlı bir avcı, karısını yolcu koltuğunda bırakarak arabasından indi. Üstünde kamuflaj ceketi ve reflektörlü şapka vardı; arabasının bagajını açıp, içinde av tüfeği bulunan bir tüfek kutusu çıkardı. Sonra Felix'in üstüne doğrulttuğu makineli tüfeğe doğru, kararlı adımlarla yürümeye başladı. İyice yaklaştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Felix elindeki savaş makinesiyle adama nişan aldı.

"Çabuk git buradan!"

Ama yaşlı adam öylece durup namluya meydan okurcasına baktı ve tüfeğinin horozunu çekti. İkisinden biri ölecekti. Felix'in seçme şansı yoktu. Birbirlerine nişan aldılar; Felix ateş etmek üzereydi. Tam o sırada adamın karısı arabadan inip ona seslendi ve ceketinden çekiştirmeye başladı.

"Dur lütfen Bengt, geri gel, hemen şimdi benimle gel!"

Felix'in tetiği çekmesine ramak kalmıştı. Bu yaşadıkları gerçekti.

Sonra, soldaki ekranda bir vezne görevlisi, Leo'nun çantasının içine boya paketi koydu; Leo tam bankadan çıkarken paket patlayınca, çantanın içinden kırmızı dumanlar boşandı... Paralar kırmızıya boyanmıştı. Felix, Leo'yu daha önce hiç böyle görmemişti; Leo sakin olması gerekirken öfkeden delirmişti. Döndü. Banka kapısına hışımla yürüdü. Kapıyı açıp "Sizi uyarmıştım, boya paketi koymayın demiştim!" diye bağırdı.

Sonra bankanın içinden silah sesleri geldi; Felix'in ağabeyi, kırmızı dumanların arasından öfkeyle ateş ediyordu... Gözü dönmüştü. Minibüsün tepesinden bakan Felix, vurulan olup olmadığını göremiyordu. Olduğunu sanmıyordu. Ama av tüfekli yaşlı adamla birlikte gelen gerçek dünya artık iyice yaklaşmıştı; Felix o dünyayı çok yakından görüyor, gerçekliğini tüm duyularıyla deneyimliyordu.

Sonra, Vincent. Kardeşi.

Üçüncü bankanın artık kilitli olan kapısına ilk ulaşan Vincent oldu; televizyon ekranını tüfeğinin dipçiği ve namlusuyla kırıp içeri daldı. Yapması gerekeni yapıp, içeridekilere *yere yatmalarını* söyledi... Herkes itaat etti. Yaşlı bir kadın hariç. Kadın bir şey istercesine elini uzatarak Vincent'a doğru yürüdü; belki de bankadan çıkmasına izin verilmesini istiyordu. Uzanan eli yanlış yorumlandı. Vincent refleks olarak dönüp namluyu yaşlı kadına doğrulttu... Onun bir tehdit olmadığını henüz idrak edememişti; yaşlı kadın öyle yüksek

sesle yalvarmaya başladı ki, sesi ta minibüsten bile duyuluyordu.

"Ateş etmeyin, n'olur ateş etmeyin!"

Vincent tetiği çekse kadın ölecekti. Felix'in kardeşi az kalsın birini öldürecekti. Vincent silahını indirip öylece dururken, az önce kıyısından döndüğü eylemi anlamaya çalışırken, gerçek dünya hiç olmadığı kadar belirginleşti.

Sonra, eşzamanlı oynatılan üç film önceden belirlenmiş akışlarına geri döndü.

Soyguncular televizyon ekranında açılmış delikten çıkıp minibüse doğru koştular; onlar yan kapıyı açıp çantaları içeri atarken, Felix de savaş makinesini indirdi ve sürücü koltuğuna oturup, korkudan donakalmış sürücülerin hareketsiz arabalarının arasından zikzak çizerek geçti.

* * *

Vincent daracık yolda saatte yüz yirmi kilometreyle gittiklerini tahmin ediyordu; delikten içeri soğuk hava giriyordu, tavanın tamamı zangırdıyordu.

Karşısında, Leo ellerini kırmızı banknotlarla dolu çantanın içinde öfkeyle gezdiriyordu. Vincent'ın içindeyse bir başka el uzanıyordu; yaşlı bir kadın elini uzatıyordu.

Vincent başta o kadını tehdit olarak algılamıştı. Onu öldürmesine ramak kalmıştı. Tetiği çekmeye başladığı anda, kadının kırışıklı yüzünü ve gri saçını görmesinden, gitmesine izin verilmesi için yalvardığını duymasından önceki anda parmağında hissettiği baskıyı hâlâ hatırlıyordu.

"Lanet olsun! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Tam iki milyon. Hepsi kırmızı!"

O kadın cesur davranmıştı. Vincent öyle düşünüyordu. Yaşlı kadın, maskeli bir soyguncuya yaklaşmıştı. Vezne görevlisi kadın da kendisine verilen talimata korkmasına rağmen uy-

makla, soyguncunun talep ettiği paranın arasına gizlice boya paketi koymakla cesur davranmıştı.

"O lanet olası kaltak yüzünden bütün paralar kırmızı oldu!"

Leo bağırmayı sürdürürken Vincent tavandaki delikten dışarıdaki ağaçların tepelerine baktı. Orman giderek sıklaşıyordu. Kasabanın birkaç kilometre dışındaydılar; Felix sadece birkaç kilometre daha gittikten sonra orman yoluna sapacaktı.

"Ya siz ikiniz? Ne kadar aldınız?"

Leo'nun alçaltmaya çalıştığı sesi çatlar gibi olmuştu.

"Ne kadar?"

"Bilmem."

"Bir tahminde bulunsana Jasper!"

"En fazla... dört yüz. İkimizin toplam aldığı para. Birinci bankanın kasası bomboştu."

Bu yanlış cevaptı.

Leo'nun fırlattığı çanta, minibüsün arka duvarından sekti.

"Sadece dört yüz bin kron!"

Ağaç tepeleri seyrelmişti; Vincent artık ağaçları tek tek seçebiliyordu. Felix otobandan ayrılırken yavaşlayıp sonra tekrar hızlandı; minibüsün altı, bozuk yola sürtünmeye başladı.

Fazla kalmamıştı. Duvarın ardındaki koruyucu karanlığa.

Orman yolu dikleşti. Tepenin yarısına çıkmışken bir gürültü duydular. Vincent o sesi hem duydu hem hissetti. Ağır bir darbeydi. Sonraki darbe daha da ağır oldu; sanki biri minibüsün altına tokmakla vurmuştu.

Hızları azalmaya başladı. Vincent bunun sebebini hemen anladı.

Bir motorun bozulması tuhaf bir his uyandırır.

"Motor... tamamen durdu! Çalışmıyor."

Minibüs dik yokuşun ortasında durdu; Felix el frenini çekip araçtan indi.

"Siz de inin!"

Felix, Halland'daki bütün polislerin aradığı, hareketsiz aracın altına el feneriyle girdi.

"Yakıt borusu, Leo. Parçalanmış!"

"Emin misin?"

"Evet."

"Önce o lanet olası boya paketi, şimdi de bu... *Lanet olsun*... lanet olsun, lanet olsun!.. Aracı doruğa kadar itmemiz gerekecek, sonra da diğer taraftan olabildiğince aşağı iteriz. Kalan yolu yürürüz. En az yirmi dakika kaybedeceğiz!"

Sekiz genç kol, ağır minibüsü tepenin doruğuna doğru iterken, kat ettikleri her metre onlara biraz daha zaman kaybettiriyordu. Doruğa vardıklarında Felix araca daldı ve tekerlekleri durana dek ormanın içinde sürdü. Gitmeleri gereken yere bir buçuk kilometre kadar kalmıştı. Koşmaya başladılar.

Kamyon bir saat önce bıraktıkları yerde, dönemecin kenarında, ağaçlarla taşların arasında, ufak bir kereste yığınının yanında duruyordu. Geçerken merak edip arka kapıyı açan birileri olduysa, şimdi Vincent, Leo ile Jasper'in gördüklerini görmüşlerdi. Dokununca hışırdayan, sert, büyük yalıtım malzemesi paketlerini. Kasanın içine dalıp paketlerin arasından geçerek arka duvara gittiler. Duvarı söktüler. Bir illüzyon. Takılıp çıkarılabilir duvarın ardındaki gizli odayı geçen hafta, Tumba'daki garajlarında inşa etmişlerdi. Göteborg'a giderken, tekrar araç değiştirene dek o odada kalacaklardı.

"Yirmi yedi dakika geç kaldık."

Kontrol noktaları. Polis artık kontrol noktaları oluşturmuş olmalıydı.

"İki defa, Felix."

Felix hazır sayılırdı; aracı o kullanacağından soygun kıyafetini çıkarıp iş kıyafetini giyiyordu.

"Silahlarımızın emniyet mandalını açmamız gerekiyorsa duvara iki defa vurursun. Tamam mı?"

Bir şantiye alanına büyük yalıtım malzemesi paketleri gö-

türen kamyon şoförü başıyla onayladıktan sonra sahte duvarı yerine taktı.

Dar odanın içi zifiri karanlık oldu.

* * *

Toprak yoldan asfalt yola. Bunu hissetti. Normal hızda. Bunu da hissedebiliyordu.

İçerisi sıkış tıkıştı; Vincent, Leo'nun çok yakınında oturuyordu, neredeyse tepesine çıkacaktı. Jasper de diğer taraftan Leo'yu sıkıştırıyordu. Zifiri karanlık. Canlı, organik bir karanlık; büyüyerek arka duvarın arasından çıkıp Felix'in oturduğu ön kısma geçen ve gizli duvarın arasından yalıtım malzemesi paketlerine doğru yayılan bir doku. Vincent kesik kesik soluyan Leo'nun sıcak nefesini yanağında hissediyordu.

Kamyon ne zaman yavaşlasa, karanlık onları biraz daha içine çekiyordu; araç hareket ettikçe Vincent'ın göğsünün içi sarsılıyordu.

Ama bu kez farklı oldu.

Bu kez araç biraz yavaşlayıp tekrar hızlanmadı. Felix kamyonu durdurdu. Ama Vincent'ın içindeki sarsıntı geçmedi... Göğsündeki ivme onu kasanın duvarına yaslıyordu; o duvardan geçip Felix'in yanına gitmek, ışığa ulaşmak istiyordu.

Felix?

Efendim?

Bu seferkinin sonu iyi olmayacak.

Polis barikatlarını bilirdi. Mavi ışıkları dönen iki polis arabası. Dört polis memuru... İçlerinden biri, POLİS tabelası taşıyan, sürücülere araçlarını durdurmalarını söylüyor olmalıydı.

Felix de uyumamıştı. Bunu söylemese de, Vincent onun gözlerinden anlamıştı. Halland'da yol kenarında, kiralık bir kamyonun direksiyonunun başında oturan Felix otuz saattir uykusuzdu. Şimdi odaklanmahydı. Sözlerini dikkatli seçmeliydi.

Pencereyi açtı; camın inerken çıkardığı ses ince duvarın ardından net duyuldu.

"Ehliyetinizi görebilir miyim?"

Yaşlı birinin sesi değildi. Leo'dan biraz büyüktü. Sonra sessizlik oldu; Felix göğüs cebinden cüzdanını çıkarıyor olmalıydı.

"Nereye gidiyorsunuz ve neredeydiniz?"

"Nerede miydim?"

"Nereden geliyorsunuz?"

"Bir şey mi oldu?"

Yine sessizlik. Polis, Felix'in ehliyetini inceliyor olmalıydı. Bir başka polis de yakında bekliyordu.

"Nereden gelip nereye gittiğinizi sordum."

"Tylösand'daki yazlığımdaydım. Orası çok güzel, beyaz kumsalları var. Yazlığımı kiraya verdim; kiracılar önümüzdeki ay gelecek. Stockholm'den gelecekler; iyi para veriyorlar. Onlar için odalardan birine yalıtım yapıyorum. Malzemeler arkada."

"Araçtan iner misiniz?"

Kapı açıldı. Vincent, Felix'in yere atladığını duydu.

"Kasayı açın lütfen. İçine bir bakalım."

Kamyonun arkasına doğru yürüdüler. Vincent, Felix'in ayak seslerini tanıdı. Polisin adımları daha hafifti; belki de çok iriyarı değildi.

Sonra kasanın kapakları dışa doğru açıldı. Polis artık içeriyi görebilirdi.

Gizli bölmeye ışık girdi. Gizli duvarla tavan arasındaki boşluktan. Hareket eden polisin gölgesi görülüyordu.

Vincent nefesini tuttu. Gözlerini kapadı. Böylece aralığı da, yakındaki polisin gölgesini de görmez oldu. Sadece Felix'e odaklanmaya çalıştı; Felix yakındaydı ve biriyle, belki de diğer polisle konuşuyordu. Vincent sadece onun sesini dinleyecekti. Buna karar vermişti.

Gözlerini kapalı tut ve dinle.

Gözkapaklarının içinde yine o gri saçlı kadını gördü; kadının kırışıklıkları ağaç halkaları gibiydi... Muhtemelen bilgeydi, yaşlı insanlar genellikle öyle olurdu, o da öyle görünüyordu, korkusuz gözlerle bakıyor ve elini uzatarak yalvarıyordu.

Duvarın diğer tarafındaki yalıtım malzemesi paketleri yana itildi. Paketlerin plastiği yere sürtündü. Polis artık yakındaydı. Dönerken ceketi duvara sürtünüp hışırdadı.

Her şey olabilirdi. Her an. Ne olacağı belli değildi. Polis onları keşfederse Jasper'in ateş edeceği kesindi, o kadar. Ama Vincent tüfeğinin emniyet mandalını açmamıştı. Henüz.

Şimdi biri gizli duvara yaslanıyordu. Polislerden biri. Yukarıdaki aralıktan biraz daha fazla ışık girdi. Bu duvarı Leo ile Jasper inşa etmişlerdi ve genellikle işlerini iyi yaparlardı. Ama ya duvar çökerse? Ya yaslanan kişinin ağırlığını kaldıramayıp çökerse?

"Ne arıyorsunuz?"

"Soygun yapıldı."

"Soygun mu?"

Git.

"Banka soygunu. Hem de bir değil. Üç soygun."

Duvardan uzaklaş. Şimdi.

"Bütün araçları kontrol ediyoruz; yorucu oluyor."

Felix... Vincent onun omuz silkip başını iki yana salladığını hayal etti.

"Geri zekâlılar... neden hepimiz gibi bir işe girip çalışmıyorlar ki?"

Yukarıdan gelen ışık biraz azalmıştı. Polis artık duvara yaslanmıyordu. Uzaklaşır gibiydi; giysileri paketlerin plastiğine sürtünüyordu.

Polisler kamyon kasasından dışarı atladılar. Kasanın kapakları kapatıldı.

Onları tekrar sarmalayan karanlık hâlâ canlıydı. Vincent dışarıdan gelen ayak seslerini ve Felix'in polislere işlerini iyi yaptıklarını söylediğini duydu. Ama iyi duyamıyordu. Sesler birbirine karışıyordu. Boğuktu. Gerçeklik birkaç dakikalığına paramparça olmuştu; Vincent'ın gözkapaklarının ardında milyonlarca parçaya bölünüp, cam kırıkları gibi düşmüştü. Vincent şimdi o parçaları teker teker toplayarak birleştiriyordu. Ama yerlerini *değiştirerek.* Yoksa her şey eskisi gibi, sanki hiçbir şey olmamış gibi olurdu; her şey aynı şekilde devam ederdi.

Kamyonun motoru çalıştı.

Parçalar bir daha asla eski yerlerinde olmayacak.

Vincent buna emindi. Emin olduğu tek şey buydu. Kamyonun hızlandığını, göğsünün içinin tekrar sarsılmaya başladığını hissetti.

57

Vincent'ın ağır ağır içtiği birası ılıklaşmış, tadı kaçmıştı. Uzun aralarla, ufak yudumlar alıyordu; sarhoş olmak istemiyordu. En azından burada. Defalarca uyuyacak gibi olmuştu; uykusuz geçirdiği geceden sonra hiçbir şeye doğru dürüst odaklanamıyordu... korkuyordu. Az kalmıştı. Sonra eve gideceklerdi; Vincent üçlü soygunun görüntülerini aklından çıkarıp, trenin sesini dinleyerek uykuya dalacaktı. Aslında tek bir görüntüyü, soyguncudan katile dönüşmesine ramak kaldığı anı unutmak istiyordu. O anda gerçeklik iki farklı kola ayrılmıştı.

Vincent birasından aldığı ufak yudumu yutmadan önce ağzında bekletti; çok fazla ya da çok hızlı içmek istemiyordu.

Barın penceresinden dışarıya, Göteborg'un merkezindeki tren istasyonunun arka tarafına baktı.

Jasper.

Barın karşısındaki 7-Eleven'dan hızlı adımlarla çıktı, oysa o da uyumamıştı; elindeki gazetelerde ÜÇLÜ SOYGUN, ASKERİ TİM gibi manşetler ve siyah maskeli Jasper'in bir güvenlik kamerasına nişan alırkenki fotoğrafı vardı. Jasper heyecanlıydı, yüzü kızarmıştı; gazeteleri masanın üstüne atıp, üçüncü birasını almak için bar tezgâhına gitti. Üçüncü Jagermeister'ini de oracıkta fondip yaptı.

"Gördün mü? Son baskılar gelmiş!"

"On dakika sonra tren gelecek."

"Üç banka birden soymuşlar Vincent, düşünebiliyor musun? Bunlar çılgın!"

Jasper gazeteleri kaldırdı. Fazla yüksek sesle konuşuyordu. Bardakilerin kendisini dinleyip dinlemediğini görmek için etrafa bakınıyordu.

"Jasper, yeter."

Vincent ise tam tersine sandalyesinde iyice büzülmüştü ve fısıldayarak konuşuyordu.

"Duydun mu? Yeter."

Jasper boğuk bir kahkaha attı; peş peşe içtiği biralar ile Jagermeisterlerden sonra saçmalıyordu... Gazetelerden birini alıp, büyük bir fotoğrafı gösterdi.

"Gördünüz mü? Bu adamı?"

Hâlâ bağırarak konuşuyordu; gülümseyerek göz kırptı.

"Tüfeğini tutuşu bile düzgün!"

"Dışarıda polisler var! Demin gördüm. Dört beş polis var! İstasyonda... yeter ama!"

Vincent iyice büzüldü. Burada Jasper'le birlikte oturmak istemiyordu. Ağabeyleriyle konuşmak istiyordu; E4 Otobanı'nda kamyon süren Leo'nun veya Landvetter Havalimanı'nda uçağı kalkmak üzere olan, kırk beş dakika sonra Stockholm'de olacak Felix'in yanında olmayı yeğlerdi. Onlara şimdi, burada ihtiyacı vardı.

"Baksana... Herkes bundan bahsediyor. Şu masada oturan nine ne okuyor sanıyorsun? Peki ya şu kahvesine çaktırmadan Smirnoff katan adam haberleri izlemedi mi sence? Yani bu soygunlardan bahsetmemiz tuhaf değil. Asıl *bahsetmezsek* dikkat çekeriz! Rahat ol kardeş."

Leo kamyonla, Felix uçakla, Vincent ile Jasper de trenle gidecekti. İşi hallettikten sonra dağılmak dikkat çekmemenin yollarından biriydi, bu soygunların son aşamasıydı. Vincent'ın şimdi burada oturmasının sebebi buydu. Sanki soygunun ruh halinden çıkamamış ve stres atmaya ihtiyaç duyan, dikkat çekici davranışlarda bulunan, agresif davranıp insanları provoke etmeye çalışan, belki de kavga çıkarmak isteyen biriyle oturuyordu.

"Leo'nun gözlerini gördün mü? Paranın yarısından fazlasının kırmızı olduğunu fark edince gözleri ne biçim oldu, gördün mü? *Ben* gördüm. *Ben* onun ne hissettiğini çok iyi anladım. Leo ile ben... bu işi birlikte planladık. Sonra da lanet olası bankacının teki, Leo'nun çantasına boya paketi koydu! Onca para ziyan oldu; yakmamız gerekecek."

"Jasper... kapa çeneni."

"Ama sen banka çalışanlarıyla hanım evladı gibi konuşmasan çok daha fazlasını çalabilirdik kardeş! Sen banka soyguncususun, personele karşı kibar olmana gerek yok! Birkaç milyon daha çalabilirdik!"

Kardeş.

Jasper'in provoke edici tavırları, agresifliği Vincent'ın sinirini bozmaya başlamıştı.

Hanım evladı gibi.

Bu laf sinir bozucuydu.

Buradan gitmesi gerektiğini hisseden Vincent ayağa kalktı; masanın altındaki çantayı alıp omzuna asınca belinde tüfeği hissetti. İçinde silah, epey para ve on kutu bira bulunan çantayı taşıyarak, Stockholm'den gelecek olan trene doğru

yürürken, Jasper'in peşinden koştuğunu duydu.

"Personele karşı hanım evladı gibi davranıyorsun kardeş."

"Hey, sonuçta anahtarları aldım. Değil mi?"

Vincent yine sinirlenmişti. Epey. Ama karşılık vermekle hata etmişti; Jasper karşılık alınca daha da çok konuşmaya başladı.

"Anahtarları almakta ne var ki? Basit iş. Namluyu alınlarına dayayacaksın. Anahtarları elinde tutana kadar."

Vincent kendini tutamamıştı. Ama bir seferlik öyle olmuştu. Bir daha olmayacaktı. Yanında yürüyen geri zekâlının hiçbir lafına karşılık vermeyecek, omzunda çantayla yürüyecek, trene binip koltuklara uzanacak ve üç saat uyuyacaktı; Jasper'e bir daha asla ama asla karşılık vermemeliydi.

"Baksana. Bir şey diyeceğim. Biz bir şirketiz, değil mi? Leo öyle demişti, gerçek bir şirket olduğumuzu söylemişti. Bu durumda Leo... şirketin sahibi oluyor, CEO filan gibi; ben... üst düzey yöneticiyim, sen de küçük, yeniyetme bir çaylaksın, stajyersin, personelle hanım evladı gibi konuşmanın sebebi de bu. Leo bunu biliyor. Bu yüzden de o işi bana veriyor. Personele sert davranma işini. Ben işimi yapıyorum. Sert davranıyorum. Senin gibi yapmıyorum kardeş."

Vincent ona bakmıyordu, söylediklerine aldırmamak onu görmeyince kolaylaşıyordu. Trene binip dar koridorda yürürken, çantayı eliyle sırtının ortasında tuttu; yanından geçtiği yolculardan birine çantadaki otomatik tüfeğin çarpmasını istemiyordu. Kompartımanları vagonun sonundaydı. Vincent perdeleri çekip kapıyı kapadı ve çantayı bavul rafına koyduktan sonra üç koltuğun üstüne uzanıp yüzünü ceketiyle örttü.

Yatalı on dakika bile olmamıştı. Tren rayların bağlantı yerlerinden geçerken sarsılıyordu; Vincent'a ninni gibi gelen bu sarsıntılar gözkapaklarının ardında renkler belirmesine, küçük ışık patlamaları olmasına yol açıyordu. Önce biletçi gelip biletlerini kontrol etti, sonra da Jasper koltuğuna

çıkıp çantayı indirdi ve ayağını uzatıp botunun çelik ucuyla Vincent'ın kaburgalarını dürttü.

"İster misin?"

Jasper çantayı yere bırakıp içinden bir kutu bira aldı; metal halkayı çekip kutuyu açınca, Vincent'ın yüzüne bira fışkırdı.

"Şunu suratımın dibinde açma lütfen!"

Jasper tekrar çantanın içine baktı... Vincent tüfeğin katlanmış ahşap dipçiğini ve kırmızı lekeli paralarla dolu plastik torbaları gördü; Jasper çantadan bir kutu bira daha alıp uzatınca, Vincent başını iki yana salladı.

"Sana ne yaptım da benden bu kadar nefret ediyorsun? Ha? Kardeş?"

"Kardeş değiliz. Bana kardeş demeyi kes!"

Yine karşılık vermişti. Jasper buna sevinmişti, daha da agresif olmasına bahane çıkmıştı. Ama Vincent hâlâ uyku sersemiydi, zihni bulanıktı, düşünmekte zorlanıyordu.

"Derim, ne var bunda? En küçüğümüz değil misin? Daha yaşın küçük; Leo ile benim zamanında neler yaptığımızı bilmiyorsun... sen daha o zamanlar küçücük, sümüklü bir velettin."

Vincent başını iki yana sallayarak uyanmaya çalıştı. Doğru düzgün düşünebilmek istiyordu, ama gözleri kuruydu ve kaşınıyordu, ense tüyleri diken diken olmuştu, hâlâ yorgundu, uykuya ihtiyacı vardı.

"Bak kardeş, her soygunda... Leo önden gidiyor, ben sonda oluyorum, sen de ortada, yani en güvenli yerde oluyorsun. Seni koruyoruz... Leo ile ben bunu konuştuk ve böyle olmasına karar verdik."

Jasper elindeki boş bira kutusunu sıkıp sıkıp bırakmaya başladı; kutuyu ezecek kadar değil, sinir bozucu sesler çıkarmaya yetecek kadar sıkıyordu.

"Bol bol ateş etsek de, cephanemizi tüketmemeye dikkat ediyoruz. Onca cephanenin nereden geldiğini hiç merak etmedin mi kardeş?"

Kutuyu sıkıp sıkıp bırakıyordu. Bir sıkıyor, bir bırakıyordu. Saat tıkırtısı gibi ses çıkıyordu. Jasper kutuyu Vincent'ın kulağına yaklaştırdı.

"Senin için neler yaptığımı bir bilsen Vincent. Altı yıl boyunca her gün yaptıklarımı bilsen. Bir de karşımda yatmış tavır yapıyorsun. Yeter ama!"

Vincent'ı sinirlendirmeye çalışıyordu. Vincent bunu biliyordu, hissediyordu.

"Ne altı yılı... ne diyorsun?"

"Ne mi diyorum? Cephaneliğin zemininde delik açmakta kullandığımız plastik patlayıcı ile ateşleme fitillerini nereden bulduk sanıyorsun?"

Vincent ayağa kalktı. İçi, dışı, her yeri ağrıyordu. Uyku. Tek istediği buydu. Gözleri kendi başlarına hareket edebilselerdi, şimdiye kadar çoktan kafasının içinden çıkıp koltuğun altındaki karanlıkta yatarlardı.

"Askerdeyken. İhtiyacımız olan şeyleri önce Leo çaldı. Sonra da ben."

Ama Jasper'i dinledikçe gücü azar azar geri geliyordu sanki.

"Son talimlerde, kardeş. Önce koca bir kamyon dolusu kilitli sandık yol kenarına, karın ortasına bırakılır. Silahlar. Patlayıcılar. Cephane. Bunlar talim sırasında askerlere dağıtılır ve bir süre sonra hepsinin izini sürmek imkânsız hale gelir; Leo ile ben, sandıkların envanter listesinin ancak talim bittikten sonra, geri dönmeden hemen önce çıkarıldığını biliyorduk."

Vincent giderek sinirlendiğini hissediyordu... Öfkesi daha önce sadece derisini kaşındırırken şimdi sanki kurtçuklar gibi içine giriyordu; o geri zekâlı sesini yükselttikçe, Vincent'ın bir daha onunla banka soymama kararı pekişiyordu.

"Sonra geceleyin nöbet tutarken, yanımıza aldığımız siyah çöp torbalarıyla sandıklara gittik kardeş. Ben Leo'nun iki yıl önce yaptıklarının aynısını yaptım. Sandıkların kilitlerini çıkarıp şarjör, fitil, el bombası filan aldıktan sonra tekrar tak-

mak için üç saatimiz vardı. Nöbet yerimize geri dönmeden önce o siyah torbaları güzelce gizledik."

Kurtçuklar vücuduna yayılmayı sürdürüyor, küt küt atmaya başlayan kalbine giriyordu; artık dünyada Jasper'in durmadan konuşan, talimlerden bahsedip duran ağzından başka bir şey yoktu... öyle bir konuşuyordu ki, duyan da Jasper ile Leo'yu birbirlerine çok benziyorlar sanırdı.

"Talimden sonra bütün sandıkların kontrol edileceğini, eksik mühimmatın bulunması için bütün koğuşlarda arama yapılacağını biliyorduk."

Sanki birbirlerine çok benziyorlarmış gibi.

"Her yeri didik didik aradılar kardeş, ev araması yapan polisler gibiydiler."

Sen ağabeyim değilsin.

"Ama bir şey bulamadılar. Hiçbir şey bulamadılar kardeş."

Sen Leo değilsin.

"Sonra terhis olduk. Araba kiralayıp torbaları gömdüğümüz yerden aldık ve kolilere koyduk; kolileri yük treniyle kendimize gönderdikten sonra da başka bir trenle döndük ve istasyonda kolileri aldık. Anlıyor musun? Biz bu işi altı yıldır planlıyoruz kardeş... Leo ile ben."

Vincent artık onun söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyordu; Jasper'in dişlerinin arasındaki çirkin boşluğun durmadan açılıp kapandığını görüyordu, o kadar.

"Tuhaf aslında... siz ikiniz kardeşsiniz, ama ben onu senden daha iyi tanıyorum. Bir bankaya girdiğimizde, Leo ile aramda sizin sahip olmadığınız bir bağ oluyor. Birbirimizin ne yapacağını biliyoruz."

Vincent birden ayağa kalkıp, sarsılan kompartımanın ortasında durdu; bitkin bedeninde kalmış son enerjiyi, karşısında kımıldayıp duran o dudaklara yumruğu çakarak harcamak istiyordu.

"Ben ve Leo. Yapamayacağımız bir şey yok. Küçük bir bom-

bayla koca emniyet teşkilatını felç ettik. Bir dahaki sefere neler yapabiliriz, bir düşün!"

Vincent yumruğu çakmadı.

"Sen o bombanın emniyet pimini çektin Jasper!"

Tırnaklarının avuçlarına battığını hissetti; farkında olmadan yumruklarını sıkmıştı.

"Biliyorum! Sen yaptın, biliyorum! Felix gibi ben de baştan beri biliyorum!"

Jasper her seferinde yaptığı gibi yine başını esefle iki yana salladı.

Ama sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü. Gülümsedi.

"Polisin o bomba imha robotunu göndereceğini biliyordum."

"Sen yaptın yani!"

"Ben ne yaptığımı biliyorum kardeş... kimsenin ağır yaralanmayacağını biliyordum."

"Emniyet pimini sahiden çektin demek! Çekmedim demiştin!"

"Kimse ölmedi. Değil mi?"

"Yalan söyledin! Leo'ya yalan söyledin! O sana güvendi! Ama anlamıyorsun, çünkü sen... yapayalnızsın, kardeşin yok!"

Vincent vagonla birlikte sarsılıyordu. Yumruklarını sıkmış bekliyordu, Jasper'in üstüne saldırmasını bekliyordu. Ama Jasper de ona vurmadı. Karşılık vermeden, donuk gözlerle öylece baktı. Vincent oturup ellerini açtı... Parmak uçları bembeyaz olmuştu; nihayet kompartımana sessizlik çökmüştü.

"Yapayalnızım... öyle mi?"

"Evet."

Jasper donuk gözlerini Vincent'tan ayırmadan, el yordamıyla çantanın fermuarını açtı; bir bira daha alacak gibiydi. Ama bira almadı. Makineli tüfeği aldı.

"Kardeşim yok... öyle mi?"

"Kardeşin yok."

Jasper tüfeğin dipçiğini açıp, elini namluda gezdirdi.

"Kardeş? Şu an ne yapabilirim, biliyor musun? Tek başıma... yapabileceğim bir şey bu. Kardeşsiz de yapabileceğim bir şey."

"Onu çantaya geri koy."

Jasper bunu yapmadı. Emniyet mandalını açtı.

"Bilmiyor musun kardeş? Bir tahminde bulunamaz mısın? Eee?"

Jasper bir anda koltuktan fırlayıp yerde diz çöktü ve namluyu Vincent'ın başına dayadı. Alnındaki namlunun baskısıyla geri çekilen Vincent'ın başı koltuğun kafalığına dayandı.

"Öyleyse ben söyleyeyim kardeş. Şimdi beni iyi dinle. Bununla –namluyu hissediyorsun, değil mi?– ne istersem yapabilirim."

Vincent ölüme ilk kez bu kadar yaklaşıyordu. Hatırladığı kadarıyla.

"Jasper?"

"Evet?"

"Haydi ama, yapma..."

Dokuz soygun yapmış, etrafta insanlar varken otomatik silahlarla ateş etmişti, ama ölüm korkusunun ne olduğunu yeni anlıyordu. Gerçi anladığına emin değildi. Zırhlı araçtaki güvenlik görevlileriyle, vezne arkasındaki bankacılarla aynı duruma düşmüştü... onlarla yer değiştirmişti. Ama ölümle yüzleşmenin böyle bir şey –sağ olduğu halde nefes alamamak– olduğuna emin değildi.

"Jasper, bunu yapamazsın..."

"Seni duyamıyorum..."

"...yapamazsın..."

"Bir şey mi istemiştin kardeş? Yoksa kendini... yapayalnız mı hissediyorsun?"

Jasper namluyu daha da bastırınca Vincent'ın alnı kanamaya başladı.

"Leo'ya yalan söylemedim, anlıyor musun?"

Jasper namluyu bastırırken, kapının ardından biri geçti... Net duyulan ayak seslerine bakılırsa tuvalete veya yemekli vagona gidiyordu; ince duvarın ardında da birileri yüksek sesle, gülerek konuşuyordu.

"Anlıyor musun? *Kardeş?*"

Vincent başıyla onaylamaya çalıştı, ama başının kımıldayıp kımıldamadığından emin değildi, vücudu tepki vermiyordu; Jasper bunu anlamış olabilirdi, çünkü silahı tıpkı kaldırdığı zamanki gibi sakince indirip katladı ve çantaya geri koyup fermuarı kapadı.

Dışarıdan yine ayak sesleri geliyordu. İnsan sesleri.

Vincent hiç kımıldamadan oturuyordu.

Dokuz soygun. Buna rağmen, meselenin bu kadar basit olduğunu fark etmemişti. Elinde silah olan kişi istediği her şeyi alabilirdi.

58

Modern bir hapishane penceresi. Dört yatay, üç dikey demir çubuktan oluşan geniş bir parmaklık. Ve aralarında... ışığın geçtiği, dörtgen şeklinde, küçük boşluklar... özgürlük.

Bir grup mahkûm, taşlı bahçedeki bir bankta oturup soğuk nisan rüzgârında sigara içiyordu; kısa bir mola vermişlerdi... Hapishane atölyesinin montaj hattında her gün çalışır, kare şeklinde tahta blokları kesip birleştirmek için saatte on bir kron alırlardı. Altı metre yükseklikteki, boyasız hapishane duvarlarıyla çevriliydiler. Üzerlerine olmayan, kaba kumaşlı ceketlerinin pencere parmaklığını andıran çapraz dikişleri John Broncks'a gulaglarla ilgili eski hapishane filmlerini hatırlatırdı.

Sen de orada oturacaksın. Çaldığın askeri silahlarla banka soyan sen.

Etrafa bakındı. Tek başına yaşasa da asla yalnızlık çek-

mezdi, burada olduğu zamanlar hariç. Bir ziyaretçi odasında birini beklemek dünyanın en gereksiz işiydi. İnsan burada soyutlanırdı. Hapishanelerde önemli olan şey, görüşen insanların mutluluğu değil, kontrol ve güvenlikti. John plastik örtülü çift kişilik yatakla, su damlatan muslukla ve damlaların giderek aşındırdığı lavaboyla baş başaydı.

Zil sesi. Kulak tırmalayan bu metalik ses John'a ağabeyiyle on dört yaşına dek bir odasını paylaştığı dairenin zilini anımsattı; o odada yatakları bitişikti... Bütün arkadaşlarının tek başına kaldıkları kendi odaları olmasına rağmen, John ağabeyiyle aynı odayı paylaşmayı asla tuhaf bulmamıştı. Sonra hapishane görevlisinin cebinden çıkardığı anahtarların şıngırtısı geldi ve güçlendirmiş çerçeveli kapının kilidi iki kez tıkırdayarak açıldı.

Terlik ve mavi şort. Göğsünde İsveç Hapishane Servisi logosu bulunan beyaz bir tişört. Gardiyan, Sam'in yarım adım gerisindeydi.

Sam enine irileşmişti. İçindeki öfkeyi spora yönlendirip kas yapmıştı. Yüzü ifadesizdi, cansızdı, ziyaretçi odası gibi soyutlanmıştı... gözlerinde ne geçmişe yönelik özlem ne de geleceğe dair umut vardı. Bu en zor şeydi. Anı yaşamak, ama deneyimleyememek.

Burada oturacaksın. Böyle davranacaksın.

Sen, kameraları vuran lider... dış dünyayı yıllarca özledikten sonra, sonunda sen de böyle olacaksın.

Sonra kapı kapandı. John yine yalnızlık hissine kapıldı. Oysa şimdi iki kişiydiler.

"Bu sefer randevu almışsın."

"Evet, ben..."

"Ama yine pasta getirmedim. Gelmenin sebebi beni görmek değil çünkü."

Karşılıklı durup, sırtlarını duvara yasladılar. Küçük odada birbirlerine en fazla bu kadar uzak durabiliyorlardı.

"Yolda bir şeyler yedim."

John sandalyelerden birini çekip oturdu.

"Buraya son gelişimde, henüz sadece bir zırhlı araçla bir banka soymuşlardı."

Sam karşılık vermedi, çünkü soru sorulmamıştı.

"Sonra yedi banka daha soydular ve Merkez Garı'nda bomba patlattılar; ellerinde iki yüzden fazla otomatik silah var."

Ama sanki gülümsüyordu.

"Vay be, bu işte cidden iyiler anlaşılan; onlara ne diyordunuz, Askeri Tim mi?"

John masaya dirseklerini koydu. Masa da sandalye gibi sallanıyordu.

"Burada cezası uzun olan tam dört yüz altmış üç mahkûm var. Sen on sekiz yıldır buradasın Sam, artık hepsini tanıyorsundur. Onlar da başkalarını tanıyordur."

Ağabeyi ondan daha da uzaklaşmak istercesine duvara iyice yaslandı sanki.

"Bak... bunu zaten konuştuk. Değil mi? Bir şey *biliyor olsaydım* bile bir polise söylemezdim."

"Ama son konuşmamızdan beri durum değişti. Sam... bankaları boş ver. Bu çeteden önce, ordudan çalınan silahların sayısı on üçtü. Onlar İsveç'teki bütün çetelere, burada her gün birlikte yemek yediğin adamların ait olduğu çetelerin tamamına yetecek kadar silah çaldılar. O savaş silahları yakında başka suçluların eline geçebilir, o zaman da eline silahı alan kendini gangster sanacak. Sadece kameralara ateş etmeyecekler... önlerine çıkan bir sürü masum insanı vuracaklar; *bir polisle* konuşmak istememeni anlıyorum, ama buna göz yumamazsın. Masum insanların yaralanmasını veya ölmesini ister misin?"

Sam'in alaycı gülümsemesi kayboldu, yüz ifadesi de biraz yumuşar gibi oldu. John'a samimi bir ifadeyle baktı... en azından şimdilik onu dinliyordu.

"Ben bunu kabul edememem Sam. Masumların zarar görmesini."

Sadece *bir anlığına.*

"Bu meseleye bu kadar kafayı takmanın sebebini anlamıyorum."

"Sebebini söyledim sana. Sorunlarını gereğinden fazla şiddet kullanarak çözen insanların her zaman karşısında olacağım."

Bunu hiç konuşmamışlardı.

"Şiddete *karşı* mısın peki?"

"Aşırı şiddete karşıyım."

"Nasıl yani?"

"Mesela bir güvenlik görevlisi onlara çocuklarının fotoğrafını gösterince, istediklerini elde etmek için adamın ağzına namluyu iyice soktular."

"Ama o güvenlik görevlisiydi. Güvenlik görevlisi olmayı seçersen riski göze alacaksın. Zırhlı araçların soyulduğu olur."

"Peki ya yere ittikleri banka görevlisi? Kadının yanağı yarıldı, hayatının sonuna kadar uyku hapı kullanacak ve gözleri... gözlerini görseydin keşke... çocukken annemizin gözlerinde de o ifadeyi görürdüm."

Sam nihayet duvardan ayrılıp, John'un oturduğu masaya yaklaştı. Ön kollarının şişkin damarları yol haritasını andırıyordu; sandalyenin sırtını parçalamak istercesine sıktı.

"Bankada çalışıyordu. Orada çalışmayı seçmişti. Bankaların soyulabileceğini biliyordu."

Sam müebbet hapse mahkûm edildiğinde henüz suçlular gibi düşünmüyordu. Bu duvarların arasında bir suçluya dönüşmüştü.

"Onların... bu yaptıklarını onaylıyorsun yani?"

"On sekiz yıldır buradayım... ne dememi bekliyorsun?"

Sandalyenin sırtını sıkan elleri biraz gevşeyince, doğal renkleri geri geldi.

"Sen orada, şu lanet olası ziyaretçi sandalyesinde oturuyorsun. Bense buradayım. Bunu *kabullen.* Sen onun elini tutmayı seçtin. Bense direnmeyi seçtim. Bunu *kabullen!*"

John kendisine bakan Sam'in yüzündeki ifadeyi daha önce de görmüştü.

O ifadede alaycılık, horgörü, nefret, suçluluk duygusu yoktu.

"Haftada bir kez lanet olası bir terapistle görüşmemi sağlamaya çalıştılar. Geri zekâlının teki, kötü bir çocukluk geçirdiğim için babamı bıçakladığımı söylesin diye. Benim... suçum olmadığını söylesin diye."

Ağabeyi ayakta durmuş, aradaki mesafeyi korumuştu. Şimdi oturdu. John'un karşısına.

"*Hassiktirsinler oradan.* Ben o piçi isteyerek bıçakladım. Şimdi burada oturan benim. O zamanları konuşmak, lanet olası bir kaseti tekrar tekrar dinlemek gibi."

Kalın damarlı ön kollarını masaya koydu.

"Bir çocuk alır, kaydeder, özümser, kopyalar, depolar. Her şeyi. Karmakarışık halde. Bir kayıt cihazı ise çok bir şey yapmaz, kaydeder o kadar."

John birden o kollara dokunmak istedi. Elini üzerlerine koymak istedi.

Birbirlerine dokunmayalı yıllar olmuştu.

"Sen ve ben, onun gibi olabilirdik. Olmayabilirdik de. O hâlâ burada. Biz ne yaparsak yapalım. Bunu hiçbir terapist değiştiremez. Bunu *kabullen.*"

"Buraya babamızdan bahsetmeye gelmedim."

"Evet, muhbirin olmamı istediğin için geldin."

John bunu yapmadı. Ona dokunmadı. Son seferde, elini Sam'in omzuna hafifçe koyduğunda, ağabeyi sanki John ona vurmuş gibi geri çekilmişti.

"Duyduğuma göre onun yanında oturmuşsun."

"Sen de burada oturuyorsun Sam."

"Elini tutmuşsun."

"Mutlaka biliyorsundur. Kim o?"

"Annem söyledi. Hastanede sedyede yatan o adamın elini tutmuşsun. Seni... döven o iblisin elini tutmuşsun."

"Sam, *mutlaka* biliyorsundur. *Mutlaka* bir şeyler duymuşsundur. Bir isim. Bir silah zulası. İllaki birileri konuşur. Sen ağabeyimsin, aramızda kalacak, bunu biliyorsun değil mi?"

"Elini tutmuşsun. Bir de kalkmış buraya geliyorsun; *senin* için millete sorular soracağımı mı sanıyorsun *kardeşim?*"

Sam duvardaki düğmeye basıp gardiyanları çağırdı.

"Görüşmemiz bitti."

"*Bu kadar çabuk mu?*"

"Bu kadar çabuk."

Son seferki gibi. Aylarca görüşmedikten sonra, bir saat bile çok gelmişti.

Sessizlik çöktü.

Birbirlerine bakmamaya çalışıyorlardı; sonunda John daha fazla dayanamadı. Bir şey söylemek zorundaydı.

"Onlar kardeş."

Bu lanet olası odanın yaşattığı yalnızlık hissi.

"Soyguncular... en az ikisi."

İçlerinden birinin götürülüp koğuşa tıkılmasını beklerlerken, bu his giderek artıyordu.

"Buna eminim... birbirlerine karşı nasıl davrandıklarını, nasıl hareket ettiklerini gördüm."

Sam'i ziyaretçi odasından iki gardiyanın çıkarması gerekiyordu. Biri önünden, diğeri arkasından yürüdü; uzun hapishane koridorlarına çıkan merdivene giden yolu yarılamışlarken Sam arkasına döndü.

"John? Bir daha gelme."

Sam yüksek sesle konuşmuyordu, hatta sesini alçaltmıştı; ama John onun söylediklerinin her kelimesini çok net duyuyordu.

"Seni bir daha görmek istemiyorum."

59

Sıvı dolu bir kaptan çıkarılan, ıslanmış, dört tane beş yüz kronluk banknot. Leo onları iki eliyle, dikkatle çıkardı. Garaj duvarlarının arasına gerdiği çamaşır ipine astı.

Islanınca ağırlaşan banknotlar kuruyunca sertleşip U şeklinde kalacaktı; teker teker ütülenmeleri gerekecekti.

Büyük garajın dört bir yanında uzanan çamaşır ipleri, çatının altındaki ikinci bir çatı gibiydi; üzerlerinden sarkan çeşitli banknotlar... artık değersiz değildi.

Leo'nun on beş saat önce taşıdığı çanta hafifti. Değerini yitirmiş kâğıt parçalarıyla doluydu. Leo garaj kapısını kaparken o paraları değersiz görüyordu.

Artık değersiz olduklarından, kaybedecek bir şey yoktu.

Leo düz baksa –iki milyon krondan fazla para kırmızı boyayla lekelenmiş, kullanılmaz hale gelmişti– asla çözüm bulamazdı. Çantaya para koyar gibi yapıp boya paketi koyan kasa sorumlusuna karşı duyduğu öfke ve hiddet, yaratıcılığına ket vururdu; lekeli paralar da değersiz kâğıt parçaları olarak kalırdı.

Beş yüz kronluk bir banknotla başlamış, parayı ellerinin arasında germişti. Ölü kralın yüzündeki kırmızı boya, kesik gibi görünüyordu. Bu para kullanılmaz haldeydi. Leo boyayı başparmak tırnağıyla kazımaya çalışmış, ama başaramamıştı. Lekeli paraları yakması gerektiğine emindi.

Sonra başparmağını görmüştü. Parmağında bir değişiklik vardı. Derisi ince, kırmızı bir tabakayla kaplanmıştı.

Parmağına boya bulaşmıştı.

Tadilat işlerinden anlayan herkesin bildiği gibi, boya hâlâ bulaşıyorsa çıkarılabilirdi. Leo'nun diğer işi buydu. Yüzeyleri boyamak.

Aşınmaya, gün ışığına ve kimyasal maddelere dayanıklı boya kullanılmamıştı... Yoksa Leo'nun parmağına bulaşmazdı.

Leo iki milyonun *tamamını* kurtarmayı ummaya henüz cesaret edemese de, yanıcı sıvı dolabını açıp plastik benzin şişesini almış ve yüz kronluk bir banknotun üstüne birkaç damla benzin dökmüştü. Kırmızı boya anında çözülmüştü. Ama birkaç saniye sonra, paranın boyası da çözülmüştü. Yine de, demek ki *mümkündü*. Kırmızı boyayı *çıkarmak* mümkündü. Şimdi tüm mesele uygun çözücüyü bulmaktı.

Renol. Metanol. Mavi ispirto. Leo asetik asit bile denemişti; sonunda, en işe yarayan şeyin en kolay ulaşılabilir çözücü –saf aseton– olduğunu keşfetmişti. Aseton da tıpkı benzin gibi paranın mürekkebini ve morötesi ışık altında parlayan emniyet şeridini çözeltmişti. Ama benzin kadar çabuk tesirli ve tahrip edici değildi. Zaman. Bütün mesele paraların boyasının ne zaman çıkmaya başladığını bulmaktı. Leo önce en düşük değerli paralar, yirmi (bazen de elli) kronluk banknotlar üstünde deney yapmıştı.

Doğru süreyi bulmak. Ve kaplardaki su-aseton dengesini iyi tutturmak.

Aseton her yerde satılıyordu! Leo, Anneli'ye kamyonetle gidip elli beş litre aseton almasını söylemişti. Hepsini bir yerden almamasını, farklı farklı dükkânlardan azar azar almasını tembihlemişti. Anneli gidince de Leo asetonla suyu karıştırıp tartmaya, ölçüm yapmaya devam etmişti.

Sónunda başarmıştı.

Yüz on dört bin dört yüz kron üzerinde başarısız olduktan sonra, nihayet bir banknotu zarar vermeden kırmızı boyadan arındırmayı başarmıştı.

Aseton, su, zaman. Bunlar sayesinde, iki milyon kron değerindeki lekeli banknotlar temizlenecekti.

Leo yeni yıkadığı beş yüz kronluk banknotları marangoz tezgâhının üstünden uzanan çamaşır ipine asarken kapı çalındı.

"Leo, burası... boya fabrikası gibi kokuyor."

Vincent. Ve Felix.

"İçeriyi biraz havalandırmalısın Leo, sağlığına yazık."

Ellerindeki plastik eldivenler yapış yapış, kolları ile göğsü de ıslak olan Leo onlara sarılmadı.

"Boyayı çıkarıyorum! İnanabiliyor musunuz? Çıkarıyorum!"

Marangoz tezgâhının üstünde kırmızı banknotlar yığılıydı. Yığının önünde yan yan duran üç büyük metal kabın yarısı, berrak bir sıvıyla doluydu.

"Önce saf asetona batırıyorum."

Leo bir tomar parayı sarı eldivenli elleriyle aldı.

"Beş yüz kronluk banknotlar. Bir seferde yirmi tane."

Kırmızı boya karamela boyası gibi akarken Leo saatine baktı. Beş saniye. Sonra paraları hemen yandaki kaba koydu.

"Eşit miktarda asetonla suyu karıştırıyorum. Paraları bu karışımın içinde on saniye bekletiyorum."

Paralardaki kırmızı lekeler artık açık pembeye dönüşmüştü; Leo ıslak banknotları üçüncü ve son kaba koydu.

"Sonra temiz suda bekletiyorum. Üç dakika."

Sessizce beklerken, su altındaki banknotların üstündeki yazılara –İSVEÇ MİLLİ BANKASI–, sayılara –500– ve uzun saçlı adam resmine baktılar; 17. yüzyılda yaşamış, 9. Karl denen bu kral, güney İsveç'teki bazı kilise mıntıkalarında yaşayan, askerlik çağındaki tüm erkeklerin öldürülmesini emretmişti. Paralar zarar görmemiş gibiydi. Leo banknotlardan birini çıkarıp, ıslak kâğıdı eldivenli avucuna serdi.

"Görüyor musunuz? Kırmızı boyadan eser yok. Para da zarar görmedi."

Leo son kapta yüzen paraları birer birer çıkarıp astı; üstünden sıvı damlayan, ağırlaşmış banknotları ipe serdi.

"Jasper burada mı?"

Leo, arkasından konuşan Vincent'ın kaygılı olduğunu sesinden anladı.

"Hayır."

"Gelecek mi?"

"Neden gelsin ki?"

Leo kardeşinin yüzünü inceledi. Vincent'ın yüzü de kaygılıydı.

"Ne oldu?"

"Hiç."

Hiç mi?

Vincent'ın ses tonu ve yüz ifadesi öyle demiyordu.

Leo bunu daha sonra soracaktı.

Bir adım geri çekildi. Güzel bir tabloydu. Paralarla dolu koca bir oda... Ama güzel olmasının tek sebebi bu değildi. Leo başarmıştı. Son sözü o söylemişti. Yüz on dört bin kron ziyan olsa da; gerçi hepsini atmamış, hafif pembe olanları bir kovaya koymuştu... Onları bir şekilde kullanabilirdi.

Dükkânlarda kullanamazdı. Ama bu paraları elden çıkarmanın yolları vardı.

"Bunlar başta, deney yaparken hasar gördü; ama otomatik benzin istasyonlarında geçiyor. Denedim. Ama farklı farklı yerlerden benzin almaya dikkat etmeliyiz."

"Uğraşmaya değmez."

"Değer."

Felix rengi atmış kâğıt parçalarıyla, çoğu insanın dört beş aylık maaşından fazla parayla dolu kovaya elini daldırdı.

"Polisin eline geçerler... Bunları kullanmamız aptallık olur."

"Tam tersine."

"Tam tersine mi?"

"Ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar bizi durduramayacaklarını görecekler. Boya paketleriyle bile durduramayacaklarını görecekler."

Leo kıkırdadı. Aseton buharı. Beyni uyuşmuştu, plastikle sarmalanmış gibiydi; kısmen başarısız geçen üçlü soygunla ilgili can sıkıcı düşüncelerden neredeyse tamamen kurtulmuştu.

"Koduğumun Jasper'i buraya gelmiyor mu?"

Felix bunu Leo'ya sormuştu. Ama Vincent'a yan gözle bakmıştı.

Leo plastik eldivenlerini çıkardı.

"Niye onu sorup duruyorsunuz ki? Mesele nedir? Jasper burada değil. Ve gelmeyecek. Tatmin oldunuz mu?"

"Hayır, ben tatmin olmadım. Vincent da olmadı. Ama evet. O koduğumun geri zekâlısı niye buraya gelsin ki? Bence akşamdan kalmadır; trende epey içmiş."

"İçmiş mi?"

"Evet."

"Sarhoş mu olmuş?"

"Evet."

Leo, Vincent'a döndü.

"Bu doğru mu Vincent?"

"Evet."

"Başkalarının yanında mı?"

"Evet."

"Lanet olsun... Burada içeceğiz demiştik! İş bitince. Başkalarının yanında değil. Dikkat çekmek istemeyiz."

"Epey dikkat çekmiş. Değil mi Vincent?"

Barizdi. Felix'in bir şey söylemeye hazırlandığı.

"Değil mi Vincent?"

Vincent, Leo'ya veya Felix'e bakmıyordu. Dosdoğru önüne bakıyordu.

"Ben öyle bir şey bilmiyorum. Bu konuyu kapatalım artık."

Leo bekledi. Vincent başka bir şey demedi. Ama daha sonra diyecekti, Leo emindi. Üç metal kabı lavaboya boşalttı. İçlerini suyla iyice temizledi. Sonra daha önceki şekilde, yarıya dek doldurdu. İlk kaba saf aseton, ortadaki kaba eşit ölçüde aseton ve su, son kabaysa temiz su koydu.

"Yeni bir soygun planlıyorum."

"Yeni bir soygun mu?"

"Hı hı."

"Bu son işimiz olacak demiştik. Üçlü soygun. Ondan sonra bırakacağız demiştik."

Leo sarı eldivenlerini tekrar taktı. Ve para yığınından bir deste kırmızı banknot daha aldı.

"Bırakacaktık. Ama son işimizden beklediğimiz kadar para kaldıramadık. Değil mi Felix? Yıkamamız gereken bu paralarla silah odasındaki paraların toplamı, masraflar düşüldüğünde bize en fazla iki üç sene yeter."

"Herkes gibi iş bulup çalışırız."

Felix sivri dilliydi. Alaycı sözleri genellikle hedefi on ikiden vurur, iki kardeşin sürtüşmesine yol açardı.

"Buna gerek yok. Çünkü yeniden yapacağız."

"Neyi... yeniden yapacağız?"

Ama Leo bu sefer sakinliğini korumakta kararlıydı. Tartışmaya zamanı yoktu.

"Ullared'de soygun yapacağız. Kimsenin yapmadığı bir şeyi yapacağız. Üç bankayı da tekrar soyacağız. Bir daha. Yapacağımız hataları yaptık zaten. Artık tekrarlamayız. On ila on beş milyon arası kaldırırız!"

İlk para destesini asetona batırdı. On adet beş yüz kronluk banknotla on adet yüz kronluk banknottan oluşan desteyi.

"Ciddiyim. Her şeyi çoktan planladım. İki ay sonra. İsveç'teki hiçbir polis bunu beklemiyor. Aynı bankaları tekrar soymamızı!"

Beş saniye. Banknotların yandaki kaba batırılması gerekiyordu.

"Leo?"

"Evet?"

"Bizi bir kontrol noktasında durdurdular."

"Orada gayet iyiydin Felix!"

"Ya gizli bölmeyi keşfetselerdi? Ya yalıtım malzemesi paketlerini çıkarıp o duvarın sahte olduğunu fark etselerdi?"

"Fark etmediler."

"Ama ya etselerdi?"

"Onları bacaklarından vururdum."

"Peki ya ıskalarsan ne..."

"Bak Felix, polisler banka soymuş, silahlı, cephaneli insanlara karşı tabanca çekerlerse... birileri ölebilir; ama ben bizden kimsenin ölmemesini sağlayacağım!"

On saniye beklemesi gerekirken on iki saniye geçmişti. Az kalsın unutuyordu.

"Ya birimize bir şey olursa? Leo, sana, bana veya Vincent'a ya bir şey olursa?"

"Bir hastaneye gideriz. Bir hastane koğuşunu ele geçiririz. Veya bir doktor kaçırırız."

"Leo?"

Üçüncü kap. Leo'nun yine epey zamanı vardı.

"Sen asetonla kafayı mı buldun Leo?"

"Her soygundan önce mutlaka civardaki cerrahların adreslerini not alırım, bundan sonra da almaya devam edeceğim."

"Cerrahların mı?"

"Birimiz vurulursa acil servise gidemeyiz, değil mi? Bu durumda doktor bulup getirmemiz gerek. Adreslerden birine gidip doktoru bagaja tıkarız; evindeki tıbbi malzemeleri de alırız. Kullandığımız araçlarda hep iğne iplik ve kurşun yaralarını temizlemek için antiseptik bulunduruyoruz zaten."

Paralardaki kırmızı boya çıkmıştı. Mükemmel. Tekrar. Leo kabı Felix'e uzattı; en yakınında olan oydu.

"Şunları asar mısın?"

"Leo?"

"Evet?"

"Ben buraya para asmaya gelmedim. Vincent da. Biz artık bu işte yokuz."

Leo kabı Vincent'a uzattı; Vincent da Felix gibi başını iki yana salladı.

Bunun üzerine Leo paraları yine bizzat astı.

"Bu işte yokuz derken... Nasıl yani?"

"Yokuz işte. Bizden *paydos.*"

"Felix? Ne diyorsun?"

"Şunu diyorum... bir tepedeydim. İlk soygunda. Karanlıkta, kimsenin göremeyeceği bir yerdeydim. Silah konusunda acemiydim. Orada yatıp nişan alırken, zırhlı araçla geçtiğinizi gördüm; hemen arkanızdaki arabaya nişan aldım. Arabadaki iki kişiyi sırf yanlış yönde gidiyorlar diye öldürecektim az kalsın."

"Ama öldürmedin."

"Son seferde de... tavandaki delikten elimde lanet olası bir makineli tüfekle çıktım! Güpegündüz! Herkes bana bakıyordu. Yoluma çıkan herkesi öldürmeye hazırdım."

"Ama öldürmedin."

"Peki ya Vincent'a ne demeli? Kardeşimize. Yardıma ihtiyacı olan yaşlı bir kadını az kalsın vuruyordu!"

"Ama vurmadı."

"Az kalsın sınırı geçiyordum. Vincent da. Her seferinde ramak kaldı. Sınıra o kadar yaklaşıp durursan... eninde sonunda geçersin. Polisler o paketlerin arkasına iyice bakıp da sizi bulsalar... Anlıyor musun?"

"Felix? Bana bak. Şu söylediğimi tekrar et. Bulmadılar."

"Şans bir yere kadar yardım eder. Bir dahaki sefere kötü bir şey olacak Leo. Birileri vurulacak. Onlardan. Veya bizden."

Leo dört ıslak banknotu hâlâ elinde tutuyordu, ama Vincent geçmesini engelliyordu.

"Leo? Felix'i dinle."

Banknotlardan su damlıyordu.

"Veya beni. Biz... yani Felix ile ben... Göteborg'a taşınıyoruz."

Vincent'ın Leo'ya böyle baktığı çok nadirdi.

"Daire kiraladık."

Leo bekledi. Vincent'ın devam etmesini. Ama konuşan Felix oldu.

"Hani sen Stockholm'e kamyonla gelmiştin. Vincent da o geri zekâlıyla birlikte trendeydi, ki birazdan seninle o herif hakkında konuşacağım... Ne dersen de. Ben de Landvetter Havalimanı'ndan uçağa binip gelmiştim. Daireyi uçağa binmeden önce tuttum. Biletimi değiştirdim. *Gothenburg Post*'ta bir sürü kiralık ev ilanı vardı. Dairenin kirası uçuk, üç aylık da depozito istediler, ama orası şehrin göbeğinde. İki artı bir. İkimizin de kendi odası olacak."

Leo'nun ayakkabılarına, yere sular damlıyordu. Destedeki son dört banknotu da astı.

"Kaç artı bir olduğu umurumda değil."

Paraları asmak, kardeşlerine sırtını dönmesi için bahane olmuştu.

"Göteborg'da... ne yapacaksınız ki?"

"Okuyacağız. Ben Chalmers Teknoloji Üniversitesi'nde kursa yazılacağım. Vincent da açık liseye yazılacak."

"Ciddi olamazsın?"

"Bu hafta sonu... taşınıyoruz."

"Öyle mi? Birlikte mi? Cidden mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Biz ciddiyiz. Şimdi sen de söylediğin şeyi yapabilirsin."

"Neyi?"

"Silahları onlara geri satacaktın. Soygun işini bıraktığımızda bunu yapacağını söylemiştin. Silahları da elden çıkardın mı tamamdır; cebinde paran olacak."

Leo'nun boynu, tıpkı Felix'in boynu ile Vincent'ın yanakları gibi kızarmıştı.

"Ama birlikte yapacaktık! Son işimiz olacaktı!"

"Birlikte yapmayacağız maalesef."

"Arkamdan... işler mi çevirdiniz? Biz birbirimize böyle mi yaparız? Birbirimize güvenebilmeliyiz. Hani aramızda asla sır olmayacaktı? Arkamdan gizli kapaklı işler yapıyorsunuz. Bana ancak *sonradan* haber veriyorsunuz! Artık çok geç olunca... müdahale şansım kalmayınca."

Vincent yere bakıyordu.

"Bize... köstek olurdun. Bir şekilde aklımızı çelerdin."

"Köstek mi olurdum?"

"Evet."

"*Köstek olurdum demek?* Tamam, madem öyle... gidin, sizi tutmayayım. Gidin, arkamdan işler çevirin! Ne duruyorsunuz? Kolilenecek bir sürü eşyanız vardır, değil mi? Benim de milyon tane para yıkamam gerek."

Bir deste banknot daha. Ellilikler ve yirmilikler. Leo gittiklerini duymadı, garaj kapısının kapandığını da duymadı, ama metal kaplar tangırdadı.

60

Anneli sol elinde telefonunu, sağ elinde sigarasını tutuyordu; dışarıda olmak, konuşurken yüzünde güneşi hissetmek hoştu... Duvara yaslandığında da rüzgârdan tamamen korunuyordu. Sonra, konuşmaları bitince içinde derin, yankılı bir boşluk belirdi. Her seferinde böyle oluyordu. Sanki içi bomboştu. Ama gidecek yer yoktu.

Sebastian'ı öyle özlüyordu ki.

Derin bir nefes çektiği sigaranın dumanını göğsünde biraz tuttu, boşluğu dumanla doldurdu; sakinleşmeye başladı... her şey yolunda gidecekti, ama bir de beklemeye alışabilseydi. Oğlunun doğduğu günkü gibiydi... Ebe takılınca ince oksijen borusu duvardan düşmüştü, bir yabancı Anneli'nin oğlunu kucağına alıp hastane koridorlarında koşmuştu –oğlu nefes almıyordu, ciğerlerinde hâlâ su vardı–; o korkunç dakikalarda Anneli oğlunun öldüğünü sanmıştı. O zaman da sigara içmişti, hastane balkonunda, tepeleri kesilmiş mantarlara benzeyen yüzlerce izmaritle dolu kolon kül-

lüğün yanında; ciğerlerine nikotin ve katran çekmişti, ta ki sakinleşene dek.

O zamanlar Sebastian onun her şeyiydi. Ve Anneli onu terk etmişti. Şimdi haftada üç kez telefonda konuşuyor, iki haftada bir de hafta sonu görüşüyorlardı.

Anneli kendisinden çok daha genç bir adamla, yirmi bir yaşında biriyle tanışmıştı; Sebastian'ın babasında olmayan her türlü vasfa sahip bu adam tam Anneli'nin istediği gibiydi, enerjikti, deli doluydu, güçlüydü, başkalarının ancak hayalini kurduğu şeyleri gerçekleştiren biriydi.

Yeni tanıştığı bir adam için oğlunu terk eden bir kadın. Anneli o zamanlar âşıktı. Hâlâ âşıktı. Bir yıl sonra her şey eskisi gibi olacaktı, Sebastian'a kavuşacaktı. Bu iş bitince. Ellerinde yeterince para olunca. Sebastian'ı yanına alacaktı; gerçek bir aile olacaklardı. Tek yapması gereken beklemekti.

"Merhaba."

Bahar güneşi gözlerini kamaştırıyordu. Gözlerini açıp kısarak baktı. Yan evde oturan kadın tel örgünün ardında duruyor, tellerin arasından Anneli'ye bakıyordu. Bebeği biraz ötede, çimenlerin üstündeydi. Anneli o kadınla hiç konuşmamıştı; birbirinden çok farklı olan bahçelerinde (biri asfalt kaplıydı, diğerindeyse elma ağaçları vardı) kalmışlardı. Anneli o kadının yaprak toplamasını ve küçük çocuğuyla birbirlerine büyük bir sarı topu atmalarını penceresinin ardından defalarca seyretmişti.

Anneli ile Sebastian'a benziyorlardı. Eski hallerine. O zamanki.

"Merhaba."

Anneli sigarasını yere atıp topuğuyla ezdikten sonra kadının yanına gitti; kadın oğlunu kucağına aldı. Anneli istese çocuğun yanağını okşayabilirdi; tel örgünün boşluklarından elinin yarısı sığardı.

"Adım Stina."

"Anneli."

"Sizi epeydir görüyorum ve... şey diyecektim, en yakın komşumuz sizsiniz; bize... akşam yemeğine gelmek ister misiniz?"

Bazen çok küçük bir şey bile insanın tüm ruh halini değiştirebilir. Bu öyle bir andı. Ne asfalt ne de üstünde dikenli tel bulunan tel örgü etrafı gizleyebiliyordu. Anneli'nin karşısında duran kişinin sıradan bir hayatı vardı. Ve bu hayatı Anneli'yle paylaşmak istiyordu. Belki arkadaş olacak, kadın kadına konuşacaklardı. Anneli'nin artık ciğerlerinde duman hissetmeye ihtiyacı yoktu... Sakindi. Birkaç saniye sonra, içinden dans etmek geldi. Buraya zorla tıkılmamıştı. Öyle olmamıştı. Bu küçük, çirkin evde kalmak onun seçimiydi; burada olmayı Leo'ya yakın olmak için seçmişti ve sıradan hayat yaşama sırasının *kendilerine* gelmesini beklemeye hazırdı. Ama bu arada, Anneli böyle bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmemişti bile! *Merhaba, kocanız ne iş yapıyor, ah, öğretmen demek, benimki de banka soyuyor.* Ama mümkündü. Kimse bilmiyordu. Kimse anlayamazdı. Leo tadilat işleri yapıyordu. Anneli de ressam olabilirdi. Veya işsiz. Veya bel sorunu sebebiyle engelli maaşı alan biri. Bir akşam yemeği. Sonra arada sırada kahve içmeler. Belki bazen kadının çocuklarına göz kulak olurdu. Sıradan bir hayat.

Anneli eve koştu. İçeri dalıp mutfağa girdi ve Leo'ya sarıldı, Leo'nun kahvesinin masaya dökülmesini umursamayıp sımsıkı sarıldı.

"Akşam yemeğine davetliyiz!"

Leo ona baktı. Aklı başka yerdeydi.

"Bak! Şu bahçedeki kadın bizi yemeğe davet etti. Cuma günü için."

"Yemeğe mi?"

"Evet."

"Anneli... pusetli, küçük köpekli komşularla uğraşamam.

Burada olmamın sebebi başka... Hem adlarını bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Kadının adı Stina, oğlunun adı Lucas; kocasının adı da..."

"Adları umurumda değil."

Leo, Anneli'yi incittiğini biliyordu. Ama o başka bir yoldaydı. Bir şeyleri başlatmak değil bitirmek istiyordu.

"Bizi davet ettiler. Senin o garajdan çıktığın yok! Yeni insanlarla tanışmam gerek!"

"Anneli, bana bak. Git o çok bayıldığın kadına söyle... Stina mıydı? Eminim anlayışla karşılayacaktır. İşim bittiğinde, her şeyi hallettiğimde... İşte o zaman, umurumda olmayan insanlarla akşam yemeği yiyip yemeyeceğimizi konuşabiliriz."

Leo'nun boynuna sarılmış olan Anneli kollarını indirdi.

Sırtını dönüp oturan Leo'ya bakarken, arabayla Farsta'ya gitmelerini anımsadı. Yan yana oturuyorlardı ve hiç banka soymamışlardı. Arabayı Anneli kullanıyordu, Leo Arap kılığındaydı, Anneli iki sokak lambasının arasına park edip Leo'nun makyajını tazelemiş ve biraz yamuk duran bıyığını düzeltmişti; Leo öpünce bıyık kaşındırmıştı. Anneli o an bir sınırı geçtiğini ve artık geri dönüş olmadığını fark etmişti.

"Şimdi oraya mı gideyim? Ne diyeyim peki? 'Bu cuma gelemiyoruz, kocamın küçük bir sorunu halletmesi gerekiyor, kardeşleri artık onunla birlikte banka soymak istemiyor' mu diyeyim? Kardeşlerinden... lanet olası kardeşlerinden başka kimseyi düşünmüyorsun!"

Sınırı geçmişti çünkü bu işin içinde olmanın, diğer tarafta olmanın, olup bitenleri bilmenin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama korkusu azalmamış, giderek artmıştı... Ne zaman riske girip de başarılı olsalar, Anneli tekrar riske gireceklerini biliyordu.

"Anlamıyor musun? Hiç arkadaşım kalmadı. Sosyalleşemiyorum."

"Bu benim suçum mu sence?"

"Buraya kimseyi çağıramıyorum. Hatta... oğlumu bile."

Leo bu duyguyu anlamıyordu. Korkuyu. O herkes gibi korkmuyordu. Leo asla korkmazdı. En azından korkuya yenik düşmezdi. Mesela Anneli'nin Sebastian'ı kaybettiği zaman. Stockholm'ün en büyük meydanı olan Sergels Torg'da. Oğlu yanındayken bir anda kayboluvermişti. Göz açıp kapatıncaya kadar. İnsan zaman ve mekân üstündeki kontrolünü bir anda kaybedebiliyordu. Anneli, Sebastian'a seslenerek koştururken, onun ıssız bir yerde tek başına olduğunu, arabaların vızır vızır geçtiği bir yola çıktığını veya bir yabancının onu elinden tutup götürdüğünü hayal ettikçe tir tir titremiş, oğlunu bir daha görememekten korkmuştu.

"Senin için bir sürü şey yapıyorum Leo! Sürekli! Her gün! İstemediğim şeyler. Sırf... senin için yapıyorum!"

Leo ise farklı davranmıştı. Kalabalığın ortasında Anneli'yi tutup *Sen şu tarafa bak, ben de bu tarafa bakayım, beş dakika sonra burada buluşalım, onu bulamazsak tekrar aramaya çıkarız,* demişti. Korkusunu eyleme dönüştürmüştü... Anneli gibi korku yüzünden zaman ve mekân üstündeki kontrolünü kaybetmek yerine harekete geçmişti. Her zamanki gibi. Anneli'nin komşularla akşam yemeği yemek istemesinin sebebini bu yüzden anlamıyordu muhtemelen; onun gözünde sıradan hayat bir paravandı, o kadar. Gündelik yaşama pratik gözle bakıyor, ama ona ihtiyaç duymuyordu, çünkü hayatında tıpkı korku gibi ona da yer olmadığına karar vermişti.

"Seni asla hiçbir şeye zorlamadım."

"Bunu benim için yapmanı istiyorum!"

"Bir şeyi yapmak istemiyorsan söylersin Anneli. İşine gelmiyorsa... yapmazsın. Bak, ben yapmıyorum, çünkü istemiyorum."

"Bu evde yaşamak isteyip istemediğimi sordun mu bana? Bu evden nefret ediyorum! Bu çirkin taş duvarlardan, içinde

bütün gün banka soygunu provası yaptığınız o kışlaya benzeyen garajdan ve..."

Anneli sık sık ağlamazdı. Şimdi ağlıyordu. Sinirden.

"Sen kararını çoktan vermiştin. Burada *yaşamaya* karar vermiştin! Bunu sen istedin. Çünkü *sana* uyuyordu... Bize değil! Misafir odasının altındaki o lanet olası mağaradan tüfek yağı kokusu geliyor, mutfağı da akşam yemeğinden çok toplantı için kullanıyorsun! Bu evin, *bu lanet olası evin* tek güzel tarafı, yanımızda normal bir ailenin oturması; bizi akşam yemeğine davet ettiler, çünkü beni tanımak istiyorlar. Bizi! Anlamıyor musun?"

Leo karşısında duran Anneli'nin gönlünü alması gerektiğini düşündü. Ama bunu yapamazdı. Şimdi olmazdı. Felix, Göteborg'a taşınmıştı. Vincent da oraya gidiyordu. Jasper birazdan bahçe kapısından girecekti.

Birazdan akşam yemeği için sofraya oturacaklardı.

Leo, Anneli'nin gönlünü o zaman alırdı.

Onu alnından öpüp dışarı çıktı. Yan evde oturan kadın hâlâ bahçesindeydi; başını kaldırınca göz göze geldiler... Leo başıyla selam verdi, çünkü komşular böyle yapardı.

Garaja doğru ağır ağır yürüdü. Jasper'e oraya gelmesini söylemişti. Onunla garajda, kilitli kapının ardında görüşmek istiyordu.

Bitir.

Bazen bunu yapmak gerekir. İnsan kimi zaman terk eder, kimi zaman terk edilir.

"O geri zekâlıyı bir daha görürsem..."

Felix'in giderken son sözü bu olmuştu; sanki hiddetini ağabeyine aktarıyordu. Bahçedeydiler, Vincent Anneli'ye veda etmek için eve girmişti; Felix, Vincent'ın söylememesini istediği bir şeyi Leo'ya fısıldamıştı... Bir tren yolculuğundan, çantanın içindeki tüfekten bahsetmişti.

"O geri zekâlıyı bir daha görürsem fena yapacağım."

Felix hiddetini giderayak Leo'ya aktarmıştı. Şimdi Leo bu hiddeti tek başına taşıyordu. Ve birazdan başkasına verecekti.

En alt raftaki alet kutusunu aldı. Kutuyu açıp, içindeki çekiçlerle tornavidaların arasında duran alüminyum battaniye parçasına baktı. Bunu susturucu niyetine kullanacaktı. On farklı prototip hazırlayıp teker teker denemişti; sesi azaltmanın en iyi yolunun yalıtım malzemesi kullanmak olduğuna uzun süre inanmıştı. Sonunda bir gece, Ullared'e gitmeden önce ormanda geçirdiği gece, üstünde yattığı kamp yatağının bir parçasını koparmıştı. Alüminyum battaniyeden uzun bir şerit yırtmıştı. Şeridi namluya dolamıştı. Sonuç mükemmel değildi... Ama garajın içinde ateş ederken bunu kullanırsa, silah sesi dışarıdan duyulmazdı.

Şeridi namluya doladı. Tüfeği marangoz tezgâhına bıraktı. Beklemeye başladı. Az sonra garaj kapısı çalınacaktı.

Bunu düşünür düşünmez kapı çalındı. Başta tereddütle, sonra sertçe.

Leo kapıyı açtı.

Jasper yorgun görünüyordu. Bitkindi. Özür dilercesine gülümsedi; ne için özür dilediğini bilmez gibiydi.

"Benimle... konuşmak mı istiyorsun?"

"Gelsene."

Jasper kararsızca, özür dilercesine gülümsemeye devam ederek içeri girdi; Leo tek kelime etmeden garaj kapısını onun arkasından kapadı.

"Hassiktir, Leo... boyayı çıkarmışsın."

Jasper garaja girip, kısa yan duvarların arasında uzanan çamaşır iplerinin önünde durdu.

En gerideki, uzun duvara paralel uzanan (arada sadece on beş santim vardı) ipin üstünden kuru banknotlar sarkıyordu.

"Leo... bunu nasıl becerdin? Paraları yıkayarak mı? Bu işin de üstesinden geldin!"

Jasper ellerini iplerden sarkan 500 kronluk banknotların

üstünde gezdirirken gıdıklanmış gibi güldü; artık özür dilercesine değil, hayranlıkla gülümsüyordu... Kararsızlığa kapıldıktan sonra bazen böyle yaptığı olurdu.

"Leo, sen bir dâhisin, sen istersen..."

"On bin dolar almıştın. Temiz paradan."

"Evet. Ama..."

"Söylesene. Nasıl başardın? On bin doları dört günde harcamayı nasıl başardın?"

Jasper'in neşesi kaçtı. Altı üstü biraz para harcamıştı... Bunun için mi buraya çağrılmıştı?

"Nasıl mı? Bu işleri unuttun mu yoksa Leo? Bak... önce barda bir hatunu masana davet edersin, içki içersiniz, daha baştan üç yüz kâğıt gider; sonra aperitifiydi, ana yemeğiydi, şarabıydı derken... bin kâğıt daha gider... ki daha bunun gece kulübü var. Taksisi var. Sonra..."

"Tamam. Paran bittiyse daha alabilirsin."

Leo boş bir plastik torbayı aldı... ve Jasper'e uzattı.

"Alsana! Hepsi senin."

Tepelerinde uzanan çamaşır iplerinden paralar sarkıyordu. Jasper ellerini kaldırdı. Neşeli halinden eser kalmamıştı.

"Hepsini mi... alayım?"

"Senin payın."

"Benim... payım mı?"

"Elimizdeki parayı dörde bölünce evet."

"İyi ama... yeni soygun ne olacak? Hazırlıklar epey masraflı..."

Bu sefer sözü kesilmedi. Kendiliğinden sustu.

Leo'nun şimdi iki eliyle tuttuğu şeye bakıyordu.

Bir AK4. Ama dikkat çekici olan bu değildi. Namlunun etrafındaki şeydi. Bir alüminyum battaniye parçası namluya dolanmıştı.

"Hassiktir... bunun üstünde uğraşmayı sürdürdün mü?"

"Evet."

"Alüminyum battaniye mi kullandın?"

"İşe yarıyor. Burada ateş etsem kimse, komşular bile duymaz."

"Ateş mi etsen?"

"Yani ateş edersem."

"Eee... burada mı?"

Leo çamaşır ipinin altındaki ahşap paneli başıyla gösterdi.

"Sana göstereyim. Bir el ateş edeceğim. Sesi duyman için."

Leo emniyet mandalını açıp nişan aldı ve ateş etti. El yapımı susturucu, sağır edici bir ses çıkmasını engelledi.

"Hassiktir, Leo... işe yarıyor! Tıpkı... para meselesinde olduğu gibi. Bunu da çözdün!"

Leo tüfeği tek eliyle tutarak namlusunu yere çevirdi.

"Emniyet pimini çektiğini artık biliyorum."

"Emniyet pimini mi?"

"Bombanın, Jasper!"

Jasper özür dilercesine, anlamsızca gülümsedi.

"Hayır... hayır Leo..."

"Yüzde yüz eminim."

"Emin misin? Leo? Nasıl... emin olabiliyorsun? Bilemezsin... lanet olsun Leo, ben... anlarsın ya..."

"O bombayı ben yaptım. Dediğin gibi... paralardaki boyayı çıkarmanın da susturucu yapmanın da yolunu buldum. Cephaneliğe girmenin de. Gizli bir oda inşa etmenin de. Güvenli olmayan, her an patlayabilecek bir bomba yapıp, çantaya koyup içimizden birine verir miyim, bizden birini öyle bir bombayla Merkez Garı'na gönderir miyim sanıyorsun? Önce yalan söyledin. Şimdi de bana hakaret ediyorsun."

Leo tüfeğin namlusunu biraz kaldırdı.

"Leo, dinle, ben şey düşündüm... şey düşündüm... anlamalısın Leo..."

Jasper ara ara susuyordu. Ama Leo her seferinde *Devam et, bunu duymak istiyorum* dercesine başını sallıyordu.

"...düşündüm ki... o bombayı cidden kullanırsak daha çok kaos ve kargaşa çıkar diye düşündüm. Haksız mıydım? Gerekenden fazla şiddet Leo! Sen genellikle..."

"Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Jasper, Leo'nun sol elindeki silaha baktı; o tüfek doluyken 5,26 kilo çekerdi. Ve doluydu. Yirmi mermili şarjör takılıydı. Ve susturuculuydu.

"Başka bir şey mi?"

"Evet. Mesela Göteborg'dan gelirken trende olanlar hakkında."

"Trende pek bir şey olmadı."

Leo sağ eliyle tokadı bastı; seksen altı kiloluk Jasper gafil avlanmıştı... yanağına kürekle vurulmuş gibi oldu. İnsanın canını yakmaktan çok gururunu inciten türden bir tokattı. Jasper dönerek yere düştü; eklemleriyle kasları artık sadece refleks ve içgüdüyle hareket ediyordu sanki... insan güvendiği birinden darbe alıp da şaşkına dönünce böyle olur.

Kollarını, omuzlarını duvara dayayarak doğruldu. Titreyen dizlerle ayakta kalmaya çalışırken bu kez diğer yanağına tokat yiyince geriye doğru düşüp başının arkasını yere çarptı.

"Aşağılanmak nasılmış Jasper? Eğlenceli miymiş? Söylesene."

Gözleri. Yerde yatan, yukarı bakmamaya çalışan Jasper'in gözleri. Her şey orada toplanmıştı. Şaşkınlık. Hayal kırıklığı. Nefret. Keder. Saldırmayı aklından geçiren... ama boğazı savunmasız olan bir hayvan.

Leo, Jasper'in tekrar ayağa kalkmasını bekledi. Sonra silahını kaldırdı. Ters çevirdi. Ve uzattı. Jasper silahı şaşkınca aldı; olanlara anlam veremiyordu. Leo namluyu tutup kendi alnına dayadığında bile Jasper hâlâ şaşkındı; Leo'nun içindeki hiddet diyaframından yukarı akıp şakaklarına yerleşiyordu.

"Vincent'ı aşağıladın! Kardeşimi!"

Jasper silahı tutmaya devam ediyordu, ama Leo onun sağ

elini tutup da işaretparmağını zorla tetiğin üstüne koyunca, Jasper namluyu indirmeye çalıştı.

"Dur Leo. Dur!"

Leo, Jasper'in kırmızı izler kalmış yanağına tekrar vurdu.

"Kardeşimi tehdit edersen beni tehdit etmiş olursun!"

Namluyu alnına dayayıp öne doğru bir adım atarak, Jasper'i gerilemeye zorladı.

"Vincent'ı aşağılarsan beni aşağılamış olursun!"

Jasper'in sırtı duvara çarptı; kurumuş kronlar asılı çamaşır ipi şimdi alınlarının arasında uzanıyordu.

"Onu öldüreceksen önce beni öldürmelisin!"

Jasper gözlerindeki hayal kırıklığı, nefret ve şaşkınlık karışımı ifadenin yerini içten gelen bir şey, Leo'nun ilk kez gördüğü bir şey aldı.

"Üzgünüm."

Jasper'in gözlerinde... dehşet vardı.

"Leo... üzgünüm."

Uzun süre öylece, kımıldamadan durdular. Karşı karşıya.

Leo sonunda namluyu bıraktı.

"Şimdi paranı al. Ve git."

Otomatik silahı Jasper'in kasılmış ellerinden alıp emniyet mandalını kapadı.

"Leo... *Leo*... üzgünüm! Bir daha olmayacak! Yemin ederim! Bir daha olmayacak, bir daha asla..."

Son darbe tokat değil yumruk darbesiydi. Ve Jasper yere düşmedi, duvara yaslanarak olduğu yere yavaşça çöktü.

"Yemin ederim ki... lanet olsun..."

Dudaklarının arasından kanlı tükürük akıyordu.

"...bir daha asla ama asla olmayacak... Leo!"

"Birbirimiz hakkında bildiklerimiz sen gittikten sonra aramızda kalacak. Bir daha da asla birbirimizi görmeyeceğiz."

Leo garaj kapısının kapanmasını bekledi. Yine tek başınaydı.

Soygun işini bırakabilirdi.

Ama bırakmayacaktı.

Henüz değil. Bırakmayacaktı. *Henüz değil.*

Bir mücadele veriyordu.

Kırmızıya boyanmış iki milyon kronun boyasını çıkarmakla, dünya tarihinde bankacılık sektörünü bu şekilde alt eden ilk soyguncu olmuştu. Artık banka soymak istemediklerini söyleyen kardeşlerine gitmelerini söylemişti. Jasper'in parmağını tetiğe koyup namluyu kendi alnına dayamış ve ateş etmesini söylemişti.

Ne olursa olsun. *Önemli değildi.*

Bütün o lanet olası polislere karşı mücadele veriyordu; koca emniyet teşkilatına meydan okuyacak ve hepsini alt edecekti... artık taleplerde bulunma sırası ondaydı ve onu dinleyecek, istediği yanıtları vereceklerdi.

Garajda koşar adım dolanıyordu; kardeşini aşağılayan adamı tokatladığında, onun çenesinden akan kanı görürken polisleri, o piçleri o halde gördüğünü hayal etmişti. Planının son safhasına başlama vakti gelmişti; şimdiye kadarki tüm soygunlarında çaldığından daha fazlasını elde edecekti.

Açılmamış taşınma kolileri en uzak köşede üst üste duruyordu. Leo en üstte duran kahverengi poşeti alıp marangoz tezgâhına götürdü ve açıp içindeki ağır, gri, Facit marka daktiloyu çıkardı.

İşaretparmaklarıyla çeşitli tuşlara basarak, çalışıp çalışmadıklarını kontrol etti. Bir rafta, zarflarla ve fatura defterleriyle birlikte duran boş kâğıtlardan birini alıp daktiloya taktı. Sonra kâğıdın ortasına "Leo Dûvnjac Leo Dûvnjac Leo Dûvnjac", birkaç satır alta da "Anna-Karin Anna-Karin Anna-Karin" diye yazdı.

Tam da böyle oturmayı hayal etmişti. Ama bu safhada her şey istediği gibi olmamıştı... güya görkemli bir kapanışla nokta koyacaklardı.

Oysa şimdi daktilonun başında tek başına oturuyordu.

Kâğıdın üstüne eğilip bütün tuşlara teker teker bastı ve harfleri inceledi. Sorun yok gibiydi. Şerit yeniydi. "a" ve "-" diğerlerinden biraz koyuydu sanki, "n" ile "k" de biraz açıktı, ama bütün harfler ve işaretler net okunuyordu.

Leo elindeki bütün silahların karaborsa değerini üç aşağı beş yukarı biliyordu... ama o âlemde tanıdıkları yoktu. Dolayısıyla başka bir potansiyel alıcıyı gözüne kestirmişti... Bu kişi, onun yeraltı dünyasında tanıdıkları olmadığından habersizdi. Böylelikle, çalınan otomatik silahların İsveç'teki bütün suç örgütlerinin eline geçmemesi için kesenin ağzını açacaktı.

Leo mektubu hangi adrese göndereceğini de biliyordu... o adamı televizyon ve gazetelerdeki, Askeri Tim'le ilgili haberlerde görmüştü. Başta bir ikramda bulunup iştahlarını açması, onlara silahların bir kısmını vermesi gerekiyordu; müşterinin güvenini kazanmak şarttı.

Özellikle de koca ülkedeki tüm polislere karşı tek başına olduğunda.

Leo kâğıdı çıkarıp buruşturdu ve çöpe attı.

Sonra beyaz, boş bir kâğıt daha alıp daktiloya özenle yerleştirdi.

İlk mektup. İlk talimatlar.

61

John Broncks önemli şeylerin peşini asla bırakmazdı. Bırakamazdı. Bu insanlar için olduğu kadar soruşturmalar için de geçerliydi. Herhangi bir şey için. Asla pes etmemek, geri atıp atmamak, göğsünün içinde sürekli çalışan bir motorla ortalıkta dolaşmak bir meziyet olabilirdi. Durmadan toplayıp biriktirmek, hiçbir şeyi asla bırakmamak ise insanın hayatını cehenneme çevirebilirdi.

John şimdi bu cehenneme çok yakındı. Haftalar, aylar geçmişti. Hâlâ sıfıra sıfır, elde var sıfırdı.

Sanki yer yarılmış içine girmişlerdi.

Gelmiş geçmiş en büyük silah soygununu gerçekleştirmiş, iki yüz yirmi bir otomatik silah çalmışlardı ve John bunu nasıl yaptıklarını, nerede olduklarını, kim olduklarını bilmiyordu. Elinde sadece aynı şeylerin sütunlar boyunca tekrarlandığı, kırk bir sayfalık bir liste vardı.

Silahın Türü: Tüfek.
Modeli: AK4
Seri Numarası: 11237

Silahın Türü: Tüfek.
Modeli: AK4
Seri Numarası: 10042

Silahın Türü: Tüfek.
Modeli: AK4
Seri Numarası: 11534

Silahın Türü: Tüfek.
Modeli: AK4
Numarası: 12621

Silahın Türü: Tüfek.
Modeli: AK4
Seri Numarası: 10668

Başta bankaları *teker teker* soyarken zamanla kendilerini geliştirmiş, önce ilk çifte banka soygununu, sonra da ilk üçlü banka soygununu gerçekleştirmişlerdi ve John bunu nasıl yaptıklarını, nerede olduklarını, kim olduklarını bilmiyor-

du. Elinde sadece toplam üç bin yüz dokuz sayfalık ön soruşturma raporları ve neredeyse bir o kadar teknik rapor vardı.

Emniyet Birimi: Suç
Cürüm: Soygun, Ullared
Tanık: Ingemar Lund
Mahal: Tasarruf Bankası

Emniyet Birimi: Suç
Cürüm: Soygun, Ullared
Tanık: Ulfu Heino
Mahal: SE-Bank

Emniyet Birimi: Suç
Cürüm: Soygun, Ullared
Tanık: Lena Arnesen
Mahal: Handels Bank

Kim bilir kaç kez gidip Karlström'e bu işi daha fazla yapamayacağını söylemek istemişti. Kim bilir kaç kez koridordan geri dönmüştü. Soyguncular dışarıda bir yerdeydi. Ve soygun yapmaya devam edeceklerdi, çünkü kendilerini dokunulmaz sanıyorlardı.

Ama John bu defa kesin kararlıydı.

Pes etmeyecekti, en azından tamamen pes etmeyecekti; ama bu dosyanın öncelikli olmaktan çıkarılması gerektiğini savunacak, başka dosyalarla meşgul olup enerjisini toplaması gerektiğini söyleyecekti.

"Merhaba."

Ayağa kalkmıştı. Oturdu.

"Merhaba."

Sanna artık kapı eşiğinde durup tutunmuyor, John'a donuk gözlerle bakmıyordu; ama John'un onu her görüşünde tek düşünebildiği şeyden, yeni bir başlangıç olabilecek o uzun yürüyüşleriyle öpüşmelerinden hiç bahsetmiyordu.

"Bir dakikan var mı?"

John başıyla onaylayınca Sanna onun karşısına, karton kutulardan birine oturdu; haftada bir gelmeye başlamıştı ve

her seferinde yeni teknik raporlar getiriyordu. Bu kez masanın üstüne kahverengi bir zarf ve iki plastik paket bıraktı.

"Mektup posta kutundaydı. Burada da on dört bin dört yüz kron var."

Sanna zarfı yana itip üstteki paketi gösterdi. Pakette banknotlar vardı. Yüzlük ve beş yüzlük banknotlar. Hepsi de uçuk pembeydi.

"Bunlar benzin istasyonlarından gelip duruyor. Otomatik istasyonlardan. Mağazalarda kullanılamazlar, ama makineler kabul ediyor."

John boya paketlerinin patlamasıyla boya içinde kalmış banknotları birçok kez görmüştü; her seferinde de gördüğü paralar kıpkırmızıydı. Plastik paketin içindeki paralar onlara hiç benzemiyordu.

"Bunların Ullared'deki tasarruf bankasından çalınan paralar olduğuna eminim. Boyayı analiz edip, o şubede kullanılan boya olduğunu saptadık... İsveç Merkez Bankası'ndan izin alıp paraların üstünde deney yaptık. Şubedeki ve bu paralardaki boya, aynı firma tarafından üretilip aynı seferde gönderilmiş."

Üç dört evrak. Sanna analiz sonuçlarını her zamanki gibi düzgünce istifleyip uzattı.

"Ama daha ilginç bir şey var. Bütün banknotlarda aseton izine rastladım. Paraların rengini sert kimyasal maddelerle açmışlar! Anlıyor musun? Hiç böyle bir şey duymadım. Bildiğin aseton kullanmışlar! Şaşırdım kaldım. Bir deneyeyim dedim. Doğru miktarda asetonla suyu karıştırınca... John, kırmızı boya tamamen çözülüyor!"

John ikinci plastik paketi açıp banknotları çıkardı ve inceledi, parmaklarını üzerlerinde gezdirdi. Bunlar gerçek paraydı. Normal görünüyorlardı.

"O elinde tuttuklarının üstüne ben birkaç gün önce o kırmızı boyadan döktüm. Şimdi normal paradan farksızlar. Soyguncular da doğru miktarı bulmayı başardılarsa... son soy-

gunda çaldıkları paranın neredeyse tamamını kullanabilirler, bankacılık sektörünün de rutinlerini değiştirmesi gerekir. Bir kez daha."

Söyleceklerini bitirmiş olan Sanna ayağa kalkıp gitmeye davrandı. Her zamanki gibi. Hiçbir şey olmamış gibi.

"Hey?"

Kapıda durdu.

"Efendim?"

"Acaba... yürüyüş yapmak ister misin? Bira içmek?"

"Hayır."

"Hayır mı? Son yaşadıklarımızdan sonra da mı?"

"Son yaşadıklarımız mı?"

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

"Altı üstü öpüştük."

"Önemsiz değildi."

"Bazen önemsizdir, John."

Sanna tekrar ofise girdi; yanakları giderek kızarıyordu... Gücünü topladığında böyle olurdu.

"John?"

John'u sevdiğini söylerken, ona böyle bakmıştı.

John ona gitmesini söylediğinde de böyle bakmıştı.

"Efendim?"

"Ben de seni düşündüm. Yıllarca seni düşündüm. Ama tekrar görüşmeye, birlikte çalışmaya başladıktan sonra... nasıl desem... yaşadıklarımız geçmişte kaldı, bunu biliyorum. Sen o zamanlar farklıydın, en azından bana karşı. Şimdiyse seni tanıyamıyorum, sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi geliyor, hiçbir şey hatırlamıyorum! Birlikte mi yaşamıştık? Birbirimize dokunur muyduk, birlikte kahvaltı yapar mıydık, mobilya alıp evde kurar mıydık... güler miydik, ağlar mıydık? Sen bir... fotoğraf gibisin John. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Bazen, çok eski bir fotoğrafımı gördüğümde sanki o ben değilmişim, başkasıymış gibi gelir. O fotoğraftaki kadının neler düşün-

düğünü, neler hissettiğini bilmem. Seni her görüşümde de aynı hissi, ama daha da yoğun bir şekilde yaşıyorum John. Sen başka birisin, var olmayan birisin. Tekrar görüşmemiz iyi oldu. Bu sayede, artık seni hiç düşünmüyorum."

Yanaklarının kızarması... Sanna'nın samimi olduğunun göstergesiydi. Söylediklerinde içtendi.

"Sen de böyle düşünsen... aramızda hiçbir şey olmamış gibi düşünsen? 'Bu kadınla aynı yatağı mı paylaştım? Aynı kapının üstünde isimlerimiz mi yazılıydı?' diye düşünemez misin? Sadece bazı şeyleri hatırlayarak... devam edemezsin. John, zaman her şeyi değiştirir. Her şeyi. Lanet olası anılarımız hariç."

Sanna başını hafifçe iki yana salladı; elleri titriyordu, bitkin görünüyordu.

"Birlikte yürüyüş yapmak? Öpüşmek? Bunlar planladığım şeyler değildi. Kendiliğinden... oldu. Anlıyor musun? Kapanıştı. Senin yüzünden ilişkimizi doğru dürüst bitirememiştik. Yarım kalmıştı. İki yıl nedir ki? Sonuna kadar kalmaya cesaretin olsaydı... beni özlemezdin. Eninde sonunda beni unuturdun!"

John'a baktı. John da ona baktı. Bunları duymaya daha fazla dayanamayacaktı.

"Kapanış, John. Bak... şimdi lanet olası misafir sandalyende oturuyorum. Gardırobumuzda kutuların giysilerimden daha çok yer kaplıyordu."

Sanna kalkıp iki karton kutunun yanına gitti; onlara vuracak gibi oldu, ama bunu yapmadı.

"Bu lanet olası kutular... bana benziyor, bize benziyor; bunlar bir türlü bırakamadığın şeyler. Lütfen lütfen lütfen peşimi bırak artık John! Beni unut artık! Ben biriyle yaşıyorum. Şu an eve, ona gidiyorum. Şimdi hayatımda olan adama."

Sanna gittikten sonra John uzun süre öylece oturdu. Masasının ortasında, uçuk pembe banknotlarla tertemiz banknotlar yan yana duruyordu. Masanın bir kenarında kırk bir sayfalık çalınmış silah listesi, diğer kenarında da üç bin yüz

dokuz sayfalık ön soruşturma raporları vardı.

Biraz ileride de Sanna'nın getirdiği kahverengi zarf durmaktaydı.

John Broncks tekerlekli koltuğuna yaslanıp masasını dizleriyle iterek geri geri gitti; sonunda koltuğu duvara yaslandı.

Temiz paralar da, soruşturma da, posta kutusuna bırakılan mektup da umurunda değildi. Şimdi Sanna'nın *hayatında birinin olması* bile umurunda değildi. Bu emniyet müdürlüğü binasına ilk adım attığı günden beri ilk kez, gece olmadan çıkmak istiyordu; ilk kez kendine erken çıkma izni verdi. Okuma lambasını söndürünce plastik paketler parlamaz oldu, banknotların pembesi soldu, kahverengi zarfın üstündeki yazı karardı. John gitmek üzere ilk adımını atmışken birden durdu. KİŞİSEL. Öyle yazıyordu. Zarfta. Sonra da onun adı: Dedektif John Broncks.

Kişisel.

Bu lanet olası binada hiçbir şey kişisel değildi.

John işaretparmağını iyi yapışmamış kısmın altına sokup zarfı yırtarak çabucak açtı. Ve okumaya başladı.

Sayın Bay Broncks,

Sizin tabirinizle "ülkenin en tehlikeli yirmi suç örgütüyle" kurduğumuz temaslarda elimizdeki mallara gösterilen yoğun ilgiden sonra, mallarımızı satın alma fırsatını sizin örgütünüze de sunmaya karar vermiş bulunuyoruz.

Size aşağıdaki ekipman listesini sunmaktan memnuniyet duyuyoruz.

45 mm Hafif Makineli Tüfek - 124 adet

AK4 - 92 adet

KSP 58 Makineli Tüfek - 5 adet

Broncks çekmecesini karıştırdı. Bir çift plastik eldiven. Eldivenleri taktı; bunu başta yapması gerekirdi. Sonra, hiç beklemediği mektubu okumaya devam etti.

Büyük ses getiren tanıtım kampanyamızın sadece sizin ve bizim bildiğimiz birkaç ayrıntısını, kimliğimizden şüphe duymamanız adına ekliyoruz.

Svedmyra 11/12: Köşe kamerasına MP58'le aşağıdan 7 el ateş edildi. Portatif kasanın kapağı sıkıştığından, sadece üstündeki çekmece soyuldu.

Ösmo 2/1: Kaçarken hedef saptırmak için aynı model iki ayrı kaçış aracı kullanıldı. Handels Bank'taki para çekmecelerinden biri zaman ayarlı olduğundan soyulamadı.

Tam altı ay boyunca. Gece gündüz aramıştı. Medyanın ve sonradan polisin de Askeri Tim demeye başladığı çeteyi. Gece gündüz onları aramıştı. Tek bir iz bile bulamamıştı. Ve şimdi, durup dururken bu mektup gelmişti. Soruşturmayı yürüten dedektifle doğrudan temas kurmuşlardı.

Aşağıda belirttiğimiz yere sizin için numune bıraktık.

Eski Södertälje Yolu.

Bariyerin önünde durun. Bariyere doğru dönün.

Sağa doğru 6,5 metre gidin. Patikada 32 metre yürüyerek tepenin üstüne çıkın.

Orada, genç bir ladin ağacının dibinde yığılı beş taş göreceksiniz.

Numunelerinizi taşların altında bulacaksınız.

Saygılarımla, Anna-Karin

John talimatları hızla not aldıktan sonra mektubu ve zarfı bir plastik poşete özenle koydu.

Svedmyra ve Ösmo soygunlarının ayrıntıları. Satılığa çıkarılmış silahlar.

John daha bir dakika önce pes etmeye karar vermişti. Şimdiyse her şey değişmişti. Bu işin peşini bırakmayacaktı. Karlström'ün soruşturmayı öncelikli olmaktan çıkarması-

nı istemeyecekti. Bir yandan da başka vakalarla ilgilenmeye başlamayacaktı.

Madem temas kurmuşlardı, John da tüm vaktini onlara ayırmaya devam edecekti.

Dışarıda bir yerdeydiler.

John onların peşini bırakmayacaktı, ta ki birileri onları durdurana dek.

62

John önce o gözleri düşündü. Silah hırsızlığının keşfedildiği gün öylesine kaygılı görünen, kendisine özür dilercesine bakan, yargılanmamak ve destek almak isteyen o gözleri.

Şimdi farklı bakıyor, güç yayıyorlardı.

Zaman her şeyin ilacıydı.

"Bu kadar çabuk gelebilmene sevindim."

"İşten atılınca insanın epey boş zamanı oluyor."

Joachim Nielsen. Adamın adı buydu. Şimdi kırmızılı sarılı bariyerin yanında durup sigara içen bekçinin.

"Ama en kötüsü bu değil."

Sigarasından bir nefes daha çekip etrafa bakındı.

"En kötüsü... sürekli beni gözetlemiş olmaları. Sırf o gece değil, haftalarca gizli gizli gözetlediler herhalde. Sigaramı bitirince ne yaptığımı biliyorlardı. Sigaramı söndürmek için tabelanın neresine bastırdığımı biliyorlardı. Sarp tepeye çıkan yüz kırk metrelik yolu ne kadar zamanda kat ettiğimi biliyorlardı. O yolu çıkarken soluk soluğa kaldığımı duymuş olmalılar."

Bir nefes daha.

"Düşünsene, birileri seni gizli gizli gözetliyor. İnceliyor. Ruhun bile duymuyor. Her gece."

"Beni oraya götür."

John not defterini kaldırıp, alelacele not aldığı yer tarifini gösterdi.

"Niye?"

"Biraz kazı yapacağız."

"Kazı mı?"

"Evet."

Bekçi omuz silktikten sonra altı buçuk metrelik ilk yoldan ormana doğru, hızlı adımlarla yürümeye başladı.

"Sonra, John. Bilmeleri gereken her şeyi öğrendikten sonra. Harekete geçtiler."

Bekçi durup sonraki talimatı okudu.

"Otuz iki metre. Neresi olduğunu anladım. Küçük bir tepe."

Karanlık ormanın içine giren, yumuşak topraklı bir patika.

"Nerede, ne zaman, nasıl hareket ettiğimi biliyorlardı. Bana görünmeyecek şekilde plan yaptılar."

Adam artık kaygılı değildi. Ama hâlâ düşünceli görünüyordu. Doğrudan şiddete maruz kalmamış olsa da, bu hali ölene dek sürecekti.

Devrilmiş bir ağacın üstünden geçtiler, ürken bir geyik kaçınca irkildiler, baykuş sesi duydular.

"Burası."

Tepe epey küçüktü. Ama beş taş oradaydı. Genç bir ladin ağacının dibinde. John küreği açıp, yosunlu toprağı kazmaya başladı. Karşılık beklemeden hareket etme ve konuşma sırası ondaydı.

"Bariyerin kilidini değiştirmelerini düşünüyorum."

Toprak gözenekliydi. Burası yakın zamanda kazılmıştı.

"Zeminde bombayla delik açmalarını."

John küreği toprağa daldırdı. Çıkan sese bakılırsa, kürek metal bir şeye çarptı.

"İz bırakmamalarını. Tonla silahı kimsenin ruhu bile duymadan çalmalarını."

John cebinden yeni bir çift plastik eldiven çıkarıp diz çöktü. Elini gevşek toprağa daldırdı ve aşağı yukarı yirmi kiloluk, siyah plastik torbayı tuttu.

"Hiç hata yapmadılar. Şimdiye dek."

Diğer ceket cebindeki bıçağı alıp, iç içe konmuş plastik torbaları keserek içindekileri açığa çıkardı.

"Ama nihayet bir hata yaptılar, iletişim kurdular. Benimle. Soruşturmanın başındaki dedektifle."

Eldivenli ellerini en üstteki nesneye uzattı. Bu bir hafif makineli tüfekti. Yağlanmıştı.

"Pazarlık yapmak istiyorlar. Demek ki bir şey oldu. Çetede bir şeyler değişti. Her şey değişir."

Tüfeği bekçiye verip, torbaların içinden bir başka silah çıkardı.

"Banka soymayı bırakmaya karar verdiler."

* * *

Orada daha çok insan olacağını düşünmüştü. Broncks'un yanında polislerle, belki de adli tıp uzmanlarıyla geleceğini düşünmüştü.

Leo daha iyi görebilmek için dürbünü ayarlayıp biraz yana çevirdi; kalın çamlar, kazı yapan adamları görmesini engelliyordu. Ormanın en yüksek noktasında, yumuşak yosunların üstünde, çalılarla iki kayanın arasında rahat rahat yatıyordu. Yağladığı silahları bırakacağı yeri de, riske girmeden gözlem yapabileceği yeri de özenle seçmişti. Net talimatlar vermesinin sebebi buydu; sürpriz yaşamak istemiyordu.

John. Ve Kanser Adam. Bu bölgeyi Leo kadar iyi bilen belki de tek kişiydi, ama bitkin görünüyordu, tıpkı arabası gibi yaşlıydı, hele son yaşadıklarından sonra iyice çökmüştü. John ise Leo'dan on-on beş yaş büyük görünüyordu. Otuz beş-kırk yaşlarındaydı. Hızlı adımlarla yürüyordu; bir ara atletizmle

uğraşmış olabilirdi. Leo gibi giyinmişti... kot pantolon, deri ceket, takım elbise ayakkabıları; bu tipik sivil polis kıyafeti, ormanda yürümeye de kazı yapmaya da uygun değildi.

Leo riske girdiğini biliyordu. Buraya gelmekle. Burada yatmakla. Haberlerde gördüğü polisi üç yüz elli metre kadar öteden dürbünle seyretmekle, ki bu adam Askeri Tim'in yaptığı dokuz soygun hakkında muhtemelen herkesten çok şey biliyordu.

Ama Leo sakindi. Görülmeden izliyordu. Kimsenin ruhu duymadan plan yapıyordu. Ve o adam, silahları topraktan çıkaran polis, birazdan başka talimatlar okuyacak olan polis, Leo'nun satış işinin şimdiki aşamasında uğraşması gereken kişiydi, o kadar.

* * *

Üç AK4 ve iki hafif makineli tüfek. Güzelce yağlanmış ve plastikle sarmalanmışlardı.

John Broncks tepenin üstündeki genç ladin ağacının dibindeki çukuru kazmayı bırakmıştı. Oldukça zahmetli bir eşek şakasının kurbanı olup olmadığına hâlâ emin değildi.

"Burada bir şey var."

Bekçi son silahı da çıkardıktan sonra evirip çevirmişti. Tetik korkuluğuna sicim bağlıydı. Sicimin ucundan bir zarf sarkıyordu. Öncekinin aynısı bir zarf. Ama üstüne çiçekler ve kalpler çizilmişti, adres de kırmızı çember içine alınmıştı.

Broncks zarfı açtı. Mektubu okudu.

Sayın Bay Broncks,

Numuneleri görmüş olmanızdan memnuniyet duyuyoruz.

Elimizdeki malları başka potansiyel alıcılara satmamızın sizin için ne anlama geleceğini göz önünde bulundurarak, stoğumuzun tamamına 25 milyon İsveç kronu değer biçtik.

Teklifimizi kabul ederseniz, lütfen 4 Mayıs'ta *Daily News* gazetesinin kişisel ilanlar sayfasına şu ilanı veriniz:

Seni özledim, Anna-Karin.

"Anna-Karin."

"Efendim?"

"Mizah anlayışları var."

"Mizah mı?"

"Dün eski kız arkadaşımı kaybettim. Anlaşılan artık yeni bir kız arkadaşım var."

Bekçi, Broncks'un neden bahsettiğini anlamamıştı. Ama daha fazla soru sormadı. Beş otomatik silahı yakından inceliyordu; gelmesinin sebebi buydu.

"Modelleri tutuyor."

En çok da silahların alt kısımlarına bakıyordu. Ve seri numaralarını John'un not defterine birer birer yazıyordu.

"Bu... 11413."

Bu *eşek şakası değildi.*

"Beşi de cephanelikten alınmış, John."

John Broncks etrafa bakındı. İçinde tuhaf bir his vardı, gözetlendiğini hissediyordu. Tekrar dönüp bakındı, ama etrafta ağaçlar vardı sadece... bir baykuş ötüyordu.

"Hiç hata yapmadı."

Daily News. Mesajlar. Kişisel.

John kararını vermişti.

Anna-Karin'e yanıt vermeyecekti.

"Efendim?"

Ciddilerse tekrar temas kurarlardı. Onunla ne kadar çok iletişime geçerlerse, John onları o kadar çok tanırdı.

"Şimdiye kadar hiç hata yapmadı. Sonra durup dururken iletişim kurdu. Artık bir isim kullanıyor. İsim kullanmaya başladılarsa kaçış yolları azalmıştır; onun da kaçış yolları birer birer kapanmaya başlamış olmalı."

"Kusura bakma ama dediklerinden pek bir şey anlamıyorum John."

İşleri bitmişti. Yürümeye başladılar. Patikadan inerek, bariyere doğru yürüdüler.

"Bu iyi."

"İyi mi?"

"Anlamaman. Böylesi benim için daha iyi. Bir de bu görüşmemizden kimseye bahsetmemeni isteyeceğim."

Bekçi taşıdığı silahları kaldırdı.

"Bunları nereye koyayım?"

John arabasının bagajını açtı.

"Buraya. Aramızda kalacak, değil mi?"

Bekçi başıyla onaylarken gülümsedi.

"Dediğim gibi... işten atıldım. Artık kimseye rapor vermek zorunda değilim."

* * *

Adli tıp laboratuvarındaki uzun çalışma masası çeşitli daktilo fotoğraflarıyla tamamen kaplıydı. Sanna masanın bir ucundan diğerine doğru yürüyerek, fotoğrafları John'a birer birer gösterdi.

"Mektupla zarfı inceledim. İkisine de aynı makineyle yazılmış. Karakter aralığı 2,25 milim; Elite fontlu mekanik daktilo kullanılmış."

John lise kimya laboratuvarlarında öğrencilerin oturduğu türden ahşap bir sandalyeye çöküp Sanna'yı seyretti. Daha doğrusu, Sanna'nın üst kolunu. Sanna'nın omzunun yakınında küçük bir dövme vardı sanki. O dövme birlikte yaşadıkları sırada yoktu.

"Font da... bu tip daktilolarda en yaygın kullanılan font. Görüyor musun John? Facit T2 standart daktilo kullanılmış olmalı... bu model altmışlı yıllarda üretilirdi. Elite fontu

başka modellerde de, Halda ve Rheinmetall'de de kullanıldı. Ama bu mektubun İsveç'te yazıldığını varsayarsak... büyük ihtimalle Facit kullanılmıştır."

O dövmede... birinin ismi yazılıydı. John bundan emindi. Sanna'nın hayatındaki adamın ismini okumaya çalıştı, ama başaramadı.

"Bu daktilo epey kullanılmış. Bazı harfleri aşınmış. Mektup hatasız, ama birçok harf çift vuruşla yazılmış."

Sanna gri, büyük bir daktilonun fotoğrafını kaldırıp, John'un incelemesine fırsat verecek kadar uzun süre havada tuttu. John bilgisayar veya dolmakalem kullanmayı yeğlerdi, ama sanki harfler şaryoya vurdukça oluşan titreşimleri parmaklarında hissediyor, sayfanın kenarına gelince çıkan zil sesini duyabiliyordu.

"Sonra zarfın kapağını ve pulu inceledim. Mektubu yazan kişi tükürük kullanmamaya özen göstermiş... zamkı yapıştırmak için su kullanmış."

John başıyla onayladı. Bunu tahmin etmişti.

"Hepsi bu, John. Bu seferlik."

İşi bitmiş olan Sanna fotoğrafları toplamaya başladı.

"Bir şey daha var."

John üstünde kırmızı kalpler ve zarif çiçekler olan zarfı ona uzattı.

"Bir mektup daha aldım. Yeni... kız arkadaşımdan. Bunu da incelemeni istiyorum."

Sanna bir an şaşkın göründü.

"Anna-Karin. Hâlâ bu mahlası kullanıyor."

John'un şaka yapıp yapmadığına emin olamaz gibiydi.

"Öyleyse yeni kız arkadaşına bana davrandığın gibi davranmamanı tavsiye ederim."

Gülümsedi.

"Bu arada, Anna-Karin. Dâhice."

"Olabilir."

"İsveç'te bazı alaylarda öyle denir. Biliyorsun, değil mi? AK4'e. Anna-Karin denir."

John bunu bilmiyordu. Sanna bunu fark etti.

"Beni neden yanına almadın John? Neden o suç mahallinde inceleme yaptırmadın? Gelmemi neden istemedin? Toprağı kazıp çıkardığın o silahların teknik incelemesini yapardım."

"İşin resmiyete dökülmesini istemiyorum. Ortada bir belge olsun istemiyorum. Şimdilik."

"Peki ya Karlström?"

"O da bilmiyor."

"Ama böyle olmaz ki John, sen..."

"Yirmi beş milyon istiyorlar. Çaresizler. Bu iş duyulursa. Bir şekilde duyulursa. Pazarlıkta elim zayıflar."

"John, sen..."

"Ona *söyleyeceğim*. Yakında."

John daktilo fotoğraflarına ve Sanna'nın kolundaki dövmeye sırtını dönüp koridorda yürümeye başladı; lif inceleme odasının önünde birden durup arkasına döndü.

"Bu arada. Maalesef büyük ihtimalle öyle yapacağım."

"Ne yapacaksın?"

"Anna-Karin'e de sana davrandığım gibi davranacağım."

63

Genellikle olduğu gibi, her şey yine garajdaki marangoz tezgâhında serili haritaya farklı bir gözle bakmasıyla başlamıştı. O an, risksiz bir oyun oynamaya girişmişti; bu oyunda amaç, çeşitli yerleri bir dev gibi tepeden bakarak incelemek ve avantajlı yönlerini saptayıp, onları birbiriyle ilişkilendirmekti.

Gerçekliğin haritalarda yorumlanış tarzı... geometrik şe-

killerle titizce temsil edilmesi hep hoşuna gitmişti. Haritalar sayesinde, kendisi için avantajlı yerleri görmeden saptayabilir, vadilerle tepelerin arasından geçerek o yerlere giderken görünüşlerini hayal edebilirdi.

Bu kez de öyle yapmıştı.

Stockholm'ün yüz otuz yedi kilometre kuzeybatısındaki, Sala ile Avesta adlı iki küçük kasabanın arasındaki ormanlık bölgeye girerken, haritanın içine girmiş gibi olmuştu; haritadaki semboller üç boyutlu gerçekliğe dönüşmüştü. Şimdi ormanı görüyor, seslerini duyuyordu. Etrafta kimseler yoktu... Yarım saat önce gölü küçük bir botla geçerken, tek tük köhne yazlıkların önünden geçmişti; seçtiği yere gelince, kâğıt üzerindeki kadar güzel olduğunu görmüştü. Şimdi içinde durduğu küçük kayran, emniyet teşkilatının ona yirmi beş milyon kron vereceği yerdi.

Leo başparmağıyla bastırarak bir ağaca çiviler batırıyordu. Bu iş tahmin ettiğinden daha kolay oluyordu. Ağaç çivileri içine çekiyordu sanki. Leo yumuşak yosunlara basarak bir adım gerileyip, içinde vidalar ve kahverengi maskeleme bandıyla sarılmış plastik patlayıcılar bulunan yamulmuş sac kutuya baktı; alttan, patlayıcıların arasından kısa, kahverengi bir kablo çıkıyordu.

Ev yapımı bir mayın. Yaklaşık yarım kilo vida ve patlayıcı. Leo garajda bunun gibi on beş mayın daha yapıp, Kafatası Mağarası'na koymuştu.

Tekrar etrafa bakındı. Ağaçlar fazla yakın veya uzak olmamalıydı. Helikopterdekiler Leo'nun ateşleyeceği işaret fişeğini görebilmeliydi; fişeğin ağır ağır düştüğü yere doğru giden pilot yerde dört ışık kaynağı daha görecekti... Bu ışıklar onu para dolu çantanın atılması gereken yere götürecekti.

Polisler paranın ne zaman nereye atılacağını son ana dek bilmemeliydi. Talimat aldıktan sonra karşı hamle planlamaya zamanları olmayacaktı. Leo buraya parayı teslim alma işini

planlamaya gelmişti... Polislere silahları ancak yirmi beş milyon kronu alınca verecekti.

Helikopter belirli koordinatlarda, saatte iki yüz kilometre hızla çember çizecekti. Leo haritada bunu da işaretlemişti. Çemberin başlangıç noktası Stockholm'dü, karşı ucuysa Avesta'daki dönemeçti. Bu güzergâh üstünde, helikopterin yakıt ikmali yapabileceği beş iniş pisti bulunuyordu. Leo helikopterin kalkış vaktini ve hızını belirleyeceğinden, şimdi bulunduğu noktadan ne zaman geçeceğini bilecekti.

Mayını kontrol etti. Mayın hâlâ ağaçta, çivilerde asılı duruyordu. Leo mayını hazırlarken yaylı darbeli fünye kullanmıştı; vidaların fırlayacağı taraftaki fidanlara ve huş ağaçlarına baktı.

Yeri ve zamanı bilmeyeceklerdi. Ama İsveç'in merkezindeki tüm polisler tetikte bekleyecekti muhtemelen. Leo'nun gece göğüne işaret fişeği fırlatmayı seçtiği anda hep birden harekete geçeceklerdi.

Fünyeye dikkatle doladığı şeffaf misina, ağaç tepelerinin arasından geçen gün ışığında parıldadı. Mayın hazırdı. Leo geri geri yürüyerek misinayı azar azar açtı ve dokuz metre sonra durup hafifçe gerdi. Yapayalnızdı. Ama on, yirmi, hatta otuz kişiyi öldürebilecek bir silahı vardı.

Yalnızdı. Üç gündür. Yıldızların altında uyuyordu. Konuşacak, gülüşecek kimsesi yoktu. Heyecanını kardeşleriyle paylaşamıyordu.

Misinayı biraz daha gerince fünye direndi; oltaya takılmış bir balık gibiydi.

Yarın gazetede görecekti. Yanıtı. Düşmanı John Broncks (ismi de görünüşü gibi sıradandı), Anna-Karin'i istediğini söyleyecekti.

Leo teklifini polislerin kabul edeceğine emindi. Bunu sırf silahların başka suçluların eline geçmesinden korktukları için yapmayacaklardı. Ellerine Leo'yu yakalama fırsatı geçtiğini de düşüneceklerdi.

Onu tutuklamak için her şeyi yaparlardı. Dolayısıyla Leo her şeye karşı hazırlıklı oluyordu.

Her hamlelerine karşılık verecekti. On beş mayını etrafa öyle bir şekilde yerleştirecekti ki, kimse yanına yaklaşamayacaktı... o mayınlar doğru yerlere konulduğunda yüzlerce kişiyi öldürebilirdi.

Polisin elindeki en iyi adamlar gönderilecekti. Terörle mücadele ekibi, polisin elit timiydi.

Jasper gibi eğitim almış yirmi adam.

Leo bir misina ağıyla hepsini alt edebilirdi.

Kulak tıkaçlarını takıp, dokuz metre ötedeki çam ağacında asılı duran test mayınına bağlı misinayı hafifçe çekti. Müthiş bir patlama koptu. Çalı parçaları bir metre havaya savruldu ve birkaç huş ağacı çatırdayarak devrildi.

Leo'nun umduğundan da güçlü bir patlama olmuştu.

Şimdi top sende John. Bakalım huzur mu istiyorsun kaos mu?

Leo engin ormana son bir kez bakındı; patlama sesi dinmişti bile. Kuşlar ötüyor, hafif bir rüzgâr esiyordu. Leo'nun şimdilik burada işi kalmamıştı, eve gitme vakti gelmişti... Eve gidince kamuflaj giysilerini çıkarıp kot pantolon, ceket ve gömlek giyecekti; gece çalışan taksicilerin giydiği beyaz gömlekleri andıran, üstünde açık kahverengi kahve lekeleri bulunan o gömleği özellikle seçmişti.

Boş kayranda yürümeye başladı; gece uyumamış insanların arasına gidip, kişisel bir ilanı bekleyecekti.

64

Sabahın dördünde bütün Stockholm uykudaydı... Barlardaki son müşteriler de evlerine gidiyordu, işe gidecek olan in-

sanlar ise henüz yataktaydı. Ama bu mekânda durum farklıydı. Gullmars Meydanı'nın kenarındaki, yirmi dört saat açık olan lokanta sabahın bu vaktinde sadece taksi şoförleriyle dolu olurdu. Yüksek sesle konuşur, plastik bardakta kahve içer, yeni gelmiş sabah gazetelerinin sayfalarını mürekkep lekeli parmaklarıyla çevirirlerdi.

Bir köşede oturan Leo çam masaya *Daily News*'ü sermişti. Haberlerle, kültür veya spor sayfalarıyla ilgilenmiyordu. Sadece ilanlara bakıyordu. Araba, ev, puset ilanlarını çabucak geçtikten sonra gazeteye iyice eğilince taze kâğıt kokusu aldı. İşte oradaydı. DUYURULAR. Biraz daha aşağıda da: Kişisel İlanlar. *Inger ve çocukları Fanny ile Mia. Lütfen bizimle acilen iletişim kurun. Anita.* Bugün o bölümde sadece iki ilan vardı. *Feribotta seni bekleyeceğim. B.* Biri Anita diye birine aitti. Diğeriyse belirli bir kişiyle feribotta buluşmak isteyen birine aitti.

Hepsi buydu. Hepsi buydu!

Leo gazeteyi katlarken birden yırttı.

Kardeşleri gitmişti. Ekip dağılmıştı. Leo bodrumunda iki yüzden fazla silah olan, Anneli'nin nefret ettiği bir evde oturuyordu.

Ve lanet olası polis yanıt vermemişti!

Leo, mavi giysili Stockholm ve Courier şoförlerinin arasından koşarak geçip lokantadan şafak havasına çıktı. Hava soğuktu, ama birkaç saatte ısınırdı. Meydanda bir telefon kulübesi vardı. Bomba tehdidini o telefondan yapmışlardı; Leo tekrar oradan arama yapmak zorunda kalmamayı ummuştu. Cam telefon kulübesine girip bir cep numarasını aradı. Telefon altı kez çaldı. Sonra telesekreter çıktı. Leo kapatıp tekrar aradı. Telefon yine altı kez çaldı. Sonra... altı kez daha çaldı.

"Alo...?"

"Numune."

"Ne?"

"Beğenmedin mi?"

O piç. İlan vermemişti.

"Kimsiniz?"

Yeni uyanmış gibiydi.

"Alo, kimsiniz?"

"Hayatındaki kadınım."

John Broncks yatağının kenarında doğrulup soğuk zemine bastı ve pencereye doğru yürüdü. Gözetlenmediğine emin olmak istiyordu.

"Kimsin?"

"Senin küçük Anna-Karin'inim."

Erkek sesi. Konuşan kişinin yaşlı olmadığı kesindi, ama yaşını kestirmek güçtü. Sesi ne ince ne kalındı.

"Peki ne istiyorsun... *Anna-Karin?*"

"Sabah gazetesine. İlan vermemişsin."

"Ben gazetelere ilan verip kadın arayanlardan değilim."

Broncks pencereden ayrılıp hole daldı ve ceketinin iç cebindeki kayıt cihazını alıp telefona kabloyla bağladı.

"*Siz* almazsanız. Başkaları alır."

"Bahsettiğin numuneyi topraktan çıkardım. Ve inceledim. Sahiden de Stockholm'ün yaklaşık on kilometre güneyindeki, Gettrygen diye bir yerde bulunan bir cephanelikten çalınmışlar. Ama onları senin çalıp çalmadığını bilemem."

"Mallarımızı satın almazsanız başkalarının eline geçecek. Suçluların eline geçecek. Onlar... benim küçük ekibim kadar disiplinli olmayabilirler. Şu sürekli bahsettiğin organize suç çetelerini düşün. Cehennem Meleği Müfrezeleri'nin tepeden tırnağa silahlı olduğunu düşün."

"Verdiğin silahlar, geri kalanların sende olduğunu kanıtlamıyor."

"Kanıtlamıyor mu?"

"Kanıtlamıyor."

"Bariyerin asma kilidini, seri numarası ve modeli aynı olan bir başka kilitle değiştirdim. Envanter listesinin 4 Ekim'de

hazırlandığını görünce, cephaneliği soymamın altı aydan önce keşfedilmeyeceğini anladım; öyle gizli çalıştım ki o mavi külüstür Volvolu, altmışlık bekçinin ruhu bile duymadı. Sadece silahları çalan kişinin bilebileceği başka ayrıntılar da vereyim mi?"

Broncks yana eğilip mutfak saatine baktı. Yatağa dönmeyeceği kesindi.

"*Sensin* demek? Lider? Peki, sana bir şey sormak istiyorum Anna-Karin."

"Yirmi dört saatiniz var."

"Şunu bilmek istiyorum... bunu neden yapıyorsun?"

"Silahları satın alıp almayacağınıza karar vermek için bir gününüz var."

"Cidden o silahlara artık ihtiyacın olmayacağına mı karar verdin Anna-Karin? Kararın kesin mi?"

"Yirmi beş milyon."

"Anna-Karin, canım... korkunç bir hata yaptın. Benimle asla, hiçbir şekilde irtibat kurmamalıydın. O silahları tarlaya gömmeli veya göle atmalıydın; benimle *asla* irtibat kurmamalıydın. Bu işi bıraksan, şimdiye kadar çaldığın paralarla yetinsen, *belki de* asla yakalanmazdın."

Mutfak musluğunu açmak her zamanki gibi biraz zor oldu, akan su da ılıktı. John biraz bekledi; soğuk su istiyordu.

"Bu arada, kendine Anna-Karin diyorsan..."

"Orada ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Bir bardak su alıyorum. *Kendine* Anna-Karin diyorsan, kardeşine ne diyorsun peki?"

John bardaktaki suyu içtikten sonra bardağı tekrar doldurdu ve yarısına kadar içti.

"Kardeşin. Hani şu birlikte banka soyduğun."

"Yirmi dört saat içinde cevap bekliyorum. Kişisel ilan verin. Aynı gazeteye. 'Sevgili Anna-Karin' diye başlasın."

"Benim de ağabeyim var. Kardeşlerin birbirine nasıl bak-

tığını, nasıl dokunduğunu bilirim. Bir banka duvarındaki bir kameranın çektiği siyah beyaz görüntülerden bile anlayabilirim. Sen... sen ağabeysin. Kardeşin ilk kez kalabalığın içinde ateş açacağı zaman, onun kulağına bir şeyler fısıldadın."

"Sonra da 'Seni özlüyorum, tekrar görmek istiyorum' densin."

Holdeki sandalyenin sırtında gri bir kapüşonlu mont asılıydı; bu bahar sabahında hava hâlâ biraz soğuk olduğundan, üstü çıplak olan John montu giydi.

"Bak Anna-Karin. Ben şiddetten hazzetmem. Aşırı şiddetten."

"İlanınız yayımlandıktan sonra Anna-Karin size tekrar yazacak. Yeni bir kişisel ilan verecek. Aramızdaki iyi ilişkiyi nasıl koruyabileceğinizi, ödemeyi nasıl yapacağınızı ve malların geri kalanını nasıl teslim edeceğimizi söyleyecek."

"Niye hazzetmem, biliyor musun? Çünkü çocukluğumda epey şiddet gördüm. Nasıldır bilirim... Şiddetten nefret etmek ile başkalarına şiddet uygulamak arasında bir tercih yaparsın, değil mi?"

"Yirmi dört saat."

"Bir gün yetmez."

"Bir gününüz var."

"Öyleyse bizden zırnık alamazsın. Müdüre onaylatmam gerek."

John küçük dairede öylece durup sessizliği dinledi. Telefon kapanmamıştı, öyle bir sessizlik yoktu; John sokaktan gelen sesleri ve telefondan gelen soluk seslerini duyuyordu... telefondaki kişi değerlendirme yapıyor, belki de planlarını gözden geçiriyordu.

"Tamam öyleyse."

Telefondan gelen ses kalınlaşmış, daha vurgulu konuşur olmuştu.

"Bir hafta sonra. 11 Mayıs'ta. *Daily News*'e. Anna-Karin'le ilişkini bitirmeye karar verirsen... kıyamet kopar."

Sonra gerçekten sessizlik çöktü, çünkü arayan kişi telefonu kapamıştı.

65

John Broncks esnedi. Yatağa geri dönmemişti. Mutfakta soğuk ahşap zemine yalınayak basarak bir fincan çay içtikten sonra Södelmarm'ın kuzey kıyısında, ardından da Langholmen Adası'nda yürüyüş yapmıştı.

Gazeteye ilan *vermemekle,* Anna-Karin'i çok özlediğini söylememekle, ona tam da bir zamanlar Sanna'ya davrandığı gibi davranmakla iyi yapmıştı. Taktiği işe yaramıştı. Umduğundan da fazla. Lideri ilk kez onunla doğrudan konuşmaya zorlamıştı.

Şimdi yeni bir karar vermek için yedi günü vardı.

Burada, emniyet teşkilatının büyük garajında beklemesinin sebebi buydu. Garaj soğuk, rutubetli ve tozluydu. Ama John'un amiriyle konuşmasının vakti gelmişti. Amirini bir kez daha evinde rahatsız etmek veya odasına girip oturmasını beklemek istemiyordu.

Bu öyle bir konuşma olmayacaktı. Hem Karlström birazdan gelirdi. John'un amiri rutinlerle yaşardı; belki de kendini böyle daha güvende hissediyordu veya kendi kendinin esiri olmuştu. Hafta içi her gün arabayla küçük kızını anaokuluna, büyük kızını okuluna, karısını da işyerine bırakır, birkaç saat sonra gelip alacağı ailesiyle uzun uzun vedalaşırdı. Garajdaki park yerine –patron olduğundan, park yerinin duvarında BAŞKOMİSER KARLSTRÖM yazılı bir pirinç levha asılıydı– mutlaka sekizi çeyrek geçe ila dokuza çeyrek kala arasında gelirdi.

John Broncks saklanmıyor, kalın bir sütunun yanında du-

ruyordu; ama Karlström onu fark etmedi. Arabası durur durmaz John arka kapıyı açıp içeri girince Karlström biraz irkildi.

"Ağabey'le temas kurdum. Sabahın köründe beni aradı."

Karlström motoru durdurup genzini temizledikten sonra arkasına, yeni yolcusuna döndü.

"Bu sabah mı?"

"Evet."

John amirine kahverengi zarftaki daktiloyla yazılmış mektuptan, plastik torbalar içindeki silahlardan, zarfında kırmızı kalpler olan yeni mektuptan, ilan vermemesinden ve bunun sonucunda çete liderinin telefon etmesinden on dakika boyunca bahsetti.

John sözünü bitirince, Karlström tam bir dakika boyunca sustu.

"O beş silahı *tam* olarak ne zaman topraktan çıkardın?"

"Sekiz gün önce."

"Sekiz gün mü?"

"Evet."

"Peki niye *şimdi*... arabama atlayıp bana her şeyi anlatmaya karar verdin?"

"Görmek istedim."

"Neyi?"

"Ağabey'in tepkisinin ne olacağını. Sana söylesem... işin içine başka soruşturmacılar karışırdı, her kafadan bir ses çıkardı, görüş ayrılıkları olurdu. Bu noktaya kadar gelemezdik. Anlıyor musun? Şimdi benimle bizzat irtibat kurdu. Sırf benimle muhatap oluyor, benimle pazarlık yapıyor."

Başkomiser Karlström gri duvara, ismi yazılı olan levhaya baktı.

"Pekâlâ. Ama niye bana şimdi söyleme ihtiyacı duydun? Sana *nasıl* bir yardımım dokunabilir ki?"

Yirmi beş milyon kron.

Bu hafta içinde.

Bir karar vermek gerekiyordu.

"John, duydun mu beni?"

Para ödenirse... Ağabey silahsız kalırdı. İsveç'in gelmiş geçmiş en çok şiddet kullanan banka soyguncusu bir daha asla soygun yapmazdı. Öte yandan... John aylarca soyguncuların izini sürdükten sonra, onlara emekliye ayrılma, ebediyen ortadan kaybolma fırsatı vermiş olurdu; kimlikleri asla tespit edilemezdi.

Amiri onu dirseğiyle dürttü.

"John? Sana nasıl yardım edebilirim?"

Para *ödenmezse...* Ağabey banka soymaya, insanları incitmeye devam edecekti, ki bu işte cidden iyiydi. Ama öte yandan... John'un onu yakalama fırsatı olacaktı.

"Sadece özel park yeri olan insanların bulabileceği bir şeye ihtiyacım var."

"Anlamadım."

"Yirmi beş milyon krona."

* * *

Dokuzuncu kat. Burada Telekulak Dairesi vardı. Emniyet Genel Müdürlüğü'yle aynı binadaydı... John garajdan asansörle zemin kata çıktıktan sonra şehir polislerinin arasından geçerek birbirinin benzeri koridorlarda yürümüş ve bir başka asansöre binip dokuzuncu kata çıkmıştı.

"Verdiğin silahlar, geri kalanların sende olduğunu kanıtlamıyor."

"Kanıtlamıyor mu?"

"Kanıtlamıyor."

John, Karlström'le arabasında görüştükten sonra kendi odasına çıkıp, sabahleyin yaptığı konuşmayı, Ağabey'in sesini uzun uzun dinlemişti; sonunda bir ses yorumlama uzmanının görüşünü almaya karar vermişti.

"Buradan aradığını saptadık."

Yıllardır, John ne zaman bir soruşturma için buraya gelse, bu yaşlı ve omuzları çökük adam hep dinleme odalarından birinde telefon konuşmalarını inceliyor olurdu. John bu kez savcıdan izin almamış, gizli dinleme kayıtları için de gelmemişti... bizzat yaptığı bir kaydı getirmişti ve çökük omuzlu adam ona yardım etmek için işini gücünü bırakmıştı.

"Gullmars Meydanı'ndan. Bir telefon kulübesinden."

Yaşlı adam elektronik haritanın ortasına yakın bir yerde yanıp sönen ışığı gösterdi.

"Bomba ihbarı da oradan yapılmıştı."

John'un gözleri yanıp sönen ışık ile dün geceki konuşmayı temsil eden zaman çizgisi arasında mekik dokuyordu.

Arayan kişi o telefon kulübesini bilinçli olarak seçmişti. *Kayıt yapacağımı, bomba ihbarının oradan yapıldığını öğreneceğimi biliyordu. Bombayı koyan kişi olduğunu öğrenmemi, neler yapabileceğini bilmemi istiyordu.*

"Bu konuşmanın süresi dört dakika kırk dört saniye. Gullmars Meydanı'ndan, yani şuradan... burayı, Högalids Sokağı'ndaki otuz sekiz numaralı binayı aramış. Burası... senin apartmanın mı?"

Yaşlı adam bilgisayar ekranında yanıp sönen bir başka ışığı (ilkinin kuzeybatısındaydı) gösteriyordu; John başıyla onayladı.

"Sensin demek? Lider? Peki, sana bir şey sormak istiyorum Anna-Karin."

"Onu iyi oyalamışsın John. Epey konuşturmuşsun. Epey üstüne gitmişsin."

"Cidden o silahlara artık ihtiyacın olmayacağına mı karar verdin Anna-Karin? Kararın kesin mi?"

"Onu sinirlendirmeye çalışmışsın ve bunu *başarmışsın*; dinle bak..."

"Bu arada, kendine Anna-Karin diyorsan..."

"Orada ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Bir bardak su alıyorum. Kendine Anna-Karin diyorsan, kardeşine ne diyorsun peki?"

"...kardeşini sormakla hedefi on ikiden vurmuşsun. Şaşırıyor, hemen cevap veremiyor, suskun kalıyor, sen de üstüne gidiyorsun; kardeşi *olmasa* hemen karşılık verir, ona davrandığın şekilde davranırdı... seninle dalga geçer, hatta belki de aşağılardı. Başta sakin, bu işi eğlenceli ve heyecan verici buluyor sanki, ama sonra sen onun sinirini bozuyorsun..."

"Kardeşin. Hani şu birlikte banka soyduğun."

"...ve artık çok da eğlenmez oluyor, yanıt vermekten kaçınıyor; ara ara susarak kafasını toplamaya, verdiği mesajı tekrarlayarak kendini sakinleştirmeye çalışıyor. Sakinleşince de soğuk, sert, hedefe odaklı konuşuyor... onunla diyaloğu sürdürmeni ve sonunda eline yirmi beş milyon kron geçmesini sağlamak istiyor."

Telekulak Dairesi dedektifi klavyenin en üst tuşlarından birine basınca bilgisayar ekranındaki, iki insan sesini temsil eden elektronik çizgiler hareketsiz kaldı.

"John?"

"Efendim?"

Yaşlı adam kulaklığını çıkararak, işinin başına geri dönmesinin vaktinin geldiğini belli etti.

"Tekrar ararsa. Onu olabildiğince konuşturmanı istiyorum. Ne kadar uzun konuşursa, lehçesini ve normal ses tonunu gizlemesi o kadar güç olur. Sözünü çok kesme. Bırak konuşsun, kendini ifşa etsin. Onca zamandan sonra... artık onu yakalamaya çok yaklaştın."

66

Her şey bir kanaatle başlar. Bu kısa sürede Leo'nun içindeki en belirgin şeyi... korkuyu açığa çıkarır. Oysa Leo normalde hiç korkmaz. Ama babasının sesinden anında etkilenir, kontrolden çıkmış bir trenin düdüğünü veya hava saldırısı sireni duymuş gibi olur. Paniğe kapılır, ama olayın içinde olmasına karşın gerçekliğinden giderek şüphe de duyar.

Ama düdük sesi yok. Siren sesi yok. Çok uzaktan gelmesine karşın yine de güçlü olan bir ses var, o kadar.

"Sen babam değilsin."

Konuşan Ivan. Bakışları delici.

"Duyuyor musun? Babam değilsin."

Böyle dememeli. Oğluna böyle demesi doğru değil. Ama Ivan aynı şeyi tekrar söyleyince, Leo midesinin kalktığını hissediyor; inandığı hiçbir şeyin doğru olmadığını, var olmadığını fark etmek zorunda kalıyor. Yoklar. Ivan'ın değişmiş olmasının sebebi bu. Siyah saçı şimdi sarı ve dağınık, neredeyse melek saçı gibi; gözleri merak dolu.

"Sen babam değilsin!"

Bu konuşan kişi melek filan değil. Ufacık bir insan.Leo'nun duyduğu tiksinti ve korku, öfkeye dönüşüyor... Uyumak istiyor, buna ihtiyacı var; uyku ile uyanıklık arasındayken gözüne Ivan gibi görünen bir velet tarafından uyandırılmaya ihtiyacı yok. Beş gün boyunca plan yaptı, ormanda gezindi, kaçış yollarını belirledi ve el yapımı mayınlarını yerleştirdi. Beş gün boyunca, gecede üç saat uyudu; şimdiyse küçük ağzı yoğurt ve Kalles marka havyar kokan bir çocukla konuşmak zorunda.

"Sen babam değilsin."

"Evet... ama ikinci baban olabilirim."

"Hayır!"

"Evet! Beni altı ayda bir görüyorsun; öyle demeye alış artık küçük serseri!"

Sebastian gülerken başını iki yana sallayınca bukleleri birbirine dolandı; Leo onu kaldırıp omzuna attı.

"Kral Leo'yu izinsiz uyandırırsan kahvaltıda yulaf lapasına talim edeceğini annen sana söylemedi mi?"

"Yulaf lapasından nefret ediyorum!"

Merdivenden inip mutfağa girerlerken Sebastian gülüyor, çığlıklar atıyor, yulaf lapası istemediğini söyleyip duruyordu; sonunda Leo onu yere bırakınca, çocuk hole dalıp Leo'nun ceketlerinden birinin içine saklandı... kahvaltıda önüne yulaf lapası konmasından korkar gibi yapıyordu.

"Sebastian?"

Anneli mutfak masasına oturmuştu bile; önünde bir fincan kahve vardı ve sigara içiyordu.

"Annenin sözünü dinle çocuk... giyinmenin vakti geldi. Ne kadar erken giyinirsen o kadar çabuk gideriz."

Sigarasını neredeyse tamamen dolu kültablasında söndüren Anneli hemen ardından bir başka sigara yakıp Leo'ya baktı.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok."

"Leo... bir terslik olduğunu görebiliyorum."

"Bir fincan kahve içtim mi kendime gelirim."

Demlikte bir fincanlık kahve kalmıştı; porselen fincanın kenarından kahve damlaları süzüldü.

"Acelemiz var, çabuk giyin."

"O küçük serseriyi bu yüzden mi... beni uyandırsın diye mi gönderdin?"

"Ona öyle demenden hoşlanmıyorum."

"Ben de evde sigara içmenden hoşlanmıyorum."

Leo, Anneli'nin ağzındaki sigarayı kaptı ve açık pencereye gidip dışarı attı.

"Hele şimdi... Sebastian kırk yılda bir gelmişken sigara içmen şart mı?"

Diğer pencereyi de ardına kadar açtı.

"Bugün seninle gelemem muhtemelen."

Leo'nun tahmin ettiği gibi hayal kırıklığına uğramış görünen Anneli hole göz atarak "Bu konuda anlaşmıştık" diye fısıldadı. "Sebastian da giyinmeye gitti."

"Üzgünüm."

"Bir şey mi oldu? Dün gece eve geç geldin. Yine. Neredeydin? Ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Çalışıyordum."

"Peki niye şimdi benimle gelmiyorsun?"

"Çalışmaya devam etmem gerek."

"Çalışmaya mı? Sebastian'ın ne kadar çok hayal kırıklığına uğrayacağının farkında mısın?"

"Aman... o senin oğlun, ben onun umurunda bile değilim."

Leo cebini karıştırıp bin kronluk bir banknot çıkardı... bu parayı Ullared'deki, tek başına soyduğu tasarruf bankasından almıştı.

"Sizinle gelemeyeceğim."

Sebastian ön kapıda duruyordu, tamamen giyinikti, gözleri hevesle parlıyordu. Leo çocuğun minik elini aldı ve parayı avucuna koydu.

"Ama siz bol bol eğlenin."

Anneli mutlu görünmüyordu. Mutlu olmadığını gizlemeye de çalışmıyordu. Leo'nun bu yaptığı neredeyse hakaretti; Anneli'ye kendini böyle hissettirdiği nadirdi.

"Bu para bütün atlıkarıncalara binmene yeter, küçük adam!"

Leo çocuğun sarı, kıvırcık saçını karıştırırken Sebastian avucundaki bin kronluk banknota baktı.

"Hepsine mi... bineyim?"

"Bu eğlenceli olmaz mı? Bütün gün, sıkıcı yetişkinler tarafından engellenmeden, canın ne isterse yapabilirsin."

Leo, Anneli'nin öfkeli bakışlarını ensesinde hissediyordu...

Sebastian başıyla onaylasa da bir şey anlamamıştı; Anneli tekrar fısıldadı: "Birlikte karar vermiştik."

"Ama birtakım terslikler çıktı. İşim var."

Anneli ellerini kaldırarak havada tırnak işareti yaptı.

"Ne 'işiymiş' bu?"

Bu işareti yapmasından Leo'nun nefret ettiğini biliyordu. Leo bundan nefret ederdi, çünkü ancak söylemek istedikleri şeyden emin olamayan salaklar öyle yapardı; sözlerini yapmacık bir hareketle desteklemeye çalışırlardı.

"'Hayalindeki' 'evi' o 'iş' sayesinde alacağız."

Leo ilk kez tırnak hareketi yapıyordu. Hem de peş peşe üç kez yapmıştı; bir daha asla yapmayacak olması önemli değildi... o telefon konuşmasından beri sürekli öfkeliydi.

"Kendine Anna-Karin diyorsan..."

O piç biliyordu. Bilmemesi gereken bir şeyi biliyordu.

"...kardeşine ne diyorsun peki?"

Leo gereksiz tek bir kelime bile etmemiş olsa da, John onu fazla konuşturmuştu. Kardeşi olduğunu bildiğini söylemişti, oysa o lanet olası polisin bunu bilmemesi gerekirdi; Leo'yu tutuklarlarsa kardeşlerini de tutuklayacaklardı.

Leo, Anneli'nin veda etmeden kapıyı çekip gittiğini duyunca marangoz kıyafetini giydi; her şeyin normal görünmesi önemliydi.

Bir fincan kahve daha.

Öfkesinin giderek azaldığını hissediyordu. O lanet olası dedektif, bir zamanlar mutfak masasında oturmuş şişko polisten farksızdı. Öyle bir adamın eline kalem saplamak gerekirdi... Bir çocuk bile öyle bir adamın karşısında sessizce, kendine hâkim olarak oturup da başka birinin istediği şekilde konuşmak zorunda kalmamalıydı.

Çünkü insanın sahip olmadığı şeyleri alması gerekirdi.

Geri alması.

Ve bir daha asla bırakmaması.

67

Emniyet müdürlüğü kafeteryası yarı yarıya doluydu. Serbest zamanlarında birlikte oturan bu insanların tek bir ortak noktası vardı: İş... dolayısıyla da işten başka pek bir şeyden konuşmazlardı. John Broncks genellikle burada karnını doyurmaktan kaçınırdı; soruşturma sırasında doğal gelen sohbetler buranın uzun, birbirinin aynısı masalarında yapay gelirdi. John'un su sebilinden aldığı bir bardak ılık suyu içmesinin sebebi, lokmasını daha rahat yutabilmek değildi; bir hafta düşünüp taşındıktan sonra, artık polislik kariyerinin en zor kararını vermesi gerekiyordu.

Karlström avluya bakan küçük bir masada oturuyordu. Sağ elinde çatal tutarken, sol eliyle bir evrak yığınını karıştırıyordu. Broncks buna ilk kez tanık oluyordu. Amiri normalde karnını doyurmaya tamamen odaklanırdı.

"Merhaba."

Tabaktaki et parçası kayış gibiydi, etrafındaki kızarmış patatesler de fazla kızartılmıştı. Bu Karlström'ün tarzı değildi. Başını kaldırıp John'u görünce bir yudum soğuk su içti; en azından bu alışkanlığı hâlâ sürüyordu... ağzı doluyken asla konuşmazdı.

"John. Gelebildiğine sevindim."

John otururken Karlström ağzını kâğıt peçeteyle sildi.

"Halloldu. Masamın altında siyah bir çanta var. Yirmi beş milyon kron. Nakit. Kullanılmış paralar."

İki masa ötedeki gruptan kahkahalar yükseldi. Acil Çağrı Merkezi çalışanları. Telefonlara bakmak zorunda olmayınca keyifleri yerine gelmiş gibiydi.

"Artık takas için gerekli her şeye sahipsin. Parayı verip silahları alacağız. Ama bu yetmez."

"Yetmez mi?"

"Genel müdürlükten ve adalet bakanından onay almak zo-

runda kaldım. Silahları geri almamızı yeterli bulmuyorlar. Onları tutuklamanı istiyorlar."

"Benim ne istediğimi sanıyorlarmış ki?"

"Silahları ele geçir. *Ve* onları tutukla. Anladın mı? Bir de bütün ayrıntıları bilmeliyim."

"Elbette. Her şeyi."

"Pekâlâ... takasın ne zaman, nerede ve nasıl yapılacağını bilmek istiyorum."

"Henüz o kısma gelmedik. İletişimimiz devam ediyor."

"Taleplerde bulunduklarında, ne istediklerini söylediklerinde *sen de* taleplerde bulunmalısın. Karşı hamlemizi belirleyebilmemiz için."

"Bu işe yarar mı, emin değilim."

John, Karlström'ü süzdü. On yıldır birlikte çalıştıklarından, artık birbirlerini iyi tanıyorlardı; en azından buradaki, emniyet müdürlüğünün duvarları arasındaki hallerini tanıyorlardı. John bu işin istemedikleri bir şekilde sonlanabileceğini Karlström'ün bildiğini anladı.

"İşe yarar, John. Doğru düzgün plan yapabilirsek."

"Bombalı, makineli tüfekli adamlardan bahsediyoruz. Şiddet kullanmaktan asla çekinmiyorlar. Hep planlı hareket ediyorlar. Takas sırasında küçücük bir hata bile... insanların ölmesine yol açabilir."

"İşte tam da bu yüzden tutuklanmaları gerekiyor."

"Meslektaşlarımızı katledip sonra da kaçarlarsa, kim olduklarını asla öğrenemeyiz... Onları *kimse* tanımıyor! Görünmezler. Öyle kalmak için de her şeyi yapmaya hazırlar."

Şimdi süzme sırası Karlström'e gelmişti; John'un yüzünü inceledi. İncelerken kendi yüzünün rengi değişti. John'un amirinin sinirlendiği nadirdi; sakin mizaçlı biriydi. Ama kişiliğinin parçası haline getirdiği otokontrolünü şimdi yitirmeye başlıyordu.

"John?"

"Efendim?"

"Bu işler nasıldır *bilirsin*. Güven ancak zamanla kazanılır. Birinden kıyak isteyeceksen önce güvenini kazanman gerekir. Ama isteyebileceğin kıyakların sayısı sınırlıdır. Dolayısıyla seçimini iyi yapman, şansını boşa harcamaman gerekir. Ben elimi taşın altına soktum. Ülkemizin en üst düzey resmi görevlileri... bana karşılığında hiçbir garanti almadan yirmi beş milyon kron vermeyi kabul ettiler; üç beş kıytırık soyguncunun hükümete şantaj yapmayı başardığını herkesin öğrenmesi riskine rağmen, bana o parayı verdiler, çünkü ben bunu hak ettim. Kıyak isteme hakkım çok az ve bu haklarımdan birini kullandım. Bak John, hakkımı boşa harcamış olmak istemiyorum... Bana bunu yapma!"

John masanın üstünden, tabaktaki yemek artıklarının üstünden eğildi.

"Karlström... yeraltı dünyasıyla bağlantıları *yok*. Bunu biliyorum. Sabıkasızlar; hem o silahları birilerine satmaya çalışırlarsa... muhbirlerimizin illaki haberi olur. Böyle bir şeye, korktuklarından değil, akıllı olduklarından kalkışmazlar."

"Buna kesin emin misin?"

"Emin olduğum tek şey şu ki, onları banka soymaya devam etmeye mecbur bırakırsak, yakalama şansımız artar. Yani onlarla irtibat kurmazsak, silahları satın almak istediğimizi söylemezsek... Çaresiz kalırlar Karlström. Tekrar soygun yapmak zorunda kalırlar. Çaresiz insanlar açık verir."

Karlström tabağındaki çatal bıçağının yerini değiştirdi. Önce berbat bir yemek. Şimdi de bu.

"Ne kadar zamandır... *lanet olsun John*, ne kadar zamandır... bu doğrultuda ilerliyorsun? Ne zaman karar verdin? Bu yaklaşıma? Para *vermemeye?*"

"İlk mektubu alınca."

"Yani senin yüzünden boşu boşuna ortalıkta dolanıp para dilendim!"

"Boşu boşuna değil. O paranın elimde olduğunu bilmem gerek. Yalan söylemek istemiyorum... Ağabey şüpheye kapılmamalı, masamda yirmi beş milyon kron durduğunu sesimden anlamalı, isterse fotoğraflarını görmeli."

John sandalyesini geriye itip, ayağa kalkmaya hazırlandı. "*Eğer* yanılıyorsam. *Eğer*. O zaman parayı veririm. Tek seçeneğimiz buysa. Kıyamet kopmasını engelleyecek tek şey buysa."

Sonra ayağa kalktı. Gitmeye davrandı. Karlström –tıpkı evinde yedikleri akşam yemeğinden sonra yaptığı gibi– elini uzatıp John'u kolundan tuttu.

"John?"

"Efendim?"

"Benim ne düşündüğümü merak ediyor musun?"

John kaçıp gitme arzusunu bastırıp, başıyla onaylayarak yanıt verdi ve kulak kabarttı.

"Ben hem silahları ele geçirmemiz *hem de* soyguncuları tutuklamamız gerektiğini düşünüyorum. Bizim imkânlarımız onlarınkinden fazla. Ama en önemlisi, bu deliliğe artık bir son vermek gerekiyor. Onları şans eseri yakalamadığımızı, elimize geçen fırsatı değerlendirdiğimizi herkes görmeli. Böylece... banka soygunlarının da kurbanların da sayısı azalır."

Karlström hâlâ John'un kolunu tutuyordu. Tıpkı son seferki gibi.

"Bir şey daha."

Broncks bu kez de kendini önceki kadar rahatsız hissetti.

"Bu iş bitince... izne ayrılmanı istiyorum. Anladın mı?"

Kendini tutmasa, silkelenip kurtulacaktı.

"Evet."

"Duydun mu dediğimi John? Tek bir vakayla bile ilgilenmek yok. *Tatil* yapacaksın."

"Sonra. Bu iş bitince. Ama önce halletmem gereken birtakım şeyler var. Mesela, hayatımda ilk kez kişisel ilan yazmam gerekiyor."

68

Filtrede hâlâ biraz su vardı, kahve hazır değildi. Ama hazır olmasına az kalmıştı.

Anneli uyuyordu. Sebastian da uykudaydı. Altı yaşındaki çocuk bir haftadır burada kalıyordu, ama Leo evde pek zaman geçirmemişti. Arada sırada gelip birkaç saat kalıyordu, o kadar. Anneli'nin hayal kırıklığına uğradığını biliyordu (bu oğlunun sadece ikinci ziyaretiydi), ama Anneli onu anlayışla karşılayacaktı. Leo bunu da biliyordu.

Bu iş bitince.

Kahve nihayet hazır oldu. Leo güzel, ılık mayıs sabahında, şafak sökerken posta kutusunun metalik bir sesle açılıp kapandığını duydu. Büyük bir porselen fincanı kahveyle doldurup masaya koydu. Bir iki dakika sonra mutfak masasında oturup, kahvesinden ilk yudumu alırken sabah gazetesine bakıyor, kişisel ilanlar bölümüne dikkatle göz gezdiriyor olacaktı.

Yaptığı onca plan onu bu noktaya getirmişti. Dışarı çıkıp biraz ilerideki bahçe kapısına yürüdü ve posta kutusunu açtı; bu sonun başlangıcıydı. Bugün polislere son mektubu da gönderecek, takas talimatlarını verecekti.

Sonra da bu iş *bitecekti.*

Posta kutusu açılırken yine tangırdadı. Leo gazeteye hemen bakmamaya karar vermişti... mutfak masasında oturup ilk kahvesini içerken bakacaktı. Ama öyle olmadı. Tıpkı en baştaki gibi oldu... Cephaneliğin zemininde bombayla delik açtıklarında, patlama sesinden sonra çöken sessizlikte Leo ormanda beş dakika yatmaya karar vermişti. Ama kendini tutamamıştı ve şimdi de tutamadı.

Yaptığı onca planın, onca hazırlığın sonucu, elinde sımsıkı tuttuğu gazetenin otuz altıncı veya otuz yedinci sayfasında yazılı olan yanıttı.

Gazeteyi ortasından açıp sayfaları çevirdi.

Otuz yedinci sayfa.

Leo kalakaldı. Birden. Kapıldığı buz gibi öfke, başının tepesinden göğsüne yayıldı.

Eve, masada buharı tüten kahvesine geri dönmeyecekti; kamyonetine atlayacaktı... İnsanlar uyanarak güne başlarken, o araç sürüyor olacaktı.

O lanet olası polisten nefret ediyordu.

* * *

John Broncks uyumamıştı. Denememişti bile. Yatağı bozulmamıştı, yatak odası kapısı kapalıydı.

Mutfak masasında üç kahve fincanı duruyordu; John normalde kahve içmezdi. Ama geceyi beklemekle geçirirken koyu kahvenin uykusunu açacağını düşünmüştü.

Otuz yedinci sayfası açık olan gazetenin yanında duran telefonu çaldı. Tekrar çaldı. Tekrar çaldı.

Kişisel İlan

Anna-Karin,

Umurumda değilsin, artık seni görmek istemiyorum.

John dördüncü, beşinci kez çalan telefonuna baktı. Telefonun çalması kesilince saniyeleri saymaya başladı; göz kamaştırıcı şimşekle boğuk gök gürültüsü arasında geçen zamanı bulmaya çalışan bir çocuk gibiydi.

Yedi saniye. Sonra telefon tekrar çaldı.

John bu defa sadece üç kez çalmasını bekledikten sonra açtı.

"Selam... Anna-Karin."

"Çok büyük bir hata yaptın!"

Gerginken böyle konuşuyordu demek. Sesi ince veya kalın değildi; hâlâ şivesiz, aksansız konuşuyordu. John'un defalar-

ca izlediği kamera kayıtlarında gördüğü siyah maskeli ve kıyafetli adama uyan bir sesti.

"Diyorsun."

"Şimdi beni iyi dinle orospu ço..."

"Orası kalabalık mı? Gullmars Meydanı? İstersen bir ekip arabası göndereyim, seni alsınlar."

"On beş saniyedir konuşuyoruz. Daha otuz saniyem var; yerimi kırk beş saniyeden önce bulamazsınız. Önce şunu anlamalısın... senin yüzünden savaş çıkacak. Devletin silahları senin yüzünden suçluların eline geçecek."

John arkadan gelen sesler duymaya çalıştı. Ama hiç ses gelmiyordu. Ağabey ya konuşmadığı zamanlarda ahizenin mikrofonunu bir şeyle örtüyordu ya da trafik olmayan bir yerdeki bir telefon kulübesinden arıyordu.

"Ağabey... öyle olmayacağını ikimiz de biliyoruz. Değil mi? Sabıka kaydınız yok. Hayatımda gördüğüm belki de en tehlikeli banka soyguncuları olduğunuz halde. Bu nasıl olabiliyor? Çünkü kafan çalışıyor. Dolayısıyla da başka suçlulardan *uzak duruyorsun.*"

"Kapa çeneni de beni iyi dinle orospunun evladı! Silahlarımı satmak için tanıdıklarım olmasına gerek yok! Birkaç sandık silahı toprağa gömerim, satacağım kişilere de kırmızı kalpli zarflar içinde talimatlar gönderirim. Tanıdık geldi mi? Her sandıkta kırk otomatik silah olur... sandıklardan birini Cehennem Melekleri'ne, birini Yugoslav mafyasına, birini de banliyölerdeki embesillere satarım; bu senin suçun, *senin* suçun... ben çaldığım silahları size satmak istedim, ama sen kabul etmedin!"

"Bak ne diyeceğim. Şu an emniyet müdürlüğündeki masamda duran siyah çantanın içinde, kullanılmış banknotlar halinde toplam yirmi beş milyon kron var. Senin paran. Silahlar karşılığında sana teslim etmem için verdiler. Ama bunu yapmamaya karar verdim."

Sessizlik oldu.

"Çünkü senin gerçekten iyi yaptığın tek şey banka soymak Ağabey. Buna devam edeceksin. Peş peşe banka soyacaksın! Duyuyor musun Anna-Karin? Tekrar banka soyacaksın, orospu çocuğu!"

Ağabey birden tekrar konuştu.

"Broncks... John... küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun. Sen adımı, yüzümü bilmiyorsun. Ama ben, *senin* adını ve yüzünü biliyorum."

Yine sessizlik oldu. Çıt çıkmıyordu. Ağabey telefonu kapamıştı. John ahizeyi yerine koyarken, ayakta durduğunu fark etti... telefon konuşması sırasında farkında olmadan ayağa kalkmıştı.

Şimdi tek yapması gereken, Ağabey'in harekete geçmesini beklemekti.

* * *

Leo evinin bahçesine girip park ettiğinde saat hâlâ erkendi... Sabahın sekiziydi. Açık olan tek tük kafelerden birinde kahve içip güney banliyölerinde birkaç saat kamyonetle gezinerek sakinleşmeye çalışmıştı. Ama bu işe yaramamıştı. Büyük bir başarısızlığa uğradığı hissinden kurtulamıyordu.

Arabadan inip garaja doğru yürüdü. Duyduğu top sesleri, geçmek bilmeyen sinirini iyice artırdı. Sebastian uyanmıştı ve profesyonel futbolcuymuş gibi yapıyordu; garaj kapısına şut çekip duruyor, her seferinde İngilizce bir şeyler söylüyordu.

"Selam ikinci baba. Nereye gidiyorsun?"

"Sen neden uykuda değilsin?"

"Benimle oynamak ister misin? İyi bir kaleciye ihtiyacım var."

Leo garajın küçük kapısını açtı.

"Sebastian? Annenin yanına git."

Altı yaşındaki çocuk sağ ayağıyla çok sert bir şut çekince büyük garaj kapısı sarsıldı.

"Annem sürekli uyuyor. Durmadan uyuyor."

Leo yarı inik topu alıp, beton zeminli geniş bahçenin diğer tarafındaki eve doğru, kaleci vuruşu yaparcasına vurdu.

"Git orada oyna."

Sebastian topun peşinden hayal kırıklığıyla koşarken, ikinci babası garaja girip ışıkları açtı ve kapıyı ardından kapadı.

İşte oradaydı, hâlâ marangoz tezgâhının altında duruyordu. Leo onu alıp, daha önce koyduğu yere koydu.

Daktiloyu.

Anna-Karin'den mektuplar.

Sonra her şey çok çabuk gelişti. Leo arkasındaki duvara birkaç adımda gidip, dolaba yaslı bir şeyi aldı. Balyozu. Başının üstüne kaldırıp var gücüyle indirdi.

Daktilonun ağır, demir kasasını ve ince tuşlarını parçalarken haykırıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Lanet olası çocuk kapıyı açmıştı, içeri bakıyordu.

"Git!"

"Epey ses çıkıyor."

"Git dedim!"

Leo durmamıştı; Sebastian'ın kapıyı ardından kapamasından sonra da vurmaya devam edip, metal ve plastik daktiloyu paramparça etti. Bu daktiloyu bir daha kimse kullanmayacaktı! Lanet olası polisler, şantaj mektuplarının bu daktiloyla yazıldığını öğrenemeyecekti! Onları bu yola John Broncks sokmuştu ve Leo'nun en çok istediği şey, o adamın hayatını zorlaştırmak, onu yine kandırmak ve gözlerinin önünde sırra kadem basmaktı.

69

Bu zarf yedi ay önce bembeyazdı ve içinde seksen altı adet beş yüz kronluk banknot vardı. Ama açılıp kapandıkça kirlenip kararmıştı; içinde de dört adet beş yüz kronluk banknot, yani iki bin kron kalmıştı.

Zarfın arkasındaki **Solbo Center** ve bunun altındaki **Tumba** yazıları neredeyse okunmaz hale gelmişti. Leo yıllarca suskunluğunu koruduktan sonra günün birinde durup dururken Ivan'ın kapısına gelmiş ve elindeki kalın zarfı sallamıştı... En büyük oğlu o lanet olası, pırıl pırıl şirket kamyonetine binip de gider gitmez Ivan evine koşmuş ve Keno kartlarının altında bulduğu kalemi eline alıp, hatırlaması gereken sözleri çabucak not almıştı. *Geçenlerde Tumba'da... Solbo Center'da büyük bir tadilat işi yaptım. Altı yüz elli metrekare. Ticari mülkler iyi kazandırıyor.* Ivan bir tuhaflık olduğunu daha o zaman anlamıştı; Leo'nun kırk üç bin kronu monopoli parası gibi verip de bu parayı tadilat işinden kazandığını söylemesi inandırıcı değildi. *Sana otuz beş bin kron borcum olduğunu söylüyordun. Beş bin kron da faizi. Üç bin de ekstradan ekledim... Kaburga başına bin kron.* Ivan oturduğu sandalye gibi sarı ve plastik masadaki bira bardağının üstüne zarfı dikkatle koydu; geniş pizza fırınının kapağı açılınca içinden ısı yayıldı... Fırına konan hamur yedi dakika piştikten sonra çıkarıldığında kenarları sertleşip kararmıştı, üstünde erimiş peynirden de buhar yükseliyordu.

Ivan birasından ufak bir yudum aldı; fazla içmemesi, buradan çıkarken ayık olması gerekiyordu.

Yüzünü pencereye çevirdi. Bu yaz başı gününde hava öyle sıcaktı ki, dışarıdaki işlek sokak titreşir gibi görünüyordu... Ivan'ın önü, arkası, dört bir yanı sıcak havayla çevriliydi.

Kırk üç bin kron... Ivan bir terslik olduğunu sezmişti.

Oğlunu iki kere aramıştı; onunla konuşmaya, yapmaması gereken şeyler yapıp yapmadığını sormaya çalışmıştı... ama yanıt alamamıştı. Yanılıyor olabileceğini (bu küçük bir ihtimal gibi görünse de) yakın zamana dek düşünmüştü. Ta ki pizzacıda karşısında, sarı plastik sandalyede oturan huysuz, durmadan terleyen, şişko adam birasını bitirip ayağa kalkana dek. Adı Gabbe olan (Ivan bunu birçok telefon görüşmesi yaptıktan sonra öğrenebilmişti) bu adam inşaat müdürüydü; zarfın üstünde ismi yazan alışveriş merkezinin, Solbo Center'ın, mağazalarla dolu olan o lanet olası mavi metal kutunun inşaatını yapan kişiydi. Ivan kendini serbest çalışan bir marangoz olarak tanıtmıştı; Leo Dûvnjac diye bir tadilatçıdan iş teklifi aldığını, kabul etmeden önce onun hakkında araştırma yaptığını söylemişti.

Konuşma iyi başlamıştı.

Sinirli, tiz sesli ustabaşı, Leo'nun şirketini taşeron olarak çalıştırdığını doğrulamıştı; yani Leo doğruyu söylemiş *olabilirdi*, belki de zarftaki parayı *sahiden* tadilat işinden kazanmıştı, belki de Ivan yok yere işkillenmişti.

Ama hayır.

Ustabaşı birasının yarısını içtikten sonra öne eğilip Ivan'a bir tavsiyede bulunmuştu... teklifi kabul etmeden önce iyice düşünüp taşınmasını tavsiye etmişti. *Seninle açık konuşacağım. O adam sana yaramaz. Çok düşük fiyatlarla iş yapıyor. Bana uyuyor çünkü onu çalıştırıyorum, ama sen onunla birlikte çalışacaksın... o kadar ucuza çalışıp da batmamalarına hayret ediyorum.* Ivan bunu duyunca gerçeği anlamıştı. Şüphelerinde haklıydı. Ivan'ın epeydir şüphelendiği şeyi –yani televizyonda gösterilen maskeli soyguncunun, en büyük oğlu olduğunu– ustabaşı Gabbe farkında olmadan onaylamıştı.

Otobanın karşısında büyük garajlı küçük bir ev vardı.

İnşaat müdürü orayı göstermişti.

Leo orada oturuyordu. Çok yakında.

Ivan birasını bitirip masaya elli kron bıraktı. Şaraptan bile zevk almaz olduğu uzun, uykusuz geceler boyunca hayalini kurduğu her şey gerçekleşecekti. Önce Leo'yla birlikte küçük bir şirket kuracaktı... ailenin direğiydiler ve birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Sonra Ivan, Felix'le de arasını düzeltecek ve onu pek tanımayan Vincent'la yakınlaşacaktı... akşamları birlikte oturup sohbet edeceklerdi.

Dördü birlikte. Aile şirketinde çalışacak, tadilat işleri yapacaklardı. Bir klan gibi yaşayacaklardı.

Yürümeye başladı. Otobanın karşı tarafına geçti. Tepesinde spiral şeklinde dikenli teller bulunan tel örgüyle çevrili, tuhaf, küçük eve doğru yürüdü... Orası yuvadan çok kaleye benziyordu.

Önce zırhlı bir aracı kaçırmış, sonra da bir sürü banka soymuşlardı. Ivan en çok son yaptıkları üçlü soygunu düşünüyordu. Şiddet kullanmışlardı. Bir minibüsün tavanında delik açıp tepesine makineli tüfek yerleştirmişlerdi. Ateş etmişlerdi. O sırada bütün polisler başka yerdeydi, küçük kasabanın halkı da müdahale etmeye cesaret edememişti.

Ivan elini göğüs cebine bastırdı. Zarfı hissetmedi... pizzacıda unutmuş olmalıydı. Elini tekrar bastırdı. Bu kez zarfı hissetti. Cebindeydi. Göğsüne çok yakın duran, içinde para bulunan o ince zarf Ivan'a en büyük oğlunu son görüşünü hatırlatıyordu hep. Aylardır cebinde, kalbinin üstünde duruyordu.

Ivan başta onu hissetmemişti.

Kaygılıydı, huzursuzdu ve sebebini bilmiyordu. Sonra birden anladı.

Leo'yla görüşmeye çekiniyordu; hayatında ilk kez biriyle görüşmekten korkuyordu.

İşlek otobanı geçip çok daha dar bir yolda yürüyerek, gösterişli bir ahşap villadan saptı. Hava öyle sıcaktı ki. Ivan'ın kürekkemiklerinin arasından süzülen terler gömleğini ıslatıyordu. Villanın önünden ağır ağır yürüyerek geçip, tel örgülü

bahçenin ufak bir hapishane girişini andıran kapısından girdi; neredeyse tamamı asfalt kaplı olan bahçede kimse yoktu. Pizzacıdan gördüğü dev garaj, küçük evin yanında yükseliyordu.

Bahçede yürüdü. Buraya kim asfalt döşediyse, işini iyi yapmamıştı; zemin düz değildi ve Ivan'ın ayakkabıları epey ses çıkarıyordu.

Garajın önünden geçerek eve doğru yürürken, garaj kapısının kalktığını gördü. İçeride, dönen bir beton mikserinin önünde duran biri vardı. Ivan onu sırtından tanıdı. Oturma odasındaki televizyonda gördüğü siyah tulumlu soyguncunun sırtıydı bu.

"Leo?"

Ivan karanlık garajın içine göz attı. Birden beton mikseri durdu ve önündeki kişi Ivan'a döndü.

Sahiden de oydu.

Dört buçuk yıl içinde sadece bir kez görüşmüşlerdi. Burada hiç görüşmemişlerdi. Ama oğlu şaşırmamış gibiydi... sanki Ivan'ı bekliyordu.

"Selam baba."

"Leo... konuşmalıyız."

Oğlu son görüşmelerindeki halinden çok daha yaşlı görünüyordu. Oysa daha bir sene bile olmamıştı. Ama Leo bu süre içinde dokuz banka soymuştu.

"Olur. Konuşalım."

"İçeri geçebilir miyiz?"

Ivan hiç girmediği eve bakarken Leo duvardaki bir düğmeye basınca garaj kapısı inmeye başladı. Ivan telaşla içeri daldı; kapı arkasından kapandı.

"Böyle iyi mi?"

Zarf. Ivan ona dokundu. Hâlâ oradaydı.

"Leo?"

"Evet?"

"Aramızda ayrı gayrı olmamalı."

Ivan göğüs cebine pat pat vurdu; o ritmi sadece kendisi duyabiliyordu.

"Aramızda sır olmamalı."

Leo'dan karşılık bekledi, ama alamadı. Bunun üzerine konuşmaya devam etti.

"Bak... sen yaptın, biliyorum."

"Neyi... biliyorsun?"

"Senin yaptığını. Ve kardeşlerinin."

"Benimle kardeşlerim hakkında ne biliyorsun ki?"

Kelimelere dökmek tuhaf geliyordu. Ivan bunu tahmin etmemişti. Düşüncelerini, emin olduğu kanaatini söylemekte böyle zorlanacağı hiç aklına gelmezdi. Oğluna söyleyip tepkisini beklemenin bu kadar zor olacağını düşünmemişti.

"Domuzların aradığı şu... Askeri Tim sizsiniz... sen ve kardeşlerin; bunu biliyorum."

Tepki *almadı.* Leo'nun yüzü ifadesizdi.

"Maskeli olup olmaman fark etmez. Seni gördüm mü tanırım. Seni. Hareketlerinden tanırım Leo; ben babanım yahu."

"Hakkımda bir şey bildiğin yok; hele kardeşlerimi hiç tanımıyorsun."

"Beni kandırabileceğini mi sanıyorsun? Domuzları kandırabilirsin... ama beni kandıramazsın!"

Lanet olası yüzü ifadesizdi. Hâlâ.

"Bak *baba*... eğer sahiden o soygunları bizim yaptığımızı düşünüyorsan... buna cidden inanıyorsan ne duruyorsun? Git bizi polise ispiyonla."

Ivan'ın huzursuzluğu birden geçiverdi.

"Ne?"

Artık elini göğsüne koymaya bile ihtiyacı yoktu.

"Polise git baba, bizi ihbar et... 'Oğullarımın Askeri Tim olduğunu düşünüyorum' de."

Tezgâhın üstünde el yapımı bir ahşap kutu vardı. Muz kolisi boyutlarındaydı. Leo plastik bir kovayı alıp, içindekileri ku-

tuya boşalttı. Kovanın içinden önce silindir şeklinde, siyah bir şey düştü. Sonra ucunda harf bulunan uzun metal kollar düştü; Ivan onlardan birindeki B harfini tersten ama net gördü.

Daktilo parçaları.

"Seni ispiyonladığımı söylüyorsun ya... madem buna inanıyorsun, sen de aynısını yap. Beni ispiyonla!"

Beton mikserinin küçük çarkları gıcırdıyordu. Leo mikseri tezgâha doğru çekip, harcı ahşap kutunun içine boşalttı; bir zamanlar birleşik olan makine parçaları gri harçla tamamen kaplandı.

"Aramızda ayrı gayrı olmamalı, sır olmamalı dedin; şişeye ne kadar benzin koymam gerektiğini açıklarken de öyle demiştin. Değil mi baba?"

Leo duvardaki düğmeye basıp garaj kapısını açtı ve dışarı çıktı; gömleği terden sırtına yapışmış olan Ivan onu takip etti... Garaj kapısı ikinci kez arkasından kapandı.

"Ben asla polise gitmem. Bunu biliyorsun."

Leo eve doğru yürümeye başladı; Ivan koşar adım yürüyerek onu takip etti.

"Leo?"

Leo dosdoğru önüne bakıyordu.

"Leo, dinle beni Leo."

Dosdoğru önüne.

"Bir daha yapma."

Yanında konuşan adama bakmıyordu bile.

"Yardımıma ihtiyacın varsa söyle Leo. Birlikte çalışabiliriz. Yine tadilat işleri yaparız. Geçmişe değil, geleceğe bakarız."

Leo birden durdu. Babasına baktı.

"*Sen bana* yardım edeceksin, öyle mi?"

Küçük taş evin sundurmasına çıkıp kapıyı açırken arkasına bakmadı.

"Gelirken yolu tek başına bulmuşsun, giderken de bulabilirsin."

Geçmiş

Üçüncü bölüm

70

Vincent'ın yanında yatıyor. Onun saçının kokusunu alıyor, huzurlu soluklarını duyuyor, yan dönmüş çıplak vücudunu inceliyor. Elini onun yanağına koyup okşuyor, onu öpüyor.

Vincent'ın yanağı. Rüzgâra, soğuğa ve güneşe henüz üç yıldır maruz kalan çocuğun cildi hâlâ yumuşak ve pürüzsüz.

Britt-Marie önce Felix'in boş yatağında yattı; bu oğlu, elini kaldıran babasına bağırdıktan ve kilitli banyo kapısını yumruklayıp, musluk sesi yüzünden bağırarak seslendikten sonra Britt-Marie'nin yatak odasının önünden usulca geçip dışarıya, gecenin karanlığına kaçmıştı. Britt-Marie daha sonra Leo'nun boş yatağında yattı; bu oğlu, on yaşında olmasına karşın bir anlığına yetişkin gibi görünerek, *Yerini biliyorum* dedikten sonra aynı karanlığın içine koşmuştu.

Vincent'ın yatağı ona biraz huzur veriyor; uyumuyor, uyuyamıyor, ama en azından kalp atışları yavaşlıyor.

Burnunu Vincent'ın ince telli saçının arasına sokmuş, öylece yatarken ön kapı açılıyor.

Geldiler.

Geldiler.

Britt-Marie kaybetme riskine girdiği, kendisinden önemli bir şey geri geldiğinde hep yaşadığı hisse kapılıyor. Uçuyor. Şarkı söylüyor. Gülüyor. Aslında bunları yapmıyor, ama içinden yapmak geliyor.

Burnunu Vincent'ın saçının arasından yavaşça çıkarıp ağır hareketlerle yataktan kalkıyor, kapıyı kapıyor ve yan odanın, hâlâ ara ara horultular gelen, içinde tek bir kişi bulunan yatak odasının kapısını kontrol ediyor. Leo ile Felix. Sevgili oğulları. Dar holde onları bağrına basıyor; sımsıkı sarılan Felix'in ağzı, Britt-Marie'nin kulağını ıslatarak "Kaçacaksın, biliyorum" diye fısıldıyor.

Bunu Leo da duyuyor, ama o fısıldamıyor.

"*Ben* de bunu yapmayacağını biliyorum. Yapmayacaksın, değil mi anne?"

Britt-Marie ikisine birden sarılmaya özen gösteriyor.

"Her şey güzel olacak."

"Ama... anneannemle konuştuğunu *duydum*. Seni duydum. Ne zaman anne? Ne zaman gidiyorsun?"

Çocuklarına bakıyor; gözleri ona çekmiş.

"Okul vakti geliyor."

"*Ne zaman gidiyorsun?*"

Britt-Marie, Felix'e tekrar sarılıyor.

"Ben hâlâ buradayım Felix. Tamam mı? Şimdi git yıkan. Ben de kahvaltı hazırlayayım. Birazdan çıkmalısınız."

Beyaz ekmek arası çift dilim peynirli iki sandviç hazırlayıp, birer kutu armutlu Sunkist'le birlikte çocuklara veriyor. Leo'nun istihkâm duvarından, dolunaydan bahsetmeye vakti yok... Ayaklarını uçurum kenarından sarkıtan, eve gitmek istemeyen, annelerinin kalmak istemediğini babalarına söyleyip söylememeleri gerektiğini merak eden kardeşinden bahsetmeye vakti yok.

Asansöre giderlerken Britt-Marie holdeki dolabı açıyor. Dolabın arka tarafında duran açık kahverengi deri bavulun yarısı çorap, külot, pantolon ve gömlekleriyle dolu... Bu bavulu gitmeye karar verdiği son seferde hazırlamış –hayatının küçük parçalarını içine koymuş–, ama sonra gitmekten vazgeçmişti; Vincent'ın odasına girip bavulun diğer yarısını

onun giysileriyle dolduruyor. Sonra bir ses duyuyor. Mutfaktan gelen su sesi. Ivan uyanmış. Britt-Marie donakalıyor.

Ivan lavaboya bir bardak koyuyor. Yatak odasına geri dönüyor. Yatak odası kapısı gıcırdayarak açılıp kapanıyor.

Britt-Marie öylece durup kulak kabartıyor.

Ivan holde ya da mutfakta değil. Britt-Marie usulca koridora çıkıyor ve elindeki bavulu ayakkabılığın üstüne koyduktan sonra Vincent'ın odasına geri dönüp, hâlâ uyuyan çocuğu kucağına alıyor ve dikkatli adımlarla odadan çıkıyor.

Elini ceket cebine sokuyor. Minibüs anahtarları. Cebinde yoklar... İşte orada, mutfak masasındalar.

Kucağında Vincent'la telaşla mutfağa girerken ayakkabıları biraz ses çıkarıyor; kül tablasının yanında duran anahtarları kapıp arkasına dönüyor.

"Ne oluyor?"

Ivan. Kapıda duruyor. Elinde kahverengi bavulla.

"Bu ne?"

Ivan fısıldayarak konuşurken bavulu ters çevirip içini yere, holle mutfağın arasındaki kapı eşiğine boşaltıyor; yerdeki yığının üstüne en son beyaz bir kombinezon düşüyor. Ivan eğilip kombinezonu iki parmağıyla, sanki kirliymiş gibi alıyor ve yerdeki yığından gözlerini ayırmadan arkasına atıyor.

"Oğlumu alıp nereye gittiğini sanıyorsun?"

Küçük, kırmızı bir tişört. Üç yaşında bir çocuğa uygun.

"Oğlumu uyandırmadan odasına götür ve yatağına yatır. *Hemen.* Ne dediğimi anlıyor musun Britt-Marie?"

Ivan hâlâ kapıda duruyor, kapı boşluğunu iri cüssesiyle dolduruyor. Britt-Marie dosdoğru ona doğru yürüyor ve Ivan'ı biraz yana itip dışarı çıkarak Vincent'ın odasına gidiyor, oğlunu yatağa yatırıp üstünü battaniyeyle örtüyor; yastığı düzeltirken Vincent'ın kolları ile bacakları huzursuzca kımıldanıyor.

Britt-Marie holde diz çöküyor.

Bütün giysilerini topluyor, en son bir külot ile yeşil bir el-

biseyi de içine koyduktan sonra deri bavulu eline alıyor ve ön kapıya doğru yürürken sımsıkı tutuyor.

"Nereye gidiyorsun?"

Ivan onun peşinden koşup önüne geçiyor; kapıyı açmaya çalışan Britt-Marie ile kapının arasında, hol kiliminin üstünde duruyor.

"Canım?"

Ivan kollarını açıyor; bunlar Britt-Marie'ninkilerden daha uzun kollar, insanı esir eden ve öldüren türden kollar.

"Mutfağımıza geri dönüp masamıza oturacağız. Birlikte aldığımız sandalyelere oturacağız."

Ve parçalayan.

"Konuşuruz. Biraz."

"Konuşacak bir şey yok."

"Olmaz olur mu Britt-Marie? Oturup konuşmalıyız. Sen ve ben."

"Dediğimi duymadın mı Ivan? Ne dediğimi anlıyor musun? Artık konuşacak bir şey yok."

Ivan dün geceki gibi elini kaldırıp, Britt-Marie'nin yüzünün önünde sallıyor.

"*Nasıl* yok?"

Sonra yaklaşıyor.

"Üç oğlumuz var. Değil mi? Üç muhteşem oğlumuz var! İyi bir işim var. Senin de iyi bir işin var. Ve biz... Britt-Marie, burası bizim evimiz, birlikte... yaşadığımız yer."

Britt-Marie'nin yanağını nasırlı avucuyla okşuyor.

"Asıl *sen benim* ne dediğimi anlamıyorsun. Britt-Marie? Aşkım? Oğullarımızın kendilerini korumayı öğrenmeleri benim için önemli."

Britt-Marie'nin yanağını elinin tersiyle okşuyor; elinin tersi daha yumuşak.

"Ne istiyorsun? Anlamıyorum ki. Canım. Ne yapmamı istiyorsun? Neyimi değiştirmek istiyorsun?"

Britt-Marie'nin alnına düşmüş güzel buklelerini özenle geriye atıyor.

"Kurduğumuz bu dünyayı... neden yıkmak istiyorsun?"

"Yıkan ben değilim Ivan."

Britt-Marie'nin uzun saçını toplayıp kulağının arkasına sıkıştırıyor; onun kulak memelerinin görünmesini seviyor.

"Tamam, dün biraz fazla... ileri gitmiş olabilirim. Ama sebebini anlıyorsun. Değil mi? Meseleyi anlıyorsun. Oğullarımızı seviyorum. Leo'yu seviyorum. *Oğlumuzu...* seviyorum."

Sesi değişiyor, öfkeyle fısıldamaya başlıyor.

"Kan beynime sıçradı! Hasse'nin *babası* kapımıza dayanıp... öyle emrivaki konuşunca. *Bizim* özür dilememiz gerekiyormuş! Buna sinirlenmemi anlayışla karşılarsın, değil mi canım? Canım?"

Britt-Marie'nin yanaklarını okşuyor, alnına düşmüş saçını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor, başparmağını onun dudaklarında gezdiriyor.

"Bir dahaki sefere. Daha sakin olacağım. Kendime hâkim olacağım. Kesinlikle. Söz veriyorum."

Britt-Marie ona bakıyor.

"Ben..."

Kahverengi deri bavulunu daha sıkı tutuyor.

"...şimdi gidiyorum."

"Ne demek... 'gidiyorum'?"

Ön kapıyı açıyor.

"Sonra ne olacak peki? *Gidersen?* Aileme ne olacak? Oğullarıma?"

"Artık çok geç."

"Güzelim, ben..."

"Gidiyorum Ivan. Bunu anlamalısın."

Okşayan el, fısıldayan ses. Her şey bir anda değişiyor. Ivan, Britt-Marie'nin kapı kolunu tutan elini kavrayıp zorla kendine çekerken öfkeyle konuşuyor.

"Gidebileceğini mi sanıyorsun? Öyle sanıyorsun ha? Yanında ne götüreceksin peki? Hiçbir şey! Hiçbir şey götüremeyeceksin!"

Britt-Marie'yi kolundan çekip hol duvarına yaslıyor, bir eliyle tutarken diğer eliyle onun ceket ceplerini karıştırıyor.

"Bunu mu? Alamazsın."

Işıldayan minibüs anahtarlarını kaldırıp Britt-Marie'nin gözlerinin önünde sallıyor.

"Minibüsü alamazsın. Anladın mı! Buradan bir şey alamazsın! Çünkü hiçbir şeyin yok. Hiçbir şeyin yok!"

Britt-Marie'nin diğer cebinden cüzdanını çıkarıp, içindeki bütün parayı alıyor.

"Hiçbir şeyin yok! Bu senin paran değil!"

"Yarısı benim."

"Buradaki hiçbir şey senin değil!"

"Minibüsün yarısı benim. O paranın yarısı da benim."

Hol. Baştan beri iki kısma ayrılmıştı. Bir tarafta Britt-Marie'nin duvarı. Diğer tarafta Ivan'ın duvarı. Nadiren gelen misafirler ilk buna dikkat eder. Britt-Marie'nin duvarında çam çerçeveli büyük bir ayna, tek parmaklı eldivenler için hasır sepetler ve Felix'in çizdiği iki resim asılı; Britt-Marie kendisinin resmedildiği bu çizimleri çok beğenip çerçevelettiğinden, tablo gibi duruyorlar. Ivan'ın duvarındaki uzun raflardaysa eski ve yeni aletler, çekiçler, marangoz rendeleri, büyük makaslar, sapları cilalı iki testere vardı; duvarın ortasında, el aleti olmasa da manevi değere sahip bir kılıç asılı.

Ivan bırakınca Britt-Marie'nin dizlerinin bağı biraz çözülüyor; Ivan koşup duvardan kılıcını alıyor ve altın rengi, sert kabzasından tutarak çekip, parlak kılıcı mavi kadife kınından çıkarıyor.

"Yarısı mı?"

Minibüs anahtarları gibi ışıldayan süvari kılıcını yukarı, aşağı, sonra tekrar yukarı savuruyor.

"Yarısı mı demiştin?"

Britt-Marie'nin duvarındaki hasır sepet. Ivan kılıçla vurunca, iki çift eldiven ile bir şapka sepetin içinden ayaklarının dibine düşüyor.

"Tamam, öyle yapalım. Madem gidiyorsun... Her şeyi yarı yarıya bölüşelim."

Ivan tekrar koşuyor. Kılıcı önünde tutarak koridorda yalınayak koşup yatak odalarının önünden geçiyor ve Vincent'ın odasına dalıyor.

"Yarı yarıya."

Britt-Marie olanları henüz anlamıyor. Ama bir terslik olduğunu biliyor. Ivan'ın peşinden koşuyor.

"Bölüşelim. Her şeyi."

Ivan, Vincent'ın üstündeki battaniyeyi çekip yere atıyor. Üç yaşındaki çocuk yan dönüp biraz kıvrılıyor, yanağını ve burnunu kaşıyor, esniyor.

"*Her şeyi.*"

Parlak, kıvrık, tek ağzı keskin kılıç. Üç yaşındaki çocuğun tepesinde. Vincent'ın.

"İstiyorsan git Britt-Marie. Ama gidersen her şeyi ikiye bölerim... Beni mecbur bırakırsın."

Britt-Marie onun soluklarını hissedebiliyor, tanıyor. Ivan hızlı hızlı, kesik kesik soluyor; korku ve öfke dolu.

"Yarısını sen alırsın, yarısını ben."

"Fısıldıyorsun."

"Her şeyi ikiye böleriz Britt-Marie, tam *istediğin* gibi; bu *senin* seçimin olur."

Ivan terliyor, titriyor; kılıcın ağzı Vincent'ın çıplak tenine değiyor.

"Neden öyle yapıyorsun Ivan... Neden fısıldayarak konuşuyorsun?"

Çünkü onu uyandırmak istemiyorsun. Onu gerçekten ikiye bölmek istesen, fısıldayarak konuşmazdın.

"O bıçağı görünce yalınayak aşağı koşan sendin Ivan; oğullarımızdan birini kaybetmekten korkuyordun."

Britt-Marie tekrar esnedikten sonra diğer yanına dönen Vincent'a bakmıyor artık, ondan bile küçük birine bakıyor.

"Hayır Ivan."

"Bunu yapmayacaksın Ivan."

"Onu sevdiğini biliyorum Ivan."

Ivan daha da küçülüyor. Daha çok terliyor ve titriyor, kılıcı tutan eli biraz gevşiyor.

Britt-Marie odadan çıkarken ona bakmıyor; daireden ve apartmandan çıkarken, Ivan'ın yavaşça dizlerinin üstüne çöktüğünü, parmaklarının gevşediğini ve süvari kılıcının yere düştüğünü, hiç ağlamamış biri gibi ağladığını duymuyor.

71

Okul bahçesinde kimse yok. En azından Leo'nun bulunduğu kısımda. İlkokul ile ortaokul tepenin zirvesinde olduğundan manzara müthiş. Leo dördüncü sınıfların tuğla duvarının yanındaki uzun, ahşap banklardan birinde oturuyor. Ağzında sakızlı şekerler var; yumuşak olanları azıdişlerine yapışıyor. Torbanın içinde sarı bir tane arıyor; bunların tadı başta ekşi, sonra tatlı, sonra da tuzlu gelir... Uzun süre çiğnemek için iyidir.

Son birkaç haftadır yaptığı gibi, dağın tepesinde oturup aşağıdaki vadiye bakan bir Kızılderili edasıyla etrafa bakınıyor. Ortaokulun bahçesine bakıyor. Bahçenin ortasının yakınındaki göndere ve sigara içme alanına. Orası her zamanki gibi görünüyor. Bu mart gününde buz gibi esen rüzgâra rağmen kalın giyinmemiş bir grup öğrenci. Yedinci sınıf öğrencileri... Üç kız, üç erkek. Leo hiçbirini tanımıyor. Simaen tanıyor, ama tanışıklığı yok; bu sorun değil... Bakındığı iki kişiyi orada görmeyeli epey oluyor.

Hasse ile Kekkonen'i.

Leo, Hasse'nin babasının neredeyse kendi babası kadar uzun boylu, ama daha zayıf ve çevik olduğunu biliyor.

Hasse'nin babasının hâlâ titreyip titremediğini merak ediyor. Başta kendi babası içten içe titremişti, ama Hasse'nin babası gelince titremesi geçmişti, o adama meydan okumuş ve titremeyi ona aktarmıştı. Yapılması gereken budur. Titreyince. Onu başkasına aktarmak gerekir.

İşte başlıyor.

Bitmek bilmeyen o çirkin, sinir bozucu zil sesi.

Ceketindeki tuğla tozunu eliyle silen Leo hızlı yürümesine karşın ucu ucuna yetişiyor. "Felix?"

Birinci sınıfın kapısı neredeyse ardına kadar açılıyor ve Leo'nun küçük kardeşi dışarı fırlıyor; hiçbir şey görmezmiş, duymazmış gibi bir hali var.

"Felix? Bekle!"

Bir an bakışıyorlar; Felix koşmaya devam edip okul bahçesinden çıkıyor ve sokağın karşı tarafına geçiyor. Felix hızlı koşuyor, ama Leo kadar değil; Felix durunca Leo yanına geliyor. Otoparkın ucunda.

"Gitmemiş."

Anneleriyle babalarının kırmızı beyazlı Dodge minibüsüne gidiyor, omzundaki spor çantasını yere atıyor ve zıplamaya başlayarak, sürücü penceresinden içeri bakmaya çalışıyor.

"Yoksa minibüsü alırdı, değil mi?"

Ağabeyine ilk kez gerçekten bakıyor. Şimdi zamanı var. Ağabeyinin *haklısın, gitse minibüsü alırdı* dercesine başıyla onaylamasını bekliyor.

"İstediğini alabilirsin."

Bir torba şeker. Bonibonlar, sakızlı şekerler, jelibonlar, çilekli şekerler, marşmelovlar, fare şeklinde şekerler. Leo torbayı uzatıyor.

Ama başıyla onaylamıyor.

Felix salak spor çantasını tekmeliyor ve koşmaya başlıyor, dikenli çalıların arasından geçerek kaldırıma çıkıp apartmanlarına giriyor ve asansöre biniyor; tam asansör kapısı kapanırken Leo içeri dalıyor.

"Bir tane al. Hangisini istersen. Hasse ile Kekkonen'in burnuna vurduktan sonra babamın verdiği elli kronla aldım."

Leo gülümseyerek Felix'in burnuna vurur gibi yaptıktan sonra torbayı uzatıyor.

"Felix?"

Koca bir torba dolusu şeker. Felix bakmıyor bile.

"Hangisini istersen!"

Asansörden inip eve giriyorlar. Felix şapka askılığının önünde, az önce minibüsün önünde durduğu gibi duruyor; bakınıyor, zıplıyor, tekrar zıplıyor. Annesinin siyah ayakkabıları yerinde yok. Paltosu, eldivenleri, Aland'a gittiklerinde satın aldığı ve sık sık başına bağladığı ince eşarbı da.

"Anne?"

Mutfak kirli bulaşıklarla ve yırtılmış şeker paketleriyle dolu, ocağın üstünde de boş şişeler duruyor. Yatak odasındaki yataklar dağınık, jaluziler inik.

"Anne?"

Çalışma odasının tavanından pirinç kâğıdı abajurlu lamba sarkıyor, Felix ile Leo'nun odası da her zamanki gibi.

"Anne?"

Vincent'ın odası. Vincent ile babaları halının üstünde oturuyor. Etrafları oyuncak askerlerle ve Lego yığınlarıyla çevrili. Bir şey inşa ediyorlar. Babaları bir elinde sigarasını tutarken diğer eliyle Vincent'a teker teker Lego parçaları veriyor, Vincent da bu parçaları kullanarak kare şeklinde, büyük bir temel oluşturuyor.

"Çocuklar?"

Babaları kesif sigara dumanını dağıtmak için elini sallayınca, havada bir anlığına küçük küpler oluşuyor.

"Girin çocuklar. Oturun. Buraya, yanıma."

"Annem nerede?"

"Oturun."

"Bilmek istiyorum."

"Önce otur Felix."

Ivan diğer elini savurarak, hâlâ ayakta duran oyuncak askerleri de deviriyor ve Lego temelin üstündeki bir evin bir parçasını düşürüyor.

"Burada değil."

"Nerede?"

"Artık evde değil."

"Nerede baba?"

"Bilmiyorum."

"Annem nerede?"

"Saklanıyor."

Ivan şişkin pazılı kollarını onların omuzlarına atıyor. Şekerli kırmızı şarap içtiği belli.

"Nerede saklandığını bilmiyorum. *Sizce* nerede saklanıyor olabilir? Okula gitmenizden önce size bir şey söyledi mi? Anneniz? Size?"

Felix yüzünü diğer tarafa çevirip yere, ayaklarının altındaki halıya bakıyor.

"Felix? Bildiğin bir şey mi var?"

Yapma baba diye bağırmış ve banyo kapısını yumruklamış, içeri alınmak istemiş olan Felix.

"Beni kandıramazsın. Felix? Bunu biliyorsun, değil mi? Babanı asla kandıramazsın. Bunu bildiğini görebiliyorum."

Felix ağlamaya başlıyor.

"Bana bak Felix. O bana ihanet etti. Anneniz bana ihanet etti!"

Hüngür hüngür ağlıyor. Oysa ağlamaması gerek.

"Bizi terk etti. Anlıyor musun? Ama *biz* ağlamayacağız. Ağlaması gereken o. Şimdi bana onun yerini söyle. Gidip onu ala-

lım, eve getirelim. Sen, ben, Leo ve Vincent. Hep birlikte."

"O..."

Leo bunu beklemiyordu. Dolayısıyla en çok şaşıran o oldu. Felix'in konuşacağını tahmin etmemişti.

"...şeye gitti..."

Felix öylece oturuyor.

"...anneannemin evine."

Başı eğik. Daha fazla dayanamadı.

"Anneannem ile dedemin evine gitti."

72

Minibüs duruyor. İlerliyor. Tekrar duruyor.

Babaları bir frene bir gaza basarken pedalların küçüklüğünden, vites kolunun yapış yapış olmasından ve takılmasından yüksek sesle yakınıyor. Ön koltuğa oturduğunda sarhoştu, Vincent'ı otoparkta tek başına bırakıp gitmişti, oğullarının *Dur baba* diye bağırmasının sebebini anlayınca da hızla geri geri gitmişti. O zamandan beri konuşmamışlardı. Konuşmaları yoldan çıkma veya ters şeride geçme riskini artırırdı. Leo bir ikindi vakti babasıyla birlikte otuz kilometre ötedeki Södertälje'ye giderken, uçurumlu yoldan jantlar üstünde geçtikleri zaman duyduğu huzursuzluğa ve son arabalarının meydanın önündeki tepeden yuvarlanıp çatısının üstüne düşmesi sırasında duyduğu korkuya (babasını öldü sanmıştı) kapılmıştı. Bu kez minibüs yalpalarken, sert dönüşler yaparken hiç ses çıkarmamış ve arada sırada arkasına dönüp Felix ile Vincent'a sessiz olmaları gerektiğini hatırlatmıştı; babaları Farsta diye bir meydanda durup da içki dükkânına girdiğinde, minibüse geri döndüğünde, üstünde siyah bir aygır resmi bulunan bir şişeyi açtığında çıt çıkarmamışlardı...

Yolun geri kalanı boyunca da sessiz durmuşlardı; fazla yolları kalmamıştı... Nynas Yolu'ndaki köprüden ve Kızılderililer için iyi bir gözlem noktası olabilecek bir tepeden geçtikten sonra (tepeyi hiç aşamayacaklar gibi gelmişti), semtin adı (Stora Sköndal) yazılı olan demir tabelalar görmeye başlamışlardı.

Şimdi. Yolculukları nihayet sona erdi. Leo bundan emin.

Babaları penceresini açınca yüzüne rüzgâr vuruyor; şişesini fondip yapıp dışarı atıyor... Şişe tabelaya çarpınca çıkan ses yankılanıyor. Leo gözlerini açıyor. Yanında oturan babası uzun otların arasında yatan boş şişeye bakıyor, hâlâ arkasında oturan Felix ile Vincent'ın ise gözleri sımsıkı kapalı; aşağıda –yirmi metre kadar ileride– ufak bahçeli evler yan yana uzanıyor... Dantel perdeli küçük pencerelerinin önünde saksılar var. Onların gideceği ev sokağın ortalarında, aralarından üç kısa patika geçen ahududu çalılarının ardında; Leo o evi çok sever. Anneannesi ile dedesinin evinde kimse ona bağırmaz, ki belki de oradayken sesleri daha iyi duymasının; sandalyelerin çekildiğini, radyoda devlet kanalından klasik müzik kanalına geçildiğini çok net duymasının sebebi bu; o evin odaları mum kokar, bulaşık bezlerinde de hep ekmek kırıntıları vardır.

Yerde, babalarının ayaklarının arasında, gaz pedalının yanında plastik bir torba duruyor. Torbanın içinde de bir şişe var. Babaları şişeyi açıp üç dört beş altı yudum alıyor.

"Bizimle eve gelmezse."

Yedi sekiz dokuz yudum.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Dikiz aynasını indirip sola çevirerek, arka koltuktaki Felix'e bakıyor.

"Çünkü bu işi... Leo yapamaz. Anlıyor musun?.. O fazla büyük. Vincent da yapamaz. O da fazla küçük. Geriye *sen* kalıyorsun."

Felix babasının bakışlarına olabildiğince uzun süre karşılık verdikten sonra başını eğiyor.

"Bana bak."

Kauçuk paspas. Felix kauçuk paspasa bakarsa, babasının söylediklerini duymaz.

"Felix?"

Babası arkasına dönüp bekliyor. Felix sonunda gözlerini kauçuk paspastan sürücü koltuğunun sırtına, oradan da babasının yüzüne doğru kaldırıyor.

"Ona bakmalısın. Tıpkı benim şimdi sana baktığım gibi. Ve o soruyu bir kez daha sormalısın. Bunu her zaman yap. Karşındakine son bir şans ver. Sonra da... ona yaklaş Felix. Ve söylediğim şeyi yap."

Babaları başparmağını ortaparmağına sürterek şıklatıyor; kimse onun kadar yüksek sesle parmak şıklatamaz.

"Söylediklerimi *aynen* yapmazsan, anneniz birbirimize ait olduğumuzu anlamaz Felix."

Babaları önüne dönüyor.

"Değil mi Leo?"

Leo kımıldamıyor, karşılık vermiyor.

"*Değil mi* Leo?"

Babası gözlerini dikip bakıyor. Asla geri adım atmaz. Sonunda Leo başıyla onaylıyor.

On on bir on iki yudum. Sonunda babaları kapıyı açıp minibüsten iniyor.

Üstünde marangoz gömleği ile marangoz pantolonu var... Arka ceplerinden birinde kırmızı saplı Mora bıçağı, diğerindeyse katlanır cetvel taşıyor; sendeleyerek yürürken kahverengi ayakkabıları kayıyor, oğullarına peşinden gelmelerini işaret ediyor, kenar hendeğini geçip bahçeye giriyor... Leo'nun tırmanmayı sevdiği, bol yapraklı, yüksek kiraz ağacının yanından ve yapraksız ahududu çalılarından ikisinin arasından geçiyor.

"Ben burada kalacağım."

Babaları düşmemek için ince dallara tutunup duruyor; her seferinde elinde kalıyorlar.

"Siz gidin."

Vincent, Leo'nun elini sımsıkı tutuyor. Felix'in omuzları çöküyor.

"Leo? Felix? Vincent? Siz gidin. Kararlaştırdığımız şeyi yapın."

Ev beyaz. Sundurmaya beş basamakla çıkılıyor; ahşap kapının dalga desenli, küçük, opak camının hemen altında dedelerinin vidaladığı, üstünde AXELSSON yazan, altın sarısı, ince metal levha var. Bu annelerinin eski soyadı. Zil sesi şaşılacak kadar hoş, sadece iki nota çalınıyor, kendi zillerinin sesi veya okul zilinin insanın beynini delen sesi gibi değil.

Kapı açılmıyor. Vincent hâlâ Leo'nun elini tutuyor. *Burada değil.* Felix, Leo'nun ensesine fısıldıyor. *Burada değil!*

Leo basamakları koşarak iniyor, diğerleri peşinden geliyor, babaları ahududu çalılarının arasından el sallıyor, geri dönüp tekrar zili çalmalarını işaret ediyor.

Kapı açılmıyor. Zil. *Kapı açılmıyor...* İki nota tekrar tekrar çalınıyor. *Kapı...*

Kapı açılıyor. Dedeleri. Gözlerinde sevinç yok. Normalde olur.

"Şey... annemiz burada mı?"

Dedeleri onlara bakmıyor, etrafa bakınıyor.

"Babanız nerede?"

Dışarı çıkıyor.

"Minibüste dede."

"Minibüste mi?"

"Annemizle konuşmak istiyoruz."

Dedeleri tekrar etrafa bakınarak "Geçin içeri" diye fısıldıyor.

"Burada... konuşmak istiyoruz. Lütfen dede."

Dedeleri bir şey anlamıyor. Onlar da anlamıyorlar. Dede-

leri çocukların en büyüğüne, babasının söylemesini istediği sözleri söylemeye çalışan Leo'ya bakıyor. Ağabeyinin elini tutan, ona sokuldukça daha da küçük görünen Vincent'a bakıyor. Onların biraz arkasında duran, ellerini paltosunun ceplerine sokmuş, gözlerini yerden ayırmayan Felix'e bakıyor.

"Burada mı?"

"Dede?"

Dedeleri artık onlara bakmıyor, etrafa bakınıyor.

"Lütfen?"

"Burada. Tamam. Bir saniye bekleyin."

Eve girip kapıyı yavaşça kapatıyor. Zaman yavaş ilerliyor. Bir saat. Bir saat daha.

Leo kol saatinin çirkin ibrelerine bakıyor.

İki saat. Öyle gibi gelmiş. İki dakika.

Sonra bir ses duyuyor.

Biri bodrum merdivenini yavaşça çıkıyor... Bodrum katındaki misafir yatağı öyle büyük ki, bu evde kaldıklarında genellikle üçü birden o yatakta yatarlar; merdivenin kaygan, gıcırdayan basamaklarını biri çıkıyor.

Anneleri. Gülümsüyor. Ama hem sevinç hem korkuyla.

Dedeleri gibi etrafa bakındıktan sonra dışarıya bir adım atıyor.

"O burada değil anne."

Onlara birer birer sarılıyor.

"Anne?"

Leo babasının söylemesini tembih ettiği sözlere odaklanıyor. Onları söylerse, boğazının düğümlendiğini annesi fark etmeyecek.

"Efendim?"

"Eve gel."

Anneleri başını iki yana sallayınca, sarı bukleleri alnına ve gözlerinin üstüne düşüyor.

"Gelemem."

"Lütfen."

"Henüz gelemem. Her şey yoluna girecek. İleride."

"Lütfen, lütfen, lütfen anne."

"Leo? Beni dinle. Her şey yoluna *girecek. Benimle* birlikte yaşayacaksınız. Birkaç gün sonra. Anlıyor musunuz?"

Çömelip Leo ile Vincent'a tutunuyor, onlara uzun uzun sarılıyor. Ama Felix geri çekiliyor, bu işi bir tek o yapabilir, Leo fazla büyük, Vincent da fazla küçük, bir tek o yapabilir ve yapıyor... kollarını ardına kadar açan annesine doğru koşuyor, genzini temizliyor, annesine bakıyor.

Ve tükürüyor.

Ağlayarak tekrar tükürüyor.

Epeydir biriktirdiği ılık tükürüğü annesinin alnından yanaklarına ve boynuna akıyor.

Annesinin karşısında durup gözlerini kapıyor, titreyerek ağlıyor. Annesi ona da sarılıyor. Yüzüne iki kez tükürmüş oğluna sarılıyor; sonunda Felix geri çekiliyor, annesinin tükürüklü yüzünden ve çenesinden uzaklaşıyor, Leo ile Vincent'ın kaçtıklarını duyuyor... Babaları yolun diğer tarafında, trafik tabelasının yanında duran minibüsün camından başını çıkarmış bakıyor.

Felix ağzında kalan tükürüğü yere tükürdükten sonra minibüsün kapısını açıp arka koltuğa geçiyor ve Leo'nun yolcu koltuğuna oturup kucağına Vincent'ı almasını bekliyor.

"Ne dedi?"

Babaları şarabından bir yudum alıyor. Bu on beşinci yudum mu? On dokuzuncu mu? Son yudumlarını saymadılar. Bir yudum daha. Sonra arkasına dönüyor.

"Bir şey dedi mi?"

"O..."

"Felix'e sordum."

Tükürük. Felix'in ağzında birikiyor. Ağzı tükürükle doluyor.

"Felix?"

"Hayır."

"Bir şey... demedi mi?"

Ağzı tükürükle doluyken konuşmakta zorlanıyor. Ama başarıyor.

"Hayır."

"Hiç mi?"

Felix başını iki yana sallıyor.

"Lanet olsun, bir şey demiş olmalı..."

"Bana sarıldı."

Felix yutkunuyor. Şimdi konuşması daha kolay.

"Annem bana sarıldı. Sımsıkı. Ben tükürdükten sonra."

73

Vakit gece. En azından Felix öyle tahmin ediyor. Uyandığı zamanlarda vakti kestiremiyor. Perdeler de jaluziler de kapalı.

Bunları genellikle kapalı tutarlar... Dışarıdan bakan hiç kimse, yedi katlı apartmanın en üst katındaki bu pencerenin ardını göremez.

Kışın veya şimdiki gibi kış sonunda gökyüzü kararır, koyulaşır; Felix geceleyin yatakta yatıp da yıldızlara ve dolunaya bakarken, pencereye açıp elini uzatsa onlara dokunabileceğini hisseder.

Felix gökyüzüne bakmayı sever. Leo ise sevmez.

Şu an burada yatmak, uyuyamamak da Felix'in hoşuna gitmiyor. Böyle terlemek, hızlı hızlı solumak, nefes darlığı çekmek hoşuna gitmiyor. En çok da annesinin onu saran tuhaf kollarından hoşlanmıyor; o kollar yüzünden rahat yatamıyor. Kımıldayamıyor. Annesinin böyle sarılması normal mi? Annesinin kollarına vuruyor, tırmalıyor, ama nafile. Annesi de böyle yapmalıydı! Ona vurmalıydı. Tırmalamalıydı. Felix annesinin

yüzüne tükürdü, sonra da genzini temizleyip bir daha tükürdü. Ama annesi ona sadece sarıldı. Oysa onu dövmeliydi! Şimdi *Felix annesine* vuruyor. Kollarına. Kendi vücuduna da vuruyor. Sert vuruyor, ama hiçbir şey hissetmiyor. *Sanki* uykuda.

Mutfaktan gelen sesler olmasa. Babası bu şekilde konuşunca her söylediği anlaşılmaz. Leo arada sırada, ama bir iki kelimeyle karşılık veriyor.

Felix annesine tekrar vuruyor. Daha sert. Bu kez onun ön kollarını başparmak tırnaklarıyla tırmalıyor, çünkü en keskin tırnakları onlar. Annesinin onu hâlâ bırakmayan kollarına daha da sert vuruyor ve kollar biraz gevşeyince kendini kurtarıp yataktan usulca kalkıyor, holden geçip mutfak kapısında duruyor ve içeri bakıyor.

Babası bir sandalyede, sırtı ona dönük halde oturuyor. Solunda Leo oturuyor. Bütün ışıklar, aspiratörün yakından bakınca insanın gözünü acıtan parlak ışığı bile açık.

Babası. Leo. Işıklar. Gece yarısı. Ama tuhaf olan bu değil.

Tuhaf olan, mutfak masasında duran şeyler.

Masanın ortasında kusmuk yeşili, kapağı kapalı bir benzin bidonu duruyor. Yanında iki boş şarap şişesi var. Şişelerin yanında da plastik huni ve çakmak duruyor.

Bunları ilk kez mutfak masasının üstünde bir arada gören Felix usulca yaklaşıyor ve dirseklerini kapı çerçevesine dayayıp, masanın üstündekileri daha iyi görmeyi çalışıyor.

O sırada babası ayağa kalkıyor. Yürümeye başlıyor.

Ona doğru.

Felix karanlık hole dalıyor ve duvara yaslanıp nefesini tutuyor. Babası onu görmeden geçip gidiyor.

"Leo."

Felix boynunu, gövdesini uzatıyor. İçeri. Annesi ile babasının yatak odasına; babası annesinin yatağının yanında, baş kısmına yakın duruyor... Felix'in annesinin yastığını iki eliyle tutup kılıfını çıkarıyor.

"Leo, plastik huniyi şişenin ağzına soktun mu? Beni dinlemiyor muydun?"

Babası yastık kılıfının bir köşesine, annesinin adı ile soyadının baş harfleri işlenmiş kısma yüzünü yaslayıp kokluyor, onun kokusunu derin derin içine çekiyor; karanlıkta birinin sessizce yatıp onu seyrettiğinden habersiz.

"Huninin ucunu şişenin ağzına geçireceksin. İyice sok."

Babası mutfak masasına geri dönerken, iri ayaklarıyla az kalsın Felix'in üstüne basıyor; şişeyi kendine özgü cakalı tarzıyla kaldırıp Leo'ya gösteriyor.

"Bunu çocukken yapardım. Ama şişelerin ağzına huni geçirmezdim. Kazların ağzına geçirirdim. Kardeşlerimle ben o lanet olası, ince boyunlu kuşlara zorla yemek yedirirdik; böylece iyice semirirlerdi, etleri de leziz olurdu."

Felix'in dirseği kapı eşiğine çarpınca çıkan ses tüm dairede yankılanıyor. Felix yine nefesini tutup gözlerini kapıyor. Babası dönüp bakar herhalde. Ama dönmüyor. Ses yankılandığı halde.

"Sen bilmezsin Leo. Böyle şeyleri bilmezsin. Ama ben biliyorum ve sana diyorum ki ben de aynısını yapacağım; tarihte ilk kez dört bin yıl önce –dinliyor musun Leo?– Yahudiler kaz yetiştirmeye başladı. Köleydiler. Efendileri, yani Mısır Firavunu kaz ciğerine bayılıyordu, başka bir şey yemek istemiyordu... o yüzden de Yahudilerin o lanet olası kazları hızlı beslemenin bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Değil mi? İşte o zaman kazları zorla beslemeye başladılar. Besinleri kazların boğazından aşağı itiyorlardı. Çok uzun sopalarla. Anlıyor musun? Çünkü Firavun sürekli kaz ciğeri istiyordu."

Ses yankılanıyor. Felix duyuyor. En azından başının içinde.

"Sonra bir İspanyol çıkageldi Leo. İspanyol'du sanırım. Başka bir diyardan geldi. Kazlarına sevgi gösteriyor, onlarla konuşuyor, onları bahçesinden topladığı meyvelerle besliyordu. Kazlar resmen cennetteydiler! Adam onlarla çiçekler-

le konuşur gibi konuşuyordu. Ama dinle bak, en güzeli bu... her sonbaharda, lanet olası kazları ötmeye başlıyordu. Ötüp duruyorlardı! Diğer kazlar Afrika'ya filan göç ederken, *o adamın* kazları bahçede dolanıp ötüyordu. Durmadan! Gökyüzündeki kazlar da onların sesini duyup –bu gerçek Leo– bahçeye iniyor ve orada, Kaz Cenneti'nde kalıyorlardı."

Babası benzin bidonunun kapağını titreyen ellerle açıyor ve bidonu kaldırıp ağzını plastik huninin kenarına getiriyor.

"Onlara sevgi gösteriyordu. Tıpkı benim gibi. Bir klan oluşturmuştu. Klanı... terk etmek olmaz."

Etrafa hemen kesif benzin kokusu yayılıyor.

"Şişeyi tut Leo... hah, öyle... sıkı tut. İki elinle."

Leo şişeyi iki eliyle tutarken, etiketteki siyah at şahlanırken, babaları huniye benzin döküyor ve şişenin ne kadarının dolduğunu arada sırada kontrol ediyor.

"Asla yarıdan fazla doldurma. Bu önemli."

Yeşil bidonu masaya bırakıyor. Şarap şişesindeki benzinin miktarından memnun. Annelerinin yastık kılıfını tekrar –yüksek sesle– kokluyor, sonra da iki eliyle tutup yırtmaya başlıyor, eşit boyutlarda şeritler yırtıp üst üste yığıyor.

"Şişenin yarısına kadar benzin koyarsın. Sonra da bu boyutta şeritler yırtarsın."

Şeritlerden birini, annelerinin adı ile soyadının baş harfleri üstte kalacak şekilde katlayıp bidona sokarak benzinle ıslatıyor.

"Bu lanet olası şişenin ağzı kaz boynu gibi ince. Şişeyi yine tut. Kaz cehenneminde itiraz edilmez."

Babaları kumaş parçasını şişenin ağzına azar azar, kumaşın ucu şişedeki benzine iyice yaklaşana dek sokuyor. Şimdi şişe bitki sapına, boynuna geçirilmiş kumaş da çiçeğe benziyor.

"Görüyorsun değil mi? Asla dibine kadar sokma. Yoksa çakmağı yaktığında..."

Babaları patlama sesini taklit etmek için el çırpıyor.

"...fazla erken patlar. Şişeyi sımsıkı tutmalısın; kumaş parçası yanarken şişeyi sakın eğme. Yumruk atar gibi, bütün omzunu ve kolunu kullanarak fırlat."

Şişeyi önünde tutarak, başını biraz kaldırarak, sarhoş olduğunda hep yaptığı gibi tıslayarak mutfak masasının etrafında iki tur atıyor.

"Çünkü biz... Axelssonlar gibi değiliz."

Benzin bulaşmış ellerini musluğun altında yıkadıktan sonra filtresiz bir sigara yakıyor ve yeni bir şişe açıyor. Bu kez şarap içmek için.

"Anlıyor musun? Sen asla bir Axelsson olmayacaksın!"

Her zamankinden hızlı içiyor.

"Şöyle... şöyle oldu. Dinliyor musun Leo? *Şöyle* oldu. Annenle tanıştığımda, aslında onu istemedim. Güzeldi, gerçekten güzeldi, ama ona söyledim. 'Seni istemiyorum' dedim, 'aşk sadece ihanettir' dedim."

Babaları bir elinde yeni açtığı şişeyle, diğer elinde de benzin koyduğu şişeyle hole girip Felix'in yanından geçerek şapka askılığının önünde duruyor.

"Ne dedi biliyor musun? Leo? Dinlemeni söylemiştim... dinliyor musun? Dedi ki... aynen şöyle dedi: 'Sana asla ihanet etmeyeceğim Ivan.'"

Ceket kancalardan birinde asılıydı, ayakkabılar paspasın üstündeydi.

"Aynen böyle dedi! Kelimesi kelimesine. Ben de 'Buna nasıl emin olabilirsin?' dedim. Ne yanıt verdi biliyor musun Leo? Tahmin edebilir misin?"

Yandaki kancada Leo'nun ceketi asılı; babaları ceketi alıp, hâlâ mutfak masasında oturan Leo'ya fırlatıyor.

"Bak, aynen şöyle dedi... 'Sana ihanet edersem beni öldürebilirsin Ivan' dedi."

74

Leo saniyeleri sayıyor. Aniden yavaşlamalarından ve vitesin tutukluk yapmasından beri altı saniye, babasının hatırladığından keskin olan virajdan geçerken önlerindeki arabaya fazla yavaş gittiği için bağırmasından beri on iki saniye, birinin arkadan defalarca korna çaldıktan sonra birden onları sollamasından beri dokuz saniye geçti.

Duruyorlar. İkindi vakti durdukları yerde. Hava karanlık olsa da, Leo anneannesi ile dedesinin evinin kısa bacasını hayal meyal seçebiliyor; gür ahududu çalılarının yarısını gizlediği o ev, kiraz ağacının dallarının altındaki o ev öyle küçük görünüyor ki. Sessizce yan yana oturup etrafa bakınıyor, tepeden aşağı bakıyorlar.

Leo'nun kucağındaki plastik torba.

Çok ağır değil, ama Leo onun yüzünden kımıldayamıyor; şişenin dik durması gerek.

Benzin kokusu işin en berbat kısmı. Leo'nun burnundan girip beynine işliyor. Leo molotofkokteylinin ne olduğunu daha önce bilmiyordu.

"Şimdiden sonra ne olursa olsun Leo."

Titreme. Artık ona ait. Babası ona aktardı, tıpkı Hasse'nin babasına aktardığı gibi.

"Şimdiden sonra ne olursa olsun, seni sevdiğimi bilmeni istiyorum Leo."

Leo'nun ödünü kopartan titremeyi.

"Baba?"

"Evet?"

"Bunu yapmamız şart mı?"

Leo gözlerini hiç kırpıştırmıyor. Gözbebekleri acır gibi oluyor.

"Evet."

"Ama ya..."

"Önce annenle konuşacağız."

"...konuşmak istemezse?"

"O zaman olacaklardan o sorumlu olur."

Babası kapıyı açıp minibüsten iniyor; ilk adımında ayağı burkulunca sendeliyor, düşmemek için yan aynaya tutunuyor. Bekliyor. Leo'nun da inmesini.

Ama Leo inmiyor.

Kol saatinin çirkin ibrelerine bakıyor. Saat biri on altı dakika yirmi dört saniye geçiyor. Leo saniyeleri sayarsa, saate bakarsa pek bir şey hissetmeyeceğini biliyor. Elinde broşürlerle Felix'le merdivenlerde yarışırken hep böyle yapar... Saniyeleri sayınca yorgunluğunu hissetmez.

Babası bir şey demiyor, demesine gerek yok, kolunu uzatıyor o kadar; Leo doğruluyor, plastik torbayı yavaşça kaldırıp göğsüne bastırarak ayağa kalkıyor. Babasının eli hatırladığından daha... sert; onun elini tutmayalı yıllar olmuştu.

Eve yaptıkları yürüyüş epey uzun geliyor. Babası sendeleyerek yürümeye devam ediyor, ayağı büyük bir taşa takılınca tökezliyor, yanlış yönde gidiyor. Yine de eve ulaşmayı başarıyorlar. Evin arka tarafına.

Karanlıkta, Leo'nun dedesinin epey gurur duyduğu ahududu çalılarının, meyveleri diğerlerininkinden daha büyük, kırmızı ve tatlı olan, köklü bir cinsten olan çalıların arasındaki patikadan geçiyorlar.

"Britt-Marie."

Babası sessizliği bozarken Leo'nun elini sıkıyor. Ama karanlığı dağıtamıyor.

"Britt-Marie!"

Leo sol kolunu sundurma ışığına doğru kaldırıp kol saatinin çirkin ibrelerine bakıyor. Saat biri on dokuz dakika elli iki saniye geçiyor. Leo saate bakarken evin içinde ışık yanıyor. Anneannesi ile dedesinin yatak odasında. Sonra oturma odasındaki ayaklı lamba yanıyor; abajuru çiçek desenli olan

bu lamba sandalyeyi ve kanepeyi aydınlatıyor.

"Git buradan!"

Leo'nun dedesi. Pencereyi açtı. Leo'nun babasıyla bakışıyor.

"Ivan, vakit gece yarısı, git buradan!"

Sonra Leo'yla bakışıyor.

"Britt-Marie!"

Leo gözlerini kaçırıyor.

"Dışarı çık Britt-Marie. Sen buraya ait değilsin!"

Dedesinin gözlerini başka yere çevirip çevirmediğini, hâlâ onunla göz göze gelmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyor.

"Polisi arıyorum Ivan."

"Sen mi? Koduğumun Axelsson'u."

"Gitmezsen!"

"Britt-Marie benimle geliyor. Evine gidiyor. Ailesine."

"Pencereyi kapatıyorum. Gitmezsen... polis çağıracağım. Duyuyor musun Ivan? Polis çağıracağım."

Dedesi pencereyi ve ışığı kapıyor. Babası ilk kez Leo'nun elini bırakıyor ve yumruğunu eve, Leo'nun dedesine doğru kaldırıyor.

"Britt-Marie! Axelssonlar gibi oturma orada! Dışarı çık! *Ailene* gel! Çocuklarına! Bana!"

Pencere hâlâ kapalı, ev hâlâ karanlık. Babası Leo'nun göğsüne bastırdığı plastik torbayı sertçe çekip alıyor ve içindeki şişeyi çıkarıyor.

"Çabuk dışarı çık! Yoksa yakarım seni! Bu evi yakarım!"

Şişeyi Leo'ya uzatıyor. Leo'nun kolları iki yanından sarkıyor; onları kullanamıyor.

"Leo... bodrum penceresine nişan al."

Leo'nun kolları hâlâ kımıldamıyor. Şişeyi almıyor. Babasına bakmıyor, yerdeki çimlere bakıyor.

"Evi ateşe verince dışarı çıkmak zorunda kalacak. Anlıyor musun?"

Babası ön cebinden çıkardığı çakmağın alevini şişenin ağ-

zına iyice tıkılmış, semirtilen bir kazın ince boynuna sokulurcasına tıkılmış, benzinle ıslanmış kumaş parçasına yaklaştırıyor.

Kumaş çiçeğin taç yaprakları sarı ve turuncu oluyor.

"Britt-Marie! Bunu sen istedin! Bu senin seçimin! Bu..."

Babasının hareketleri.

Babası kiraz ağacının çıplak, sallanan dallarının altında ağır çekim hareket ediyor; böyle anlar ömür boyu hatırlanır.

Ama bir yandan da hızlı hareket ediyor; böyle hareketler anlaşılamaz, öngörülemez, önlenemez. Öne çıkan omzun, yarısı benzinle dolu şişenin, yanan kumaş çiçeğin hareketlerini takip etmek, bir pizzacıda saç kesen bir bıçağın hareketlerini takip etmek kadar güç.

Babasının fırlattığı şişe, bodrum camını kırıp içeriye, bitmesini hiç istemedikleri ziyaretleri sırasında kaldıkları odaya düşüyor. Camın kırılmasından yaklaşık bir dakika sonra –Leo saniyeleri sayıyor– yangın başlıyor. Boğuk bir sesle. Küçük alevler büyüyüp yayılıyor.

Babası artık bağırmıyor. Hiçbir yere gitmiyor. Titremiyor bile.

Odanın tamamı aydınlanıyor. Alevlerin rengi, ampul ışığından daha sarı. Sandalyeler, yatak ve Leo'nun ne olduğunu göremediği bir şey yanıyor.

Sonra bodrum kapısı açılıyor.

Dedesi alevlerin üstüne peş peşe iki kilim atıyor, annesi ile anneannesi de yeşil ve mavi plastik kovalarla getirdikleri suyu döküyor.

"Gidelim Leo."

Hâlâ evin içinde koşuşturuyorlar. Ellerinde kovalarla çamaşır odasına girip çıkıyorlar.

"Hemen."

İki çirkin ibre. Leo'nun minibüsten inip ahududu çalılarının arasına girmesinden beri dört dakika kırk dört saniye

geçti; bir çamaşır ipine takılınca yanağı ile çenesi kanayan babası çalıların arasına dalıyor. Patika uzun değil. Oradan geçerlerken hiçbir şey olmuyor.

Minibüsle eve dönerlerken, geldikleri yoldan giderlerken Leo gözlerini kapıyor. Gözlerini yol boyunca kapalı tutuyor; evlerinin çok uzak olmadığını biliyor, ama sanki İsveç'in diğer ucuna gidiyorlarmış gibi geliyor.

75

Babası minibüsü park eder etmez gözlerini açan Leo onu görüyor.

Polis arabasını.

Apartmanlarının kapısının önünde. Siyah beyaz. Apartmanın önüne çapraz park edilmiş; sokak lambasının ışığında belirgin.

Leo apartmanlarının önünde ilk kez polis arabası görüyor. Normalde daha uzağa veya otoparka park edip yürüyerek gelirler. Şimdiyse, giriş çıkışı engellemek istercesine kapının önündeler.

"Her şey yolunda gidecek."

Şimdiden babasının arkasına geçmiş olan Leo yana geçip iyice büzülüyor.

"Biz bir aileyiz. Değil mi? Aile olarak bir arada kaldığımız sürece her şey yolunda gidecek. Leo? Bu dediklerimi anlıyor musun?"

Polis arabasının ön kapıları aynı anda açılıyor. İki polis iniyor. Biri yaşlı, Leo'nun babasından bile yaşlı bir adam; diğeriyse genç bir kadın... Leo buralarda kadın polis pek görmez. Dosdoğru minibüse, Leo'nun babasına doğru yürüyorlar; Leo babasının oturduğu koltuğun arkasında saklanıyor.

"Ivan Dûvnjac?"

Bütün pencerelerin kapalı olmasına karşın sesleri net duyuluyor; cama durmadan vuruyorlar... sonunda Leo'nun babası pencereyi açıyor.

"Evet?"

"Bizimle geliyorsun."

"Nedenmiş?"

"Nedenini *biliyorsun*."

Leo'nun babası başını iki yana sallıyor, konuşmaya çabalıyor, dudaklarını sessizce oynatıyor.

"Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Arkasına dönüyor.

"Sen biliyor musun Leo?"

Polisler Leo'ya bakıyor.

"Bunlar neden bahsediyor, bir fikrin var mı oğlum?"

Babası üstüne eğiliyor; alkol kokan nefesi, ceketinin koluna sinmiş benzin ve duman kokusu kadar rahatsız edici.

Polisler Leo'yu *görüyor*.

"Hayır baba, neden bahsettiklerini bilmiyorum."

Yaşlı polis konuşurken başıyla Leo'yu gösteriyor.

"Ivan... burada çocuklar var."

Kadın elinde kelepçeyle yaklaşıyor.

"O yüzden, sorun çıkarmadan bizimle gel. Kendi rızanla."

Durup bekliyor. Sonsuzluk kadar uzun gelen bir süreden sonra Leo'nun babası nihayet omuz silkiyor.

"Leo?"

"Efendim?"

"Eve git ve kardeşlerine göz kulak ol."

"Baba, ben..."

"Dediğimi yap! Eve git. Kardeşlerine göz kulak ol."

Kelepçeli polis kapıyı açınca Leo'nun babası ellerini, avuçları yukarı dönük şekilde uzatıyor. Üniformalı iki polisin arasında yürüyerek polis arabasına gidip arka koltuğa oturuyor.

Siyah beyaz araba giderken, Leo'nun babası dönüp ona bakıyor; bakışıyorlar... Uzun süre değil, ama yeterince uzun.

76

Leo kapıyı usulca açıp ayakkabılarını çıkarıyor ve ışığı açmadan içeri giriyor. Yatakta ters yatan Vincent (bunu bazen yapar) anlaşılmaz bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar uykuya dalıyor. Ama Felix uyanıyor. Belki de zaten uyanıktı.

Annelerinin eve gelmeyeceğini açıklamak –en azından gecenin bu saatinde– güç. Babalarının gelmeyeceğini açıklamak da güç. Leo yine de açıklıyor ve Felix onu dinliyor; tam Leo'nun sözü bitmişken telefon çalıyor. Anneleri. Hepsinin orada olup olmadığını soruyor, Leo'dan olumlu yanıt alınca da fikrini değiştirdiğini, eve geleceğini söylüyor. Hemen geleceğini söylüyor.

Leo mutfağa dalıyor ve tezgâhın altındaki dolaptan iki kâğıt poşet alıyor.

Annem geliyor; o gelmeden masayı toplamam gerek.

Benzin bidonu. Yastık kılıfının kalıntıları. İki şarap şişesi. İzmaritler, sayısal loto kuponları, şeker kâğıtları.

Bidonu, yastık kılıfını ve şişeleri ortadan kaldırırsam, masa normale dönerse, o konuda konuşmamıza gerek kalmaz.

Masayı süngerle iki kez sildikten sonra tavayı yıkıyor, kokluyor, tekrar yıkıyor... Şarap kokusu gidene dek yıkıyor. İşi biter bitmez annesi geliyor. Leo'nun göğsündeki ve karnındaki his öyle hoş ki. Annesine doğru yürüyor. Sonra yanındaki iki kişiyi görüyor.

"Leo?"

Annesi kime bakacağına karar veremiyor. Bakışları üçünün arasında mekik dokuyor.

"Yanımdaki kişiler... şey... polis."

Soru sorulmuyor. Dolayısıyla Leo karşılık vermiyor.

"Anlıyor musun? Evimize bakmaya geldiler. Sonra da... biraz konuşmak isteyecekler. Seninle."

Evimizde sadece biz varız.

"Yorgunum."

Vincent, Felix, annem, babam ve ben burada oturuyoruz.

"Biliyorum canım. Ama çok kısa sürecek."

O ikisi... buraya ait değiller.

"Sonra gidecekler. Leo? Tamam mı?"

Her yere giriyorlar. Hole, mutfağa, Vincent'ın odasına, Leo ile Felix'in odasına, anneleri ile babalarının odasına, çalışma odasına, hatta banyoya ve balkona bile. Gardıropları, çekmeceleri, dolapları açıp kapıyorlar; ayakları ayakkabılara, oyuncak askerlere çarpıyor... Tablolara ve saksılara sürtünüyorlar. Ev yapımı kum torbasını ve eski aletlerle dolu rafların üstünde asılı duran, altın sarısı kabzalı kılıcı (mavi kadife kınına alelacele sokulduğu belli) inceliyorlar. Leo mutfak kapısının eşiğinde öylece duruyor. Lavabonun altındaki dolabı açıp da hâlâ Leo'nun annesinin kokusunu taşıyan yastık kılıfı parçalarıyla dolu iki kâğıt poşeti çıkardıklarında bile yerinden kımıldamıyor.

"Merhaba Leo."

İri yarı polis ona gülümsemeye çalışıyor.

"Annenin dediği gibi. Ben polisim. Seninle konuşmak istiyorum. Çok değil. Sadece bir dakika."

Leo ilk kez üniformasız bir polisle tanışıyor; paltosu Leo'nun babasınınkinin aynısı olan (sadece rengi daha açık) bu adam, yeni silinmiş mutfak masasını gösteriyor.

"Kimseye... bir şey olmadı. Senin suçun da yok. Olanların hiçbiri senin suçun değil Leo. Birkaç soru soracağım, o kadar. Babanla dışarıda neler yaptığınız hakkında."

Adam bir sandalye (Leo'nun babasının sandalyesini) çekip

oturuyor ve masaya küçük bir spiralli not defteri ile bir kurşunkalem bırakıyor.

"Söylesene Leo. Minibüste oturuyordun. Aracı baban kullanıyordu. Peki nereye gittiniz?"

"Söylemek istemiyorum."

"Peki... neden söylemek istemiyorsun?"

"İstemiyorum işte."

"Yine de söyle."

"İstemiyorum işte."

"Leo? Sana diyorum."

"İstemiyorum işte."

Leo yere bakıyor; sonunda o korkunç polis hole çıkıyor... Geri geldiğinde elinde Leo'nun ceketi var. Kışlık ceketi. Polis ceketi pırıl pırıl mutfak masasına bırakıyor.

"Duman kokuyor. Kokuyu sen de alıyor musun?"

Burası bizim.

"Kâğıt poşetlerden birinin içinde benzin bidonu var. Diğerinde de boş şarap şişeleri ve kumaş parçaları var."

Senin değil.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bunların hepsi bir araya getirilince nasıl görünüyor, biliyor musun?"

Burada biz yaşıyoruz.

"Babanın burada ne yaptığını biliyor musun?"

Sen değil.

"Molotofkokteyli yaptı. Yaptığı şeyin adı bu. Benzin dolu bir şişe. Şişe parçalanınca benzin alev alır ve yangın çıkar, evler yanar, insanlar ölür. Bu ateş bombaları savaşta kullanılır."

Biz bir klanız.

"Deden evinde yangın çıktığı sırada seni ve babanı bahçesinde görmüş. Sizi anneannen de görmüş. Annen de. Beş komşu da. Hepsi seni... ve babanı görmüşler."

Bir klanın üyeleri birbirine hep destek olur.

"Deden senin elinde kâğıt poşet görmüş. Ne oldu? Molotof-kokteylini sen mi attın? Yoksa baban mı?"

Klan asla yok edilemez.

"Leo?"

Ne olursa olsun.

"Şimdi beni iyi dinlemeni istiyorum."

Bir klanın, gerçek bir klanın üyeleri asla birbirine zarar vermez.

"Annen ölebilirdi. Anneannen de. Deden de. Hepsi ölebilirdi."

Gerçek bir klanın üyeleri asla birbirini ispiyonlamaz.

"Bana bak Leo. Babanın yaptığı şeyin ciddiyetini anlıyor musun?"

Gerçek bir klanın üyeleri hep birbirini korur.

"Babanı korumana gerek yok... O yanlış bir şey yaptı. Sana göz kulak olması gerekirken."

"Çubuk değilim ben!"

Leo bunu birden söylüyor. Kendini bile şaşırtıyor.

"Duydun mu dediğimi? Çubuk değilim!"

"Şimdi söyle bana. Babanın tam olarak ne yaptığını söyle. Anneni, kardeşlerini hiç mi düşünmüyorsun Leo? Söyle haydi."

Leo, annesinin ağladığını fark etmemişti. Ama belki de ağlamaya yeni başlamıştı. Annesi arkasında bir yerde, Leo onun gözlerini göremiyor, ama sesini duyuyor; annesi ağlamasının sebebi olmuş ya da olabilecek şeylerden korkması değil, oğlu bir dedektif tarafından sorguya çekildiği için ağlıyor.

"Ortasından kırabileceğin lanet olası bir çubuk değilim!"

Spiralli not defterinin üstündeki kurşunkalem.

Leo masaya koşup kalemi kapıyor ve gri ucunu on yaşındaki bedeninin tüm gücüyle, korku ve öfkeden kaynaklanan bir güçle adamın iri sağ eline saplıyor.

Sonra kaçıyor. İnleyerek peşine düşen dedektiften, onu

tutmaya çalışan annesinden ve diğer dedektiften (holde neredeyse çarpışıyorlar) kaçıyor. Vincent'ın odasına dalıp kapıyı içeriden kilitliyor; Vincent hâlâ yatağında ters yatıyor... Felix ise yerde, bir Lego yığınının yanında oturuyor.

"Leonard!"

Leo annesinin kapıyı yumrukladığını duyuyor.

"Çabuk dışarı çık! Duyuyor musun? Onlarla *konuşmalısın!*"

Vincent'ın bunca gürültüye rağmen uyanmaması şaşırtıcı.

"Kapıyı aç!"

Felix'in hâlâ yerde, yüzlerce Lego parçasının arasında oturması da.

"Leo? Annenin sözünü dinle. Kapıyı aç."

Başka birinin sesi. Bir adamın. Uzun boylu dedektifin.

"O muydu?"

Felix kapıyı gösterirken fısıldıyor.

"O muydu? O..."

"Haykıran oydu. Eli yaralanan."

Başka insan sesleri. Başka gürültüler. Leo onları duymuyor. İnsan bir şeyi duymamaya karar vermişse duymaz. Leo bazen bunu yapar, bu odadan bile ufak olan odasına girip kapısını kilitler ve içeride tek başına, bedeniyle baş başa kalır; öyle zamanlarda, var olan her şey içerideдir, dışarıda hiçbir şey yoktur.

"Leo? Kapıyı kırabileceğimizi biliyorsun, değil mi? Leo? Annen bunu istemiyor. O yüzden aç şu kapıyı!"

Birden en küçük kardeşi uyanıyor. Saçı dağınık, gözleri yorgun.

Leo onu kucağına alıp kapı ile pencere arasında mekik dokuyor.

"Vincent? Onlar yok."

Kapının önünde duruyor; dışarıdan sesler geliyor... Kapıyı açmasını haykırıyorlar.

"Onlar yok."

Vincent'ın gözleri artık yorgun değil; Leo'ya bakıyor, onu dinliyor.

"Duyuyor musun kardeşim?"

"Evet."

"Onlar yok. Dosdoğru... içlerinden geçip gideceğiz."

Leo'nun üç yaşındaki kardeşinin gözleri şaşkın; Leo'nun ne dediğini anlamaya çalışıyor. Sonra gülümsüyor.

"İçlerinden mi?"

"İçlerinden."

Anneleri ve iki polis hâlâ dışarıda. Babaları başka iki polisle birlikte bir arabada gidiyor.

Leo odada uzun süre dolanıyor, kucağındaki kardeşini kapalı ve kilitli kapının ardında tutuyor.

Muhtemelen hayatında ilk kez kendini bu kadar sakin hissediyor. Felix ile Vincent'ın yanında. Burada neyin var olup olmadığına sadece kendisi karar veriyor.

Şimdiki zaman

Dördüncü bölüm

77

Stockholm'den trene binen Leo batı yönünde üç saatlik bir yolculuk yaptı; geçtiği kırsal kesimdeki evler Noel süslemeleriyle bezenmişti.

Aralık ayında yaptığı bu yaklaşık beş yüz kilometrelik yolculukta, buz tutmuş Malaren Gölü'nü gördü; başkentteki, yere bakarak hızlı hızlı yürüyen insanların yerini Göteborg'daki, sonbaharlık ceket giymiş yayalar aldı. Leo da sonbaharlık ceket giymişti. Ceketinin önünü ilikleyip yürümeye başladı.

Bir büfeden bir şişe su, Valands Sanat Okulu'nun karşısındaki bir başka büfeden de sosisli sandviç aldı; caddeden sapıp, tabelaları takip ederek Vasa Parkı'na gitti. Erik Dahlberg Sokağı'na çok kalmamıştı. Onlara kavuşmasına. Kardeşlerine. Buraya taşındıklarından beri görüşmemişlerdi. Leo sonbaharda bunu pek umursamamıştı, çünkü umursamamaya karar vermişti, şimdiyse umursuyordu. Beklentiliydi. Onlara yaklaştıkça bu hissi artıyordu. Kardeşleri 1920'lerden kalma, güzel bir apartmanda oturuyordu.

Leo onları rahat bırakmaya karar vermişti. Biraz kendi başlarına kalmalarının daha iyi olacağını düşünmüştü. Ama sanki ona soğuk davranıyorlardı. Normalde ararlardı. Birbirlerini asla yargılamaz, birbirlerine köstek olmazlardı; birbirlerinden yardım *istemeye* asla ihtiyaç duymamışlardı.

Artık ayda iki üç kez konuşuyorlardı. Havadan sudan, taksi ücretlerinden, yeni filmlerden bahsediyorlardı. İptal olan silah satışı hakkında tek kelime etmiyorlardı. Leo bundan nefret ediyordu. Annesi de kendi kardeşleriyle böyle konuşurdu. Ortak hiçbir yönü olmayan insanlar birbiriyle böyle konuşurdu.

Adres doğru gibiydi. Kapı şifresi de doğruydu. Apartman girişindeki panoda, Leo'nun kardeşlerinin isimleri yazılı bir bant parçası başka birinin isminin üstüne yapıştırılmıştı. Üçüncü kat. Lindh. Kardeşleri bu komşularının iki yıl Brüksel'de yaşadığını söylemişti.

Leo zili çaldı. Belki duymazlar diye kapıyı da çaldı. Yaklaşan Felix'i ayak sesinden tanıdı.

Felix saçını uzatmıştı. Daha önce hep kısa kestirirdi. Ama böyle iyi görünüyordu. Kapıda her zamanki gibi kucaklaştılar.

"Aç mısın?"

Ev yemek kokuyordu. Felix'i takip eden Leo dar koridordan geçip mutfağa girdi; Vincent mutfakta, buzdolabının yanında duruyordu. Büyümüş gibiydi. Oysa görüşmeyeli sadece birkaç ay olmuştu. Sanki güçlenmişti. Yürüyüşü, hareketleri erkeksiydi. Bakışları da iyice delici olmuştu. Leo onunla da kucaklaştı. Kendisine soğuk, mesafeli davrandıklarını düşünmekle kuruntu mu yapmış olduğuna emin olamadı.

"Eee... buradaki hiçbir şey sıfır değil mi cidden?"

"Evet."

Leo masayı ilk kez görüyordu. Sandalyeleri de. Mikrodalga fırın, ekmek kızartma makinesi, radyo... hiçbiri tanıdık değildi. Duvardaki Salvador Dali posteri de. Onun kim olduğunu bilip bilmediklerini merak etti.

"Küçükken bütün eski eşyalarımı, giysilerimi size verirlerdi; onu hatırladım şimdi."

"İkinci el aldık. Hepsini. Mobilyaları, beyaz eşyaları. Şampuanı bile burada bulduk. Ama annemiz beğendi."

"Buraya geldiğini söyledi."

Ocaktaki tencerede su kaynıyordu. Tavada da bolonez sosu vardı. Felix akşam yemeği hazırlıyordu.

"Sizi iyi görmüş. Felix üniversite kursuna gidiyormuş. Sen de lise bir derslerini vermişsin; seninle öyle gurur duyuyor ki Vincent."

Leo rahat değildi. Bunu gizleyemiyordu. Felix'in fark ettiğini gördü.

"Notlarını görmelisin. Bütün sınavlardan tam not alıyor. Kardeşimiz daha on sekiz yaşında Leo, önünde uzun bir hayat var; ne isterse yapabilir."

Felix mahcupça gülümseyen Vincent'a göz kırptı; Vincent hâlâ utangaçtı demek. Sonra Felix sofraya tabaklar, bardaklar ve bir şişe şarap getirdi. Sabırsızlığı belli olan Leo'ya şarap ikram ediyordu. Açık bir mesajdı bu.

"Ne kadar kalacaksın?"

"Trenim dört saat sonra kalkıyor."

"Dört saat mi? Bizimle biraz zaman geçirmek için geldiğini sanmıştım."

Leo bir şey demedi. *Lanet olası, kendini beğenmiş, dikkafalı kardeşim benim.* Buraya gelmesinin sebebi onlarla tartışmak değil tekrar yakınlaşmaktı.

"Basit bir soygun olacak. Her şey hazır. Heby'deki küçük bir banka şubesini soyacağız. Noel arifesinden önceki gün. Birkaç milyon kaldırırız."

Bolonez sosu hazır olmak üzereydi. Su da fokurduyordu.

"Böylece elimizde büyük bir soygun yapacak kadar para olur. O işten sonra da... öğrenim hayatınıza istediğiniz şekilde devam edersiniz."

"Ediyoruz zaten."

Felix bir paket çubuk makarnayı tencerenin içine boşalttı.

"Bunu bildiğini sanıyordum. Öğrenim hayatımıza istediğimiz şekilde devam ettiğimizi."

"Size ihtiyacım var."

"Biz o işleri bıraktık Leo."

Leo ne olursa olsun sinirlenmemeye karar vermişti. Ama dayanamadı. Masaya yumruğunu vurunca tabaklar ve çatal bıçaklar sarsıldı.

"Sırf... okula gidiyorsunuz diye kendinizi normal mi sanıyorsunuz? Ahşap sıralarda, ahşap sandalyelerde oturunca kendinizi normal mi hissediyorsunuz?"

Felix onun bardağına şarap koydu. Ağzına kadar.

"Ben normal olmak için değil, eğitim almak için okuyorum."

Leo şaraptan küçük bir yudum aldı; ucuz şaraptı.

"Sen ne diyorsun Vincent?"

En küçük kardeşi gözlerini kaçırdı.

"Yapma Vincent!"

"O zamanlar daha kolaydı. Anlıyor musun? O işin içinde olmak, dışında olmaktan daha kolaydı. Battı balık yan gider diyordum."

Leo alayla güldü. Şarabından küçük bir yudum daha aldı.

"Battı balık yan gider mi diyordun? Vincent... bir terslik *olmayacak*. Asla. Gel, karşıma otur."

Vincent söyleneni yapıp Leo'nun karşısına oturdu.

"Ama *ya* olursa?"

"Olmayacak."

"*Ya* yine çevirme olursa ve bu sefer kim olduğumuzu anlarlarsa? Ya seni tanırlarsa? Bizi tanırlarsa?"

Küçük bir yudum daha. Ucuz olduğu görünüşünden belli olan bu şarabın tadı da berbattı.

"Burada yaptığın bu mu... Bütün gün oturup kuruntuya mı kapılıyorsun?"

"Onu dinle!"

Makarna kaynar suya atılınca yumuşamıştı. Felix makarnayı plastik bir çatalla, biraz fazla hızlı karıştırdı.

"Leo... sana söylemeye çalıştığı şeyi anlamalısın!"

"O mu söylemeye çalışıyor? Yoksa sen mi?"

Felix dibe çökmüş makarnayı karıştırmayı sürdürdü.

"Tamam. Tamam Leo. Bunu niye yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Banka soymayı."

"Maddi açıdan *bağımsız* olalım diye."

"Elinde silahlar var. Onları sat."

"Satacaktım. Planım buydu... polislerle temas kurdum, takas yapılacak yeri iyice araştırdım, tam on beş mayın yerleştirdim. Her şey hazırdı. Bir polisin masasında yirmi beş milyon kron duruyordu."

Leo sustu.

"Eee?"

"Eee'si, o lanet olası polis sinirimi bozmaya başladı. Kasıtlı olarak. Beni sinirlendirmeye, bana hata yaptırmaya çalıştı. Dokuz mektup yazdım. O polis de beş kişisel ilanla karşılık verdi. Ama sonra bana oyun oynadıklarını fark ettim. Tek kuruş bile vermeyeceklerini, beni yakalamaya çalıştıklarını fark ettim. O zaman tüm iletişimi kestim."

Felix dikkatle dinlemişti. Ama yüz ifadesi değişmemişti.

"Tamam. Tekrar sorayım. Bunu *niye* yapıyorsun? Banka soymayı?"

"Sırf *ben* mi yaptım? Sen yapmadın mı? Yoksa yanlış mı hatırlıyorum Felix? Ben banka soyarken yanımda değil miydin? *Sen* niye yaptın?"

"İşte Vincent sana tam da bunu açıklamaya çalışıyor! Çünkü o soygunları yapmak, yapmamaktan daha kolaydı... Bir terslik olursa en azından yanında olmak istiyordum. Vincent ile benim hissettiğimiz bu kaygıyı anlamıyorsun. Kaygılanmayan bir tek sensin. Bir terslik *olmaz* diye düşünüyorsun."

"Çünkü olmayacak."

"Bir daha asla babamızla görüşmeye gitmeyeceğini söylemiştin. İçime su serpmiştin."

Tenceredeki suyu lavaboya döktü. Buharlar Felix'in gergin yüzünü yavaşça sarmaladı.

"Ama sonra onunla görüştün! Ve sendeki değişikliği görebiliyorum. Sen... ona dönüşüyorsun!"

Makarna sertleşmişti, sanki hiç yumuşamamış gibi görünüyordu.

"Aklında tek bir şey var. Soygun yapmak. Peş peşe. Başka bir şey düşünmüyorsun. Ivan'la bozuştuğun sırada ondan gördüğün muameleyi Vincent ile bana gösteriyorsun."

"Ne diyorsun yahu?"

"Aynen onun gibisin. Ne zaman değiştiğini de biliyorum. O anı biliyorum! Babamızın... annemizi öldürmesine ramak kaldığı an. Babamızın sırtına atlamıştın, annem kaçmıştı, babamız da öylece durmuştu ve bakışmıştınız, çok iyi hatırlıyorum, ben şurada duruyordum, nasıl bakıştığınızı gördüm ve sonra sen... dizginleri eline aldın."

"Sakin ol biraz."

"Sonrasını hatırlıyor musun peki? Daha sonra olanları hatırlıyor musun? Hatırlamıyorsun, değil mi? Babamızın gidip minibüsüne binmesini beklemiştin, hatırlamıyor musun? Sonra da merdivenlerdeki bütün kan lekelerini silmiştin... bunu da mı hatırlamıyorsun? İşin bitince de eve gelip Vincent ile bana bakmıştın. İşte o zaman anladık. Kapıdan girdiğinde, dizginleri ele aldığını anladık."

"Bitti mi?"

"Hayır. Sen anlayana kadar devam edeceğim. Bağımsız olacağımızı söylemiştin. Pencereden dışarıya, Skogås'a bakarken, artık hiçbir puşt bize ne yapacağımızı söyleyemeyecek demiştin. Ama tam tersi oldu. Banka soydukça birbirimize daha bağımlı hale geldik. Sen de o yaşlı piç kadar önemsiyorsun. Bir arada kalmayı. Bir arada kalmakmış! Dondurma çubukları kırmayı da deneyelim mi?"

"Hâlâ bitmedi mi?"

Leo masada dumanı tüten tencere ile tavaya baktı. Tıpkı şarap gibiydiler. Ucuz. Çöp.

"Ivan'a benzeyen ben değilim. Sensin Felix. Ondan nefret ettiğini söyleyip duruyorsun. Ama sen de onun kadar takıntılısın. Tıpkı onun gibi, bir şeylere kafayı takmadan edemiyorsun. Bu arada, o benim yaptıklarımın hiçbirini yapamaz!"

Leo yine de tencere ile tavaya kaşığı daldırdı; tabaklara önce sarı makarna, üstüne de kahverengi sos koydu. Kendisinin, Felix'in ve Vincent'ın tabaklarına.

"Sana bir kez daha soracağım Vincent. Bak, Felix haklıysa..."

Elini Vincent'ın koluna koydu.

"...o zaman bu kez de yanımda olmalısın! Hem bu seferki... *daha kolay* olacak. Noel arifesinden önceki gün burada kös kös oturmaktan iyidir."

"Yeter Leo, istemiyor işte, görmüyor musun?"

"Sen niye karışıyorsun ki? Ben Vincent'la konuşuyorum."

"İstemiyor, biliyorum! Hissedebiliyorum!"

"Hadi ya? *Hissedebiliyorsun* demek?"

Etli sosun bulunduğu tava aralarında duruyordu. Felix onu kaptığı gibi duvara fırlattı. Tava duvara çarptı. Mutfağın dört bir yanına sos saçıldı.

"Ben annemin yüzüne tükürmek zorunda kaldım, hiç istemediğim halde! Bir daha asla birilerini memnun etmek için kendimden taviz vermeyeceğim, asla!"

Sıcak bolonez sosu, beyaz duvarlardan ve Leo'nun bir o kadar beyaz gömleğinden akıyordu.

"Sen kendinden bahsediyorsun Felix. Ben Vincent'tan bahsediyorum."

Onlar konuşurken Vincent sarı makarna ve kahverengi sos bulunan tabağından başını kaldırmamıştı. Şimdi kaldırdı.

"Bu konuyu kapasak?"

Bu sefer Vincent elini Leo'nun koluna koydu.

"Bu konuyu *kapasan*?"

Mutfak masasının köşesinde küçük, çirkin bir ahşap peçetelik duruyordu. Leo bütün peçeteleri alıp biraz buruşturdu ve gömleğine sıçramış etli sosu sildi.

"Ne yapalım peki? Bu koduğumun ahşap masasında, koduğumun ahşap sandalyelerinde oturup da normalmişiz gibi mi davranalım?"

Daha önce hiç böylesine büyük bir görüş ayrılığı içinde olmamışlardı. Hiç birbirlerinden bir şey istemek zorunda kalmamışlardı.

"Lütfen."

Leo yine de bunu yaptı.

"Size yalvarıyorum. Bunu daha önce hiç yaptım mı? Size hiç yalvardım mı? Şimdi yapıyorum işte. Size *yalvarıyorum*. Size ihtiyacım var. Bir kez daha. Son bir kez."

Önce saçı uzamış kardeşine, sonra da yüz hatları keskinleşmiş kardeşine baktı.

"Lütfen?"

Birer birer. Ve onları tanımadı.

"Felix?"

Karşılık gelmedi.

"Vincent?"

Yine karşılık gelmedi.

"*Size yalvarıyorum.*"

Felix onun gözlerine bakıyordu. Vincent ise başını eğmiş, tabağına bakıyordu.

Sessizlik.

Bambaşka bir sessizlik.

"Tamam öyleyse. Tek başıma hallederim. Madem ailem yok, tek başıma yaparım."

78

Bazı geceler bitmek bilmez. Öyle gecelerde insan hem üşür hem terler, on dakikada bir uyanır, uyuduğunda da anlamsız rüyalar görür.

Leo böyle bir gece geçiriyordu. Yine. Hayatta en yakın olduğu iki insandan ret cevabı aldığından beri, bir haftadır geceleri böyle geçiyordu. Onlarla lanet olası Göteborg'daki evlerinde görüştüğünde, kararlı olduklarını anlamıştı. Altı gecedir yatakta kendini yalnız hissediyordu; Anneli'yle arasında mesafe vardı. Kardeşleri ölmüş olsa, Leo kendini böyle hissetmezdi... Birlikte olamamalarının sebebini anlardı. Ama yaşıyorlardı. Ve hâlâ onu, Leo'nun onları sevdiği kadar seviyorlardı. Yine de... artık banka soymak istemiyorlardı. Leo'nun bir zamanlar yediği içtiği ayrı gitmeyen iki kardeşi artık çok uzaklardaydı.

Terden ıslanmış battaniyeyi sırtından atıp mutfağa indi ve pencereyi ardına kadar açtı (oysa parlak kırmızı sıvılı termometreye bakılırsa hava sıcaklığı eksi sekiz dereceydi) ve yüzünde soğuk havayı hissederken ağır ağır nefes alıp verdi. Beyin loblarının arasına sıcak bir demir çubuğun girdiğini hayal etmeyi denedi, ama bu numara işe yaramadı, böyle gecelerde işe yaramıyordu; Leo gece yarısından hemen sonra koşu yapmayı bile denemişti... eşofman giyip banliyö sokaklarında, karanlık evlerin arasında bir saat koşmuş, ama uykusu gelecek kadar yorulmayı başaramamıştı. Yatağa girince yine terlemiş, rüyalar görmüş, uyanıp durmuştu; her gece evin içinde böyle dolanıyor ve soğuk hava girsin diye pencereleri açıyordu.

Felix'in gözlerini kaçırmadan bakmasından rahatsız olmuştu. Örneğin Ivan'dan bahsettiği zamanki katı fikirliliğinden de. *Ben Ivan gibi değilim! Felix bunu biliyor olmalı. Vincent da... bana güvenmeli.*

Soğuk hava. Neredeyse bomboş otoban. Leo kendi içinde kalacaktı... çözümü hep orada bulurdu.

Tüm soygunlarının üç ortak unsurunu son birkaç günde defalarca gözden geçirmişti. Planlama. Uygulama. Ve en önemli aşama: Kaçış, yani soyguncudan sivile dönüşmek.

Unsurlardan biri, yani uygulama hep aynı kalmıştı. Asla ellerine umduğu kadar para geçmemişti. Zırhlı araçtan on milyon yerine bir milyon kron çalmışlardı. Her soygunda, kasalarda ve çekmecelerde tahmininden daha az para bulmuşlardı. Çifte soygundan en az sekiz milyon kron kaldıracaklarını tahmin etmişti, ama sadece üç milyon kaldırmışlardı; üçlü soygundan da ellerine on beş milyon kron geçmesini beklerken sadece iki milyon geçmişti, ki o paraların da çoğu kırmızıya boyanmıştı.

Elini denizlikte gezdirip, yeni yağmış karı topladı ve avucunda sıktı... Kar erirken, eline hoş bir soğukluk yayıldı.

Onun kendi takvimi vardı. Başka kimsenin önemsemediği tarihlere özel anlam atfetmişti. Kendi takvimini yaratmıştı... Bir dizi soygun yapıp otuz milyon krondan fazla para elde edecek ve bu parayı aklayıp, kendisinin ve kardeşlerinin geleceğini garanti altına alacaktı.

Pencereyi kapatıp ellerini mutfak havlusuyla sildikten sonra hole çıkıp misafir odasına girdi. Broncks denen o lanet olası polis, dokuz soygun yapmalarına karşın onların kimliğini saptayamamıştı... Leo uygun tarihler seçmeyi, doğru plan yapmayı, kaçış safhasında hata yapmamayı sürdürürse, eninde sonunda uygulama safhasını da düzgün kotaracak ve azami kazanç elde edecekti.

Onuncu.

Stockholm civarındaki küçük bir kasabada.

Noel arifesinden önceki gün... Maaşların ödeneceği gün.

Bu soygunu Askeri Tim *yapmayacaktı.*

Çünkü Askeri Tim artık yoktu, soygun yaptığı günler ge-

ride kalmıştı, bir daha hakkında haber çıkmayacaktı. Hayaletler sırra kadem basıyordu. Ve şekil değiştiriyordu. Leo, Rimbo'daki banka şubesini soyarken bunun pratiğini yapmıştı. O soygun diğerlerinden farklıydı... Kot pantolon, ince ceket, cırt cırtlı spor ayakkabı giyip başlarına siyah külotlu çorap geçirmiş ve hiç ateş etmemişlerdi. Leo kimlik değiştirme ve rutin kırma alıştırması yapmıştı, çünkü bu günün birinde lazım olacaktı. İşte o gün gelmişti. Kardeşleri onunla birlikte soygun yapmayı reddettiğine göre, tek başına devam etme kararı alan ağabeylerinin yapacağı soygunlarla hep birlikte yaptıkları soygunlar arasında bağlantı kurulmamalıydı.

Leo yer karolarını kaldırıp yatay kasanın kapağını açtı ve siyah kadife kaplı merdivenin karanlığın içine inmesini seyretti. Merdiveni inip, sıra sıra dizili otomatik silahların yukarısındaki ampulü yaktı.

Aradığı şey bir rafta, kurşungeçirmez yeleklerin yanında duruyordu. Siyah spor çanta.

Üçlü soygundan iki milyon yüz otuz yedi bin kron kaldırmışlardı.

Bunun iki yüz yirmi yedi bin kronu çeşitli masraflara gitmişti. Yüz doksan beş bin kronun üstündeki kırmızı boya çıkmamıştı. Kalanını dörde bölmüşlerdi; her birinin payına dört yüz yirmi sekiz bin yedi yüz elli kron düşmüştü.

Leo bu paranın çoğunu harcamıştı; elinde yetmiş beş bin kron kalmıştı. Banknotlar çantanın dibini ancak kaplıyordu.

Leo çantayı açıp, çeşitli değerlerde toplam on bin kronluk banknot aldı... Bu parayı Anneli'ye verecekti. Noel hediyeleri, Noel yemeği, Noel ağacı ve Noel ışıkları için verecekti... Anneli komşularının elma ağaçlarına astığı ışıkların aynısından istiyordu. Leo kendine de on bin kron aldı... Geriye elli beş bin kron kalmıştı. Çantayı kapatıp odanın arka tarafına gitti ve AK4'lerin önüne, soğuk beton zemine oturdu; lamba-

nın parlak ışığı altında düşüncelere daldı, çıplak ayaklarının altında çalışan drenaj pompasının sesini dinledi.

Yukarıdaki kapak. Gayet normal bir odaya açılıyordu. Leo şimdi yukarı çıkıp kasayı kapasa ve bir daha hiç açmasa, yeraltındaki bu odadan kimsenin haberi olmazdı.

Soğuk, siyah beyaz karolu üst kat zemininde biri yürüyordu. Adımlar. Anneli'nin adımları. Anneli şimdi girişin yanında duruyordu, aşağıdan gelen ışık dizkapaklarını aydınlatıyordu, Leo'nun tüm görebildiği buydu.

"Leo?"

"Evet?"

"Ne yapıyorsun?"

Anneli çömeldi. Üstünde ince bir gecelik vardı, donuyordu.

"Gel haydi. Yatağımıza gidelim. Uyumaya çalış."

"On beş milyon."

Anneli dinliyordu, gerçekten dinliyordu.

"Üçlü soygundan o kadar kaldıracaktık güya. Ama elimize neredeyse... hiçbir şey geçmedi."

Anneli çömelip ince basamaklara yalınayak basarak aşağı indi ve Leo'nun yanağını okşadı; üşüse de eli sıcaktı.

"Leo?"

Etraflarında, duvarlardaki raflarda düzgünce dizili silahlar iri fosiller gibiydi.

Leo bu silahları İsveç'in en önde gelen suçlularına verme, onları mesleki hayatlarında daha tehlikeli kılma tehdidinde bulunmuştu. Ama bunu yapmamıştı. O suçlular da tıpkı tehdit ettiği polis gibi umurunda değildi.

"Leo, seni seviyorum. Seni anlayan, neler yaşadığını bilen tek kişi benim."

Leo'nun kucağına oturdu; gerçekten donuyordu... yere basmadan, çıplak ayak parmaklarını birbirine sürtüyordu.

"Felix ile Vincent'ın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Ama ben bizim için oğlumu terk

ettim. Sen de kardeşlerini terk etmelisin. Bizim için."

Leo'ya baktı; gözleri birbirine yakındı. Anneli ışık saçan biriyle tanışmış ve ona âşık olmuştu. Ama bu kişi artık ışık saçmıyordu.

"Onlara hep göz kulak olduğunu biliyorum. Ama sen onların babası değil ağabeyisin."

Leo'yu öptü; Leo ona baktı. Biraz ışık saçmaya başlamıştı sanki, uzun süredir ilk kez az da olsa ışık saçıyordu, Anneli buna emindi.

"Ne oldu?"

"Anneli?"

"Efendim?"

"Kaçış aracını kullanabilir misin?"

Anneli başta anlayamadı.

"Bunu yapabilir misin?"

"Ne?"

"Kaçış aracını kullanabilir misin?"

Şimdi anladı.

"Ben mi?"

"Sen."

Her seferinde, kılık değiştirmelerine yardım etmiş ve onları soygun yapacakları yere bırakmıştı. Sonra da başka bir şey yapmadan eve gidip beklemişti.

Şimdi Leo onun soyguna gerçekten dahil olmasını istiyordu.

Anneli kaçış aracını kullanacaktı, tıpkı Felix gibi.

Leo'yu öptü.

"*Ben* mi?"

"Evet. *Sen*. Ciddiyim. Gayet iyi araba kullanıyorsun."

Leo'nun koynuna sokuldu ve çıplak tenleri temas ederken gülerek onu öptü.

79

Sabahın erken saatleriydi, hava hâlâ karanlıktı; kaldırımlardaki sokak lambalarının ışıkları Bagarmossen'daki, 1950'lerin başında yapılmış üç katlı apartmanları aydınlatıyordu.

Anneli'yi takip ederek cephanelikten çıkıp ikinci kattaki ana yatak odasına giden Leo artık terden sırılsıklam olmayan yatakta ona sarılmış, onun kolları arasında uykuya dalmıştı. Üç saat uyumuştu. Uyandığında kendini gayet dinç hissediyordu, vücudu komutlarına boyun eğiyordu; doğru düzgün düşünebiliyor, rahat ve hızlı hareket edebiliyordu.

Kamyoneti bilerek biraz uzağa park etmişti; şimdi boş oyun bahçesindeki yapraksız çalıların arasından geçerek binanın arka tarafına gitmekteydi. Jasper'in polislerden çekindiği için, binanın ön tarafına ne zaman bir araç park edilse mutfak penceresinden gizlice baktığını biliyor ve ona görünmek istemiyordu.

Arka kapıya varınca dört haneli şifreyi girdi. Şifrenin değişmediğini umuyordu. Kapı boğuk bir tıkırtıyla açılınca içeri daldı ve kapıyı yavaşça kapadı.

Jasper ayrıntılı bir kaçış planı yapmıştı. Apartmanın karşısında, otoparkın diğer tarafında Stockholm'ün en büyük milli ormanlarından biri olan Nacta Ormanı vardı; Jasper kaçarken ihtiyaç duyacağı her şeyi (kot pantolon, bir çift çizme, iç çamaşırı, rüzgâr geçirmez ceket, bıçak, para, pasaport ve tabanca... Bu Beretta'yı üç yıl önce Amerika'da satın alıp evine parça parça göndermişti) bir plastik kabın içine koyup, ormanın girişindeki iki büyük kayanın arasına gömmüştü. Ama şimdi kaçamayacak, silahlanamayacak, saklanamayacaktı. Jasper'i yere seren tokadı ikisi de hatırlıyordu; Jasper yerde yatıp gözlerini yukarı çevirerek, hem saldırmaya hem de boynunu sunmaya hazır bir hayvan gibi, nefretle, hayal kırıklığıyla, şaşkınlıkla, kederle bakmıştı.

Apartmanın iç duvarlarının yeşil rengi içeriye boğucu bir hava veriyordu. Leo dikkatli adımlarla Jasper'in kapısına gidip zili çaldı.

İçeriden ses gelmedi. Apartmanda çıt çıkmıyordu. Ama Leo gözetleme deliğinin karardığını gördü.

Kapıyı çaldı. Durmadan.

Sonunda posta yuvası biraz aralandı.

"Ne istiyorsun?"

"Biraz konuşmak istiyorum."

"Ne hakkında?"

"Aç şu kapıyı."

Sessizlik oldu. Uzun bir an boyunca.

Sonra kapı aralandı; zincir takılıydı.

"Ellerini göreyim."

Jasper'in kapı aralığından bakan gözlerinde kaygıdan çok kararsızlık vardı. Leo ellerini kaldırıp gösterdi. Sonra zincir şıngırdadı ve kapı ardına kadar açıldı.

Kahverengi, ütüsüz pantolon. Bej gömlek. Jasper yeni saç sakal tıraşı olmuştu. Saat sabahın altı buçuğuydu; normalde bu saatte Jasper'in saçı başı dağınık olurdu... Leo onu şaşkın ve perişan halde görmeyi beklemişti, yanaklarının al al olmasını beklememişti.

Ama Jasper'in gözlerinde hâlâ kararsızlık vardı. Sağ elini de geride tutuyordu; o elinde bir şey tuttuğu mesajını vermek istiyordu sanki.

Boğazını sergilemeye hazırdı. Saldırmaya da hazırdı.

Leo içeri girince Jasper geri çekildi; aralarındaki mesafeyi koruyordu... Leo'ya saldırabilecek kadar yakında, ama onun erişemeyeceği kadar uzakta olmak istiyordu.

"Benden korkmana gerek yok."

Jasper başını iki yana salladı. Verdiği tek yanıt buydu.

"Jasper... arkanda sakladığın her neyse bırak elinden."

"Bırakayım mı? Leo, sen ve ben..."

Jasper yutkundu; boğazı kurumuştu.

"...birbirimiz hakkında çok şey biliyoruz."

"Ama benden korkman *gereksiz*."

"Öyle mi? Cephanelik? Dokuz banka soygunu? Merkez Garı."

Leo bir adım öne çıktı. Jasper de yine eşit uzunlukta bir adımla geri çekildi.

"Belki de biraz... temizlik yapmaya geldin. Sen ve kardeşlerin bir daha soygun yapmamaya karar verdiniz. Böyle bir durumda... beni ortadan kaldırmak isteyebileceğinizi bilmiyor muyum sanıyorsun? Eskimiş bir çift bot gibi."

Leo bir adım daha atacakken Jasper elini kaldırdı.

"Daha fazla yaklaşma."

"O bıçağa ihtiyacın yok... koy onu cebine."

"Ceketini çıkar."

Aralarındaki mesafeyi koruyarak karşılıklı durdular. Sonunda Leo deri ceketini kaldırıp önünü ve arkasını gösterdi; ceketin içinde gizli bir şey yoktu.

"Ayakkabılarını da."

Leo eğilip ayakkabılarını çözdü ve çıkarıp ayakkabılığa, yeni görünen ve ışıl ışıl parlayan bir çift siyah botun yanına koydu. Bu botlar. Leo'nun yaktığı botların aynısıydı. Ama bu senenin modeliydi.

"Artık bir fincan kahve alabilir miyim?"

"Önce paçalarını da kaldır."

Leo paçalarını kaldırdı, sonra da kollarını iki yana açtı.

"Gördün işte... çoraplarımla kıllı bacaklarımdan başka bir şey yok. Artık kahve içebilir miyim? Şimdi?"

Jasper'in gözlerinde hâlâ kararsızlık vardı. Leo'ya sessizce bakıyordu; saldırmakla boğazını sergilemek arasında kararsız gibiydi.

"Haydi ama Jasper... senden kurtulmak istesem, o işi evinde yapmazdım herhalde. Değil mi?"

Jasper bir an duraksadı. Sonra başıyla onaylayıp sağ elini indirdi; elinde uzun ve sivri bir bıçak, bir mutfak bıçağı vardı. Kısa holü geçip mutfağa girerlerken oturma odasına göz atan Leo sunağın gitmiş olduğunu gördü. Yeşil bere de gitmişti. Jasper'in Norrland Rangers'ta, son talim sırasında çekilmiş üniformalı fotoğrafı. El kitapları. Süngü. Jasper'in değer verdiği her şey gitmişti. Geride sadece masa kalmıştı; üzerinde çiçeksiz bir vazo ve mumsuz bir şamdan duruyordu.

Mutfakta Jasper filtre kahve hazırlarken Leo bir sandalyeye oturdu.

"Eee? Niye geldin?"

"Nasılsın diye bir bakayım dedim, o kadar."

"Bunun için mi geldin?"

Jasper gülümsedi, daha doğrusu sırıttı. Leo bir şeyi fark etti. Masanın diğer tarafında. Sandalyenin sırtında. Jasper'in pantolonuyla aynı kumaştan yapılmış, kahverengi bir ceket asılıydı. Ceketin sağ kolundaki rozetin yarısı bir kıvrımın altında kalmıştı.

"Bu kıyafetin ne? Şu ceket de neyin nesi?"

Leo sandalyenin sırtında asılı üniforma ceketini başıyla gösterdi; ceketin göğsünde bir şirketin adının ilk üç harfi görülüyordu. SEC. Leo kıvrımın altında kalmış kısımda ne yazdığını tahmin edebiliyordu, ama o ceketin Jasper'in mutfak sandalyesinde asılı olmasına anlam veremiyordu.

"O benim."

Leo önce cekete, sonra Jasper'e baktı.

"Senin mi?"

"Evet. Son işimden kovulmuştum, hatırlıyor musun?"

"Tamam... peki ama... orada ne yapıyorsun?"

"Tamam... peki ama... asıl sen *burada* ne yapıyorsun?"

Jasper sırtını dönüp, tıkırtılar gelen kahve makinesiyle ilgilenmeye başladı. Artık pek kararsız değil gibiydi.

"Gelmemin sebebi şu... sana ihtiyacım var."

Jasper birden döndü; biraz fazla hızlı dönmüştü.

"Bana ihtiyacın mı var?"

"Evet. Onuncu banka soygunumuzu yapacağız."

Öyle belirgindi ki. Jasper'in vücudundaki gevşeme. Tamamen gevşedi. Artık kendini tehdit altında hissetmiyordu. Dolayısıyla agresifliğinden, şüpheciliğinden de eser kalmamıştı.

Yedi aylık hasret sona ermişti. İşte buradaydılar. Birlikteydiler.

"Onuncu mu?"

"Onuncu."

Yedi aylık hasreti ifade etmenin en kolay yolu, ağzı kulaklarına varana dek gülümsemekti.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Jasper iki fincana yoğun aromalı kahve koydu.

"Tamam öyleyse... bir kez daha yapıyoruz. Eee, söylesene, o şirkette ne iş yapıyorsun?"

Sandalyede asılı üniforma ceketi. Artık bütün harfler görülüyordu. SECURITAS. İsveç'in en büyük özel güvenlik şirketi.

"Alarmları susturuyorum, okulların ve soyulmuş kiralık depoların pencerelerini kontrol ediyorum, sanayi bölgelerinde arabayla turluyorum... falan filan."

Jasper buzdolabını açıp bir karton süt aldı; Leo'nun fincanına biraz süt döktü.

"Hâlâ sütlü mü içiyorsun?"

Kahvelerini yudumladılar; kahvenin tadı neredeyse içilebilecek kadar iyiydi.

"Bizden epey bahsediyorlar. Orada. İşyerinde."

Jasper'in ağzı hâlâ kulaklarındaydı; hasretle gülümsüyordu.

"Askeri Tim'den. Hâlâ bahsediyorlar. *Bu kez nereyi soyacaklar acaba? Banka mı soyacaklar? Zırhlı araç mı? Depo mu?* Ben de oturup onları dinliyorum."

Gururlu görünüyordu. O dinlenme odasında otururkenki,

gerçeği söyleyememenin sıkıntısını yaşarkenki halini hayal etmek güç değildi.

"Birkaç ay sonra zırhlı araç kullanmaya başlayacağım. Bazen şeyi düşünüyorum... *Benim* aracımı soysalar *ne* yaparım diye merak ediyorum."

Yanındaki sandalyede asılı olan üniforma ceketini parmaklarıyla okşadı.

"İki seçenek var. İşi biliyorlarsa, sözlerini dinlerim. Amatörlerse... dalarım. İki soyguncuyu durdursam gazetelerde resmim çıkar, kahraman olurum Leo; o maskenin ardındaki kişinin ben olduğumu da kimse bilmez!"

"Üçüncü bir seçenek de var."

"Öyle mi?"

"Soyguncu bensem?"

"Sen mi?"

"Zırhlı aracı soyan bensem?"

"O zaman... soyunurum. Yere uzanırım. Sen de istediğini yaparsın. Ne dersen yaparım."

Jasper güldü. Ama söylediklerinde samimiydi.

"Ama henüz bunları konuşmak için erken. Anlarsın ya Leo? Benim için fazla erken; önce güvenlerini kazanmalıyım, çok çalışarak yükselmeli ve sistemin içine girmeliyim. O zaman zırhlı araç kullanmama izin verirler."

Leo kahvesini bitirdi; bunu ilk kez Jasper'den önce yapıyordu.

"Tamam. Önce ayın onundaki işi halledelim. Sonra da bunu planlarız. Sen ve ben."

Leo daha birkaç gün önce cephaneliğinde tek başına oturuyordu. Şimdiyse elinde bir sürücü vardı. Ve birlikte banka soyabileceği biri.

"Peki ya kardeşlerin? Bütün bunlara ne diyorlar?"

"Bir şey demiyorlar. Onlar bu işin içinde yok."

"Yani... sadece sen ve ben miyiz?"

"Hayır. Biri daha var. Sürücü."

"Kim?"

"Sonra söylerim."

"Sadece üç kişi miyiz?"

"Biri daha var."

80

Haritada gösterilen bu küçük yolları öyle iyi biliyordu ki; Felix'le birlikte bu yollardan epey geçmişti... O zamanlar, direksiyonun başında oturan Felix yolları, dönemeçleri ezberlerken Leo da yolcu koltuğunda oturup kucağındaki 1/50.000 ölçekli haritayı dışarıdaki gerçek dünyayla karşılaştırırdı.

O zamanlar. Birlikte kaçış planı yaptıkları zamanlar. Birlikte soygun yaptıkları zamanlar.

Hedefine bir buçuk kilometre kadar kalmıştı; büyük çoğunluğu müstakil evlerden oluşan ve küçük, kalabalık iş merkezinde kilise de bulunan, tren istasyonlu bir kasabadan geçti.

Birkaç günde. Her şey değişmişti. Leo önce Göteborg'a gidip Felix ile Vincent'ı ziyaret etmiş, ama direnişle karşılaşmıştı; onu görünce dehşete kapılan Jasper'le görüşmesi ise çok farklı geçmişti... Jasper'in yeni işi faydalı olabilirdi.

Leo, Jasper'in bomba konusunda yalan söylediğini ve Vincent'ın başına dolu silah dayadığını öğrendikten sonra onunla arkadaşlığını bitirmişti... Jasper şiddet arzusuna yenik düşünce arkadaşlarının güvenini kaybetmişti. Ama Leo onunla tekrar yakınlaşmaya başlamıştı; Jasper artık Securitas üniforması giyiyordu... Arabayla gezinip dükkânlardaki alarmları kontrol etme işini bırakıp, Merkez Bankası'ndan para taşıyan zırhlı araçları kullanma yolunda ilerliyordu.

Bir zamanlar üstünde bir çift cilalı bot duran mutfak masasında oturmuş ve ortak bir hedefe sahip iki arkadaş olarak ayrılmışlardı. Önce, gelecek senenin masraflarını karşılamak için tatil sezonunda küçük bir soygun yapacaklardı; gelecek sene Noel civarında çok daha büyük bir soygun yapmayı planlıyorlardı. *Hedef*... Merkez Bankası'nın ana şubesiydi. *Yer*... Stockholm'ün en büyük alışveriş merkezinin garajıydı. *Ellerine geçecek para*... kırk ila elli milyon krondu; Noel zamanı daha çok alışveriş yapıldığından, getirilen paranın miktarı da artardı... bu para daha sonra, daha çok alışveriş yapılsın diye ATM'lere konurdu. Ticaret dünyasının kalbi, kalp krizi geçirecekti. Leo'nun içeride bir adamının (Jasper) olması, önceden imkânsız olan birçok şeyi mümkün hale getirmişti. Leo çalacakları meblağın büyüklüğünden bahsederek ve bunun son işleri olacağını söyleyerek kardeşlerini ikna edebilirdi belki.

Bir yıl sonra.

İsveç'in gelmiş geçmiş en büyük soygununu yapacaklardı. Sonra da çeteleri ebediyen dağılacaktı.

Kamyoneti bahçe kapısının önüne park etti. Son gelişinde bahçede gördüğü yaprak yığınlarından eser yoktu. Buz tutmuş çimler ayaklarının altında çıtırdayarak eziliyordu, etrafında dönüp yanaklarına konan buz kristalleri sabah güneşinin altında parıldıyordu. Son gelişinde içeri alınmamıştı... kendisiyle ön kapıda görüşen babasına, içinde seksen altı adet beş yüz kronluk banknot bulunan zarfı verip gitmişti. Bu sefer içeri girmesi şarttı; konuşmalarına kimse kulak misafiri olmamalıydı.

"Babam evde mi?"

Karda diz çökmüş, görünüşe göre çiti inceleyen, koltukaltında gazete taşıyan adama başıyla selam verdi.

"Leo?"

Adam kalkıp gözlüğünü çıkardı.

"Leo... epey oldu. Babanı çok sık ziyaret ettiğin söylenemez."

Leo evin sahibine doğru yürüdü; Steve adlı bu adam üst katta oturuyordu... o katın yaşam alanı biraz daha genişti. Selamlaştılar; Leo, Steve'in az önce neye baktığını gördü. Yeşil çitin kazıklarından birkaçı ortadan kırılmıştı.

"Evde mi?"

"Nasıl?"

"Babam?"

"Sanırım. Arabası burada."

Sarı Saab steyşın vagon eskisinden de külüstür görünüyordu. Son seferki yere, ama bu kez biraz yamuk park edilmişti. Steve başını iki yana salladı, boynunu kaşıdı. Söylemek isteyip de söyleyemediği bir şey varmış gibi davranıyordu. Her hareketi hesaplıydı. Jestleriyle, iç geçirmeleriyle bir şey anlatmaya çalışıyordu.

"O çarptı."

Sinirlenmiş gibiydi. Ivan'ın arabasına anlamlı anlamlı bakarak iç geçirdi, sonra da tekrar çite bakıp iç geçirdi ve çimlerin üstündeki, kırık çit parçalarının yanındaki lastik izlerini gösterdi.

"Dosdoğru çite çarptı."

"Şimdi evde mi peki?"

"Evde ama beni içeri almıyor; kapıyı çalıyorum, açmıyor."

"Tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Şu kapıyı bir de *ben* çalayım."

Steve onu dinlemiyordu; ahşap kazıklardan birini sallanan bir dişmiş gibi çekiştirmekle meşguldü.

"Baban bazen... zor bir insan olabiliyor. Ama onu hiç bu halde görmemiştim. Evden çıkmıyor, kimseyle konuşmuyor! Kirayı hiç aksatmazdı. Ama artık kira bile vermiyor."

Biraz daha asılıp kazığı çıkardı.

"Üstüne üstlük benden borç aldı."

Leo evin zemin katına baktı; bütün pencereler kornişlere

asılı yorgan ve battaniyelerle içeriden örtülmüştü. Savaş sırasında karartma yapılıyordu sanki.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Dün, içki dükkânından döndüğünde. Konuşmaya çalıştım, ama kapıyı yüzüme kapadı... Ayrıca, sarhoş araba kullanıyordu... Onunla konuşmaya çalıştım, gerçekten."

"Peki onda... eee... bir tuhaflık var mıydı?"

"Tuhaflık mı?"

"Evet... mesela canı bir şeye sıkılmış gibi miydi? Bir şeyi söyleyip söylememekte kararsız gibi miydi? Siz ikiniz normalde konuşursunuz, değil mi?"

Steve omuz silkti.

"Hayır. Konuşmadık. Bir şey demedi. Tek bir şey söyledi... benim... aynen şöyle dedi... 'gidip bir kaktüsü sikmemi', aksi takdirde (yine aynen alıntılıyorum) 'götüme el testeresi sokacağını' söyledi."

Yerde yatan yeşil, sivri tahta parçalarından ikisini alıp gösterdi.

"Yedek anahtarım var, ama içeri girmeye cesaret edemiyorum. Yanlış anlama, Ivan'ı severim; bazen huysuzluğu tutar, çok da asabidir, ama aynı zamanda zeki ve esprilidir... Bak Leo, şu an... onu tanıyamıyorum, cidden, gerçekten kaygılanıyorum ve biraz da korkuyorum. Agresif davranıyor, onu daha önce hiç böyle görmemiştim, en azından bana karşı öyle davranmazdı. Ne oldu anlamıyorum."

Leo başıyla onayladı. Ne olduğunu biliyordu.

Babası sorunlarını her zamanki şekilde çözmüştü. Hiç konuşmadan içki içip kavga ederek. Başta kaygılanan Leo'nun içi rahatlamıştı.

"Ben hallederim. Sana ne kadar borcu var?"

Steve nihayet az da olsa rahatlamış gibiydi.

"Kira borcu. Artı borç aldığı para. Toplam sekiz bin kron ediyor."

Leo arka cebinden çıkardığı cüzdanından on iki tane beş yüz kronluk banknot aldı.

"Kalan iki bini de bu hafta içinde veririm. Çiti de ben tamir edeceğim, tamam mı?"

Steve artık tamamen rahatlamış gibi görünüyordu; tam parayı alacakken, Leo elini geri çekti.

"Ama yedek anahtarı istiyorum."

* * *

Leo kapıyı yedek anahtarla açtı. İçerisi karanlıktı. Evin boğucu havasındaki pis kokuların arasında Leo'nun babasının kokusu da vardı. Leo ışığı açtı. Kesilmiş gazeteler yığınlar halinde yerde duruyordu. Masanın üstünde buruşuk Keno kartları ve ambalaj kâğıtları, soğanlar (kabukları soyulduğu için odayı kokutmuşlardı), makas, gazete kupürleri, bir tüp zamk ve bir sürü boş şarap şişesi (Leo on dört tane saydı) vardı. Siyah kanepede siyah bir şey duruyordu... kalın bir siyah klasör, deri mindere gömülmüştü. Klasörün içine kupürler konmuştu. Leo onlara göz atarken oturdu. Sayfalarca kupür... Askeri Tim adlı bir suç çetesiyle ilgili haberler. Kırık camların, Leo'nun maskeli yüzünün, bir vezne camındaki sekiz kurşun deliğinin fotoğrafları.

Resmen kupür albümü hazırlamış.

Babası epey araştırma yapmıştı. Tahminlerin ötesine geçmişti, gerçeği biliyordu. Oğullarıyla ilgili bütün haberleri tekrar okumak için kesip saklamıştı. Sanki... oğullarıyla gurur duyuyordu. Leo babasının daha önce onlarla gurur duyup duymadığına emin değildi. Birden sırf göğsüne değil karnına da sıkıntı yayıldı. Rahatsız olmuştu. Klasörü kapattı ve ayağa kalkıp, kapalı iki kapıdan birine gitti.

Ivan Dûvnjac karanlıkta hareketsiz yatıyordu. Hiç kımıldamıyordu. Leo hemen yatağa gidip parmağını onun ağzına

yaklaştırdı; babasının nefesini hisseder gibi olunca, onun ağzı ile burnunu eliyle örttü. Babasının hırıltıları horlamaya dönüştü. Yaşıyordu. Homurdanarak yan dönerken, kolu balyoz gibi savruldu.

"Baba."

Leo onun omzunu hafifçe sarstı.

"Baba!"

Babası gözlerini açmadan, iri cüssesiyle yavaşça döndü.

"Kalk haydi!"

Ivan yatakta miskince döndü; daha demin karanlıkta huzur içinde yatarken, şimdi ışığa ve gerçek dünyaya geri dönmesinin sebebini anlamaya çalışıyordu.

"Bana bak! Baba!"

Bu yüzden gözlerini açtı, en azından araladı.

"Leo?.."

Leo'nun uzattığı koluna tutunup güçlükle doğruldu ve çıplak ayaklarıyla yere bastı.

"Sen buraya... nasıl girdin?"

"Sen ne yapıyorsun baba? Ev sahibinle kavga ediyorsun, içkiliyken araba kullanıp adamın çitini yıkıyorsun, bir de üstüne küfrediyorsun, tehdit ediyorsun. Ya polisi arasaydı... ya lanet olası polisler gelseydi? Al! Sen burada deniz aygırı gibi yatarken, polisler Steve'den yedek anahtarı alıp bu domuz ahırı gibi eve girseler... bunu bulacaklardı."

Leo siyah klasörü Ivan'ın kucağına attı.

"Sonra da benden şüpheleneceklerdi, değil mi? Bunu burada bulsalar... *burada,* üç oğlu olan bir adamın evinde bulsalar! 'Şu çocukları bir araştıralım' diyeceklerdi."

Ivan kupür albümüne baktı, ama onu atmadı... Yatağın üstüne özenle koydu.

"Geri zekâlılığın yüzünden Felix'in, Vincent'ın ve benim başımızı yakacaktın! Oğullarını polise kendi ellerinle teslim etmiş olacaktın! İçki yüzünden, saçma sapan fikirlerin yü-

zünden yine her şeyi berbat edecektin!"

Leo pencereyi örten battaniyeyi indirip perdeleri açtı. Oda daha da aydınlandı. Ivan ışıktan kaçmak istercesine büzüldü.

"Bak baba. Beni iyi dinle. Buraya sana... iş teklifinde bulunmaya geldim."

"Benim işim var zaten."

"Bana maval okuma. Daha demin bahçede Steve'e altı bin kron verdim. Daha da borcun varmış, öyle diyor."

Leo babasının mahmur gözlerinin ışığa alışmasını, kırpışmayı kesmesini bekledi.

"Sana iş teklif ediyorum. Bir adama ihtiyacım var."

Ivan gözlerini kısmayı sürdürerek ayağa kalkıp güçlükle odadan çıktı.

"Korkaksın yani. Bu işi yapacak kadar erkek değilsin."

Leo onun peşinden gitti.

"Ninemin evine gidip molotofkokteyli atmak için bile kaç şişe şarap devirmen gerekmişti."

"Evet. Olabilir. Ama en azından ispiyoncu değilim."

"Ben seni ispiyonlamadım!"

"Sen..."

"On yaşındaydım. Bu mesele de kabak tadı verdi artık. Yeter."

Yerde gazete yığınları. Masada yemek artıkları.

Bekâr bir babanın evi.

"Bu işe devam ederseniz peşinize düşerler Leo, sizi hayvanmışsınız gibi avlarlar."

Ivan elini dağınık saçında gezdirip oğluna baktı.

"Duyuyor musun Leo? Bu işi sonsuza kadar yapmanıza izin vermezler! Bütün gün arabalarında oturan domuzlardan bahsetmiyorum sadece; sizdeki silahların aynısına sahip polisler de var."

Alay etmiyor, eleştirmiyordu; gerçekçi konuşuyordu, o kadar.

"Hata yapmanızı bekliyorlar, siz hata yapınca da... vura-

caklar. Bunu anlamıyor musun? Onları yenemezsiniz... *yenemezsiniz.*"

"Ben bu işi yapacağım. Seninle ya da sensiz."

Leo'nun babası eski kanepeye oturmuştu. Neredeyse ufak tefek görünüyordu.

"Yani boşuna saçmalayıp durma. *Evet* mi, *hayır* mı... kabul ediyor musun, etmiyor musun... onu söyle yeter."

Ivan gerindi. Evet, kabul ediyordu.

"Bana ihtiyacınız mı var?"

"Kabul ediyor musun?"

"Bana ihtiyacınız var mı yok mu?"

"Sana ihtiyacımız var."

Sana ihtiyacımız var. Leo böyle demişti. Sana ihtiyacımız var. Basit bir soruyu yanıtlamıştı.

Ivan'ın üç oğlunun ona ihtiyacı vardı.

"Kabul ediyorum."

Leo başıyla onayladı, sonra da gidip mutfak penceresini örten kalın battaniyeyi indirdi; içeri giren parlak ışıkta toz zerrecikleri dans ediyordu.

"Bundan sonra ağzına bir damla bile içki koymak yok."

81

En son ne zaman hediye paketlediğini hatırlamıyordu. Belki de bunu hiç yapmamıştı. Noel hediyelerini hep Britt-Marie, gece geç saatlerde, hevesle bekleyen üç oğlu uykuya daldıktan sonra paketlemişti.

Ivan büyük paketi kaldırıp, ağırlığını tahmin etmeye çalıştı; paketin ağırlığı en fazla yarım kilo civarıydı. Kutu hediye kâğıdıyla sarmalanmış ve altın sarısı kurdeleyle bağlanmıştı. Ivan masada duran makası alıp keskin ağzını kurdele uçları-

nın sert, plastik yüzeyine sürttü; eskiden Britt-Marie de böyle yapardı, o zaman kurdele uçları kıvrılıp küçük buklelere benzerdi... Britt-Marie bunları çapraz bağlanmış gergin kurdelelerin üstünde öyle bir şekilde düzenlerdi ki, sonunda ormangülünü andırırlardı. Ama şimdi öyle olmadı. Ivan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, dikenli çalıya benziyorlardı.

Yazacağı not paketin orta üst kısmında, altın sarısı çalıların hemen yukarısında durmalıydı. Kartı oraya bantla özenle tutturdu, sonra da mavi tükenmez kalemle üstüne yazmaya çalıştı, ama kalemin mürekkebi dağılıyordu, o yüzden siyah bir kalem denedi ve bu seferki işe yaradı.

Mutlu Noeller – Ivan.

Paketi –yarım kilo bile değildi, en fazla yirmi otuz gramdı– masadan aldı ve mutfaktan geçip dar hole girdi; paketi ön kapının önündeki paketlerin üstüne koydu.

Boş bir paket. Tıpkı buradaki diğer Noel hediyesi paketleri gibi boştu.

Ivan bir kutuyu daha paket yapmaya gidecekken durdu. Yine titreme gelmişti. Kuru cildi titriyordu. Titremesi biraz geçene dek burada hiç kımıldamadan durmak zorundaydı; oğullarının onu bu halde görmesini istemiyordu.

Geceleyin durumu kötüleşecekti. Hele yarın daha da kötü olacaktı. Vücudundan alkolü atmak, içine yerleşmiş ve orada kalmakta direnen birini zorla çıkarmak gibiydi.

Bu sabah daha az titremişti. Banyosundayken, tıraş bıçağını lavaboya bırakıp aynadaki yansımasına bakmıştı; yeni tıraşlanmış cildi, gerçek yüzünün üstüne geçirilmiş fazla küçük bir maske gibiydi. Aynada gördüğü buydu, gözlerinin öylesine sulu ve küçük görünmesinin sebebi buydu; bir şeyler gizler gibi bakıyordu, kır düşmüş kıvırcık favorilerini görmek istemiyordu, burnu da İsveç'e geldiğinden beri büyümüştü,

insanın burnu ve kulaklarının hayatı boyunca büyümeye devam ettiğini biliyordu.

Gövdesinin alt kısmına sancılar saplanıyordu. Sürekli. Karnına, böğrüne (orada karaciğerinin olduğunu tahmin ediyordu) ve böbreğinin olması gereken yerin biraz arkasına. Gece gündüz şarap içmişti, bunu ne kadar zaman boyunca yaptığını bilmiyordu, ama vücudunun üç günden önce normale dönmeyeceğini biliyordu. Lanet olası sancılara dayanabilirdi. Ama sol tarafı bıçak saplanmış gibi ağrırken, kuru cildi titrerken banka soyma fikri onu ürkütüyordu.

Bir çare vardı. İçmek. Çok olmasa da, içindeki şeytanı yatıştıracak kadar içmek; biraz daha yavaş, ama daha gürültüsüz patırtısız gitmesini sağlamak. Sinirleri yatışsın diye. İki saatte bir, bir kadeh şarap. Kimsenin ruhu duymazdı.

Ama söz vermişti. En büyük oğluna söz vermiş, ağzına bir damla bile içki koymayacağını söylemişti. Dolayısıyla, tıraş bıçağını lavaboda bırakıp banyodan çıkarken, kesme tahtasının üstünde duran yarı dolu şişeyi almamıştı. Böğrü bıçak saplanmış gibi ağrırken dosdoğru yatak odasına gidip sapları aşınmış, eski, kahverengi deri valizini çıkarmış ve içine iki kot pantolon, iki yeni külot, iki çift çorap, iki gömlek ve açık gri bir takım elbise koymuştu. Neler olacağını tıpkı o zamanki gibi şimdi de bilmiyordu. Burada, Leo'nun evinde kalmasına izin verilip verilmeyeceğini bilmiyordu. Belki Noel'i burada, hep birlikte kutlarlardı. Ivan, Leo, Felix ve Vincent. Önce birlikte banka soyarlardı. Sonra da Noel'i kutlarlardı.

Titremesinin geçip geçmediğine bakmak için ellerini öne uzattı. Diğer paketlerin üstüne koyduğu boş paketi düzelttikten sonra mutfağa, üstünde paket kâğıdı, kurdele, bant ve hediye kartları bulunan masaya geri döndü.

"Peki bunun kimin için olduğunu biliyor musun baba?"

Leo, Anneli'nin karşısında oturuyordu. İkisinin de önünde kendi hediye paketleri duruyordu.

"M-U-T-L-U-N-O-E-L-L-E-R-B-A-B-A..."

Ivan sade etiketin üstündeki yazıyı elinde kalemle, ağır ağır okuyordu.

"...O-Ğ-L-U-N-L-E-O."

Bu boş paket, Ivan'ın hole götürdüğü paketten çok daha küçüktü; Leo onu kahverengi çuvalın içine, diğer küçük paketlerin arasına attı.

"Biz mutlu bir aileyiz baba."

Yeni bir kutu. Paket kâğıdı.

"Mutlu bir aile gibi davranıyoruz, paket hazırlıyor ve Noel'i akrabalarımızla kutluyoruz. Bunu beklemiyordun, değil mi?"

Ivan ellerini masanın üstüne koydu. Titriyorlardı, ama kimse fark etmedi. Ivan yanında duran bir bardak soğuk suyu hiç dökmeden içti.

Ösmo'daki zemin kat dairesini bırakıp Tumba'daki bu eve gelmişti; buraya daha önce de bir kez gelmiş olsa da eve girmemişti... Pizzacıdan çıkıp işlek caddeden geçtikten sonra bahçeye kadar gelip Leo'ya bildiği her şeyi anlatmış, ama içeri alınmamıştı. Bu sefer arabasıyla gelmişti; arabasını dikenli tel örgünün küçük girişinin hemen önüne park etmişti. Bahçenin engebeli asfalt yüzeyinde elinde valiziyle yürürken, kimse ona dönüp gitmesini söylememişti; kapıyı çalınca, kapının üstünde asılı çıngıraklar hoş bir şekilde, çeşitli tonlarda çıngırdamıştı. Leo kapıyı açmıştı; Ivan deri valizini hol zeminine bırakıp siyah paltosunu asmıştı. Omzunda Leo'nun elini hissedince (Leo bu şekilde hoş geldin diyordu) bir an ona sarılmayı düşünmüş, ama sonra vazgeçmişti. Koridorda şarkı mırıldanan bir kadın vardı. Kadın Ivan'a yaklaşırken, duvardaki hoparlörlerden gelen Noel şarkısına eşlik etmişti. Ivan en büyük oğlunun bir kadınla yaşadığını bilmiyordu. Elini uzatıp selam vermiş ve kadının adının Anneli olduğunu öğrenmişti; kadın ona gelmekle çok iyi ettiğini söylemiş ve Noel süslemeleriyle bezeli evi gezdirmişti. Evi

gezerlerken "Jingle Bells", garajdalarken "We Wish You A Merry Christmas", hafif kahve içip poğaça yerlerken de Dean Martin'in "Winter Wonderland"i çalmıştı. Ama Ivan o kadının da işin içinde olduğunu, soygunlardan haberdar olduğunu, ertesi gün soygun yapılacağını da bildiğini ancak misafir odasına girdiklerinde anlamıştı. Leo açılır kanepenin yanında onları bekliyordu. Leo ile o kadın, yerin altındaki odayı göstermişlerdi. Ivan içi siyah kadife kaplı bir kasa görmüştü... kasanın arka tarafı kapı gibi açılıp kapanabiliyordu; orası bir girişti. Ivan merdiveni inince, daha önce sadece televizyonda gördüğü kayıp silahları görmüştü; ama onu asıl etkileyen şey silahlar değildi, odadan etkilenmişti ve orada epey kalıp Leo'yla uzun uzun sohbet etmişti... İki yapı ustası olarak konuşmuşlardı. Odanın dâhice tasarımından bahsetmişlerdi. Odanın çelik iskeleti betonla sarmalanmıştı, bir drenaj pompası da kadim gölün sularını boşaltıyordu... Bütün bunlar gizli bir elektrik kutusundan kontrol ediliyordu. Parmaklarını pürüzlü duvarlarda gezdiren Ivan, mekanik çözümleri incelemişti; oğluna bakınca, bir an kendini rahat hissetmişti. Leo da rahat görünüyordu. Tekrar bir aradaydılar. Baba oğul. Ivan o zaman bile, *Felix ile Vincent ne zaman gelecekler?* diye sormak istemişti.

Son boş paketi de çuvala koydu. Bu sefer kurdele uçları güzel olmuştu, ormangülüne benzemese de en azından çalıya da benzemiyordu... Aşırı büyük bir leylağı andırıyordu daha çok. İşe koyulduklarında mutfak penceresinin ardı karanlıktı, ama iş çıkışı trafiğinin son demleri vardı hâlâ, far ışıkları görülüyordu; şimdiyse tek tük geçen araçların gürültüsü hariç sessizlik hâkimdi.

Mukavvaları ve paket kâğıtlarını kaldırıp masayı temizlediler; Leo panjurları indirip masaya bir harita serdi... Harita o kadar büyüktü ki masayı örtü gibi kapladı. Ivan haritayı inceleyerek, yarın nereyi soyacaklarını bulmaya çalış-

tı –Leo henüz bunu söylememişti–; ama yeşil ve sarı kısımlar gördü o kadar... Yeşil ormanlık alanları, sarı ise tarım arazilerini simgeliyordu. Ivan bir süre sonra, gri renkli iki ufak yerleşim bölgesini fark etti. Ortadaki Heby, hemen solundakiyse Sala idi. Bu ikisinden birine gideceklerdi. Ivan bu küçük kasabaların ismini duymuş, ama hiç gitmemişti. Stockholm'ün yaklaşık yüz kilometre kuzeybatısında olduklarını tahmin etti.

Üstünde harita serili bir mutfak masası ve iki boş sandalye. Henüz gelmemişlerdi. Ama birazdan gelirlerdi.

Kapı çalındı.

Birazdan değil. *Şimdi.* Gelmişlerdi bile.

Ivan ne kadar gergin olduğunu, nefesini tuttuğunu, kalbinin küt küt atmaya başladığını fark etti; sanki onca yıldan sonra fikrini değiştirmişti ve onlarla görüşmek istemiyordu.

Leo onları holde karşılarken Ivan sandalyesinde kımıldandı. Kapının açıldığını duymuştu, çıngıraklar da tıpkı birkaç saat önceki gibi çıngırdamıştı. Sonra biri güldü ve sırtlara şaplak vuruldu.

Kucaklaşıyorlar. Oğullarım.

İçkiye felaket ihtiyacım var.

Biri anlayamadığı bir şeyler söylüyordu. O ses yirmili yaşlarda birine ait olabilirdi, ama Ivan'ın beklediğinden daha tizdi; oğullarının hiçbirinin sesi öyle değildi.

O kişi tekrar konuştu. Ivan bu sefer iyice kulak kabarttı. Konuşan Felix olabilir miydi? Belki de Vincent'tı; artık epey büyümüş olsa gerekti. Ivan'ın tek bildiği, o ikisinin sesi hakkında hiçbir fikrinin olmadığıydı.

Hole doğru yürüdü. Ve başka birini gördü. Felix olamazdı, değil mi? Felix daha esmerdi, babasına daha çok benzerdi; bu adamınsa Ivan'la alakası yoktu. Vincent da olamazdı. Değil mi? Ivan'ın gözü bu adamı bir yerden ısırıyordu, ama onu çıkaramıyordu.

"Merhaba... ben Jasper."

Adamın elleri bile farklıydı; Ivan'ın oğullarının elleri daha iri olsa gerekti, bu adamınkilerse ince kemikliydi ve Ivan'ınkilerden çok daha küçüktü.

"Ivan."

"Biliyorum. Çocukluğum Skogås'ta geçti; evinize sık sık gelirdim, hatırlıyor musunuz?"

Ivan başını iki yana salladı.

"Eh, ben sizi hatırlıyorum... Pizzacıda bir adamın saçını kesmiştiniz, sonra da onları bir güzel dövmüştünüz."

Elleri Ivan'ın oğullarının ellerine benzemeyen adam mutfağa girdi (buraya daha önce de geldiği belliydi) ve sevinçle *Selam Anneli, bak kim geldi?* dedi. Anneli güldü, ama samimi değildi, Ivan bunu onun sesinden anladı, Anneli sırf gülmesi gerektiğini düşündüğü için gülüyordu.

Ivan holde kaldı; henüz buradan ayrılmak istemiyordu. Belki başkaları da gelmişti? Leo'nun kapadığı kapıya son bir kez göz attıktan sonra dar pencereden dışarı baktı.

Hayır. Başka gelen yoktu.

"O da mı bu işin içinde?"

"Baştan beri içindeydi."

Harita hâlâ mutfak masasında seriliydi. Yeşil alanlar ormanları, sarı alanlar tarım arazilerini, grimsi alanlar da kentsel alanları simgeliyordu. Leo cebinden iki tane on kronluk bozukluk çıkarıp Heby adlı kasabanın üstüne koydu.

"Banka... şurada. Bir buçuk kilometre kadar ötesinde karakol var... orada haftanın yarısında en fazla bir iki polis görev yapıyor. Noel arifesinde, bu saatlerde eve giderler."

Leo masadaki haritanın üstünde duran bozukluklardan birine tık tık vurdu.

"Baba? Dinliyor musun? Sen burada, bankanın önünde, göz önünde duracaksın. Yaklaşan olursa, silahlı olduğumuzu bilmeleri gerek."

Karakolun üstündeki altın sarısı bozukluğu bankaya doğru itti.

"Normalde polislerin gelmemesi gerek. Ama bizi durdurmaya çalışmaya karar verirlerse, onları bu fikirden vazgeçirmek senin işin baba. Havaya ateş et. Yetmezse... başlarının biraz yukarısına ateş et. Bu da yetmezse, arabalarının kaputuna birkaç el ateş et. Hâlâ vazgeçmezlerse, kendini ve araçtaki Anneli'yi korumalısın. Baba, bana bak! Ateş etmen *gerekirse* gövdelerine nişan al."

İki bozukluğun yanına biraz daha büyük, gümüşi bir beş kronluk bozukluk koydu; orası bankanın bir buçuk kilometre kadar kuzeyindeki, yeşil ormanlık alanlardan birinden geçen bir yolun yanıydı.

"Bankadan çıkınca, ilk kaçış aracını buraya bırakacağız."

Ivan haritaya ve Leo'nun bir yerleri gösteren, bozuklukların yerini değiştiren ellerine baktı. Ama onun söylediklerine dikkat etmiyordu. İki boş sandalye. Gelmemişlerdi.

"Dinliyor musun baba? Arabayı saklayıp şu ormandan geçeceğiz. Yaklaşık iki yüz metre ilerideki şu otoparka gidip ikinci araca bineceğiz; bu araç Noel hediyeleri ve yiyeceklerle dolu olacak. Çalıntı araçtan kiralık araca geçeceğiz. Noel giysilerimizi de giyince, Noel'i kutlamaya giden mutlu bir aile gibi görüneceğiz."

"Bu kadar mıyız? Dört kişi miyiz?"

"Altı üstü *bir* banka soyacağız. Daha fazla adama ihtiyacımız yok."

"Peki ya Felix? Vincent? Onlar nerede?"

Gözleri boş sandalyelerle Leo arasında defalarca mekik dokuyan Ivan, Leo'nun sessizce oturduğunu görünce Jasper denen adama ve Anneli denen kadına yalvarırcasına baktı. Hiçbiri karşılık vermedi. Kıllarını bile kıpırdatmadılar.

"Şuna bak baba."

Leo yerdeki spor çantasında duran, banyo havlusuyla sa-

rılı silahı almıştı. Bu silah Ivan'ın otuz yıldan fazla zaman önce yaptığı askerliği sırasında kullandığı silahlara benzemese de, çalışma prensipleri temelde aynıydı; Leo silahı söküp dört parçaya ayırdı.

"Dipçik. Namlu. Bak baba... bu mekanizma, şu içindeki de... bak, sürgü. Çıkarmak için çeyrek döndürüp çekersin. Şimdi sıra sende. Silahı birleştir. Sonra da kullanmayı gösteririm."

Masada, Ivan'ın önünde dört parça duruyordu. Ivan onlara dokunmak, onları birleştirmek istemiyordu; bunu yaparsa, ortaya ölümcül bir silah çıkacaktı. Oğullarının ne yaptığını bilse de, yaptıklarının sonuçlarını pek kavramamıştı. Normalde insanların canını yakan kişi *kendisiydi.*

"Baba? Bu silahı iyi kullanmayı öğrenmelisin. Yumruk atarken tüm ağırlığımı vermemi söylemiştin, hatırlıyor musun? O kadar çok antrenman yapmıştım ki sonunda öyle yumruk atmak benim için refleks haline gelmişti, hatırlıyor musun?"

Ivan kot pantolonunu iki eliyle sımsıkı tuttu; bırakırsa ellerinin titreyeceği kesindi. Silah parçalarını bir süre inceledikten sonra sürgüyü aldı ve mekanizmaya geçirip döndürdü, ama sürgü tam oturmuyordu. Diğerlerinin gözlerini üstünde hissediyordu. Sürgüyü çıkarıp taktı ve döndürdü; onu tutturmak için parça ararken birden şüpheye kapıldı, ama onu seyredenlerin aksine kendinden şüphe etmedi... içinden bir ses, silahı elinden bırakıp onlara bu işin delilik olduğunu söylemesini talep ediyordu.

"Baba... acele etmeden."

Leo elini Ivan'ın elinin üstüne koydu. Ivan birbirlerine en son ne zaman böyle dokunduklarını hatırlamıyordu... epey olmuştu.

"Yavaş yavaş, birer birer. Önce... döndür."

Ivan döndürdü. Bir kez. Tekrar. Üçüncüsünde... sürgü yerine oturdu! Ivan ellerinin titrediğini belli etmemeyi başardı.

"Güzel. Şimdi diğerlerini de tak."

Mekanizma. Namlu. Sürgü. Ivan parçaları birer birer taktı.

"Dikkatin burada mı baba? Yarın bu işi yapabilmen önemli. Yanlışlıkla ateş etmeni, birilerini vurmanı istemem."

Leo silahı Ivan'ın ellerinden aldı.

"Bu emniyet mandalı... *her zaman* S'de olmalı. Bir tek... polisler gelince açarsın. O zaman da P'ye getir. A'ya, yani otomatiğe getirirsen saniyede on mermi atar, kontrol edemezsin; yanlışlıkla birilerini vurabilirsin."

Jasper biraz ötede durmuş bekliyordu. Birden ağır adımlarla, yalınayak yürüyerek öne çıkıp silahı Leo'nun ellerinden aldı ve mutfak masası ile fırının arasında diz çöküp atış pozisyonuna geçerek, kapalı jaluziye nişan aldı.

"Ivan, dinliyor musun? Bana bak. Önce nişan al, ateş ederken de nefes ver... ve unutma, silah geri tepeceğinden *tüm* vücut ağırlığını dipçiğe vermelisin. Omzunu incitmeni istemeyiz, değil mi?"

Jasper emniyet mandalını kapatıp başını biraz yana eğdi.

"Benim gibi yapabilir misin? Göster bana."

Otomatik silah şimdi Ivan'ın bacaklarının üstünde, kürek gibi duruyordu. Bu silahı oraya koyan kişi, Ivan'ın oğullarının yerine buraya gelen veletti. Bu velet şimdi Ivan'a emir veriyor, mal gibi kalkıp nişan almasını söylüyordu.

"Adın ne demiştin?"

"Jasper. Ve ben..."

"O pizzacıda çok konuşan *bir başka* eziği de dövmüştüm; sen orada mıydın?"

"Hayır, ama..."

"Bana nasıl davranmam gerektiğini söylemeye kalkmıştı, biliyor musun?"

Ivan oturduğu yerden başını kaldırıp Jasper'e baktı, sonra da başını masanın diğer tarafına doğru salladı.

"*O* oradaydı. Leo. Şimdi de benimle o konuşuyor."

Jasper öne çıkıp silahı eline aldığında ve ders vermeye

başladığında, Leo olacakları tahmin etmişti. Jasper'in nasıl *davranmaması* gerektiği konusunda dersini aldığını görüyordu. Ama yarın yapacakları işin ciddiyetini Ivan'ın anladığına emin değildi.

"Baba?"

"Evet."

"Paltonu giy. Benimle gelmeni istiyorum."

"Ne yapacağız?"

"Araba çalacağız."

Ivan yine holde, hediyelerin yanında durdu. En çok neye sinir olduğuna karar veremiyordu. Titremesinin mi yoksa durmadan çalan Noel şarkılarının mı daha sinir bozucu olduğuna karar veremiyordu.

Astarsız paltosunu ve tabanı fazla ince ayakkabılarını giyip, holde bir dakika bekledi; sonra kadın ona el salladı.

"Gelir misin?"

Anneli. Oturma odasında, ağacın yanındaki merdivenin en üst basamağında duruyordu; ağaca Noel ışıkları asıyor, elindeki yeşil kabloyu özenle dallara doluyordu.

"Ayakkabılarımı giydim."

"Olsun, fark etmez."

Ivan gidip onun yanında durdu; Anneli ağacı inceliyordu. Aynı şeyi görmedikleri belliydi. Anneli tatmin olmuş gibiydi; yine şarkı söyleyerek gümüşi ampuller takmaya başladı. Ivan ise ormandaki doğal ortamından alınıp buraya getirilmiş, bir Noel ağacı standına konmuş ve üstüne bir sürü şey asılmış zavallı bir ağaç görüyordu sadece.

"Bunlar... gerçek hediye."

Anneli ağacın dibindeki, büyük dalların altındaki hediyelerden ikisini alıp etiketlerini okudu.

"Çoğu Sebastian için."

Bu hediyeler az önce boş kutulara sarmaladıkları ambalaj kâğıdıyla paket yapılmıştı.

“Sebastian oğlum. Noel arifesinde gelecek. Noel’i bizimle kutlamak için.”

Noel yıldızı, denizliğin üstünde duruyordu. Anneli’nin Ivan’ı çağırmasının sebebi buydu.

“Erişemiyorum.”

Anneli yıldızı ona verdi.

“Sen bağlayabilir misin?”

Bayıcı Noel şarkıları. Bir çam ağacının dallarında asılı gümüşi ampuller. Ivan yıldızı alıp ağacın tepesine bağladı.

“Mükemmel. Muhteşem!”

Anneli öyle mutlu görünüyordu ki; o yıldızın ağacın tepesinde durması, ağacın hazır olduğu anlamına geliyordu.

Ivan’a göreyse, ağacın üstündeki gereksiz şeylere bir yenisi eklenmişti.

“Sağol Ivan. Şu paketleri taşımama da yardım eder misin?

Anneli holdeki boş paketlerin yanındaki çuvalları gösterdi.

“Arabaya taşınmaları gerek.”

Ivan ellerinde birer torba taşıyarak, kiraladıkları arabaya gitti. Araba Japon malıydı; yaygın bir markayı yeğlemişlerdi. Peşinden üçüncü bir torbayla gelen Anneli bagajı açtı.

“Yarısını buraya koymamız gerek; yarın polisler bagajı açarsa ilk bunları görmeli. Saat üç civarı olacak, yani hava hâlâ aydınlık olur. Sırf buraya değil arka koltuğa ve arka camın altına da paket koyarsak, yukarıdan bakınca da görülür. Paket dolu bir araba; direksiyonda da ben olacağım. Benim fikrimdi.”

Anneli ağacın hazır olduğuna kanaat getirdiği zamanki kadar gururlu görünüyordu. Hediye paketlerini birer birer yerleştirdiler. Hava soğuktu; Anneli altın sarısı kurdeleli paketin yanında mavi kurdeleli paketin mi yoksa yeşil kurdeleli paketin mi daha güzel duracağına karar vermeye çalışırken, Ivan tir tir titriyordu. Sonunda Anneli arka camın altındaki paketleri bagaja, koltuktaki paketleri de arka camın altına koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Güzel görünmeli."

"Güzel görünüyor zaten."

Leo omzunda bir torbayla aralarından geçti.

"Senin arabanla gidelim baba."

Asfalt zeminde yürüyerek bahçe kapısından çıktılar ve dışarıya park edilmiş arabaya gittiler; arabanın yarısı aletler ve badana fırçalarıyla doluydu.

"O... Jasper."

"Evet?"

"Kim o?"

"En eski dostlarımdan biri. Onu tanımadın mı?"

Ivan araba anahtarlarını siyah paltosunun iç cebinde buldu.

"Ona güveniyor musun?"

"Nasıl?"

"Kendini asker sanan o adama güveniyor musun?"

Ivan kapıyı açıp arabaya bindi ve Leo da binince anahtarı kontağa soktu.

"Ciddi ciddi ona güvenip güvenmediğimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Bak... Jasper asla tereddüt etmez. Ne dersem yapar. Yarın beklenmedik bir durum olursa, bizi durdururlarsa, bize yaklaşırlarsa... onlarla gözünü kırpmadan çarpışır."

* * *

Uzaklaşan Leo ile Ivan'ı mutfak penceresinden seyreden Anneli, Leo'nun her zamanki gibi dönüp ona bakmasını bekledi, ama Leo dönmedi; kararlı adımları, hareketleri tanıdıktı... Her soygundan önceki birkaç günde mutlaka içine kapanır, kimseyle paylaşmadığı iç dünyasına çekilirdi. Anneli bir şey daha fark etmişti. Baba oğulun boyları, vücut yapıları aynıydı; ikisi de güçlü ve uzun boyluydu, ama iri görünmüyor-

lardı. Anneli onları ilk kez yan yana, omuz omuza görünce aralarındaki benzerliği fark etmişti; ama onlar birbirlerine benzediklerinin farkında değildi.

Oturma odası fazla karanlıktı. Anneli bir fişi prize takınca bir çelengin ışıkları yandı. Ladin yaprak dökmeyen ağaçlardan olduğundan, dalları çıplak değildi. Simetrikti de. Erken gidince ve biraz daha fazla para vermeye razı olunca, mükemmel bir ağaç almak mümkündü. Anneli en kalın dalın altındaki iki paketi düzeltti. Noel hediyelerinin etiketlerine kafiyeli yazılar yazmak için epey uğraşmış, ama yine de sonuçtan memnun kalmamıştı; Sebastian'ın hediyeleri beğenip beğenmeyeceğini merak etti... Oğlu hediyeleri hep öyle bir hevesle açardı ki. Noel arifesini birlikte geçirmeyeli epey oluyordu, ama bu yıl birlikte geçireceklerdi, kaçış aracıyla paraları saklamalarından ve silahları ortadan kaldırmalarından sonra gidip Sebastian'ı almaya vakti olacaktı, hatta onun için fırında domuz butu pişirmeye bile vakti olabilirdi; ringa sosu da hazırlamalıydı... Limon suyu, taze kişniş, şeker, maydanoz ve sirkeyle sos hazırlayıp bir gece buzdolabında bekletmeliydi. Limon kabuklarını da garnitür olarak kullanırdı. Gerçek bir Noel kutlaması yapacaklardı; sadece üçü, Leo, Sebastian ve o, Noel'i bir aile olarak birlikte kutlayacaklardı.

Son hediyeler. Sebastian'ın bisikleti için korna. Ve buz hokeyi kaleci kaskı; Sebastian bundan bir tane istediğini söylemişti. Anneli alçak sehpanın üstünde hediyeleri sarmaya başladı. Kâğıt, kurdele, bant. Ve boş olmaması gereken kutular.

"Nasıl bir Noel hediyesi istersin?"

Jasper. Anneli onun geldiğini duymamıştı. Jasper ortalıkta sessiz sessiz dolanmayı seviyordu.

"Nasıl yani?"

"Şey düşündüm... Ahlens Bonmarşesi'ne gidecek zamanım var. Kapanmadan yetişebilirim. Yılın bu vakti gece dokuza kadar açık oluyorlar galiba."

"Olabilir."

"Madem Noel'i burada geçireceğim, sana hediye vermemek olmaz."

Anneli sehpanın üstüne kâğıt sermiş, kenarına da çeşitli boylarda kestiği bantları yapıştırmıştı. Birden kalakaldı.

"Ne dedin?"

"Noel'i burada geçireceğime göre..."

"Burada geçirmeyeceksin ki. Birlikte banka soyacağız, o kadar. Sonra Noel'i ayrı ayrı kutlayacağız."

"Leo. Beni davet etti. İsteyip istemediğimi sordu. Ben de evet dedim. Yani hep birlikte olacağız. Aile büyüyor."

Jasper, Felix'in koltuğuna oturdu.

"Hayır, hayır. Sen burada olmayacaksın."

Koltukta otururken, Felix'in hep yaptığı gibi hafifçe öne arkaya sallandı.

"Bu yeni bir başlangıç diye düşündüm. Öyle değil mi?"

"Dediğimi duymadın mı? *Sen burada olmayacaksın.*"

"Tahminimde yanılmıyorsam, bu işten bir milyondan fazla kaldırırız. Sonra da... devam ederiz."

Anneli bir şey demedi.

"Anneli, buna ne diyorsun?"

Anneli ona bakmadan paketleme işine devam etti, ama kâğıdı biraz yamuk yapıştırdı.

"Ne mi diyorum? Hiçbir şey anlamamışsın diyorum. Noel'i bizimle kutlamayacaksın, çünkü ailemizden değilsin. Sen... altı üstü bir et parçası olduğunun farkında değilsin! Sahibinin attığı kemiklerin peşinde koşan bir köpek gibisin."

Anneli kâğıdı buruşturup attı ve baştan başladı; kâğıdın yamuk durması hoşuna gitmemişti.

"Sen Leo'nun kardeşi değilsin... Bunu anlamıyor musun? Felix'in koltuğunda oturuyorsun, ama Leo'nun kardeşi *değilsin!*"

Jasper, Anneli'yi otomatik silahla taramak ister gibi bakı-

yordu. İncindiğinde saldırıya geçer, karşısındakini hırpalardı. Ama bu kez öylece oturdu. Anneli'yle bakıştı. Tekrar öne arkaya sallanmaya başladı.

"Anneli... ben Leo'yu senden çok daha uzun süredir tanıyorum. O senin gibileri asla kale almaz. Leo'nun kardeşleri var. Bunu sen de biliyorsun."

Kendi göğsünü birkaç kez yumrukladı.

"Leo'nun kardeşleri var."

Sonra kalkıp merdivene doğru yürüdü, ama yolun yarısında durdu.

"Şu açıdan haklısın."

Hazırola benzer bir duruşa geçti.

"Ben bir *askerim*. Hem de gayet iyi bir askerim. İyi bir asker ne yapacağını bilir... Ben de yarın ne yapacağımı biliyorum. Sen biliyor musun peki?"

Sonra asker selamı verdi.

"Zayıf halka ben değilim. Sen kaçış aracını süreceksin... Şimdiye kadar kaç banka soydun ki? Yarın polisler bizi çevirirse ne olacak Anneli? Bizi durdururlarsa, sen de camını indirip onlarla konuşmak zorunda kalırsan? 'Ah, alkol testi mi yapıyorsunuz memur bey?' demek zorunda kalırsan ne olacak? Eğer başımızı yakarsan... neyse."

Jasper zemin kata inip cephaneliğe gitti; bu oda onun sorumluluğundaydı.

* * *

Tumba'dan Södertälje'ye gelirken, sadece seyrek sokak lambalarıyla aydınlanan zifiri karanlıkta yolculuk etmişlerdi; hava soğuktu... Buradan bakınca, Södertälje'nin uzaktaki ısıtma santralının dumanı pamuk helvaya benziyordu. Noel'e iki gün kala, gecenin bu vakti hâlâ açık olan yeni alışveriş merkezinin otoparkına park etmişlerdi. Şimdi, evlerin

arasından geçen yılankavi bir bisiklet yolunda yürüyorlardı. Ivan yakasını kaldırmış, ellerini ceplerine daldırmıştı; nefesi buharlı çıkıyordu.

Leo onun titrediğini görebiliyordu; Ivan'ın titremesinin birden fazla sebebi vardı. Leo bu yüzden Jasper'i değil onu seçmişti... Soyguna bu kadar az zaman kalmışken, araba çalmaya gidip de babasını içki dolabıyla baş başa bırakmak istemiyordu. Babasının silahın parçalarını birleştirirken ellerinin titrediğini görmüştü... Çok geç olmadan onunla bu meseleyi konuşmalıydı.

Araba çalma işini hallettikten sonra konuşacaktı.

Bir otoparkın yanındaki küçük bir park; çocukların ebeveynlerinden saklamak istedikleri şeyleri gizledikleri türden bir yer. Issızdı. Ortalıkta kimse yoktu. Evde daralınca yürüyüşe çıkmış veya köpeğini gezdiren birileri yoktu.

"Sigara yak. Biri gelirse söndürürsün."

Ivan dolu tütün paketini çıkarıp sigara sarmaya başlarken, Leo seçtiği aracın yanına gitti. Eski model, lacivert bir Ford Scorpio. Onları bankadan araç değiştirecekleri yere kadar götürürdü.

Leo üstünde taşıdığı, ortasından bükülmüş tel parçasını düzleştirip uzun bir çubuk haline getirdi ve pencere camının yanından içeri soktu; teli iterek ve oynatarak uygun pozisyona getirdi. Teli çekerek kilidi açtı. Artık içeri girebilirdi. Kontak kapağını boru anahtarı ve sürgülü çekiçle açıp, standart tornavida kullanarak motoru çalıştırdı.

Arabadan inip, yanan sigaraya doğru yürüdü.

* * *

Kumaş eldivenler. Ve cila bezi. Jasper birer birer sildiği mermileri şarjöre yerleştiriyordu; şarjör dolunca onu da silip diğerlerinin arasına koydu. Üstünde parmak izi bulunmayan

on altı şarjör; Jasper hep sekiz şarjör taşırdı, Leo altı tane istiyordu, Ivan'a da iki tane verilecekti.

Jasper nemli duvara yaslandı. Kasanın arka tarafını açık ve alüminyum merdiveni inik tutarak burada, bu gizli odada tek başına oturup en iyi bildiği şeye, Leo'nun ve her banka soyguncusunun ihtiyacı olan şeye odaklanmayı seviyordu. Silah olmadan saldırı olmazdı, kaos olmazdı, insanları üç dakika boyunca dehşete düşürüp felç etmek mümkün olmazdı.

Sonra da Merkez Bankası'nı soyacağız.

Bunu her gün düşünüyordu; Leo'yla birlikte o soygunu planlamıştı bile.

Kırk elli milyon.

Jasper burada, yerin altında oturuyordu. O soygunu düşünüyordu. Bunu düşünmek onu sakinleştiriyordu. Tamamen değil... siniri geçmemişti, ama biraz azalmıştı. *Altı üstü bir er parçasısın dedi.* Gelecek sene yapmayı planladıkları soygundan Anneli'nin haberi yoktu! Bir bok bildiği yoktu! *Leo'nun kardeşi değilsin dedi.* Anneli her an başlarına dert açabilirdi, Jasper bunu hissediyor ve Leo'ya haykırmak istiyordu. Anneli'nin her şeyi bildiğini ve başkalarına anlatıp hepsinin başını yakabileceğini haykırmak istiyordu! Leo'yu uyarmak istiyor, ama bunu yapamıyordu; yanlış anlaşılacağını biliyordu. En ideali Anneli'nin alnına silah dayayıp, bildiklerini başkalarına anlatmayı aklının ucundan bile geçirirse cesedini kimsenin bulamayacağını söylemek olurdu. Ama Jasper, Vincent konusunda yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı. Öğrenmemekte direnen birine bir şey öğretilemezdi. Ama Jasper haklı çıkmıştı. Şu an cephanelikte oturup silahlardaki parmak izlerini silen kişinin Vincent değil kendisi olmasının sebebi buydu. Muhtemelen Anneli konusunda da haklı çıkacaktı.

Saatine baktı. Birazdan telefonunu çaldırırlardı.

Raflar dolusu otomatik silah. Bu odanın eşi benzeri yoktu. Jasper en üst raftaki grimsi yeşil kutunun içindeki şey-

leri düşündü; henüz hiçbiri kullanılmamıştı, ama artık ekipte kendisi ile Leo'dan başka silah kullanmasını bilen olmadığına göre, onları kullanmanın vakti gelmişti. Kutunun kapağını açtı. Yuvarlaktılar. Yumurta kabuğu gibi pürüzsüzdüler. Avuca sığıyorlardı. Her birinin metal pimi, kaosla cehennemin arasında duran şeydi. El bombaları. Son talimde de el bombası kullanmışlardı. Jasper yarın yanına üç tane alacaktı. Ne olur ne olmaz diye. Leo'ya söylemeyecekti.

Cep telefonu tiz sesle çaldı. Leo ile Ivan işi halletmişlerdi. Yeni çaldıkları arabanın içinde, kuzey yönünde gidiyorlardı.

Jasper el bombası kutusunu en üst rafa geri koydu. Gitme vakti gelmişti. El bombalarına yarına kadar ihtiyacı olmayacaktı.

* * *

Kış karanlığında Södertälje'de sessizce, dosdoğru önüne bakarak araba süren Leo ancak 55. Otoban'dan çıkınca babasına göz attı.

"Başarabilecek misin?"

Bu meseleyi onunla konuşmalıydı. Bundan iyi fırsat bulamazdı. Arabada baş başalardı.

"Neyi başarabilecek miyim?"

"İçmemeyi."

Babasının güçlü olduğunu görmek istiyordu. Eskisi gibi güçlü olduğunu. Çocukluğunda tanık olduğu o sınırsız gücü görmek istiyordu; onun gelişini hep önceden hisseder ve hazırlanırdı. Ama şimdi bu daha zordu. Leo bu adamı çok da tanımıyordu. Eskisi gibi babasının içini okuyamıyordu. Jasper askerdelermiş gibi davrandığında (Ivan askerlikten nefret ederdi), Leo o gücü tekrar görür gibi olmuştu. Ama yetmezdi. Leo babasının hâlâ birinin burnuna yumruğu geçirdi mi feleğini şaşırtan adam olup olmadığını anlamalıydı.

"Bankanın önünde, baba. Sen orada duracaksın. Polisler gelirse, onları ilk sen karşılayacaksın. Yapabilecek misin?"

"Gerekirse ateş ederim."

"Nişan alarak mı?"

"Tüfek kullanmayı biliyorum!"

Babası sesini giderek yükseltmişti. İyi gidiyordu. Şimdilik.

Antik İsveç bölgesinden geçtiler; her iki kavşakta bir anıt taşları ve Tunç Çağı'ndan kalma mezarlar görüyorlardı. Arnö'ye giderken de, henüz bir aile oldukları zamanlarda, birkaç yaz mevsiminde yazlık kiraladıkları adayı gördüler; Hjulsta Köprüsü'nden ve Enköping ile E18'i ayıran dönel kavşaktan geçip bir buçuk kilometre kadar gittikten sonra 70. Otoban'a girdiler. Leo'nun babasının sesini yükseltmesi iyiydi, ama yeterli değildi... Biraz daha sinirlendirilmesi gerekiyordu. Onun hâlâ eski Ivan, Leo'nun yarın ihtiyaç duyacağı Ivan olup olmadığını anlamak için biraz daha ileri gitmek gerekiyordu.

"Yapabilecek misin? Emin misin? Baba?"

"Yeter."

"Bu gece içkiyi saklamama gerek yok mu yani?"

Ivan'ın yumruklarını sıktığını gördü. Ivan kucağındaki yumruklarını sıkıyordu.

"Sen bana emir vermeye mi kalkıyorsun Leo? Yaptığın şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun? *Gerçek* bir lider gibi davrandığını mı sanıyorsun?"

"Cevap vermedin. Şişeyi diyorum baba. Şişeyi! Bilmem gerek. İçecek misin?"

"*Gerçek* bir lidersen... kardeşlerin nerede?"

Leo'nun tanıdığı babası geri gelmişti, az da olsa.

"Baba... yoksa sen bu yüzden mi evet demiştin?"

Babasının hâlâ içgüdüsel olarak saldırganlaşıp saldırganlaşmadığını görmek istiyordu. Babasının öfkesini kontrol edebildiğini, onu odaklamayı öğrendiğini de görmek istiyordu.

"Burada olmanın sebebi bu mu? Bu işi hep birlikte, koca bir aile olarak yapacağımızı düşündüğün için mi?.. Öff, hâlâ anlamıyor musun? Felix ile Vincent hâlâ yanımda olsa, senin gibi birine kesinlikle ihtiyacım olmazdı baba."

Ivan artık dosdoğru önüne bakmıyordu. Karanlık düşüncelere dalınca donuklaşmış gözleri şimdi kötü kötü parlıyordu... her an fiziksel şiddete başvurmaya hazırdı. Leo babasının ellerine özellikle bakınca, hiç titremediklerini gördü.

"Eee, söyle madem. Neden yanında değiller? Neden seninle değiller? Neden liderlerinin yanında yoklar?"

"Çünkü yanımda olmak istemiyorlar. Yanıt bu kadar basit baba."

"Birbirinize düşman mı oldunuz? Oğullarım? Birbirinizden kopmamalısınız; size bunu öğretmiştim."

Ivan hâlâ o adamdı. Ve öfkesini kontrol edebiliyordu. Kendini kontrol edebiliyorsa, Leo da onu kontrol edebilirdi.

Babası yarın işini yapabilecek durumdaydı.

"Hayır. İstemiyorlar. Biri bir şeyi yapmak istemiyorsa zorlamamak gerekir. Bunu çok eskiden öğrenmiştim. Zorlamak asla iyi sonuç vermez. Değil mi?"

Bakıştılar. Baba oğul. Geçmişe dönmüşlerdi. Bir yandan da şimdide, buradaydılar.

"Ben de seni zorlamıyorum. Yapamayacaksan şimdi söyle baba."

Son çıkış. Yol daraldı; virajlar görüş mesafesini azaltıyordu. Yüz on kilometre kadar kalmıştı. Birazdan evde olacaklardı.

"Leo?"

Tarım arazileri karanlıkta hayal meyal seçiliyordu.

"Evet?"

"Bu işi cidden yapacak mısın?"

İleride, küçük Heby kasabasının alçak apartmanları ile kiralık müstakil evlerinin ilk ışıkları belirdi.

"Yani... onlarla? Kendini asker sanan o herifle? Rusya'ya saldırmamız gerektiğini düşünen o geri zekâlıyla? Ve boş paketler arka koltukta güzel görünsün diye uğraşan o kadınla? Araba kullanmayı biliyor mu acaba? Bak Leo. Bu işi iyice düşündün mü?"

"Ben her şeyi düşündüm. Tek bir sorun var. Sorun sensin. Tek risk sensin."

"Bu delilik Leo!"

"Dokuz banka soydum. Ne yaptığımı biliyorum."

Ivan bir anlığına çok net gördü. Durumu öyle net gördü ki. Birbirlerini tanıyorlardı, kan bağları ve ortak geçmişleri vardı; liderin dediği olurdu. Eskiden lider hep Ivan olmuştu. Ama onların bile olmayan bu lanet olası arabada, açık pencereden giren buz gibi rüzgâr Ivan'ın kır düşmüş kıvırcık saçını dalgalandırırken, lider onun en büyük oğluydu.

"Görüyorsun, değil mi? Baba?"

Bu kasaba Ivan'ın eskiden yaşadığı kasabadan bile küçüktü. Gecenin bu vaktinde etraf zifiri karanlıktı; yalnızca küçük otobüs durağının yanındaki büfenin, onun karşısındaki pizza ve kebap restoranının (ki şimdi kapanıyordu) ve video dükkânının (kapıdaki, elle yazılmış yazıya göre daha bir saat açık olacaktı) ışıkları yanıyordu. Bir de tütün dükkânı ile dişçi muayenehanesinin arasında sıkışmış, mantolaması yapılmış, alçak bir binanın.

"Banka. Yarın orada, girişteki şu ahşap korkulukların yanında duracaksın."

Bankanın önünden ağır ağır geçtiler.

"Anlıyor musun? Gerçekten orada duracağını anlıyor musun baba? Yoksa bunun... *delilik* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Kasabadan çıktılar. Zaten tek bir caddesi vardı... evlerle sanayi alanlarının olduğu, sınırında iki marketle birkaç apartman bulunan, daha küçük bir bölgeden ve tepedeki güzel bir beyaz kilisenin önünden geçtiler.

Otobana çıktılar.

Kuzey yönünde dört beş kilometre ilerleyip sık bir ormandan geçtikten sonra keskin bir virajı dönüp batı yönünde bir buçuk kilometre kadar gittiler. Önünde yazlıklara ait posta kutuları çift sıra halinde duran bir çite vardılar. Leo yavaşlayıp asfalt yoldan çakıllı yola saparak, iki büyük ahırın ve bir kulübe ile traktörün önünden geçti. Burada duracaklardı; sık ağaçların arasındaki bu yer, park etmek için idealdi. Leo arabadan inip ormana girdi; geri döndüğünde kucağında önceden iple bağlanmış bir demet ince köknar dalı vardı. Bir demet daha getirdi. Arabanın üstünü çabucak örttüler; en önemlisi, arabanın yola bakan sağ ve arka tarafını gizlemekti. Sonra karanlık ormanda yürümeye başladılar.

"Yarın aynı yoldan buraya geleceğiz. Diğer araba iki yüz metre kadar ileride."

Toprak çıplaktı. Kış gecesinin bu saatinde, karsız, sık ormanın zifiri karanlığında göz gözü görmüyordu; gökyüzündeki, dalların arasından görünen parlak yarımay ile beyaz noktacıklar şeklindeki isimsiz yıldızlardan başka ışık kaynağı yoktu. Leo babasını görmeye çalıştı, ama sık dalların altından eğilerek geçerken hızlı hızlı soluyan babasının formsuz vücudunu hayal meyal görebildi o kadar; yüz hatlarını seçemiyordu.

"Baba?"

Leo bankanın önünden geçerken bir soru sormuştu.

"Evet?"

"Hemen şimdi söyle."

"Neyi söyleyeyim?"

Leo, durunca babası da durdu. Zifiri karanlıkta, aralarında bir kol mesafesi vardı. Leo'ya babasının gözleri parlıyormuş gibi geldi, ama emin olamadı.

"Yapamayacaksan söyle, ona göre hareket edeyim. Şimdi söyle. Burada. Baş başayken. Yapamayacaksan söyle. Bunu

kaldırabilirim, ama cevabını şimdi duymak istiyorum... Yarın kahvaltıda değil, şimdi."

İkisi de duydu. Çakıllı yolda bir aracın yaklaştığını. Ağaçların arasında far huzmeleri belirdi. Daha önce Tumba'daki evin önünde duran arabaydı bu; çeşitli renklerde, boş hediye paketleriyle doluydu.

Soru basitti. Ama hâlâ cevap yoktu. Leo fazla beklemedi. Arabaya, direksiyonun başında oturan Jasper'e doğru yürüdü.

"Leo?"

Ivan dalları ayırarak yürüyen Leo'yu tuttu.

"Leo, bana bak."

Aralarında kalın bir dal vardı. Ladin dalı. Dikenli.

"Bana bak *dedim!*"

Ivan dalı aşağı bastırıp kırdı.

"Ben babanım. Bu işi yapabilirim. Duyuyor musun?"

Kalın ağaçların arasında bir an öylece durup bakıştılar; yeterince yakından bakınca, birbirlerinin yüz hatlarını seçebiliyorlardı.

Bu işi yapacaklardı. Birlikte.

Leo, Ivan'ın bu işin altından kalkabileceğini yüzünden, sesinden anlamıştı. Onun ancak çatışma kaçınılmaz olunca ortaya çıkan gücünü görmüştü.

Ivan başkalarının kendilerinden şüpheye düşebileceği durumlarda asla özgüvenini yitirmezdi.

Şimdi eve gidip bir şeyler yiyecek ve uyuyacaklardı.

Çünkü birkaç saat sonra tekrar burada olacaklardı; hediye paketleriyle dolu arabayla gelip, dallarla örttükleri arabaya bineceklerdi... Sonra da soygun başlayacaktı.

82

Ön kapı neredeyse duyulmayacak kadar hafif çalındı. Ama evdeki herkes kapının çalındığını her nasılsa duyup irkildi, kalakaldı, en kötü ihtimale hazırlandı.

Anneli mutfak tezgâhında sandviç hazırlıyor, kalın ekmek dilimleri kesiyordu... Onun yanında duran Ivan da salata için domates ve salatalık doğruyordu; banka soyguncuları enerji almak için gece yarısı karınlarını doyuracaktı. Jasper kapağı açık olan cephanelikte, yarın kullanacakları silahları yağlıyordu; Leo ise oturma odasında bir koltuğa oturmuş, sehpaya serdiği haritaya bakarak alternatif kaçış yollarını inceliyordu.

İrkilip en kötü ihtimale hazırlandılar.

Soyguna bir günden az kalmışken, bu saatte kapılarının çalınması hayra alamet değildi.

Leo usulca yatak odası penceresine gidip jaluziyi araladı, ama sundurma buradan görünmüyordu; merdiveni inip ön kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı, ama diğer taraftaki kişi gözetleme deliğini eliyle örtmüştü.

Kapı tekrar çalındı.

Elinde iki otomatik tüfekle cephanelikten çıkan Jasper silahlardan birini Leo'ya verdi; Leo otomatik tüfeği şapka askılığına asıp üstünü bir ceketle örttükten sonra diğer tüfeği alıp usulca mutfağa girdi.

Babasına "Yukarı çık" diye fısıldadı. "Anneli'yi de yanına al."

Merdiveni çıkmalarını bekledi. Sonra kapıyı açtı

"Bizsiz bir haltlar mı karıştırdınız bakayım?"

İkisi. Buradaydılar. Leo'nun karşısındaydılar.

"Eee?"

Rahatlayan Leo gülümsedi.

"Gelin."

İkisine de sarıldı. Felix ile Vincent'a. Kardeşleri geri gelmişti.

"Girsenize yahu!"

Jasper elinde tüfekle mutfaktan çıkıp yaklaştı.

"İşte şimdi bütün aile toplanmış oldu!"

Vincent ona baktı, ama trende başına dayanan namluyu hatırlayınca gözlerini çabucak kaçırdı.

"Sen bu aileden değilsin."

Sonra Anneli merdivenden indi. Peşinden Ivan geliyordu.

"*Onun*... burada ne işi var?"

Leo kapıyı açınca yumuşak, rahat yüz ifadeleriyle karşılaşmıştı. Ama artık o ifadeler kaybolmuştu. Vincent, Jasper'e bakmamaya çalışıyordu... Felix ise bir anda sinirlenmişti.

"Ne işi olduğu belli."

"Hayır, değil!"

"Biri gitti. Biri lanet olası Göteborg'a taşındı. Onun yerini başka birinin alması gerekiyordu. Değil mi?"

Ivan merdivenin yarısında kalakalmıştı. İnmeye devam etti.

"Oğullarım."

Her adımda biraz daha gülümsüyordu.

"Öyle çok... Vincent, amma büyümüşsün... Felix, sen de... Görüyor musun Leo, geldiler!"

Küçük hol iyice kalabalık olmuştu. Leo arada kalmıştı. Babası arkadan ittiriyor, bir an önce oğullarıyla selamlaşmak istiyordu; önündeki iki kardeşininse böyle bir niyeti yoktu.

"Seninle konuşmak istiyoruz. Vincent ile ben. Baş başa."

Leo zemininde kasa olan odayı Felix'e başıyla gösterdi.

Odaya girip kapıyı kapadılar.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Bir şey düşünmüyorum."

"Ama fikrimizi değiştirmedik Leo. Buraya banka soymaya gelmedik."

Felix ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı.

"Al. Yetmiş bin kron. İhtiyacın varsa. Bunu vermeye geldik."

Leo parayla dolu olduğu için kapanmayan beyaz zarfa baktı. Dakikalardır kendini tuhaf hissediyordu. Kapıyı açıp da en çok özlediği insanları görünce, görmek istediği şeyi görmüştü... Aralarında bir bağ görmüştü.

"Al bunu Leo. Tüm paramız. İhtiyacın varsa al. O lanet olası bankayı soyma!"

Gerçeği şimdi anlıyordu.

"Hediye dağıtan Noel Babalar gibi buraya, *evime* geliyorsunuz!"

Bağ yoktu.

"Yapma Felix! Sonra ne olacak peki?"

"Neden sonra?"

"Yetmiş bin kron. En fazla birkaç ay idare eder."

"Sonra ne mi olacak? İstersen. Geri geliriz. Sen istiyorsan geri taşınırız. Hâlâ şirketimiz var, değil mi? İnşaat şirketimiz yok mu? Daha önce yaptığımız işi yaparız. Birlikte ev yaparız."

Zarf hâlâ aralarındaydı.

"Vincent?"

Leo en küçük kardeşine baktı.

"Hâlâ onunla aynı fikirde misin?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum işte!"

Leo başını biraz yana eğip gülümsedi.

"Ama evde oturup bizi merak etmek istemediğini *biliyorsun* Vincent. Karar vermenizin vakti geldi. Biz yarın o bankayı soyacağız."

Kimsenin istemediği zarf, Felix'in parmaklarının arasından kayıp düştü; Felix onun yere düştüğünü gördü.

"Onlarla mı banka soyacaksın? Sen ciddi misin? Siz... dördünüz banka soyacaksınız, öyle mi?"

"Evet."

"Leo, o zarf senin. Ben gidiyorum. Buraya banka soymaya gelmedim... Seni banka soymaktan vazgeçirmeye geldim. Bir daha da bize asla öyle bir teklif yapma. Ne bana ne de Vincent'a."

Felix gidip kapıyı açtıktan sonra arkasına döndü.

"Vincent? Ben yarın sabah eve dönüyorum. Biletlerimizi zaten almıştık. Benimle gelmek istersen, numaram sende var."

"Bekle!"

Ivan gözünü kapıya dikip beklemişçesine mutfak sandalyesinden fırladı.

Felix beklemedi.

"Bekle, seninle konuşmak istiyorum!"

Felix'i kolundan hafifçe tuttu.

"Bıraksana!"

"Dinle beni, birbirimizi görmeyeli..."

"Dinleyeyim mi? Seni mi? Oğluyla banka soyacak adamı mı?"

Ivan, Felix'in kaskatı kesilen kolunu bıraktı.

"Felix? Oğlum. Ben buraya sizi görmeye geldim. Seni. Leo'yu. Vincent'ı. Birlikte... çalışabiliriz diye düşündüm. Hep birlikte."

"Pardon?"

Aralarında birkaç metre vardı, ama Felix babasının nefesinin alkol kokmadığını fark etti.

"Seninle... banka soymak isteyeceğimi nereden çıkardın? Banka soymayı bırak, seninle aynı odada olmak bile istemiyorum; bunu bilmiyor musun? Beni anneme o şeyi yapmaya zorladıktan sonra ne bekliyordun? Seni görmek isteyebileceğime gerçekten inanıyor musun? Canın cehenneme!"

"Bunlara kafayı takmayı bırakmalısın Felix; sen bana kızgın değilsin... Çocukluğundaki halime kızgınsın ki o zamanlar Leo'nun şimdiki yaşından çok büyük değildim. Bunlara

kafayı takma artık. Şimdiki halime bak; ben değiştim... Geçmişi geride bırakmalısın."

"Geçmişi... geride mi bırakmalıyım? Bir sorumu yanıtlar mısın?.. Annemin yüzünü gözünü dağıttığın gün sana o lanet olası kapıyı açan kimdi? Ben miydim? Vincent mıydı? Yoksa Leo muydu? Hatırlıyor musun? Yoksa bunu da mı geride bırakayım?"

Babasına bir adım yaklaştı.

"Tamam. Tamam. Bırakıyorum!"

Genzini temizleyip tükürük topladı.

"Bırakıyorum! Şimdi!"

Ve tükürdü.

Annesinin yanağı ile boynuna tükürmüşken bu sefer daha yukarı nişan almıştı, ama tükürüğü babasının yanağı ile boynundan aktı.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Leo yan odadan fırlayıp babası ile kardeşinin arasına girdi ve onları göğüslerinden itti.

"Artık git Felix."

Vincent öylece duruyordu. Tek başına. Babasının yüzündeki tükürüğü gömleğinin koluyla sildiğini, Felix'in ön kapıyı açtığını gördü.

"Bekle!"

Hole fırlayıp, babası ile Leo'nun yanından koşarak geçti.

"Seninle geliyorum."

83

Ivan onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu ancak yatakta bir iki saat yattıktan sonra anladı. Koku. Onu rahatsız eden buydu. Yastıktan geliyordu. Ivan yatakta doğrulup oturdu ve

yastığı burnuna götürdü. Evet. Yastıktan geliyordu. Ivan direniş gösteren yastık kılıfını nihayet çıkardı; önce kılıfı, sonra da ince kumaşlı kuştüyü yastığı kokladı. Kokunun yastık kılıfından geldiğine emindi. O kesif koku öyle tanıdıktı ki geçmişi hatırlatıyor ve Felix ile Vincent'ı (burada olmaları gerekirdi, ama yoktular), üst kattaki Leo'yu, Britt-Marie'yi düşündürüyordu... Ivan, Britt-Marie'yi çok düşünmese de, bu evin her yerinde onun izleri görülüyordu.

Yastık kılıfında Britt-Marie'nin kokusu vardı; Ivan buna anlam veremedi.

O da mı burada yatmıştı?

Koku onu geçmişe götürdü. Şimdi bambaşka bir yerdeydi. *İspiyoncu.* O kokuyu alırken, bambaşka bir yatağın kenarında oturuyordu; birkaç gündür bu hücredeydi... bir eve molotofkokteyli attıktan sonra birinin ihanetine uğramıştı. *İspiyoncu.* Hücre kapısı açılmıştı ve sağ eli sargılı bir polis davetsizce içeri girmişti; konuşmak istiyordu.

Konuşmak mı?

Ivan konuşmak istemiyordu.

Ama o lanet olası domuz ısrarla soru sormuştu.

"Öz oğlunu nasıl beraberinde götürebildin?"

"Ne diyorsun?"

"Karını yakmaya giderken yanına on yaşındaki oğlunu almandan bahsediyorum. Onun annesini yakmaya gidiyordun."

"Şu an seninle konuşmak istemiyorum."

"Bak, oğlun Leo iyi bir çocuğa benziyor ve..."

"Seninle konuşmak istemiyorum. Konuşmak zorunda değilim. Bir hapishane hücresinde oturuyor olabilirim, ama ne zaman konuşacağıma ben karar veririm. O yüzden çık dışarı. İkile!"

"Benimle konuşmasan da olur. Oğlun konuştu. Leo bize her şeyi anlattı. Bombayı senin yaptığını söyledi. Onu minibüse bindirdiğini, minibüsü yol kenarına park ettiğini, ahududu çalıları-

nın arasından geçtiğinizi, evin önünde bir süre durduktan sonra bombayı bodrum penceresinden içeri attığını söyledi."

"Ben bomba filan atmadım. Oğlum da hayatta konuşmaz."

"Ama konuştu. Hiç sorun çıkmadı... her şeyi özgür iradesiyle anlattı; yanında annesi vardı. Mutfak masanızda oturup oğlunla bir saatten fazla konuştum."

"Oğlum lanet olası bir polisle bir saatten fazla karşı karşıya oturup beni ispiyonladı, öyle mi?"

"Evet."

"Hiç sorun çıkmadı diyorsun. Eline ne oldu peki? Benim oğlum hayatta konuşmaz. Benim ailemden ispiyoncu çıkmaz."

"Konuştu, çünkü konuşmaya ihtiyacı vardı... Bunu anlamıyor musun? Sen onun babasının Ivan. Oğlunu düşünüyorsan, olanları anlat bana. O yükü tek başına taşımamalı."

"Defol git! Çabuk!"

Yastık kılıfını parçalayıp pencereden atsa da o lanet olası kokudan kurtulamadı. Soğuk ve karanlık hole çıktı. İçerisi de dışarısı kadar karanlıktı. Komşunun bahçesinde ışık yanıyordu, o kadar. Ivan oğlunun evinde gizli gizli, çocuk gibi dolanıyordu; Britt-Marie'nin kokusundan kurtulamıyordu... Sonunda başı döndü ve ayağı kayınca kalçasını lavaboya, ayağını da mutfak masasına çarptı. Oraya, geçmişe dönmek istemiyordu. Zamanın ilerlemesini istiyordu; geçmişsiz, tertemiz bir zamanda, insanların birbirinin yüzüne tükürmesine yol açan şeylerin olmadığı bir zamanda yaşamak istiyordu. *Tek risk sensin.* Leo'nun yanında yürümüştü, banka soygunu için araba çalmış ve araç değiştirecekleri yere götürmüşlerdi; oğlu daha baştan onu suçlamaya girişmişti. *Şişeyi diyorum baba. Şişeyi! Bilmem gerek. İçecek misin?* Risk mi? Asıl risk insanın sinirini bozmaktı. Birini ispiyonlamaktı. Kırk sekiz saattir ağzına bir damla bile içki koymamış olan Ivan'ın elleri titriyordu, birkaç kere de kusacak gibi olmuş ama kus-

mamıştı, köşedeki dolapta bir şişe viski olduğunu biliyordu ve tir tir titriyordu, oysa ev artık soğuk değildi, mesele soğuk değildi; mutfak masasına oturdu... artık içi de üşüyordu, belki de viski şişesinin yanında bir de şarap şişesi vardı, hem üşüyor hem yanıyordu, ağzına tek bir damla bile koymamıştı... uzanıp havaya yumruklar savurdu, çünkü o kokudan kurtulamıyordu.

84

Jasper kanepede oturuyordu. Siniri bozulmuştu. Mesele sadece kanepenin rahatsız olması değildi. Battaniyenin fazla kalın olması da değildi. Jaluzilerin ışık geçirmesi de değildi. Asıl canını sıkan şey başkaydı. Gerekirse yerde çıplak ve battaniyesiz yatabilirdi. Uyuyamamasının sebebi o kadındı. Anneli. Zayıf halkaydı. Bunun bir tek Jasper farkındaydı. Bir şeyin zayıflığı ancak baskıya maruz kaldığında ortaya çıkardı; Anneli de baskı altındayken dağılacak, porselen yumurta gibi parçalanacaktı. Ezilecekti. Sorgu odasında on dakika kaldı mı bebek gibi ağlamaya başlayacaktı. Jasper, Leo için üzülüyordu. Anneli, Leo'ya ahtapot gibi yapışmıştı; Leo ondan kurtulamazdı. Anneli'nin sözünden asla çıkamazdı. Yoksa Anneli polise gidebilirdi. Veya bir arkadaşına ya da başka birine, barda tanıştığı birine her şeyi anlatabilirdi... O zaman da üniformalılar kapıyı kırıp içeri girerdi. Jasper yakalanırlarsa alacakları cezayı biliyordu. Müebbet. Bomba yüzünden. Savcı onların kamuyu tehlikeye atmak suçundan cezalandırılmalarında diretirdi ve cezaları ağırlaştırılırdı.

Anneli konuşursa. Müebbet alırlardı.

Anneli önce Jasper'in adını verirdi; ondan asla hazzetmemişti... Jasper bunu baştan beri seziyordu. Handen'deki o yasa-

dışı kulüpte. Anneli tek başınaydı, gül rengi ve köpüklü İspanyol şarabı içiyordu, hoş hatundu, Jasper böyle düşünmüştü, onun güzel ve doğal olduğunu düşünmüştü. Jasper, Anneli ve Leo bar tezgâhında muhabbet etmişlerdi. Jasper, Anneli'nin içtikçe daha çok güldüğünü, her seferinde dudaklarını Leo'nun kulağına biraz daha yaklaştırıp bir şeyler fısıldadığını görmüştü. Duvarlarında ışıklar yanıp sönen, bangır bangır müzik çalan barda o ikisi baş başaydılar; Jasper yok gibiydi.

Anneli'nin gözlerinden anlamıştı. İleride başlarına bela olacağını anlamıştı.

Baştan anlamıştı; Leo'yu daha o zaman uyarması gerekirdi.

85

Leo yanında sessizce yatan Anneli'nin uyanık olduğunu birkaç saattir seziyordu; sıkıntı verici düşüncelerle boğuşan Anneli yatakta dönüp duruyordu. Leo onun huzursuzluğunun sebebini biliyordu; Anneli hiç yaşamadığı deneyimleri hayal etmeye çalışıyordu... Diğer üç maskeli soyguncuyla birlikte banka soyacaktı, kaçış aracını kullanacaktı, alarm çalan afallamış banka personelinden gözlerini kaçıracaktı, yerel polisin ve belki de Sala, Enköping veya Uppsala polisinin döner mavi ışıklı arabalarından son sürat kaçacaktı. O Felix gibi değildi (hiçbiri Felix gibi değildi), onun kadar soğukkanlı değildi, banka soyulurken direksiyon başında üç dakika sakin sakin bekleyemezdi, suç mahallini kimseye görünmeyecek ve takip edilmeyecek kadar hızlı ama bir yandan da dikkat çekmeyecek kadar yavaş terk edemezdi. Felix olmayınca, onun yerine bankanın önünde iki kişinin beklemesi gerekiyordu. Saldırmaya kalkanlar olursa, onlarla Leo'nun kız arkadaşı ile babası çarpışacaktı. Bankanın içinde de Leo

ile Jasper rol değiştirecekti. Leo güvenlik camının ardına geçip çekmecelerle kasaları boşaltırken, Jasper de yerde yatan müşteri ve veznedarlarla ilgilenecekti.

Leo'nun sırtına, kaburgalarına sert bir dirsek darbesi indi. Uyku ile uyanıklık arasındaki Anneli yatakta dönüp duruyordu. Leo onun kolunu hafifçe tutup, yumuşak tenini parmak uçlarıyla okşadı.

"Anneli? Beni dinler misin? Soygunu düşünme artık."

Anneli döndü; gözleri karanlıkta parlıyordu. Leo onu alnı ile yanaklarından öptü.

"Eninde sonunda yarın saat üç olacak. Şimdi ne yaparsan yap, ne düşünürsen düşün."

"Kaygılı değilim, düşündüğün buysa eğer."

"Bence öylesin. Haydi artık uyumaya çalış."

"'Leo senin gibileri asla kale almaz. Onun kardeşleri var. Bunu sen de biliyorsun.'"

Anneli fısıldayarak konuşmuştu. Ama tane tane.

"Jasper böyle dedi."

Anneli'nin gözleri. Uzun farlar gibi ışık saçıyordu.

"Ve soygundan sonra... buraya geleceğini düşünüyor."

İki huzme, Leo'nun yüzünden ayrılmıyordu.

"Ama ben gelmesini istemiyorum. Ona katlanamıyorum."

"Mesele o değil, Anneli. Tamam mı? Yatakta dönüp durmanın sebebi o değil. Yarından korkuyorsun. Korkmanın sebebini de anlıyorum."

Anneli dirseklerinin üstünde doğruldu.

"Anlamıyor musun Leo? Bak... ben *korkmuyorum*. Hatta sizinle geleceğim için memnunum, çünkü böylece ölüp ölmediğinizi anlamak için radyo dinlemek zorunda kalmayacağım. Ama soygundan sonra... kardeşlerin ile Jasper buraya gelmezse iyi olacak!"

Leo'yu tekrar aynı yerden, kaburgalarından, bu kez daha hafifçe ama bilinçli olarak dürttü.

"Bence iyi *olmayan* tek şey, senin o kanepede yatan psikopata güvenmen."

Leo ona, parlak gözlerine, dirseklerinin üstünde doğrulup öne eğilmiş gövdesine baktı. Anneli sahiden de korkar gibi görünmüyordu.

"Anneli? Yapacak bir şey yok. Yarın bu işi birlikte yapacağız. O yüzden de Jasper'e güvenmeyi *yeğliyorum*. Tıpkı sana ve babama güvenmeyi *yeğlediğim* gibi. Çünkü başka şansım yok. Tamam mı? Haydi uyu artık."

Leo doğrulup soğuk zemine çıplak ayaklarıyla bastı. Burada ona huzur yoktu. Yatağın kenarında oturup, battaniyenin altında yatan Anneli'nin soluklarının düzenli hale gelmesini bekledi. Sonra yatak odasından çıkıp kapıyı ardından usulca kapadı ve merdivene doğru yürüdü; merdivene varınca onu gördü. Kanepedeydi. Uyanıktı. Önündeki sehpada dört otomatik silah duruyordu.

"Jasper? Ne yapıyorsun?"

"Silahları temizliyorum."

"Silahları temizledin zaten. Hazırlar. Uyumalısın."

Jasper oturmayı sürdürdü. Bir şey söylemek istediği belliydi; böyle zamanlarda hep gözlerini kısardı.

"Yarın kar yağacakmış. Yoğun kar yağışı olacakmış."

"Gördüm. Ama öğleden sonra yağacakmış... Biz o zamana kadar evin yolunu tutmuş oluruz."

Jasper tekrar yağladığı silahı elinden bıraktı.

"Ya çevirme olursa Leo? Ya polisler bizi durdurursa? Bunu düşündün mü? Anneli onlarla konuşmayı becerebilecek mi?"

"Niye beceremesin ki?"

"Ona güvenmiyorum. Eğer..."

"Jasper? Yarın bu işi birlikte yapacağız. O yüzden de Anneli'ye güvenmeyi *yeğliyorum*. Tıpkı sana ve babama güvenmeyi *yeğlediğim* gibi. Çünkü başka şansım yok. Tamam mı? Haydi uyu artık."

Önce Anneli. Sonra Jasper. Beş dakikada iki kez. Bu ekibi Leo bir arada tutuyordu. Felix ile Vincent varken de durum böyleydi, ama artık iyice belirgindi. Leo merdiveni inerken, gıcırtı olmasın diye duvar dibinden gitti; merdivenin ortasındaki, basınca kırılmışçasına ses çıkaran basamağı atlamaya da özen gösterdi. Misafir odası sessizdi; Leo'nun babası kımıldamadan yatıyordu, ama Leo yine de, ne olur ne olmaz diye kapıyı kapadı. Mutfağa girdi. Buzdolabı. Leo portakal suyunu kutusundan içti. Bir dilim jambon yedi. Başta hep öksürürcesine su fışkırtan musluktan yarım bardak su koydu.

Anneli, Jasper ve kendisi. Uyanıktılar. Sadece babası, yani onu en çok kaygılandıran kişi uyuyordu.

Leo yarım bardak daha su içti.

Sonra tekrar hole girdi ve tam yukarı geri dönerken, ilk bastığı basamak gıcırdarken birinin seslendiğini duydu. Ses arkasından gelmişti. Demin çıktığı mutfaktan.

"Leo?"

Leo durdu. Bu, babasının sesi miydi? Öyleyse bir tuhaftı.

"Biraz gelebilir misin?"

Babasının sesiydi. Farklı gelmesinin sebebi de babasının fısıldaması veya kısık, alçak sesle konuşması değildi; başka bir şeydi... Babası yalvarıyordu sanki. Yalvarırcasına konuşuyordu. Leo'nun babası –hayatında kimseden bir şey rica etmemiş, hep sözünün dinlenmesini beklemiş o adam– önce ön kapıda Felix'e yalvarmış ve yüzüne tükürüğü yemişti... Şimdi de tekrar yalvarıyordu; Leo bundan rahatsız oldu.

"Baba, burada ne yapıyorsun? Uyumalısın."

Karanlıkta babasını görmemişti. Babası mutfak kanepesine, üstünde sadece külotla uzanmıştı. Kapıda duran Leo, onun titrediğini gördü.

"Otur. Yanıma otur Leo. Sana bir şey söylemek istiyorum."

Leo mutfağa girip kanepenin kenarına oturdu; Ivan da doğrulup oturdu. Şimdi yan yana oturuyorlardı. Gövdele-

ri solgundu. Aynı kanı taşıyorlardı. Aynı soydandılar. Yirmilerinin başında olan Leo yolculuğuna yeni başlamıştı; yaşı onunkinin iki katından fazla olan Ivan ise artık yolculuk etmiyor, hiçbir yere gitmiyordu.

"Ben..."

Ivan'ın ön kolları hâlâ kaslıydı; ama biraz göbeği çıkmış ve göğsü çökmüş, omuzları daralmıştı.

"...sana bazen kötü davranmış olabilirim."

Yanında oturan Leo onu dinliyordu.

"Sen ve kardeşlerin küçükken."

"Mizacına uygun davrandın baba. Hepsi bu."

"Ama Leo... yaptıklarım yanlıştı."

"Yeter."

"Ben..."

"Bunlar artık umurumda değil. Daha fazla duymak istemiyorum."

"Leo, bunu söylemek istiyorum... Benim için önemli. Sen daha küçücük bir çocuktun."

"Küçücük bir çocuk mu?"

"Küçücük bir çocuktun Leo. Ve aslında öyle yapmak istemedin, biliyorum."

"Ne yapmak istemedim?"

"İspiyonlamak istemedin."

"İspiyonlamak mı? Yine mi o mesele?"

"Hayır, ama..."

"Şimdi beni iyi dinle! Son kez söylüyorum! Seni ispiyonlamadım! Biz öyle insanlar değiliz. Tam tersine. Babamız annemizi öldürmeye kalksa bile *hepimiz* suçu üstleniriz. Felix'in de, Vincent'ın da, benim de kapıyı açtığımızı düşünmemizin sebebi bu. Biz ispiyoncu değiliz!"

"Leo... ben... seni suçlamıyorum, artık suçlamıyorum, sen de gördün, Felix şey yaptığında bile... bir şey yapmadım. Yüzüme tükürdü, ama ona elimi bile kaldırmadım. Bir insanın

yüzüne tükürmek en büyük hakarettir! Başkası yapsa... o piçi kemerle döverdim! Ama oğluma el kaldırmam. Kaldırmadım da."

Ivan farkında değildi. Konuşurken sağ elinin yer yer düzleşmiş parmak eklemlerini ovuşturmaya başladığının farkında değildi.

Yumruklarını çok kullanan insanların parmak eklemleri öyle düzleşirdi.

"Her şey yoluna girecek, değil mi? Felix beni anlayacaktır. Vincent da. Bu iş bitince Leo. Tekrar bir aile olacağız."

"Yeter, kes! Sakın bir daha bana çocukluğumdan bahsetme."

"Sana kötü davrandım. O zamanlar."

"Kes dedim!"

"Ama Leo, neden istemiyorsun... ben istiyorum ki..."

Leo kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdü; bu meseleye harcayacak enerjisi kalmamıştı.

"Açıktı!"

Evde çıt çıkmıyordu. Bir çeşit huzur hâkimdi. Ama Leo bunu ancak merdivene doğru yürürken, babasının neden bahsettiğini anlayınca fark etti.

"Kapı. Leo? O zaman. Hani ben... annenle... Falun'da. Kilitli değildi. Kolunu indirince açıldı, ben de içeri girdim. Felix ile Vincent'ın ve senin yanınızdan geçtim."

Leo en alt basamağa oturdu. Basamak gıcırdadı. Her zamanki gibi.

"Felix onu kastettiyse. Demin senin kastettiğin de o idiyse. Öyleyse söyleyeyim... Kapıyı hiçbiriniz açmadınız. Anladın mı Leo?"

86

İki yanında kahverengi ahşap korkuluklar uzanan, ortasında büyük bir cam bulunan bir kapıda nöbet tutuyordu. Bir banka kapısında. Şu an soyulmakta olan bir bankanın kapısında. Bu bankayı soyanlardan biriydi.

Bunun bilincinde olmak için elinden geleni yapıyordu. Neredeyse yirmi saniyedir buradaydı. Ama yaşadıkları gerçek gibi gelmiyordu.

Korkmuyordu. Kaygılı da değildi. Çünkü kendine öyle hissetme izni vermiyordu, veremezdi, oğlunun yüzünde maskeyle ve emniyet mandalı açık otomatik silahıyla içeride koşturduğunu aklına getirmemeliydi. Ama *bir şey* hissediyordu. Gün boyunca hissetmişti. Bu hissi bastırmıştı. Ama artık bastıramıyordu. Bu his sanki yanında durup ona bakıyordu, tıpkı onun bu bankaya baktığı gibi. Utanç. Duyduğu his buydu. Çok sık kapıldığı bir his değildi. Ama her seferinde yoğun olurdu. Bu korkunç utanç duygusunu daha önce de hissetmişti, kürekkemiklerinin arasını küçük parmaklar tırmaladığında hissetmişti ve o zaman Britt-Marie'nin yüzüne daha fazla vuramamıştı. Oğlu aralarına girip de Britt-Marie'nin kanlı, kaygan zeminde düşe kalka kaçmasını sağlayınca, Ivan korkunç bir utanca kapılmıştı. Sırtını tırmalayan o parmakları gün boyunca hissetmişti, zaman donmuştu sanki ve banka soyduklarını, arkasındaki bankada oğlunun olduğunu birazdan tüm dünya fark edecekti.

Üçe on vardı. Yerdeki tozsu kar tabakası, maskesini takmış Ivan'ın duyduğu sesleri boğuklaştırıyordu. Asfalt yol daha yarım saat önce kuruydu ve manzarada gri hâkimdi. Ivan şimdi kardaki ayak izlerini, arabadan bankaya kadar uzanan izleri görebiliyordu; bunlar Leo'ya, kendisine ve Jasper denen adama aitti. Plana göre o ikisi içeride üç dakika kalacaklardı. Çıkmalarına iki buçuk dakika kalmıştı. Kar böy-

le yağmaya devam ederse, arabaya bindiklerinde ayak izleri neredeyse tamamen karla kaplanmış olacaktı.

Ivan sokağın karşı tarafındaki dükkânlara dönük dururken, silahını önünde tutarken başını geriye çevirip bakınca Jasper'in bankanın ortasında durduğunu, en büyük oğlununsa yürümeye devam edip büyük bir yeşil bitkinin yanından veznelerin arkasına geçtiğini gördü. Biraz ilerideki arabada, direksiyonun başında Anneli oturuyordu; o da başına kayak maskesi geçirmişti.

Erken kalkmışlardı; Ivan geceyi mutfak kanepesinde titreyerek geçirmesine karşın, kalktığında kendini çok yorgun hissetmemişti. Ama kahvaltıda bir şey yiyememişti. Bir fincan sade kahve içmişti, o kadar. Bir fincan daha içmeye çalışmıştı, ama boğazından geçmemişti; zaman ilerlemeyi sürdürmüş, ama Ivan'ın bedeni öylece durmuştu. Hiç konuşmamıştı; kahvaltı sofrasında pek konuşmazdı. Bu sabah konuşabileceği kimse yoktu zaten. Leo ilgisiz ve içine kapanık davranmış, ekipman listesini gözden geçirmişti; Jasper silahlarla cephaneyi son bir kez kontrol etmişti; Anneli de parmaklarını büyük haritada gezdirip, zaten ezbere bildiği kaçış yollarına bakmıştı.

Silahları kiralık arabanın bagajındaki, giysileri de arka pencerenin altındaki Noel hediyesi paketlerinin altına gizlemişlerdi. Sonra aşağı yukarı bir saatte yüz on kilometre civarı kat ederek dün geceki yoldan gelmiş ve boş Noel hediyesi paketlerinin bulunduğu kiralık arabayı daha önce Jasper'in Ivan ile Leo'yu aldığı yere park edip, sık ormanda kısa bir yürüyüş yaparak –bu kez zıt yönde yürümüşlerdi ve gündüz vakti olduğundan birbirlerini görebiliyorlardı–, çam dallarıyla gizlenmiş çalıntı arabaya gitmişlerdi. Üzerlerini değişmişlerdi. Ivan'a verilen kayak maskesi yeni değildi, daha önce kullanıldığı kokusundan belliydi; Ivan başına geçirdiği maskenin daha önce Felix'e ya da Vincent'a ait olup olmadığını

merak etmişti. Zaman ilerlerken, üzerine kar yağan Ivan'ın zihni ile bedeni öylece durmuştu; ona silah ve içinde iki dolu şarjör bulunan bir bel çantası vermişlerdi. Sonra da bir kol saati vermişlerdi ki Ivan normalde kol saati takmazdı. Bu kırmızı ibreli, eski saati tanımıştı; onu bir zamanlar Leo takardı.

Ivan arka koltukta, Leo'nun arkasında ve Jasper'in yanında oturmuştu. Zaman öğleden sonra üçe on kalaya doğru ağır ağır ilerlemiş, saniyeler araba pencerelerinin ardında yağan kar taneleri gibi birer birer geçip gitmişti; sonunda küçük kasabaya girmişlerdi. Dün gece kasabanın bütün ışıkları sönüktü, şimdi de gündüz vakti olmasına karşın yine ortalıkta kimse yoktu. Bir cenaze şirketi, bir nalbur, bir kuaför ve kollarını sallayarak koşan gecikmiş bir yolcuyu bekleyen bir otobüs. Caddenin diğer ucunda beyaz kilise vardı; orası yolun sonu ve kaçışlarının başlayacağı yerdi.

Ivan tekrar kol saatine baktı. Kırk beş saniye. Şimdi, elinde silahla beklerken, Leo da kasa dairesindeyken zaman birden durmuştu, Ivan'ın içindeki fırtınaysa ışık hızında hareket ediyordu... Utanç, sırtındaki parmaklar ve kaçma arzusu, kana kana kırmızı şarap içme ve bir daha asla oğullarının gözlerine bakmama, şimdi bulunduğu yerde bir daha asla durmama arzusu.

* * *

Leo omzunun üstünden geriye çabucak göz attı. Babası hâlâ dışarıda, kapının önündeydi; tüfeğini hazır tutuyordu.

Kaçmıyordu. Yapması gerekeni yapıyordu. Leo onu *seçmekle* doğru kararı vermişti.

Altmış saniye.

Leo elleri titreyen şube müdürünün kasa dairesi kapısını anahtarla açmasını bekledi. Az önce yerde yüzükoyun yatıp ellerini başının arkasına koyan bu adam, Leo'nun babasıyla

aynı yaşlarda, ama ondan daha uzun boylu ve zayıftı. Daha önce hiç yerde yatmamış gibiydi; parmaklarını yelpaze şeklinde açmıştı. Leo tam adama sakin olmasını söyleyecekken, açılan kilidin sesini duydu. Bu yüksek güvenlikli kilitler sıradan kilitlere benzemezdi; pistonlar çelik takviyeli çerçevedeki yuvalarından derin derin iç geçirerek çıkınca, ağır kapı açıldı ve içerideki raflarda duran paraları sergiledi.

Leo bu hissi neredeyse unutmuştu.

Bankaya girmek. Müşterileri ve personeli yere yatmaya zorlamak. Yüz seksen saniye boyunca o şubenin hâkimi olmak. Planlar ve hesaplar yaptıktan sonra, açık kasa dairesi kapısının önünde dururken, her şeyi doğru yaptığını bilmek.

Leo bu hissi neredeyse unutmuştu, o yüzden şimdi daha da yoğun hissediyordu. Felix yokken, Vincent yokken. Ama önünde şube müdürü dururken. Kendini ilk kez böyle hissediyordu. İlk kez. Gerçi bir kez daha böyle hissetmiş olabilirdi. Babasıyla birlikte plan ve antrenman yaptığı zaman da bu hissi yaşamıştı; o plan da işe yaramıştı... Babası balkonda dururken birinin burnuna yumruğu geçirmek, şimdi babası dışarıdayken banka soymak kadar kolay olmuştu.

Kasa dairesinde tek başınaydı. Raflar para desteleriyle doluydu. Orada Leo'nun beklediğinden bile daha çok para vardı. Yüz, beş yüz ve bin kronluk banknotlar ayrı ayrı, yüzerlik desteler halinde toplanmıştı.

Bütün para buradaydı. Gece kasasına hiç para konmamıştı.

Leo bankacıya içeri girip sırtını duvara vererek oturmasını söylerken kendi sesindeki heyecanı fark etti; sesi titriyor, hisleri ile mantığı çelişiyordu... Gözlerine inanamıyordu, küçük bir banka şubesinin raflarında bu kadar para olabileceğine inanamıyordu.

Omuz çantasını ağız gibi açıp, içine paraları doldurdu, neyse ki bu sefer boya paketi yoktu. Çabucak saydı. En az üç buçuk milyon kron! Çifte soygundan da, üçlü soygundan da

kaldırdıklarından daha fazla paraydı bu. Dışarıda babası beklerken ve Anneli kaçış aracının direksiyonunun başında otururken, Leo küçük ve boktan bir kasabadaki küçük ve boktan bir banka şubesinde bu kadar para bulmuştu.

* * *

Polis telsizinde biri, bir kadın alarm verildiğini, Heby'de banka soygunu yapıldığını söylüyordu; sonra başka biri –yine bir kadın– Sala'daki bir karakoldan bir devriye arabasının yola çıktığını söyledi. Anneli diğer konuşulanları duymadı. Her şeyi zihninde gayet net canlandırabiliyor, tam olarak ne yapacağını biliyordu. Polislerin geliyor olması önemli değildi; Anneli ezberlediği yoldan geri dönecekti, o kadar... Geçen hafta iki gün boyunca, yanında Leo'yla test sürüşü ve pratik yapmıştı. Ön camda eriyen kar yüzünden silecekleri çalıştırmak zorunda olması, yolun tamamen karla kaplı olması bile önemli değildi. Dışarıda gizlenip seyreden kişiler sonradan ifade verirken, direksiyonun başında bir kadının oturduğunu söylemeyeceklerdi, çünkü bunu bilmiyorlardı. Şu an var olan tek şey, Anneli ile Leo'nun birlikte yaptıkları plandı. Aralarına başkasını almadan, baş başa plan yapmışlardı.

Üçü bankadan arabaya doğru gelirken Anneli'nin önce Leo'yu görmesinin sebebi belki de buydu; Leo'nun omzunda asılı çanta epey şişkin görünüyordu.

Araba kapıları kapanınca Anneli yapması gerekeni yaptı. Arabayı ikinci vitese alıp geniş kaldırımdan sokağa indi ve siyah kuleli kiliseye doğru hızla gitti. Sonra sağa saptı. Hemen ardından tekrar sağa saparak kasabadan çıkıp ana yola girdi. Hafif kar yağışı birkaç dakika içinde tipiye dönüşmüş, dolu yağmaya başlamıştı. Ama Anneli bunu umursamadı... Gideceği yolun bütün virajlarını, nerede hangi hızda gitmesi gerektiğini biliyordu.

"Üç milyon!"

Leo defalarca böyle bağırmıştı.

"Üç milyondan *fazla!*"

Leo sevinçle haykırıyordu. Anneli onun böyle bağırarak, neredeyse çatlak sesle ve mutlu konuştuğunu ilk kez duyuyordu. Arka koltuktaki Jasper'in attığı kahkahalar bile iyi hissettiriyordu. Anneli görüş mesafesinin azalmasını umursamıyordu, çünkü nasıl araba kullanması gerektiğini biliyordu. Az sonra posta kutularından saptı. Saparken sinyal verince kendi kendine kıkırdadı; az önce banka soygununda kullanılmış bir çalıntı arabayı sürmesine karşın hâlâ dönüşlerde sinyal veriyordu. Sola sapıp karla kaplı çakıllı yola girerken iyice yüksek sesle kıkırdadı. Küçük orman yoluna girerken de sırf iyi hissettirdiği için ve Leo'nun mutluluğu sesinden belli olduğu için sinyal verdi; sık ladinlerin arasındaki doğal park alanına girerken (yolda birkaç geyik ve yabantavşanı görmüştü) bir kez daha aynı şeyi yaptı. Çalıntı araçtan inince kendilerini şiddetli fırtınanın ortasında buldular. Tekrar kıyafet değiştirdiler; soygun kıyafetlerini çıkarıp Noel giysilerini giydiler. Dün gece Leo ile Ivan'ın yaptığı gibi, bir saatten az zaman önce de hep birlikte yaptıkları gibi, ormanda yaklaşık iki yüz metre koşacaklardı. Başarmışlardı. *Anneli* başarmıştı. Birazdan, tornavidayla çalıştırılan çalıntı aracı bırakıp, güzelce hazırlanmış Noel hediyesi paketleriyle dolu kiralık araca binecekti. Banka soygununda kullandıkları çalıntı, kimseye ait olmayan, ilk kaçış aracını bırakıp mutlu bir aileye ait olan, kiralanmış, hediyelerle dolu, ikinci kaçış aracına bineceklerdi. Koşarlarken Anneli, Leo'nun elini bulup sımsıkı tuttu.

87

Noel arifesi.

Burada, emniyet müdürlüğü dedektiflik bürosunun koridorlarında da mı kutlanıyordu? Mutfaktan sıcak şarap, kahve ve Noel keki kokusu geliyordu; kahve makinesi ile yiyecek içecek otomatının arasına küçük, çirkin bir plastik Noel ağacı bile konmuştu... Biri, şemsiye gibi açılıp kapanan ve yılın geri kalanında bir köşede duran bu yapay ağacı getirip açma zahmetine girmişti.

John Broncks odasına çekildi. Kutlamaya katılmadı. Noel arifesini asla kutlamazdı; bu ailelerin yaptığı bir şeydi. Gerçi çocukluğunda da ailesi pek kutlamazdı. John Noel arifesini iki kez –çok eskiden– kutlamıştı; önceden randevu alıp hapishanenin ziyaretçi odasına gitmiş ve sarsak masadaki sıcak keki görmüştü. Tüm müebbet mahkûmları gibi Sam de ziyaretçisi geleceği zaman kek ve kahve yapardı; bu konuda tek kelime etmeden, çocukluklarındaki sıradan bir pazartesi günündelermiş gibi oturup yumuşak keki yemişlerdi.

Bilgisayar ekranına baktı. Bir kez daha. Kısa kısa geçilen, yanıp sönen bu haberleri zaten okumuştu.

Alarm verilmişti. Birkaç dakika önce. Yüz on kilometre kadar ötedeki küçük bir kasabada. Sala polisi yoldaydı. Uppsala polisi de. Onların sıcak şarap içmemek için iyi bir sebepleri vardı.

John iç geçirdi. Masasının üstünde soruşturma dosyaları yığılıydı. Kronoberg Emniyet Müdürlüğü'nün avlusunda kar taneleri birbirini kovalıyordu.

İstediklerini elde etmek için şiddete başvuran birileri hep çıkardı; böyle bir günde ortaya çıkmaları, John'a işinin önemli olduğunu ve bu işi yapmaya bir süreliğine de olsa devam etmesi gerektiğini hissettiriyordu.

"Alarmdan haberin var mı?"

"Evet... niye ki?"

Karlström. Adamın sesi, asfalt yoldan geçen çivili lastikli arabasının gürültüsünde boğuluyordu.

"Baktın mı?"

John'un amiri evinin yolunu yarılamıştı bile. Ama en azından telefonu açmıştı.

"John?"

"Efendim?"

"Yarın Noel arifesi."

John, Karlström'ün yavaşladığını ve birinin öfkeyle, biraz fazla uzun süre korna çaldığını duydu. Kornayı Karlström'ün arkasındaki sürücünün çaldığını tahmin etti.

"Hem... Heby diye bir yerde alarm verilmiş. Ben oranın yerini bile bilmiyorum John. Uppsala'da olsa gerek. Ama ne düşündüğünü biliyorum. Sakın bunu eve gitmemek için bahane olarak kullanma. Orası bizim görev alanımızda değil."

Korna sesleri artıyordu, şimdi en az üç korna çalınıyordu; herkes tıpkı Karlström gibi Elma Koyu'ndaki evlerine, akşamı cin tonik içerek geçirmeye gidiyordu.

"Hem John. Baksana. Bu ne biçim iş yahu? Kim Noel arifesinden önceki gün banka soyar ki? Geleneklere saygısı olmayan biri."

Cızırtılar geldi. Karlström ya telefonu diğer eline almıştı ya da tünel gibi bir yerden geçiyordu.

"Bekle. Gözlüğümü takayım."

Yine cızırtılar geldi. John Broncks, amirinin arabasının bilgisayar ekranına bakarken aracı mı durdurduğunu yoksa direksiyonu tutmadan yavaş mı gittiğini merak etti.

Korna seslerinin artması, ikinci seçeneğin doğru olduğunu gösteriyordu.

"İki. İki devriye olay yerine gitmiş bile. Bir başkası da yolda. Senin ekranında da görülür. Orası yüz on kilometre ötede John. Bırak kendi sorunlarını kendileri halletsinler."

88

Beyaz bir duvar.

Aralık akşamının karanlığı ağarmıştı. Havada uçuşan kar taneleri –bankadan gelirken fırtına çıktığından beri– sanki hiddetle, vahşice saldırıyordu; etraflarında oluşan beyaz, güçlü ve muazzam duvar farklı bir çeşit karanlığa sebep oluyordu. Sileceklerin lastikleri pek işe yaramıyordu; Anneli arabayı daha da yavaşlattı... Başta, saatte yaklaşık yüz elli kilometreyle gitmeyi planlamışlardı, ama sonra yüz onla gitmeye başlamışlardı ve şimdi seksenle gidiyorlardı.

Ormanda koşarlarken Leo, Anneli'nin elini tutmuştu; boş Noel hediyesi paketleriyle dolu arabaya binip sık ladinlerin arasındaki park yerinden çıkmış ve ahırlı, traktörlü yoldan geçerek biraz daha geniş bir yola sapmışlardı. Artık etraflarını görmüyorlardı... Silecekler çalıştıkça anlık olarak ileriyi görüyorlardı, o kadar. Leo'nun hesaplarına göre yaklaşık on kilometre kat etmeleri gerekirdi. Oysa şimdi, iki yanı kar yığınlarıyla kaplı yolda en fazla iki kilometre gittiklerini tahmin ediyordu.

Sonra Anneli arabayı iyice yavaşlattı... İleride ağır ağır ilerleyen araçlar vardı.

En az iki araç. Onları sollamak imkânsızdı. Anneli bunu iki kez denediyse de her seferinde şeridine geri dönmek zorunda kaldı, çünkü görüş mesafesi bir metreye kadar düşmüştü ve karşıdan gelen araçları ancak yanlarından geçerken görüyorlardı.

Ama Anneli iyi gidiyordu. Direksiyonu fazla kırmıyor, fren ve gaz pedalları ile vitesi iyi kullanıyordu. Leo onun yanağını okşadıkça Anneli gülümsüyor, arabaya hâkim olmayı başarıyordu.

Leo dikiz aynasını düzeltti. Arkasında oturan Jasper silah çantasına eğilmiş, şarjörler ile mermileri sayıyordu. Anneli'nin arkasında oturan Ivan ise sol elini sağ eliyle sımsıkı tutmuş-

tu; parmak eklemleri bembeyazdı, saç çizgisinden akan terler soluk cildinde süzülüyordu. Sonunda hep cebinde taşıdığı, asla tertemiz olmayan mendille terini sildi.

Alkol yoksunluğu.

Leo'nun babası bununla daha önce de başa çıkmıştı... İçkiyi çeşitli sebeplerle bıraktığı zamanlar olmuştu. Ama ilk kez bu kadar zorlanıyordu. İlk kez bir banka soygunundan sonra kaçarken alkol yoksunluğu belirtileriyle başa çıkmak zorunda kalıyordu.

"Baba?"

Arabanın içi etraflarındaki lanet olası kar duvarı yüzünden karanlıktı. Ama Leo gözleri alacakaranlıkta parlayan babasını net görüyordu. Onun *içini* okuyordu. Orada tiksindiği, bir daha asla görmek istemediği şeyler vardı. O gözler, Leo'nun annesini öldüresiye döven, sonra da Leo'ya ailenin sorumluluğunu verip kapının önünde, minibüste oturarak polisi bekleyen adamın gözleriydi. Leo o gözlerden nefret ediyordu. Babası duygularıyla hareket ederdi. Sonra da yelkenleri suya indirirdi. Saçma sapan işler yapardı.

"Evet?"

"Uyursan senin için daha kolay olur baba. Arkana yaslan. Bu iş tahminimden uzun sürüyor... Ama yarım satte evde oluruz."

Birden karşılarına bir polis arabası çıktı.

Leo aslında polis arabasını uzaktan fark etmişti; tipide o arabanın farları diğer araçlarınkinden biraz daha güçlü gibi görünüyordu. Ama polis arabası olduğunu ancak araç iyice yaklaştığında fark etti.

Arabada sadece sürücü vardı; direksiyonun başındaki üniformalı polis dosdoğru önüne bakıyordu.

Arabanın yan tarafında, kısmen karla kaplanmış olsa da okunabilen, beş büyük harfle yazılmış bir sözcük vardı:

POLİS.

Gelmişlerdi bile.

"Jasper?"

"Gördüm."

"Silahını hazırla. Babamla sen o hediye paketlerinin altında saklanın."

Polis arabası geçip gitti. Hiç yavaşlamadan. Polis onları görmemiş gibiydi.

"Anneli?"

Yerde, torpido gözünün altında, Leo'nun ayaklarının arasında duran çanta.

Para doluydu.

"Gülümse. Araba kullanırken gülümse. Biz mutlu bir aileyiz."

O araçta tek bir polis vardı. Sakallı, kısa saçlıydı. Ellili yaşlardaydı. Dosdoğru önüne bakarak Heby yönünde ilerlemiş, yağan karda gözden kaybolmuştu.

Jasper ile Ivan tekrar doğrulup oturdular; kucaklarında, yerde ve arka pencerenin altında Noel hediyesi paketleri vardı. Bir süredir terleyip yumruklarını sıkmakta olan Ivan gözlerini kapadı. Dar koltukta onun yanında oturan Jasper elindeki silahı çantaya koydu. Sonra birden kalakaldı.

"Ivan?"

Fermuar açıktı; Jasper öylece duruyordu.

"Evet?"

"Uyanık mısın?"

"Evet."

"Şarjörlerin nerede?"

"Artık onlara ihtiyacımız yok."

"Şarjörler nerede? Her şeyin yerli yerinde olup olmadığını bilmeliyim! Benim işim bu."

Ivan koltuğu paylaştığı adamdan hazzetmiyordu. Ama terliyor ve titriyordu. O yüzden, normalde kucağında olması gereken bel çantasını aramaya başladı.

Bel çantası yoktu.

"Yoklar."

"Ne demek 'yoklar'?"

"Diğer... arabadalar. Orada kalmış olmalılar."

"Orada mı?"

"Evet."

"Kaçış aracında mı?"

"Evet."

Leo onları ilgisizce dinlemekteydi. Birden döndü.

"Baba? Bana bak baba!"

"Ne var?"

"Onları elledin mi?"

"Evet."

"Eldivensiz mi?"

"Eee... galiba. Toplanırken. Kıyafet değiştirirken."

"Arabayı geri döndür Anneli!"

Jasper öne eğilip, Ivan ile Anneli'nin duymasını istemezmişçesine alçak sesle fısıldadı.

"Leo? Artık dönemeyiz. Bunu biliyorsun, değil mi? Oraya geri dönemeyiz. Orada şimdi polisler vardır!"

"Döneyim mi, dönmeyeyim mi?"

Anneli hâlâ kendine hâkimdi. Ama kaygılandığı, hareketlerinden belli oluyordu.

"Döneyim mi?"

"Leo, beni dinle."

Jasper fısıldıyordu.

"İz bırakmak istememeni anlıyorum. Ama değmez. Nasılsa sabıka kaydımız yok."

"Evet."

"Hiçbirimizin sabıka kaydı yok Leo. O yüzden de..."

"Babam."

"Eee?"

"Şarjörlerde *onun* parmak izi var. *Onun* sabıka kaydı var."

89

Beyaz duvarın içine dalan Leo kalın kar tabakasına bata çıka ormanda koşarak, çam dallarıyla üzerini örttükleri arabaya gitti. Dalları yere atıp arka kapıyı açtı ve babasının daha önce oturduğu arka koltuğa baktı; içeri dalıp koltuğu, kapı ceplerini, arka pencerenin altını araştırdı. Bel çantasını bulamadı. Elini uzatıp sürücü koltuğunda, yolcu koltuğunda, gösterge panelinde gezdirdi. Sonra da yerde gezdirdi. Karanlıkta lastik paspasların üstünü ince deri eldivenli parmaklarıyla santim santim yokladı, ama bel çantasını bulamadı.

Geriye bir tek yer kalıyordu. Koltukların *altı.* Leo yere uzanıp elini uzattı.

İşte oradaydı. Ön koltuğun altında, ortadaydı. Orada duruyordu. Bel çantası. Leo çantayı çekip açtı. İki şarjör. Babasının kayıtlara geçirilmiş parmak izlerini taşıyan.

Leo'nun gelip bunu almaktan başka seçeneği yoktu.

Bir taşra yolunda, kar fırtınasının ortasında giderken birden geri dönüp, *uzaklaşmak istedikleri* yere gitmek zorunda kalmışlardı. Orman yolundan geçip park alanına gelmişlerdi.

Şimdi diğer araçta bekliyorlardı. Jasper, Anneli, Leo'nun babası. Leo tekrar koştu; derin soluklar alıyordu, kalbi kan pompaladıkça göğsü zonklayıp ağrıyordu.

Sessizce oturuyorlardı. Biliyorlardı elbette. Daha şimdiden etrafta polis arabaları olduğunu biliyorlardı.

Yine lanet olası orman yolundan geçtiler. Lanet olası ahırların önünden geçip, lanet olası taşra yoluna çıktılar.

Tekrar doğru yönde gitmeye yeni başlamışlardı. Belki de rüzgârın şiddeti biraz azalmıştı. Belki de Leo'nun o arabayı görmesinin sebebi buydu. Dikiz aynasına bakınca.

Az önceki polis arabası. Az önceki polis, daha birkaç dakika önce bu arabanın yanından geçtiğini fark edecekti; sadece birkaç kilometre ötede gerçekleşen bir banka soygunun-

dan hemen sonra, tipinin ortasında bu arabanın çok tuhaf bir yol izlediğini de fark edecekti.

Leo elini Anneli'nin koluna koydu.

"Arkamızda. Orada. Ama sen normal araba kullanmaya devam et."

Leo yine dikiz aynasına baktı; polis arabası çok uzakta değildi... aralarında en fazla iki buçuk metre vardı.

"Aynı hızla, aynı yönde. Daha fazla yaklaşmamalı."

Anneli'nin de dikiz aynasına baktığını gördü.

"Yola odaklan Anneli. Jasper... silahı ver."

Jasper çantadan çıkardığı silahı iki koltuğun arasından uzattı; Leo silahı alıp bacaklarının üstüne koydu.

"Leo?"

Leo'nun babası, Jasper'in iki şarjörün eksik olduğunu fark etmesinden beri çıt çıkarmadan oturmuştu.

Şimdiyse koltuk başlığına tutunup tüm vücuduyla öne eğilerek ağzını Leo'nun kulağına yaklaştırdı.

"Oğlum?"

"Evet?"

"Ne yapacaksın?"

"Başımıza açtığın sorunu halledeceğim."

Leo kucağındaki silahın emniyet mandalını açtı.

"Anneli... iki yüz kilometre kadar ileride. Sağda bir yol var. Epey geniş asfalt bir yol. O yola sap. O puşt peşimizden gelirse, dur dediğimde arabayı durdur."

Ivan dengesini korumak için Leo'nun koltuğunu çekmeyi sürdürüyordu.

"Leo, o silahla ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?"

"Sen... o..."

"Bir şey olmayacak. Geçip giderse."

Anneli sinyal verip yavaşladı ve sağa saptı.

Leo her zamanki gibi ağır ağır, karnından soluk alarak ve

nefesini tutup yavaşça vererek kendini hazırlıyordu. Yaptığı buydu. Nefes alıp veriyor ve dikiz aynasına bakıyordu. Çıkış beş, on, on beş metre geride kaldı. Sonra yoğun kar yağışında hayal meyal seçilen polis arabası da yola saptı; avcı hayvan kararını vermiş, onların peşine düşmüştü.

"Dur."

Anneli frene basarken, vites kolunu iterken ve direksiyonu az az çevirirken, arabanın lastikleri buz tutmuş yolda kaydı. Sonunda durdular. Leo kapıyı açıp, silahı iki eliyle tutarak arabadan indi.

* * *

John Broncks hâlâ odasında oturuyor, yüz on kilometre ötede gerçekleşmiş banka soygunuyla ilgili gelişmeleri bilgisayar ve radyodan takip ediyordu. Son iş arkadaşları da açık kapısının önünden geçip gitmişti; sıcak şaraptan çakırkeyif olduklarından, kıkırdayarak ona mutlu Noeller dilemişlerdi, John da onlara gülümsemiş ve meşgul numarası yapmıştı. *Hem John. Kim Noel arifesinden önceki gün banka soyar ki? Geleneklere saygısı olmayan biri.* John'un amiri, banka soyguncularını kastetmekle kalmayıp, John'a da laf sokuşturmuştu; bunu ikisi de biliyordu. *Sakın bunu eve gitmemek için bahane olarak kullanma.* Geleneklere saygısı olmayan birinin işyerinde kalıp bütün gelişmeleri takip etmeyi yeğleyeceğini ikisi de biliyordu.

Olay yerine üç devriye arabası gitmişti. Bir dördüncüsü Uppsala'dan geliyordu. Tanıkların ifadelerine göre üç dört kişi olan ve bir arabayla kaçan soyguncular az önce suç mahallinin kuzey batısındaki, Heby ile Sala arasındaki bir sayfiye yerinde, küçük bir yolda görülmüştü.

John ağrıyan belini ovuşturarak, esneyerek pencere ile masa arasında küçük turlar atmaya başladı.

Bir fincan çay. Sıcak çayın boğazından ve göğsünden aktığını hissedince her zamanki gibi canlandı. Noel arifesini kutlayan herkes nihayet gittiğinden, küçük mutfak John'a kalmıştı; bir fincan daha çay almak için koridora çıkıp yürüdü, ama mutfak kapısının önünde durdu.

Önce telsizden tiz bir bip sesi geldi. Sonra John'un bir meslektaşı hevesle konuştu.

"Onları görüyorum. Bir araba! İçinde birkaç kişi var!"

Uppsala'dan gelen devriye arabası. Arabadaki tek polis.

"Takip ediyorum!"

John Broncks masadaki telsize yaklaştı.

Bir metre ötedeki. Veya yüz on kilometre.

"Sapıyor. Durdu. O... ben de duruyorum!"

Araç yavaşladı.

"Biri... yolcu koltuğundan... inen biri var!"

John'un meslektaşı Uppsala'dan yola çıkmıştı ve bir kaçış aracına doğru giderken, yolda bir araba dikkatini çekmişti; dönüp o arabayı aramaya başlamıştı ve tekrar görünce takip etmişti. Ama şimdi avcıyken av olmuştu.

"Silah! Tüfeği var! Bana... nişan alıyor... ateş ediyor!"

* * *

Kar taneleri döne döne savruluyordu. Ama Leo üniformalı polisi net görüyordu. Silahını kaldırıp bekledi. Sürücü kapısının açılmasını.

Parmağı tetikteydi.

Bekledi, ama kimse inmedi. Üniformalı polis arabasında öylece oturuyordu.

Leo ateş etti.

Arabanın motoruna ateş etti. Bir el. İki el. Üç el.

Polis arabadan fırlayıp kendini yere attı ve yuvarlanarak karlı hendeğe düştü.

Leo motora dört el daha ateş etti. O araba artık onları takipte kullanılamayacaktı. Geri dönüp Anneli'nin yanına otururken gözlerini hendekten ayırmadı.

"Sür."

Durum değişmişti. Polis arabası yolu kapatmıştı; onun yanından geçip planladıkları yoldan kaçmaları mümkün değildi.

"Nereye?"

"Dosdoğru ileriye."

Leo nerede olduklarını biliyordu... boş evlerin bulunduğu bir bölgenin ortasındaydılar. Ama buradan nasıl çıkılacağını bilmiyordu. Henüz. Ama birazdan öğrenecekti. Bir çıkış yolu mutlaka vardı.

* * *

Polisin sesi kesilmişti. Ama olanları anlamak için masanın üstündeki telsizi dinlemek yeterliydi.

Araba kapısı açıldı... Polis arabadan indi. Karda yürüdü... Kaçmaya çalışıyordu. Boğuk bir ses duyuldu. Polis kendini yere atmıştı.

Sonra... dört el daha ateş edildi. Birer birer. Seri atış modunda. Sonra sessizlik. Sonra rüzgâr.

Başka ses duyulmuyordu.

"Gittiler."

Yaşıyordu. Yaralanmamıştı bile... Sesi acı çeker gibi çıkmıyordu.

"Dümdüz gittiler."

Ama hâlâ yerde yattığı anlaşılıyordu, muhtemelen yol kenarındaydı ve olanları konuştukça anlamaya başladığı belliydi.

"Arabadan... indi. Sakindi. Kararlıydı. Öleceğim sandım."

Sahiden de ölebilirdi.

"Arabanın motoruna ateş etti. AK4'le. Gördüm."

John'un kapıda dururken hissettiği kaygı, telsizin başına dönerken yerini başka bir hisse bırakmaya başlamıştı bile. *As-*

keri silahlar. Üç dakika. İşi bitirdiler, gidiyorlar. Silah seslerini duyduğunda artık hiç kaygılanmıyordu. *Bunlar onlar.* Güçle, enerjiyle, hatta neşeyle dolduğunu hissediyordu. *Bunlar onlar!* Tekrar koridora fırladı, ama bu kez ters yönde koştu; merdivenleri inip garajdaki arabasına gitti. Bir buçuk yıldan fazladır onlarla ilgili hiçbir şey öğrenememişti. Son telefon konuşmasını yaptıkları gece, onları yakalamayı ummuştu. Ama bu olmamıştı. Birkaç kez daha mektuplaştıktan ve gazete ilanı verdikten sonra birden teması kesmişlerdi; John o zaman şüpheye kapılmıştı. Belki de yanlış karar vermiş, Ağabey hakkındaki tahmininde yanılmıştı. Yağan ihbarlara ve profil uzmanları ile dedektiflerden oluşan soruşturma ekibinin tüm çabalarına rağmen sonuç elde edilememişti. Bahar yerini yaza ve ardından sonbahara bırakırken John, Karlström'ün bakışlarının giderek değiştiğini görmüştü; Karlström bir şey demese de, John'a on yıldır duyduğu güvenin sarsılmaya başladığı belliydi.

Noel arifesinden önceki gün. Stockholm'deki herkes evine gitmişti sanki.

Sokaklar boştu, tüm daireleri ışıl ışıl Noel ağaçları aydınlatıyordu. John, Alvik Köprüsü'nün gişesini sadece iki dakikada geçip hızla batıya, E18'e doğru gitti.

"Ben John."

"Duyuyorum."

Yanılmamışım. Ağabey hakkındaki tahminimde yanılmamışım.

"Yoldayım."

"Eve gitmeni söylemiştim."

Karlström. Arkadan gelen Noel şarkısı ve çocuk sesleri. John Broncks geçen Noel'de o güzel mahalledeki güzel eve gittiğini hatırladı; banka soyan yeni bir çeteyi soruşturmaya tüm zamanını ayırmak istediğini söylemeye gitmiş ve kendini gerçek bir aileyle birlikte akşam yemeği sofrasında bulmuştu.

Aradan bir yıl geçmişti. John hâlâ o çeteyi soruşturuyordu.

"Arabayla Heby'ye gidiyorum, Rinkeby'den geçiyorum."

"Lanet olsun John..."

"Bunlar onlar."

"Kimler?"

"Onlar."

John, Rotebro kavşağında kırmızı ışıkta geçti. Karlström sessizce bekliyordu. Sonra telefonunu odanın ortasına doğru çevirince, Noel şarkısının sesi yükseldi.

"Duyuyor musun John?"

Bir gramofon. İğnesi plağa sürtünüyordu.

I'm Dreaming of a White Christmas.

"Noel şarkıları John. Jambon. Sıcak şarap."

"Milli SWAT ekibini istiyorum."

"John?"

"Bunlar onlar... eminim."

"Bankanın dışındaki görgü tanıklarının ifadelerine göre, nöbet tutan soyguncu diğerlerinden çok daha yaşlıymış ve çok daha yavaş hareket ediyormuş; bankanın içindeki soygunculardan daha hantal ve beceriksiz hareket ediyormuş."

"Bunlar onlar."

"Onların hiçbir soygununda aralarında yaşlı bir adam yoktu. Değil mi?"

"Lennart?"

On yıl. John, Karlström'e ilk kez adıyla hitap etmişti.

"Efendim?"

"İlk kez bu kadar yaklaştık. Ama Heby'deki meslektaşlarımın desteğe ihtiyacı var. Soyguncular daha şimdiden bir polis arabasına ateş açtılar."

"I'm Dreaming of a White Christmas" nihayet bitti.

Başka bir şarkı başladı; bu da tanıdıktı.

"John? Bu gece emniyet amirini arayıp da milli SWAT ekibini isteyemem."

"Frosty the Snowman."

Çalan şarkı buydu. Bu mutlu Noel şarkısını bir çocuk korosu neşeyle söylüyordu.

"Noel arifesinden önceki gün bunu yapamam. Aslında herhangi bir günde yapamam; orası bizim bölgemiz değil, o soyguncuların da *bizim aradığımız* adamlar olduğunu gösteren bir kanıt yok."

* * *

"Gaza bas Anneli!"

"Buradan ilk kez geçiyorum. Bu yolda pratik yapmadık..."

"Gaza bas! Polisler yolları kapamadan önce buradan gitmeliyiz!"

Karanlık ormanın ortasından geçerlerken, far huzmelerinde kar taneleri dans ediyordu.

Leo bacaklarının üzerinde yatan tüfeğin üstüne haritayı sermiş, şimdi bulundukları yolu gösteren çizginin üstünde parmağını gezdiriyordu; araba şiddetle sarsılınca başı ile omzunu yan cama çarptı... Araba yavaş yavaş şeridin ortasına geri döndü.

"Nerede olduğumuzu bilmiyorum Leo, ben..."

"Arabayı sürmeye devam et yeter!"

Anneli arabayı sürmeye devam etse de, aklı başka yerdeydi; polis arabasına sıkılan yedi kurşunu düşünüyordu.

Ateş etmişlerdi. Dolayısıyla polisler de onlara ateş edebilirdi.

"Şu lanet olası yazlıkların ilerisinde bir çıkış var. Üç kilometre kadar ileride. Sen söylediğim gibi araba kullan yeter!"

Anneli tahmin etmişti. O silahların gerçekten kullanılabileceğini. Ama bunu düşünmek istememişti.

"Anneli?"

Ama artık düşünmek zorundaydı. Silah kullanmışlardı.

"Anneli, dur!"

O silahlar insan öldürebilirdi.

"Dur! Direksiyona ben geçeceğim!"

Anneli birden Leo'nun sesini duydu. Leo bağırıyordu. Durmasını haykırıyordu. Burada mı? Ormanda mı? Anneli neden burada dursundu ki? Leo tekrar bağırdı. *Dur*. Anneli dikiz aynasında polis arabasına bakınırken (oysa o araba onları takip edemezdi, motorunu parçalamışlardı), Leo haritayı Jasper'e verirken, Ivan arka koltukta bir şeyler mırıldanırken, viraj giderek yaklaşıyor ve direksiyon Anneli'nin ellerinin arasından kayıyordu.

"Dön!"

Her şey aynı anda oluyordu.

"Dönsene!"

Çok geçti. Anneli frene bütün gücüyle basınca, bir tonluk motorlu, metal gövdeli, dört lastikli araç yolda kontrolsüzce kayıp hendeğe girdi, yan yattı ve yuvarlanmaya başladı; pencereler sürtünürken karlar sanki asice iç geçiriyordu. Sonra araba durdu. İçindekilere bir şey olmamıştı. Arabanın içinde çıt çıkmıyordu. Düşünülemeyecek bir şey gerçekleşmişti. Artık kaçış araçları yoktu.

Leo kara gömülmüş arabanın kapısını güçlükle araladı. Sırtını gösterge paneline dönüp kapıyı tekmelemeye başladı... Her seferinde biraz daha açıyordu. Sonunda aralıktan dışarı çıkıp, dizlerine kadar gelen karda durdu.

"Jasper, silahları al. Baba, sen de parayı al. Herkes dışarı!"

Kar fırtınasının içine birer birer çıktılar. Jasper silah çantasını sırt çantası gibi taşıyordu, Ivan da içinde üç buçuk milyon kron bulunan spor çantayı taşıyordu; Anneli'nin burnundan kan boşanıyordu.

"Al. Bunu al."

Ivan'ın mendili. Anneli burnunu onunla sildikten sonra karla temizledi.

"Sebastian? Leo..."

"Haydi, gidelim."

"Ne diyecek? Yarın evimize gelince... ne olacak?"

"Anneli? Bana bak. Şimdi eve gidiyoruz."

"Yarın geliyor. Noel'i kutlayacağız. Ve... bir insana ateş ettik."

Anneli ince paltosuna iyice sarınıp hendeğe ve yola tırmandıktan sonra öylece durdu. Leo bagajı açıp, özenle hazırlanmış hediye paketlerini dışarı attı ve içinde soygunda kullandıkları ceketler ile pantolonlar olan çantayı kaptı.

"Hava soğuyacak."

Anneli kendisine atılan ceketi tutmaya çalışmadı bile; Jasper ise kendisininkini havada kapıp, sırtındaki ceketin üstüne giydi; Ivan verilen ceketi aldı, ama kara attı... Üşümüyordu.

"Üç kilometre. Ormandan geçebilirsek. Diğer taraftaki otobana ulaşabiliriz. Yerel polislere karşı silah üstünlüğümüz var, destek kuvvet de bir buçuk saatten önce gelmez. Uzaklaşmalıyız. Durmadan."

Kar yağıyordu, ama beyaz duvar artık ağır çekim dalgalanan yumuşak bir perdeye benziyordu. Görmek kolaylaşmıştı. Görülmek de.

"İstemiyorum."

Arazide ormana doğru yürümeye başlamışlardı. Anneli birden durup oturdu, kara gömüldü.

"Leo?"

"Bunu yapma Anneli!"

"İstemiyorum. Asla istemedim. Ben... eve gitmek istiyorum."

"Hemen ayağa kalk!"

Anneli karda oturuyordu. Ağlıyordu.

"Evet dedim. Hiç sormadığın bir soruya! Şimdi de... buradayım."

Leo onu elinden tutup çekerek ayağa kaldırdı, ama bırakınca Anneli tekrar yere oturdu.

"Anneli!"

"İstemiyorum."

"Burada daha fazla kalamayız!"

"Evet dedim. Ama bana sormamıştın bile!"

Anneli kararını vermişti. Burada kalacaktı. Bekleyecekti.

"Demiştim sana Leo!"

Jasper geri gelmişti.

"O, zayıf halka demiştim!"

Kış karanlığında açık bir arazi. Otomatik silahlı iki adam. Ve aralarında oturan, vücudunun yarısı kara gömülmüş bir kadın.

"Konuşacak! Bizi ele verecek! Onu burada bırakamayız Leo, sağ olarak bırakamayız!"

Leo, Jasper'i tutup kendine çekti.

"Yani ne yapmak istiyorsun?"

"Onu bulurlarsa hepimizi ele verir! Hepimizi! Kardeşlerini de!"

"Onu... vurmak mı istiyorsun? Ha? Söylediğin bu mu?"

"Evet."

Leo, Anneli'yi öptü. Ormana girip gözden kaybolurken, Anneli'yi beyazlığın ortasında bıraktılar. Anneli, Leo'ya kararını söylemişti, burada oturup polisleri bekleyeceğini söylemişti. İnsanın bazen sonun yaklaştığını bilmesi tuhaftı.

90

Felix tatlı tabağını, yarı dolu bira bardağını ve Vincent'ın evin her yerine bıraktığı sıkıcı matematik kitaplarından birini yana itip küçük, plastik Noel ağacını masaya koydu; bu ağaç en küçük boydu, mutfak masasına saksılı bitki gibi konulabilecek kadar ufaktı. İlk kez Noel'i baş başa kutlaya-

caklardı. En azından Felix'in hatırladığı kadarıyla. Hep hayatlarında olmuş en büyük ağabeyleri Leo'suz bir Noel geçirdiklerini hatırlamıyordu. Ama artık Leo yanlarında yoktu. Belki de daha doğrusu onlar Leo'nun yanında yoktu. Buraya, İsveç'in diğer ucuna taşınmışlardı. Göteborg'da iki artı bir daire kiralamışlardı. Belki de kaçmışlardı. Sadece coğrafi olarak bile olsa... Bazen elden ancak bu gelirdi.

Jasper plastik Noel ağacını masanın kenarına biraz yaklaştırdı. Yapay Noel ruhu, her yerin birbirinin aynısı olduğu illüzyonu... Jasper'in hatırlayabildiği kadarıyla Noel'i hep böyle kutlamışlardı; Noel kutlamaları hep abartılı, sahte, gerilimli olmuştu... Babaları her seferinde bağırarak, emirler yağdırarak, saçma sapan hareketler yaparak tatlarını kaçırmıştı. Mutfak masasındaki bu lanet olası plastik ağacı, her Noel'de kendilerini hissettikleri kadar... küçüktü.

Jasper'in huzurlu olması gerekirdi. Yeni bir hayata başlamış, temiz bir sayfa açmıştı. Bir metre ötedeki koltukta, televizyonun karşısında, ellerinde birer uzaktan kumandayla oturan kardeşi televizyon ve radyo kanallarını değiştirip duruyordu.

Jasper'in huzurlu olması gerekirdi. Ama kendini hiç öyle hissetmiyordu.

"Kapa şunu. Hepsini kapa."

"Haberleri dinlemem gerek."

"Ben dinlemek istemiyorum ama. Kapa dedim!"

Vincent öğlenden beri orada oturuyordu. Altı saattir. Haberleri seyrettikçe kaygılanıyordu.

"Vincent?"

"Efendim?"

"Kapa şunu!"

Vincent biliyordu, gerçeği biliyordu.

Leo, Jasper, Anneli, babası.

O bankayı soymakta kararlıydılar. Vincent bunu Leo'nun sesinden, yüzünden, yürüyüşünden, hareketlerinden anlamıştı.

Heby'deki bankayı soyan silahlı adamlar henüz yakalanamadı.

"Kapa dedim!"

"Kapamıyorum."

"Bilmek istemiyorum. Ben buradayım yahu! Göteborg'dayım! Orada değilim!"

Aldığımız duyumlara göre, soyguncuların izini süren polis onların bulunduğu düşünülen ormanlık alanı çember içine aldı.

Felix mutfak masasındaki plastik Noel ağacının karşısında oturup, birasının kalanını içti. Bira ılıktı. Vincent'ın giderek kaygılandığını terlemesinden, ağız ve burun hareketlerinden anlayan Felix, ölüm kokusu aldığı tek zamanı hatırladı; ölen bir komşularının cesedi kapalı kapılar ardında uzun süre kalmıştı... Felix'in şimdi aldığı koku o cesedin kokusuna benziyordu. Vincent'ın kaygısı korkuya ve ardından paniğe dönüştükçe, yaydığı ölüm kokusu kesifleşiyordu.

Emniyet teşkilatı o bölgede oturanların evlerinden çıkmamaları uyarısında bulundu.

Daha fazla dayanamayan Felix yerinden fırlayıp Vincent'ın ellerindeki kumandaları kaptı ve önce televizyonu, ardından da radyoyu kapatıp, ciddi insan seslerini susturdu. Vincent ona bir an şaşkınlıkla baktıktan sonra sehpadaki cep telefonunu alıp orada kayıtlı birkaç numaradan birini aradı.

"Arama!"

Çok geçti. Vincent aramıştı bile. Felix onun yüzüne baktı. Orada umut gördü. Henüz hiçbir şey kesin değildi. Tıpkı ceset kokusu aldığı zamanki gibi. Komşularının ölü olduğunu bilmedikleri sürece, o ceset orada yoktu. Şimdi de hiçbir şey bilmiyorlardı. Belki de o bankayı soyup kaçanlar, ateş

edenler başkalarıydı. Bu hâlâ bir ihtimaldi. Bankayı başkaları soymuş olabilirdi. Belki onlar da Heby'yi bugün soymaya karar vermişti. Gerçeği bilmiyorlardı, tamamen emin olamazlardı ve... *Merhaba, Leo ile Anneli'ye ulaştınız, şu an telefonu açamıyoruz, ama...* sonra uzun bir bip sesi; Vincent mesaj bırakmayı düşündü, ama sonra vazgeçip telefonu kapadı.

Artık gerçeği biliyorlardı.

Felix tıpkı uzaktan kumandalar gibi telefonu da hışımla kaptı ve duvara fırlattı; telefon duvara çarpıp parçalandı.

"Zamanında durmasını bilmedi! Devam etmese olmazdı, biz buraya taşındıktan sonra bile... lanet olsun Vincent!"

Felix plastik cep telefonu parçalarını tekmeledi, duvarlara ve kapı çerçevelerine elleriyle vurdu; Vincent artık daha da pis kokuyordu. Felix mutfağa dalıp, bir köşedeki taburenin altında duran dört Noel hediyesi paketinden birini aldı... Dikdörtgen kutuyu iyi saramamıştı.

"Bunu... sana almıştım."

Paketi Vincent'a uzattı; Vincent hediye kâğıdı ile kurdeleyi yere attı. Bir kutu. İçinde... bir şişe viski vardı. Tek malt. Felix iki temiz bardak çıkarıp ağzına kadar doldurdu. Bardaklardaki içkilerini sessizce içip bitirdiler.

"Asla teslim olmaz."

Vincent bardaklarını doldurdu; tekrar içtiler.

"Anlıyor musun Felix? Orada olmalıydım!"

Vincent önce usulca, sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Orada olmalıydım Felix... Lanet olsun, lanet olsun!"

Vincent artık pis kokmuyordu; ardı arkası kesilmeyen gözyaşları onu temizliyordu sanki.

"Biliyorsun değil mi? Asla teslim olmaz... Onu sağ ele geçiremezler."

* * *

Leo, dizlerine kadar kar içindeydi. Üstündeki ceketlere ve ayakkabılarına karşın kış soğuğunu iliklerinde hissediyordu. Yine fırtına çıkmıştı; rüzgâr onları kamçılıyor, avlıyor, itiyordu... Onlara dikleniyor, meydan okuyordu.

Dümdüz gideceğim.

O piçler asla ona yaklaşamayacak, asla yanıt talep edemeyecek, asla kapısını çalmayacaklardı.

Dümdüz.

Devam et. Devam et. Devam et.

Leo önden, Jasper arkadan yürüyordu; aralarında yürüyen Ivan hızlı hızlı soluyarak Leo'nun izlerini takip ediyordu... Ceplerindeki ellerini yumruk yapmış, kır saçını kayak maskesiyle örtmüştü. Yirmi dakika. Yolun yarısı bitmişti. İlerideki büyük kayranda daha rahat yürüyeceklerdi. O hafif eğimli kayrandan geçerken zaman kazanacak, takipçilerini iyice geride bırakacaklardı. Leo birden batmaya başladı. Bir anda. Beline, göğsüne kadar battı. Burası kayran değildi. İnce buz tabakasıyla kaplı bir bataklıktı. Leo çamura gömülürken pantolonunun, ceketinin, botlarının içine buz gibi su doldu.

"Leo!"

Ivan kısa adımlarla, olabildiğince çabuk yaklaşıp elini Leo'ya uzattı ve onu çekmeye başladı. Oğlu bataklığa gömülmüştü. Çömelip botlarının tabanlarını kaygan yüzeye bastırarak Leo'yu çekti. Sonra buz kırıldı. Ivan'ın bir bacağı karanlık sulara girerken diğer bacağı buzun kenarında kaldı; Leo'yu çekmeye devam ederken tüm gücünün tükendiğini hissetti. Sonra kumlar tıpkı Leo'yu içine çekerkenki gibi ansızın onu bırakıverdi.

Yerde yuvarlanarak sert toprağa ulaştılar ve yan yana yattılar; Ivan'ın ciğerlerinin derinliklerinde başlayan öksürük krizi yavaş yavaş geçti.

"Leo. Devam edemezsin. Böyle olmaz. Donarak ölürsün."

Hava sıcaklığı sıfırın altındaydı. Rüzgâr uluyordu. Ivan'ın

göğsüne kadar çamura ve suya gömülmüş oğlunun üstündeki sular birazdan buza dönüşecekti.

"Bana bak Leo!"

"Geliyorlar! Uzaklardan! Aramızdaki mesafeyi korumalıyız!"

Leo babasına ve Jasper'e bakmadan yürümeye koyuldu.

Devam et. Devam et. Devam et.

Ivan koşup onu tekrar, bu kez ceketinden tuttu.

"Dediğimi duydun mu Leo? Anlamıyor musun? Bu halde yürümeye devam edersen donarak ölürsün! Kurulanman gerek! Yoksa ne kadar uzağa gittiğinin hiçbir önemi kalmaz!"

Leo onun elinden kurtulup tekrar yürümeye başladı.

Devam et. Devam et. Devam et.

Ivan ona tekrar yetişti.

"Yazlıklar var! Şurada... şu arazinin diğer tarafında, görüyor musun? Şurada, ormanın biraz içinde de bir tane var!"

"Yürü be adam!"

"Oraya girelim. Giysilerini kuruturuz. Sonra da yola devam ederiz."

Ivan gösterdi. Ormanı.

"*Sonra* devam ederiz Leo."

Ev çok büyük değildi. Beyaz saçaklı, kırmızı bir ahşap evdi. Ağaçların arasında fırtınadan korunuyordu. Tipik bir İsveç yazlığıydı.

"Kurulanmazsan... bu havada, Leo, bana bak... ölebilirsin."

* * *

John Broncks küçük meydana, bankanın yanındaki marketin önüne park etti. Ösmo, Ullared, Rimbo ve Kungsör'e benzeyen, nüfusu sadece birkaç bin olan bu küçük kasabanın merkezinde dükkânlar, banka ve kütüphane bulunuyordu... Soyguncular hep polisin imkânlarının kısıtlı olduğu, girip çıkması kolay yerleri seçmişti.

Banka da diğer bankalara benziyordu.

İki pencereli bankanın önüne, meraklıları uzak tutmak için, kare şeklinde çekilmiş polis şeridi rüzgârda titreşiyordu. John bankaya yaklaştıkça, gördüğü şaşkın, korkmuş ve ağlayan insanların sayısı artıyordu. Bankaya girince güvenlik kameralarının vurulmuş, kapısı açık kasa dairesinin de boşaltılmış olduğunu gördü. Birinin ifadesini almayı yeni bitirmiş olan, üniformalı bir polis memuru John'un yanına gelip çıkışı gösterdi.

"Çıkmanızı rica..."

"John Broncks, şehir polisi, Stockholm."

Polis memuru, kendisininkinin aynısı olan rozeti inceledi.

"Broncks mu?"

"Evet."

"Adım Rydén; Heby polisindenim. Evinden epey uzaklardasın."

"Biliyorum."

"Heby, Sala ve Uppsala'dan devriyeler geldi bile."

"Bunu da biliyorum. Aradığınız kişilerin kim olduğunu da biliyorum sanırım."

John, maskeli iki adam gelip de herkesin yere yatmasını emrettiğinde bankada olan müşteri ve veznedarlarla on beş dakika konuştu. İsveç ordusunun otomatik silahları için üretilmiş mermi kovanlarını yerden topladı ve sekiz saniyelik güvenlik kaydında lideri ve ateş eden adamı, Ağabey ve Asker adını verdiği kişileri gördü.

Onları tanımıştı. Bu kez siyah tulum giymemişlerdi ve bankaya sadece ikisi girmişti. Ama bunlar onlardı.

John bir yıldan fazladır peşinde olduğu adamlara ilk kez bu kadar yaklaşıyordu.

Yerel karakol, kasaba girişinin yakınındaydı; John bankaya giderken karakolun önünden geçmiş, ama orayı fark etmemişti. Gösterişsiz karakol binası kâgire benziyordu; tıpkı

Stockholm'deki, çok daha büyük emniyet teşkilatı binası gibi burası da cüce heykelleri ve çelenklerle bezenmişti... Yarım bir kek ve yarı dolu iki kahve fincanı, banka soygunu yüzünden Noel partisinin yarım kaldığını gösteriyordu.

Rydén onu içeri davet etti ve sorgu odasının önüne gittiler; odada bir kadın oturuyordu... Otuzlu yaşlardaydı, sarışındı, omuzları battaniyeyle örtülüydü, elindeki fincandaki sıcak sıvının buharı tütüyordu, bir kadın polisin sorularını dinlerken donuk gözlerle bakıyordu... Başta bir şey demiyor, konuştuğunda da muğlak yanıtlar veriyor ve şoktaymış gibi şaşkın görünüyordu.

"Eşkâlleri nasıldı?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"Onlar... maskeliydiler."

John kadına görünmemeye özen gösterdi.

"O kim?"

Rydén sorgu odasına sırtını dönüp alçak sesle konuştu.

"Onu Sala yolundaki bir yazlık bölgesinde, bir toprak yolda bulduk. Soyguncular arabasına el koymuş. Kar fırtınasının ortasında şaşkın şaşkın koşturuyordu; az kalsın eziyorduk."

Kadının arabasını mı çalmışlardı? Bu çete ancak kendi kaçış araçlarını kullanırdı. Onları çok dikkatli seçer ve polislerin aklına gelmeyecek yerlere bırakırlardı. John sorgu odasına girip kadınla konuşmak istiyordu. Bunu birazdan yapacaktı.

Duvarın çoğunu kaplayan haritanın ortasında Heby vardı. Rydén adlı polis, kasaba merkezi ile bankayı simgeleyen gri karelerin önünden geçip kuzey yönünde uzanan bir yolu hâlâ eldivenli olan eliyle takip etti; üç kilometre kadar ilerideki kavşağa varınca, parmak uçlarını batı yönünde uzanan küçük bir yolda gezdirmeye başladı.

"Burada, ormanın kenarında dolanırken bulundu. Soyguncular onu zorla durdurup arabasına binmiş ve araba-

yı sürmesini söylemişler. Korkmuştu ve şoktaydı. Arabasını hendekte bulduk; Noel hediyesi paketleriyle dolu. Karda arabadan uzaklaşan ayak izleri net görülüyordu. Üç çift ayak izi. Dosdoğru ormana giriyordu. Takip etmek kolay oldu."

"Peki ya ilk kaçış aracı?"

"Hâlâ arıyoruz."

John odaya girip sorguyu bölmek istiyordu.

"Onu araba kullanmaya mı zorlamışlar?"

"Evet."

"Kiralık bir araba? Noel hediyesi paketleriyle dolu?"

"Ailesini görmeye gidiyormuş."

"Araba kimin adına kiralanmış? Ve o Noel hediyesi paketlerinin içinde ne varmış?"

Rydén yan odanın kapısını açtı. Bir meslektaşı, soyguncular bankanın önüne park ederken meydandan market arabası iterek geçen yaşlı bir çiftin ifadesini alıyordu. Rydén içeri girip bir şeyler konuştuktan sonra John'un yanına geri döndü.

"On dakika sonra öğreneceğiz."

"İçeride ne konuşuyorlar acaba?"

John Broncks, içinde kadının oturduğu sorgu odasına döndü.

"Dinlememde sakınca var mı?"

* * *

Tüfeğin dipçiği, kapının ince camını parçaladı. Leo camdaki delikten içeri kolunu soktu. Elini uzatıp kapı kolunu indirdi. Kapı rüzgârda hızla açılıp duvara çarptı.

Antre soğuktu. Burada rüzgâr yoktu. Kar da.

Elektrik düğmesi duvarda, şapka askılığının altındaydı.

Ama tavan lambası yanmadı.

"Baba? Ana sigorta."

Sade bir mutfak. Kanepe, mutfak masası, iki sandalye. Mutfak küçüktü, ama dört kişinin sığabileceği genişlikteydi. Alçak

lavabonun yukarısındaki eski, yamuk dolabın kapakları sürgülüydü. Mutfakta bir döküm odun sobası, yanındaki huş tahtasından yapılmış sepetin içinde de eski gazeteler, odun parçaları ve kibrit kutuları vardı.

"Jasper, şurada bir telefon kablosu var. Kablonun ucunu ve telefonu bul."

Mutfağın yanında iki küçük oda. Oturma odası ve yatak odası.

Jasper dolapları, çekmeceleri ve yerdeki küçük sepetleri karıştırırken Leo döküm odun sobasının siyah, gıcırdayan demir kapağını açtı... Sobanın içinde gazete kâğıtları, ince iğne yapraklar ve iki odun vardı.

Holden bir gürültü geldi. Leo'nun babası sigorta kutusunu ve ana sigortayı bulmuştu. Eski tellerden elektrik akımı geçince tavan lambası yandı.

Uzun bir kibrit. Gazete kâğıtları tutuştu, az sonra da odunlar çıtır çıtır yanmaya başladı.

"Al Leo. Holde buldum. Bunları da giy. Ama ayakkabı bulamadım."

Babası ona iş pantolonu ile eşofman uzattıktan sonra eski çam masaya oturup, sonbahardan kalma kurumuş armutlarla dolu tabağı iterek, sigara kâğıdı paketini ve son kalan tütününü masaya koydu. En fazla iki sigaralık tütünü kalmıştı. Normalde günde yirmi sigara içerdi. Hele şimdi sigaraya daha da fazla ihtiyacı vardı. Şişeleri açmayacaksa. Soba ile lavabo arasındaki rafta duran şişeleri. Dört şişe. İsveç votkası, Kanada viskisi, Güney Afrika şarabı ve bir Yunan içkisi (Ivan daha önce de bu tatlı, kahverengi içkiden içmişti).

"Leo, botların. Onları çıkarmalısın. Kurutmalısın. Yola devam etmeden önce."

"Bir buçuk saatimiz vardı. Toplam. Burada en fazla kırk beş dakika kalabiliriz."

"Onları kurutmalısın. Yoksa donarsın! Kangren olursun. O

zaman da bacağını kesmeleri gerekir; bunu biliyorum, şeydeyken... görmüştüm. Önce ayak parmakların donar, sonra bütün ayağın simsiyah kesilir, sonra da... siyahlık yukarı doğru yayılmaya devam eder; bacağın kesilmezse sonu ölümdür Leo."

"Baba? Şu an nasıl... kangrenden bahsedebiliyorsun?"

Ivan botlarını Leo'nunkilerin iki yanına koyup, yeni sardığı sigarayı yaktı ve derin bir nefes çektikten sonra, dumanı üflerken (sigara dumanı döne döne havaya yayıldı) kapalı şişelerden birini kaptı. Ve açtı.

"Ne yapıyorsun baba? Bu iyi bir fikir mi sence?"

Şişeyi Leo'ya uzattı.

"Votka. Bir yudum al; kan dolaşımına iyi gelir."

Leo votka içti. Şişeden. Babasının gözlerini sürekli üstünde hissediyordu. Eve girdiklerinden beri. Daha doğrusu bataklıktan beri. Daha doğrusu bankada göz göze geldiklerinden beri; Leo tam kasa dairesine girerken, kapının önündeki babası dönüp ona bakmıştı. Leo tuhaf bir hisse kapılmıştı; sanki o bir çocuktu da babası bir yetişkin olarak onu yargılıyor ve onay veriyordu.

"Baba?"

"Evet?"

"Senin dilinin altında ne var?"

"Hiç."

"Bırak ya, bana öyle bakıp duruyorsun!"

"Nasıl bakıyorum?"

"Öyle."

Ivan oğlunu rahatsız etmemek için gözlerini kaçırdı.

"Leo, bizim... senin... tekrar düşünmen gerekebilir."

"Neyi düşüneyim?"

"Bazen durumu kabullenmek gerekir."

Leo içmeyi bırakıp kapağı kapatmıştı. Kapağı tekrar açtı ve şişeyi masaya, babasının titreyen elleri ile tütünün arasına koydu.

"Sen ne diyorsun yahu? *Ne diyorsun?* Ben asla pes etmem! Ben senin gibi değilim baba! Hem sen... tam olarak neyin peşindesin? Bu lanet olası kulübeye gelmek istemenin sebebi bu muydu? İç öyleyse, lanet olsun! İç!"

Çekmeceler ile dolaplardan epeydir ses gelmiyordu. Oturma odası ile yatak odasında çıt çıkmıyordu. Sonunda Jasper kapıda belirdi; koltukaltında telefon vardı.

"Telefon buldum. Banyoda, bir rafta. Telefon kablosunun ucu da köşede, radyonun yanında."

Sobanın üstündeki botlar tamamen değilse de biraz kurumuştu. Leo'nun babası önünde duran şişenin kapağını titreyen, nasırlı elleriyle kapatmayı tercih etti.

Leo da oturma odasına, telefon kablosunun ucunun bulunduğu köşeye gitti.

* * *

Sorgu odasındaki John, omuzları battaniyeyle örtülü kadının tüm sorulara muğlak, tutarsız yanıtlar vermesini dinliyordu. Kadının aslında şokta olmadığını, rol yaptığını birkaç dakikada anlamıştı. Kadın iyi rol yapamıyordu.

"Bir iki sorum olacak. Araya girebilir miyim?"

Genç polis omuz silkti; John bunu *Ne istersen yap, ben evime gidip Noel'i kutlamak ve jambon yemek istiyorum* şeklinde yorumladı. Odadaki tek boş sandalyeye oturup kendini tanıttı.

"Stockholm Emniyet Teşkilatı'ndan John Broncks."

Kadının eli soğuktu, zayıftı.

"Anneli."

Kadın sadece elini uzattı; John'un elini sıkmadı.

"Bir süredir dinliyorum. Akrabalarınıza gittiğinizi ve hep o yoldan geçtiğinizi söylediniz. İfadenize göre, birden onları gördünüz. Maskeli soyguncuları. Yolun ortasında. Arabanızı istediler. Doğru mu?"

"Evet."

"Sizi tehdit ettiler, öyle mi?"

Bilmedikleri bir aracı kaçmakta kullanmazlar.

"Evet."

"Silahla mı?"

Kaçış araçlarını özenle seçer ve önceden belirledikleri yerlerde bırakırlar.

"Evet."

"Onları aracınızla götürmenizi mi istediler?"

"Evet."

John Broncks kadının soğuk, cansız elini tekrar tuttuktan sonra dönüp odadan çıktı ve boş oda aramaya başladı. Ama dışarıdan bakınca küçük görünen karakolun içi daha da küçüktü. Geçici sorgu odalarının ikisinde tanıklar, diğer odalarda da polisler vardı; geriye yalnızca ufak mutfak kalıyordu. John kimse duymasın diye kapıyı kapadıktan sonra telefonunu çıkardı; telefon çalarken masadaki bir tabakta bulunan, Noel partisinden kalma krakerleri aldı.

O neşeli şarkılar. Amiri telefonunu ağzına götürmeden önce John şarkı seslerini duydu.

"John?"

"Evet."

"Noel arifesi hâlâ yarın."

"Heby'deyim."

Karlström telefonu kapamamıştı. Sessizlik olmasının sebebi bu değildi. Arkadan hâlâ Noel şarkıları geliyordu.

"Mumma kokteyli nasıl hazırlanır, bilir misin John? Klasik bir Noel mumması. Bilir misin?"

"Üç dakikada. Kapanış vaktinde. Askeri silahlarla. Ateş edildi."

"Soğuk kök birasını..."

"Buraya geldiğimde bildiklerim bu kadardı.

"...iki şişe bira ve..."

"Vurulmuş kameraları inceledim, askeri silah mermisi kovanlarına baktım, görgü tanıklarıyla konuştum."

"...bir şişe Porter birayla karıştırırsın."

"*Onları gördüm*. Güvenlik kayıtlarında. Bankaya giren ikisini. Ağabey'i. Ve Asker'i."

"Bence evine gidip bu kokteyli hazırlamayı denemelisin John. Nereye gideceğini bilmiyorsan, bir şeye ait olma ihtiyacı duyuyorsan, benim yapabileceğim bir şey yok. Ama polislik *yapmamanı* emredebilirim."

Başkomiser ile dedektif, on yıl boyunca aynı koridordaki odalarda çalışmışlardı. Birbirlerini iyi tanıyorlardı. Ama bir yandan da hiç tanımıyorlardı. John amirine sesini yükselttiğini hatırlamıyordu; tıpkı Karlström gibi onun da tartışma tarzı bu değildi. Dolayısıyla, kapısı kapalı mutfakta bağırınca amirinin yanı sıra kendini de şaşırttı.

"Bak Karlström, sen ve ben yan yana oturup onların yaptığı tam dokuz soygunun görüntülerini izledik! Ben bir yıldan fazladır onların peşindeyim! Bu soygunu da onların yaptığını adım gibi biliyorum! Ve ilk kez bize, polise ateş ettiler Karlström, çünkü baskı altındalar, onlara yaklaştık... ve dediğim gibi, bu insanlar... *silahlarını iş aleti gibi kullanıyor*... Destek kuvvet olmadan onlara daha fazla yaklaşırsak... sonu çok kötü olur!"

John'un bağırmaktan boğazı ağrımaya başladı; artık sesi kısık ve çatlak çıkıyordu... Kendini böyle hissedebileceğini unutmuştu.

"Bir saniye bekle."

John, Karlström'ün telefonu bırakıp halıda yürüyerek uzaklaştığını duydu ve müzik sesi yükseldikten sonra birden kesildi... Amiri müziği kapamıştı; John onun merdiveni çıkıp, Stockholm Koyu manzaralı çalışma odasına girdiğini işitti.

"John?"

"Efendim?"

"Emin misin?"

"Eminim. Bunlar onlar. Otomatik silahlarını kullanacaklar... Hatta kullandılar bile. Heby ve Saba polislerinin onların karşısına çıkmasını istemiyorum. Meslektaşlarımın ölmesini istemiyorum. Milli SWAT ekibini istiyorum."

Sessizlik oldu. Lanet olası müzik kesilmişti. John sadece Karlström'ün soluklarını duyuyordu.

"İsteğini emniyet müdürüne iletirim."

"Ben ona söyledim bile."

"Ona... söyledin mi?"

"Buraya gelirken. Çünkü artık kaybedeceğimiz her dakika insanların ölmesine yol açabilir. Yoldalar, geliyorlar. Senin de aynı kararı vermeni istedim, o kadar. Bir dedektifin, amirinin izni olmadan böyle inisiyatif kullanması yakışık almaz. O yüzden, senden izin aldığımı söyledim."

* * *

Plastik Noel ağacı hâlâ masanın üstünde ev bitkisi gibi duruyordu. Vincent'ın Noel hediyesi olan şişe de neredeyse bitmişti. Korkunç birkaç dakika, korkunç yarım saate dönüşmüştü.

Bugün Batı Upland'daki bir bankada ateş açan soyguncular hâlâ aranıyor.

Vincent sakinleşmiş, iki uzaktan kumandayı alıp kanepeye çökmüştü; kâh televizyon haberlerini, kâh radyo haberlerini dinliyordu. Felix de jaluzileri indirilmiş dairede dolanıp duruyordu; iki artı bir daire sanki küçülüp yetmiş beş metrekarelik bir hücreye dönüşmüştü.

Takip sırasında soyguncuların polise ateş açmasının ardından çağrılan SWAT ekibi olay yerine vardı.

Polise ateş açmışlardı. Milli SWAT ekibi çağrılmıştı.

Felix şişede kalan içkiyi bardağına döktü. Burası penceresiz bir hücreydi. Öyle geliyordu.

Bir şişe içki daha vardı. Vincent'ın diğer hediyesi. Felix bu kez Vincent'a içki koymadı bile. Şişeyi açıp hemen kendi bardağını tekrar, yarıya kadar doldurdu... İdareli içmeliydiler; sonra sabit telefon çaldı.

"Alo."

Onun sesi.

"Benim."

Yaşıyorsun. Herkes yaşıyor mu?

"Nasılsın? Felix, nasılsın?"

Sizi arıyorlar. Hepinizi. Nereden arıyorsun ki?

"Beni duyabiliyor musun Felix?"

"Duyuyorum."

Cızırtılar koptu ve bağlantı kesilir gibi oldu. Sonra Leo'nun sesi geri geldi.

"Sizinle... konuşmak istedim, o kadar."

"O yanında mı?"

"Kim?"

"Ivan."

"Evet."

Arkada biri hareket ediyordu. Belki Ivan. Veya Jasper.

"İşler ters giderse Felix."

"Oraya geldiler bile."

"İşler ters giderse, Vincent ile senin ortadan kaybolmanızı istiyorum."

"SWAT ekibi. Oraya geldiler bile. Haberlerde söylediler."

"Hayır, gelmediler."

"Ama öyle diyorlar! Milli SWAT ekibi oradaymış."

"Bu mümkün değil. Bu kadar kısa zamanda gelemezler."

"Ne dediğimi duyuyor musun Leo? Sakın aptalca bir şey yapma!"

"Tekrar söylüyorum. Felix, işler ters giderse... o daireyi terk edin. Ortadan kaybolun. Nereye giderseniz gidin, yeter ki o evden çıkın."

"Neden?"

"Benim yaptığım şeyler yüzünden cezalandırılmanızı istemem."

"Hayır."

"Ne demek hayır?"

"Kaçmayacağım."

Vincent bunun sıradan bir telefon konuşması olmadığını anlamıştı. Radyo ile televizyonun sesini kıstı. O zaman duydu. Leo bağırarak konuşuyordu.

"Bir kez olsun benimle inatlaşmasan olmaz mı Felix? Bir kez olsun tartışmadan sözümü dinlesen olmaz mı?"

"Ben artık banka soymuyorum. Birileri banka soydu diye kaçacak da değilim. Vincent'la birlikte burada kalacağım. *Burada kalacağız.*"

Vincent şimdi Felix'in yanında duruyor, onun kulağı ile ahizenin arasındaki dar boşluğa kendi kulağını uzatıyordu.

"Vincent'la konuşmak ister misin?"

Yanıt almasına, hatta sorusunu bitirmesine bile fırsat kalmadan Vincent ahizeyi onun elinden kaptı.

"Leo?"

"Evet?"

Leo'nun en küçük kardeşi bir an konuşamadı; ahizeyi sımsıkı tutuyor, kendisine defalarca söylenmiş bir sözü söylemeye çalışıyordu.

"Leo... siz... biz dosdoğru içlerinden geçeceğiz."

Yaklaşık beş yüz kilometre öteden.

"Değil mi Leo?"

Sanki aynı odadaydılar.

"Evet. Dosdoğru içlerinden geçeceğiz Vincent."

Kapamayı yeğledikleri kapının birer yanındaydılar.

"Bak Vincent... Felix beni dinlemiyor. O yüzden sen dinlemelisin. İşler ters giderse... başınızın çaresine bakmalısınız. Anlıyor musun? *Sen* bu işi *senin* istediğin şekilde bitirmeli-

sin. Ne yaparsan yap, doğru şeyi yapıyor olacaksın Vincent. Beni duyuyor musun? Ne olursa olsun, ne yaparsan yap... Doğru şeyi yapmış olacaksın."

Masanın üstünde küçük bir plastik Noel ağacı duruyordu. Vincent onu daha önce görmemişti. Felix satın almış olmalıydı.

Oysa Felix, Noel'den hazzetmezdi.

"Leo?"

"Evet?"

"Yanınızda olmalıydım..."

"Hayır kardeşim... olmaman daha iyi."

* * *

John duvarda asılı dev haritanın önünde duruyordu. Hendekteki arabanın –John bu aracın Anneli Erikkson adına kiralandığını ve içinde boş Noel hediyesi kutuları bulunduğunu artık biliyordu– keşfedildiği yere siyah mürekkepli kalemle büyük bir çarpı çizilmişti. Soyguncular aracı terk edip, yarım metre kar tabakasıyla kaplı, geniş bir ormanlık bölgeye girmişlerdi... John saatte en fazla beş altı kilometre yol aldıklarını tahmin ediyordu. Saatine bakıp hesap yaptıktan sonra, çarpıyı merkez alarak, aşağı yukarı altı kilometre yarıçapında bir çember çizdi. Arama sahası henüz fazla büyümemişti. Destek kuvvetler gelince, bu saha daha da küçülecekti.

"Sorgu odasına tekrar gireceğim. İşim bitince... savcıyı ara. O kadının tutuklanıp gözaltına alınması gerek. O da bu işin içinde... nasıl bilmiyorum, ama içinde."

John söylediklerini Rydén'in anlamasını bekledikten sonra, hâlâ şokta numarası yapan kadının bulunduğu sorgu odasına girdi.

"Anneli?"

Kadın masaya, yere baktı.

"Anneli... *Seninle konuşurken bana bak*... Bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum. Yoksa bu işin sonu çok kötü olabilir."

"'Her şeyden' kastınız nedir?"

"Ne biliyorsan. O arabadaki insanlarla ilgili. Banka soyan insanlarla. İsimlerini bilmek istiyorum. Onlarla temas kurup kuramayacağını. Ellerindeki silahları. Bunlar önemli bence. Onları tekrar görmek istiyorsan."

Anneli, John'a ilk kez gerçekten, gözlerini kaçırmadan baktı.

"Anneli... ellerinde nasıl silahlar var?"

Uzun süre, ama yeterince uzun değil. John'un neden bahsettiğini biliyordu. O ormanda koşturan adamların neler yapabileceğini biliyordu.

Ve korkuyordu.

"Anlıyor musun Anneli? Bunları bilmemiz gerek. Onları sağ ele geçirebilmek için."

* * *

"Botlarını giy."

"Lanet olsun Leo..."

"Kapa çeneni baba! Hâlâ vaktimiz varken gideceğiz! Jasper... su, yiyecek, ne bulursan al!"

"Ama SWAT ekibi, Leo, oğlum, beni dinle, dinlemelisin..."

"Hayır, sen beni dinle! *O piçler bir daha asla bana yaklaşamayacak! Hiçbiri!*"

Fırtına dinmişti. Ağaçların yukarısında yıldızlar hafif hafif parlıyordu. Sessiz bir gece olacaktı. İzlerini takip etmek kolaylaşacaktı. Ama ilerlemek, birazdan burada olacak kişilerden kaçmak da daha kolay olacaktı.

Leo botlarını, ceketini, kurşungeçirmez yeleğini giyip tüfeğini kapmıştı.

Sonra birden başka bir şey gördü. Net değil, bir anlığına... anlam veremediği bir şey gördü. Sanki bunu daha önce de yaşamıştı; insan bazen bir anı daha önce de yaşamış gibi hissederdi. Ama bu seferki tam tersiydi.

Şimdiye kadar Leo hep izleyen, karanlıkta gizlenen taraf olmuştu. Şimdiyse karanlıkta yatıp onu izleyen birileri vardı. Sanki mutfak penceresinin solunda bir gölge canlanmıştı ve bir ağaca doğru gidiyordu; sonra mutfak penceresinin sağındaki bir ağacın yanına gitti. Gölgenin yüzünün yarısı karanlıktı; Leo gölgelerin normalde böyle görünmediğini biliyordu. Yere yatıp sürünerek pencereye gidip baktığında da kendisininkine benzer silahlar taşıyan birçok gölgenin evin etrafında geniş bir kavis oluşturduğunu gördü.

"Geldiler!"

Oturma odasındaki bir koltukta oturan Ivan'a ve mutfak dolaplarında silah çantasına koyabileceği yiyecekler arayan Jasper'e döndü.

"Geldiler bile!"

Ivan koltukta arkasına yaslanmış, öylece oturuyordu; felç olmuş gibiydi. Jasper ise pencereye koşup da Leo'nun gördüklerini gördükten sonra, kanepenin kolçağında asılı ceketine koştu. Ceketi alıp mutfağa girdi ve cebinden bir el bombası çıkardı.

"Maskesiz olmaz."

Bir tane daha çıkardı.

"Anlıyor musunuz?"

Sonra bir tane daha.

"Bu ekibin, yaptıklarımızın böyle sona ermesi şart değil. Böyle sona erdirmeyeceğiz."

Bombaları mutfak masasına yan yana, aralarında eşit mesafe olacak şekilde dizdi.

"Yarın. Gazetelerde. Maskesiz olmayacağız! Ön sayfalarda kayak maskeli fotoğraflarımız olacak! Kimse bizi tanıma-

yacak. *Bakın, bunlar şu banka soyan, Merkez Garı'nda bomba patlatan pislikler,* demeyecekler. Öylece durup bakmayacaklar. *Ah, demek görünüşleri böyleymiş,* demeyecekler."

Üç el bombası. Jasper şarjörlerin bulunduğu çantayı da masaya koydu ve şarjörleri el bombalarına paralel şekilde, yine tek sıra halinde dizdi.

"Bana ne yapacağımı söyle Leo. Ne istersen yaparım. Bunu biliyorsun... Ne istersen! Başarısız soyguncular gibi ölemeyiz veya lanet olası bir hücreye tıkılamayız, değil mi? Leo? O zaman ekibimiz olmaz!"

Silahının horozunu çekip gecenin içine, gölgelere nişan aldı; onları vurmaya hazırdı.

"Sen biraz sakin olsana."

Ivan artık öylece oturmuyor, arkasına yaslanmıyordu. Kalkıp masanın üstünde dizili cephaneye doğru yürüdü.

"Ölmek istiyorsan bu gece bunu illaki becerirsin. Ama buradaki tek kişi sen değilsin, geri zekâlı! Şu tüfeğini sallamayı kes!"

"Jasper. Adım bu! İstediğini söyle, boş boş konuşmakta üstüne yok, hep böyleydin zaten. Ha, bir de milletin suratına yumruk atabiliyorsun. Ama ekipmanına sahip çıkamıyorsun! Burada olmamız senin suçun!"

Jasper el bombalarının önüne oturdu; onları cephanelikten almaya karar verdiğinde de kendini şimdiki kadar yalnız hissediyordu. Sanki içine doğmuştu. Güvenmediği o kadınla şimdi salak salak konuşan bu adamın başlarına dert açacağı içine doğmuştu.

"Şu an dışarıda konuşlanıyorlar! Anlamıyor musun, tam da bir yıldır sensiz yaptığımız şeyi yapıyorlar, seni yaşlı piç! Konuşlanıyorlar! Saldırıya geçmek için! O yüzden tüfeğimi istediğim kadar sallarım... Dışarıda birileri bana nişan aldı bile! Hissedebiliyorum. *Hissedebiliyorum!* Onları göremesek de dışarıda olduklarını biliyorum!"

Jasper. Ve babası. Leo yerde sürünerek gidip aralarına oturdu.

"Leo? Kendini komando sanan bu... Leo, ne yapacağız?"

Babası yine yalvarırcasına konuşuyordu. Leo karşılık vermedi. Odun sobasına dönüp yüzünü ısıttı. Çanta mutfak zemininde, sadece bir kol mesafesinde duruyordu. Leo çantayı alıp açtı ve elini içine sokup iki deste para çıkardı.

"Bunların... yaklaşık yüzde otuzu pamuktur. Kumaştır. Bunu biliyor muydun baba?"

Destelerden biri yüzlük, diğeriyse beş yüzlük banknotlardan oluşuyordu.

"Böylece para biraz sertleşir. Yırtılması daha zor olur."

Leo elindeki paraları iyice sıktı.

"Para yıkadığım oldu. Hem de epey yıkadım. Patlayan bir boya paketi yüzünden boya içinde kalmışlardı. Aseton ve suyla yıkadım. Onları kurutmam gerekiyordu. Kurutma makinesine binlerce dolar koydum. Ama sonra asılarak kurutulmaları gerektiğini anladım."

Odun sobasının ön tarafındaki küçük, kare şeklinde kapağı açtı. Turuncu ve kırmızı alevler. Odunlar çıtırdıyordu.

"Çektiler. Anlıyor musun baba? Lanet olası kumaşlar çekti, paralar fazla küçüldü, otomatik benzin istasyonlarında bile geçmezlerdi. Bunu bilmiyordum. Kâğıt parada kumaş olduğunu."

Dökme demir kapak açılırken yine gıcırdadı; Leo yüzlük banknot destesini sobaya soktu.

"Ne yapıyorsun?"

Jasper öfkeyle değil şaşkınlıkla haykırmıştı.

"Teslim mi olalım? Bunu mu... anlamıyorum Leo, bizi ele geçirmelerine izin veremeyiz!"

"Öyleyse yere yat. Dediğin gibi, şu an sana nişan alıyorlar."

Leo beş yüzlük banknot destesini de sobaya soktu; paraların kâğıt kısmı yanarken her zamanki gibi cızırdadı.

"Leo, bütün paraları yakman iyi."

Şimdi Ivan da yerde, sobaya dönük oturuyordu.

"Çünkü bazen durumu kabullenmek gerekir oğlum."

Sobadan yayılan yoğun ısı Ivan'ın alnını, gözkapaklarını, yanaklarını ve dudaklarını ince bir kabuk gibi kapladı.

"Kabullenmek mi? Bu parayı asla ele geçiremeyecekler."

Leo bu kez iki elini birden çantaya daldırdı.

Altı para destesi çıktı. Hepsi de beş yüzlük banknotlardan oluşuyordu.

"Sırf parayı değil. Beni de."

Üstüne yazı kazınmış güzel demir kapaklı, dikdörtgen şeklindeki sobanın içi giderek doluyordu... İçine yalnızca birkaç küçük odun sığacak şekilde tasarlanmıştı; ateş her şeyi yakmayı sürdürürken Leo sobanın içine deste deste para soktu ve sonunda kapağı kapatıp basit sürgüsünü çekti.

"Beni ele geçiremeyecekler. Anlıyor musun baba? *Beni* ele geçiremeyecekler. O yüzden tüfeğini alıp şu duvara git ve ayağa kalkıp duvara yaslan. Veya istersen sürünerek kapıdan çık. Dışarıda işini bitirirler; bunu biliyorsun, değil mi? Genellikle öyle yaparlar. Artık... ne istersen yap baba."

Yanan yüz binlerce kronun ısısı, yanan odunlardan yayılan ısıdan farklı değildi. Ama kumaş ile kâğıt, kuru odun kadar uzun süre yanmazdı; alevleri daha çabuk sönerdi.

Çıt çıkmıyordu. Ivan oturma odasının köşesindeki masaya oturmuş (burası güvenliydi, iki duvar tarafından korunuyordu), son tütününü titreyen ellerle sararak son sigarasını hazırlıyordu. Leo sobanın içine tekrar para koydu; yanan paralar kora dönüşüyordu. Jasper etrafta sürünerek birer birer tüm pencerelerden bakmaya çalışıyor, gölgelerin hareketlerini izliyordu; horozunu çektiği tüfeğini otomatik atış moduna getirdi.

Artık. Herkes istediğini yapacaktı.

* * *

John Broncks o gözlerdeki ifadeyi daha önce de görmüştü.

Ya sen. Ya ben.

O adamın içinde bir yerden, kalbinden, göğsünden yükselip boynundan geçerek gözlerinden yayılan içsel gücü, dış dünyada eylem yapma gücüne dönüşüyordu.

Ya sen. Ya ben.

Ama bu gözler değişmişti. Beyaz saçaklı yazlığın perdelerinin ardında bekleyen kişiye, güvenlik kameralarını vurmadan önce merceklerine bakan kişiye aittiler. John'un şimdi baktığı o gözler diğer tarafa, kendisinin ait olduğu tarafa aitti. O siyah maskeden görülen gözlerin sahibi ile John, içlerinde aynı gücü taşıyordu.

John'un yanında başkaları vardı.

Uzun botlu, tulumlu, kurşungeçirmez yelekli adamlar. Kasklı, gece görüş gözlüklü, yanmaz eldivenli.

Milli SWAT ekibi. On altı elit polis. Karlı arazide konuşlanmış, kalın köknarların ardına gizlenmişlerdi; otomatik tüfekleri ve dürbünlü tüfekleri vardı.

Arama sahası. Nihayet küçülmüştü.

John'un isteği üzerine elli yedi dakika önce emniyet müdürlüğünden yola çıkan dört zırhlı araç şimdi kasabanın sadece dört beş kilometre kuzeybatısındaki taşra yolundan geliyordu; bu araçlar küçük tanklara benzerdi. Bu arada K9 ekibi yol kenarında, hendekte yatan kaçış aracından, boş Noel hediyesi paketleriyle dolu arabadan tarlalara ve ormana uzanan, bataklığın yanından geçen ayak izlerini takip etmişti; köpeklerin heyecanlanması, kaçakların burada öfke ve paniğe kapıldığını gösteriyordu... En az birinin, belki de ikisinin bastığı buzlar kırılmıştı. Ekip sadece birkaç yüz metre ötede, şimdi etrafını sardıkları kulübeye rastlamıştı. Ayak izleri ön kapıda son buluyordu. Üç kişinin ayak izleri... John bunların bir baba ile oğula ve oğulun çocukluk arkadaşına ait olduğunu artık biliyordu; İsveç malı AK4'leri ve bol bol cephaneleri

vardı. Şoka girmiş numarası yapan kadın, onlara gerçeği nihayet söylemişti; soyguncuların her birinin ev yapımı yeleklerinde kaç şarjör taşıdığını bile söylemişti.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz... Bir tahminde bulunabilir misin?"

Özel eğitimli, elit on altı polis. Ve tim lideri.

"Acelemiz yok."

"Köpek eğiticisi yarım saattir orada olduklarını tahmin ediyor."

"Bekliyoruz. Uygun anı."

Kar yağışı kesilmişti. Hava biraz ısınmıştı. John Broncks'un gördüğü manzara, güzel Noel kartpostallarında görülen türdendi. Onları andırıyordu. Huzur. Aydınlık kulübe, oluklardaki ve meyve ağaçlarındaki pamuk gibi yumuşak karlar, tuğla bacadan yükselen dumanlar.

Ama bu bir Noel kartpostalı değildi.

Muhtemelen mutfak olan odanın ışığını silahlı soyguncular yakmıştı; buraya gelirken peşlerindeki polislere ateş etmekten kaçınmamışlardı. Yaptıkları on silahlı soygunda insanlara İsveç'teki daha önceki bütün suç çetelerinden daha fazla ateş etmişlerdi.

SWAT ekibi onlara telefon etmeyi denemişti.

Evin sabit hattının bulunması kolay numarasını bu kez John aradı.

İçeride çalan telefonun sesini pencerelerden ve aralıklardan duydular.

John içeridekilere ellerini kaldırıp dışarı çıkmalarını, teslim olmalarını söyleyecekti. Ama defalarca çalan telefonu kimse açmadı.

Yine de bir yanıt aldılar. Evin bütün ışıkları aynı anda söndü.

Soyguncular pes etmeyecekti.

91

Üç buçuk milyon kron, göze çok da fazla görünmemişti. Bir silindir spor çantayı bile doldurmamıştı. Hele turuncu alevlere deste deste atıldığında küle dönüşmüştü ve artık neredeyse hiç yer kaplamıyordu.

Zifiri karanlık evde son banknotlar, yirmilikler de yanmıştı.

Mutfakta hiç ışık olmasa da, demir soba hâlâ yanıyordu.

"Leo?"

Ivan oturma odasında, yerde yatıyordu.

"Leo?"

Oğlu başının yakınından geçti, öyle yakından geçti ki Ivan elini uzatsa onu botlarından tutabilirdi.

"Ben... biz... konuşmalıyız Leo."

Leo babasına bakmadan duvar dibinden yürümeyi sürdürüp pencereye gitti.

"Lütfen Leo. Beni dinle."

Mandalı usulca açıp pencere kanadını dışarı doğru iterken (denizlikteki karlar döküldü), vücudu iki büklüm ve gergindi.

İki buçuk santimlik bir aralık. Kaçış yolları.

"Ne planladığını biliyorum. Leo?"

Ivan dizlerinin üstünde doğrulup oğlunun yanına gitti.

"Yapma."

Dışarısı loştu. Hava soğuk, gökyüzü bulutsuzdu. Göğe saçılmış yıldızlar, soluk yarım ay. Leo pencerede dört gözün yansımasını gördü. Çok eskiden, asansörle çıkarken, graffitiyle kaplı aynanın üst bölümündeki dar kısımdan da böyle bakışmışlardı. Ivan yalınayak koşarak yedi kat inmişti; Leo'yu kaybettiğine emindi.

"Leo... *yapma!*"

Dört gözün camdaki yansıması. Leo'ya şimdi de o zamanki kadar net görünüyorlardı. Onlardan ikisinde ne gördüğünü biliyordu.

Şüphe.

"Göz yaşartıcı bomba kullanacaklar Leo. Hep öyle başlarlar."

Babası yanan odun sobasının yanında külotla (pantolonu da ıslanmıştı) dururken de böyle bakmıştı; o zaman da gözlerinde şüphe vardı.

"Bizi gafil avlayacaklarını *sanıyorlar*. Ama asıl bizim onlara bir sürprizimiz olacak."

Babasının külotu artık küçük gelir gibi görünmüyordu; bir zamanlar kaslı olan solgun uylukları zayıfladığından, diz kapakları iri görünüyordu.

"Dışarı çıkacağız. Buradan. Pencereden."

Bir başka odada durmadan yumruk atan adamınkinden (Leo babasının ne kadar güçlü olduğunu o zaman anlamıştı) farklı bir bedendi bu, daha yaşlı ve zayıftı.

"O zaman harekete geçeceğiz... Tıpkı banka soyarken havaya birkaç el ateş etmekle başlamamız gibi baba... Bilgi ve imkân sahibi olacağız. O zaman saldırıya geçeceğiz. *Biz onlara* saldıracağız."

Leo çok eskiden bir keresinde babasının boynuna asılıp onu çekmişti. *Yapma*. Ama babası değişmiş, gücü tükenmişti.

"Ama zamanı gelince. Elimize geçen fırsatı anında değerlendirmemiz gerek. Yoksa buradan sağ çıkamayız."

Şüphe. Leo'nun gördüğü buydu. Güçsüz insanların kapıldığı türden bir şüphe.

"El bombaları baba... Buraya göz yaşartıcı bomba attıklarında, biz de hemen dışarı iki el bombası atacağız. Bunu beklemiyorlar. Önce seninle ben çıkacağız; Jasper gerektiği kadar ateş ederek bizi koruyacak. Siper aldıktan sonra bu sefer biz Jasper'i koruyacağız. Bol bol cephanemiz var. Yapabilir misin baba?"

Leo artık iki büklüm olmasa da hâlâ duvara yakın duruyordu.

"Bunu yapabilir misin? Bence yapabilirsin baba; ayının etrafında dans edip vuracaksın. Bu ayı epey iri, ama iyi dans

edip iyi vurursak onu devirebiliriz. Değil mi?"

Ivan da ayağa kalktı. Oğlunu omuzlarından sımsıkı tutup sarsmak ve kendini dinletene kadar bağırmak istiyordu. Ama tek kelime etmedi. Leo artık bir yetişkin olarak konuşuyordu; bunu ikisi de biliyordu.

"Etraflarında dans edebilirsek. Kazanabiliriz. Avantajlı olduklarını düşündükleri sırada darbe indirebilirsek. Maskeni tak ve hazır ol baba!"

"Kazanmak mı?"

Ivan onu tutmadı; bunun sonucu çok kötü olurdu. Bağırmadı da. Ama nihayet konuşabildi.

"Kaçabileceğini düşünüyorsan neden paraları yaktın?"

Oğlu öylece duruyordu. Lanet olası duvarın yanında. Ivan ona yakın durunca kendini dinletebiliyordu.

"Cidden anlamıyorsun, değil mi Leo? Dışarı çıkıp onlarla silahlı çatışmaya girersek... bunun sonu felaket olur. Karanlık olur. Çürüme olur. Ölüm yukarı doğru yayılır. Kangrenden bahsetmiyorum."

Leo onu dinlediği sürece, saldırıya hazırlanmıyordu. Hazırlanmadığı sürece de dışarı fırlayıp, etraflarını sarmış, ateş etmeye hazırlanan insanlara hücum edemezdi.

"Kendini komando sanan, 'maskesiz olmaktan', 'ön sayfalardan' filan bahseden şu herife bak! Leo? O saçmalıkları nasıl dinleyebiliyorsun? Felix ile Vincent'ın lanet olası ön sayfada senin cesedini görmelerini mi istiyorsun?"

"Sen onları ne zaman umursadın ki? Çabuk maskeni tak!"

Leo başına siyah kumaş maskeyi geçirdi. Artık yüz hatları görünmüyordu.

"Sana söyledim. Bir daha asla orada oturmayacağım. Lanet olası bir polisin karşısında! *Asla!* Çabuk maskeni tak baba. Yoksa seni burada bırakırım!"

Ivan'ın oğlu gidiyordu. Dışarı çıkıyordu. Uzaklaşıyordu. Ivan bunu görüyordu.

Oğlu artık onu dinlemiyordu. Çünkü söyleyecek söz kalmamıştı.

Bir zamanlar, üç oğlu olan Ivan diye bir adamın içinde barınan güç artık tamamen kaybolmuş, geri çekilmişti; Ivan hâlâ elinden gelen tek şeyi yaptı... Onu koruyan duvara sırtını yasladı.

"Leo?"

Olduğu yere yavaşça çöktü.

"Beni... ispiyonlamadığını biliyorum."

İspiyoncu.

"Hep biliyordum."

İspiyoncu.

"Gerçekten Leo. Beni ispiyonlamadığını biliyorum. Polisin bana yalan söylediğini biliyorum. Ona bir şey söylemediğini biliyorum... Adamın sargılı elini gördüm."

Yüzünde siyah maske. Elinde horozu çekili tüfek.

Ivan'ın ne söylediğinin önemi yoktu.

Leo artık savaşa hazırlanmıyordu –Ivan'ın taktiği işe yaramıştı–; Ivan onu konuşarak oyalarsa ölmekten kurtarabilirdi.

"Niye beni suçladın peki?"

"Öylesi daha iyi diye düşündüm."

"Daha iyi mi?"

"Evet."

"Sen nasıl... önce ortalığı yakıp yıkıyorsun, sonra da pes edip polisin gelmesini bekliyorsun. Ardından da... beni suçluyorsun!"

Ivan'ın ceketi. Duvar kâğıdına sürtünmüştü. Leo'nun babası şimdi başını geriye atmış, ona bakıyordu.

"Başımın etini yedin! Başımın etini! *İspiyoncu* diye diye. Durmadan. Bunun... daha iyi olduğunu düşünüyordun, öyle mi?"

Babası karşısındaydı.

Diğerleri, dışarıdakiler, karanlıktakiler, saldırmaya hazırlanıyordu.

Leo'nun arkasında, yerde sürünen Jasper oturma odasının diğer penceresine yaklaşırken parmağını elindeki el bombasının pimine geçirdi.

"Leo... hemen gitmezsek ölürüz!"

"Bekle."

Leo, Jasper'in perdeleri aralayıp başını kaldırarak dışarı baktığını gördü.

"Onları görüyorum! Buradan çıkmalıyız! Yoksa hepimizi tarayacaklar!"

"Kapa çeneni!"

"Hemen şimdi çıkmalıyız Leo! Çok geç olmadan!"

"Jasper? Kapa çeneni! Babamla konuşuyorum, görmüyor musun?"

Leo tüfeğinin horozunu çekmişti bile.

"Öylesi... daha iyi diye mi düşündün? Baba? *Öylesi daha iyi* diye mi düşündün?"

Tüfeğini kaldırdı.

"Asıl seni vurmam gerek! Onları değil! Seni!"

Leo derin bir nefes aldı; namluyu tutan elinin titrememesi, kendini sakin hissetmesi iyiydi. Titreme yoktu. Onda da, babasında da.

92

Birden bir pencerenin camı kırıldı.

Mutfağı seçmişlerdi.

Yerde dönen, yuvarlanan, seken, dans eden, sıçrayan, tüp şeklindeki göz yaşartıcı bombadan çıkan beyaz dumanlar, sıcak mutfaktan oturma odasına yayıldı. Bir başka pencere kırılırken, içeri bir başka göz yaşartıcı bomba düşüp yerde yuvarlanırken, üçü birden koşarak yatak odasına daldılar. İki gaz bulutu birleşip çığa dönüştü.

"Yatın!"

Leo kendini yere attı, Ivan onun yanına yattı, Jasper ise başında iki göz delikli maskesiyle ayakta kaldı.

"Yatsana! Jasper, yat..."

Ama Leo'nun son söylediklerini Jasper duymuş olamazdı, çünkü beyaz bulutun içinden üç el ateş edilirken sağır edici bir gürültü kopmuştu. Jasper'in kanı üzerine yağarken, Leo kanın ışıkta daha kırmızı göründüğünü düşündü.

Tam o sırada gözleri seğirmeye başladı.

Burun kanalları ve mukoza zarları işlevini yitirince gözlerinden yaşlar boşandı.

"Silahlarınızı bırakın!"

İlerideki, gaz çığının ortasındaki gaz maskeli adamlar boğuk sesle haykırıyordu.

"Yere yatın ve silahlarınıza dokunmayın!"

Leo kör olmuştu. Göremiyordu. Dili yanıyordu, göğsü de sanki balon gibi patlayacaktı; midesinde ne var ne yok çıkardı. Biri bağırarak onu yere bastırıp kollarını tuttu. Başka biri de bacaklarını bağladı ve böğrünü birkaç kez tekmeledi. Yine bir başkası ellerini tuttu. Bu gazın etkisini bilen (herkesin böyle tuhaf davranmasının sebebi gazdı muhtemelen) Leo nefes alamıyor ve düşünemiyordu; ama onu tutan el tanıdık gibiydi, iri ve nasırlıydı, hep nasırlı olmuştu. Leo doğal olmayan bir şekilde ağlıyordu. İlişkileri hep böyle olmuştu. Yanağı yere bastırılıyordu; zorla arkasında tutulan bileklerini metal kelepçenin acıttığını hissetti.

Zamanı kalmamıştı. Babası onu bilerek lafa tutmuş, *ispiyonculuk* meselesinden bahsederek dengesini bozmuştu; Leo'nun dışarı fırlamaya zamanı kalmamıştı.

Ve birden gerçek oldu. İmkânsız şey. Leo tutuklanacağını hiç düşünmemişti.

Ama tutuklanmıştı.

93

Noel arifesi sabahı. Veya şafağı. Veya gecenin geç bir vakti. John Broncks emin değildi.

Dışarısının karanlık olduğunu, şehrin hâlâ uykuda olduğunu biliyordu. O ise kapısı açık odasında (koridordan ses gelmiyordu) tek başına oturan, bantlanmış bir karton kutuya bakan bir dedektifti. Kendini beklediği gibi hissetmiyordu. Oysa on dört aylık bir soruşturma –onca teoriden, hayal kırıklığından, iz sürmeden, umutsuzluktan, öfkeden ve hatta zaman zaman nefretten sonra– nihayet sona ermişti. Her soygundan önce dönüp kardeşine bir şeyler fısıldayan, çeşitli otomatik silahlarla insanların arasında sessizce ve gözünü kırpmadan ateş ederek onlara fiziksel değilse de ruhsal zarar veren, maskesindeki göz deliklerinden ve güvenlik kameralarından John'a bakan Ağabey, şu an sadece birkaç yüz metre ötede, Kronoberg Emniyet Müdürlüğü nezarethanesinin bir hücresinde oturuyordu. Zırhlı araçta görev yapan korumanın gözü dönmüş, iyi silah kullanan, paçalarını pırıl pırıl botlarına düzgünce sokmuş biri olarak tasvir ettiği Asker, Karolinska Hastanesi'nin yoğun bakım servisine yatırılmıştı. John, Heby'de yaptığı ilk sorguda Kardeş ile Şoför'ün Göteborg'un merkezinde kiraladıkları bir dairede kaldıklarını öğrenmişti. Dedektifler o ikisinin kaldığı apartmanın etrafını kuşatmıştı, SWAT ekibi de eve girmeye hazırdı. Soruşturmada ilk kez yer alan iki kişi de –bankanın önünde nöbet tutan yaşlı adam ile boş Noel hediyesi kutularıyla dolu bir araba kullanan, sonra da şoka girmiş numarası yapan kadın– geceyi ayrı hücrelerde (adam Uppsala'daki bir hapishanede, kadın da Kronoberg nezarethanesinin kadınlar koğuşunda, Ağabey'in bir kat altında) geçirmişti.

John çetenin bir aile olduğunu artık biliyordu.

Üç erkek kardeş. Bir çocukluk arkadaşı. Bir kız arkadaş. Ve bir baba.

Koca bir aile.

John'un kutlama yapması, gülmesi, eğlenmesi gerekirdi. Ama bunların hiçbirini yapmıyordu. On dört aydan sonra... hiçbir şey hissetmiyordu.

Bantlanmış karton kutuya bakarken, hiçbir şey hissetmemesinin sebebini anlamıyordu.

Belki de Sanna'yı aramamalıydı. Belki de sebep buydu.

Oysa o sırada çok iyi bir fikir gibi gelmişti.

John küçük Heby karakolundan çıkınca, arabasının tamamen karla kaplı olduğunu görmüştü. Karakolun ön kapısının ardındaki küreği alıp sokaktaki yaklaşık bir metrelik kar tabakasını küremeye, karları kaldırıma atmaya başlamıştı; sonra arabasının tepesi ile pencerelerinin ve kaputunun üstündeki karları kollarıyla temizlemiş, ön camdaki inatçı buz tabakasını da kazımak zorunda kalmıştı. Şehre doğru yola çıkarak, karın yol açtığı kaosun ortasında ağır ağır ilerlemişti. Enköping'e girerken Sanna'yı aramıştı. Uzun zamandır konuşmuyorlardı. Son birkaç ayda sadece meslektaşlarının yanında, kare şeklindeki konferans masalarında karşılıklı oturarak veya koridorda birbirlerinin yanından geçerken (her seferinde alelacele selamlaşmışlardı) görüşmüşlerdi. John onu aramış, ama bir kez çaldırdıktan sonra telefonu kapamıştı. On beş-yirmi dakika sonra tekrar aramıştı. Bu sefer, Sanna açınca telefonu kapamıştı. On beş-yirmi kilometre gittikten sonra, Jakobsberg'e yaklaşırken bir kez daha aramıştı; bu sefer Sanna telefonu dördüncü çalıştan sonra açmış ve sert bir sesle konuşmuştu... John elinde telefonla sessizce oturmuştu.

"John?"

John hiç kımıldamamıştı.

"Sensin, biliyorum."

John telefonu sol yanağına ve kulağına bastırmıştı.

"John, ne yapıyorsun?"

Sımsıkı bastırmıştı.

"John, biliyorsun ki..."

"Artık bitti."

Sanna'nın sesi yumuşamıştı.

"Artık... bitti mi? Bunu sana ne kadar zamandır söylemeye çalışıyorum! Bunu duyduğuma, anlamana çok sevindim, rahatladım John, ben..."

"Hayır... *soyguncuları* kastediyorum; işleri bitti."

"Efendim?"

"Onları yakaladık. Bu gece. Heby'de. *Bunlar onlar*. Üç kardeş ve onların çocukluk arkadaşı. Kardeşlerin en küçüğü on sekizine yeni basmış. Hiçbirinin sabıka kaydı yok. İsveç'te kaos çıkaranlar birkaç veletmiş meğer. On dört ay sonra nihayet... bu iş bitti Sanna."

Sessizlik olmuştu; ikisi de ne diyeceğini bilememişti. Birbirlerinin hayatını duyabiliyorlardı. Sanna, John'un arabayla bir yere gittiğini anlamıştı. John da onun bir evde, konuşan insanların arasında olduğunu anlamıştı.

Çocuk sesleri. Biri biraz ağlıyordu. Biri anneciğini istiyordu.

"John?"

"Senin... bunlar çocuk sesleri mi?"

"Bizi uyandırdın."

"Çocukların mı var?"

"İki tane. Biri kız; dört yaşında. Diğeri de erkek; iki yaşına basmasına az kaldı."

"Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bahsetmem için bir sebep yoktu ki."

Yeni uyanmış çocukların sesleri yükselmişti; sanki Sanna şimdi ahizeyi onlara doğru tutuyordu.

"John?"

Sanna söylemişti. Artık bu meselenin kapanmasını istediğini. Çünkü buna ihtiyacı vardı.

John bunun mümkün olduğunu sanmıyordu.

"Evet?"

"Biz... bugün Noel arifesi. Gece kutlama yapacağız. Birkaç saat sonra... şey yapmam gerek..."

"Mutlu Noeller."

"John, biliyorsun ki..."

"Söyleyeceklerim bu kadardı. Mutlu Noeller."

Sonra John şehre girmişti. Lapa lapa yağan kara karşın yolu uzatmıştı. Kuzey Mezarlığı'nın, karla kaplı bir mezarın önünden geçmişti.

O mezarda yatan kişiyi, o öldükten sonra daha çok düşünür olmuştu.

Şehirde araba sürmüştü; insanlar birazdan uyanacak ve sıcacık evlerinde aileleriyle, Noel hediyeleriyle birlikte olacaktı. John bir saat önce emniyet müdürlüğüne girmişti. Burada hâlâ in cin top oynuyordu.

Koca bir aile. Sanna da aramızdaki meselenin kapanmasını istiyor.

Odasına girip masasındaki dosya yığınlarını yana itmişti; bu soruşturmayla ilgili belgeler (dokuz banka soygunuyla, bir zırhlı araç soygunuyla, iki yüz yirmi bir adet çalıntı otomatik silahla, polise şantaj ve silah satışı teşebbüsüyle, Merkez Garı'nda patlatılan bombayla ilgili toplam dört bin sayfalık ön soruşturma raporları) yakında masasından kalkacak ve soyguncuların davasında delil olarak kullanılacaktı. John bir başka ön soruşturmaya başlamıştı. Bu soruşturmayla ilgili belgeler, uzun süredir bantlanmış halde duran ve artık misafir koltuğu niyetine kullanılan bir karton kutunun içindeydi.

John kutuya defalarca dolanmış koli bandını kesmişti. Kutunun kapaklarını kaldırdı. Sonra dışarı çıktı.

Boş koridora çıkıp küçük mutfağa girdi ve son kalan şarabı ısıtıp içti, bir sepette kalmış zencefilli çörekleri yedi.

Odasına geri döndü.

Artık açık olan kutunun etrafında huzursuzca dolandı.

Bir aile. Kapanış.

İki yüz yirmi beş kilometre ötedeki bir hapishanenin ziyaretçi odasından iki muhafızın arasında çıkan ağabeyinin dönüp ona *Seni bir daha görmek istemiyorum,* diye fısıldadığını anımsadı.

John Broncks o zaman karar vermişti. Açılmayı bekleyen kutuya yaklaştı; kutunun iki kapağı dik duruyordu... Her an o sert, karton kanatlarını çırparak uçup gidiverecekti sanki. Kalın kâğıt desteleri, John'un nedense sakladığı eski takvimlerle boş dosyaların altındaydı. Bir başka soruşturma. On sekiz yıl önce, bir başka davada müebbet cezası verilmesinin dayanağı olmuştu.

Şimdi o belgeler John'un masasında duruyordu.

Sanna'yı aramıştı bile; iki çocuğu olduğunu öğrenmişti. Annesinin artık adresini bile bilmiyordu. Sam'i aramak da olmazdı. Ne de olsa bu mesele onunla ilgiliydi.

John buruşuk ilk sayfayı açtı.

BÖLGE: Stockholm
EMNİYET BİRİMİ: Cinayet Masası
CÜRÜM: Cinayet

Onca yıl. Ergenliğinden orta yaşlarının başına dek. Bu sayfalara bir kez bile el sürmemişti.

İlk sayfalar, şimdiye kadar yürüttüğü tüm soruşturmaların dosyalarının başlangıcı gibiydi. Ön rapor. Kamu avukatları listesi. Bir başka rapor. Sonra ilgili şahıslara genel bakış. Bir gece üçe yirmi sekiz kala acil servisi arayan, yıkılmış ve şoka girmiş bir kadınla yapılan telefon görüşmesinin çıktısı.

Yirmi üçüncü sayfadaki ön sorgulama metninde, benzerlikler son buluyordu.

John'un on altı yaşındayken polise verdiği ifadenin kaydıydı bu.

İfade verdiğini hatırlamıyordu bile.

FL: Biliyor muydun? Ağabeyinin ne yapacağını?

JB: Nasıl yani?

FL: Babanızı öldüreceğini sana söylemiş miydi?

Tuhaftı. John bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Verdiği yanıtları.

O polisin yerinde olsa aynen o şekilde konuşurdu. Belki de hayatı boyunca yürüttüğü her soruşturmada o polis gibi davranmıştı. Belki yarın o dört kişiyi (babayı, ağabeyi, ortanca kardeşi ve en küçük kardeşi) sorguya çekerken de aynen onun gibi konuşacaktı.

FL: Peki ya bıçak John?

Sıradaki sorunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Okumadan önce bile. Gerçeği bulmak, olayları açıklığa kavuşturmak polisin göreviydi.

FL: Onu senin yatağının altında bulduğumuzu biliyorsun, değil mi?

Soruyu biliyordu, ama yanıtı asla bilememişti. *Bazen... genellikle bayılmış numarası yapar.* Herkes kendi yanıtını verirdi. *Ama hak etmişti, anlıyorsunuz değil mi?* Herkes şiddete bir bahane bulurdu. *Onu öldürmek istesem... öldürürdüm.* John soruyu biliyordu, ama yanıtı asla bilememişti... o zaman da, şimdi de.

FL: O bıçağı sen de tuttun mu John?

Biraz daha okuyacaktı, bu sefer okuyacaktı, ama az sonra, geri döndüğünde. Annesinin ifadesini okuyacaktı. Sam'in ifadesini. Yatağın, kanlı yatak örtülerinin ve küçük, sivri tırtıklı balık soyma bıçağının fotoğraflarını içeren teknik raporu.

Ve göğsüne, kalbinin yanına üç kez bıçak saplanmış adamın otopsi raporunu. Ama önce, tanıdığı ama hiç tanımadığı birini ziyaret etmesi gerekiyordu.

94

Çok uzağa gitmesine, hatta bahçeden çıkmasına bile gerek yoktu. Dedektiflik bürosundan çıkıp İsveç Emniyet Teşkilatı'nın merkezindeki Interpol, Tanık Koruma ve Adli Tıp binalarının (üçünün de kapıları kilitliydi) önünden geçerek, batıya bakan, daha yüksek bir binaya gitti; burada İsveç Güvenlik Servisi, Emniyet Genel Müdürlüğü, Telekulak Dairesi ve Kronoberg Nezarethanesi bulunuyordu. John buraya en son geçen baharda, gecenin geç vakitlerinde yaptığı iki konuşmanın kaydının analizi konusunda yardım almak için gelmişti; departmanlar arası işbirliğinin önemi vurgulandıkça daha az işbirliği yapılıyordu sanki.

Bu kez asansörle sekizinci kata çıktı. Asansörden inip, nezarethane görevlisinin kapısını çaldı. Vakit gece yarısıydı. John habersiz gelmişti. Buna rağmen, camın ardındaki genç adam kapağı gülümseyerek açtı ve Dedektif Broncks'a oturup birkaç dakika beklediği takdirde, buraya birkaç saat önce getirilen ve şimdi batı koridorundaki bir hücrede tutulan zanlıyla görüşebileceğini kibarca açıkladı.

John söyleneni yaptı; oturup bekledi.

Az sonra, kilitli bir hücreye gidecekti; aklında hâlâ on sekiz yıl önceki soruşturma vardı.

Bir aileden bir başka aileye.

Aile neydi?

John bunun yanıtını artık bilmiyordu.

Aile dayanışma üstüne kurulu, güçlü bir şeydi. Dolayısıy-

la da şiddetin daha belirgin, daha acımasız uygulandığı bir alandı; şiddetin içe yöneldiği, aile fertlerinin birbirine, koruması gereken kişilere şiddet uyguladığı olurdu.

"Bay Broncks?"

Konuşacak kimse yoktu. Paylaşacak kimse yoktu.

Çok geç olmadan.

Şiddetin sonu mezardı. Ya da burasıydı.

"Bay Broncks? Bakar mısınız?"

"Efendim?"

"Şimdi girebilirsiniz."

Floresan lambaların yeni silinmiş sade zemindeki yansıması, neredeyse lambaların ışığı kadar rahatsız ediciydi.

Önünden geçtikleri ilk hücreden dehşet dolu çığlıklar geliyordu; belki de içerideki kişi kâbus görüyordu. Ardından üç sessiz hücrenin önünden geçtiler. Sonra ses gelen iki hücrenin önünden geçtiler, ama bu sesler çığlık değildi... hücrelerden birinde şınav çekiliyor, diğerindeyse biri kendi kendine konuşuyordu; insan beş metrekare alanda, ziyaretçisi olmadan, televizyon veya gazete olmadan, günde sadece bir saat nezarethanenin terasına çıkarak ve kalan yirmi üç saati küçük bir kapalı kapının ardında geçirerek yaşadığında bir meşgale arardı.

Koridorun yarısında durdular. Parlak ışıklardan birinin önünde. Nezaret Hücresi 7.

"Emin misiniz? Tek başınıza girmek istediğinize?"

"Evet."

"İsterseniz size alarm verebilirim. Küçüktür, cebinize sığar. Ne olur ne olmaz."

"Teşekkürler. Gerek yok. Çok kalmayacağım."

Nezarethane görevlisi, anahtarı kilide sokup iki kez çevirdi.

"Kapı açık. Ben gidiyorum."

John Broncks ağır metal kapının kayarak açılmasını seyretti. Bir yıldan fazla süre boyunca aradığı adam yatakta oturmuş, duvara bakıyordu; uzun boyluydu, atletik yapılıydı, sarı-

şındı ve John'un hayal ettiğinden çok daha gençti. Ziyaretçisine dönmedi.

"Merhaba."

Nezarethane hücreleri hep boğucu olurdu.

"Ben John Broncks. Sizleri soruşturan bendim."

Uzun boylu, sarışın genç adam hâlâ duvara bakıyordu.

"Neyimizi soruşturuyordun ki?"

"Yaptığınız banka soygunlarını. Çaldığınız onca silahı. Patlattığınız bombayı, ki mahkemede terör eylemi olarak görülecek."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bence biliyorsun... Anna-Karin. Neyse, bunları yarın konuşuruz."

"Yarın hiçbir şey *konuşmayacağız*."

"Benimle daha önce de konuştun. İnsanlar bazen bunu yapar. Konuşur. Biliyorum. Kardeşlerini korumak için konuşur."

Tutuklunun üstünde, nezarethanenin logosunu taşıyan beyaz kazak ve kahverengi pantolon vardı. Bu giysileri ondan önce bu hücreye kapatılan kişi de giymişti. Döndü. Mavi gözlüydü. İnce dudaklıydı. İşte oradaydı.

"Ben ispiyoncu değilim. Hiçbirimiz değiliz. Biz öyle yapmayız."

Sonra tekrar beton duvara döndü.

"Artık gidebilirsin. Şu an seninle konuşmak istemiyorum... buna mecbur da değilim."

John Broncks boğucu hücrede kaldı. Nezarethanenin tozlu havasını içine çekti.

"Ben de seninle konuşmak istemiyorum. Konuşmaya gelmedim."

Gidip kapıyı açtı ve koridora çıkıp, büyük bir anahtar tomarı taşıyan nezarethane görevlisinin gelmesini bekledi.

"Yüzünü görmek istedim, o kadar. Maskenin ardındaki yüzünü görmek istedim Ağabey."

95

Zaman.

Ne kadar zaman kaldığını hep bilirdi. Saniyesi saniyesine.

Artık kırmızı ibreli, açık kahverengi deri kayışlı kol saati yoktu. Saatini babası takmıştı. Ama o saate ihtiyacı yoktu zaten, asla gerçekten ihtiyacı olmamıştı, çünkü kalan zamanı hep içinden sayardı.

Tık. Ömrü azalıyordu. Tık. Biraz daha azalıyordu. Tık. Biraz daha.

Kalın hücre kapısı. Nezarethane hücresinin penceresindeki, ızgara şeklindeki kalın demir parmaklık. Leo hep yaptığı şeyi... yani zamanı düşünmeyi artık sürdüremezdi, sürdürmemeliydi. Artık hapsedilmişti. Burada saniyeleri saymak insanı bunaltırdı.

Günleri, mevsimleri saymazsa, hiçbir piç onu etkileyemezdi.

Bunu daha önce de denemişti. İşe yaramıştı. Onlarla işbirliği yapmazsa, başkalarıyla birlikte var olmayı reddederse, o kapalı kapının dosdoğru içinden geçebilirdi.

Yatakta yanında oturan Felix'le, kucağında Vincent'la.

Dosdoğru içlerinden geçeceğiz. Dosdoğru içlerinden.

Bunun da dosdoğru içinden geçecekti. Kapının. Polislerin. Sorguların. Hiçbir söylemeye mecbur değildi. Hapsedilmiş olabilirdi, ama konuşup konuşmayacağına o karar verirdi.

Bu sefer durum biraz farklı olabilirdi. Ama aslında aynıydı.

Ayrı hücrelerde, kapısı kilitli hücrelerde oturuyorlardı. Bir arada değildiler. Ama tekrar bir arada olacaklardı. Hep öyle olmuştu.

Zamanı düşünmez ve saymazlarsa.

Şimdiki zaman, geçmişe dönüşürse; geçmiş, şimdiki zamana dönüşürse.

Üç erkek kardeş.

Bir çocukluk arkadaşı.

Bir kız arkadaş.

Ve bir baba...

Kurdukları çetenin akıl almaz maceracı sona erdiğinde, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

İsveç ordusundan çaldıkları cephaneyle sadece iki yıl içinde dokuz banka soyan ve Stockholm Garı'nı bombalayan kardeşler Leo, Felix ve Vincent ile birer suçluya dönüşmelerine neden olan kişinin, babaları Ivan'ın müthiş hikâyesi...

Stefan Thunberg, İskandinavya'nın ünlü senaristlerinden. Çalışmaları popüler televizyon dizilerinden İsveç sinemasının son yıllardaki önemli filmlerine uzanıyor. Ailesinin yaşamöyküsünden ilham alan *İsveç Çetesi*, Thunberg'in ilk romanı.

Anders Roslund, ödüllü bir gazeteci ve yazar. Börge Hellström ile ortaklaşa yazdığı polisiyelerin satışları dünya çapında beş milyonu aştı. Romanları Dagger, Glass Key ve İsveç Polisiye Yazarları Akademisi ödüllerine değer görüldü.

Çeviren: Dost Körpe

Bu roman, gerçek bir olaya dayanmaktadır.

DK DOĞAN KİTAP

ISBN 978-605-09-3646-9

9 786050 936469

sertifika no: 11940

Tavsiye edilen satış fiyatı

₺ 35